

सोयाणमा श

भूमी निन्नमानमां शा जुद्धारमक्ष

यथा ननतरंगना भु नैवा नाणा माकलवा, नदाका वक्षुपथवल कर। टपालन। मार
पतिउय हरी इत ते तथा ।

नाना रगनी परे लुते कामाटीपुरानी तेरसी गलीने नाके शा लखमाजी जावाजीनी हु
मनागदनी कानेथी तथा विछलवाढीमां शेठ मेगाजी मोतीजीनी पहेडी उपरथी मगावी सेवा

२ गामश्री अमवावावमां पांजरापोलनी अंबर शेठ पुनमचव ताराचदनी डुकानेथी मलशे
३ गामश्री सुरतमां नानपरा मध्ये शेठ चेनाजी वांताजीनी डुकानेथी मलशे

४ श्रीआवुना पादाढनी नीचे गामश्री खराढीमां, नार शीतारामजी जवानमछजीनी
डुकानेथी वेचाती मलशे

५ गामश्री शिवगजमां शेठ मेगाजी मोतीजी श्री जाणावालानी डुकानेथी

६ गामश्री आहोरमा शेठ गोडीवासजी त्रीकमजीनी डुकानेथी मलशे

७ गामश्री जालोरमां मुंता धनराजजी लालचवजी माफा वालानी डुकानेथी मलशे

८ गामश्री अलीराजपुरमां शा जेठाजी जवेरचंदनी डुकानेथी मलशे

९ गामश्री पुनामध्ये वेतालपेठमां शेठ जीवाजी आणवाजीने त्यांथी मलशे

१० गामश्री सीयाणामां शा केशरीमछ कस्तूरजीनी डुकानेथी मलशे

११ गामश्री चित्रमानमां शा जूदागमछ गिगवागमछजीने त्यांथी मलशे

આ પુસ્તક શ્રીમારવાડદેશમાં આવેલા ગામશ્રી સાંયાણ તથા ગામશ્રી વા. ૧૮૧૦ ૧૯૨૦
 સી આવક જાણના સઘ તરફથી, આવક રતનાજી વાયાજી ગામ શ્રીઆદોરના રેવાસીયે
 શ્રીમુવાપુરી મધ્યે આવક જીમસ્તિદ માણકની પાસેથી યથા યોગ્ય છુદ્ કરાવીને તથા કેટલિ
 એક ધાવલો વધારીને તેમનીજ મારફત નિર્ણયસાગરનામક મુદ્દાપંચમાં સુદિત કરાવ્યું છે
 આ પુસ્તકને ઠાપવા સવધિ સર્વ પ્રકારનો દક્ક સરકારના કાયદા પ્રમાણે ઠપાવનારે પો
 તાને સ્વાધીન રાખ્યો છે માટે ઠપાવનારની રજા લીધા વિના કોઈયે ઠપાવવું નહી

સવત્ ૧૯૪૪, સને ૧૯૯૯, શાલિવાહન શક ૧૯૦૯

મિતિ ફાલ્ગુન છુદ્દ અષ્ટમી ચંદ્રવાર

આ પુસ્તક સ્વરીવવા માટે પ્રથમથી નામ નોધાવનાર સાહેબોને વિનતિ કરીયં ઠેયેં કે આ
 ગ્રંથની જેટલી પ્રતો ઠપાવેલી છે લગજા તેટલીજ પ્રતોના આગલથી ગ્રાહકો થઈ ગયેલા છે
 માટે વાકી થોડીજ પ્રતો શિલકમાં રહેલી છે, તેથી જે સાહેબોએ પ્રથમથી સ્વરીવ કરેલી છે
 તે સાહેબોયે જેમ ઘને તેમ મુંઝમાં કામાટીપુરાની તેરમી ગલીને નાકે શા લલ્લમાજી ના
 નજીની ડુકાને અથવા વિષ્ણુવાઢીમા ગેઠ મેગાજી મોતીજીની પહેઢીયેં રોકઢા નાણા
 નામ મગાવી લેવી અમે ઘણામા ઘણા ઠ મઢીના પર્યંત નામ નોધાવનારની વાટ

નિવાને ઘધાતા નથી

ખેવાની ડહા દોય તે સાહેબોએ નીચે લલ્લેલા છુદા છુદા ગા
 થી રોકઢા રૂપેયા મોકલી મનાવી લેવા, રેસાસરથી મગાવના

थयेला जलतरंगना जेवु चचल ठे, वली विश्वित्र प्रकारनी सपत्तिउ जे ठे ते पण सर्व वि
 पत्तिउयें करी युक्त ठे, तथा रूप रसाविक जे इंद्रीयोना विप्रयो ठे ते सर्व सध्याना वाव
 ज्ञाना रंगनी पेरे त्रस्त विनाशने पामी जाय तेवा ठे, ^{वकी} मित्र, स्त्री, स्वजनाविकोना
 समागमथी थयेछुं जे सुख ते पण सर्व स्वप्नोपम अर ^ए इज्जालसमान ठे, वली जे अ
 त्यंत आनंदने छस्पन्न करनारा एवा सुवर पवार्यो ^इ हा जोवामा आव्या होय, तेज पदा
 र्यो कालपरिपाक थइ रह्याथी फरी अव्यकाल पढी शोचाहीन थयेला दीवामां आवे
 ठे, एवी रीते प्रत्यक्षपणे आ संसारनी व्यवस्थाने सर्व कोइ जापो ठे, वेखे ठे, तथापि प्रा
 णीना मननी टेव एवी कोइ विलक्षण ठे के, हुं अजर अने अमर हुं, कोइ कालें महारो
 नाश थवानो नथी तेमज आ, महारां घर ठे, आ, महारी लक्ष्मी ठे, आ, महारां क्षेत्र,
 वाढी, घाग, वगीचा प्रमुख सपत्तिउ ठे; आ, अमुक महोटा महारा स्वजन ठे,
 आ, महारा मित्र ठे, आ, महारी स्त्री ठे, आ, महारो पुत्र ठे, आ, महारु ऐश्वर्य ठे,
 आ, महारी सत्ता ठे; इत्यादि सर्व कार्य महारंज ठे; एवो जे तेना मननो सकल्प ठे ते
 धणु करीने कोइ रीते दूर थइ शकतो नथी

कारण के आशारूपी मोहनीयें मनुष्यनुं मन एटलुं तो वश करी लीधेलु ठे के मरता
 सुधी पण तेनी तृष्णा मव थती नथी, परंतु विवसेविवसे वथती जाय ठे अहममतानिमा
 नपणाने लीधे तेनो झुआग्रद, वंच, लोच, आदिक जे ठे ते पूर्वकृत कर्मोवयनी प्रवलताने
 योगें एक लवमात्र पण कमी थता नथी, ए महोटी खेवनी वात ठे

કુટુમ્બાદિકના સયોગ સર્વથિ જે દુષ્ટિક સુલ્લ છે તે યદ્યપિ પૂર્વે અનતિવાર જીવ પામી શક્યો છે, તથાપિ જેવારે ફરી પામે છે તેવારે આ, સુલ્લ મને હમણા નર્વાજ જાણે મલ્લ્યાં દાપતી ! એવું સમજીને તેમા તહીન થઈ જાય છે, પણ આ સુલ્લ અલ્પકાલ રહીને નષ્ટ થઈ જશે, અથવા પુણ ઘણુ પ્રવલ હશે તો મહારા આયુષ્ય પૂર્ણ થયા સુધી રહેશે, પરંતુ પછી તો અનશ્વ એ સુલ્લથી મહારે વિયોગ થવાનો છે એવો છુજ વિચાર નિરતર જેના અતઃકરણમા થતો હોય તે દુષ્ટિક સુલ્લોમાં હુલ્લ ન થાય, એવા કોઈ વિરલાજ વીઠામાં આવે છે

જ્ઞાનદષ્ટિયે વિચારતાં જે વિષયસુલ્લ છે તેપણ ઉપચારથી માની લીધેલા છે, પરંતુ પારમાર્થિક રીતે જોતાં તો તે હુલ્લરૂપ છે, સત્તાર વધારવાના હેતુ છે, નરક તિર્થચાલિ ગતિ ઉમાં વ્રમણ કરાવનારા છે, આત્મચર્મન આઘાવન કરનારા છે, એવા કલ્પિત સુલ્લોની ડગા કરનારા જીવોન સત્તારરૂપ સમુદ્ધમાં અનેક પ્રકારના હુલ્લ હુલ્લ સદ્ન કરતાં હુલ્લકીડેલાતા અનતા કાલધક્ર વ્યતીત થઈ ગયા તો પણ વૃત્તિ પામ્યા નહીં એ સર્વ પ્રવલ મોહનીયનું માહાત્મ્ય જાણું એ મોહનીય પદ્ધતિ જે છે તે જ્ઞાનાવરણાદિક આતે કર્મોમાં પ્રધાન છે માટે એની ઉચર પ્રકૃતિ અઘાવણિ નેદમ્બલેલી અનતાનુવધિ ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ એ ચાર પ્રકૃતિ જે છે તેનો જેવારે કુદ્ધદીય તેવારે જીવને દ્વાષક સમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિ થાય અથવા એ ચાર પ્રકૃતિનું જેવારે દ્વાયો, ૧ થાય તેવારે દ્વાયોપશ્ચમિક સમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિ થાય, અથવા એ ચાર પ્રકૃતિનો જેવારે અપશ્ચમ થાય તેવારે જીવને અપશ્ચમ સમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિ થાય એવી રીતે એ ત્રણ પ્રકારના સમ્યક્ત્વ માહેલું કોઈ પણ સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત થાય તેવારે છે

કહેવાય તે પામ્યાથી તને સ્વયમ્વ સાદ્ધારા ઉત્પન્ન થાય ૭૫૨ આવાસ
 આ, મહારો વેદ છે તે ક્ષણજીવ છે, વિનાશ નીલ છે, એનો વિનાશ કરવા માટે ઘણા
 રોગાવિક્ષણો તત્પર થઈ રહેલા છે, માટે એને ધાર ટકી રહેવાનો નોતો ન રાસતા
 જે કાંઈ મારાથી આજ છુનકત્ય થતુ હોય તે કાલે ઉપર ન રાહુ, પરતુ, આજજ કરુ, ચાર
 દિવસ આગલ કિંવા પાઠલ પણ અવશ્ય મને ૯ મુકી જશે તો એના યોગેકરી હુ જેટલો પ
 રોપકાર કરી શકુ તેટલો તો એમાથી લાજ લઈ લેઉં. ૧ માટે ૨ કાંઈ મહારુ યવાનું નથી, માટે
 મહારે એમાંથી જે સાર કાઢાવી લેવાનું છે તે નહીં કાઢી લેતા તેને શાવાસ્તે અર્થ ગમાવું ?
 એટલે તત્ત્વ ગ્રહણ કરી મનરૂપ મદિરને વિષે વિવેક રૂપ વીપકને પ્રકાશ કરતો સઘર્ષન, ઝ
 વારવૃત્તિ, સદ્ગુણનો સમાગમ, સત્સંગતિ, સવયતા, સર્ધર્મનિષ્ઠા, પરોપકારબુદ્ધિ, કલ્યાદિ વ
 ત્તમ પ્રકારના વિચાર તેના મનમા પ્રવેશ કરે તેના યોગે તપ, જપ, પઠિકમણ, પોસદ્, વ્રત,
 નિયમ, પૂજા, પ્રનાવના, તીર્થયાત્રા, સાધર્મી વાસત્યાદિ અનેક છુનકત્યો સેવન કરી
 એવટ ધનધાન્યાવિક નવવિધ વાહ્ય પરિગ્રહ તથા ક્રોધાદિક ચૌવ પ્રકારનો અર્થ્યંતર પરિગ્રહ
 છે તેનો ત્યાગ કરી પંચમદ્વાત્રત આદરી, ચારિત્ર ગ્રહણ કરી કૃતકૃત્ય થાવ એ મહારુ મુ
 લ્ય કર્તવ્ય છે એવા વિચાર તેના મનમા નિવાસ કરી રહેલા હોય છે, તે પ્રાણી છુન ક્ષાનુરૂપ
 પોતાનું વર્તન રાસી, અતકાલ પર્યંત યથાશક્તિ સત્કર્મો કરી, સર્વ મુલે મગલ વોલાવી, આ,
 સુધિમા પોતાની કોર્તિને અમર કરનારો થાય છે પછી તે ધનવાન હો કિંવા નિર્ધન હો.
 એવા પૂર્વોક્ત નિયમપૂર્વક આ હુંમાશ્રવસર્પિણી રૂપ પંચમ કાલને વિષે ચાલનારાં મનુષ્ય
 રૂપ રત્નોની સભ્યા ઘણીજ સ્વલ્પ જાણવી

યદ્યપિ પૂર્વોક્ત ઉદારવૃત્તિ, સવયતા, પરોપકારબુદ્ધિ ક્ત્યાદિ છુનકુત્યો તો અન્યવર્ણનીડમ
 પણ અનેક જીવો કરે ઠે સ્વરા, પરંતુ સમ્યક્ જ્ઞાન ન હોવાથી તે માત્ર તેમને સાંસારિક સુલ
 નું કારણ રૂપ થાય ઠે, પણ આત્મધર્મની ઠંજલાણ વિના પરંપરાયે મોક્ષ પ્રાપ્તિના હેતુ
 રૂપ થતા નથી, કેમ કે? તેમના ધર્મ પ્રરૂપકપણ સર્વ રાગ દ્વેષની વૃત્તિવાલાઠે, તેથી તે
 સત્ય કહેવાય નહીં, સત્યધર્મ તો જને રાગ દ્વેષનો અનાવ થઈ ગયેલોઠે, એવા શ્રીતીર્થિકરદેવનો
 પ્રરૂપેલો ઠે તેજ જાણવો એ વાત અનુનવસિદ્ધ ઠે, તે વિષે આશંકાઠે તથા સમાધાન કર
 વાને આ ન્દાની સરસ્વી પ્રસ્તાવનામાં સ્થલ આપતુ બ્યાજવી કહેવાય નહીં

ત સત્યધર્મ પામવાની અનિલાયા કરનારા વિવેકી જનોયે પ્રથમ તો શુરુઆદિકના સુલ
 થકી અનેક પ્રકારના શાસ્ત્ર શ્રવણ કરાયામા હરદમેશ તસ્પર રહેતુ જોડ્યે શાસ્ત્રો સાંજલવા,
 તથા જે શાસ્ત્ર પોતાને વાંચવા નણવાં યોગ્ય હોય તે પોતે પણ વાંચવાં તથા નણવાં કવાપિ
 સાંસારિક ધંધા રોજગારના પ્રપંચથી જો વધારે અવકાશ ન મલી શકતો હોય તો નિત્ય બે ઘઠી,
 ૬ ચાર ઘઠી પર્યંત જેટલો અવકાશ મલી શકે, તેટલો વલ્લત શાસ્ત્ર શ્રવણ કરતુ, ત્યારપઠી તે
 શ્રવણ કરેલા શ્રુતનુ મનન કરતુ, ત્યારપઠી તેનું નિશ્ચિન્થાસન કરતુ એ શાસ્ત્ર શ્રવણ, મનન,
 નિશ્ચિન્થાસન જે ઠે તેજ પૂર્વોક્ત સમ્યક્ વર્ણનની પ્રાપ્તિ કરાવવાનાં છુન હેતુ ઠે, માટે તે સપાવન
 કરવા સારુ જ્ઞાનપ્રદ અને જીવિતને સપ્ત કરનારાં શાસ્ત્રો સાંજલવાનો અધ્યમ કરવો
 તેમાં કોઈ અસ્પુષ્પવાનને કવાપિ આજીવિકાદિકના નયથી સાંસારિક પ્રપંચના યોગે અવ
 કાશ ન મલી શકવાથી જો પ્રતિશિવલ્લ શાસ્ત્ર નણતુ વાંચતુ, અને શ્રવણ કરતુ ન ત્ર
 સ્તે બહમી

પ્રકારના વિચિત્રોપવેશ આપનારા અનેક સ્તુતિપાત્ર ગ્રંથોનું શ્રવણ ન થઈ શકે તેવારે પોતાના
 પૂર્વરૂત્ત શશુજનકર્મોના ઠવયને ધિકારી પશ્ચાત્તાપ કરીને પણ પરમેશ્વરે ઘતાવેલા શ્રીપર્યુષણ
 પર્વના વિવસોમાં આ કલ્પસૂત્રતો અવશ્ય સાંજલતુ એમ સાંજલવાથી તથા પૂર્વોક્ત પશ્ચા
 ત્તાપ કરવાથી પણ અનેક પ્રકારના પૂર્વ સચિત જ્ઞાનાવરણિય કર્મનો વધ તૂટે છે, તે જેમ જેમ
 વધ તૂટતો જાય તેમ તેમ ક્રમે ક્રમે ક્ષયોપશમની તારતમ્યતા થતી જાય, તેના યોગે શાસ્ત્ર શ્ર
 વણાદિ સાધન પણ મુલન થતા જાય, તેથી કાલાતરે જ્ઞાની ધવાનો અવશ્ય સંજવ થાય,
 એ શ્રુતક્રમ શ્રુતમાનથી નિર્વિવાદ સિદ્ધ છે આ કાલમાં પ્રથમતો ધર્મ શાસ્ત્રના સંજલાવનારા
 સત્યપ્રરૂપક નિર્ઘેષી સાધુર્ણની જોગવાઈ પણ કોઈ સ્થલે કોઈ કોઈ અવસરેજ મલે છે, તેમ ઠતા
 જો સંજલાવનાર મલી આવે તો સાંજલનારા મલવા મુરકેલ છે !

વલી દાલના સમયમાં ઘણે સ્થલે તો ચત્તીર્ઝનો નિવાસ વીઠામાં આવે છે, તે યતિર્ઝ પણ
 જેટલા શ્રાવકોને રહેવાના સ્થાનકો છે તે સર્વ સ્થાનકોમાં મલી આવે તેમ નથી, પરંતુ
 તેટલા ગામો માંહેલા પણ જે મહોટાં મહોટાં શહેરો હ્યાં ઘણા શ્રાવકોની ઘસ્તિ હોય
 તેવા ગામોમા મલી આવે છે એટલે લગજન જેટલા શ્રાવકોને રહેવાના ગામો અને શહેરો
 આદિક છે તે માંહેલા આશરે શોમાં જાગના ગામોમાં યતિયોનો નિવાસ વીઠામાં આવે છે, હવે
 તે યતીયો જે છે તેમા પણ વ્યાકરણન્યાયાદિ શાસ્ત્રોમા નિપુણ થયેલા એવાતો જાગ્યેજ સેકહે
 માત્ર વે યતિયો નિકળેવા કઠણ થઈ પહે; ઘાફીના અઘાણું રહે તે માંહેલા અર્ધાં જાગના
 યતિયોતો શ્રાવકને પાઃ જમણુ કરવાની ક્રિયા સુધાં પણ સમજી શકે તેવાં ન હોય, અને

યદ્યપિ પૂર્વાક્ત ચવારવૃત્તિ, સવયતા, પરોપકારહુદિ ક્ત્યાવિ શુનકૃત્યો તો અન્યવર્ણનીડમ
 પણ અનેક જીવો કરે છે સ્વરા, પરંતુ સમ્યક્ જ્ઞાન ન હોવાથી તે માત્ર તેમને સાંસારિક સુલ
 નું કારણ રૂપ ધાય છે, પણ આત્મધર્મની ડંડાવાળ વિના પરંપરાયે મોક્ષ પ્રાપ્તિના હેતુ
 રૂપ થતા નથી, કેમ કે? તેમના ધર્મ પ્રરૂપકપણ સર્વ રાગ દ્વેષની વૃત્તિવાલા છે, તેથી તે
 સત્ય કહેવાય નહીં, સત્યધર્મ તો જેને રાગ દ્વેષનો અજાવ થઈ ગયેલો છે, એવા શ્રીતીર્થિકરેવનો
 પ્રરૂપેલો છે તેજ જાણવો એ વાત અનુજવસિદ્ધ છે, તે વિષે આશંકાડ તથા સમાધાન કર
 ૐ વાને આ ન્દાની સરસ્વી પ્રસ્તાવનામાં સ્થલ આપડું બ્યાજબી કહેવાય નહીં

તે સત્યધર્મ પામવાની અનિલાપા કરનારા વિવેકી જનોયે પ્રથમ તો ગુરુઆલિકના મુલ
 થકી અનેક પ્રકારનાં શાસ્ત્ર અવળ કરવામા હરદ્વેશ તત્પર રહેવું જોઈયે શાસ્ત્રો સાંજલવા,
 તથા જે શાસ્ત્ર પોતાને વાંચવા જણવાં યોગ્ય હોય તે પોતે પણ વાંચવાં તથા જણવાં કવાપિ
 સાંસારિક ધયા રોજગારનાં પ્રપંચથી જો વધારે અવકાશ ન મલી શકતો હોય તો નિત્ય વે ઘઢી,
 ચાર ઘઢી પર્યંત જેટલો અવકાશ મલી શકે, તેટલો વલ્લત શાસ્ત્ર અવળ કરહુ, ત્યારપઢી તે
 અવળ કરેલા શુતરું મનન કરહુ, ત્યારપઢી તેરું નિદિધ્યાસન કરહુ એ શાસ્ત્ર અવળ, મનન,
 નિદિધ્યાસન જે છે તેજ પૂર્વોક્ત સમ્યક્ વર્ણનની પ્રાપ્તિ કરાવવાનાં શુન હેતુ છે, માટે તે સપાવન
 કરવા સારુ જ્ઞાનપ્રદ અને જીવિતને સફળ કરનારાં શાસ્ત્રો સાંજલવાનો ડ્યમ કરવો

તેમાં કોઈ અડપપુણ્યવાને કવાપિ આજીવિકાલિકના જયથી સાંસારિક પ્રપંચના યોગે અવ
 કાશ ન મલી શકવાથી ઓ પ્રતિશિવલ શાસ્ત્ર જણવું વાંચવું, અને અવળ કરહું ન બની
 શકે ।

પ્રજાગના વિધિવિરોધેશ આપનારા અનેક સ્તુતિપાત્ર ગ્રંથોનું અનુદાન થઈ શકે તેવારે પોતાના
 પૂર્વરૂપ અણુનરૂપોના ધર્મને ધિકારી પમ્માત્માપ કરીને પાપ પરમેશ્વરે ઘટાવેલા શ્રીપર્યુષણ
 પર્વના વિવસોમાં આ કષ્યપદ્ધતિ અવશ્ય સાંનલડુ, એમ સાંનલેશ્વાથી તથા પૂર્વોક્ત પદ્ધતિ
 નાપ કરવાથી પણ અનેક પ્રકારના પૂર્વ સંચિત જ્ઞાનાવર્ણીય કર્મનો વધ ઘટ્ટે છે, તે જેમ જેમ
 ધર્મ ઘટ્ટતો જાય તેમ તેમ ક્રમે ક્રમે ક્રમે દ્યોપશમની તારતમ્યતા થતી જાય, તેના યોગે શાસ્ત્ર અ
 ધર્મો વિ સાધન પણ સુલભ થતાં જાય, તેથી કાલાતરે જ્ઞાની થવાનો અવશ્ય સંનવ થાય,
 એ અનુક્રમ અનુમાનથી નિર્વિવાદ સિદ્ધ છે આ કાલમાં પ્રથમતો ધર્મ શાસ્ત્રના સંનલાવનારા
 સત્યપ્રજ્ઞક નિર્મીયી સાધુર્તની જોગવાઈ પણ કોઈ સ્થલે કોઈ કોઈ અવસરેજ મલે છે, તેમ હતા
 જો સંનલ ગવનાર મલી આવે તો સાંનલનારા મલવા મુશ્કેલ છે ॥

જેટલા આગના સમયમાં ઘણે સ્થલે તો યતીર્તનો નિવાસ વીઠામાં આવે છે, તે યતિર્ત પણ
 તેટલા ગામો વીઠાને રહેવાના સ્થાનકો છે તે સર્વ સ્થાનકોમાં મલી આવે તેમ નથી, પરંતુ
 તેવા ગામોમાં મલી આવે છે એ મહોટાં મહોટાં શહેરો જ્યાં ઘણા આવકોની વસ્તિ હોય
 આદિક છે તે માંહેના આશરે શોમાં જાગના ગામોમાં યતિયોનો રહેવાના ગામો અને શહેરો
 તે યતિયો જે છે તેમાં પણ વ્યાકરણન્યાયાદિ શાસ્ત્રોમાં નિપુણ થયેલા એવાતો જાગ્યેજ સેકહે
 માત્ર એ યતિયો નિકાળે પણ કવણ થઈ પહે, ધાકીના અઘાણું રહે તે માંહેલા અર્ધ જાગના
 યતિયોતો આવકને પોતાના મુશુ કરવાની ક્રિયા સુધાં પણ સમજી જાતે કેમ કે -

અર્ધ પઠિક્ષ્ણણાદિ ક્રિયા કરાવવાની તથા દવા પ્રસુલના યંયો વ્યાલ્યાનમાં વાંચવા પ્રસુ
 સ્વની કલામાં નિપુણ નિકલે તેટલા યતિયો શ્રાવકાલિકોને ધર્મોપવેશ કરે તે પણ ષોઢાજ
 ગામોમાં સમજલું પરંતુ જે ગામોમાં યતિર્ઝની પણ યોગવાદ ન મલે તેવા ગામઢાંઠોમાં નિત્ય
 વ્યાલ્યાન સાંનજલું, તો દૂર રહું પરંતુ માત્ર આલા વર્ષમાં મહામાંગલ્યકારી મહોદ્દુ પર્યુપણ પર્વે
 આવે ઢે, તેમાં ણંચ વિવસ પર્યંત શ્રીકલ્પસૂત્ર અવશ્ય સાંનજલું જોડ્યે ત્યાં સવિદ્ધ ગીતાર્થ
 મહાશુનિરાજો કે જેને સૂત્ર વાચવાનો અધિકાર ઢે, તેવા પુરુયોના મુલર્થી કલ્પસૂત્ર શ્રવણ
 કરલું, તે તો રહું, પરંતુ સાધારણ યતિયોના મુલર્થી સાંનજલાનુ પણ વની શકે નહીં ંવીરીતે
 શ્રીમાલવાલિ લેશોના ગામોમાં ઘયો સ્થલે અમારા લીઢામાં તથા સાંનજલામાં પણ આલ્યુ ઢે

જે જે ગામોમાં વાંચનારા યતિયો અથવા ગીતાર્થ જ્ઞાનિયોનો સંયોગ મલે ઢે, તે તે ગા
 મોમાં સાંનજનારા શ્રાવકો પણ વધા સરલા ન લોય કેટલાંકને સિદ્ધાંત શ્રવણ કરવાની
 અનિલાપા લોય ઢે તે તો અવશ્ય સાંનજલા જાય, વલી કેટલાંક મહોટા વિવસો ઢે માટે
 હમણા અવશ્ય સાંનજલું ંમ વિચારી જાય, કેટલાંક આપણા ગામમાં આપણે ચાર જણ
 મહોટા ઢેયે તે સાંનજલા નહીં જશું તો લીજા પણ કોદ સાંનજલા જશે નહીં ંવા હેતુર્થી
 જાય, તથા કેટલા ંક વાલ્કિણતા લેલાલવા મહાન્ પ્રતિષ્ઠિત ઘનવાસારુ જાય, કેટલાંક
 લેલાલેલીર્થી જાય, કેટલાંક સમજણ નહીં, પરંતુ માત્ર ધર્મના વિવસ ઢે, ંવા હેતુર્થી
 પણ સાંનજલા જાય ંત્યાલિક સાંનજલા જવાના અલેક હેતુ ઢતાં પણ સાંનજનારાની સંલ્યા
 માત્ર લક્ષમો હિસો નિકલી શકે, અલે લાલીના નવમા લિસા જેટલા પ્રાણીતો ંવા અદ્ધ
 લોય કે સાંનજલામાં કોદ સમજેલ નહીં તેમલે તો લપા વિવસો કલ્પમ કરલામાં અલે સાં

સારિક સુલ્ખની મોજ મજાદમાજ આનવ માની ધરમાં વેશી રહેવાનું ગમે એવા ઘણા નિકલ્લી
 આવે છે વર્તમાન કાલનું માદ્દાસ્પજ એડું છે કે, ધર્મ શ્રવણ પ્રાણીમાત્રને કોહિલુ થાય !
 તથાપિ જે ગામોમા સવિદ્ધ ગીતાર્થની યોગવાડ તો મલેજ ક્યાંથી ? પરંતુ શ્રીપર્વના દિવસોમા
 કલ્પસૂત્ર વાંચી શકે એવો કોઈ યતિ પણ મલે નહીં, અને તે ગામમા થોડા ઘણા પણ
 પંજોસણના દિવસોમાં કલ્પસૂત્ર શ્રવણ કરનારા તો જરૂર નિકલ્લી આવે, કદાપિ કોઈ ગામમા
 તેવી સત્ત્વા ન નિકલ્લી આવે તોપણ ધર્માધ્યક્ષ ધર્માધિકારી પુરુષોનું સાધારણ ધર્મ છે કે, તેવા
 ગામોમા પણ તે પ્રકારની પ્રેરણા કરીને શ્રવણધર્મની પ્રવૃત્તિ કરાવવી જોડ્યેજ હવે તેવા
 પ્રવૃત્તિ કરાવનારા ધર્માનિરુચી જીવો પણ આજના સમયમા વિરલા વીઠામાં આવે છે, તેથી
 ઘણા સ્થલોમાં તો પર્યુપણ જેવા મદ્દોટા દિવસોમા પણ કલ્પસૂત્ર ચિલકુજ વચાતુજ નથી, અને
 જે જે ગામોમા તેવા સાંજનાર જ્ઞાનરુચી જીવો હોય છે, તો તેમને જ્યારે કોઈ સંજ્ઞાવાનારો
 મળતો નથી, ત્યારે તે શ્રવણ રુચિકર પુરુષો કોઈ યતિને તેહીને કલ્પસૂત્ર શ્રવણ કરવાનો ઠ
 રાવ કરે છે, પરંતુ યતિયો પણ એવા હોય છે કે, જે ગામમા પર્યુપણના દિવસોમાં રહે તે ગામ
 માથી પાંચ પચાશ રૂપેયા પેલા કરવાની ડહા રાસે એવા હોય છે, તેથી તે શ્રવણ કરનારા
 જે નિકલ્લી આવે તે વલી વીજા પોતાના મિત્ર, હેલુ કિંવા સગા સવધિ અથવા સાધર્મિ નાઈ
 અને તેમજ તેવા કોઈ અન્યજનોથી મિલાપ કરીને પાંચ વણ જળને ફકળા કરી મદ્દાજનના
 શેઠીઆને સમજાવી તેમની મારફત શ્રાવકોની પાસેથી ટીપ કરાવી યતિને આપવા સારુ
 પેસા ફકળા કરે છે, તે ફકળા થયા પછી યતીને વહાર ગામથી બોલાવવામા આવે છે, જે
 આવી પર્યુપણના યાત્ર દિવસ તે ગામમાં રહે છે, અને તેમાં કલ્પસૂત્ર વાંચવાના દિવસોમા

होय तो ते पोताने घेरज वेठा थकां पण कल्पसूत्र वांची शके तेवाने माटे, अथवा कोइ
 काने वहेरो होय तेथी वीजानो करेलो उपवेश अवण न करी शके परंतु पोतें वांची जाणतो
 होय तो तेने पण अंतराय न पडे तेमाटे, तथा घणा न्दाना गामोमां मात्र पांच दश
 घेर आवकोना होय ठे तो तिहा कोइ यतिपण वांची सज्जनावनारो जाग्येज मळे ! तेवा गा
 मोना रद्देवासीयोने पण कल्पसूत्र सांज्जवानो अतराय न पडे तेवाउने माटे, तथा घणा
 स्थले आविकाउ परिचि एटले पढदा आढा राखीने वेसे ठे ते बाहिर सांज्जवाने अर्थे जो उपा
 सराविकमां जाय तो ते आढो पढवो वांधीने अन्यस्थानके क्यां जइ वेशी शके ? माटे पोथी
 होय तो तेपण घरमां वांची शके तेवी आवीकाउने अर्थे तथा तरतनी वीक्षित केंटल्लिएक
 साधवीउ पण एवी होय ठे, के तेमने जो सुगम वालावबोध करेलो होय तोज वांचवाने
 अनुकूल थाय नहीं तो ते वांची शकवाने अशक्य थाय ठे तेमने माटे इत्यादि धीजा पण
 श्रोताउने विघ्न करनारा अनेक कारणो ठे ते सर्व अदृक्चण मटाढवाने माटे घणा मुनिरा
 जोने, तथा सविज्ञ पद्दीउने, तथा श्रीपूज्य नटारक अचार्याविकोने, तेमज घणा यतीयोने,
 घणा वेसोना आवको आज केटला एक वर्ष थया दरहमेस कद्दतां आवे ठे के, सदेला
 इथी वचाय एवी रीते जो कल्पसूत्रनो वालावबोध करीने उपावी प्रसिद्ध कसो होय तो तेथी
 श्रोता जनोनी उपर मद्दोरो उपकार थाय, अने पूर्वोक्त दूरकतो मटी जाय तेम ठतां कोइ
 पण आचार्याविकें तेम कसुं नहीं ठेवट सवत् १९३६ नी शालमां श्रीविजयराजे
 इस्वरि मालवावेश मांदेला श्री जांबुवा नगरने विपे मास करूप रह्या हुता, ज्यां मालवा,
 मारवाड तथा गुजरात अने पारकर मली चार देशना आवको तरफथी चार माणसोए

કલ્પસૂત્ર પણ પોતાની ધાસે જેવી પ્રત દોય તેવી પ્રત ઉપરથી સર્વ સન્નાને યથામતિ વાંચી સનજાવે ત્યારે સાંજનારા સાંજની શકે

તિહાં કોઈ કોઈ પ્રાચીમાં તો સંક્ષેપથીજ વાત લેલેલી દોય છે, અને કોઈમાં અતિસંક્ષેપથી કોઈમાં મધ્યમથી, કોઈમાં તેથી વિશેષ તેમજ કોઈમાં ડલ્કલ્ક રીતે સવિસ્તર વાત પણ લેલેલી દોય છે, હવે તેજ ગામમાં એક વર્ષે એક યતી આવે, અને ઘીજા વર્ષે ઘીજો યતી આવે, તો તે ઘીજી પોથી લઈ આવી વાંચે, તેમાં વળી કોઈ કથાનાગ ડંઠો અધિકો લેલો દોય, તે સાં જાનીને અથવા તેજ યતી હોયને ઘીજે વર્ષે ઘીજી પોથી લઈ આવીને વાંચે તો પણ સાંજનારા વધાએ પ્રતીણતો દોય નહી, કે જેથી તે સમજી જાય જે કલ્પસૂત્રનો મૂલપાત્રો ૧૨૧૬ શ્લોકનો છે, તેનો અર્થતો માત્ર અર્થ કરનારાડની વાક્યપરચનામાં ફેર પડે તે જલે, વાકી જા વાર્થ ધધો સરસો દોય છે પરંતુ પાઠજથી કેટલાએક આપ્ચાર્યોયે જે કથાનાગ વધાઓ છે, તે કોઈયે થોહો તો કોઈ આપ્ચાર્યે ઘણો નાગ વધાઓ છે; એવી વાતના સમજનારા થોહા દોય, પરંતુ ગયા વર્ષે તો આ અમુક કથા સાંજની હતી તેમાં આટલી વાત ન હતી, અને આ વર્ષે આટલી વાત કેમ વધારે આવી ? કિંવા ડંઠી આવી, અથવા ગયા વર્ષે આ અમુક કથા વાંચવામા આવી હતી, અને આ વર્ષે તે કથાજ કેમ ન વચાણી ? એવી આશંકાઠ કરનારા ઘણા દોય માટે તેમના મનમા તેવી અશંકાઠ મુજવણ કરી નાસે છે તેથી તેમને મહોટું વિચાર થઈ પડે છે માટે તેવા ગામઢીયામાં જો એકજ પ્રકારનું લેલું પુસ્તક વર્ષોવર્ષ વચાતુ દોય તો તેમને કોઈ સંશય ડલ્પન ન થાય તેમને માટે તથા કોઈ હુઘ શ્રાવક જરાવસ્થાને લીધે અથવા કોઈ રોગાધિના પ્રસંગથી પાલીને ઠપાસરા સુધી પણ કલ્પસૂત્ર સાંજનારા માટે જઈ શકતો ન

होय तो ते पोताने घेरज घेता थर्का पण कल्पसूत्र वांची शके तेवाने माटे, अथवा कोइ
 काने घडेरो होय तेथी बीजानो करेलो उपवेश श्रवण न करी शके परंतु पोतें वांची जाणतो
 होय तो तेने पण अंतराय न पडे तेमाटे, तथा घणा न्दाना गामोमां मात्र पांच वश
 घेर श्रावकोना होय ठे तो तिर्हा कोइ यतिपण वाची संजलावनारो जाग्येज मले ! तेवा गा
 मोना रहेवासीयोने पण कल्पसूत्र सांजलवानो अंतराय न पडे तेवाउने माटे, तथा घणा
 स्थले आविकाउ परिधि एटले पढवा आढा राखीने वेसे ठे ते वाहिर सांजलवाने अर्थे जो उपा
 सराविकमां जाय तो ते आढो पढवो धांधीने अन्यस्थानके कयां जइ वेशी शके ? माटे पोथी
 होय तो तेपण घरमां वांची शके तेवी आवीकाउने अर्थे तथा तरतनी दीक्षित केटक्षिणक
 साधवीउ पण एवी होय ठे, के तेमने जो सुगम बालावबोध करेलो होय तोज वांचवाने
 अनुकूल थाय नहीं तो ते वांची शकवाने अशक्य थाय ठे तेमने माटे इत्यादि बीजा पण
 ओताउने विघ्न करनारा अनेक कारणो ठे ते सर्व अढचण मढाढवाने माटे घणा मुनिरा
 जोने, तथा संविद्ध पक्षीउने, तथा श्रीपूज्य नट्टारक आचार्यादिकोने, तेमज घणा यतीयोने,
 घणा वेसोना श्रावको आज केटजा एक वर्षे थया दरदमेस कहेतां आवे ठे के, सर्वेजा
 इथी वचाय एवी रीते जो कल्पसूत्रनो बालावबोध करीने तपावी प्रसिद्ध कसो होय तो तेथी
 ओता जनोनी उपर मढोढो उपकार थाय, अने पूर्वोक्त दूरकतो मटी जाय तेम ठतां कोइ
 पण आचार्यादिकें तेम कशुं नहीं ठेवट संवत् १९३६ नी शालमां श्रीविजयरानें
 पद्धिरि मालवावेश मांदिला श्री जांबुवा नगरने विपे मास कल्प रह्या हुता, ज्यां मालवा,
 मारवाड तथा गुजरात अने पारकर मली चार देशना श्रावको तरफथी चार माणसोए

आगेने महाराज सादेने कल्पसूत्रनो सुगम बालावबोध बनाववानी विनिति करी ते सांजली
 महाराजें कणुं के आगल ए कल्पसूत्रनी आव ठालो पंमित श्रीज्ञानविमलसूरियें जापा
 रूपे रचेली ठे, एहुं सांजलीये ठेयें माटे हवे विशेष सुगम करवानी जरूर नथी, तोपण
 श्रीसयनी तरफथी विनिति करवा आवनारा माणसोयें कणुं के ते ग्रंथमां अविरावली
 तथा साधुसमाचारी नथी माटे एक व्याख्यान ओढु ठे, अने वली वात पण सक्षेपथी
 कहेली ठे तेथी ते ग्रंथ अधूरो कहेवाय कणुं ठे के, “अधुहं ग्यानसो ग्यान नही, अधूरो
 नयसो जणो नही, ॥ अधूरी रसोइ सो रसोइमां नही, अधूरो वृक्ष सो फले नही ॥ अधूरो
 फल पाको सो वरावर स्वाव नही, तिणसु संपूर्ण चादीजे” ते आप मदानुरूप ठो, परमो
 पकारी ठो माटे श्रीसयनी छपर रुपादृष्टि पूर्वक अमोये करेली अरजी कबुल राखो

एहुं सांजली महाराजे आवकोनी हस्तक चार पांच जंमाराठमांथी घणी जीणें पुरातन
 लखेली चूण्णि, निर्युक्ति, टीकाविकि पर्चागीनी, वे चार छुद् प्रतो एकठी करावोने कल्पसूत्र
 नो बालावबोध करवा मांझ्यो, ते तयार थया पढी केटलाएक आवकोयें तो ते प्रत उपर
 धी उतारा करवा मांझ्या ते सुमारे पांच पचाक्ष उतारा पण थया वली पण उतारा करी
 प्रतो लखाववानी इष्टा घणा जनोना मनमां हत्ती पण लहिया तरत वखत उपर मली
 शके नही तेमज प्रत लखी तयार करवाने पण वरसोना वर्ष निकली जाय, एक प्रत पञ्चाश शत
 रुपैया खरच करवाथी वनी शके, ते काम बधाने अनुकूल पडे नही मात्र तवगर शेठ साहु
 कारोथी वनी शके, परंतु गरिव बांचनाराथी एटला पैशा खरचाय नही तथा वली ते प्रत लखा
 वीने पढी शोधन करी आपनार पण कोइ मली शके नही इत्यादिक अनेक प्रकारना विप्रो

जगवावनाराजने माथे पडवाथी सर्व सज्जनोना मनोरथ पूर्ण थइ शक्या नही
 त्पार पठी सवत् १९४१ नी शालमां मद्दामुनि श्रीकीर्तिचड्जी महाराज तथा मद्दामुनि
 केशरविजयजी ए वे सुनिराजो ते साक्षात् जाणो चोथा आरामाईला साधुर्जना नमुनानी मू
 र्तिर्ज दोयनी ? एवा शुद्ध चारित्रिया, पंचमहाव्रतना यथार्थ पालनारा साधुर्जें श्रीसीया
 णानगरमां आवी चोमासुं कथुं अकस्मात् बनाव एवो धन्यो के गामश्री वागराना
 रेव्हासी आवर्कोने ते गामना सिरवार साथे कोइ प्रकारनो वांधो पळ्यो तेने जीधे तेमने
 पण पोताना घर मूकीने गामश्री सीयाणा नगरमा आवी रेव्हु पळ्यु एम ते गाममां जे
 गामोना आवकोनो जमाव थयो, अने साधु सुनिराजोनी जोगवाइ पण मली आव्वाथी
 त्यां घणा आवक आविकाठ्यें सम्यक्त्वावि अनेक प्रकारना व्रतपञ्चस्काण कथा तेमां वली
 ते वस्वतमां विशेष आश्चर्य उत्पन्न करनारी आ वात धनी के, ते गामना रेव्हासी कुत्री,
 चोथरी, घांची, कुंजारावि अनेक प्रकारना अन्यवर्शनीउ तेमां वली यवन लोको अने ते
 गामना गकोर सद्धित पण साथे मली सम्यक्त्वावि व्रत धारण करवा मंभी गया एवी
 रीतें अनेक जीवो त्यां समकेत पास्या ठेवट जेनाथी कांइ विशेष व्रत छेवुं न वनी शक्युं,
 तो तेणे मात्र मदारे आ जन्मपर्यंत सुद्ध न घालवानो, कोइयें पंजोसणना आठ विवस
 पर्यंत धान न कापवानो, केटला एकें रात्रिजोन त्याग करवानो, कोइयें आवम चौवडें जी
 वहिंसा न करवानो, तथा गामना गकोरना जाइयें तो जावजीव हिंसा नही करवानो
 एवा घणाजनीये नियम जीधा तथा गकोरें पोते पोताना घरमां जे वकरा तथा पाढा प्रमुख
 अनेक जातिना जीवो हिंसा करवा माटे राखेजा ह्ता, तेमने पण अन्ययदान आपी बुढा

करी आबकोना पंच खातानो जीवरक्षित पांजरापोज ठे तेमां मोकली आप्या इत्यादि रीते ते घोमासामां घणज जीवो समकेत प्रमुख अनेक प्रकारना व्रतधारीउं थया, तेथी मद्दोदो उपकार थयो, अने जैनधर्म अत्यंत वेदीप्यमान सूर्य सरस्वो वीसवा लाम्यो

तेमज वीजा पण सीयाणा गमना परगणाने आसपास घारे घाछुये फरता वीश वी श पच्चीश कोशमां आवेला गामोना रवेवासी आबको मांहेला घणा आबको पण रयावर तीर्थ करतां जंगम तीर्थ वांढवामां असरव्यात शुणु जान वघारे ठे, एंहुं समजीने त्यादां निराजेला घे साधु मुनिराजोनी साथे सावत्सरी खमाववाने माटे वदन करवा निमित्ते आप्या एवी रीते घणा गामोना आबको एकठा थया, तेवां अवसरे प्रसंगानुसारे मुनिराजोए पण धर्मोपवेशमां ज्ञानवान आपवानी तुलना करनार अन्य कोइ वान नथी एंहुं व्याख्यान कछुं तेवारे सजा मांहेला आबको बोल्याके, ए ज्ञानवानतो मुनिमद्वाराज ची थइ सके ठे, परंतु आबकोथी कांइ धनी शकतु नथी ते सांजली मुनिमद्वाराज वो ल्या के, पुस्तको लखावीने जे जे ज्ञान जणवानी तथा वांचवानी रुचीवाला दोय तेमने आपवाथी तथा ज्ञानना उपकरण आपवाथी, तेमज ज्ञान जणनाराजने अन्नवस्त्राविकतुं साहाय्य आपवाथी, वीलाने जणाववा आदिकथी आबको पण परिपूर्ण ज्ञानवान करी सके ठे ए वात मुनिठना मुखथी सांजलवा पढी तेज दिवसें रात्रिना वखते आबको सर्व एकठा थया तेमणे एवो ठेराव कसोके पंजोसण पर्वमां कल्पसूत्र सांजलवाने तथा धीजा पर्वोमां जे जे पर्व ज्यारे आवे ठे तेवारे ते ते पर्वनी कथाउ सांजलवाने घणा आबकोने अंतराय पढे ठे, माटे आपणने प्रथम जागमां तो पुल्लय नद्वारक श्रीविजयरार्जेइस्वरिये घनावेला कल्पसूत्र

નો ઘાલાવવોય છે તે ઠપાવવો અને ઘીજા જાગમાં ઘીવાલિઆધિક સર્વ પર્વની કથાડનો ઘા
 લાવવોય ઠપાવવો, તથા ઝીજા જાગમાં વલી કોઈ સર્વ સંઘને ઇપયોગી યથ હશે તે વિચાર ક
 રીને ઠપાવીશુ એવીરીતે ગામશ્રી સીયાણા તથા ગામશ્રી વાગરાના આવક પંચો મલીને કબુલાત
 આપીકે જે પૂર્વોક્ત ગ્રંથો ઠપવાનો રચ લાગશે તે શ્રમો આપીશું તેનો બ્યાજ લઈશું ન
 હી અને ઠપાયલા પ્રત્યેક પુસ્તકની શો શો નકલો તો નિર્ધય સાધુડ તથા અસમર્થ આવકો
 જે વાચવાની રુચીવાલા હોશે તેમને મફત આપશુ એવો ઠેરાવ કરીને ઠપાવવા સબધી કા
 મકાજની તથા શો શો નકલ કોને મફત આપવી તેની તપાસ કરવા માટે શા રતનાજી
 વાયાજી ગામશ્રી આદોરના રેવાસી આવક છે તે ઘણજ પ્રમાણિક, નીતિમાન, વિવેકી, માદ્યો,
 વયાહુ, જરોસાદાર, વિશ્વાસુ અને શાલ્કફ છે માટે તેને અધિકારી ઠેરવીને પ્રથમ શ્રીકલ્પસૂત્રનો
 ઘાલાવવોય ઠપવાના કામને મદત આપવા માટે ટીપ જરવા માંની તેમાં મદતકરનારા શ્રા
 વકોની સભ્યા ઘણીજ મદોટી થવાથી આવક કેસરીમદ્દ કસ્તુરજી ગામશ્રી સીયાણા વાલા
 યેં કશું કે જો ઘીજા ગ્રાદક એ પુસ્તકોને હેનારા થશે, તો તમોયેં મદાવેલા પુસ્તકોની સંભ્યા
 માં ફાલા પ્રમાણે પ્રત્યેક પુસ્તક રાસનાર ઘણીને પુસ્તકો કમતી આપીશું તે વાત સર્વ ટીપમાં
 નામ વાલ્લ કરનારાડયે મશ્વર રાસીને સજા વિસર્જન થઈ તે વિવસેં શ્રીસંઘે કરેલા ઠેરાવ
 ને અનુસરીને મેં આ પુસ્તક શ્રીમુર્ધમાં આવક ચીમસિદ્ધ માણકની મારફત ઠપાવ્યુ છે
 હવે આ યથ શ્રીપર્યુપણના વિવસોમા વાંચવાનો છે માટે હાલમા મદારા ઘીગમા આવેલી
 પ્રવૃત્તિ મુજવ કેટલાએક આવક અને સાધુડની જે ક્ષતી અચરણા પંજોસણના વિવસો
 માં પણ સુધરતી નથી તે હવે સુધારી હેશે એવી આશા રાસીને પ્રથમ તેમની આચારણા

कही देखाहुं हु जे विवसोमां प्रत्येक सम्यक्दृष्टी जीवोने अरस्परसमा उत्पन्न थयेजो वै
 रविरोध ते, सर्व मन, वचन कायार्थेकरी टाली नाखवो जोइये, जे विवसोमा प्रतिक्षण धर्मध्यान
 मां प्रवृत्ति करवी जोइये, जे विवसोमा दूर हमेश संवरजावमां रहेछु जोइये, जे विवसोमां व
 त्तम प्रकारना वैराग्य दशाने स्फुरण करनारा, एवा मद्दान्पुरुषोना रचेला शास्त्र श्रवण करवा
 जोइये, जे विवसोमां राग द्वेष टाली शत्रु मित्रने समजावे गणवा जोइये, जे विवसोमां पद
 काय जीवोनी जयणा राखवी जोइये कारणके स्वभाविक पण आवकनो आचार ए ठे जे को
 ऽ पण कार्य करहुं ते जयणापुक्त उपशमजावसहित करहुं, तेवारे पंजोसण जेवा सर्वोत्तम प
 र्वमां तो वली उपशम जाव अत्यंत विशेष राखवानी आवश्यकता ठे तेम ठतां पंजोसण जे
 वा मद्दोटा विवसोमां पण आपस आपसमा एक कदे के मद्वारो गह्र मद्दोतो तो बीजो कहे
 शे अमारो गह्र मद्दोतो एम गह्रने माटे ज लडाइ करी विरुद्ध वचन बोली क्लेश उत्पन्न
 करी नाखे, वली एक कहेशे के तमे चोथनी सवत्सरी करो ठो माटे जैनमतथी विरुद्ध चालो
 गो, वली बीजो कहेशे के तमे पांचमनी सवत्सरी करो ठो ते जैनमतथी विरुद्ध करो ठो, एक क
 हेशे तमे छगमती तिथी ब्योगो, तो बीजो कहेशे तमे आथमती तिथी ब्योगो, तेमज एक
 कहेशे के वैरासरनो आ अमुक पूजारो राखवो तो बीजो कहेशे अमुकने राखवो, वली सा
 मिवात्सव्य जीव दयाना उत्तम प्रकारना कार्योने माटे तेमज गोरजीनी पढेढीने माटे, वास
 द्वेष नाखवाने माटे पण टीपणीउ फरती करे ते वस्त पण एक बीजानी पासेयी कमती जा
 स्ती रकम जराववाने माटे में एटलु आपुं तो तमे एटलु आपो नही तो हुं अमुक रकम नही
 आपीण, हु पण अमुकज रकम आपीण एबीरितें एक बीजानी साथे क्लेशकारी वचन बोखे

ठे घणु छुं कहीयें, परंतु आखा वरसना जे वरवांथा होय ते पंजोसण जेवा मढोटा पर्वना विव
 सोमा आवी उना करीने कजीयो उत्पन्न करवानु कारण नीपजावे वास्तविक रीतें जोतां
 श्रावकोने तो गद्य ठेज नही जो गद्य ठे तोपण साधु आश्रयी सिद्धांतोमा गद्य कह्या ठे परं
 तु श्रावक आश्रयी कोइ स्थानके सिद्धांतोमा गद्य कह्या नथी माटे गद्योने वास्ते लढाइ क
 रीने पंजोसणना विवसोमा छुजक्रिया करवी पही मूकी तेने वदले कलहकरण रूप क्रिया तो
 आश्रय नज करवी जोइयें तेमज वली जेनी मरजीमा जे आवे ते धणी पोतानी श्रद्धापूर्वक
 तेदला नाणा टीपणी प्रमुखमां जरी आपे किवा न पण जरी आपे तो तेथी छु गेरफायेवो
 थयो ? पोते पोतानी उदारतासहित जेम धने तेम छुजक्रियामां वधारे इव्य खरचबुं ते पण
 पोतानी लघुता वर्णवता उतां खरचबुं, कारण के धनता सुधी जो गुप्त रीते परोपकारमां खरचा
 बु होय तो वली घणुज रुहुं समजबुं समझु श्रावकें तो पोतानु नाम राखवानी पण अनिला
 पा न राखवी, परंतु ठेवट कोइ रीतें बूढी शकाबुं न होय, तेवारें पोतानुं नाम आपबु पढे तो
 जने; नहिं तो मात्र नामनाने माटे इव्य खरचीने अल्प फल प्राप्त करी लेबुं नही

वली आ करुपसूत्रने सनासमद्ध वाचनारें केवी रीतें वाचबु ते सवधि केटलो एक खोला
 सो यद्यपि प्रथम आ ग्रथना प्रारंभमा लखायलो ठे खरो, तथापि वली कांझक वाचनारने
 विशेष नजामण करवानी रजा लक्ष्ये ठेये के, प्रथम तो वांचनार जे होय ते श्रीवीतरागना
 वचन उपर पूर्ण श्रद्धालु होय, बीछु वेशकालने अनुमाने यथाशक्तियें कोइपण प्रकारनु व्रत
 करेछु होय, बीछु सनासमद्ध जे विवसथी वांचे ते विवसथी मामीने ज्यासुधी पूर्ण करे त्यां
 सुधी सचित्त वस्तुनो त्यागी होय, चोथु वांचे तेदला विवस ब्रह्मचर्यनो पालनारो होय, एवो

पुरुष पोसद अथवा सामायिक लाइने, आगल छुट वाजोट राखी तेनी उपर कवली स्थापी
 ते उपरे वड्ड यद्वा सदित, विनयपूर्वक पुस्तक राखीने पढी सांजलनाराजनी सजा एकठी थाय
 तेवारें धीजो एक वाजोट मुकेलो दोय तेनी आगल पांच पच्चीश वाइयो गीत गाती थकी आवी
 ने प्रथम कछुनु स्वस्तिक गुंढली करी तेनी उपर घोखा शालिनु स्वस्तिक गुंढली करे ते गुंढली
 करीने वाइयो तथा माणस सर्व ज्यारे पोतपोताना योग्य स्थानके वेसी जाय त्यार पढी
 वांचनार जे दोय ते प्रण वार पुस्तकने नमस्कार करे, पढी सजासदित पोते उनो थइने ए
 क नवकारनो पाठ कहीने “ पुरिमचरिमाणकण्णो ” ए मगलाधरणनी गाथा सपूर्ण कहीने
 पढी नीचे वेसी मुख आगल मुखवल्हिका राखीने सजासमरू वांचना करे, परंतु ठवाढे सु
 खे वांचे नही ते पण काल वेलाये वांचे ते आवी रीतें के सवारना सात वागाथी ते अग्नी
 आर वागा पर्यंत वांचे, अने फरी मथ्यान्हें धार उपर एक वाग्याथी मांढीने सांजना धार
 वागा पर्यंत वांचे एवा प्रकारनो विधि जेटला विवस वचाय तेटला विवस दररोज करवो
 एम करी धरांवर मुवतसर आठ वांचना तो अवश्य पूर्ण करवी अने थविरावली पढावली
 जो तेटला विवसमा संपूर्ण न वचाइ सकाय तो ते पंजोसणना धीजा विवसें वचाय तो पण
 कांइदरकत नथी एवी रीतें वांचतां कवापि एक वांचनारनो वांचतां वाचतां घांढो वेसी जाय,
 अथवा बीछु कोइ निमित्त वनी आवे, तो ते स्थाने बीजो जे अद्दालु वांचनार आवी धेजो ते
 पण पूर्वोक्त विधिसदित वांचे आ सना समरू वांचनारनो विधि कह्यो

हवे जे पोतानी मेसे मनमां वांचीने धारी राखतो दोय, अथवा पोतें वांचीने पोता
 नेज सांजलनु दोय, तो तेणें पण मुखवल्हिका आढी आपी पवित्र थइने अकाल वेला टाली

કવલી ઉપર પોથી રાखी વાંચું. એ છુજફળની વેનારી ઇત્તમ પ્રકારની વાંચવાની રીત છે. આ ગ્રંથમાં જે જે સ્થાનકે જે જે વિષયો ઉપર કથાઈ આવેલી છે, ત્યાં ત્યાં તે તે કથાઈના સંબંધ માં જે જે ઘનાવ વનેલા છે તેના ચિત્રો પણ સ્થાનકે સ્થાનકે વાચના કરેલા છે. એવા સર્વે માં લી ચોરાસી ચિત્રોનો સમાવેશ કરેલો છે, તેમાં અમારા તરફથી કેટલા એક ચિત્રોમાં જૂનો થયેલી છે. એક તો શ્રીમદ્વાવીર જગવાનને વેવાનવા બ્રાહ્મણની કુદ્દીમાંથી હરણી ગમેયી વેવતાયે જે વચ્ચત સંહ્યા છે, તે વચ્ચત જન્મેલા વાલકના જેવું તથા દ્વારાધિક આનૂપણોયે કરી યુક્ત જગવાનનું રૂપ વર્ણવેલું છે તે ટેકાણે એવી આકૃતિ કરવી જોઈતી ન હતી, પરંતુ દ્વાસી વિવસ ગર્જમાં રહેલા વાલકનો જેવો આકાર થાય છે તેવી આકૃતિ આનૂપણોરહિત કરવાની હતી, તથા વલી એજ ગર્જ ત્રિશુલા રાણીની કૂચમાં સંક્રમાવવાને વચ્ચતે પણ તેવી જ આકૃતિ કરવી જોઈતી હતી, વીજી જે વચ્ચત જગવાન શ્રીવીરસ્વામીને ૬૬ મહારાજ મેરુપ વર્તની ઉપર પાંદુકવનમાં જન્મસંવંધિ મહોત્સવ કરવાને લઈ ગયેલા છે તે વચ્ચત ૬૬ના સ્વો લામાં વેસાઢીને જગવાનનાં પગનો અગુલો મેરુપર્વતની ઉપર રાखી જાણે તે અંગુલો મેરુપર્વત ને વચ્ચતો દોય ? એવા આકારમાં જાન કરાવવાનું ચિત્ર કરવું જોઈલું હતું, તેને વચ્ચતે ૬૬ના સ્વો લામાં આઢો સુવારી મૂકવા જેવી આકૃતિ વનીગયેલી છે. એ પણ ચિત્રમાં જૂન થયેલી છે. તથા વલી કેટલેક ટેકાણે જે વચ્ચત જેવા અત્ત કરાણના વિચારમાં જીવ દોય તે વચ્ચત તેની સુલસુડા તથા શરીરના અવયવો પણ તેવાજ કરવા જોઈયે તેને વચ્ચતે તેવી મુલાકૃતિ અને શરીરના વીજા જાગોના અવયવો ન ઘનેલા જેવા ચિત્ર પણ થઈ ગયેલા વીજામાં આવે છે તે સ્વધિ અમારાથી અજાણપણે જે જે જૂનો વિવેકી સજ્જનોને ચિત્રોમાં વીજામાં આવે તે

सर्व जूलोनी कृमापना चित्र अवलोकन करनारा चतुर जनोनी पासेथी दु माण्डुं
 आ कल्पसूत्र मूल पाठे १२१६ श्लोकनी सख्यानुं श्रीचङ्खादु सूरिये मागधी जापामां
 गयारूपे रचेणु ठे ते प्रथमतो मात्र जाइपव सुक्त पंचमीना दिवसें साधुजनोज वांचता दत्ता
 ते संवधि वात ग्रथमा आवी गयेली ठे, परंतु जेवारें आनवपुरनगर के जे हमणा वहनगरने
 नामे ऊजवाय ठे ते नगरना धुवसेनराजा तथा बीजा पण घणा आवक आविकावि चतुर्विध
 श्रीसधनी समस्त आ सूत्र वांचवानी चाल प्रवृत्त थई ते वस्तुथी श्रीपर्वना विवसोमां प्रत्येक
 गामोगामे ज्यां ज्यां आवकोनी वस्ति घणी होय त्यां त्यां साधुजनोए एनी वाचना करवा
 मांमी, परंतु ते वस्तुमां ध्याय साधुवं सस्कृतावि जापामां निपुण दत्ता तेथी ए उक्त सूत्रनी
 टीका, चूर्णि आदिक संस्कृत जापामां करेलीउं दत्ती ते वांचता दत्ता, तथा पढी पण घणा
 कालपर्यंत वांचनाराठ तेज जापामां वांचता दत्ता परंतु ते वस्तुते घणु करीने दत्ता तथा
 बालावबोध करवानी जरूर पढती न दत्ती एवीरितें एक आ कल्पसूत्र नदी परंतु अग
 शित ग्रथो जे जैन संप्रदायमां प्रवर्त्तता दत्ता ते ध्याय ग्रंथोनी रचना मागधी अथवा संस्कृत
 जापामांज थती दत्ती ज्यारें क्रमे क्रमे संस्कृत जापाना अन्यासी साधुजनी न्यूनता थवा
 मामी तेवारें घणाएक मागधी जापामां अने संस्कृत जापामां वनावेला ग्रंथोनी उपर पंक्ति
 जनोयें दत्ता जरवा मांजया तथा केटलाएक ग्रंथोना बालावबोध करवा मांजया एवी बाल
 घणु करीने विक्रम सवत् चौदवेंना शतकथी वधारे पहेली दीवामां आवे ठे तेमां पण घणा
 ग्रंथोनी उपर घणु करीने गुर्जर जापामां मात्र अक्षरार्थ रूपे दत्ता करेला तथा केटलाएक
 ग्रंथोना कांडक अक्षरार्थथी विस्तार करीने दत्ता अने केटलाएक ग्रंथोना संस्कृत टीका

ઉપરથી જાણે ગુર્જર જાપામાં ટીકાજ વનાવેલી હોય, એવી રીતના ઘણા વિસ્તારપૂર્વક થાલા
 વવોથ કરેલા વીઠામાં આવે છે તેમજ સસ્કૃત જાપામાં થયેલી ટીકાઝંથી કોઈ કોઈ સ્થલે અ
 થવા સર્વ સ્થલે ન્યૂનાધિક થાલાવવોથ થયેલા પળ વીઠામાં આવે છે એવી રૂઢી જેમ ગુર્જર
 જાપામાં વધારે પહેલી વેલાય છે તેમજ હિંદુસ્થાની જાપામાં અને મારવાઢ મેવાઢ વગેરે અન્ય
 વેશોની જાપામાં તથા એક, વે, ત્રણ, વેશોની મિશ્ર થયેલી જાપામાં પળ કેટલાએક ગ્રંથોના ટવા
 અને થાલાવવોથ વનેલા વેલાય છે તેને લીધે સસ્કૃત જાપાથી અઢ્ઢાત રહેલા જનોને ગ્રંથો
 વાંચવાને અનુકૂલતા થતી ગઢ, તથાપિ અઢ્યાપિ સુધિ જે કાંઈ પૂર્વાચાર્યોએ સસ્કૃત અને મા
 ગધી જાપાઝમાં અગણિત ગ્રંથો રચેલા છે તેમાના વશઢ્ઢારમા જાગ જેટલા ગ્રંથોના ટવા
 તથા થાલાવવોથ થયેલા નથી હજી ણેણે મા જાગ જેટલા ગ્રંથો લગજગ ટવા તથા થા
 લાવવોથ કસા વિનાના શેપ રહિ ગયેલા છે તેનો થાલાવવોથાવિક કરવાનુ કામ આગલ પંનિ
 ત જનોના વિચાર ઉપર અને મેઢેનત ઉપર આધાર રાસે છે એવીરોતે એ કલ્પસૂત્રના પળ
 હુવા હુવા અનેક સાધુઢ ટવા તથા થાલાવવોથાવિક રચતા ગયા તેમાં મૂલપાઠ ઉપર તો
 ટવા નરેલા હોય અને ધીજી પ્રસંગે આવેલી વાતો તથા કથાઢ તે થાલવોથ રૂપે લસેલી
 હોય પળ જે પ્રતમાં મૂલપાઠ લસેલો હોય તે પ્રતતો વિગયાદિ ત્યાગી યોગવહન કરનારા સા
 ધુઢ સિવાય અન્ય કોઈથી વાંચી શકાય નહીં માટે પૂર્વોક્ત સર્વ કોઈને વાંચવાના કામમાં
 આવે એવા હેતુથી આ ગ્રંથમાં મૂલપાઠ કાઢાઢી નાસીને માત્ર તે મૂલપાઠના સંદેષથી અર્થ
 લઢને તથા ટીકાકારના આધારથી કેટલો એક કથાજાગ પ્રમુલ્હ લઢને શ્રીવિજયરાજેઢ સૂરિયે
 વધો મલીને ૫૫૦૦ શ્લોકનો આસરે થાલાવવોથ રૂપે ગ્રંથ રચ્યો પળ તેમાં વલી ઘણી કથાઢ તો

ઘનશુન હતીજ નહી તેમજ થીજી પણ ઉપામાં હારેલી પ્રતો સાથે મેલવતાં કેટલિક યાતો
 ન્યૂનાધિક વીઠામાં થાવી માટે થીજી થે પણ કસપદ્મોગા ઉપાની પ્રતોનો આધાર લઇને તેમાં
 ગાપનાર આપક નીમસિદ્ધ માણેકે વધારો કર્યો તેથી ઘા ધણ લગાગ અગ્રીઆર હજાર
 શ્લોક સર્યા જેટલો થઇ ગયો હતી પણ ચકિરાયલી પતાવણી યૌરેમાં પણી ચાત વધારે
 લલગાની હતી પણ થોડા વિવસના બ્યાલ્યાનમાં પૂર્ણ થઇ શકે નહી તેના નગણી પહતી મુઠ્ઠી
 થેવી પઢી છે, તથા વલી શ્રીપાર્શ્વનાથસ્વામીના ચરિત્રમાં તેમજ થીજે છેડેડોક સ્થાળેઃ અન્ય
 પ્રતોમાં લાલેલી વાતોથી તવન હુવીજ રીતે અને અતિ સંકેપમાં મહારાજ સાક્ષેયે ચાતો હાલી
 કાદાદી હતી તે માંહેલી ઘણા સ્થલે તો ફેરવી નાલેલી છે, પરંતુ કેટલાણક સ્થાળેઃ રાંશગ
 હોગથી તથા મહારાજને કાગલ લલી હુવાવ મગાવગથી ઘણા વિવસ ગપગાતું કાગ ધેધ
 પાતું પહે તેમ ન વની શકગથી એમજ રહેવા વીધી છે તેમજ ગપગાને ઘણી ચતાયલા
 - / માટે ગધારે શોધન પણ થયું નથી, તથાપિ જેટલુ વની શસ્ત્રું તેટલું ચત્કિંચિત શોધન પણ
 હું છે ગલી મારગડ, ગુર્જનર તથા દ્વિંડુસ્થાની મઝી ગ્રણ જાપાયં મિશ્રિત આ ગ્રંથ મહારાજ
 એ ગનાવેનો હતો, પરંતુ તેમાં ઘણા ગાંચનાર સાંદેયોને ગાંચતાં કંટાલો ગપજે કયાધિત
 ને યથાયે ગ્રંથે ન ગેગે, તેથી તે જાગા સુગરીને, આગ કા નીમસિદ્ધ માણેકે ઘણુ કરી
 ન ગુર્જન નાયામાં લલીને ગાપું છે તોપણ હીજી કોઇ કોઇ સ્થલે મારગડાદિ લેખોની
 ગાયં મિશ્રિત થયેની જાગા રલેજી દોરે તથા કોઇ કોઇ ચાતો પણ ગ્રપૂર્ણ રલેજી દોરે તે
 ન ગુનઠ્ઠિકિ પણ ઘણા સ્થાનકે વીઠામાં આગે તે સર્વ ગાંચનાર સદ્ગનોયં સુધારી ગાંચડું
 આ ગ્રંથમાં ગોધનાર આવક નીમસિદ્ધમાણકની નજર ચૂકથી તથા બુધિની મંવતાથી તથા

લાલાવી મોકલેલી પ્રતમાં ભેલકના વોપથી જે જે નૂલો વીગમાં આવે તે સર્વજીવિ પત્ર પણ
 ગામ શ્રીધરાવથી પારેલ શંવા મોતીચર્વે કરી મોકલેલું છે, તે પ્રમાણે અહીં ઠાપી મુક્યું છે,
 તથાપિ તે છુદ્ધિપત્ર ફરી પાલુ પ્રત સાથે મેલવાને ફુરસદ ન મલવાથી તપાસવામાં આવ્યું
 નથી, તેથી તેમાં પણ વધી પૂરેપૂરી ચુકો લાલ થઈ ગયેલી હોય એમ જણાતું નથી, માટે
 એવી નૂલો સઘધિ જે કાંઈ લામીયો રહેલી આ ગ્રથને વિષે વાંચક જનોને દૃષ્ટિગોચર થાય તો
 તે સાહેબોયે અમારા ઉપર ઠપાટ્ટી રાખીને સુધારી લાવવી અમે આ ગ્રથમાં રહી ગયેલી
 નૂલોસંઘધિ થયેલો અમારો અપરાધ તથા ધીજોપણ જેકાંઈ શ્રીજીનવચનવિરુદ્ધ આ ગ્રથમાં
 લાલાણ કહ્યું હોય તે સર્વનું મિથાકુદ સર્વ શ્રીસઘની સાથે કરીયે ઠેયે

તથા એ ગ્રથમાં જે વક્રજઢાવિ ઉપર દૃષ્ટાંતોની કથાડ આવેલી છે, તેમજ વીજા પણ ઘણા
 સ્થાને કથાડ આવેલી છે, તેમાં છુદ્ધી છુદ્ધી પ્રતોની લાલાવટ ઉપરથી ફેરફાર વીગમાં આવશે
 માટે પ્રથમ કલ્પસૂત્ર સાંજીનારા સાહેબોયે કોઈ જગાએ કથા વિસ્તારપૂર્વક સાંજીની હોય
 અને એ ગ્રથમાં સંક્ષેપથી લાલેલી હોય, અથવા પ્રથમ કોઈ જગાએ સંક્ષેપથી કથા સાંજીની
 હોય અને આ જગાએ વિસ્તારપૂર્વક લાલેલી હોય અથવા તે કથાના સંવધમાં પણ કોઈ વાત્તા
 કોઈક પ્રતમાં એક રીતે લાલેલી હોય અને તેજ વાત્તા વળી ધીજી પ્રતમાં વીજી રીતે લાલેલી
 હોય તો, તે સર્વ છુદ્ધી છુદ્ધી પ્રતો છુદ્ધા છુદ્ધા સાધુજ્ઞના હાથથી ધનાવેલી હોવાથી તેમજ
 છુદ્ધા છુદ્ધા માણસોના હાથે લાલાયાથી પરંપરાયે એવા પ્રકારનો ફેરફાર લાલોજ આવે છે,
 માટે તેમાં તેવા ફેરફાર જોડેને કોઈ લાલનારે અથવા સાંજીનારે એમાં નૂલ થયેલી છે એમ
 સમજીને મનમાં સશય આણવો નહીં નિ સર્વેદ થડેને એકાગ્રચિત્તે સાંજીલું

વલી શ્રમો સર્વ શ્રાવક જાણેને મહોટા ઘરસાદપૂર્વક પ્રાર્થના કરીયે ઠેયે કે, આ કલ્પ
 સૂત્રની જો વધારે પ્રતો ન રાખી શકાય તોપણ પ્રત્યેક શ્રાવકે એકેકી પ્રત તો પોતાની પાસે
 અશ્વ રાખવી કેમકે? આ પુસ્તકમાં મહા માંગલિકના કરનારા એવા ચૌવ સુપન જે શ્રીતીર્થ
 કર જગવાનની માતાને જે વસ્તે જગવાન કૂલમાં આવી વપજે છે, તે વસ્તે વીઠામા આવે
 છે, તે વૈવે સુપનાનાં ચિત્રો ઘણાંજ સુશોનિત વનાવી વાલજ કરેલા છે, તેમજ વલી પ્રત્યેક
 વર્ષમાં પંજોસણપર્વના આઠ વિવસ લગણ પ્રત્યેક શ્રાવક ધધો રોજગાર સર્વ મૂકી રેંડને
 ધર્મસર્વધિ જે જે છુનક્રિયાઈ જગવાને કહેલી છે તે કરવામાં તત્પર રહે છે, તો તેમને તેવા
 મહોટા વિવસોમા યદ્યપિ ગુરુ પાસેથી સાંજલવાની જોગવાઈ મળતી હોય તો પણ પરી
 પોતાને ઘેર આવી શ્રવગાદી લેવાને માટે પ્રત રાખવાની અવશ્યકતા છે, તેમજ જેમને ગુર્વા
 વિક પાસે સાંજલવાની જોગવાઈ ન મળે તે સાહેબોને તો જરૂર વાચવા માટે રાખવીજ જોઈ
 યં શ્રમો તો જૈન ધંધુડેને એવી નજામણ કરીયે ઠેયે, કે પ્રત્યેક શ્રાવકે વધાય પુસ્તકો લસવા
 વી તેનો સમ્રહ કરી રાખવો જોઈયે જો કયાપિ તેટલું ડચ્ચ સ્વરચવાને સામર્થ્ય નહીં હોય
 તો માત્ર આજના સમયમાં ઢાપાસવાનાની કલાથી લસેલા પુસ્તકોના કિમતના પચાશમા
 દિસ્તા જેટલી કિમતે સારા શોધેલા અને લસેલી પ્રતો કરતા હજાર વરજે ચઢતાં એવા પુ
 સ્તકો મલી આવે છે તેટલા તો જરૂર પોતાના ઘરમાં રાખવાજ જોઈયે, પણ આપણને વાંચ
 તા તો આવડતુ નથી માટે ફોકટ પુસ્તક રાખીને શું કરીયે? નકામા પઢી રહશે, આપણથી
 સચવાય પણ નહીં, ઝડટી જ્ઞાનની આશાતના થાય, વલી કાગલો ઉપર નકામા પૈશા કો
 ણ સ્વરચે? કાગલોતો કાણે શઢી જાશે એવા અનત સસારને વધારનારા કુવિકલ્પ ક

રીને પોતે પણ જ્ઞાનનો સમ્રાટ ન કરવો, અને ધીજા વલી પાંચ પચાશને ઉપર લાભ્યા મુજબ
 છુટા ઉપવેશ આપીને તેમને પણ જ્ઞાનનો સમ્રાટ કરવા ન વેવો એવી રીતના ઉપવેશકતી
 શ્રાવક મમલમા આજ વર્તમાન કાલનેવિપે હજારો માણસો ધીગમાં આવે છે, એવા અસમ
 જસ નાઈઝથી હાસ્ય વિનોદમા પુસ્તકોનો સમ્રાટ ન કરવા માટે લોકોને ઉપવેશ કરવાથી ધર્મરૂપ
 પ્રાસાદનો પાયો ત્રોટી નલાય છે, તેથી તેમને અનતકાલ પર્યંત નરક નિગોદાવિના હુલ્લ સ
 દન કરવા પડશે, તે જોડ મને તેમની ઉપર કરુણા આવે છે, જે આ ધિવારા મોહરૂપી મધિ
 રાત્રુ પાન કરી મવોન્મત્ત થઈ માયાજાલમા ફત્તી પહેલા મધિરાત્રી ઢાકમાં આવીને પોતાને
 જાવે તેમ ઘઘ્યાં કરે છે, પણ તે ધર્મરૂપ ધન સાચવી રાખવાને માટે મજૂપાસમાન જે ધર્મપુ
 સ્તકો છે તેનો નાશ કરવાનો મજબુત ઉપાય ઘઘાવે છે, તેથી આગલ એના કટુક વિપાક જો
 ગવવા પડશે માટે તેમ ન થાય તો સારુ એ માટે તેમને સાવધાન કરવા સારુ કહું હું કે
 એવા અસન્ય અને પરજવે મહાકલહકારી હુલોને વત્પત્ર કરનારા ઉપવેશો કરવામાં હવે
 તમારે સાવચેત રહેવું જોઈયે એવો ઉપવેશ તમારે માત્ર વચનથી કરવાનોજ વધ રાખવું
 એટલુંજ નહીં પરંતુ તમે તમારા મનમાં એવો ઉપવેશ કરવાની ઈચ્છા પણ કવાપિ કાલે રાખ
 શો નહીં એથી ધર્મરૂપ વૃક્ષું ઠન્મૂલન થઈ જાય છે કારણ કે પુસ્તકો જણવા વાંચવાથીજ
 ધર્મતુ અથવા અધર્મતુ જાણપણ થાય છે, તેની તમે નિર્નર્ત્તના કરો છો તો પછી ધીજો એવો
 કયો પદાર્થ છે કે જેના આધારે તમારાથી ધર્મતુ સ્વરૂપ જાણું જશે?

તેમા વલી આટલો વિશેષ છે જે કેટલા એક સાધારણ ગરિબ અવસ્થાને પ્રાપ્ત થયેલા સ્વ
 ઇપ્સવ્યવાન્ જે હોય છે તે તો પોતાની યથાશક્તિયે જ્ઞાન પુસ્તકો ઉપર પ્રતિવર્થે પાંચ રૂપેયા

સ્વચ કરતા વીઠામાં આવે છે, પરંતુ જે દબવાનું છે તેમને તો જાણે ઘોર નિંજા આવવી ગયે
 લી હોય એવી સ્થિતિમાં રહ્યા થકાં જ્ઞાન તે વલી છું? અને પુસ્તક તે છું? એટલું પણ જા
 ણતા નથી તો પઠી પુસ્તકો સ્વીકૃત્ત કરી પોતે લઈ વાંચવા, લીજા જે નિર્દેન જનો હોય તેમ
 ને વાંચવાને માટે મફત આપવા, જ્ઞાન ખંભારાડ કરી રાખવા, એવી વાત તો જાણેજ ક્યાંથી!

માટે જે પ્રમાણે નવા નવા શ્રી લિનમલિરો કરાવવામાં દબ્ય સ્વચવું તેમા મહોદો જાન
 છે, તે વાતો પણ સર્વ શાસ્ત્રના આધારથી જાણી જાય છે તો તેવા શાસ્ત્રોનો સમ્રહ કરી
 તેના મહોદો ખંભારા કરાવવા તેમા તો વલી લેરાસરો કરાવવા કરતા પણ અનતગુણો
 જાન છે, તેમ ઠતાં તે વાતમા આશાતનાવિક દૂષણ કાઢાલી લેલાહવા અને કોણુ મન
 મગાવહુ એના સરહું મહોદોમા મહોદુ પાપ વલી લીજુ કોઈ નથી જો જ્ઞાનનો સમ્રહ
 કરવામાં આશાતના જાગશે એવો લોજતાં તેમારી જીન અટકતી નથી તો વલી લેરાસર કરાવ
 વામાં પણ કોઈ અન્યલર્વની આવો યુક પ્રમુલ નાસ્લશે તો તેની પણ આશાતના થાશે માટે તે
 પણ ન કરવા જોઈયે એમ કહેવામા પણ કોઈ લલત તમે મર રાલ્લશે નહીં? તે લિલારી જો
 જો માટે કોઈના આગલ કુતર્ક કરી કલિપત વાતો લનાવીને કહેવાના કામથી દૂર રહેજો પ
 રમેશ્વરેતો શ્રીજિનલૈત્ય નલીન કરાવવા, પોપથ શાલાડ નલીન કરાવલી, અને પુસ્તકોના
 નવા નવા ખંભારો કરાવવા એ ત્રણ પુલ્યલ્લેત્ર થયા, તથા સાધુ, સાધ્વી, આવક અને શ્રાલિકા
 એ લ્લતુલ્લિધ શ્રીસંધનુ લેયાલ્લ કરહું, એ પ્રમાણે એ સાતેલ્લેત્ર પુલ્લના છે, તે છુનલ્લેત્રોમાં આવ
 કે પોતાનું ન્યાયોપાલ્લિત દબ્ય સ્વચલુ એવી રીતે આગમોમા કહેલું છે, તો એ સાત લ્લેત્રમાલ્લેજ
 જ્ઞાનના ખંભારા કરાવવા, જ્ઞાન પુસ્તકોનો સમ્રહ પોતે કરલો, લીજાને કરાવવાનો ડપલેશ લેલો,

જે કરતો હોય તેને અનુમોદન આપું, જે જ્ઞાનપુસ્તકોની વૃદ્ધિ કરતો હોય, જે જ્ઞાન જાણવા
 માં વાચવામા, જાણાવવામાં પોતાનો કાલ નિર્ગમન કરતો હોય, તથા અન્યજનોને પણ એજ
 ઉપદેશ કરતો હોય તે પુરુષ સર્વમાર્હે શિરોમણી સમજવો, તથા જ્ઞાનને પોતે જાણું, બીજા જે
 જાણતા હોય તેમને પોતાથી વનનુ યથાશક્તિયે આશ્રય આપવું, જાણનાર વાચનારને પુસ્તકો લા
 ઇ આપવા તેને અન્ન વસ્ત્રાદિક આપવાનું સદાય વેંતું, ઇત્યાદિક જ્ઞાનવૃદ્ધિ થવામાં જે આવકે ઇ
 અથ્થ ચરચું તે પૂર્વે કહેલા સાત પુણ્યદેત્રો માંહેનું મુલ્ય દેત્ર છે, તો તેવા શુન્નસ્થાનકમાં કોઈ
 અજાણના કહેવાથી અથવા વેશ કાલને અનુમાને ઘણા પુરુષોમાં માન નહી મળે, એવા હેતુથી
 અથવા લોચવશાથી પોતાને ઇચ્છ્ય ચરચવાનો સંકલ્પ ન થાય તે તો ચૂકો, પરંતુ પોતે સારાસાર
 વિચારમાં નિપુણ ન હોય તો પણ માહ્યો વની પૂઠવા આવનારને, અથવા સ્વનાંવે વાર
 ગપા મારનાર વેળા હોય તેમની પાસે વાતો કરતાં જો પુસ્તકસમૃદ્ધ કરવાની વાત નિકલેતો
 કહેકે તાડ આ કામમાં આશાતના વડુ લાગે છે, આ તો મદ્દાપાપનુ કામ છે, એમાંતો પ્રા
 ણી મુઘી જાય, અર્થીતો સાતમે નરકે જવું પડે, અથવા એ પુસ્તકોના સમૃદ્ધ કરનારા, ઘપા
 વી પ્રસિદ્ધ કરનારા, એને અનુમોદન વેનારા, એની પ્રશંસા કરનારા એ સર્વ નરકના અધિ
 કારી થાય છે, એ મહોદી આશાતનાઈ કરે છે, એ અનત સંસાર ખટકશે, એનો ધ્યારે પણ
 તૂટકો થવાનો નથી, એવી એવી જે ચાર વાતો પોતાને બોલતાં આવહતી હોય, તે બોલીને
 બીજા પ્રાણીડને પણ પુણ્યદેત્રમાં ઇચ્છ્ય ચરચવાને નાકારો કરે, તેથી તેમનુ પણ મન ઘટરી
 જાય, વલ્લી તે પણ બીજા વશજણની પાસે જઈ એવી વાતો કરે, તેથી પુસ્તકની વૃદ્ધિ કરવા
 ઉપર કોઈનું પણ ધિત લાગે નહી તો એવા અસત્યોપદેશ કરવાથી શું તેને ફાયદો થાય

ठे? एयी तो उन्हुं, धर्मना नास्तिपणानो सजव थइ जाय कारण के कोइपण धर्मनी
 प्रवृत्ति करवी थने ते धर्मने मद्दोटा पाया उपर जाववो, तथा ते धर्मनुं महत्त्व
 वधारवु तथा ते धर्मने सर्वदर्शननी वचमां दीप्तो करीने प्रकाशित करी राखवु तथा सर्वदर्शन
 मां मुख्य अने श्रेयस्कारी शिरोमणी करवो, तथा घणा जनो आपणा धर्मने मान्य करे, घणा
 जनो आपणा धर्ममां आवी नले, घणा जनो आपणा धर्मने अंगस्कार करे, घणा जनो आप
 णा धर्मनी प्रशसा करे, इत्यादि धर्मनी वृद्धि करवानुं मुख्य कारणतो ते धर्मसंवधि धर्मपु
 स्तकोज ठे, अने वीछु ते धर्ममां महोटा विद्वानोनी सख्या महोटी दोवी जोइयें ते विद्वानो श्रवानो
 मुख्यआधार पण धर्मपुस्तकोज ठे, तो तेवा धर्मपुस्तकोनी श्रवणना करी, तेने पढतो मूकी, ते
 नीजे वृद्धि करतो दोय ते पुरुषने सर्व पुरुषोमां शिरोमणी गणवो जोइयें ते तो दूर रथु प
 ण उन्हु, तेने पतित करवा माटे तेना उपर आशातना लागवाना दुपणोनो आरोप करी
 तेनी निवा करवी ए चु थोढी सरमनी वात ठे? एयी जो पोताना धर्मनुं निर्मूलपणु न थाय
 तो वली धर्म गमाववाना बीजा एयी वधारे साधनो कोण ठे वारु?

वास्तविक जीतां तो उक्त पुरुषो जे ठे तेज पोतें पोताना धर्मने दूषित करी पोताना धर्म
 रूप प्रासादना र्थजनूत एवा जे धर्मपुस्तको तेनो जहा मूलथी नाश करवानो जाणे
 र्धधोज लइ वेतेला ठे एवा प्राणीडनी गणनामा तेमने गणवा माटे काइ पण हरकत देखा
 ती नथी, ते पुरुषो, खरेखरा स्वधर्मनिंदक, स्वधर्मभ्रष्ट, स्वधर्मनाश करनारा, अशिवेकी, अन
 तो काजपर्यंत अपरावार ससारमां परित्रमण करनारा, स्वधर्मदेपी, ज्ञानदेपी, ज्ञाननी
 देलना करनारा, धर्मध्वंसक, क्रूरपरिणामवाला, अद्वारहित, विनयरहित, एवां जाणवां

कैमके जेणे ज्ञाननो विनय न कसो ते वैव गुरुनो विनय पण क्याथी करे ?

प्रस्तुत ज्ञान ज्ञानीनां निवक जनोने आटलो पण विवेक नथी के जमणवार करी न्यातो जमाही, सातमो पापस्थानकजे अर्दकार ठे तेने धारण करी, जाणो कोइ नाचतो कूवतो होय तेवा गामा जेवा आकारमा वनी जइ ठकाय जीवोनो आरंज करीने वली तेने पुष्ट क रवा सारु अनुमोवन करे जे जूड आ अमुक माणसे नातवरो कसो तेनां करतां मारुं जम ए केतु वनी आव्युं के तेतुं आज विवस पर्यंत कोइयें करेलु नथी एम घोघर वाईयोना टोले टोटा मजीने वातो करता दत्ता माटे आपणने- तो सद्गुर्यें वखास्या, आपणे दवे खरचे व घी गया, आपणे महोटा थइ गया, एवीरिते विकारवत थइने जाणें दु धर्मिष्ठ महोटा झा नी थइ गयो, अने दवे आवी कीर्त्ति थइ, तेथी माठी गतिये जावानी धीक मटी गइ परंतु ते एम समजतो नथी, के बुढायोना मरणावि पाठल जे नातवराकरी जमण करवां, अने खा या खराववाथी राजी थडु, नाराजी थडुं, ए सर्व चाल निखारी ब्राह्मणोना घरथी चालेली ठे, पण आवकोना घरथी चालेली नथी एथी मात्र ठकायनो आरज थाय ने अजिमान वधे ए ने कर्म शिवाय जो वान बुद्धिथी अनुकंपा लावीने गरीब दु खी जूखे मरताने जमाहे तो तेथी शाता वैदनीय कर्म वांधी पुण्य उपार्जन करे नही कां आ जवे मान मळ्युं एटलुज फल समजडु, अने पुस्तकोनु वान देवाथी तो लाखो माणसोना मननां परिणाम सुधरे, जे थी तेमनामाथी डुर्गुणो दूर थइ जाय, सदगुणनी प्राप्ति थाय, धर्म पामीने धर्म मार्गमा प्रवृत्ति करे, तेथी देवाविकनी शुचगतियोनां सुख जोगवी परपरायें मोक्ष पामे वली वान आपनारने पण वधारे अर्दकार न आवे अने सरलस्वनावी थको ते पण तरतज धर्म पामी

પરંપરાયે મોક્ષ પામે એ જ્ઞાનવાનસમાન વીજી કોઈ પણ ઉત્તમ વાન નથી સર્વવાનોમા શ્રેષ્ઠ વાન તે જ્ઞાનનુંજ છે, પારમાર્થિકપણે મોક્ષનું સાધન છે માટે જાવથી અજન્યવાન જે છે તે જ્ઞાનનુંજ વાન છે એમ સમજજી તો દૂર રહું પરંતુ આ સસારમા રહ્યા થકા માત્ર સાધારણ નીતિ શાસ્ત્રનું જ્ઞાનસપાવન કરવાથી પણ કેટલા અગણિત ફાયેવાડ થાય છે, તે સર્વ કોઈ પ્રત્યક્ષ વેશ્વે છે, ધર્મે, વિવેક, નીતિ, મર્યાદા, નહાપણ, ચતુરાઈ, સન્યતા, ક્યાંકિ લક્ષાવધિ સજીણોનું સાધન તે જ્ઞાનજ છે, આ જવ, પરજવ વેદુ જવે સુખવાઈ છે, તો તેનું આરાધન કરવામાં જે સ્વોદુ છે, આટલું પણ તે સમજતા નથી!!

વલી કેટલા એક આવક જાઈડ તો કોઈને વિવાદાવિ કાર્યોમાં જમણવાર આવિક કર વા પહે છે, તેમને વાસણોનો સ્વપ પહે માટે પોતાની મહોટાઈને વાસ્તે કોઈ માગવા આવે તો તેને આપવા જોઈયે એમ હેતુથી કેટલીએક જાતના ટ્રાવા પિતલ વગેરે ધાતુના વાસણોનો સમ્રહ કરી રાશ્વે છે કે જે બીજાને માગવા આપવાથી તે વાસણો ભડ જઈતેના ઉપર રસોઈ કરે તેમાં તક્કાયનો આરંજ થાય છે, તે સર્વ કોઈ જાણે છે, વલી તે લાઢવા પ્રસુલ જમ નારા મનુષ્યોને પણ પારકી રસોઈ સ્વાવાથી કોઈ પ્રકારનો ગુણ પ્રાપ્ત થતો નથી, માત્ર સ્વાઈપી મલોન્મત્ત થઈને વિપય સેવનમાં તત્પર થવા શિવાય બીજો કોઈ વિશેષ ફાયદો થતો વેશ્વાતો નથી અને ગુસ્તકો ભડ પોતાને તથા બીજાંને વાંચવા જણવાને માટે સગ્રહરૂપે રાશ્વેલા હોય તેનાથી વાચનાર અથવા રાશ્વનાર વેદુને કોઈ પ્રકારનો આરંજ થતો વેશ્વાતો નથી તથા વિપયસેવનમાં મલોન્મત્ત થવાને લલડે જલડો તેનાથી નિવૃત્ત થવાનો અપવેશ મલે, તેથી તે અકાર્ય કરવાને બીહીતો રહે, એવા એવા અનેક પ્રકારના ફાયદા થાય છે

एमज केटलाएक विवाहाविक्रमां वरराजाने पहेरवा माटे कोइ मागवा आवशे तो जरूर
 आपवा पडशे एवो सकश्य करीने नवनवा प्रकारना सोना रूपा हीरा मोती आविकना आनू
 पणो घडावी राखे ठे, तथा वस्त्रोना वागा सिरावी राखे ठे, तेम कोइने जणवा वाचवाने मा
 टे ज्ञानना जनारा करी राखवामां शु दरकत आवी नढे ठे? पण एवी बुद्धि तो जाग्येज आवे
 वली केटलाएक घरटी, कोशी, कोमान, पावडा प्रमुख ठकाय जीवोनी हिंसाना अधिक
 रणनो सम्रद्ध करी राखे ठे के कोइ मागवा आवशे तेने आपवा पडशे तो तेने वदले कोइ
 वाचवा सारु मागवा आवशे तेने आपहुं पडशे ए हेतु माटे ज्ञाननो सम्रद्ध करी राख
 वामां कांइ दरकत जणाती नथी, दरकत मात्र एटलीज ठे के ज्ञानना सम्रद्धी सजति प्राप्त
 यवानी परंपरा चाळु थाय ठे, अने घंटटी आविकना सम्रद्धी ठकायनो आरज थवाने लीधे
 दुर्गतिनी परंपरा चाळुज रहे ए विनावीजी कस्ती दरकत जोवामा आवती नथी

प्रस्तावनामा यद्यपि नियमतो एवोज ठे के, जे ग्रथनी प्रस्तावना होय ते ग्रथनो साराश
 देखावो जोइये, तेने पढतो मूकीने वीजी अन्य वातो लखेली ठे, तथा प्रस्तावना पण एक
 न्हाना सरखा ग्रथ जेटली लखाइ गयेली ठे, तेमज उतावळथी लखवाने लीधे पुनरुक्ति
 पण घणा स्थले थयेली ठे तेनुं कारण ए के आवातो जादेर करवा माटे महारा अं
 त करणमा हर हमेस इडा रवेती हती, परंतु कोइ योग्य प्रसंग न मजवाथी एमाज लखी
 मूकीन मादारी इडा पूरण करी ठे माटे जेमने सामान्य पणे विषय जोवानी अनिलापा
 होय तेमने था ग्रथनी अनुक्रमणिका वाचवाथी जाणवामां आवी जाशे, अने विशेष स्वप
 करनाराये था ग्रथने आद्यथी अंत पर्यंत वाची जावु ए महारी प्रार्थना ठे अस्तु ॥

॥ अथ कल्पसूत्रवाजवयोधस्य शुद्धीपत्र प्रारभ्यते ॥

पत्रांक	पृष्ठांक	पंक्त्यं	अष्टक	शुद्ध	पत्रांक	पृष्ठांक	पंक्त्यं	अष्टक	शुद्ध
२३	२	१	महाकृष्ण	महाकृष्ण	११	१	१	वागी	वागी
२४	१	५	मीधो	मीधो	१२	२	५	एधाण	एधाण
२५	२	१७	यमी	यमी	१३	३	१७	लोखनना	लोखनना
२६	२	२	स्वामी	स्वामी	१४	४	३	लोखन	लोखन
२७	३	९	मथिल	मथिल	१५	५	६	कीधो	कीधो
२८	३	६	अगार	अगार	१६	६	१०	मेघमालीने	मेघमालीने
२९	३	१	ठाठ्याआविक	ठाठवाविक	१७	७	१	नारव्या	नारव्या
३०	३	९	जाखुसना	जाखुसना	१८	८	१४	जूमि	जूमि
३१	३	१८	कूपापढो	पापढोकू	१९	९	६	जुही	जुही
३२	३	१२	वांशु	वाया	२०	१०	१४	अगथफुलना	अगथफुलना
३३	३	२	कूर्म	कूर्म	२१	११	१५	घणोफेरवो	घणोफेरवो
३४	३	५	रीवसी	रीवसी	२२	१२	१२	गेवरीनी	गेवरीनी
३५	३	३	केवलीएक	केवलीएक	२३	१३	१०	गेवरीया	गेवरीया
३६	३	१२	वरफरी	वरफरी	२४	१४	१	तेनेयं	तेनेयं
३७	३	६	फुकरा	फुकरा	२५	१५	२	योगोघहन	योगोघहन
३८	३	१८	कोलो	कोली	२६	१६	२	मुक्ता	मुक्ता

અસ્ય પુસ્તકસ્યાનુક્રમણિકા વિષયોનાં નામ

અનુક્રમાંક

- ૧ મંથની રચના કરવાનો હેતુ
- ૨ શ્રીપર્યુષણપર્વને વિષે મંથ વાંચવાનો વિધિ
- ૩ શ્રીપર્યુષણપર્વે તથા કલ્પસૂત્ર અને શ્રમણસંઘનું મહત્ત્વ
- ૪ વંશ પ્રકારે સાધુનો આચાર છે, તેનું વર્ણન
- ૫ વંશ પ્રકારના આચાર માંદેલા કયા કયા તીર્થંકરની વારેં કયા કયા આચાર હોય તેમનુ આશકા તથા સમાધાનપૂર્વક વર્ણન
- ૬ રુદ્રજાઠ, વક્ત્રજઠ અને રુદ્રપ્રાજ્ઞે એવા ત્રણ પ્રકારના સાધુડ આશ્રયી હુદા હુદા દૃષ્ટાતો કહ્યા છે
- ૭ વંશ પ્રકારનો સાધુને આચાર રૂપ ધર્મ ઉપર વૈચના દૃષ્ટાંત
- ૮ ચોમાસુ પુરું થયા પછી પણ તેજ ગામમા સાધુને રહેલુ પહે તેના કારણો તથા ચોમાસુ પુરું થયાની અગાઉ સાધુને ત્યાથી વિદ્યાર કરી જપુપહે તેનાં કારણો
- ૯ જે ગામે સાધુ ચોમાસુ રહે તિહા વલ્કુષ્ટ તેર ગુણ અને જયન્ય ચારગુણ જોવા જોઈયે તેના નામ
- ૧૦ પંજોસણપર્વની વલ્કુષ્ટતા વેલાહવામાટે એકતાલીશ પદાર્થની ઇપમા આપીતે નામ
- ૧૧ અન્યદર્શનમા પણ રુપિર્પચમી માનનીય છે તેની કથા
- ૧૨ અષ્ટમ તપ કરી કલ્પસૂત્ર સાંજલુ તે ઉપર નાગકેતુની કથા

દૃષ્ટાંક

૧

૧

૧

૨

૫

૭

૧૦

૧૧

૧૧

૧૨

૧૨

૧૩

अनुकर्मक

१३ गेद पूर्वना नाम तथा तेदु शास्त्र लखवा उपर मसी केटली जोइयें तेदु प्रमाण
१४ कल्पसूत्र गचरानी चाल पूर्वें अने पाठन केवा प्रकारनी इती तथा तेना संवघे

आवेली यदनगरना धुवसेनराजानी कथा

१५ ए सूत्र वांचवायी पाप जाय ते उपर बोसोना पुत्रनी कथा
१६ पंजोसणमां साधुयें तथा श्रावकें केटला धर्म कार्य करवा ते कह्या ठे
१७ मगन रूप नवकार मत्र अर्थसहित

१८ श्रीमद्दावीर स्वामीना पाच कल्याणक उत्तराफाल्गुनी नक्षत्रमा थया
१९ अरसर्पिणी उत्सर्पिणी काल आश्रयी ठ आरानुं संक्षेप व्याख्यान
२० श्रीकृष्णदेवजीयें कहेला श्रीमद्दावीर स्वामीना सचावीश नव संक्षेपयी
२१ देवानवायें चौद सुपन दीगा तेने कृष्णदेवें सामान्ययी फल कथु
२२ यत्रीश लक्षणनां नाम तथा बीजा, पण सामुद्रिक शास्त्रने अनुसारे दाय पग

प्रमुखनी रेखाउ आश्रयी फलाफल कहेला ठे

२३ संकडना पूर्वजव आश्रयी कार्तिक शेठनी कथा तथा इइतु महत्त्व
२४ शंकरें जगवाननी स्तवना करी तेमा नमुणुणनो अर्थ तथा तेनी अंतर्गत मेघ
कुमारनी कथा, इहा प्रथम व्याख्यान पण समाप्त थयेलुं ठे

२५ वश अंगेरानी वश कथाउ वीरजगवान ग्राह्यणना कुजमां उपना ते आश्रयी
२६ ६८ मद्राराजे पोतानो आचार विचारी देवानवानी कुलथी गर्जे अयधरीने वि

१५

१६

१७

१८

१९

२०

२१

२२

२३

२४

२५

२६

२७

२८

२९

શક્તાની કુલે સંક્રમાવવાનો આવેશ દરણીગમેષી દેવને આપ્યો તેમાં ત્રિશલા
દેવી અને દેવાનવાના પૂર્વજનવ કહ્યા છે એમાં અન્યદર્શનીકમાં જાગવતના વંશ
મસ્કંધમધ્યે ઘેલદેવના દરણ થવાની કથા પણ પ્રસંગે આવી છે

૨૩ દરણીગમેષી ગર્ભ પાલટન કરવા ગયા તિહાં ચન્નાદિ ચારગતિનુ પ્રમાણ

૨૮ અપદ્વરતી વચ્ચે જગવાન છું જાણે ને છું ન જાણે તે આશ્રયી

૨૯ ત્રિશલારાણીયે જે ઘરમાં સુપન લીલા તે ઘરનું વર્ણન

૩૦ ત્રિશલા રાણીયે ચૌદ સુપન લીલા તેનો વિસ્તાર સહિત નામ તેમની અંતરગત
ચાર સુપનના વર્ણન સુધી લીજી બ્યાલ્યાન પૂર્ણ થયું છે

૩૧ સિદ્ધાર્થ રાજાર્યે ત્રિશલા રાણીને સ્વપ્નાનુ ફલ સામાન્યથી કહ્યું

૩૨ પ્રજાતે રાજાર્યે કચેરી શણગારી પોતે મહાયુદ્ધ કરી, તૈલમર્વન કરાવ્યું, આન
કર્તુ, આત્મપણ પહેચા, માંભવીયા પ્રમુલ્ક પ્રેશવ પ્રકારના પલ્લી ધરાવનારાંતો
પરિકર છે જેમને માટે તેનાં નામ કહ્યા તે ત્રેશવમાંથી સીમસેઠાના વાધાને
પતાવનાર જે સિંધી પાલક થાય છે, તેનું સ્વરૂપ ઘતાવવા માટે કહેલી કથા

૩૩ આઠ પ્રકારના સુપન પાતકોનું વર્ણન

૩૪ સુપનપાતકોયે સર્વજણે અગ્રેસરન થવામાટે કહેલી પાંચજો સુજનોની કથા

૩૫ સુપનપાતકો સિદ્ધાર્થ રાજા પાસેં આવ્યા ફક્ત ત્રીજી બ્યાલ્યાન પુરુ થયું

૩૬ સુપન પાતકોયે કહેલા નવ પ્રકારના સ્વપ્નનું વર્ણન તથા ફલ

३४	त्रिबला राणोयें चौव सुपन दीर्गां तेनां फल	६५
३८	अरिदत्त, चक्रवर्त्यविकनी माता केटला केटला सुपन वेखे इत्यावि तथा त्रीश सारा अने धेंतालीश मावा मली वद्दोतेंर सुपनानां नाम	६५
३९	सुपन दीगा पढी कोनी आगल कहेतुं अथवा नदी कहेतु ते संवंधि कथा	६६
४०	धीजा पण केटलाक सुपनोनां फल तथा चौव सुपननुं समुच्चय फल	६८
४१	सिद्धार्थ राजायेँ सुसिद्धिना वचन कह्या ते अर गांगतेलीनी कथा कद्दी ठे	६९
४२	इइना बुकुमथी वेवोयें सिद्धार्थराजाने घेर करेली धनाविकनी दृष्टिउ	७१
४३	जगवान मातानी कूखमां निश्चल रह्या, दाब्या चाब्या नद्दी, तेथी थयेल्लु माताने ऊख, पद्मात्ताप तथा फरी जगवाने अवधिकाने मावित्रोनुं हू ख जाणुं ते अर गु एने ववले अवगुण करवा आश्रयी कबेली कथा, तथा फरी गर्जे दाब्यो तेथी मा ताने उत्पन्न थयेला आनवतु वर्णन	

४४	गर्जप्रतिपालन करवा माटे त्रिबला माताजी केवा आदारावि करे ठे ते	७२
४५	मोला पूरण करवा आश्रयी इइ महाराज साथे थयेल्लु युद्ध	७५
४६	दीर जगवाननुं जन्म, चौवीश तीर्थकरनो गर्जेकाल, जन्मकुंमली, चोथुं व्याख्यान	७६
४७	जगवान जन्म्या ते वखते वेवोनुं आगमन, उपन्नविष्णुमारीये करेलो महोत्सव	७७
४८	सौधर्मावि चोशठ इइं करेलो महोत्सव	७९
४९	जगवाने इइनी शका निवारवा माटे थयुठे करी मेरु चांप्यो इत्यावि	८१

विषयोनां नाम

पृष्ठांक

अनुक्रमांक

५० जगवानना जन्मनी रात्रे सिद्धार्थराजाने घेर सोना रूपाविनी वृष्टाड अद्

७३

५१ सिद्धार्थराजाये तोल मापावि वधारीने मद्दोत्सवाद्धि कसो

७३

५२ जगवाननुं नाम स्थापवामाटे जोजन कराव्या तेनां विस्तारपूर्वक नाम

७५

५३ जगवानना शुण रूप बलाविनुं वर्णेन तथा आमलि क्रीडा अने नीशाल गरेणु

७७

५४ इद् महाराजना पूठवाथी जगवाने कहेला जलेना अर्थे

७३

५५ जगवाननो विवाह, जगवानना मातपितादिनां छुवा छुवां नाम

७६

५६ जगवानना मातपिता देवलोक गया पढी जगवाने गर्जमां करेला अजिग्रहने

याव कसो, लोकांतिक वेवो आव्या, फरी नदीवर्द्धननां अनुरोधे वे वर्षे पर्यंत

शुद्धस्था वासैं रह्या, वरपीवान आयु

७७

५७ जगवाने दीक्षा छेती वखते नदीवर्द्धने करेलो मद्दोत्सव पांचसु व्याख्यान समाप्त

७७

५७ दीक्षा जीधा पढी कुमारगामनी वाहेर हालीयें करेलो उपसर्ग

१०३

५७ कोझाग सन्निवेशें यद्गुलनामा ब्राह्मणने घरे पढेसु पारणु कसुं

१०३

६० जगवानना शरीरे सुगंधी छेप हतु तेथी मस्वी जीवोये करेलो उपज्व

१०३

६१ जगवान दुश्कृत नामा तापसने आश्रमैं आव्या

१०४

६२ जगवान चोमासुं रह्या तिहां यद्दे करेलो उपज्व, बजवनी कथा

१०४

६३ जगवाने निजमां पाळ्ती रात्रे ताजपिशाचावि वश सुपन दीठा

१०५

६४ अद्दवक नामा नैमित्तिकें जगवाननी इर्ष्या करी ते आश्रयी कथा

१०६

६५ जगवान एक वर्ष उपरंत वस्त्रसंहित रह्या पठी वस्त्ररहित थया तेना कारण

आश्रयी सोमवेव ब्राह्मणनी कथा, एमां वारिइनु स्वरूपवर्णन करेजुं ठे

६६ जगवाने चमकोशीया सर्पने प्रतिबोध्यो तेनी कथा

६७ जगवानने नावमां घेठा उपड्व थयो, ते कंवल अने सत्रल वेवताये निवाख्यो, तेनीकथा

६८ पुष्प नामा सामुद्रिक शास्त्रना जाणकारनी कथा

६९ जगवाने नालवी पाढामां वीजु चोमासु कसु तिहां गोशालो मळ्यो तेपो घणा स्थान

के अनेक प्रकारना चाला कखा ठे, तेनी कथाउ जगवानने थयेला उपड्वोनी कथाउ

७० वैश्यायन नामा तापस जेणे गोशाला उपर तेजोलेख्या मूकी तेनी कथा

७१ गोशालो जगवानथी खुदो विचखो, तथा संगम वेवे करेला मढोटा वीश उपसर्ग

७२ जीरणजेठे जगवानने पारणु करवा कसु ठतां पूर्णजेठना घेरथी वोढोखुं

७३ चंदन बालायें अढवना वाकुला जगवानने वढोरब्या तेनी कथा

७४ जगवानना कानमां गोवालीयें स्वीला ठोक्या ते कथा, तथा उपसर्गोनु प्रमाण

७५ जगवान केवा यका विचख्या तथा धारवर्पे ने साढा ठमढीनामां करेला तपनुं प्रमाण

७६ जगवानने केवलज्ञान उपन्या पठी अग्नीधार गणधरना संशयजेवक, गणधर

वाद, तथा चतुर्विध श्रीसघ स्थापन

७७ गौतमस्वामि अष्टापद पर्वते गया, पन्नरसें त्रण तापसोने वीक्षा वीधी जगवान

ना चोमासांनी सख्या गौतम विजाप, गौतम केवलज्ञान इत्यादि

१०६

१११

११२

११३

११४

११५

११६

११७

१२०

१२१

१२२

१२३

१२४

१४०

- ४८ जस्मग्रहाधिकार, जगवानना परिवारनी सख्या, तथा जगवाननुं निर्वाण अर्द्धी १४३
- ४९ सुधी ठणु व्याख्यान संपूर्ण थयु, अने महावीरचरित्र पण संपूर्ण थयु १४४
- ५० श्रीपार्ष्वनाथस्वामीना वंश जवनो अधिकार १४५
- ५१ श्रीपार्ष्वनाथनु जन्म, तथा विवाह तथा कमठ तापसनो अधिकार इत्यादि १४५
- ५२ पार्ष्वनाथ जगवाने दीक्षा लीधी, पढी कलिकुंम तीर्थ थयु तेनी कथा, तथा कूक्कडेसर तीर्थ थयु तेनी कथा, तथा जगवानने कमठे उपसर्ग कथा तिहा अदिठत्रा न गरी थइ तेनी कथा, तथा केवलज्ञान उपज्युं तथा परिवारनी सख्या निर्वाण १५०
- ५३ श्रीनेमीश्वर जगवानना पाच कल्याणिक याववो अने पाम्बोनी कथा १५३
- ५४ चोवीश तीर्थकरना आंतरा कहीने सातसु व्याख्यान समाप्त कथु ठे १५४
- ५५ श्रीरूपनवेव जगवानना तेर नव तथा सात कुजधर थया, तेनी कथाउ १५५
- ५६ श्रीरूपनवेवनु जन्म, नामस्थापन, बाल्यावस्थानु वर्णन, तीर्थकरोने स्नानपान करवा नी अने आहार करवानी रीति, जगवाननो विवाह तथा पुत्र पुत्रीनो परिवार १५६
- ५७ राज्याजिपेक, अयोध्यानी रचना, दीक्षा, युगलीयाने आहारनी कला सीखवी १५७
- ५८ अठारलिपि, स्त्रीनी चोशठ कला, पुरुषनी वदोतेर कला तथा जगवाने चोटली नी शिखा इहमहाराजना कदेवा उपरथी राखी इत्यादि १५८
- ५९ नमि विनमिनी कथा, श्रेयासे पारणु कराव्यु तिहा वेडु दाथनो थयेलो विसवाव १५९
- ६० जगवानने केवलज्ञान उपनुं, मरुवेवीजी पण केवल पाम्या तेनुं वर्णन १६०

विपयोनां नाम

अनुक्रमांक	पृष्ठांक
१९० नरतवाहुवल्लु युद्ध, वाहुयने दीक्षा लीधी, नरतराजा अष्टापर्वे गया	१९७
१९१ श्रीकृष्णदेवजीनुं परिचार, निर्वाणमहोत्सव, आठसु व्याख्यान समाप्त थुं	२०१
१९२ स्थविरावली, श्रीवीरना अग्नीधार गणधर सर्वधि नवगह्वनी वात	२०३
१९३ सुधर्मस्वामी, जलुस्वामी, प्रजवस्वामी, सयनवस्वरि तथा यशोनस्वरि एमना चरित्रो	२०४
१९४ संचूतिविजयजी अने नड्याहु स्वामिना चरित्रो, वरादमिहिरनी कथा सहित	२०९
१९५ श्रीबृल्लिज्जोनु चरित्र, श्रीआर्यमहागिरिजी तथा आर्यसुदल्लि तवंतगत संप्र	२११
तिराजा तथा आर्यवज्जस्वरि अने आर्य वज्जसेन स्वरिनी कथा	२१४
१९६ आर्यसिद्धगिरिनी कथा तथा श्रीवज्जस्वामीनी कथा	२११
१९७ रोद्धयुताचार्यना गुप्तनामा शिष्य जेनाथी त्रैराशिक मत निकळ्युं तेनी कथा	२१३
१९८ प्रियग्रंथस्वरि तथा पांचवें तापसना प्रतिबोधक आर्यसमितस्वरिनी कथा	२१५
१९९ श्रीआर्यरक्षित स्वरिनी कथा एमां कांश्क वज्जस्वामीनी कथा पण ठे	२१८
१०० वृद्धवादी तथा तेमना शिष्य सिद्धसेनदिवाकरणो संक्षेपथी संबंध	२१८
१०१ त्रण कालिकाचार्य तथा त्रण दरिद्रस्वरिनी कथा	२१८
१०२ अष्टावोश प्रकारें साधुर्तनी समाचारी, चोखत आलावे करी कथा सहित कही ठे	२२०
१०३ इति नवम व्याख्यान समाप्त	२४८

॥ઠેશ્રીશાંતિનાથાય નમઃ॥અથ કલ્પ સૂત્રસ્ય ઘાજાવયોઘ પ્રારંભઃ॥પ્રથમ ગ્રંથકર્તા આ ગ્રંથની રચના કરવાનો હેતુ કહે છે શ્રીજિનશાસનને વિષે સર્વ પર્વમાંદે શિરોમણિ શ્રીપર્યૂષણ પર્વ છે તે પર્વના દિવસોમાં નગર નગરને વિષે કલ્પસૂત્ર વચાય છે પણ યોગ વદન કરનારા સાધુ મુનિ રાજનેજ સૂત્ર વાંચવાનો અધિકાર શ્રીતીર્થંકર જગવાને વીધો છે વીજા કોઈથી સૂત્રની વ્યારખ્યા થાય નહીં માટે તેવા મુનિરાજોનું આગમન સર્વસ્થલેં હોતું નથી તેથી જે ગામમાં સાધુમહારાજ વિરાજમાન ન હોય તે ગામ નિવાસી શ્રાવકોને કલ્પસૂત્ર શ્રવણ કરવાનો અત રાય પડે છે તે અતરાય દૂર કરવાને વાસ્તે જેમ પૂર્વાચાર્યોયેં લોકોપકારને અર્થે પૂર્વે અનેક પ્રકરણોની રચના કરેલી છે તથા વર્તમાન કાલમાં પણ કરે છે તે પ્રકરણ પણ સૂત્રોના અર્થે રૂપજ છે અને તેનું પઠન પાઠન ચતુર્વિધ શ્રીસંચ કરે છે તેમ હુ પણ શ્રીકલ્પસૂત્રના વાજાવ વોધને પ્રકરણ રૂપેં ઘનાબું હુ કે જે ગ્રંથ સાધુ, સાધવી શ્રાવક અને શ્રાવિકા મલી ચારે પ્રકારના શ્રીસંચને વાંચવાના ઉપયોગમા આવે કેમકે એ ગ્રંથ પણ સૂત્રનો અર્થે રૂપ હોવાથી પ્રકરણ સદૃશ સમજવો ॥ ૧ ॥ ॥ હવે શ્રીપર્યૂષણ પર્વને વિષે એ ગ્રંથ વાંચવાનો વિધિ કહેશે જેમ જે શહેરમાં શ્રીમુનિમહારાજ ચોમાસુ રહ્યા હોય અને તે ગામના શ્રાવકો એકઠા થઈ સાધુની પાસેથી સૂત્રની પોથી માગી લઈ આવીનેં એક શ્રાવકના ઘરમા રાખે તિહાં રાત્રિ જાગરણ કરે પઠી વીજે દિવસેં શ્રાવક શ્રાવિકા એકઠા થઈનેં એક કુંઠારા ઠોકરાનેં અવોટ વચ્ચ પહેરાવી હાથી કપર વેસાઠીને અથવા અશ્વપ્રમુલ્લ કોઈ ઉત્તમ વાહન કપર વેસાઠી તે પોથી એક ચાલમાં રાખી તે થાલ તે પહેલા ઠોકરાના હાથમાં આપી સર્વને વદામ, સાકર પતાસા આદિકની પ્રજાવના કરી વાજતે ગાજતે મહોટા મહોત્સવ પૂર્વક ઉપાશરે આ

वीर्न ते पुस्तक गुरुना दाथमां आपे गुरु वांचना करे ते सर्व श्रीसय सांनले अने गुरु आ
 गल फलादिक राखे ठे ॥ तेम आ पुस्तक पण जे आवकाविकनी पासें होय तेनी पासैथी
 मागी लावीने पंचे ठेरावेला वीजा कोइ आवकने घेर लइ जइ तिहां रात्रि जागरण करी पढी घजि
 विवसें सर्व संघ मली पूर्वोक्त रीतें मढोटा मढोत्सव पूर्वक पौपथशालामां किंवा उपाश्रयमां
 अथवा कोइ आवकने घेर जिहां सामाधिकादिक करवानी कोइ स्वच्छ निर्मल जगा होय ते
 स्थानके अथवा वीजी कोइ जीवावि उपइव रहित जगा होय के जिहां सर्वसघें मली वांच
 वानो विचार कसो होय तेवी जगाने यथाशक्तियें शोनावी राखी होय तिहां आवीनें हान
 नक्ति पूर्वक घणाल यत्नथी सर्व प्रकारनी अशातना टाली पोथी कोइ विवेकी सुझ आवकना
 दाथमां आपीने वचाववी अने वीजा सर्वजनोयें प्रमाव, निज्ञा, विकथाविकनो त्याग करी
 विनय पूर्वक त्यां वेसीनें एकाग्रचित्तें सांजलवी ॥ २ ॥ ॥ हवे श्रीपर्यपण पर्व तथा कल्प
 सूत्र अने अमणसंघ एमनुं महत्व कहे ठे ॥ श्लोकांनैतत्यर्वसम पर्व, नचकल्पसम श्रुतं ॥ नथा
 मिकसम संघ, स्त्रिरभ्यानि जगधये ॥ १ ॥ अर्थ ॥ आ जगतने विपे वीपालिकादिक अनेक प्रका
 रना लौकिक पर्व ठे तथा घोमासी, आतीर्थिकरेवना पांच कल्याणिक, अष्टमी, पक्षिका
 अने तीर्थ यात्रादिक अनेक पुण्य पर्व ठे ते सर्व लोकोत्तर उत्तम पर्व ठे ए सद्गु पर्वने विपे शिरो
 मणि धिंतामणि रत्न सदृश ज्येष्ठ एतु सांवत्सरिक पर्व ठे ए जेम सांवत्सरिक पर्व समान वीजु कोइ
 पर्व नथी तेम कल्प सूत्र समान वीजु कोइ सूत्र पण नथी तथा चतुर्विध श्रीसंघ मांदे श्रीसाधु
 निराजना संघ समुदायसमान वीजो सय पण कोइ नथी एटले सर्व पर्वमाहे सर्वोत्तम पंजोसण प
 र्वे तेने विपे कल्पसूत्र वचाय ते पण एकावशांगावि सर्व सूत्रमां उत्तम ठे तेम कल्पसूत्रना वांचना

र साधुसुनिराज तेपण चारे प्रकारना संघमांदे उसम ठे एम ए त्रणो साक्षात् रत्न समान जाणवा
 ॥३॥ इवे व्याख्यान करनार पोतानी लघुता पूर्वक श्रीगुरुमदाराज अने श्रीसधनी महत्वता वेखा
 हे ठे व्याख्यान करनार कहे ठे के हे संवमति, मूर्ख, अज्ञानी, महाजठ ठतां पण श्रीसधनी
 समस्त वस्तु थज्ञे आ कल्पसूत्रनी व्याख्या करवानु सादस करु ठु व्याख्यान करवाने छज
 माल थयो ठु ते सर्व श्रीसद्गुरुनो प्रसाद अने चतुर्विध श्रीसधनु सानिध्यपणु जाणवु जेम
 अन्य शासनमां कहेलुं ठे के श्रीरामचंडनी सेनाना वांवरायें महोटा महोटा पापाण लज्ञे
 समुद्रमां राख्या ते पथरा पोतें पण तथा अने लोकने पण ताखा ते कांइ पापाणनो तथा स
 मुद्रनो अने वावराऊनो प्रताप जाणवो नही परंतु ते प्रताप श्रीरामचंडनीनो जाणवो केमके
 पथरनो तो एवो स्वभाव ठे जे पोतें पण बूढे अने आश्रय लेनारनें पण बूढाहे तेम हु पण
 पथर सदृश ठतां श्रीकल्पसूत्रनी व्याख्या करुं ठु तेमां मादारी काइ पण गुण जाणवो नही
 तेमज पोपधशाला अथवा पुस्तकना पानानो पण कांइ गुण जाणवो नही ए गुण मात्र श्री
 सदगुरु अने श्रीसधनोज जाणवो तथा जेम कोइ जरदूनावनी जाणवा वाली गीतकला अने
 नृत्यकलामां विशारद उपन्नकोही ताल जरदू शास्त्रनी पारग एवी नर्तकी दोय ते गीतगान क
 रते सुवगधनि वाजते नृत्य करे अनेक चक्रगोला फेरवे अने दाव जावथा। लोकोना मन
 रंजन करे तेमज कोइ गामढीथानी गामढियात एक घेली स्त्री दोय तेपण तालोटांना ठव प
 ठते थके नृत्य करे तथा जेम कोइ महागंजीर समुद्र दोय ते पण लदेरो आपे अने कोइक
 गामनुं न्दाव तलाव दोय ते पण वर्षाक्तुमा पाणीषी पूरण जरायु थकुं लदेरो आपे तेने
 पण कोइ निवारे नही तथा जेम छुद्र दूधमांदे अखंड चोखा नाखीनें खीर राधीयें ते

પણ ઉત્તરાયણે અને કૂશકાની રાવઢી રાંધીયેં તેપણ ઉત્તરાયણે તેમાં પણ કાઢ આશ્ચર્ય નથી
 તેમ જો એહજ સ્થાનકેં એહજ ક્ષેત્રેં અનેક ગણધર, સર્પુણ શ્રુતધર, મહાશાસ્ત્રના વેત્તા, નવર-
 સાવતાર, મહા બ્યાસ્યાનના કરનારા બ્યાસ્યાન કરેં અને હું પણ બ્યાસ્યાન કરું તેમાં અસ્પરસ
 એટલો ફેર જાણવો એટલે અરઢનેવને જાણનારી નર્સકી તથા સમુદ્ર અને અશ્વત્થીરને સદૃશ તે ગણ
 ધરાવિક જાણવા અને ગામઢિયાત તથા ગામનું તલાવ અને કુશકાની રાવઢી સમાન મને જાણવો
 તે હું શ્રીસ્ત્રીકુ અને શ્રીસ્ત્રીકુ પ્રસાવથી માનનીય થયો હું જેમ કોડ પાપાણ જઢવતાં તથા જ્ઞાન
 વિવર્જિત ઢતાં પણ તેની જ્યારેં પ્રતિમાજી નીપજાવીયેં સ્પારે તે સર્વ જનોને માનનીય પૂજની
 ય થાય તેની પેરેં શ્રીગુરુ તથા શ્રીસ્ત્રીકુ પ્રસાવથી હું પણ માનનીય થયોહું ॥ ૪ ॥ ॥ હવે
 ધાલાવવોધ કરનાર પ્રારંભમાં શ્રીદેવગુરુને નમસ્કાર લઢ્ઢણ મંગલાચરણને અર્થે શ્લોક કહેલે,
 ॥ શ્લોક ॥ નત્વા શ્રીમન્મહાવીરં, ગૌતમાલિંગણાધિપાન્ ॥ કુર્વેદં કલ્પસૂત્રસ્ય, બ્યાસ્યાં વાલો
 પકારિણિમ્ ॥ ૧ ॥ ૫ ॥ ॥ હવે પ્રથમ શ્રીગુરુ મહારાજનો આદેશ લડનેં જે ક્ષેત્રમાં સાધુ ચો
 માસું રહેં તિઢાં ચોમાસામાં જાડપવ માસને વિષે પર્યપણ પર્વ આવેં થકે માંગલિક નિમિત્તે પાં
 ચ વિવસ પર્યંત શ્રીકલ્પસૂત્ર વાંચે તે કલ્પ એહું નામ આચારનું ઢે તે સાધુનો આચાર વશ પ્ર
 કારનો ઢે, યજ્ઞક ॥ આચેલુકુલેશિય, સયાધર રાયપિંન કિશ્કમ્મે ॥ વય જિઠ પઢિકમણે, માસં
 પશોસવણ કલ્પે ॥ ૧ ॥ ॥ અસ્યાર્થ ॥ પ્રથમ અચેલક, ઢીજો ડેશિક, ઢીજો સચ્યાતર, ચોયો
 રાયપિંન, પાંચમો કૃતિકર્મ, ઢછો વ્રત, સાતમો જ્યેષ્ઠ, આવમો પ્રતિકમણ, નવમો માસકલ્પ અને
 વશમો પંજોસણ કલ્પ એ વશ પ્રકારના કલ્પ એટલે આચાર તેના સામાન્યથી નામ કહ્યા હવે
 વિસ્તારાર્થ કહેલે ॥ પ્રથમ જે વશ નઢી રાસવા તેને અચેલક કલ્પ કઢીયેં તિઢા શ્રીકૃષ્ણનેવ

नगमान तथा श्रीमद्दारीर सामीना साधु तो श्वेतमानोपेत जीर्णप्राय वस्त्रने धारण करे तेमां
हुटीथी चार आगुन नीचो अने गुदाथी चार आगुल उचो एवो साडा त्राण हाथनो चलोढो
राखे तथा साडाचार हाथनो कअपडो राखे तथा पोताना आगुल प्रमाण एक वेतने चार आ
गुननी मुद्दपति राखे एम अर्ध शरीर उघाडुं अने अर्ध शरीर ढाक्यु राखे एवीरीतें पदेरेला वस्त्र
ते आण पट्टिगा जेग समजवा माटे तेने अचेलक कहीयें ते ऊपर दृष्टात कहे ठे जेम कोइ एक
पुरुष धोतीया बनारनारने कहुं जे महारा धोतीया ताकीवथी आप केमके डु नागो फरुतु एतु
गान ब्यरद्दरथी रुहु हवे ते पुरुषे जुना वस्त्रनु पोतीसु पदेसु ठे तोपण नागो फरुतु एम
रुसुं गनी नीनु दृष्टात कहे ठे जेम कोइएक पुरुष पोतीसुं पदेरीने नदी कतखो तेने कोइ
एके पुत्रपुं ते जाइ तु नदी शीरीतें कतखो तेवारे तेणे जवाब आब्यो के डु नागो थइने नदी
कतखो गली नीनु दृष्टात कहे ठे जेम कोइएक मोसी जुना वस्त्र पदेरी वणकरनी पासें जइ
कदेरा नागी के शरे जाइ महारां रस्त्र तैयार थया होयतो मने आप डु नागी फरुतु एवी
रीतें सागुन पण जीर्णप्राय जुना श्वेतमानोपेत वस्त्र धारण करते ठे पण वस्त्र रहित अचे
नरुज कहीयें तेम आ चोवीसीमा श्रीकृष्ण देव अने श्रीमद्वावीरनें जाजेरा एक वर्षे पठी
इइइए रस्त्रने अणगमें जावजीर पर्यंत अचेलक पणु हतु अने चोवीसैं तीर्थकर आश्रयितो वी
रा मेती रखनें इइ महाराज तेमना खना ऊपर वैगडुय वस्त्र मूके ते जिहा सुधी खनाऊपर र
हे तिनां सुगी सरेजक कहीयें अने पडीगया पठी अचेलक कहीयें तथा आ चोवीसीमा वीजा
श्रीअजितनाथ जगमानथी मामीने श्रीपार्वनाथ जगवान पर्यतना वावीश तीर्थकर मध्यना क
हेगाए तेने वैगडुय रस्त्र डोप ने घडी आगुण थाकतो रहे तिहा सुधी रहे ठे माटे ते वस्त्रसहि

તેને સચેલક કહીયે તથા એ વાવીશ તીર્થકરના સાધુ પણ કશું એટલે છુંજમન વાલા સરલ
 અને વધુ એટલે પંક્તિ ઘણા માહ્યા ચતુર હોય માટે મહોદા મૂલના પાંચ રંગ વાલા માનોપેત
 રહિત ઇવાં યશ્વ રાણે તેથી એને સચેલક કહીયે કેમકે એને એ અચેલક કહ્યોની કાઠ મર્યાદા
 નથી માટે એમને એ કલ્પ અનિયત છે અને પહેલા તથા ઠેજા તીર્થકરના સાધુને એ કલ્પ નિ
 યત છે એટલે નિશ્ચય છે એ પ્રથમ અચેલક કલ્પ કહ્યો ॥ ૧ ॥ ॥ હવે વીજો ઉદેશિક કલ્પ
 દેને જે સાધુ અથવા સાધવીને ઉદેશિ કહ્યો એવો જે અદ્વારિક તેને ઉદેશિક આદારાવિક
 કહીયે તિહાં મધ્યના વાવીશ તીર્થકરના વચ્ચતમા જે સાધુ અથવા સાધવીને નિમિત્તે કોઈ
 એ જાત, પાણી, ઔષધ નૈપજ્ય, વસ્ત્ર, પાત્ર નિપજાબ્યાં હોય તે તેહજ સાધુને લેવા ન ક
 ણ શોષ થીજા સાધુને તે આદારાવિક લેવા કલ્પે કેમકે તેને આધાકર્માવિક શોષ ન લા
 મને પહેલા તથા ઠેજા તીર્થકરના શાસનને વિષે તો એક સાધુ અથવા એક સાધવીને અ
 જે આધાકર્મિક આદારાવિક નિપજાબ્યા હોય તે સર્વથા પ્રકારે કોઈ પણ સાધુને અથવા સા
 ધીને ૬ ગા કલ્પ નહીં એ વીજો ઉદેશિક કલ્પ કહ્યો ॥ ૨ ॥ ॥ હવે વીજો સચ્યાતરિ વિંમ
 લ્ય કહેને જે સ્પાશ્રયનો ધણી હોય તેને સચ્યાતરિ કહીયે અથવા જે સાધુને રહેવાની
 તરગાની જગા આપે એટલે જેની આદ્યા લેઈને સાધુ જગમાં રહ્યા હોય તે ધરના સ્વામીને
 સચ્યાતરિ કહીયે તેના ધરનો વિંમ જે આદારાવિક વાર વસ્તુ તે સર્વ તીર્થકરના સાધુને વોહો
 રવી કલ્પે નહીં તે ધાર યસ્તુના નામ કહેને ॥ આદાર, ૧ પાણી, ૨ સ્વાદિમ, ૩ સ્વાદિમ, ૪ કપડા, ૫
 પાત્રા, ૬ કંથલ, ૭ ઊંચો, ૮ પિપ્પલક, ૯ નલકતારવાની નેરળી, ૧૦ કાનમાથી મેલ
 આદારવાની ઘાટુહ, એ બાર ખીલ તથા વીજા પણ ઠરી કાતરળી અને સરપલા પ્રમુલ્લ તે કોઈ

पण साधुनें लेवा कळपे नही ए सय्यातर पिंम लेवामा अनेयणीय अशुद्ध दोपनो सजव पा
 य प्रसगादि महोटा दोप कपजे केमके साधुना रागे करी पारणाने उत्तरवारणानें अर्थे वारं
 वार जातां आवतां अशुद्धमान आदाराविकें करीनें ते गृहस्थ वदिं दूध प्रमुख अिग्य वस्तु
 पण आपे तेथी रसगुदि थाय अने मिष्टान्नना लोनें तेनु घर न मूके कदापि वेगलो
 नीजे गामें गयो होय तो पण त्याथी मिष्टान्ननें लोनें फरी आवे वली वस्त्राविक मा
 ग्यां थकां तेगृहस्थ तरतज आपे तेणे करी उपधिनी वृदि थाय वली ते सय्यातरनो
 पिंम लेता थका गाममां फरवाथी दूटे तेथी ते साधुनु शरीर जांनुं थाय वली ते सय्यातरिनो
 पिंम लेवाथी कदाच गृहस्थनें एवो पण नय उपजे केजे उपाश्रय करावे तेने आदाराविक पण
 आपवा पडे तेने लीधे कोइ उपाश्रय पण न करावे अने रदेवाने कोई जगा पण आपे नही
 तेथी आहार शिष्याविकनो मजवो दुर्जेन थइ पडे इत्यादिक दोपना प्रसंगथी सय्यातरिना धर
 नो आहार लेगो सर्व तीर्थकरें निपेध्यो ठे कवाचित् कोइ कारणे सय्यातरिनो पिंम लेवो पडे
 तो रात्रिना चार पदोर क्रिया सयाय करतो जागरण करे पण निज्ञा न करे अने प्रजातनुं पडि
 कमणु बीजे स्थानकें जइ करे तो उपाश्रयना धणीनो सय्यातर न थाय अने जो रात्रें निज्ञा
 करे अने प्रजातनो पडिकमणु बीजे स्थानकें करे तो वेदु सय्यातर थाय एटले वेदु स्थानकें
 आदारादि लेवा न कळपे तथा : वृण, १ माटीनो ठेंफु, २ चस्म, राख, ४ मात्रानुं गामहुं,
 तेने मात्रा कहीये, ५ वाजोट, ६ पाटी पाटला, ७ सय्या, ८ सथारो, ९ लेप प्रमुख वस्तु,
 १० उपधि सहित चेलो एटले वस्त्राविक सहित चेलो ए वश वस्तु सय्यातरना घरनी लेवी
 कळपे ए व्रीजो सय्यातरिपिंम कळप कह्यो ए कळप सर्व तीर्थकरोना साधुने निम्नय होय माटे

પને નિયત કઠપ કહીયે ॥ ૩ ॥ ॥ હવે ચોથો રાજપિંમ કઠપ કહે છે જે મહોટો ઠગપતિ
 ચક્રવર્ત્યવિક રાજા હોય અને જેને સેનાપતિ, પુરોહિત, ઐષ્ઠિ, પ્રધાન અને સાર્થવાહ એ પાંચ
 વાનાં હોય એ પાંચની સાથે રાજ્ય કરે તેને રાજા કહીયે તેના ઘરનો આદારાવિક પિંમ પહેલા
 તીર્થકરના સાધુ સાધ્વીને અને ઠહેલા શ્રીવીરગવાનના સાધુ સાધ્વીને હેવો કઠપે નહી
 કેમકે રાજઘારમાં ઘણા લોક મહે તિહાં ઘણો વસ્ત લાગે તથા કોઝક અપમાગનિક કહે
 તથા તિહા દાથી, ઘોઢા, રથ અને સ્ત્રી પ્રમુલને જોતાં થકાં રાગ ઝપજે વલી કોઝક ચોર કહે
 કોઝક હેઠ પણ કહે ક્ષ્યાવિક અનેક વોપ ઝપજે વલી લોક નિવા કરે જે આ યતિ યજ્ઞને
 રાજ્યપિંમ લીયે છે અન્યદર્શનીયોના શાસ્ત્રમાં પણ રાજ્યપિંમ નિવાચો ઠે માટે પહેલા અને
 ઠહેલા તીર્થકરના યતિયે રાજ્યપિંમ ન હેવો અને વાવીશ તીર્થકરના સાધુતો ફરુ અને પંમિત
 ઠે માટે રાજાના ઘરનો નિર્વોપ આદાર જાણે તેવારે આદાર લીયે અને સવોપ જાણે તો ન
 લીયે માટે તેમને એ કઠપની મર્યાવા નથી એ ચોથો રાજ્યપિંમ કઠપ કહ્યો ॥ ૪ ॥ ॥ હવે
 પાંચમો કૃતિકર્મ કઠપ કહે છે જે વાવું તેને કૃતિકર્મ કહીયે તે ઘે પ્રકારે ઠે એકતો કષ્ટ યાવું થી
 હું ઘાવશાવર્નવાંદણે વાંવું તિહાં શ્રીલિનશાસનને વિષે સર્વે તીર્થકરોના સાધુઝની એવી મર્યાદા
 ઠે કે જેણે પહેલી વીક્ષા લીધી હોય તે સાધુને પાઠજથી વીક્ષા હેનારો સાધુવારે પણ વાપ
 વીકરો અથવા રાજા અને પ્રધાન ક્ષ્યાવિક ન્દાનો મહોટો હુવે નહી પરંતુ વીક્ષા જો વીકરે
 પ્રથમ લીધી હોય અને પિતાયે પાઠજથી લીધી હોય તો પિતા પુત્રને પણ વવન કરે એમ
 રાજા પોતાના પ્રધાનને પણ વવન કરે તથા સર્વ સાધ્વીયો તો પુરુષોત્તમ ધર્મ જાણીને સર્વે
 સાધુને વાંવે પરંતુ ન્દાનો મહોટો હુવે નહી જો સો વર્ષની વીક્ષિત સાધ્વી હોય અને એક વિવ

सनो वीक्षित साधु दोष तोपण ते साध्वी साधुने सामी जइने हे पूज्य 'पथारो एवीरीते
 विनयपूर्वक खमासमणा वेइने वांवे, केमके धर्ममांदे सुख्य प्रधान पणु ते पुरुषर्णेज कष्टु ठे,
 माटे पुरुष अधिक ठे तेथी पुरुषें स्त्रीने वांवडु नदी, जो साधु थईने साध्वीने वांवे
 तो घणा दोष प्राप्त थाय केमके स्त्रीजाति दुष्ट ठे माटे अर्द्धकार करे तो तेथी नीच
 गोत्रने वाघे, वली लोक निंदा करे माटे पुरुषें स्त्रीने वांवडु नदी ए कल्प सर्व चोवीडो
 तीर्थकरोना साधु आश्रयी नियत जाणवो ए पाचमो कृतिकर्म कल्प कह्यो ॥ ५ ॥
 हवे ठो व्रतकल्प कहेवे तिदां प्राणातिपातादिक पांच मदाव्रत ठे एटले प्राणातिपात, मृया
 वाव, अक्तावान, मैथुन अने परिग्रह ए पांचथी विरमडु ते पांच मदाव्रत कदीयें तिदां श्री
 रूपनदेव अने श्रीमदावीरना साधु तथा साध्वीने तो तादृश जाणपणाना अनावथी पांचे
 मदाव्रत व्यवहारथी ठे अने मध्य वावीश लिनना वाराना साधु तो परिग्रह व्रतमांदे परिग्र
 हित स्त्री जोगनु पञ्चत्वाण जाणे ठे तथा त्रीजा अक्तावान व्रतमांदे अपरिग्रहित स्त्रीजोगनु पञ्च
 त्वाण जाणे ठे एटले स्त्रीने परिग्रह रूप गणीने पांचमा परिग्रह व्रत सार्थेज लीये ठे, केमके
 जिदां स्त्री तिदां परिग्रह अने जिदां परिग्रह तिदां स्त्री दोय ठे माटे वावीश तीर्थकरना
 साधुने चोथु मैथुन विरमण व्रत वर्जीने दोष चार मदाव्रत जाणवा अथवा श्रीरूपनदेव अ
 ने मदावीरना तीर्थ रात्रि नोजन व्रत मूल गुणमांदे गणे ठे तेथी रात्रिनोजन विरमण व्रत
 साथे गणीयें तो साधुने ठ व्रत थाय अने वावीशजिनना तीर्थ तो रात्रिनोजन व्रत उत्तर गुण
 मा गणे ठे माटे चारज व्रत जाणवां ए ठो व्रत कल्प कह्यो ॥ ६ ॥ ॥ हवे सातमो ज्येष्ठ कल्प
 कहे ठे ज्येष्ठ एवु महोठानुं नाम ठे तिदा श्रीरूपनदेव अने मदावीरना साधुजें तो महोटी वीक्षा

વીધા પઠા. લઘુ વઢાઈ ગણાય ઠે માટે જેણે મહોટી વીક્ષા પહેલી લીધી હોય તે મહોટો ગણાય
 અને જેણે નહાની વીક્ષા તો પહેલી લીધી હોય પણ મહોટી વીક્ષા પઠી લીધે તો તે આગલાની આ
 પેશાયેં લઘુ ગણાય જેમ પિતા અને પુત્ર તથા રાજા અને પ્રધાન તથા શેઠ અને ચાકર તથા માતા
 અને વીકરી એમ અનુક્રમે વીક્ષા લીધે પઠી ઠગમણા આવે મહોટી વીક્ષા લીધે તેવારેં મુલ્ય
 પ્રકારેં તો પિતા, રાજા, શેઠ અને માતા એ ચાર મહોટાં ઠે તે જણવામાં જો અધિક થાય
 તો તેદજ મહોટાં કહેવાય નહીંકા પુત્ર, પ્રધાન, ચાકર અને વીકરી એ ચારેં ન્હાનો ઠે પરંતુ
 તે જણવામાં અધિક થઈ જાય તો ગુરુ તેમને મહોટી વીક્ષા આપી મહોટાં કરે અને વાવીશ
 તીર્થકરના સાધુને તો એ મર્યાદ નથી, કેમકે તે તો વધાયે પ્રવીણ માહ્યા હોય ઠે તેથી તરત
 જ નણી લીધે ઠે માટે તે વીક્ષાના વિવસથીજ વૃદ્ધ અને લઘુ ગણાય ઠે તેથી તેમનામાં પ્રથ
 મ જે વીક્ષા લીધે તેદજ મહોટો ગણાય, જો પિતા અને પુત્ર તથા રાજા અને પ્રધાન તથા શેઠ
 અને વાળોતર તથા માતા અને વીકરી એ સદુ સાથેં વીક્ષા લીધે તો પિતા, રાજા, શેઠ અને
 માતા એ ચાર લોક રીતીયેં મહોટા ગણાય તથા પુત્ર, પ્રધાન, વાળોતર અને વીકરી એ ચારે
 લઘુ ગણાય તથા મહોટી વીક્ષાનેં યોગ્ય પ્રધાન અને પુત્ર હોય તો રાજાનેં તથા પિતાને પૂ
 ઠીનેં મહોટી વીક્ષા આપે તેથી અપ્રીતિ ન કપજેં પરીતેં એ અનિયત કહ્ય ઠે એ સાતમો
 ઉપેષ્ટ કહ્યો ॥ ૭ ॥ ॥ હવે આઠમો પ્રતિક્રમણ કહ્ય કહેઠે પ્રતિક્રમણ તે જે આવ
 સ્પક્ષ્તુ કરવું તે જાણવું તિહાં પ્રથમ અને ચરમ જિનના વારામાં તો સાધુને અતિચાર હોય
 લાગે કિંવા ન લાગે તોપણ નિશ્ચયથી વૈવસિકાવિક પાંચે પ્રકારનાં પદિક્રમણાંકરે અને
 વાવીશ તીર્થકરના સાધુતો જો પાપ લાગું ઠે એવું જાણે તોજ વૈવસિક અથવા રાઈ પદિક્ર

માગુ સાંજે શ્રથવા સવારે કરે અને પાપ જાગૃતું ન જાયો તો તે પણ ન કરે ઘાફી પાક્કિ, ચોમા
સી અને સાંવત્સરિક એ ત્રણ પઢિકમણાં તો વાવીશ જિનનાં વારામાં નહીંજ કરે એમ એ
પણ અનિયત કલ્પ છે એ આત્મો પ્રતિક્રમણ કલ્પ કહ્યો ॥ ૬ ॥ ॥ હવે નવમો માસકલ્પ
કહે છે પહેલા અને ઠેલા તીર્થિકરના સાધુ એક ગામમા એક માસ પર્યત રહે ઉપરાંત રહે
નહી માત્ર ચોમાસાના ચાર મહીના પર્યત એક ગામમા રહે પરંતુ અન્ય દિવસોમાં એક મહી
નાથી ઉપરાંત રહે તો ઘણા વોપોનો સજવ થાય એકતો શુદ્ધસ્થ સાર્થે પ્રતિબંધ થાય, ફલવા
પણુ પામે, લોકનો ઉપકાર કરી શકે નહી, વેશ વિવેશનું જ્ઞાન ન થાય, જ્ઞાનનું આરાધન ન
થાય માટે એક માસ ઉપરાત રહેવાની સાધુને આજ્ઞા નથી કવાચિત્ ઇર્નિશ્વાકિક કારણે
રહેતુ પડે શ્રથવા વિદ્યાર કરવાને અસમર્થ હોય તો પણ વસ્તિ પાલટણ કરે, પાઠો પલટાવે,
ઘર પલટાવે અને નેવટ સથારાની જૂમિ પાલટણ કરીને જાવથી પણ માસ કલ્પ કરે જે માટે લો
કમાં પણ કેગત છે કે ॥ ભૂવી પીયર નર સાસરે, સજમિયાં થિરવાસ ॥ एतां होये अलखामणां,
जो माने थिरवास ॥ १ ॥ इति ॥ અને મધ્ય યાવીશ તીર્થિકરના સાધુડ તો વિદ્યાર કરવાને જો સામર્થ્ય
વાન હોય તોપણ તેજુ અને પંખિત છે માટે તેમને માસકલ્પનો કાંઈનિયમ નથી જો વોય નહી જા
ગતો હોય અને જાન જાયો તો વેઠૂણા પૂર્વકોઢી વર્ષ પર્યત પણ એકજ દેત્રમાં એકજ સ્થાનકે રહી
જાય માટે એ અનિયત કલ્પ છે એ નવમો માસ કલ્પ કહ્યો ॥ ૭ ॥ ॥ હવે વશમો પર્યૂ
પણા કલ્પ કહે છે જે એક જગાયે રહેતુ તેને પર્યૂપણા કહે છે તે પંજોસણ વે પ્રકારના છે
એક તો શુદ્ધસ્થ જાયો અને વીજો શુદ્ધસ્થ ન જાયો જ્યાદાં પર્યૂપણ પર્વને પઢિક્રમતાં થકાં
સાધુલોક પૂને તેવારે રહેવાને વિષે વર્તમાન યોગ્ય કહે પણ પર્યૂપણા પર્વ પઢિક્રમ્યા પછી તો

कार्तिकी पुनम पर्यंत रहेवातुं निम्नयथीज कहे तिहां शुद्धस्थनी आझा थकी पांच विवस
 पावत् रहेतुं एम पाच पांच विवस रहेतां पचास विवसें पंजोसण पर्व करे तिहां कल्पसूत्र
 शुद्धस्थ आगल वाचे पढी सीतेर विवस निम्नयथी रहे एटले जे शुद्धस्थ जाणो ते तो नावरवा
 छुदि पांचमथी मामीने कार्तिक छुदि पूर्णिमा सुधी रहे अने बीजो जे शुद्धस्थ न जाणो ते
 तो आपाठ छुदि पूर्णिमाथी मामीने नावरवा छुदि पंचमी सुधी जाणुं, केमके कदापि कोइ
 शुद्धस्थ साधुने पूठे के आप सोमाहुं रह्या तेवारे साधु कहेके जेवी खेत्र फरसना अथवा
 पांचविन ठेयें एवो जवाव आपे तेथी आगलना विवस शुद्धस्थ न जाणो अने पर्युपण कखा
 पढी तो अवश्य तिर्दाज रहे माटे ते शुद्धस्थ जाणी शके ते जयन्यथी सीतेर विवस पंजो
 सण अने उत्कृष्ट ठ महीनानां पंजोसण जाणवां ए कल्प श्रीकृष्णदेव अने श्रीमदावीरना
 साधुज्जे निम्नयथी जाणवो अने धावीश तीर्थिकरना साधुज्जे निम्नय नदी ए वशमो
 पंजोसण कल्प कह्यो ॥ १० ॥ एरीतें ए वश कल्प कह्या ते वशो कल्प श्रीकृष्णदेव तथा
 श्रीमदावीर स्वामीना साधुज्जे निम्नयथी जाणवा अने मध्य धावीश तीर्थिकरना साधुज्जे तो
 ए वशमाथी एक सख्यातर, बीजो चार मदाव्रत, बीजो ज्येष्ठ अने चोथो कृतिकर्म एटले
 वांवणा ए चार कल्प निम्नयथी दोय ठे अने एक अचेलक, बीजो उद्देशिक, बीजो प्रतिक्र
 मण, चोथो राज्यपिप्त, पांचमो मासंकल्प अने ठहो पंजोसण कल्प ए ठ कल्पनो
 निम्नय नदी ए जेवी मर्यावा धावीश तीर्थिकरोना साधुज्जे कही तेबीज मर्यावा श्रीमदावि
 वेद खेत्रना तीर्थिकरोना साधुज्जे पण जाणवी ॥ १ ॥ ॥ इहा कोइ कहेके साधुतो सर्वे
 सरस्वाज ठे तो तेना आचारमां जेद केम पण्यो तेने उचर कहीयें ठेयें जे श्रीकृष्णदेवजीनी

વારે માણસ કહ્યું અને જહ દોષ છે, તેમને ધર્મ સમજાવવો ઘણો કઠણ થાય છે તથા શ્રીમદ્વા
 વીર નગવાનની વારે માણસ વક્ર અને જહ દોષ છે, તેમને ધર્મ પાલવો ઘણો હર્ષજન થઈ પડે છે
 અને મધ્યના વાવીશ તીર્થકરની વારે માણસ વર્થા કહ્યું અને પ્રાજ્ઞ દોષ છે માટે તેમને ધર્મ
 સમજાવવો પણ સુલભ દોષ છે અને પાલવું પણ સોહેલું દોષ છે એવી રીતે મનુષ્યોના પરિણા
 મમાં નેવ હોવાથી કસ્પમાં પણ નેવ થયા છે એમ જાણવું, પરંતુ પરમાર્થથી નેવ કાંઈ પણ નથી
 માત્ર પુરુષોના પરિણામના નેવ છે ॥ ૩ ॥ ॥ દેવે પ્રથમ તીર્થકરના સાધુ જે કહ્યું અને
 જહ દોષ તે દૃષ્ટાતે કરી સમજાવીયેં ઠેયેં શ્રીકૃષ્ણનેવેના તીર્થમાં કોઈએક આચાર્યનો શિષ્ય
 ઠંમેજ નૂમિઠાયેં ગયો તે ઘણો વસ્ત્ર લગાઢીને પાઠો શ્રાવ્યો તેને ગુરુયેં પુઠધુ શ્રે શિષ્ય તને
 શ્રાટલો વસ્ત્ર કેમ લાગો ત્યારે તે કહ્યું પળાથી વોલ્યો કે સ્વામી નાટકીયા લોક રમત કરતા
 હતા તે જોવાને ક્ષ્ણો રહ્યો હતો તેથી વધારે વસ્ત્ર લાગો તે સાચલી ગુરુ વોલ્યા દે વત્સ !
 આપણે સાધુ થઈને નાટક જોવા ક્ષ્ણા રહેવું નહીં એથી પાપ લાગે છે માટે આપણને એ શ્રક
 ર્પનીય છે તેવારે શિષ્યેં તદ્દલિ કહીં એટલે જેમ તમે કહો છો તે પ્રમાણ છે આજ પઠી જોઈશ
 નહીં ફરી કોઈક વિવસેં તેદજ શિષ્ય વાહિર નૂમિ ગયો હતો તે ઘણો વસ્ત્ર લગાઢીને પાઠો
 શ્રાવ્યો જેથી ગુરુયેં પુઠધુ જે શ્રાટલો વસ્ત્ર કેમ લાગો તેવારે તે શિષ્ય વોલ્યો કે દે સ્વામી
 રસ્તામાં નાટકળી નાચતી હતી તે જોવાને ક્ષ્ણો રહ્યો હતો તેને લીધે અસુર થઈ તેવારે ગુરુ
 ધોડ્યા જે તમને પૂર્વે મનાઈ કરી હતી તેમ ઠતાં કેમ જોવાને ક્ષ્ણા રહ્યા તેવારે તે શિષ્ય જહ
 પળાથી એટલે મૂર્સપળાથી વોલ્યો કે મહારાજ તમેતો નાટકીયા જોવાને મનાઈ કરી હતી
 પણ નાટકળી જોવાને તો મનાઈ કરી હતી નહીં તેવારે ગુરુ વોલ્યા દે મહાજાગ્ય ! નાટકળી

तो वली नाटकीया करतां पण अधिक रागनुं कारण ठे माटे तेतो सर्वथा नहीज जोवी ते
सांजली शिष्य बोल्हो हे स्वामी ! मने प्रथम एवी समज पही दती नही हवे हुं क्यारें पण
जोझा नही इहां रूखु पणायी सत्य बोल्हो अने जडपणायी जो नाटकीया वर्ज्यां तो
नाटकणी अवश्य वर्द्धवी जोझ्यें एटहुं समज्यो नही इति प्रथम दृष्टात ॥ १ ॥

हवे वली वीखु कोकण वैरीय दृष्टांत कहे ठे जेम कोइएक कोकणवेशना वाणीयार्यें तृक्ष प
णामां कुटुंब परिवार ठोढी धर्म पामी वैराग्य वान थड्नें स्थविर पासें दीक्षा लीधी तेनें कोकण
साधु कहींनें सर्व बोलावे एक बिबस ते थंमिल थकी आवी इरियापथिका किरिया पडिक्कम्यो
तेने काउसग पारतां घणो वखत लागो तेवारें गुरुयें पुठघु जो कोकणिक साधु ! तमोने एटलो
वखत काउससगमां केम लागो ते सांजली साधु रूखु पणो बोल्हो के हे स्वामीजी ! में आज
जीववया चिंतवी, गुरुयें पुठघुं तमे केवा प्रकारनी जीववया चितवी तेवारें साधु बोल्हो जेवारें
हुं घेर गृहस्थ अवस्थामां रहेतो दतो तेवारें वर्पाकालें खेत्रमां वृक्षोनें कापी नाखी सूढ करीनें
जमीननें अभियें घाली शुद्ध करी तेमां धान्य वावतो दतो तेणेकरी मदारा घरमां घणुज धान्य
नीपजतुं दतुं तेथी मदारु सर्व कुटुंब सुखी रहेतुं दतुं अने हवे में तो वीक्षा लीधी ठे अने महा
रा ठोकरा आलसु ठे ते खेतीमां कांइ समजता नथी माटे जो निरुधमी थका निर्धित पणो
घरमां वेग दशे अने सूढ नदी करजो तो धान्य उपजजो नही तेथी ते वापडा नूखें मरजो एवा
प्रकारनी में जीववया चितवी एम रूखुपणायी साधु बोल्हो ते सांजली गुरु बोल्हा हे जइ ! तमे
मातुं ध्यान कसुं ठे केमके ए खेतीनो घघो पाप विना थाय नही ते माटे सावयनी अनुमोदना
साधुनें करवी गुरु नथी माटे मिठांमि छक्क वेड्नें शुद्ध थाउ ते सांजली साधुयें मिठांमि छक्क

बीधो, ए वीछु दृष्टांत कछु ॥ २ ॥ ॥ हवे वली त्रीछु दृष्टांत कहे ठे सोरठ वेशनें विवे
 एक ब्राह्मण रहेतो इतो तेनो पुत्र सासरे जवा लाग्यो तेवारें पितायें शिखामण आपी के दे
 घेडा ! एकवार हा कहेवी अने एकवार ना कहेवी एवी पितानी शिखामण धारण करीनें सासरे
 पोहोतो त्यां सासु ससरायें पुठुं जे दे नदृजी ! तमे आब्या तेवारें ब्राह्मण बोळ्यो दाजी, फरी
 सासु ससरें पुठु के घेर कुशल खेम ठे ? तेवारें ब्राह्मण बोळ्यो नाजी, फरी पुठु के तमारा
 पिता वैयलोक पदोता ? तेवारें कछु दाजी, फरी पुठुं तेमनी पठवाडे कांइ खरच खराजात
 करी तेवारें कछु नाजी, ते सांजली सासु ससरे कछु के तमेतो मढोटा मूर्ख ठो, तेवारें तेरो
 कछु दाजी, एटली वात थया पठी ते सर्व ब्राह्मण मजीनें मोकाणो गया त्यां जइनें छुए ठे
 तो जमाइनो पिता जीवतो वेतो ठे तेने राम राम छुहार छुहार करीनें सर्व मब्बा, पठी जमाइना
 पितायें पुठु के तमो सर्वेनु शा कामें अर्दीआ आवबु थुं ठे ? ते सांजली सर्वे बोळ्याके तमारे
 वोकरे तमे परलोक सथाब्या एवी वात अमारी पासें कही तेथी अर्दीआं आब्या ठेयें, तेवारें
 ते वोकराना पितायें कछुके ए ठोकरो मूर्ख ठे एवा जीवनें पण कछु एटले नोला अने
 जड एटले मूर्ख कदीयें ए त्रीछु दृष्टांत कछु ॥ ३ ॥ ॥ एवा साधु प्रथम तीर्थकर श्रीकृष्ण
 नरेवना तीर्थ समजवा ए प्रथम तीर्थकरना साधु उ आश्रयी त्रण दृष्टांत कहां ॥ ॥ हवे चरम
 एटले ठेला तीर्थकर श्रीमद्वावीस्वामीना साधु वक अने जड दोय तेना कपर दृष्टांत कहे ठे
 जेम कोइएक मद्वावीर स्वामीना तीर्थनो साधु स्थंभिलें गयो ते घणो मोहो आब्यो तेनें मुख्यें
 यखत घणो लागवानु कारण पुठु तेवारें वक्रपणाथी कहेवा लागोके वाहिर जाय तेनें वख
 ततो लागेज एमां तमें मनें शुं पूठो ठो ! पठी जेवारें मुख्यें घणु पुठु तेवारें कछु जे नाट

કીધા નાટક કરતા દૂતા તે જોવા ઈજો રહ્યો દૂતો તેને ગુરૂયે કહ્યું જે યતિયે નાટક જોવું
 નહી તે તમે જોવું તેથી પાપ લાગવું માટે મિહામિહુલ લીયો એમ કહી મિહામિહુલ વીધું,
 પરી કાલાંતરે એક વિવસ નટહીનુ નાટક વેલવા ઈજો તેથી ઘણો વલત લાગો માટે
 ગુરૂયે તેનું કારણ વૂઠવાથી વક્રપણાના યોગથી વાંકા વાંકા ઉત્તર આપવા માંમયા પણ સાંઢું
 કહે નહી તોપણ ગુરૂયે જ્યારે ઘણું વૂઠું ત્યારે ઘોલ્યો જે નાટકણી નાચ કરતી દૂતી તે જોવા ક
 જો રહ્યો દૂતો, તે સાંજની ગુરુ ઘોલ્યા મેં ના કહી દૂતી તો પણ તે નાટક જોવા કેમ ઈજો રહ્યો? તેવા
 રે શિષ્ય વક્રપણાથી ઘોલ્યો જે તમે તો નાટકીઆનું નાટક જોવાને વાલ્યો દૂતો પરંતુ તે વલત નટ
 હીનું નાટક જોવાને શા વાસ્તે વાલ્યો નહી? તો એમાં માદારો શો વાંક છે એતો તમારોજ
 વાંક છે એમ વક્રપણાથી ઈજાટો ગુરૂને ઈજાંતો વીધો એ વક્રપણા આશ્રયિ પ્રથમ હ
 ઇાંત કહ્યું ॥૧॥ ॥ દવે વલી ધીછુ લોકોક દદાંત વક્ર જહનું કહે છે કોઈએક રોતનો ઠોકરો
 ઘણો ઈવિનીત દૂતો તે પોતાના મા ઘાપ સાથે વઢવાઢ કયા કરે તેને મા ઘાપ ઘણાં સમ
 જાવે તો પણ કોઈનું કહું માને નહી પઢી કુટુંબના માણસોયે તેને શીલામણ આપી કહ્યું
 કે મા વાપની સામું તારે ઘોલવું નહી તેવારે તેણે કહ્યું દવે હું ઘોલીશ નહી એમ કરતા કોઈએક
 વિવસે મા વાપ પ્રમુલ્લ સર્વ કુટુંબ મલી પુત્રને ઘર સોંપી કાંઈક કામસર વાદેર ગયાં તેવારે તે
 ઠોકરો પિતાની શીલામણ યાદ કરતો ઘરનાં કમાઢ જઢીને લાટલા કપર જહ સૂતો, થોઢીક
 વાર પઢી તે પિતાવિક આલ્યા તેણે ઠોકરાને ઘણા સાવ કયા તો પણ તે ઠોકરો લાટ કપર વેગો
 ઘેગો સાંજને પરંતુ ઘોલે નહી ઈને કમાઢ પણ કયાઢે નહી એમ ઘણો વલત થયો ત્યારે તેનો
 ઘાપ જીંત કપરથી વઢી ઘરમાં આલ્યો ઈને જુએ છે તો પુત્ર લાટલા કપર વેગો ઘેગો દસે છે

तेने घाये मार थापीने पुठुं के तनें आटला साव कथा तोपण केम जवाब आप्यो नही बली क
माड शावास्ते उवाच्यां नही तेवारें पुत्रें कसु जे तमेज मने शीखाव्यो इतो के मद्दोदानें सांभु
न दोलवुं तो मद्दारो एमा शो वाक ठे ? तेवारें पितायें कसु के अरे मूर्खी काम दोय त्यारे तो
बोलजु जोइयें ते साजली ठोकरो बोळ्यो के दवे दु काम दशे तेवारें बोलीश, फरी एक दिवसें
शेठ घणालोकोमां वेठा दत्ता एटलामां घेर शेगाणीयें रावही बनावीनें ठोकरानें कसुके तारा
नापनें बोलावी लाव तो रावही शीरावीनें पढी सुखेथी काम ऊपर जाय, त्यारें ते ठोकरो
ज्यांहां तनो घाप घणा माणसोनी वचमा वेगो ठे तिदा जइ मद्दोटे सावें देला पाहीनें कदेवा
लागोके हे पिताजी ! आज आपणे घेर रावही थइ ठे ते मद्दारी मातायें कसु ठे के एकवार
शीरावी जाउ पढी सुखेथी काम काज करो ते साजली शेठ लक्षा पामीनें त्याथी उठयो आ
गल जइ पुत्रनें एकातमा कसुके हे कुपुत्र ! आ घणा लोकोमां लाज जाय तेवीरीतें तु शा वा
स्ते थोऱ्यो तेवारें पुत्र बोळ्यो तमेज मने शीखाव्यो इतो तो दु शु करु ? तेवारें पिता बोळ्यो
के आज पढी जो एबु काम दोय तो धीरे धीरे बोलवु, ठोकरायें कसुके दवे धीरे धीरे धो
लीश, एटलामा बली एक दिवस ते शेठनें घेर लाय लागी तेवारें शेगाणीयें शेठने तेढवा सारु
ठोकरानें मोकळ्यो ते ठोकरो तिहां आवीनें जूए ठे तो शेठ घणा लोकोनी वचमा वेगो ठे ते
गारं पोते दूर कजो रहीनें धीरे धीरे बोळ्यो घणीवार थया पढी शेठें तेने जोयो तेवारें शेठें
पुठुं के अरे तु शावास्ते अर्हीआ थाव्यो गो तेवारें ते ठोकरो शेठनी पासं जइनें दलवे दलवे
धीरजथी शेठना कानमा कदेवा लागोके आपणे घेर लाय लागी ठे ते साजली शेठ बोळ्यो
के अरे मूर्खी घरतो बली गयुं दशे तु इहा आवतांज केम बोळ्यो नही तेवारें ठोकरो

वोल्हो के तमे सीखाव्यो दत्तो जे धीरे धीरे घोलजे तो एमां मद्दारो वांक कांइ नथी ए त
 मारी पोतानीज चूल् ठे, पित्तार्ये कसु अरे एटलो मद्दोतो थयो तोपण दूजी अक्कल आवी
 नद्दी ज्यारे घूआढा नीकल्या त्यारे तरतज धूल नाखवी दत्ती तो अग्रि शांत थइ जात, एवुं शेवतु
 केदेवु ते ठोकरार्ये धारी राखुं एम करतां शीत रूतु आवी तेवारें प्रजात समयें एनो पिता
 दातण करवा वेगो ठे तेना मुखमांथी घूवाढा नीकल्या ते देखी धूलनो धोवो चरीनैं ठोकरार्ये
 पिताना मद्दोढामां नाख्यो तेवारे पित्तार्ये जाणुं जे ए ठोकरो खरेखर मूर्ख ठे वली एक विवस पि
 तांयें ठोकरानें कसु के आ घोढो तरस्यो ठे तेने पाणी पीवरावजे अने नवरावी आवजे, ठो
 करार्ये कसु वे काम तो नद्दी कंठ पित्तार्ये कसु नवरावी आवजे पढी ते ठोकरो घोढा ऊपर
 चढी तलाव पासें जइ घोढानुं मद्दोढु बांधी नवरावीने पाढो घेर लाव्यो पण घोढो तरस्यो
 दत्तो माटे आकुल व्याकुल थतो देखी शेठें पुत्रने मूर्ख जाणी घरमांथी काढी मूक्यो अने कसुके
 वाटे जातां कोइ मलेतो तेने मद्दोटे सावें छुद्दार करजे पढी वाटें जतां कोइएक पाराधी पास
 मांनि मुगला एकवा करी छनो ठे तेने ठोकरार्ये मद्दोटे सावें छुद्दार कसो तेनो साव सांज
 लीने सर्व मुग नासी गया पाराधीये तेने मार आव्यो अने मूर्ख जाणीनैं कसुके दे नूना मार्गे
 जतां ठपतो चाल्यो जाजे वली आगल जातां कोइक कोटवाल चोरनी सोध करवा नीकल्यो ठे
 तेणे ठोकरानें ठपतो देखी चोर जाणी पकळ्यो मार मार्यो पढी मूर्ख जाणी कसुके घणा
 माणस बीगमा आवे तेवारें एम कदेजे के तमारे एवुं कोइ वखते थालोमां वली आगल जातां
 कोइएक गाममां विवाह ठे ते देखी पदेला मूर्खार्ये कसु के तमारे घेर एवुं कार्य कोइ वारे म था
 जो ए वखन सांजलीने विवाह वालार्ये कूठ्यो मार आव्यो पढी ठोकरार्ये कोटवालना शीखा

ववा संबंधि वात कहे ठते ते लोकोये मूर्ख जाणी शीखामण आपी कसुंके दे जोला ! जेवा
 रे घणा माणस मझे तेवारें एहुं कहेबु के तमारे सवा सर्वदा एमज थाजो तेवात याव राखीने
 ठोकरो आगल चाल्यो मार्गमां कोइ एक वेशनो राजा मरण पाय्यो ठे तेनी मैयथने लइ जा
 य ठे तेने ठोकरायें कसुं के तमारे सवा सर्वदा एबुज दोजो तिहां पण तेणे मार आप्यो मूर्ख
 जाणीने मूर्की दीधो एम रखठतो रज्जततो केटलाएक विवसें पाठो घेर आब्यो ए श्रीवीरना
 साधु खपर वज्जठनुं वीछु हटांत कसुं ॥ ॥ हवे मध्य बावीश तीर्थकरना साधु ते सर्वे कसुं
 अने प्राज्ञ ठे तेना ऊपर हटांत कहेठें जेम कोइएक अजितनाथ जगवाननो साधु ते स्थिति
 लयी घणो असुरो आब्यो माटे गुरुयें तेनु कारण पुठुं तेवारें कसुं पणायी कसुंके नाटक
 थानुं नाटक जोवा कनो रह्यो दतो, गुरु बोल्या जे साधुयें नाटक जोबु नही तेवारें तेणे
 भिष्मामिच्छक वेष्टने कसुंके हवे कोइवारें जोवा कनो रदशि नही वली कोइएक दिवसें बाहेर
 गयो तिहां रस्तामां नटवी नाचती दती ते जोइ पंक्ति पणायी विचार कसो के गुरुयें मुजनें
 नाटकीथानुं नाटक जोवा वर्ज्योठे तो नाटकणीतो वली विशेष रागनुं कारण ठे माटे ए
 मुजनें सर्वथा जोवीज नही एवु विचारिनें पाठो आब्यो ए कसुं अने प्राज्ञनुं हटांत कसुं ॥ १ ॥
 एम ए हटांत जे कस्यां ते काइ सर्वे साधुठ आश्रयी समजवां नही, परंतु कोइएक सा
 धुनां आश्रयी जाणवां ॥ ॥ हवे आजना समयना माणस वक्र अने जह ठे ते प्रमाणे आज
 पाचमाथारामां चारित्रीया साधु नथी एम पण न कहेठुं कवापि अनानोग पणे अतिचार बोप
 पणा लागे तेवा पण साधु आजना समयमां ठे केमके साधु विना धर्म न होय माटे अथ
 द्वार जाप्यमां कसुं ठे के श्रीजगवतना नांखेला शास्त्रनी जे खरेखरी प्ररूपणा करे तेने साधु

कहीयें ॥ तथा ॥ जो नणई नहि धम्मो, नय सामाईय न चेवय वयाइ ॥ सो समणसघबुझो,
 कायहो समण सवेण ॥ १ ॥ माटे जो पूर्व साधुनी अपेक्षायें हीन कहो तो जले कहो पण इ
 पमकालमां साधु नथीज एम न कहीयें जे माटे साधु तो आजे पण ठे ॥ ॥ दवे ए वश प्रकारनो
 कल्प जे साधुनो आधार रूप धर्म ठे ते त्रीजा वैद्यना औपथ सरस्वो ठे एटले जेम त्रीजो
 वैद्य उपकारी थयो तेम आ कल्प पण उपकारी जाणवो ते त्रीजा वैद्यनी कथा कही वेखाढे
 ठे कोइएक राजाने एकज पुत्र अत्यंत वद्वन हतो माटे राजायें विचार कसो जे आ पुत्रनै
 रोग आब्या पहेलांज एतुं इ औपथ करारुं तो पठी कोइ वारें एनै रोगज थाय नही एम
 चितवी वैद्यनै वोलावी कसुं के आ ठोकरारुं एतुं औपथ करो के जेणेकरी एने कोइ वखत
 रोग न थाय ते वारें वैद्य बोळ्यो के हे राजन् ! महारी पासैं जे औपथ ठे ते एतु ठे के जे
 स्वाधा थकी रोग होय तो जाय अने जो रोग न होय तो वली नवो रोग प्रगट थाय ते सांच
 ली राजायें कसुं के सूता सिंदने जगाढवा सरखुं तादारु औपथ अमारें करवुं नथी, एम
 कही तेने स्त्रिख आपी, पठी वीजा वैद्यनै पुठणुं तेवारें ते बोळ्यो के हे राजन् ! मादारु औपथ
 खराब्याधी जो रोग होय तो जाय अने जो रोग न होय तो गुण दोप कांइ नथाय ते सांचली
 राजा बोळ्यो जे राखमां धृत ढोलवा जेवु तादारु औपथ अमारा कामनुं नथी एम कही
 तेने पण विवाय कसो, पठी त्रीजा वैद्यनै वोलावी पुठणु तेवारें ते बोळ्यो हे राजन् ! मदारु
 औपथ एतु ठे के जे खराब्याधी रोग होय तो जतो रहे अने रोग न होय तो वली अपर
 रोग आवे नही तथा बज, बुद्धि, रूप अने तेजनी वृद्धि करे ए वात सांचली राजायें प्रसन्न
 यज्ञनै ते वैद्यनुं औपथ ठोकरानै अपावुं अने वैद्यनै शिरपाव आपी विवाय कसो एवीरीतें

એ કલ્પ સિદ્ધાંત પણ ત્રીજા વેધ સમાન ગુણકારી છે કેમકે એના શ્રવણથકી જે પૂર્વે કર્મ
 વાંધ્યા હોય તેટલુ બ્યાધિ દૂર થઈ જાય અને નવા કર્મનો વંધ પહે નહીં સર્વે આપવા નિવારે,
 સુખ સપત્તિ કરે, ચારિત્રના ગુણની પુષ્ટિ કરે અને વલી મોક્ષના સુખ તરત આપે એ કલ્પ
 સૂત્રને વિષે પ્રથમ શ્રીવીર ચરિત્ર છે તે વીજ સમાન છે, શ્રીપાર્શ્વનાથ ચરિત્ર છે તે અકુરો છે,
 શ્રીનેમીશ્વર જગવાનનું ચરિત્ર છે તે યદ છે, શ્રીઆદિનાથ ચરિત્ર છે તે શાસ્ત્રા છે, યવિરાવલી
 તે ઝૂજ છે, કથા છે તે સુગધ છે, ફલ તે મોક્ષ છે, જે એ સૂત્રના સર્વ અક્ષર સાંજે તે જીવ
 આવ જવમાં મોક્ષ જાય। ॥દ્વે સાધુ જે ગામમા ચોમાસુ રહે તે ગામમાં એ કલ્પસૂત્રની વા
 ચના કરે અને ચોમાસુ પૂરણ થયા પછી એટલે કાર્તિકઋદિ પૂર્ણિમા થયા પછી પણ કદાપિ
 વર્ષાવ વરસવાથી માર્ગમા કાવવ પ્રસુલ થયા હોય તો વધારે વિવત્સ પણ રહે તથા વલી ક
 વાચ જે ગામમાં સાધુ ચોમાસુ રહ્યા હોય અને હજી ચોમાસુ પૂરું ન થયું હોય તેની વચમા
 તે ગામમા ૧ મરકી આલિક રોગોનો ઝપડવ થાય, ૨ નિક્ષા કુર્જન મલતી હોય, ૩ રાજા
 હુટ હોય તેણે કોપ કસો હોય, ૪ કુંજુઆલિક ઘણા જીવોની ક્ષત્તિ થઈ હોય, ૫ સર્પ
 અગ્નિ આલિકનો જય ક્ષત્ત્વ થયો હોય, રોગ અને વર્ષાવ વિરમતા ન હોય, હર્નિક્ષ પહે ઇત્યાલિક
 કારણે ચોમાસામાં પણ વિહાર કરવાની આજ્ઞા પ્રસૂયે વીધી છે માટે વિહાર કરવામાં વોપ
 નથી દ્વે સયમ નિર્વાદિ કરવાને અર્થે સાધુને જ્યાં ચોમાસું રહેતું પહે તિહાં પ્રથમ તે સ્વેત્રમા
 વલ્કટપણે તો તેર ગુણ જોવા જોઈયે તેના નામ કહેલે ૧ જે ગામમાં ચિત્ત કાવવ ઘણો ન
 હોય, ૨ જે ગામમા વેશ્ડિયાલિક જીવ ઘણા ન હોય, ૩ સ્થમ્નિલ જવાની જૂમિ નિરવચ્ચ હો
 ય, ૪ સ્ત્રી પશુ પંમકાલિક વોપ રહિત વપાશરો રહેવાનો હોય, ૫ જે ક્ષેત્રમા દાંદિ દૂધ ઘણા

मलतां दोय, ६ जे गाममां नइक अने अक्षवान एवा आवकना घणां घर दोय, ७ जे गा
ममां वैद्य घणा निपुण रहेता दोय, ८ जिहां औपध घणां सुलज मलतां दोय, ९ जिहां
आवकोना घरमां घन धान्य प्रमुखनो घणु संग्रह दोय पण कोइ बातनी चिंता न दोय, १०
जे गामनो राजा अति नइक दोय यतिउनी जक्ति घणी करतो दोय, ११ जिहां ब्राह्मण, ता
पस, बुद्धा, जरडा प्रमुख पार्षदनी लोक जे ठे ते साधुने अपमान करी शकता न दोय, १२ जिहां
निह्ना सुलज मलती दोय, १३ जिहां सबाय पवन पाठनाविक सुखें यतां दोय ए तेर गुण
वाला गाममां साधुयें चोमासु करुं, कदापि एटला भोग न बनें तो पण जघन्यथी चार गुण
तो अवश्य जोवा तेना नाम कहेछे : १ अद्विज नृसि दण्डीज सारी छुट्ट फाछु दोय, २ जेमां
सबाय ध्यान सुखें थाय एवी रहेवानें जगा दोय, ३ जिहां श्रीजिनर्मविर दोय, ४ जिहां गो
चरी रुढी रीतें मलती दोय ए चार गुण खेप्रना जोइनें चोमासुं करुं एम ए तेर गुण उत्कृ
ष्टथी अने चार गुण जघन्यथी कह्या तथा पांचथी मांमीनें चार गुण सुधी सर्व मध्यम
गुण जाणवा, एउ खेत्र जोइनें त्यां साधुयें चोमासु करुं कारण के साधुजन पृथ्वी पीठने
विषे नवकक्षि विदार करे तिहां अनेक तीर्थयात्राउ करतां, गामेगामे विचरता मिथ्यात्वे
पढता अनेक नव्यजीवोना उद्धार करतां थकां विचरे ते जेवारे चोमासुं आवे तेवारे
धरामंमछें सजलधारायें वर्षाव पढे तेथी पगळे पगळे पाणीनो प्रवाद बाले, कोमलकिसलय
फूटे, थानकें थानकें अनेक प्रकारना जंतुउ उत्पन्न थाय ते माटे जीवियन्न करनारा चारित्रियायें
वर्षाकालमां विदार न करवो, एकप्र स्थानकें रहेछुं, अनेक प्रकारना घोर अग्निग्रह करवा,
जेमाटे साधुने तो वीशवशा दया ठे परंतु श्रीकृष्णमाद्वाराज जेवा सधावशानी बयाना पालनारा

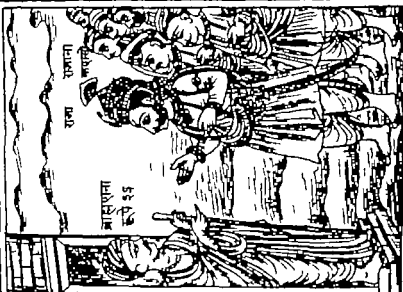
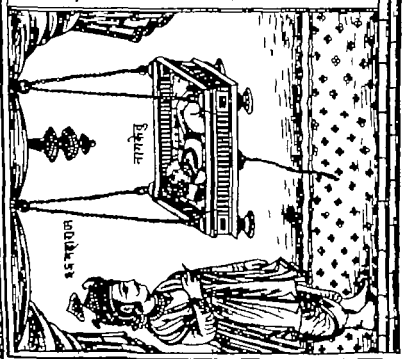
श्रावकोयें पण चोमासामां शोल हजार राजाजने सजामां पधारवानी ना कही अने पोतें
 पण सजा मांहे नाथ्या केमके वर्षादे मांहे घणा कीही कुथुआविक जीव दणाय एवु जाणी
 ताकोर पोढपाळे एवो जवाव श्रीकृष्णे कसो त्यांथी वेव पोढणी अगीअरस लोकमां प्रसिद्ध
 थइ एरीतें छुद्ध श्रावक पण वर्याकालें पाप जाणीनें वेसांतरनो व्यापार न करे माटे साधुनें
 पण चोमासामां एक ठेकाणे रवेवुं ते चोमासाने विपे पंजोसण पर्व आवे थके मांगलिकनें अर्थें
 करूपसुत्र अवश्य वांचवु ॥ ॥ द्वे पंजोसण पर्व सर्व पर्वो माहे उत्कृष्ट ठे माटे एनो म
 हिमा कहेले १ जेम मत्रमांहे पांच परमेष्टि मत्र, २ जेम तीर्थमांहे शुभजय तीर्थ ३ जेम दानमांहे
 अन्नय दान, ४ जेम गुणमांहे विनय गुण, ५ जेम व्रतमांहे ब्रह्मचर्य व्रत, ६ जेम सतोपमांहे निय
 म, ७ जेम तपस्या मांहे इंद्रिय व्रमन, ८ जेम वर्जनमांहे जैनवर्जन, ९ जेम क्षीरमांहे गोक्षीर, १०
 जेम जलमध्ये गंगानर, ११ जेम पटमांहे हीर, १२ जेम वस्त्रमांहे चीर, १३ जेम अलंकारमांहे
 वूढामणि, १४ जेम ज्योत्स्नामांहे निशामणि, १५ जेम तुरंगमांहे पंचवद्वकिशोर, १६ जेम
 नृत्यकलावतमांहे मोर, १७ जेम गजमांहे ऐरावत, १८ जेम वैत्यमांहे ऐरावण, १९ जेम
 वनमांहे नवनवन, २० जेम काष्ठमांहे धवन, २१ जेम तेजवतमांहे आदित्य, २२ जेम
 साहासिक मांहे विक्रमादित्य, २३ जेम न्यायवतमांहे श्रीराम, २४ जेम रूपवतमांहे काम,
 २५ जेम सतीमांहे सीता, २६ जेम शास्त्रमांहे गीता, २७ जेम वाजिप्रमांहे वंजा, २८ जेम
 स्त्रीमांहे रंजा, २९ जेम सुगंधमांहे कस्तूरी, ३० जेम वस्तुमांहे तेज, ३१ जेम पुण्यभूतलोकमांहे
 राजा नज, ३२ जेम फूलमांहे सहस्रवल कमल, ३३ जेम धनुर्धरमांहे अर्जुन, ३४ जेम
 इंद्रियमांहे नयन, ३५ जेम धातुमांहे सुवर्ण, ३६ जेम वातारमांहे कर्ण, ३७ जेम गायमांहे

कामयेनु गाय, ३७ जेम स्नेहमाहे घृत, ३९ जेम जलमाहे अमृत, ४० जेम ज्ञानमाहे
 केवलज्ञान, ४१ जेम सुखमाहे मोक्षसुख, तेम सर्व पर्वमाहे पंजोसण पर्व महोदु जाणवुं
 ए जाड्वा शुद्धि पंचमी जेम श्रीजिनशासनने विपे माननीय ठे तेमज परशासनने विपे पण ए
 क्षुधीपंचमीनो विवस माननीय ठे ते क्षुधीपंचमीनो सवध कहे ठे ॥ ॥ पुष्पवती नगरीने विपे
 नीलकंठ नामा ब्राह्मण रहेतो दत्तो तेनी सोमा नामे जार्या दत्ती तथा इक्ष्व नामे पुत्र दत्तो ते
 जन्मथीवारिडी दत्तो केटसेक कालें तेना माता पिता मरण पामीनें एनाज घरमां पिता बलवीथो
 थयो अने माता कुतरी थइ एवामा आक्षपक्ष आच्यो तेवारे घरमा इच्य नदी तेथी विचार
 करवा लागो जे माता पिताना आधनो दिवस मदारे केवरीतिं साचववो पढी बलवीयो ते
 लीने घेर खेडवा आच्यो तेनु जाळुं जइ दुध, चोखा, खांद, घृत अने गोधुम जइ आचीने खीर
 रांधी घणा ब्राह्मणोने नोतरु वीधुं एवामां पूर्वजा नवतुं पातातुं घर वेखीनें कुतरीनें जाति
 स्मरण ज्ञान थपनुं ठे तेणे ते दूधमाहे उपरथी सर्पें गरल नाखी ते वीढी तेवारे कुतरीये
 विचाळुं जे अज्ञाने करी आ खीरने ब्राह्मणो जमशे तो मरण पामशे तेथी महा अनर्थ थइ प
 दशे ब्रह्म हत्यानुं पाप लागशे ने मदारे पुत्र तथा वड्डु वे मरण पामशे एम विचारे ठे एट
 जामां वड्डु आची तेवारे तेने देवतां ते कुतरीयं दुधमाहे पोतातुं मोहोळुं घाली दुध बोड्डु
 ते जोइ वड्डुने रीश चढी तेथी तेने सुसजनां प्रहारे मार मारी केठ जागीने ज्या गायनी
 शाला ठे त्या जइ हेठी पाढी वीधी तेथी ते तडफडवा लागी अने ब्राह्मणे वीजो दुध लावी
 खीर रांधी सर्व ब्राह्मणोने जमाढी आधनो विवस साधव्यो पढी ब्राह्मण थाको थको वाहेर
 गोशालामां खाटली पाथरी सुतो एवामां सध्या समय थयो तेवारे आखा विवसनुं सुख्यो,

तरस्यो थाकी गयेनो बलव ते पण पेला घांचीयें जावीने तेना स्थानकें बाब्यो एटलामां कुज
 देवी आवीने बलवीया तथा कुतरीना शरीरमां सकमी तेवारें कुतरी बलवीयाने कहेवा लागी
 के आज आढ तो आपणु हतुं अने खावानुं ब्राह्मणाने मल्युं एटलुंज नदी पण आ पापिष्ट
 वडुयें मादारी केठ नांगी नांखी तेथी मढाड ख पासु बु तेवारें बलवीयो बोल्यो जे आ पापिष्ट
 आपणो ओकरो पण कांइ समजतो नथी मने पण आजें घांचीनैं घेर मोकल्यो इतो तेणे
 आसो विवस घाणीमां फेरब्यो अने घारो पाणी आप्या विना एमज नूखें मरतो
 आंही आवी वाची गयो ठे, ए सर्व वात खाटलापर वेठेला ब्राह्मणे सांजली तेथी तेना म
 नमा बिलगिरी पेवा थई अने विचासु जे आतो मद्दारा माता पिता देखाय ठे एवो निर
 धार करी त्यांथी ठीने कुतरीने स्वीरुं नोजन करावुं अने बलवने सारीरीतें चारो प्रसुख
 आपुं पढी पोतें पोताना माता पितानी सजति करवाने अर्थ परवेश जइ अनेक तीर्थ करी
 कोइ मढोटा रुपीश्वरने पूठवा लागो के मद्दाराज मद्दारो वाप बलवीउ थयो ठें अने माता
 कुतरी थइ ठे तेनी रुही गति केवीरीतें थाय ते प्रकार कदो तेवारें रुपी बोल्यो जे ए वेड्ड
 जीवें रुपि पंचमीना विवसें अग्रस्तावे काम कीढा करेली ठे मेशुन सेवन कथुंठे तेनुं पाप
 लागुं तेना योंगें ए अवतार पास्यां ठे माटे हवे तुं जेवारें रुपि पंचमी एटले नावरवाद्युंवि
 पंचमीनो विवस आवे ते विवसें बलवतुं खेहयु धान्य खाइश नदी चोस्को चवविदारो उप
 वास करजे क्वापि स्वाधा विना रवेवाय नदी तो वश मुठी अढवना वाकला खाने एटले एम
 नी सजति थो पढी ते ब्राह्मणे तेमज कीधुं ते विवसथी लोकोने बिपे रुपि पंचमीनुं नाम
 प्रसिद्ध थुं ठे ए रुपिपंचमीना पर्व आश्रयी कथा कदी ॥ हवे श्रीपर्यूपण पर्व आवे तेवारें

મહોદો મહોત્સવ કરી જે પુરુષ તેલानी તપસ્યામાં એટલે અષ્ટમ તપ કરી શ્રીકલ્પસૂત્રને
 સાંનિહે તે પુરુષ નાગકેતુની પેરેં કેવલજ્ઞાન પામીને મોદ્દ સુલને પામે તે નાગકેતુની કથા
 કહે છે ઘડકાંતા નગરીને વિષે વિજયસેન નામે રાજા રાજ્ય કરતો હતો, તે નગરીમાં શ્રીકાંત
 નામા શેઠ રહેતો હતો તેની શ્રીસિલ્હિ નામે જાયાઈ હતી તેને ઘણા ઝપાય કરતા વેંવેવીઝની
 માનતાઈ કરતાં એક પુત્ર આવ્યો અનુક્રમે તે પુત્રનું પાલણ પોપણ કરતાં કેટલોએક કાલ
 વીત્યો એટલામાં પર્યૂપણ પર્વના દિવસો આવ્યા તે સમયમાં તે બાલકની આસપાસ વેટેલાં
 માણસો માંદોમાંદે વાતો કરવાં જાગાં કે આપણે સાંવત્સરીનો તેલો કરીશુ એટલે અષ્ટમ
 તપ કરીશું એ વાત સાંનિહીને પહેલા બાલકને જાતિસ્મરણ જ્ઞાન ઝપત્યુ તેના યોગેં પોતાનો
 પાલો જવ વીઠો તેથી બાલ્યાવસ્થામાં પણ તેણે પોતાના મનમાં અષ્ટમનું તપ કરું એવો
 નિશ્ચય કરીને સ્તનપાન કરવું મૂકી વીધુ તેથી તેનું શરીર કુમલાડ ગયું મરણતુલ્ય અવસ્થા વી
 ગમાં આવી એવી પુત્રની વ્યવસ્થા જોડ તેનાં માતા પિતા ઘણુજ હુલ ધરવા જાગા તેણે
 અનેક પ્રકારના ઔપધોપચાર કસ્યા તો પણ તે બાલકે સ્તનપાન કશું નહીં એમ કરતા ચૂલના
 યોગેં તે બાલકને મૂર્છા આવી ગડ ઢોકરાને મૂવેલા જેવો વેલ્હીને તેના વાપનુ હેયુ પાટી ગયુ
 તેથી મરણ પામ્યો, તેમજ માતા પણ મરણ પામી અને બાલકને મૃતક વેલ્હી તેના જાતિવા
 જાયેં ધરતીમાં જમાસો, પઠી આપણા ગામમા અપુત્રીયો શ્રીકાંતશેઠ મરણ પામ્યો છે એવી સ્વર
 પઢતાં રાજાયેં તે શેઠનું ધન સેવા સારું માણસ મોકલ્યા, એવા સમયમાં અષ્ટમ તપના પ્રનાવે
 કરી ધરણેંજનુ આસન ઘલાયમાન થયું તેવારેં અવધિજ્ઞાને કરી સર્વે વૃજાંત જાણી ત્યા આવી
 બાલકને અમૃત સંચારે સક્લ કસ્યો અને પોતેં ત્રાદ્યણનુ રૂપ ધારણ કરી તે શેઠના ઘરના ઘા

रणा आगल उजो रहीनँ राजाना माणसोने धन सेतां अटकाव्यां, राजपुरुषोयें जइ राजानें
 कसुं के ब्राह्मण धन सेवा वेतो नथी तेवारें राजा पोतें उतावलो आवीनि ब्राह्मणने कदेवा
 लागो के अमारा राज्यमां जे अघुत्रीयो मरण पामे तेनुं धन राजा लइ जाय एवी परंपरायें
 रीत ठे माटे तमे शा वास्ते अटकाव करो ठो त्यारे ब्राह्मण बोल्थो दे राजन्' ए शेठनो पुत्र
 जीवतो ठे राजायें कसु क्थां ठे, तेवारें धरपोंइ ते वालक जमीनमांथी जीवतो काढीनँ रा
 जानें देखाव्यो ते जोइ सर्व लोक विस्मय पाम्या राजायें ब्राह्मणनें पूठयुं के आप कोण ठो
 अने आ वालक कोण ठे तथा ए बात तमे केम जाणी ? ब्राह्मण बोल्थो दु धरपोंइ नाग
 राजा दु तेलाना प्रनावथी एनो सहाय करवाने आव्यो दु राजा बोल्थो ए बालकें जनम
 ताज अछम तप केम कसु, धरपोंइ बोल्थो दे राजन्' ए बालक पूर्व जवमा एक वाणीचीनो
 ठोकरो दूतो त्यां बाल्यावस्थामांज एनी माता मरण पामी तेवारें एनो पिता बीजी स्त्री पर
 एयो पढी ते उरमान माता जो ठोकरानो थोढो बांक होय तोपण अवगणना करे घणु घणु
 खीजे तथा मारवा कूटवा वगैरे घणुज दु ख देवा लागी, एम ते ठोकरो नित्य प्रत्ये दु ख पामतो
 थको तेनो एक श्रावक मित्र दूतो तेनी पासें जइ तेणे पोताना दुखनी बात कही तेवारें मित्र
 घोब्योके दे जाइ' तें पूर्व जवमां धर्म कसो नथी तेना योगथी दु खी थयो ठो एवो उपवेश
 सांज्नी तेणे यथाशक्ति तप करवानो प्रारंज कस्यो पढी ते आठमे चौवडों उपवास करतो
 अने बीजा दिवसोमां नवकारस्ती पोरस्ती प्रमुख तप करतो अनुक्रमें पंजोसण पर्व आब्युं ते
 वारें तेणे अछम तप करवानो निश्चय विचार करीनँ रात्रें वृणनी फुपहीमां जइ सूतो, एट
 लामा तेनी नजीक लाय लागी तेवारें अवसर जोइनें उरमान मातायें घासनी फुपही उपर

अग्नि नारस्यो तेथी पुंफढी वली गइ अने ठोकरो पण घुनध्यानै मरण पाम्यो तेणे अष्टम तप
 ध्यानना प्रनावथी इहां अष्टुत्रीया श्रीकांत शेतने घेर जन्म लीधो अने जातिस्मरण ज्ञान
 पामीनै एणे अष्टम तप कछुं, तेथी चूखनै योगें मूर्ध्निगत थयो इतो परतु जीवतो इतो तयापि
 लोके अजाण पणे तेने मुवेलो जाणी जमीनमां जमाल्यो ते में आवी अमृत सचार करी मूर्ध्ना
 कतारी सक्क कस्यो हे राजन् । ए महापुरुष ठे, एइज नवमां मोक्ष जाओ एने घयाज यक्ष्यथी
 राखजो, तमोनै पण मद्दोतो कपकारनो करवा वालो थाओ एम कदी पोताना गलानो द्वार
 घालकना गलामा नाखी घरथेइ पोतानै स्थानकें गयो, राजायें ते बालकनै दायी कपर च
 दावी मद्दोटा आभंघर सहित घेर आस्यो पढी कुंदुवना लोकोयें शेवतु मृतकार्य करी ठोकराहुं
 नाम नागकेतु पाठ्यु ते वाजपण्याथीज जितेंदिय परम श्रावक थयो, अष्टमी, चतुर्वशीनो उप
 वास करे, चोमासैं ठठ करे अने पंजोसणनो अष्टम करे, जिनपूजा, साष्टु सेवा नित्य करे,
 एक दिवसै नगरना विजयसेन राजायें कोइ पुरुषनी कपर चोरीनु छुतुं कजक आपी निरपराधी
 उतां तेने माख्यो ते मरीनै ब्यतर देवता थयो तेणे आवी आखा नगरनो विनाश करवा सारु
 नगर प्रमाणे एक सिद्धा आकाशें विखूर्वी लोकोनै बीवराववा लाग्यो अने राजानें पाटुयें मारी
 मोद्दोहे लोदी वमतों करी जमीन कपर नारस्यो, ते कृत्य जोइनें नागकेतुयें जाण्युं जे इहुं
 जीवतां उतां श्रीसंघनो अने श्रीजिनचैत्यनो विनाश केम जोइ सकुं । एहुं विचारो मनमां
 जीवदया आणी नगवानना प्रासाव कपर चढीनै शिलानें दाय आढो आपी पढती शिला
 दायें धरी राखी ब्यंतरो पण नागकेतुना तपनी शक्ति न सदन करतो थको ते पोतानी वि
 खूर्वेली शिलानें सदरण करीनै नागकेतुनै आवी पगे लागो अने नागकेतुना कदेवा कपरथी

राजાને પણ શાતા કરીનેં બ્યંતર પોતાનેં ધાનકેં ગયો, પઠી નાગકેતુની ઘણી માનતા થઈ
 રાજાયેં તેને સન્માન આપ્યું નાગકેતુ પણ પૂર્વની પેઠે ઘણા તપ જપ કરતો થકો વિચરે છે
 એકવા નાગકેતુનેં જગવતની પૂજા કરતાં ફૂલમાંદે રહેલા તંબોલી નાગેં મશ્યો તેથી શરીરમાં
 ઉત્તર વ્યાપી ગયું પણ છુન બ્યાન ધરવા લાગો તેના યોગથી કેવલજ્ઞાનઝપડ્યું તિહાં વીક્ષા
 લીધી, શાસ્ત્ર વેદીયેં ડ્યો, મુદ્ધપતિ પ્રમુલ્લ સાધુનો વેશ આપ્યો, ઘણાકાલ પર્થત વિદાર કરી
 ઘણા નબ્બજીવોનેં પ્રતિવોધ આપી મોક્ષ પોહોતો, એવો નાગકેતુનો અધિકાર સાંજલીનેં જે નબ્બ
 પ્રાણી ઠઠ અઠ્ઠમ તપ કરીનેં એટલે વેલા તેજાની તપસ્યા કરીનેં શ્રીપર્યપણ પર્વમા કલ્પસૂત્ર
 સાંજલજો તે જીવ શાશ્વત સુલ્લને પામજો ઇતિશ્રી નાગકેતુ કથા સમાપ્ત ॥ ॥ આ કલ્પસૂત્ર પાપનુ
 નિવારક છે, મનોવાંઙિત પૂરનાર છે, નિકાચિત જે ચાર ઘાતિકર્મ છે તેનું જીપનાર છે માટે
 નબ્બજીવેં પ્રમાદ, નિહા, વિકથા ઠાંની વેલા અથવા તેજાનુ તપ કરીનેં કલ્પસૂત્ર સાંજલું
 તથા શ્રીજીવાન્નિગમ મધ્યે કશું છે કે પંજોસણ પર્વ આવે ત્યારે વેવતાના ૬૬ પણ જેલા થ
 ફેનેં શ્રીનદીશ્વર દીપને વિપે જડ અઘાડ મહોત્સવ કરે છે તેમ ફ્હાં રુઢા આવક, આવિકાર્યે
 પણ કલ્પસૂત્રનો અઘાડ મહોત્સવ કરવો એવા વિધિયેં કરી જો કલ્પસૂત્ર સાંજલે તો બહુ
 લાજકારી થાય ॥ ॥ એ કલ્પસૂત્ર શ્રીમદ્વાવીર સ્વામીનેં ઘેઠે પાટું ચૌવ પૂર્વધારી શ્રીજહ્વાદુ
 સ્વામી યુગપ્રથાન થયા તેમને ચૌવ પૂર્વ માંહેલા નવમા પ્રત્યાસ્થાન પ્રવાદ નામા પૂર્વની માંહેથી
 વશાશ્રુતસ્કથ સૂત્ર તેનુ આવઠમુ અધ્યયન રૂપ રચ્યું છે તે જેમ વધિનો સાર ધૃત છે તેમ સર્વ
 શાસ્ત્રનો સાર જૂત એ સૂત્ર રચ્યું છે ફ્હા ચૌદ પૂર્વતું માન કહે છે તિહાં પ્રથમ ઠટ્ટપાવ પૂર્વ છે
 તે અઘાઢી સહિત એક દાથી કજો કરીયેં તેનો જેટલો ઢગલો લેવાય તેટલી સાફનો એક

दुगुणो करीये एटली साइथी लखीयें तेवारें ए पर्हेलो पूर्व लखाय, बीजो अग्रायणी पूर्व वे दाथी
 जेटली साइथी लखाय, बीजो वीर्यप्रवाह पूर्व चार दाथी जेटली साइथी लखाय, चोथो अ
 स्तिप्रवाह पूर्व आठ दाथी जेटली साइयें लखाय, पाचमो ज्ञानप्रवाह पूर्व क्षोल दाथी जेटली
 साइयें लखाय, ठणो सत्यप्रवाह पूर्व वत्रीश दाथी जेटली साइयें लखाय, सातमो आत्मप्रवाह
 पूर्व चोसठ दाथी जेटली साइयें लखाय, आठमो कर्मप्रवाह पूर्व एकसोनें अष्टावशी दाथी
 जेटली साइयें लखाय, नवमो प्रत्याख्यानप्रवाह पूर्व वत्सो ठपन्न दाथी जेटली साइयें ल
 खाय, दशमो विद्याप्रवाह पूर्व पांचसेंने धार दाथी जेटली साइथी लखाय, अगीआरमो कल्या
 णप्रवाह पूर्व एक हजारनें चौवीश दाथी जेटली साइयें लखाय, बारमो प्राणावायप्रवाह पूर्व वे
 हजारनें अठतालीश दाथी जेटली साइथी लखाय, तेरमो क्रियाविशाल पूर्व चार हजारनें ठंहु
 दाथी जेटली साइयें लखाय अने चौदमो लोकविस्तार पूर्व आठ हजार एकसोनें धाणु दाथीउना
 प्रमाण जेटली साइथी लखाय एम चौवे पूर्वनें लखवा मांभीयें तो सरवाले १ ६ ३ ७ ३ दाथीउना
 ठगला जेटली साइ जोइयें परंतु अयापि पर्यंत कोइयें लख्या नथी अने हवे कोइ लखवो पण
 नही मात्र प्रमाण आपीने श्रीकैवली जगवाने उपमा बतावी ठे ए सूत्रथी मान कथु ॥ हवे ए
 चौदपूर्ववुं अर्थ थकी मान करे ठे समस्त जेटली नवीउ ठे ते सर्वे नवीउनी वेजुना कणी
 या जेटला धाय तथा असख्याता समुद्र ठे ते सर्व समुद्रनां पाणीना विंजुज जेटला धाय तेथी
 पण अनतगुणो एकेका सूत्रना पवनो अर्थ जाणवो एरीतें चौद पूर्वना नाम कद्या ॥ ॥
 ए कल्पसूत्र प्रथम तो जावरवाद्युवि पंचमीना विवसें रात्रिनुं सांवत्सरिक पडिक्कमणु कथा पठी
 अर्धिरात्रि कालप्रदण करी श्रीगुरु उना थका मुखथी सूत्रनो पाठ सभार करता अने बीजा

साधु उ सर्व काष्ठस्सग करी सांजजता हुता तेमज विवसना साधवीउने पण सनलावता हुता ए
 विधि हुतो ॥ ॥ तेवार पढी श्रीमद्धारि नगवाननां निर्वाणथी नवरोने ऐसीमें वर्य पुस्तका
 रुढ थयो अने श्रीवीर निर्वाणथी नवरो ध्याणुमें वर्य आनवपुर नगर जेने हमणा वडनगर
 कदे ठे तेने विपे ध्रुवसेन राजा राज्य करतो हुतो तेने अत्यंत वद्वज सेनागज नामे एक पुत्र
 हुतो ते वैवयोगे मरण पाय्यो एटलामां पर्यपण पर्व पण आख्यां तेवारें राजा घणो शोकाकां
 त थयो हुतो तेथी धर्मशालाने विपे पण आवे नही वली जेम राजा चाहे तेम प्रजा चाहे
 ए हेतुथी बीजा जे शेर अवदारी प्रमुख लोक हुता ते पण धर्मशालाने विपे आवे नही एवो
 राजाने शोकापुर थयो जाणी, धर्मनी द्वाणी थती वेस्तीने गुरु ध्रुवसेन राजानी पासें ववाववा
 गया त्यां राजाने कदेवा लाग्या के दे राजन् ! तमो शोकाकांत थया जाणीनें नगरना लोक पण
 सर्व शोकाकांत थया ठे तेमाटे शरीर धनाविक सर्व अनित्य ठे, आयुष्य चचल ठे, ससार
 असार ठे ए प्रकारना संसार स्वरूपनें तमें जाणोज ठो माटे जेनधर्म मांहे घणो शोक
 करवो अयुक्त कह्यो ठे तेथी तमे शोक निवारीने पंचमीना दिवसें पंजोसण ठे माटे धर्मशाला
 मांहे पधारो तो श्रीजिष्वाडु स्वामीयें नवमा पूर्व मांहेथी ठधरेल्लु श्रीकल्पनामे सूत्र मद्दामग
 स्तिक प्राचीन कर्मना क्यनुं करनार ठे ते वाचीयें तेवारें राजानें पंचमने विवसें पुत्र मरणनो
 शोक निवर्चावो हुतो अने इमदोत्सव पण हुतो तेथी राजायें कहुं के ठछनो विवस अथवा
 बोयनो विवस ठेरावो तो मद्दाराथी आवी शकाय पण पंचमीने विवसें मद्दाराथी आवी श
 काशे नही तेवारें “ अंतरावासेकप्पति ” एवो पाठ वेस्तीने कारण विजोपें गुरुयें चोथनी थाप
 ना करी चोथनुं कलपसूत्र वाचवा कबुल कशु कालिकाचार्यथी उद्धरु घलमित्र अने जानुमित्र

ए ते नाणेज सायें वडनगरनो ध्रुवसेनराजा सना सहित धर्मशाला मध्ये आब्यो तेवारे नव वा
 चनायें करी प्रजावनायें सहित मद्दोत्सव पूर्वक सर्वलोकनी समस्त श्रीकल्पसूत्र गुरुयें वांच्यु
 ते दिवसथी चोयने दिवसें पंजोसण थवानी परंपरा चाली ठे अने केदलाएक गहमां अया
 पि सुधी पांचमनां पण पंजोसण करे ठे तेमज ते दिवसथी मद्दोत्सव पूर्वक प्रजावना सहित
 सर्वलोकनी समस्त कल्पसूत्र वांचवानी प्रवृत्ति चाली ते श्रीगुरु परंपरायें आज पर्यंत चाली
 आवे ठे अने ते प्रमाणे सर्वस्थाने कल्पसूत्र वचाय ठे एना वांचवना अधिकारी योग वडन
 करनारा साधु ठे अने सांजलवानो अधिकार चतुर्विध श्रीसंघने ठे ॥ एक प्रतमां वली
 थाम कहेलु ठे के वडनगरमां गुरुजी घोमासु रह्या हता एवामां पर्यपण नजीक आवतामां
 ध्रुवसेन राजानो एकज पुत्र दतो ते दादज्वरें पीढा पामवा लाग्यो तेना योगे राजा चितातुर
 थयो थको गुरुने वांचवा थावी शक्यो नही अने पर्यपण पूर्वमां धर्मध्यानमां प्रवृत्ति करनारा
 घणा जनो दीतामां न आब्या तेथी गुरुयें तेनुं कारण पुढु गुरु तेवारे राजाने शोकमां पळ्यो
 जाणी गुरु पोतें राज सजामां पथाखा त्यां राजाने धर्मोपदेश आपी समजावीने मद्दोटा लाज
 नु कारण जाणी मागलिक निमित्तें कल्पसूत्रनी प्रथम वांचना करी ते सांजलतां राजाना पुत्र
 ने शाता थई एम करतां नव वाचनायें तो सर्व दादज्वर उपशमी गयो तेथी राजायें घणो
 दर्पवत थइने मद्दोतो मद्दोत्सव कसो, धर्मनो महिमा वृद्धि पाम्यो, राजायें गुरुने विनति करी
 के श्रीसथना मागलिक निमित्तें ए कल्पसूत्र वर्षोवर्षे श्रीसथने वांची सजलावबु ते दिवसथी
 कल्पसूत्र चतुर्विध श्रीसथनी आगल वांची सजलाववानी प्रवृत्ति चाली ठे ते रीते हमणा
 पण आबकोना आग्रहथी कल्पसूत्रनी वाचना साधुमुनिराज करे ठे ॥ द्वे ए सूत्रना

वांचवा थकी एना अक्षरना महात्म्यनें योगें साधु, साध्वी, आरवक अने आरविकाना कल्याण
 थाय ए वात नि सवेद ठे तेनी उपर कथा कहे ठे कोइएक मोशीनो पुत्र वनमाहे गायो चा
 रवा जाय एक समये तेने सवें नश्यो तेथी मूर्च्छित थयो ते वात लोकोना मुख थकी
 सांजलीने मोसी वनमां गइ त्या पुत्रनें मूर्च्छित थयो वेस्वी, मोहना वश थकी पुत्रनु नाम
 वारंवार स्मरण करवा मांभुं के रे हंस ! रे परमहंस ! एवीरिते चार पोहोरसुधी पोकार
 कसो, तेथी मोसीना ठोकरानें जे उतखु, साजो थयो, प्रजातें माता अने ठोकरो येदु जण
 गाममां आब्यां, नगरना लोक सर्व विस्मय थया, त्यां मोशीनें गारुडीजें पृबुजु जे तमोये
 शो उपाय कसो, के जे थकी तमारो पुत्र निर्विप थयो ? त्यारे मोशी बोलीजे दु कांइ मत्र
 जाणती नथी औपय जाणती नथी, पण आखी रात्रि, रे हंस ! हंस ! अने रे परमहंस !
 परमहंस ! ! एदु रुवन कसुं तेथी निर्विप थयो में पोकार कसो ते वेवतायें सांजल्यो वेवना
 प्रयोगथी ठोकरो निर्विप थयो ते सांजली गारुडी बोल्या के ए मत्र सत्य ठे अक्षरना प्रयोगथी
 मत्र निपजे ठे, तेम आ कस्य सिधांत वांचता थकां, सांजलतां थकां, जन्म जन्मनां पातक
 जाय ठे एदुं मदीं महात्म्य कल्पसूत्रना अक्षरनुं जाणु ए कल्पसूत्रने सांजलवा थकी घणा
 गुण थाय ठे, घणा मांगलिकनी वृद्धि थाय ठे ॥ ॥ हवे परिसामस्त्येन उपणा सेवना ते
 पर्यपणा कदीयें ते पंजोसण पर्व आब्यां थकां साधुयें एटलां धर्म कार्य करवा ते कहे ठे
 ! चेत्य परिवाढी करवी एटले सर्व चैत्यने विषे श्रीअरिदत्तनी प्रतिमानां दर्शन नक्तिनावे क
 रवां, २ लोच करवो, ३ सांवत्सरि पढिकमणु करवुं, ४ सर्व श्रीसयनी माहोमाहे खमणा
 करवां, ५ तेजो करवो एटले अष्टमनु तप करवुं तथा पांच विवस सुधी श्रीकल्पसूत्र वांचवु

ए पांच वानां करवां, एम श्रीतीर्थंकर गणधरें कसुं ठे वली पर्यूपण आख्यां यकां श्रावकें श्याट
 ला धर्म कार्य करवां ते कहे ठे १ श्राव विवस सूयी अमारि पलाववी, २ यथाशक्ति नेला
 तेलाचुं एटले ठठ अछमादिकनुं तप जपादिक करवुं, ३ श्राव विवस पर्यंत सुपात्रनें अविष्टिन्न
 वान वेवुं, ४ सोपारी नालीयेर प्रमुखनी प्रजावना करवी, ५ श्रीवीतराग देवनी प्रतिमानी
 पूजा करवी, चेत्य परिवाही करवी, ६ सर्व साधुंने ववन करवुं, ७ श्रीसंघनी जक्ति करवी,
 ८ सचित्त वस्तुनो परिहार करवो, ९ ब्रह्मचर्य पालवुं, १० सर्व प्रकारना श्रावज सबधि कर्मो
 नो त्याग करवो, ११ पोतानी शक्ति प्रमाणे सन्मार्गे इव्य स्वरचवुं, १२ श्रुतज्ञाननी जक्ति क
 रवी, १३ अजयवान वेवुं, १४ कर्मक्षय निमित्त कावस्सग करवा, १५ प्रतिविवस उजय
 टंक पडिक्कमणा करवां, १६ मोटो मद्दोत्सव करवो, १७ जे कल्पसूत्र वांचे तेने जक्त याना
 दिक सहाय आपवो तेनी सुख समाधिनी खबर लेवी अने १८ श्रीसथे मांदोमांदे स्वमावडुं,
 १९ जावना जाववी, २० कल्पसूत्र सर्व अक्षरे अक्षर संचलडु कल्प समान जे जव्य
 जीव होय ते कल्पसूत्र साजले अने ते विधिपूर्वक सांचजनारो पुरुष बारमें वेवलोकें जइ
 वेवतानां सुख नोगवे परंपरायें श्रावमें जवे मोक्षना सुख पामे एटला धर्मकार्य करवां ॥ ॥
 दुवे इहां व्याख्यान करती वेलायें प्रथम मंगल रूप गाथा कहेवी ते लखीयें ठेयें ॥ पुरिम च
 रिमाण कण्यो, मंगल वद्धमाण जिण तिष्ठ ॥ ईह परिगहिया जिणहूरा, थेरावली चरित्तमी
 ॥ १ ॥ पहेला श्रीक्ष्णदेव तीर्थंकर अने ठेला श्रीमद्दावीर स्वामी तीर्थंकर थया तेमा श्रीव
 र्द्धमान जिनेश्वरना तीर्थने विषे मंगलिक निमित्तें ए कल्प सूत्र ठे तेमां त्रण अधिकार कहा
 ठे त्यां प्रथमतो जिनावली एटले श्रीमद्दावीर जगवानथी मांमीने पद्मानुपूर्वीयें श्रीजिने

અરોનાં ચરિત્ર કહેવાશે, ધીજો સ્થવિરાવલી એટલે સ્થવિરોનાં ચરિત્ર કહેવાશે, ધીજો ઘોશઠ
 થાલાવેં કરી અઘાવીશ પ્રકારની સાધુ સમાચાર કહેવાશે તેમાં પ્રથમ શ્રીજિનેશ્વરોના ચરિ
 ત્રો માંહે ઠેલા શ્રીમદ્ધાવીર સ્વામી શાસનના અધિકારી છે માટે તેમનું ચરિત્ર પહેલું કહેવાશે
 એરીતેં પીઠિકા કરી ॥ ॥ હવે એ કલ્પસૂત્રનો અર્થ અત્યંત ગંત્રીર છે એકેકા અક્ષરનો અનતો
 અર્થ છે તે સર્વ અર્થ કહેવાનેં હુ સમર્થ નથી તથાપિ જેમ પૂર્વાચાર્યોયેં કહ્યું છે તેમ હું
 પણ તે મદાન્તુરુપોના ગ્રંથોને અનુસરી શુઠરુપાથી સ્વલ્પ અર્થ કરું ॥ ॥ હવે જો પણ એ
 કલ્પસૂત્ર પોતેજ સર્વ વિઘ્નોપશાંતિને માટે મહામાંગલિક રૂપ છે તો પણ શિષ્યને મગલબુદ્ધિ
 હોવાને જીવે જેમ લૌકિક કાર્યના પ્રારંભમાં પણ પ્રથમ શ્રીવેવ શુરુનું સ્મરણ કરીને પઠી તે
 કાર્યનો આરંભ કરીયેં ઠેયેં તેમ આ કલ્પસૂત્ર રચવા રૂપ કાર્યની આચમાં પણ સર્વ મગલ
 માંહે મદામાગલ્યકારી, ચૌવપૂર્વનો સારજૂત એવો પંચ પરમેષ્ટિ મત્રનો ઉચ્ચાર કરાય છે તે
 જલ્લીયેં ઠેયેં ॥ ॥ નમો અરિહંતાણ કેં ॥ નમસ્કાર હો વિદ્વરમાન શ્રીઅરિહંત પ્રત્યેં,
 નમોસિદ્ધાણ કેં ॥ નમસ્કારહો જે આવકર્મ ક્ષ્વ કરી મોક્ષ ગયા એવા સર્વ સિદ્ધ પ્રત્યેં, નમો
 આચરિયાણ કેં ॥ નમસ્કારહો શ્રીઆચાર્ય જગવાન પ્રત્યેં, નમોઊવચાયાણ કેં ॥ નમસ્કાર
 રહો શ્રીઊપાધ્યાય પ્રત્યેં, નમો લોએ સઘસાદ્દુણ કેં ॥ નમસ્કારહો અઢીદ્વીપ રૂપ મનુષ્ય લોકને
 વિધે રહ્યા એવા સર્વ સાધુ પ્રત્યેં, એસો પંચ નમુક્કારો કેં ॥ એ જે અરિહંતાવિક પાંચ નમસ્કાર
 છે એટલે એ નમસ્કાર પંચક જે છે તે કહેવો છે તેકે સઘપાવપ્પણાસણો કેં ॥ સર્વ પાપનો
 પ્રક્ષેપ કરી નાશ કરનાર છે, મગલાણચ સઘેસિં કેં ॥ સર્વ મગલમાહે પઠમદ્વર્ષમગલ
 કેં ॥ પ્રથમ એટલે મુરુગ્ય મગલ છે, એરીતેં મંગલ કહીનેં હવે મૂલપાઠનો અર્થ જલ્લીયેં ઠેયેં, તે

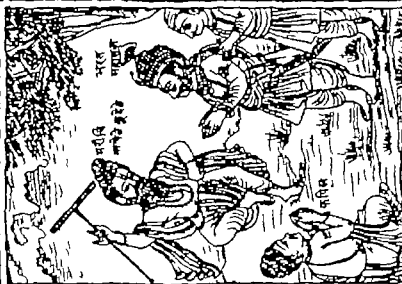
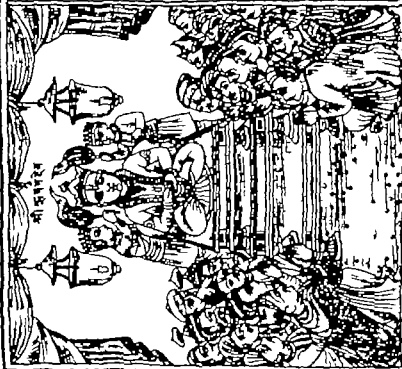
કાલને વિપે એટલે ચોથા આરાના અતને વિપે, તે સમય ને વિપે એટલે તે અવસરને વિપે અ
 મણનગત શ્રીમદ્વાવીર સ્વામીના પાંચ સ્થાન ઉત્તરા ફાલ્ગુની નક્ષત્રમાં દોતાં દ્વાં તે કહે
 ઠે એક ઉત્તરાફાલ્ગુની નક્ષત્રમાં વેવલોકથી ચવીને વેવાનવાલીની કૂલ્લેર્ ગર્જનાં આવી ઇપન્યા
 વીજો ઉત્તરાફાલ્ગુની નક્ષત્રમાં વેવાનવાલીની કૂલ્લથી લઈને શ્રાત્રિશલા વેવીની કૂલ્લમાં સંક્ર
 માધ્યા, ત્રીજો ઉત્તરાફાલ્ગુની નક્ષત્રમાં જનમ્યા, ચોથો ઉત્તરાફાલ્ગુની નક્ષત્રમાં શુદ્ધસ્ય પછુ
 ત્યાગીને સાધુ પછુ અગીકાર કહ્યું, પાંચમો ઉત્તરાફાલ્ગુની નક્ષત્રમાં અનત અનુપમ જેને વી
 જી કોઈ ઉપમા લાગે નહીં તથા જેનો ક્યાંય પણ વ્યાધાત ન થાય એહુ, આવરણ રહિત સ
 મસ્ત વસ્તુ પ્રકાશક સર્પૂર્ણપૂર્ણિમાના ચંદ્ર સમાન એહુ શ્રેષ્ઠ કેવલજ્ઞાન તથા કેવલવર્ણન જગ
 વાનને ઉત્પન્ન થયું એ પાંચ સ્થાન ઉત્તરાફાલ્ગુની નક્ષત્રમાં થયાં તથા સ્વાતિ નક્ષત્રમાં જગવત
 નિર્વાણ એટલે મોક્ષ પદ પામ્યા એ પાંચ કલ્યાણક સામાન્ય પરો જગવતના કહ્યા દ્વે
 વિસ્તારથી વર્ણન કરીયેં ઠેયેં તે કાલને વિપે તે સમયને વિપે શ્રમણ જગવાન્ શ્રીમદ્વાવીર
 સ્વામી ઇળ્લકાલનો ચોથો માસ આવઠું પલ્લવાહિયુ અર્થાત્ આપાદ છુદિ થઈની રાત્રે મદ્દાવિ
 જય પુષ્પોત્તર પ્રધાન પુમ્પરીક નામે વશમા વેવલોકનું વિમાન ઠે તે વિમાનમાં વીશ
 સાગરોપમના આઠલાનો ક્ષય કરીને, વેવજવ ત્યાગીને, વેવ સંવધિ શરીર ઠાંમીને, અતર
 રહિત ચર્વે, ચવન કરીને એહજ જંબુદીપના ઝરતદેવત્રમાંદેજા વક્ષિણજરતમાં એ અવસર્પિણી
 ફાલ્ગુના ઇહાં અવસર્પિણી કોને કહે ઠે તે વેલાહે ઠે જે કાલમાં સમય સમય વસ્તુની દ્વાનિ
 થતી હોય તે અવસર્પિણી કાલ કહેવાય અને જે કાલમાં સમય સમય વસ્તુનિ વૃદ્ધિ થતી
 હોય તે ઉત્સર્પિણી કાલ કહેવાય તે પ્રત્યેક એકેકા કાલના ઠ ઠ આરા હોય ઠે તેનું સ્વરૂપ

संक्षेपधी जलवीर्ये ठेयें तिहां पदेजो सुखमसुखमा नामे आरो धार कोढाकोढी सागरोपमनो,
तेमां मनुष्य तिर्यचनो त्रय पळोपमनो आवखो होय, त्रण कोशनु वेदमान होय, बजोनें ठप
न पांसली होय, कळपवृद्धना फल तथा माटीनो दूवरनी दाल जेटलो आहार त्रण विवसें करे,
अणपचाश दिवस सुधि जोहलो जनम्यो पाले पढी देवलोकें जाय ए अवसर्पिणीनो पदेजो
आरो अने वत्सर्पिणीनो ठघो आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ १ ॥ ॥ बीजो सुखमा
नामे आरो, त्रण कोढाकोढी सागरोपमनो, तिहां मनुष्य तिर्यचनुं वे पळोपमनु आयु, वे
कोशनुं शरीर, वोर प्रमाणे वे विवसें आहार करे, एकसो अष्टावीश पांसली होय अने चोशठ
दिवस पर्यंत अपत्य पालना करी देवलोकमा जाय ए अवसर्पिणीनो बीजो आरो अने
वत्सर्पिणीनो पांचमो आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ २ ॥ ॥ त्रीजो सुखम झुवमा
नामे आरो, वे कोढाकोढी सागरोपमनो, तिहा युगलीया मनुष्य तिर्यचनुं एक पळोपमनुं
आयु, एक कोशनुं शरीर, एकातरें आमला प्रमाणे आहार करे, चोशठ पांसली होय अने
अष्टायाशी दिवस सुधि सतान पालना करी मरण पामी देवलोकें जाय ए अवसर्पिणीनो
त्रीजो आरो अने वत्सर्पिणीनो चोथो आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ ३ ॥ ॥ चोथो
झुवम सुखमा नामे आरो वेतालीश हजार वर्षे न्यून एक कोढाकोढी सागरोपमनो तेमां मनु
ष्यनुं आयुष्य एक पूर्वकोढी वर्षेनुं अने पांचसें धनुष प्रमाण शरीर होय, इहां युगलीया न होय
माटे जेवखत जेटलु जोड्यें तेवखत तेटलुं नोजन करे, मरण पामीनें चारेगति मांदेली गमे ते
गतिमां जाय, कोझक जीव कर्मक्षय करी मोक्ष पण जाय ए अवसर्पिणीनो चोथो आरो अने
वत्सर्पिणीनो त्रीजो आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ ४ ॥ ॥ पाचमो झुवमा नामा आरो

एकवीश हजार वर्षनो, तिहां मनुष्यनुं सात दाय वेद मान, एकसो वीशवर्षनुं आयु द्योय,
 मरण पामीनै चारगति माखेनी गमे ते गतिमा जाय परंतु ए आरामो सर्व कर्म कृप करीनै
 कोइ मोक्षने विषे जाय नही, ए अवसर्पिणीनो पांचमो आरो अने उत्सर्पिणीनो बीजो
 आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ ५ ॥ ॥ ठगे सुखम सुखमा नामे आरो एकवीश हजार
 वर्षनो ठे, एमां मनुष्यनुं शोलवर्षनुं आयु द्योय अने एक दायनु शरीर द्योय, विलमां निवास द्योय,
 सर्व मनुष्य कूरकर्मी, न्यायमार्ग रहित, झुंतिमा जावा वाला जीव जेमां द्योय एवो अवस
 र्पिणीनो ठगे आरो अने उत्सर्पिणीनो पखेजो आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ ६ ॥
 एरीतै ए ठ अवसर्पिणीना अने ठ उत्सर्पिणीना मली ठ दु धार आरा थाय तेनो सर्व मली बी
 श कोढाकोढी सागरोपम प्रमाण काल थाय ॥ ॥ हवे एमा अवसर्पिणीनो सुपम सुपमा नामा
 पखेजो आरो पण संपूर्ण थयो वली सुखमा नामा बीजो आरो पण सपूर्ण थयो तथा सुपम सुपमा
 नामा बीजो आरो पण व्यतिक्रम थइ गयो अने इसम सुसमा नामे चोथो आरो पण घणो बीती
 गयो एटसे तेमांथी पण तैतालीश हजारने पञ्चोतेर वर्ष अने साढा आठ महिना कपर एटला
 वरसै न्यून एक कोढाकोढी सागरोपम बीती गया तेमा एकवीश तीर्थकर श्रीद्ववाकु कुलमा
 थया जेमनुं काश्यप गोत्र दहु तथा श्रीमुनिसुव्रत स्वामी अने श्रीनेमिनाथ जगवान एवे तीर्थ
 कर श्रीद्विरिवश कुलमां थया तेमनु गौतम गोत्र दहु एरीतै सर्व मली त्रैवीश तीर्थकर तो थइ
 चूका अने जेवारै ए अवसर्पिणी संबंधी घोया आराना पंचोतेर वर्ष कपर साढा आठ मही
 ना शेष काल रह्यो तेवारै प्रथम श्रीनरत मदारजायै श्रीआदिनाथ तीर्थकरने पूठधुं दहु
 त्यारे श्रीआदिनाथ जगवानै कसुं दहु जे चोवीशमा तीर्थकर श्रीचिद्धमान परमेस्वर बाजे ते

प्रमाणे श्रमण जगवान् श्रीमद्दावीर ठेछा तीर्थकर ते ब्राह्मण कुम्भगाम नगरमां रूपनवत्त नामा
 ब्राह्मण जेनुं कोढाल गोत्र ठे तेनी देवानवानामे ब्राह्मणी नार्यां ठे तेनुं जालंधर गोत्र ठे तेनी
 फूसनेविपे मध्यरात्रिना समयमा उत्तराफाल्गुनी नक्षत्रमां चंडमानो योग होते ठेते
 देव सर्वधि आहार तथा देवनो जव अने देवनुं शरीर त्यागीनें देवानदानी कूखमां अवत
 सा ॥ ॥ हवे श्रीरूपजदेव जगवाने कणुं दहुं के चोवीशमा तीर्थकर श्रीमद्दावीर स्वामी यज्ञे
 ते वात कया जवनी ठे ते जाणवाने अर्थे श्रीमद्दावीर स्वामीना सत्तावीश जव लखीयें ठेये
 आ श्रीजंबूद्वीपना पश्चिम मद्दाविवेदने विपे प्रतिष्ठान पत्तनना राजाना गमनी चिता करवा
 वालो नयसार नामे चाकर कणवासो दत्तो ते एक दिवसें राजाना द्रुकुमथी घणां गाढां अने
 चाकर सार्थे लइने काणु लेवाने अर्थे वनमां गयो तिहां पोते एक वृद्धनी नीचें जइ वेगो ठे
 अने धीजा चाकर माणस लाकडां कापवानो उद्यम करवा जागा ठे एटलामा साययकी
 नूला पहेजा केटलाएक साधु त्यां आब्या ते तेरो धीठा तेवारें दुर्पवत थको तेमनी सन्मुख
 जइ वांदिनें पोतानें स्थानकें तेढी लावीनें आहार वोढोराब्यो पढी साधुयें तेने धर्मोपदेश आ
 प्यो ते सांजलीने त्यां समकेत पाम्यो तेवार पढी ते साधु मुनिराजोनें पाधरो रस्तो वेस्वाळ्यो
 ए नयसारनो पहेलो जव जाणवो ॥१॥ ॥ जिहांथी समकेत पाम्या तिदांथी जवनी गणती
 थाय समकेत पाम्याथी आगल तो ससारमां जीवें अतत जव कखा ते कांइ छेस्वामां गणाय
 नदी पढी त्याथ। आयुक्ष्य करी अंतसमये नमस्कार सहित मरण पामीने पहेले वेवलोकें
 देव पणे उपन्यो ए धीजो जव जाणवो ॥२॥ पढी देवजवमां एक पळ्योपमनु आयुष्य जोगवी
 तिदांथी चवीत्रिजे जवें श्रीरूपजदेव स्वामीनो पुत्र भरत चक्रवर्ती तेनो मरीचि नामे पुत्र थयो

તેણે એક વિવસ શ્રીકૃષ્ણજન્મેવ જગવાનની વેશના સાંનલીને વીક્ષા લીધી તે વચત વીજા પણ
 જરત રાજાના પાંચસે પુત્ર અને સાતસે પોતરા મલી ધારડોં પુરુષોએ વીક્ષા લીધી, એક વિવસ ઇષ્ણ
 કાલે શરીરમાં તાપ ઘણો લાગો તેથી તે મરીધિને મનમાં નાદાવાની ઈશ્ઠા થઈ તેવારેં સય
 મનો નિર્વાદિ વોહેલો તેથી વીક્ષા પાલવાને અસમર્થ અને ઘરેં પણ જવાય નહીં એહુ વિચારી સા
 ધુનો વેપ ગર્ભીને મન કલ્પનાયેં નવો ત્રિવંદીનો વેશ ધારણ કર્યો લોક પૂઠે તેવારેં એહુ કહેજે
 સાધુ ત્રણવંદ્યથી રહિત છે અને હું ત્રણવંદ્ય સહિત હુ માટે મહારે ત્રણવંદ્યું ચિન્દ્ હો તથા સાધુ
 મહારાજ ઇચ્છ અને જાવથી લોચ કરે છે હું લોચકરવાને અસમર્થ હોવાથી મહારે મસ્તકેં શિશ્વા
 અને મુંમન એટલે કુર મુન હો તથા સાધુ સર્વ પ્રાણાતિપાતાવિકથી વિરમ્યા છે મહારાથી તેમ
 પલી શકતું નથી માટે મહારે સ્થૂલ પ્રાણાતિપાતની વિરતિ હો તથા સાધુ શીક્ષેકરી સુગંધિત છે
 અને હું તેમ નથી માટે મહારે વાવના ચવનનું વિલેપન હો તથા સાધુ મોદ રહિત છે અને હું
 મોદેં કરી ટાંક્યો હું માટે મહારે એક ઢત્ર ટાંકવા સારુ હો તથા સાધુ પાકુકાયેં કરી રહિ
 ત છે હું તેમ નથી માટે મહારે પર્ગે પાવહી હો તથા સાધુ કપાયથી રહિત છે અને હું કપાયેં
 સહિત હું માટે મહારે કપાઈયાં એટલે ગેરુના રંગ્યાં વચ્ચ હો તથા સાધુ સ્નાનેં કરી રહિત
 છે અને હું તેમ નથી માટે મહારે સ્વલ્પ પાણીયેં સ્નાન હો એરીતેં બેચ હાથમાં જલક
 મમ્લ ધારણ કરી પ્રહુના સમોસરણની વાહેર વેસે પરંતુ એવો વિરૂપ વેશ ઢતાં પણ જે કો
 ઈ પૂઠે તેની આગલ સ્વરે સ્વરી દક્ષીગત કહે અને એની પાસેં આવનારનેં છુદ સાધુમાર્ગનો ડ
 પવેશ આપી શ્રીકૃષ્ણજન્મેવ જગવાન પાસેં વીક્ષા વેવરાવે એવો થકો જગવાન સાથેં વિચરે એકવિ
 વસ શ્રીકૃષ્ણજન્મેવ સ્વામી અયોધ્યાયેં પધાયા તેવારેં જરતચક્રવર્તિયેં પરમેશ્વરનેં વવના કરી પ્ર

गुरु जे दे नगवत ! आ समोसरणमां कोई तीर्थकरनो जीव ठे ? तेवारे नगवान बोल्या के समोसरणमां तो नथी परंतु समोसरणनी बाहेर ताहारा मरीचि नामें पुत्र जेथें त्रिवर्मीनो वेप धारण कर्यो ते ते चोवीशमो श्रीमहावीर नामा तीर्थकर थाजो तथा एज मरीचिनो जीव ते आ जरत क्षेत्रमा पोतनपुर नगरें त्रिष्टु नामे पहेलो वासुदेव थाजो तथा श्रीमहाविवेक क्षेत्रमा मूका नगरीयें त्रियमित्र नामा चक्रवर्ती थाजो एवी वात साजनीनें जरत महाराज हर्षवत थइ श्रीजगान पासैथी मरीचिनें वादवानी आझा छेइ समोसरणमाथी उबीनें समोसरणनी बाहेर ज्या मरीचि नेवो ते त्या आब्या अने त्रण प्रवक्षिणा आपी वांवीने कसु के दे मरीचि ! दु तने तथा ताहारा त्रिवर्मीना नेखन तथा तु वासुदेव थाइश ते ताहारा वासुदेव पणाने तथा चक्रवर्ती पणानें नमतों नथी परंतु चोवीशमो श्रीमहावीर नामें तीर्थकर थाइश माटे तेने वांछु तुं एम फही जरत महाराज स्वस्थानकें गया पठी ए वात सांजलीने मरीचि घणा आनदथी थोयो के एकतो महाराजो वादो तीर्थकर तथा महाराजो पिता चक्रवर्ती अने दुं पोते पण पहेलो वासुदेव थाइश तथा चक्रवर्ती पण थाइश वली ठेछो चोवीशमो तीर्थकर थाइश माटे मने गसुदेवाधिक ग्रथिक पदवीउं मलजो तेथी अहो महारु उत्तम कुल एम कहीने पोतानी छुजा यें ताली वोकी महा हर्षवत थयो थको हाथें तालोटा वेतो नाचवा लाग्यो, एवीरीतें पोता ना कुजनो मव कल्यो तेथी नीचगोत्र कर्म बांधु जेमाटे ! जातिमद, २ कुलमद, ३ लानमद, ४ श्रेयर्थमद, ५ वलमद, ६ रूपमद, ७ तपमद, अने ८ श्रुतमद ए आठ मवने करतो थको जीव हीन जात्यादिकने पामें हवे कोइएक विवस मरीचिना शरीरमा रोग कपन्यो तेगारें तेनो निजवेप देखीने असयति पणाने लीधे कोइ पण साधु तेनो वेयावच्च करे

नदी ते जोइ मरीचियें मनमां चिंतव्युं कें मने रोग मटी जाय अने सारां आवठ तो एक शि
 व्य कहं के जे मने रोगादिक उपने वैयावञ्च करवा काम आवे एम निर्धारी राख्युं पढी केट
 लाएक विवसें तेने रोग मख्यो अने शरीरे छाता थइ, एक विवसें कोइ कपिल नामा राजपुत्र
 मरीचि पासें आवी धर्मोपदेश साजली प्रतिबोध पाय्यो पढी मरीचिनें कहेवा जागो के मने
 दीक्षा आपो ते सांजली मरीचि बोळ्यो के श्रीकृष्णदेव स्वामी पासेथी दीक्षा ल्यो तेवारे क
 पिल राजपुत्र श्रीकृष्णदेवजीना समोवसरणमां गयो तिहां प्रभुनें समोसरणमां वेठा जोइ
 फरी मरीचि पासें आवीनिं बोळ्यो के श्रीकृष्णदेवजीतो राज्य लीला जोगवे ठे माटे तेमनी
 पासें तो धर्म कांइ पण नथी पण ताद्वारा पासें कांइ धर्म ठे के नथी ? एवु वचन सांजली
 मरीचियें तेने यथार्थ कसुं तो पण बड्डल कर्मो पणा माटे तेणे मान्युं नदी तेवारे मरीचियें
 आवि कपाय, सहित मतिप्रशथी, मिथ्यात्वोवयना योगें, शिष्यना लोचथी, स्वधर्म थापवा
 विचारुं जे ए मदारे योग्य ठे एम चिंतवीनिं बोळ्यो के हे कपिल ! काइक जैनधर्म मद्वारा पासें
 पण ठे माटे तुं सुखें दीक्षा से, हुं तुजनें दीक्षा आपीश एवा प्रकारें पोताना अर्थ सारुं कपिलने
 दीक्षा दीधी ए उस्खूत्र जापण कसुं पढी ते कर्मनें आलोयुं पढिक्कम्युं नदी तेना योगथी एक
 कोढाकोढी सागरोपम ससारमां परित्रमण करवा संवधि कर्म उपाकून कसु पढी ते मरीचि
 अनुक्रमें पोतानुं चोराशी लाख पूर्वतु आयुष्य जोगवी समाधि मरण करीने ॥ ३ ॥ चोथे
 नवें पांचमे ब्रह्म देवलोके वश सागरोपमनें आवखे देवता पणे उपन्यो ॥ ४ ॥ त्यानुं आ
 युष्य पूरण करी चवीनिं पांचमे नवें कोलागसन्निवेशने विपे ऐंशी लाख पूर्वनें आवखे कौशिक ना
 मा विप्र थयो त्यां पण ठेछी तापस्ती दीक्षा प्रदण करी आयुष्य पूरुं करी मरण पामीने ५

एकाकाल पर्यंत संसार परित्रमण करी ॥ ५ ॥ ठठे जवें शृणापुरीमां पुष्पमित्र नामा ब्राह्मण थयो
 तिहां त्रिवन्दी तापस थई वढोतेरलाखपूर्व आशु जोगवी ॥ ६ ॥ सातमे जवें पहेले सो
 धर्म देवलोकें मध्यम आठवे देवता पणो कपन्यो ॥ ७ ॥ त्यांथी चवीने आठमे जवें चैत्य स
 त्रिवेगें साठ लाख पूर्वनें आठवे अग्रियोति नामा ब्राह्मण थयो त्यां पण त्रिवन्दी तापस थई
 काल करिने ॥ ८ ॥ नवमे जवें बीजे ईशान देवलोकें मध्यम आठवे देवता थयो ॥ ९ ॥
 त्यांथी चवी वक्षमे जवें मविराख्य सन्निवेशें ठप्पन्न लाख पूर्वनें आठवे अग्रिचूति नामा ब्रा
 ह्मण थयो त्यां पण त्रिवन्दी पणुं ग्रहण करी मरण पामीनें ॥ १० ॥ अर्गीआरमे जवें व्री
 जे सनख्कुमार नामा देवलोकें मध्यम आठवे देवता पणो कपन्यो ॥ ११ ॥ त्यांथी चवी
 चारमां जवमा भेतांविका नगरीनें विषे चुम्मालीश लाख पूर्वनें आठवे नारदाज नामा ब्राह्मण
 थयो अंते त्रिवन्दी पणुं ग्रहण करी त्यांथी मरण पामीनें ॥ १२ ॥ तेरमें जवें चोथा मा
 देई नामा देवलोकने विषे मध्यम आठवे देवता पणो कपन्यो ॥ १३ ॥ त्यांथी चवी घणुं
 सत्सार ब्रमण करी वली चौवमां जवें राजशुद्धी नगरीने विषे चोत्रीश लाख पूर्वनें आठवे था
 वर नामा ब्राह्मण थयो त्यां त्रिवन्दी तापस पणुं अर्गीकार करी मरण पामीनें ॥ १४ ॥
 पन्नरमें जवे पांचमें ब्रह्म देवलोकें मध्यम आठवे देवता पणो कपन्यो ॥ १५ ॥ त्यांथी चवी
 ने वली पण घणुं सत्सार ब्रमण करी शोलमां जवने विषे राजशुद्धी नगरीनो चित्रनवी नामेराजा
 तेनी प्रियशु नामा राणी तेनो पुत्र विशाखानवी हतो अने ते राजानो बीजो न्दानोजार्शविशाखा
 नूति नामे शुवराजा हतो तेनी धारणी नामे राणीनी कूखने विषे ते मरीचिनो जीव आवी पुत्र
 पणो कपन्यो, तेनु विथचूति नाम मावित्रे वीधुं, ते अनुक्रमें यौवन वय पाव्यो त्यारे तेना पितायें

परणाव्यो पठी ते प्रतिविन पोतानी स्त्रीने सार्ये लई वाढीमां रमवा जाय एक विवसें चित्रनवी राजा ना कुवर विशाखानदीयें, विश्वचूतिने क्रीडा करतो देखीने मनमां विचार कसोके छुड तो खरा जे हुं तो राजानो पुत्र हुं अने आ तो युवराजानो पुत्र ठे तो हुं आ मादारा वापनी वाढीमां कोइ विवसें पण क्रीडा करतो नथी अने आ युवराजानो पुत्र वाढी रोकीने वेगो ठे ए अयुक्त ठे माटे हवे हुं पण मादारी स्त्रीयो सहित इहां आर्वीने वाढीमां रमण करु तोज म दारो जमवारो सफल जाणु नदीकां मदारो जन्म व्यर्थ जाणवो एवो निश्चय करी ते कुमारें पोताना पितानें कसुं के विश्वचूतिने वाढीमाथी काहाडी मूको तो हुं जइ ते वाढीमां क्रीडा करूं तेवारें पितार्ये कसुं के हे पुत्र ! हुं कोइ प्रपंच करीने विश्वचूतिने काहाडी तने वाढी आ पीश ए प्रमाणे पोताना पुत्रने संतोष पमाही पठी विश्वचूतिने वाढीमांथी काहाडवा निमित्ते राजार्ये कपट करी एक पढहो वजहाव्यो के सिद्दनामा राजाने पकडवा सारु राजा चढे ठे, आवो ठेठेरो सांजलीने विश्वचूती आवी राजानें कहेवा लाग्यो जे हे स्वामी ! तमे पोतेज ते विचारा गरिबिडा सिद्धराजानी उपर सुं प्रयाण करो ठो ? तेनें तो हुज वाधी लावीश एम कही लशकर लक्ष्ने विश्वचूति, सिद्धराजा उपर चढाइ करी गयो, पाठलथी राजार्ये विश्वचूतीना अ त-पुरनें राजवाढीमांथी काहाडीने विशाखानदीने वाढी सोंपी दीधी, एम करतां केटलाएक विवसें विश्वचूती पण सिद्धराजानें पकडी लावीने राजाने आवी सोंप्यो तेवारें तेनो लोको घणो यशवाव बोलवा लाग, हवे फरी विश्वचूती पूर्वनी पेठें पोतानी स्त्रीयोनें सार्ये लइ रम वासारुं राजवाढीयें गयो तिहां वरवाजा ऊपर विशाखानदीना सुजट वेग बला ते बोझा के इहां विशाखानदी पोतानी स्त्रीयो सार्ये रमण करे ठे माटे इहां

आववानो दुकुम नथी, राजायें वाढी एने बाधा ठ त सांजली विश्वचूतियें जाणुं जे राजायें
 म्हारी सार्थे कपट कीधुंते माटे धिक्कार पढो आ ससारनें एम विचारी विरक्त थयो पढी मात्र
 पोतानु घल वेखाढवा सारु ते वाढीना वरवाजा पासें एक कोंठनुं जाह हनुं तेने एक मूठी
 मारी तेथी ते वृक्षना वक्षये कोंठ जमीन उपर पढीगयां पढी विश्वचूती बोळो के जेटलो
 वखत आ कोंठनें जमीन उपर पाहतां लागो तेटलो ज वखत शत्रुओं मारतां लागे परंतु लोको
 अपवाद बोझे तेनी बीकथी ए काम हुं करतो नथी एवु कद्दीनें संनूतिविजय मुनिनी पासे
 वीक्षा लइ मासरूपणादि घणुज तप कशु, एक दिवसें ते विश्वचूति मुनि विदार करतो
 करतो मथुरा नगरीमां आब्यो तिदां मासखमणनु पारणु करवा सारु गोचरीनें अर्थे गलीयें
 फरतां थकां कोइएक नवी प्रसूता गाय हती तेणे ठीक मारी तेथी साधु नूमिकायें पढी गयो
 ए अवसरमां एना काकानो दीकरो विशाखानवी तेपण पोतानें सासरे एज गाममां आवेलो
 ठे तेणे गोखमा घेवां थकां विश्वचूतिने जमीन कपर पढतो जोयो तेवारें हास्य पूर्वक बोळो
 के दे विश्वचूति ' जे बल पराक्रमथी तें एक मुष्टियें करी सर्व कोंठ पाढी नाख्यां दतां ते तारुं
 घल सर्वे क्यां जलु रसुं ? एवु वचन सांजलीनें मुनियें उची दृष्टी करी तेने जोयो त्यारें मनमां
 अहंकार आणीनें बोळो के अरे हजी पण हास्य करे ठे, तो जो हवे दमणां पण मदारु बल
 केटचुं ठे एम कवी पदेली गायने सींगळे पकडी आकाशें जमाढीनें नूमि उपर मूकी वीधीनें विशा
 खानवीने कडेवा लागो के अरे तुंतो जाये ठे जे एवु बल जलुं रसु दशे पण मदारु बल क्यायें
 गनुं नथी वली कडेवा लागो के जो म्हारी तपस्यानुं फल दोय तो हुं परजवमां घणो बल
 वत थयो थको तुजनें मारवा वाजो थाठ एवो नीयाणो करी कोढी बर्थे पर्यंत चारित्रपाली

अत्ने अनशन करी त्याथी मरण पामीनें ॥ १६ ॥ सप्तरमे जवें मदाकशु नामा सातमा
 देवलोकने विपे सत्तर सागरोपमना पूरण आठवे देवता पणे उपन्यो ॥ १७ ॥ ॥ तिदांथी
 षचीनें अठारमे जवें पोतनपुर नगरमां प्रजापति नामे राजा तेनी धारणी नामे राणीनी कू
 खमां चार सुयने सुविप्त एक पुत्र थयो तेनुं नाम अचल वीधु तथा वली एज प्रजापति
 नामा राजानी मृगावतीनामे एक पुत्री थइ ते एक विवसें विवाहनी चिंताने लीघें ते कुमारी
 नी मातायें तेने शणगारी सुशोभित वस्त्रांचूण पदेरावीनें राजा पासें मोकली अने विचाशुं जे
 ए महोटी कन्या यौवन वय पामेली देखीने राजा कोइ कुलवान राजकुमारनें परणावी वेजो, प
 रंतु राजा तो ते पोतानी सुरूपवाली पुत्रीने आवेली देखीनें कामेकरी पीडीत थयो अने पोतेज
 पोतानी वीकरीनें परणवानी इष्टा करतो थको लोको अपवाद न करे एटला माटे सजामां घेवेल्या
 लोकोनी आगल कडेवा लाग्यो के दे जाइत' जे लोकनें विपे सारामां सारी चीज दोय ते कोनी
 कडेवाय ? तेवारे सजाजनो बोल्या के जे ठसम चीज दोय ते तमारी कडेवाय, राजा बोळ्यो जे
 तमारा सुखथी जे वचन निकशुं ते निश्चयथी सत्य ठे माटे आ सर्वोत्कृष्ट जें कन्यारत्न ठे ते
 हुं वीजानें आपीश नही एनें हु पोतेज परणीश एम कही ते पोतानी पुत्रीनें पोतेज परण्यो
 अने तेनी सार्थे ससार संबंधि सुख जोगववा लाग्यो एम करतां एक विवस ते विध्वंचूतिनो
 जीव देवलोकथी चवीनें मृगावतीनी कूखें आवी उपज्यो तेवारे मृगावतीयें सात
 स्वपनां वीडां पढी पूरण नव महीने पुत्र जन्म्यो तेवारे राजायें महोदो महोत्सव करीनें ते वा
 लकतु नाम त्रिष्ट एबु वीधु अनुक्रमें ते बालक महोदो थयो एवा अवसरमां वास्वपुर नगर
 नी पासें तुंगी नामा पर्वत ठे ते पर्वतनी गुफामां विशाखानवीनो जीव सिद्ध पणे आवी उपन्यो

છે તે વચ્ચેનાં અશ્વઘીવ નામે પ્રતિવાસુદેવ હતો તેનું શાલિનુ સ્વેત્ર તે પર્વતની નજીક હતુ
 તે શાલિના સ્વેત્રનો જે રસ્તવાલો રહેતો તેને તે સિંહ મારી નાશ્વતો હતો તેવારે તે અશ્વઘીવ
 પોતાના સેવક રાજાર્ઠની કપર વર્ષોવર્ષ વારા પ્રમાણે ઢુકુમ લાવી સ્વેત્રની ચોકી કરવા
 મોકલતો હતો એમ કરતાં એક વર્ષે વારા પ્રમાણે તે પ્રજાપતિરાજાને ચોકી કરવાનો ઢુકુમ
 આવ્યો તે વારે તે સ્વેત્રની રસ્તવાલ કરવા સારું રાજાર્યે પોતે જાવા માંમ્યુ તેને ત્રિષ્ટે
 વારી રાખ્યો અને પોતે પોતાનો અચલ નામે જાડ જે ગૌતમસ્વામીનો જીવ છે અને
 આ જવમાં વલ્લેવ જાડો તે સહિત સ્વેત્રની રસ્તવાલ કરવા ગયો, તિહાં વચ્ચે ટોપ પહેરી
 રથમાં વેશી અચલને સારથી કરી શસ્ત્ર લઈને જે ગુફામાં સિંહ રહે છે ત્યાં ગયો એટલામાં તો
 રથનો અવાજ સાંજલીને સિંહ પણ ગુફાથી બાહર આવ્યો તેને દેવીને ત્રિષ્ટે વિચાર્યુ જે એ
 સિંહને ધેસવા રથ નથી તો મદારે પણ રથમાં વેસી લહુ નદી વલી એની પાસે શસ્ત્ર તથા
 કવચ નથી તો મદારે પણ શસ્ત્ર તથા કવચ નહીં રાસ્તવાં પઢી શસ્ત્ર તથા કવચને રથમાં
 મૂકી પોતે રથથી દેવો વતરી સિંહને કહેવા લાગ્યો કે શરે ઢાઢીના સ્વાવા વાલા ઢઢી
 ઠનો થડને મદારી સામો આવીજા એટલુ કશું કે તરત તે સિંહ પણ ઠથો અને મુલ
 ફાઢી સાદમો લહવા આવ્યો કે તરતજ ત્રિષ્ટે તે સિંહના ઢોઠ પકઢી લે કટકા કરી
 ચીરી નાખ્યો, તો પણ તે સિંહનો જીવ જાય નહીં, તેવારે ત્રિષ્ટનો સારથી સિંહને કહેવા લા
 ગ્યો કે હે સિંહ ! જેમ તું મુગરાજ હો તેમ આ તાઢારો મારનાર પણ નરરાજ છે માટે તને
 કોઈ સાધારણ માણસે માસ્યો નથી એવી વાત સાંજલી સિંહ મરણ પામીને નરકે ગયો
 પઢી તે સિંહનું કલેવર લઈ ગામમાં આવી લોકોની વચમાં કલેવર નાશ્વીને ત્રિષ્ટ બોલવા

लागो के आ उपज्व करनार सिद्धने छु मारी आब्योहुं माटे हवे महारा प्रतापर्थी अश्वमेध
 प्रतिवासुदेव सुख समाधिथी चावल खाउ ए वात लोकोना मुखथी सांजलीनें अश्वमेधिवने मद्दा
 क्रोध उपन्यो तेथी पोतानी सेना लइने लढवा आब्यो ते त्रिष्टु साथें युद्ध करता कोइ पण
 रीतें पोद्दोची शक्यो नदी तेवारें चक्र फेरवीने तेना उपर नारयुं ते चक्र पण त्रिष्टुना हा
 थमां आवी धेतुं पढी तेज चक्र त्रिष्टु अश्वमेध उपर चलाब्युं तेपो जइ अश्वमेधिवनुं मस्तक
 ठेदी लावीनें त्रिष्टु आगल हजर कसुं ते जोइ केवौ आकाश उपर रही जय जय शब्द कही
 बोल्या के आ जरतखेत्रमां ए त्रिष्टु पदेलो वासुदेव ययो पढी ते त्रिष्टु अनुक्रमें त्रण खन
 साथीने वासुदेवनी राजलीलाना सुख नोगवतां थकां एक विवस नाटक थातुं दहुं तेवामां
 राजाने निजा आववा लागी तेवारें शय्यापालकनैं कसु के मने निजा आवी जाय तेवारें ए
 नाटक करनाराज्जे शीख आपी वारी राखजो तो पण ते शय्यापालकें ओत्रेंडियना रसें करी
 तेमने गीत गान करतां वारी राख्या नही एटलामां त्रिष्टु जायत थइनें बोब्यो के अरे आ
 नाटकीआनें छा वास्तें रजा आपी नही तेवारें शय्यापालकें कसु के हे प्रभु ! ओत्रेंडियना
 रसें करी दु रजा आपतां चूकी गयो ते सांजली त्रिष्टुनें क्रोध बढ्यो पढी सीष्टु गरम करी
 तेनो खनो रस ते शय्यापालकना कानमां रेढाब्यो तेथी ते मरण पामीनें नरकें गयो
 एरीते ते वासुदेवना जबमां घणा मद्दोटां पापोपाकन करी चोराशी लाख वर्षनु आयुष्य नोग
 वीनें ऐंशी धनुष प्रमाणना श्रीरनो त्याग करी मरण पामीनें ॥ १८ ॥ ॥ उगणीशमे जवें
 सातमा नरकने विषे नारकी पयो जइ रूपन्यो ॥ १९ ॥ ॥ त्याथी मरण पामीने वीशमे
 जवें सिद्ध थयो ॥ २० ॥ तिद्दांथी मरण पामीने एकवीशमे जवें चोथा नरकने विषे नारकी पयो

चित्र

राज्यापालक

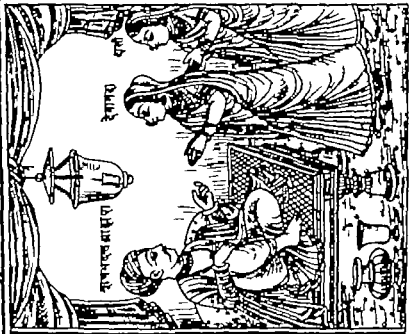
मिष्ठापुत्र
मन्त्रा

दासी

मिष्ठापुत्र

जइ उपन्यो ॥ २१ ॥ त्यांथी मरण पामी घण्टु सत्तार भ्रमण करी बावीशमे जवें रथपुर
नगरे प्रियमित्र नामें राजानी विमला नामे राणी तेनी कूखने विपे पुत्र पयो उपन्यो मा
वित्रे विमल एवु नाम वीधुं अनुक्रमे सर्व कलानो पारगामी अयो पितायें तेने राज्य सोखुं
एक विवस चनमां क्रीडा करवा गयो त्या पाश मांदिथी दरण बोहाव्या तिहा वयाना प्रजावे
जइक परिणामें करी मनुष्यायु बांधुं, ठेवटे वीक्षा लइ छम तपधर्या करी, चक्रवर्तीनी पववी
उपाळीं अते एक मासनुं अनशन करी त्यांथी चवीनैं ॥ २२ ॥ त्रेवीशमे जवें पधिम
महाविदेहमां मृका नगरीनो धनजय नामे राजा तेनी धारणी नामे राणीनी कूखे आवी
उपन्यो मातायें चौव स्वपनां वीगां पढी पूरण मासे पुत्र जन्म्यो तेवारे मातपितायें महोटा
महोत्सव पूर्वक तेनुं प्रियमित्र एवु नाम वीधु ते अनुक्रमें ठ खम सार्थी चक्रवर्तीनी पववी
जोगवी अंतें श्रीपोटिलाचार्य पासेथी वीक्षा लइ कोढ वर्ष पर्यंत चारित्र पालि सर्वे चोगशी
लाख पूर्वें आउ पूरण करी त्यांथी मरण पामी ॥ २३ ॥ चोवीशमे जवें शुक्र नामा सा
तमें वेवलोके सत्तर सागरोपमने आयुखे देवता पयो उपन्यो ॥ २४ ॥ त्याथी चवी पञ्चीशमे
जवें एहज नरतसेत्रमां ठत्रिका नामे नगरीनो जितसहु नामे राजा तेनी नज्ज नामे राणीनी
कूखने विपे पचीण लाख वर्यते आयुखे नवन नामे राजपुत्र अयो त्यां चोवीण लाख वर्षे
सुधी गृहस्थावासें रहीने पढी पोटिलाचार्य पासेंथी वीक्षा लइ एक लाख वर्षे पर्यंत वीक्षा
पाली जावळीव सुयो मास खमणे करी वीशस्थानकनुं तप आराधुं तेथी तीर्थकर नामकमे
निकाचित उपाळीं अंतें एक मासनुं अनशन करी त्यांथी काल करीनैं ॥ २५ ॥ षष्ठीशमे जवें
दशमा प्राणांत देवलोकेने विपे पुण्योचरावतंसक नामना विमानमा वीण सागरोपमने आ

ठહે વેવતા પળે उपन्या ॥ १४ ॥ પઠી ત્યાંથી ચવીને મરીચિના જવમાં જે ફૂલનો મધ કચ્છો
 હતો તે નીચોત્રકર્મના ઉદયથી સત્તાવીશમા જવને વિષે કૃપજવન બ્રાહ્મણની વેવાનવા નામે
 સ્ત્રીની કૂલે આવી વપન્યા છે એરીતે પ્રથમ તીર્થિકર શ્રીકૃપજવે જગવાને જરત ચકવર્તીની
 આગલ કહું હતુ જે મરીચિનો જીવ તીર્થિકર ધાશે તે નિશ્ચયથી થયો ॥ ૧૭ ॥ ॥ હવે જગ
 વાન્ શ્રીમદ્વાવીર વેવાનવાની કૂલે જવતસા તે સમયને વિષે ત્રણ જ્ઞાન સહિત ગર્જનપણે આ
 ય્યા ત્યાં તુ વેવલોકથી ચવીશ એડું જાણે પણ ચવવાના વસ્ત્રનો જે વર્તમાન એક સમય સૂક્ષ્મ
 કાલ છે માટે તે ન જાણે જ્યને ત્યાંથી ચઘ્યા પઠી તું વેવલોકથી ચવીને વેવાનવાની કૂલે વ
 પન્યો તુ એડું જાણે હવે જે રાત્રિમાં જમણજગવાન્ શ્રીમદ્વાવીર સ્વામી વેવાનવા બ્રાહ્મણીની કૂલે
 उपन्या તે રાત્રિમા વેવાનવા બ્રાહ્મણી સુસ્વશ્યામાં કાંઈક સૂતી કાંઈક જાગતી અર્થાત્ થોડીક
 નિડામા રહી થકી, ઇદાર કલ્યાણકારી, ઇપડવ રહિત, ધનકારી, મગલકારિ શોના સહિત એવાં ચૌવ
 મહોટાં સ્વપનાં વેલીને જાગી ॥ તે ચૌવ સ્વપનાનાં નામ કહે છે પહેલે સ્વપને હાથી વીઠો, વીજે
 રુપજ, ત્રીજે સિંહ, ચોથે લક્ષ્મી, પાંચમે ફૂલની માલા, ઊઠે ચંડ, સાતમે સૂર્ય, આઠમે ધ્વજા,
 નવમે કુંજ કલશ, વશમે પદ્મ સરોવર, અગીઝારમે ક્ષીર સમુદ્ર, વારમે વેવવિમાન, તેરમે રત્નો
 નો ઢગલો રાશિ, ચૌવમે નિર્ધૂમ અગ્નિ એ ચૌવ સ્વપનાં એવા રૂપનાં કલ્યાણકારી મહામંગલના
 કરનારાં વેલીને જાગી થકી હર્ય સંતોષ પામી, ચિષમાં આનવ પામી, મહોટા પ્રેમ સહિત
 મન થયું, પરમહર્ષે उपन્યો, હર્ષને વિષે પસરું છે મન જેડું, ઝરુટ સૌમ્ય મન છે જેડું, જેનાં
 મનમાં હર્ષ ઝદાસ થયો છે, મેઘની ધારાયેં કરી હણાણુ એડું કંઠવ પુષ્પ જેમ વિકસ્વર
 ધાય તેમ જેનાં રોમે રોમ વિકસ્વર થયાં છે એવી જઈ થકી પૂર્વે વીઠેલા સ્વપનાને યાવ કરે

યાવ કરીને સુવાના પલ્લગ અપરથી ઊઠે ઊઠીને પાવપીઠ થકી પણ ઘતરે ઊતરીને નહીં ઊતા
 વલી, નહીં ધીરી, એવી વે ગતિની વચમાં ઠહેરતી થકી ॥૫॥ રાજદંસીની ગતિ સરસ્વી ઘાલ
 તી થકી જિહ્વાં કૃપનવત્ત બ્રાહ્મણ છે ત્યાં આવતી દુલી, આવીને કૃપનવત્ત બ્રાહ્મણ પ્રત્યે જય
 વિજય શબ્દ કરીને વધાવે વધારીને જડાસન દટલે ધાજોટ ઊપર વેઠી, ત્યાં માર્ગમાં આવવાનો
 સ્વેદ મટાવાને, પરસેવો ઊપશમાવીને, વે દ્વાથ જોઢી વણ નલ્ય એકઠા કરી મસ્તકે અજલી
 કરીને કહેવા લાગી કે હે સ્વામિ ! મેં આજ રાત્રે શય્યામાં કાંઈક સૂતા દલ્લિ આદિક ચૌવ
 સુપનાં વીંગાં ॥ ૬ ॥ તેનું છું ફલ થશે, કયા પ્રકારના કલ્યાણને કરનારા થશે તેવારેં કૃપન
 વત્ત બ્રાહ્મણ દેવાનવાના મુલ્યથી એનું સાંજલીને પોતાના દયામાં ઘણો સુશી થયો, જેવાં પાણી
 ની ધારાથી કંઠવ પુષ્પ સુલે તેવી તેની રોમરાજિ પ્રફુલ્લિત થઈ તે સુપનોના અર્થે વિચારવા
 લાગ્યો વિચારીને દેવાનવા બ્રાહ્મણને કહે અવારકારી હે વૈવાણુપ્રિયા ! તમે જે સુપનાં વીંગાં તે મ
 ગલકારી છે, તમે જે સુપનાં વીંગાં તેનું ફલ એનું છે કે હે વૈવાણુપ્રિયા ! ધનનો લાજ થાશે, પુત્રનો
 લાજ થાશે, સુલનો લાજ થાશે, નિષ્ઠે તમારે નવ મહીનાને સાઠા સાત વિવસ ગયા કે સુકુમાર
 છે દ્વાથ પગ જેના, દીન અંગ રદિત, સંપૂર્ણ પાંચદશિય સદિત શરીર જેનું છે, લક્ષણ, અંજન, અને
 ગુણેકરી સદિત તથા માનોન્માને કરી સદિત સંપૂર્ણ નહું શરીર જેનું છે એવો પુત્ર થાશે હવે લક્ષણ
 કોને કહીયે તે કહે છે, જે પુરુષનો જ્યારે જન્મ થાય ત્યારે તેના અંગમા પુણ્યની રેલા પ્રમુલ્ય પહે
 તેને લક્ષણ કહીયે ॥ સદ્ગં લક્ષણ ઇતિ વચનાત્ ॥ તિહાં ચક્રવર્તી તથા તીર્થકરોને તો એક હજારને
 આઠ લક્ષણ હોય અને ઘલવેવ તથા વાસુદેવને એકસોને આઠ લક્ષણ હોય તથા વીજા સામા
 ન્ય નાગ્યવત પુરુષોને વત્રીશ લક્ષણ હોય તેનાં નામ કહે છે ? તત્ર, ૨ વીંજણો, ૩ ધનુષ,

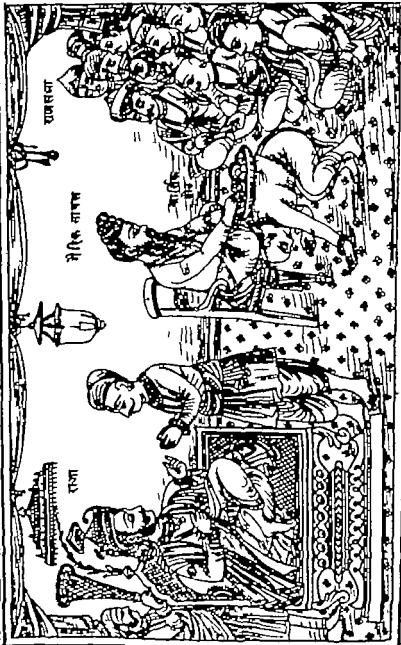
४ रथ, ५ वज्र ६ काचयो, ७ अंकुश, ८ वावडी ए स्वस्तिक १० तोरण, ११ तलाव, १२ सिद्ध,
 १३ वृद्ध, १४ चक्र, १५ शस्त्र, १६ दाथी, १७ समुद्र, १८ कलश, १९ प्रासाद, २० मत्स्य,
 २१ यव, २२ मूष यज्ञतुंग, २३ यान्तो, २४ कमल, २५ पर्वत, २६ चामर २७ काच, २८
 गज, २९ पताका ३० लक्ष्मी, ३१ माला, ३२ मयूर ए घत्रीश लक्षण पूर्वकृत पुण्यना योगवाला
 पुरुषना दाथ पगना तलीयानें विपे दोय ए आदि वैज्ञें एक हजारने आव लक्षण पण एवाज
 वज्रम प्रकारना जाणी खेवां तथा वली प्रकारांतरें घत्रीश लक्षण कहे ठे जेना नख, पग, दाथ,
 जीन, होठ, तालु थने आंखोना खूणा ए सात वानां रक्त दोय सारा दोय ते पुरुष चाग्यवान
 जाणवो ते सतांग लक्ष्मी जोगवे तथा जेनी काख, हाती, कोट एटले गलानी दृढवटी तथा
 गलानी मण्यो, नाक, नख थने मुख ए ठ वानां उचां दोय तो ते पुरुष सर्व प्रकारें वन्नति
 पामे तथा वीत, चामडी, केश, आंगुलीना पर्व एटले आंगलीनी रेखा थने नख ए पांच जेनां
 पातलां दोय सूक्ष्म दोय तो ते पुरुष घणो धनवान् थाय तथा नेत्र, स्तननां अतर, नाक, गलानी
 मण्यो थने जुजाड ए पाच जेना लांथा दोय ते पुरुष पुं आयुष्य मदीं दु दोय घणु धन पामे थने
 पराक्रमी दोय तथा ललाट, पेट थने मुख ए त्रण जेनां मदीं दु दोय तो ते पुरुष राजा थाय
 तथा वली ग्रीवा, जंघा थने पुरुष विन्दु, ए त्रण जेना लघु दोय दुका दोय तो ते पुरुष राजा
 थाय तथा बोलवानो स्वर, मूटी एटले नाची थने सत्व ए त्रण जेना गंचीर दोय ते पुरुष पृथ्वीनो
 धणी थाय अथवा प्रधान थाय एम जे पुरुषमां जेवां लक्षण दोय ते पुरुषमां तेवो आचार पण
 दोय, जेवु रूप दोय तेवु धन पण दोय, जेवो स्वभाव दोय तेवो गुण पण दोय ए प्रकारांतरें वत्रीश
 लक्षण कही रेखाठयां तथा बीजां पण केंटलां एक लक्षण कहे ठे पद्म, वज्र अंकुश, ठत्र, शस्त्र

અને મત્સ્ય એ જેના દ્વાય પગમાં વેસાય તે પુરુષ લાક્ષ્મીપતિ થાય તથા જેના ઘીકણા પ્રાપ્તાના વર્ણે
 જેના નસદોય તે પુરુષ સુલ્લી દોય તથા જેના ઘલકતા ડજ્વલ શ્રનારવત્ સ્નેહ નિવિહ એવાં ઘઝીશ
 વાત પ્રેરૂરા દોય તે રાજા થાય અને જેના એકઝીશ વાત દોય તે જોગી થાય તથા ઝીશ વાંત
 વાલો મધ્યમ કહેવાય અને ઝીશથી પણ ડંગા વાંત જેના દોય તે સામાન્ય પુરુષ ગણાય
 જે પુરુષ અત્યંત ઠીંગણો તથા અત્યંત મીઠો તથા અત્યંત જાઢો દોય તેમજ જે અત્યંત હુર્બલ,
 અત્યંત કાલો અથવા અત્યંત ગૌર વર્ણ વાલો દોય એ ઢ ને વિપે સત્વ પણ દોય, જેના મસ્ત
 કને જમણે નાગે સવલો નમરો દોય તો છુત્ત જાણવો અને અવલો નમરો દોય તો અશુત્ત જાણવો
 ॥ ॥ તથા જેના દ્વાયને વિપે એક પણ રેલા નહોય અથવા ઘણી રેલાડ દોય તે પુરુષનુ
 આયુષ્ય અલ્પ દોય તથા જેને વૈવપૂજાની આંગુલીનાં ઢહેલા વેઢાથી અધિક કાંડક ડંચી ટચલી
 આંગુલી દોય તેપુરુષ ધનવાન્ દોય તથા તેની માતાનો પદ્મ ઘણો દોય તથા જેના મણીઘથી
 વાપની રેલા તથા કરત્તલથી વિત્તની રેલા અને આયુલાની રેલા જેની સંપૂર્ણ દોય તે પુરુષનું
 ગોત્ર, ધન તથા આયુષ્ય સંપૂર્ણ દોય અથવા આયુપની રેલા જેટલી આંગુલી અતિક્રમે તેટલી
 પચવીશી આયુલાના વરસની જાણવી તથા જેના અંગુલાને મધ્યનાગેં યવ દોય તે પુરુષ વિચા
 વત યશસ્વી દોય અને અજવાલા પદ્મમાં તેનો જન્મ દોય તથા જેનાં નેત્ર રક્ત દોય તેનું પાશુ
 સ્ત્રી મૂકે નહી તથા જેના નેત્ર પીલાં દોય તેને ધન મૂકે નહી તથા જેની શુજા ઘીર્ધ દોય
 તેને ક્ષત્ર પણુ દોય તથા જેનું હૃદ શરીર દોય તેને સુલ્ક ઘણુ દોય તથા જેના દ્વાય પગને વિપે
 કમલ, ડગ્ર, ચક્રુશ, શલ્ક, મત્સ્ય પ્રમુલ દોય તે પુરુષ મહોટા લક્ષણવાલો, દોય તથા જેના
 નસ રાતા દોય તેને ધનનું સુલ્ક ઘણુ દોય તથા જેના નસ ડજલા દોય તે નિહુક દોય તથા

जेनां नख जुखा होय ते अनाचारी होय ॥ ॥ वली श्रीर मांढे मुख प्रधान ठे ते मुखमां वली
 नासिका ठे ते प्रधान ठे वली नासिकामां नेत्र ठे ते प्रधान ठे माटे जेना जेवां नेत्र होय तेनो
 तेवो शील एटसे अचार पण होय तथा जेवी नासिका तेदहुं आर्य पणु होय, जेवुं रूप होय
 तेवु वित्त होय, जेवु शीयल होय तेवा गुण होय छकंच ॥ यथानेत्रं तथा शीलं, यथानासा त
 था कंच ॥ यथारूपं तथा वित्तं, यथाशीलं तथा गुणाः ॥ पार्गातरं ॥ सर्वसत्त्वे प्रतिष्ठितं ॥ १ ॥
 इत्याविक लक्षण जाणी छेवा ए लक्षण कहां ॥ ॥ हवे व्यंजननुं स्वरूप कहे ठे जे जन्म्या पढी
 अग्रमां प्रगट थाय तेने व्यंजन कहीये जेमके मसो, तिल अने लसण इत्याविक सर्व व्यंजन जाणवां
 ते पुरुषनें जमणी वाञ्छये होय तो सारां जाणवां अने स्त्रीने माधी वाञ्छये होय तो सारां जाणवां
 ॥ ॥ हवे गुणनु स्वरूप कहे ठे जेमां सौजाम्य पणुं, उवार पणुं अने धैर्यपणु इत्याविक होय
 ते सर्व गुण जाणवा ॥ ॥ हवे मानोन्माननुं स्वरूप कहे ठे पुरुष प्रमाणे पाणीची जरेली
 कुढीमां पच्चीश वर्षनां पुरुषनें वेसाहवो पढी ते पुरुषना वेसवा थकी जो एक झोण नार
 पाणी कुढीमाथी वाहेर नीकले तो ते पुरुष मानोपेत एटले प्रमाण सहित जाणवो अने
 जो राजवामां तोलतां ते पुरुषनो अर्ध नार प्रमाण तोल थाय तो ते उन्मानोपेत पुरुष जा
 णवो ॥ ॥ इहां तोलनी वार्तांना प्रसंगमां नारनुं प्रमाण कही वेसाहे ठे प्रथम ठ सरसवे
 करी एक यव थाय, त्रण यवे एक चिणोढी थाय, प्रण चिणोढीये एक वाल थाय तेवा शोल
 वासे एक गदीयाणु थाय तेवा वस गदीयाणे एक पल थाय तेवा बोढसो पलनो एक मण
 थाय तेवा वसमणनी एक घडी थाय तेवी वस घडीये एक नार प्रमाण थाय एवा अर्धनारे
 तोलाय ते पुरुष उन्मानोपेत मान रदित जाणवो एरीते पोणा चार मण उन्मानना थाय ठे

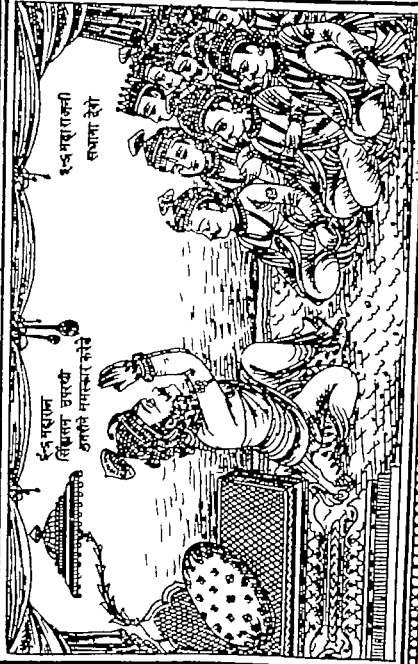
॥ वल्ली जे पुरुषनुं पोताने आंगले जरतां पोतानुं शरीर एकसोनें आठ आंगलनुं दोय ते उ
 त्तम पुरुष जाणवो तेमं वार आंगलनुं मुख दोय तेने नवे गुणिये तेवारे १०८ थाय ते मानो
 पेत पुरुष जाणवो तथा जेनुं ठुठु आंगलनुं शरीर दोय ते मध्यम सम पुरुष जाणवो, जेनुं चो
 राक्षी आंगलनुं शरीर दोय ते हीन पुरुष जाणवो अने श्रीतीर्थकरनु तो एकसो वीश आंगुल
 नु शरीर दोय केमके तीर्थकरने माथे वार आंगुलनी ठण्णीप राखहीने ठामे दोय तेमाटे एवो
 सर्व अंगे सुदर, चंडमा समान सौम्य आकार वालो, जेनुं मनोहर प्रीतिकारी दर्शन ठे एवा
 सुरूपवत वेङ्कमारसमान पुत्रने तु जणीश ॥९॥ ॥ ते पण झालक वाल्यावस्था रहित थारो
 तेवारे ते पोताना विज्ञान जावथीज थारो ते केवो थारो ते कहे ठे एटले ते पुत्र युवान अव
 स्था पामे थके ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद, अथर्ववेद ए चार वेद तथा पांचमो इतिहास पुराण
 शास्त्र, ठाणे नाम कोश निर्घटनाम माला ए सर्व ठे ए शास्त्र ने अग उपांग सहित तेना तात्प
 र्यनो जाणवा वालो थारो, चार वेदनो जणाववा वालो थारो, जे चूलशे तेने वताववा वालो
 चूल वेखाढवा वालो थारो, ज़ुठु बोलशे तेने वर्कवा वालो थारो, सुदनो धारण करनारो थारो
 पारगामी थारो, ठ अगनो जाण थारो, साठ अर्थे ठे जिहां एवा साठ तंत्र शास्त्र तथा कपि
 लशास्त्रनो जाणनार थारो, गणित शास्त्रनो जाणनार थारो, अक्षर शिक्षामां निपुण थारो,
 क्रिया शास्त्रमां निपुण, व्याकरणनो जाणनार, ठंढ जोडवामां दक्ष, टीकानो जाण
 नार, ज्योतिष शास्त्रमां प्रवीण एम बीजा पण ब्राह्मणेनां शास्त्रोमां परिब्राजकोनां शास्त्रोमां
 अत्यंत निपुण माह्यो एवो तादारो पुत्र थारो ॥१॥ तेमाटे तमे रूढा स्वपना वीठां, जावत
 आरोग्यकारी स्वपनां तमनें आव्यां एवुं वारंवार केहेतो हवो अने पोते पण अनुमोदना

॥ ११ ॥ हवे देवानवा ब्राह्मणी कृपनवत्त ब्राह्मणना मुखथी एवा अर्थ सान
 लीनें, तेने मनमा धारी राखीनें, हर्ष सतोपयुक्त हृदय वाली थइ थकी हाथ जोढी, वश नख
 भेजा करी मस्तकें चढावी कहेती हवी ॥ १२ ॥ जे ए वात जेम तमे कही तेमज ठे, हे
 देवाणुप्रिय ! ए सत्यज ठे खोटी नथी, हे देवाणुप्रिय ! जे तमे कहो ठो ते सर्व सर्वेद रहित ठे एवुं
 कहीने ते स्वपनां रुढा प्रकारें अंगीकार करीनें कृपनवत्त ब्राह्मणनी साथे मनोहर मनुष्य सें
 बंधि सुख जोगवती थकी विचरे ठे ॥ १३ ॥ ते कालनें विपे शकें देवताऊनो राजा जेना
 हायमां दैत्योने विदारण करनाहं वज्र ठे जेणे पूर्वना जवमां श्रावकनी पांचमी प्रतिमा सो वार
 वदून करी तेणे करी शतक्रतु एवु वीछु नाम ते पूर्वना कार्तिकेशोवना जवनी अपेक्षाथी ठे ते
 कार्तिक शोवनी कथा कहीयें ठेयें पृथ्वीचूण नामे नगरने विपे प्रजापाल नामे राजा हतो ते नग
 रमां राजानो घणो मानितो अने घणो धनाढय जैनधर्मी, परम श्रावक एवो कार्तिक नामा शोव
 रहेतो हतो तेणे श्रावकनी अंगीधार प्रतिमा माहेली पांचमी प्रतिमा सो वार वही तेनु तेथी शत
 क्रतु एवुं नाम लोकोमां प्रसिद्ध थुं एम करतां एक समये गैरिक नामा तापस महिने महिने
 पारणु करे ठे ते परित्राजकें नगरनी बाहेर आवी उत्तारो कस्यो तेने राजा आदिक सर्व लोक वांढवा
 गया पण एक कार्तिकेशोव छुद्ध समकेति ठे माटे वांढवा गयो नही तेथी तेना ऊपर तापस क्रोध
 करवा लागो एवामा ते तापसने राजाचें पोतानें घेर जमवानें नोतरुं वीधुं तेवारें तापस मनमां
 विचारुं जे बीजातो सर्व लोक मने वाववा आख्या पण एक कार्तिक शोव जैनधर्मी ठे ते मने
 पगे लाग्यो नथी माटे हवे तेने नमाहुं एम चित्तवी राजाने कहेवा लाग्यो जे हे राजन् ! कार्तिक
 शोव पोतानी पीठ ऊपर सीरनी थाळी राखीनें नोजन करावे तो हुं तमारे घेर जमवा थाडु

ए वात राजायें कबुल करी तापसने पारणुं करवावु कहींने पढी राजा कानिकजेठ पासैं आ
 चीनें कहेवा लाग्यो जे महारो गुरु गैरिकनामे तापस महारे घेर जमवा आवजो तेनें तमे
 पीरसवा आवजो ते सानली जेठ घोब्यो के छु सम्मकुल घारी हुं माटे महारे ए वात योग्य
 नथी पण तमारी वस्तिमां रड्डुहु माटे शास्त्रमां “रायानिर्भरण” ए आगार ठे ते आगारें करी
 तादारी आहाथी, उमाडीश परंतु महारा नकिजावें करी जमाडीश नही पढी तापस जमवा
 आब्यो तेवारें जेठें खीर पीरसी, पण तापस जम्यो नही अने कहेवा लाग्यो जे जेठ वांस्तो
 मादे तो पात्र मूकी नोजन करूं पढी राजाना कहेवाथी जेठें आहो थइ वांस्तो मांभयो जेठना
 हाथनी अगुलीमां धाँटी पेहेरी दती तेमां जिनप्रतिमा हति तेनें नमस्कार कख्यो हवे तापस
 जेठनी पीठ उपर वनो वनो खीरखु पात्र मूकी नोजन करतो जाय ठे अने आगुलीयें करी जे
 उठु नाक पण घसतो जाय ठे ने जेठनें चेष्टामां कहेतो जाय ठे के जो मुजनें पर्गे लागवा न
 आब्यो तो हुं आ ताहारुं नाक कापु हुं अने हमणा वारंवार तुजने महारा आगल नमावु हु
 एम चेष्टा करतो तापस पारणु करीने पोताने स्थानकें गयो अने पाठलथी गरम थाल जेठनी
 चामडीमां मली गयो ते घणो कष्टे राजायें बोढाब्यो ए रुत जोइ जेठें विचाणु के जो में
 पदेलांज वीक्षा लीधी हत तो आज एवी हेजना थत नही एहुं चितवी वैराग्य पामीनें जेठ
 एक हजारनें आठ वणिक पुत्रोनी साथें श्रीमुनिमुवत स्वामीनी पासेथी वीक्षा लइ दावशांगी
 जणी, वार वर्ष चारित्र पाली सौधमैइ यथा अने गैरिक तापस पण अज्ञान तप करी मरण
 पामीनें इष्टुं वाहन ऐरावत नामा दाथी थयो पढी ते वेच दाथीनुं रूप करी इडनी पासे
 आब्यो जेवारें इड तेना उपर चढवा लाग्यो तेवारें ऐरावते देखीने अवधिज्ञाने करी जाणु

के अरे एतो कार्त्तिक शेर ठे एवु जाणी नासवा मांमयो पण इइ तेने पकडीने उपर चळ्यो
 तेवारें शकेंइने वीवराववा सारु हाथीयें वे रूप कखा ते वेस्वी इइ पण वे रूप कखां वली हाथीयें
 चार रूप कखां त्यारें इइ पण चार रूप कखां पढी इइ अवधिद्वानें पूर्वनो जव जोइ हाथीने तर्कना
 करी चलाव्या अने कहुं के अरे गैरिक हवे तु कयां ठूटी जाइश तु पूर्वनो जव जाणतो नथी ?
 जे महारी भीठ उपर थाल राखी जम्यो हतो ? तो हमणा तु महारु वादन थयो ठो माटे जे
 मांम्या कर्म ते जोगव्या विना टूटको नथी एवुं सांजली, अपराध स्वमावी मूलशु रूप धारण
 करीने हाथी शांत थयो ए इइमहाराजना पूर्वला जव सर्वधि कार्त्तिक शेरनी कथा कही ॥ ॥
 गली ते शकेंइनी सझावें तो वे आंख्यो ठे परंतु पांचगे वेव ते इइना काम करवा वाला ठे ते
 पांचसो वेवोनी हजार आंख्यो एना काममां आवे माटे सहस्त्राक्ष एवुं नाम ठे तथा मद्दामेय
 जेने वशमां ठे माटे मघवा एवु नाम ठे तथा पाक नामा वैत्यने शिक्षा वीधी माटे पाकशा
 सन एवुं नाम ठे एवो शकेंइ वक्षिणाई लोकनो ठाकुर, स्वामी, ऐरावत जेनुं वादन ठे, सुरनो
 इइ, घत्रीश लाख विमाननो माजेक, रत्नरहित स्वह निर्मल एवा वस्त्रनो धारण करनारो, जे
 शायमान माला मुकुटमां नवा सुवर्णना कुमल तेषों करी घसीजता एवा गाल ठे जेना, वली
 मद्दोटी कक्षि, मद्दोटी कान्ति, मद्दोटी वज्र, मद्दोटी जश, मद्दोटी माहात्म्य, मद्दोटी सुख, लांबी पु
 प्योनी माला धारण कखाथी वेदीप्यमान ठे शरीर जेनुं एवो इइ ते सौधर्म वेवलोकमां, सौधर्माव
 तंसक विमानमां, सौधर्म नामे सजाने विपे, शक्र नामा सिंहासन उपर येगो थको, घत्रीश लाख
 विमानोमां वसनारा वेवो, चोराशी लाख सामानिक वेवो, तेत्रीश त्रायत्रिसक गुरु स्थानीया
 वेवो तथा सोम, यम, वरुण अने कुनेर ए चार लोकपाल वेवो, आठ अग्रमहोपी ते शोजहजार

ईश्वर मन्त्रालय

सिद्धिमान् उपर्युक्त

उत्तरीने ममस्कार करेने

ईश्वर मन्त्रालय

सभागा देवो

वेदीना परिवार सद्वित, प्रण परपदा, सात कटक, सात कटकना स्वामी, प्रत्येके एकेकी विशा
 मां चोराशी चोराशी हजार करता चार विशामा मली प्रणलाखनें ठत्रीश हजार आत्म रक्षा
 कारी वेवो तथा बीजा पण घणा सौधर्म देवजोकना वसवा वाला एवा वेव तथा वेवीउ तेमनी
 ऊपर रक्षाकारी पण, अमेसर पण, नायक पण, पोयक पण, सर्वमां महोटाइपण, सर्वने
 पोतानी आझा मनावतो थको, सेनापति पण करतो थको, पोतें पालतो थको तथा महोटा
 स्वरसद्वित नाटक, गीत, वाजित्र वीणा, करताल अने बीजा पण घणा वाजित्र जेवा के सुदंग
 पढद प्रमुख वाजाउना शब्द तेणे करी सद्वित विषय देव संबंधि जोग जोगवतो थको विचरे ठे
 ॥ १४ ॥ ॥ एवा समयने विपे आ प्रत्यक्ष जंबूद्वीप नामा द्वीपने विस्तीर्ण एवो महोतो अ
 विधिज्ञान तेणे करी वेवतो थको विचरे ठे ते कालने विपे ते समयने विपे श्रमण जगवत श्रीम
 द्वावीर स्वामीने क्षयजवत्तनामा ब्राह्मण कोमालगोत्रनो घणी तेनी वेवानवानामें चार्या जालधर
 गोत्रनी तेनी कूखनें विपे गर्ज पणे उपन्या वेखीनें मनमा घणो आनंद पास्यो, क्षययमा घणो दुर्ध
 पसस्यो, मेघ धारायें दणाणु एवुं कवच वृद्धुं फूल तेनी पेरे रोमांच विकस्वर थयां, प्रधान क
 मलनी पेरे नयन अने वदन प्रफुल्लित थयां, जगवतनुं अवतरनुं वेखीनें तेना वर्शनथी उत्पन्न
 थयो जे दुर्ध तेना वश थकी प्रकर्ष करी चलायमान थया ठे प्रधान कडां, ककण, वेरखा
 वाञ्छवध, मुकुट, कुंमल, दार अने महोटां घरेणां छुमखां प्रमुख जेनां एवो इइ ते तत्काल
 सिंहासनथी उठी उनो थइनें चलकतो मणिरत्ननो वाजोट ते उपरथी उतरीने जला वैकुण्ठ
 मरकतरत्न, शरिष्टरत्न, अजनरत्न, तेणेकरीनें निपुण कारीगरे घडेजी वेदीप्यमान मणिरत्ने ज
 डेली एवी पावडी (चांखडी) पगथकी उतारी पडी अखंड वस्त्रनो एगसाडी उत्तरासंग क

રીનેં કે દ્વાપ જોઢીને તીર્થકર શ્રી મહાવીર દેવને સાહામો સાત આઠ પગલાં જડ પોતાના
 વિમાનમાંહેં ઘેગો થકો માવો ઢીંચણ ઠવો રાત્રી અને જમણો ઢીંચણ નૂમિકાને વિયે થાપે
 થાપીનેં લગારેક નમીનેં પ્રણ વાર મસ્તક ધરતીયેં લગાહે લગાઢીને વલી ચોચીવાર લગારેક
 નમીને યોઢો ઠવો થડને કઢા, કંકણ, વેરસા, ઘાણુવંધ, પુમ્મણાં તેયો કરી સહિત યનાય
 લી એવી હુજાઝે સદરીને વાલીને વસનસ બેલા કરી, કે દ્વાપ જોઢી મસ્તકેં અજલી કરીનેં
 શક્તસવનો પાઠ કહેતો દવો ॥ ૧૫ ॥ ॥ તેનો અર્થ આ પ્રમાણે ઠે - નમસ્કારદોજો શ્રી
 અરિહંત જગવત પ્રત્યે, આવિનાં કરવા વાલા, ચતુર્વિધ શ્રીસઘ રૂપ તીર્થના કરવા વાલા, શ્રી
 સઘને તારવા વાલા, વીજાના ઠપવેશ વિના પોતાની મેલે ઘોધ પામ્યા, પુરુષોમાંહેં ઠત્તમ, પુ
 રુષોમાં સિંહ સમાન, પુરુષોમાં પ્રધાન પુમરીક કમલ સમાન, પુરુષોમાં ગંધહસ્તિ સમાન જેમ
 ગંધહસ્તિનેં વેસી ઘીજા હસ્તિ નાશિ જાય તેમ શ્રીતીર્થકર જગવાને વેસી પરવાવી રૂપ દ્વાયી
 ઠ નાશિ જાય એવા જગવાન, લોક માંહે ઠત્તમ, લોકના નાથ, લોકના હિતકરનાર, લોકમાં
 વીપક સમાન, લોકનેવિયે ઠયોત કરનાર, અજયવાનના વાતાર, જ્ઞાન ચકુના વેવા વાલા, મો
 ક્ષમાર્ગના વાતાર, કર્મથી વીક પામનારા જીવોને શરણના વાતાર, સયમ રૂપ જીવિત ઘ્યના
 વાતાર, વોધવીજ જે સમ્યકત્વ તેના વાતાર, સર્વ મરણના મટાવવા વાલા, ધર્મના વાતાર, ધર્મે
 ઠપવેશ વેવા વાલા, ધર્મના નાયક, ધર્મમાં સારથી સમાન જેમ સારથી રથને શુદ્ધમાર્ગમા લડ જાય
 તેમ જગવાન ધર્મમાર્ગથી વ્રઠ થયેલા લોકોને ધર્મ માર્ગમા લડ જાય એના ઠપર મેયકુમારુ દ
 ઠાંત કહે ઠે ॥ તત્રઆવો ॥ ॥ ૧ ॥ બ્યાખ્યા - રાજચુદી નગરીને વિયે એણિકરાજાની ધારિણી
 સ્પક્ત્વા, મેયોવીક્કામુપાવહે ॥ ૧ ॥

નામે રાણીની કૂલેં મેધકુમાર, પુત્રપણે અપન્યો, તે વચ્ચે ગર્જના પ્રજાવેં કરી રાણીને એવો
 વોદોલો અપન્યો કે ઘર્ષકાલમાં આપણે રાજા, તથા રાણી, વેદુ જાણ દ્વારથી અપર બેશીને
 વનમા જડ કીઠા કરીયેં? તે અજયકુમારેં પૂર્વે જવ સંગતિ વેવતાનુ આરાધન કરીને વોદોલો
 સપૂર્ણે કસો, પઠી નવ માસેં પુત્રજન્મ થયો, તેનો જન્મમહોત્સવ કરી, સ્વજન કુટુંબને
 જમાઢી મેધકુમાર નામ પાઢધુ, અનુક્રમેં યૌવન અવસ્થા પામ્યો, તેવારેં પિતાયેં આઠ કન્યા
 પરણાવી, તેમની સાથેં વિષયસુખ જોગવતો વિચરેં ઢે, એદવા સમયમાં રાજશુદ્ધી નગરીયેં
 શ્રીમદ્વાવીર સમોસચ્ચા, શ્રેણિકાવિક સર્વલોક વાંવવા પામી, આઠ કન્યા ત્યાગી, માતા પિતાની
 ગયા, ત્યાં જગવતની વેશના સાંજ્ઞી પ્રતિબોધ પામી, આઠ કન્યા ત્યાગી, માતા પિતાની
 આદ્વા લેડ વીક્ષા લીધી પઠી જગવાને પણ ઘટ્ટણ, આસેવના, સાધુનો આચાર શીલવવા
 નિમિત્તેં સ્થવિરોને જ્ઞાબ્યો રાત્રિયેં સથારવાની વેલાયેં અનુક્રમેં સર્વે સાધુને ઢેઢે મેધકુમાર
 ઋષિનો સંથારો આબ્યો, તિદ્વા સાધુ, માનું કરવાને ઠે, તેવારેં મેધકુમારને વારંવાર પગની
 ઠોકર લાગે, તેથી એક ક્ષણ વાર પણ નિજા ન આવી, ધૂલથી જરાડ ગયો આલ્વી રાત
 જાગ્યો અને વિચાર કસો જે કિદાં મદારી સુલશચ્ચા, અને કિદાં આ જૂમિને વિષે લોટડું,
 અને વલી એક રાત્રિમાં કેટલો ઠપસર્ગ થયો, તો એ કવર્થના ડુ કેટલાક કાલ સુધી સદ્ન
 કરું, માટે એ વીક્ષા મદારાથી તો પલે નહી, તો હવે પ્રજાત સમયેં જગવતને પૂઠી ડું મદારે
 ધેર જડ્ઝા ? દ્વજી કાંડ ઘગઢધુ નથી એમ વિચારી પ્રજાતેં ઊઘો, સુદપત્ની લાડ, જગવત પાસેં
 આબ્યો, તેવારેં જગવત પણ મીઠા વચને ઘોલ્યા કે હે મેધ ઋષિ ! આજ રાત્રિમાં તમારાથી
 સાધુના પગ ન સ્વમાયા, નિજા ન આવી, તેથી મનમા માનું ધ્યાન ધ્યાયું જે ડુ પ્રજાતમાં

ઘેરજાણ એવાત સત્ય છે ? મેઘકુમાર બોલ્યો હા મહારાજ ! સત્ય છે પ્રશ્ન બોલ્યા હે મેઘકુમાર !
 એ તમને યોગ્ય નથી જે જાણી નરક તિર્યંચનો હુલો તો જીવેં અનતિવાર વીઠા છે તેની આગલ
 આ હુલ, કોણ લેવામાં ગયો ? એવો કોણ મૂર્ખ છે જે ચક્રવર્તીની કદિ મૂકીને વાસપણ વાંઢે ?
 માટે મરતું સારું છે પણ ચારિત્ર જગ કરવો સારો નથી એ ચારિત્રનું જ્ઞાન સહિત કદ ઠે,
 તે આગલ ઘણાં ફલ વેનારુ થાશે તથા જોકે તેં પૂર્વ જવેં પણ ધર્મને અર્થ ઘણા અકામ કદ
 જોગબ્યાં છે, તે પણ મહાફલાદાયક થયાં તે તાદ્વારા પૂર્વ જવ સંનિજ આ જવથી વ્રીજો
 જવને વિષે વેતાદ્ય પર્વતની પાસેં ઠ વંતોશલ સહિત શ્વેત વર્ણે એક હજાર હાયણીનો નાયક
 એવો સુમેરુપ્રજનામેં હું દસ્તી હતો, તિહાં એકવા વાવાનલ લાગો વેલ્લી અય પામીને ત્યાંથી
 નાગો તુપાયેં પીલ્યો થકો એક સરોવરમાં કાવવ ઘણો હતો અને પાણી સ્વલ્પ હતું તેમા
 દસ્તીના માર્ગને અજાણતો પાણી પીવાને પેતો, ત્યાં કર્વમમાંદે લૂતો, પાગો નીકલી શક્યો
 નહીં એટલામાં એક પૂર્વ જવનો વૈરી વીજો હાથી ત્યાં આથ્યો તેણે વંતોશલને પ્રહારેં કરીને
 તુજનેં દેલ્યો, તેથી સાત દિવસ પર્યંત મહા વેદના જોગવી, એકશો વીશ વર્ષનું આણુ પૂરે
 કરી મરણ પામી વિંધ્યાચલ પર્વતની ચૂમિકાયેં તુ ધાર વંતોશલવાલો, રાતેવેં, સાતજોં હાય
 ણીનો નાયક, મેરુપ્રજ નામેં દસ્તી થયો, તિહા પણ એક સમયેં વાવાનલ લાગો વેલ્લી જાતિ
 સ્મરણ ઇપનું, તેથી પૂર્વજવ વીગો, પઠી વાવાનલનો અય ટાલવાસારું ચાર ગાઝ જગેં ચૂમિ
 કાનું માંમનું ધનાવી શુદ્ધ કીધું; તેમાં તુણવેલિ માત્ર રાસતો હતો નહીં અગતા પહેજાજ અન્યૂલી
 નાસતો હતો, એમ ઘણાં વર્ષે વીત્યા પઠી, એકવા વલી મહોટો અંગી વાવાનલ લાગો, તેવારેં સર્વે
 વનખર જીવ, આવી માંમલામાં રહ્યા, હું પણ તત્કાલ આવી માંમલામાં રહ્યો, માંમલામાં તિજ

जेटलो पण मार्ग रह्यो नही, एडु संकीर्ण थयुं, एटलामां तें खरज खणवाने पण ठेचो ली
धो, ते पगने स्थानकें निराली चूमिका वेखी एक क्षणलो तादारा पग नीचेनी चूमियें आवी
वेतो पठी पग नीचो मूकतां नीचें शशलो दीवो एटसे तुजने क्या आवी तेथी पग अधर रा
ख्यो, अढी दिवसें वावानल उपशम्यो, तेवारें क्षणला प्रमुख सर्व जीव, पोत पोताने स्थानकें
गयां, तादारो पग लोदीयें जराणो तेने नीचो मूकतो थको पर्वतना कूटनी परें तुं देवो पळ्यो
त्रण विवस सुधी सुखटपायें पीढातो सौ वर्षतु आयु जोगवी क्या सदित मरण पामी, हे
मेघकुमार ! तु राजकुलें उपन्यो वो अकालें मेघवृष्टिनो बोद्दोलो तारी माताने थयो माटे तारु
नाम मेघकुमार स्थाप्युं जे वखतें तुजने दाथियोयें मासो, ते वखतें तो तिर्यचनुं करेलु दुःख
हडु, तो ते दुःख आगल आ साधुना संघट्टी तु छुं दुःख धरे ठे ? ते साधु तो जगदंब ठे,
एमना चरणनी रज तो पुण्यवान् जीवने लागे माटे साधुना पग लागवाथी दुःख न आणवुं
एवां जगवाननां वचन सांजली जातिस्मरण उपन्युं, तेणें करी पूर्वला जब वीगा, पठी प्रभुने
पगे लागी चारित्रने विपे स्थिर थडने एवो अग्निग्रह लीधो के आज पठी महारे धे नेत्रनो
जावतो राखवो माटे ते टालीने बीजा क्षरीरनी छुश्रपा, गमे तेलु सकट पडे तो पण न क
रवी एवो जावळीव सुधीनो अग्निग्रह करी निरतिचार पणो छुद चारित्र पाली अते एक मा
सनी सत्सेपणा करी विजयनामा अनुत्तर विमानमां देवपणो उपन्यो, तिदांथी चवी मद्दा
विवेदमां उपली मोरु पामशे, इति मेघकुमार कथा ॥ माटे जगवतने धर्मसारथि सरखा
कहियें ॥ ए प्रथम व्याख्यान समाप्त थयुं ॥ १ ॥ ॥ अथ द्वितीय व्याख्यान प्रारंभ ॥
वली जगवानने नमस्कार करे ठे धर्मेमां चार अत कथा एवा चक्रवर्ति समान जगवान ठे

थाय नहीं अने श्रीमदावीर वेवने केवल ज्ञान उपन्या पढी गोशालायें उपसर्ग कस्यो, ते कह
 ठे एकदा जगवत श्रीमदावीर स्वामी विद्वार करतां सावडी नगरीयें समोसखा, तेवारें गो
 शालो पण, हु तीर्थकर हु एम लोकोमां कहेतो थको सावडीयें आब्यो, ते समयें गौतमस्वा
 मी गोचरीयें गया, तिहां लोकोना सुखथकी एखु सानख्यु जे आज नगरीमां एक मदावीरस्वा
 मी अने बीजो गोशालो, ए वे तीर्थकर आब्या ठे पढी सशयवत यइनें श्रीगौतम स्वामीयें
 जगवत पासें आवीने गोशालानी उत्पत्ति पूढी, तेवारें प्रभुयें कसुं के शरवण ग्रामनो रे
 वासी मंखली जरहानीजाति शनिधरनो दान लेनारो तेनी सुनश स्त्रीनो ए पुत्र ठे, ब्राह्मणनी
 गायनी शालामां जन्म्यो तेथी मातापितायें गोशालो नाम पाठ्यु ठे ए जिहामागतो दतो ते
 आवीने मदारो शिष्य थयो, ठसस्थावस्थायें मदारी साथें ठसस्थ पणे ठ वरस रह्यो दतो, म
 दारी पासेंथी जणीने कांइएक वहुश्रुत थयो ठे, तेजोलेइया पण शील्यो ठे बीछुवली विशाचरो
 पासेंथी निमित्तविद्या शीलिनैं ए मिथ्या जिननाम धरावे ठे, परंतु ए तीर्थकर नथी, एवी वात
 प्रभु पासेथी सांजलीने श्रीगौतमें बीजा घणा लोको पासें वात करी, जे गोशालो मखली पुत्र
 ठे, ते वात, गोशालाने कानें गइ, तेवारें गोशालो क्रोथायमान थयो एवा समयें जगवतनो
 आनबनामा शिष्य गोचरीयें गयो तेने गोशाले बोलावीने कसुं के हे आनव ' तने एक दृष्टात
 कहु ते सांजल, कोइएक चार वाणीया व्यापार करवाने अर्थें विविध प्रकारना करियाणानां गा
 हां जरी परदेजें घाब्या मार्गमा कोइएक मदोटी अटवीमां पेठा, तिहा टपालागी तेथी उजा
 दमा पाणीनी गवेपणा करतां पाणीतो क्यांय वीतुं नही पण चार वात्मिक एटले उवेदीना
 शिखर (डीम) वीतां अने तेना उपर नीलां वृद्ध खगेलां वीतां, तेथी जाणुं के अहीअं अ

वश्य पाणी दूजो ? एतुं जाणी एक शिखर फोडणुं तेमाथी घणु निर्मल शीतल जल नीकळ्युं,
 ते सर्वजनोये पीने तुपा नंजली, वली वीजा वासणोमां पण पाणी जरी लीडु, पढी वीजु शि
 खर जांगवा मान्युं, तेवारें तेमाथी एक वृद्ध वाणीयो बोळ्यो के आपणु काम थयुं, माटे दवे
 वीजु शिखर फोडशोमा, एम वाक्या थका पण तेणें वीजु शिखर फोड्यु, तेमाथी सोनुं नीक
 ल्युं, तेवारें लोन लागो तेथी जोपण वृद्धेवज्यो तो पण त्रीजु शिखर फोड्यु तेमाथी रत्न नी
 कळ्या वली वृद्धे घणो वाक्यो तोपण चोथु शिखर फोड्युं, तेमाथेथी महाविकराल जयंकर द
 ष्टिपि सप नीकळ्यो, ते सपें दृष्टिविपें करी स्वयं सासु जोडने सर्वेने वाली जस्म कीथा, एक
 सुशिक्षाना आपनार वृद्धने क्या आपणी जीवतो मूक्यो, ए दृष्टांतें ताद्वारा धर्माचार्येने एटली
 संपदा प्राप्त थइ तो पण असतुष्ट थको महारो अपवाद लोको आगल बोलीने मने रोपवत
 करे ठे तेथी दुं त्यां आवी मद्वारा तेजथी सर्वेने वाली जस्म करीश, माटे तु उतावलो जडने
 ताद्वारा धर्मचार्येने कहेजे, दुं वृद्धवाणीभ्यानी पेरें मात्र एक तनेज जीवतो मूकीश, ए वात
 सांजली आनव, मुनि जयत्रांत थयो थको जगवत पासें आवीने गोशालाना सर्व समाचार कह्या,
 तेवारें जगवते कथुंके हे आनव तमे गौतम प्रमुख सर्व साधुडेने कहेजो जे अर्दीआं महारो
 कुशिय गोशालो आवशे, ते उपसर्ग करजो माटे तमें कोइ पण तेनी साथें जापण
 करशोमां जो बोलशो तो वाली जस्म करजो तेथी अरदा परदा टली रहेजो ते सांजली
 सर्व साधुड एकांतें वेशीरह्या तथापि सर्वानुनूति अने सुनद्वज एवे साधु, जगवत पार्सेज रह्या,
 एटलामां गोशालो आवीने जगवानने कहेवा जाग्यो के हे काश्यप ! तुं कहे ठे जे महारो शिष्य
 गोशालो ठे ते स्वरी वात ठे पण ताद्वारो शिष्य जे गोशालो हुतो ते तो मरण पाम्यो अने

जेम चक्रवर्ति त्रण वाछु समुद्ध अने एक वाछु बुद्धदेसवत पर्वत पर्यंत राज्य करे तेम जग
 वान दानावि चार प्रकारनो धर्म प्ररूपे माटे धर्म चक्रवर्ति कहीयें, सत्तार समुद्धमां नूबता
 प्राणीऊं धीप समान शरणागत वत्सल, क्पांय दुणाय नही एवा ज्ञान अने वर्णनना धरवा
 वाला, जेमने उग्रस्थ पणु रणुं नथी, पोते राग द्वेपनें जीत्या, बीजाने जीतावे, पोतें सत्तार
 समुद्धकी तस्या, बीजाने सत्तार समुद्धी तारे, पोतें तत्त्वने जाण्या ठे, बीजाने तत्त्वनो बोध
 करे, पोतें कर्म रहित थया, बीजाने कर्मथी मूकावे, सर्वज्ञ, सर्ववर्धि, शिव एटले निरूपद्धव,
 अचल, रोग रहित, जेनो अतनही अने क्षय पण नही, बाधा रहित, ज्यांथी फरी पाहुं सत्ता
 रमां आवहुं नथी एहुं जे सिद्धिगति नामक स्थानक तेने पास्या एवा जिनेश्वरनें महारो नम
 स्कार होजो, जीत्यां जे जेमपो एवा जगवतनें नमस्कार हो, अमण जगवत आमदावीर
 ठेला तीर्थकर, आविना करनार पहेला तीर्थकर श्रीकृपनवेव स्वामीयें वेस्वास्था यावत् मो
 क्षमां जावा वाला तेमने हुं वांडु लु जगवान तो त्यां गर्जमां ठे अने हुं वेवलोकमां हु माटे
 त्यां रक्षां थका आपे मने वेस्वो एहु कहीने जगवानने नमस्कार करे करीने सिंहासन उपर
 पूर्वदिशानी सादासु मुख करीने वेठो तेवारें शक्नें मनमां एवो विचार उत्पन थयो ॥ १६ ॥

॥ एम सर्वे तीर्थकरोना एक चवन कल्याणक, वीछुं जन्मकल्याणक त्रीछु वीक्षा कल्या
 णक, चोपुं ज्ञानकल्याणक अने पाचसुं निर्वाणकल्याणक, ए पांच कल्याणकें सवा काळें
 शक्रस्तव कहे एटले शक्रजे इइ ते स्तव एटले थुपो माटे तेने शक्रस्तव कहीयें ते इइ महाराज
 शक्रस्तव कहीनें रोमांचित थाय, आनव पामे, वली ए पांच कल्याणकें घोशठें इइ जेला थइने
 अग्रइ महोस्तव प्रमुख करीने प्रत्येक कल्याणकनो मद्धिमां करे ए मर्यादा ठे ॥

તે કહે છે ૬૬ મહારાજે વિચાર્યું જે શ્રીઅરિહંત નગવત અથવા વ્રકવર્તિ અથવા વાસુદેવ અથવા
 ઘનદેવ એ ત્રેસરે ઉત્તમ પુરુષ છે, તે અતકુલ જે કુદ્જાતિ તેને વિપે તથા પ્રાંતકુલ તે અથમાચારીના
 કુલને વિપે તથા અરુપપરિવાર વાલા તુલ કુલને વિપે તથા નિર્ધન તે હરિદીના કુલને વિપે તથા
 અવાતારતે રૂપણના કુલને વિપે તથા ચારણ પ્રમુલ્ખ નીચારીના કુલને વિપે તથા બ્રાહ્મણના કુલને
 વિપે આબ્યા, અવે અને આવશે નિમ્મયથી એ વાત પૂર્વેથી નથી, વર્તમાન કાલેં થાતી નથી અને
 આગામિક કાલેં થાશે પણ નહીં એટલે ત્રેસર શિલાકા પુરુષ તો નિમ્મે થકી પૂર્વોક્ત અત કુલાદિ
 કને વિપે આબ્યા પણ નથી, આવતા પણ નથી અને આવશે પણ નહીં ॥ ૧૭ ॥ ॥ એ પૂર્વો
 ક્ત અરિહંતાદિક ત્રેસર શિલાકા પુરુષ તો, નિમ્મયથી શ્રીરુપનવેવર્જીયેં આરક્ક પણે જેને
 રાખ્યા તેને યમકુલ કહીયેં તે કુલને વિપે તથા જેને ગુરુસ્થાનીયા પણે રાખ્યા તેને નોગકુલ
 કહીયેં તેને વિપે તથા જેને મિત્રસ્થાનેં રાખ્યા તેને રાજન્ય કુલ કહીયેં તેને વિપે તથા પ્રજા લો
 કપણે થાપ્યા તેને દુત્રિયકુલ કહીયેં તેને વિપે તથા હૃદવાકુ કુલને વિપે તથા હરિવર્ષે દેવના
 ગુણ્લીયાનો જે પરિવાર તેને હરિવલ કુલ કહીયેં એવા વીજા પણ તથા પ્રકારનાં વિષુદ્ધ જાતિ
 નાં ઉત્તમ કુલને વિપે આબ્યા છે, આવે છે અને આવશે, એ મર્યાદા છે ॥ ૧૮ ॥ ॥ તથાપિ
 એ શ્રીમદ્વાવીર સ્વામી બ્રાહ્મણના કુલમાં આવી કપન્યા એ લોકને વિપે અંશેરાત્ત વાત
 થઈ એટલે અનતી વત્સર્પિણી અને અવતર્પિણી જેવારેં અતિક્રમે તેવારેં કોડક કાલેં એવા
 અંશેરા થાય છે તેમ આ અવતર્પિણીમા પણ એવા દશ અંશેરા એટલે આશ્ચર્યકારી વાતો થયે
 લી છે એમ ૬૬ મહારાજ વિચારે છે ॥ ઘંથામથ ॥ ૧૦૦ ॥ ॥ હવે અવતર્પિણીને વિપે જે
 દશ અંશેરા થયા તે વસ્ત્રાણે છે ત્યાં પ્રથમ કોડ તીર્થકરને કેવલજ્ઞાન ઉપન્યા પઠી અપસર્ગ

थाय नहीं अने श्रीमदावीर देवने केवल ज्ञान उपन्या पढी गोशालायें अपसर्ग कस्यो, ते कहे
 ठे एकदा जगवत श्रीमदावीर स्वामी विद्धार करता सावळी नगरीयें समोसखा, तेवारें गो
 शालो पण, दु तीर्थकर हुं एम लोकोमां कहेतो थको सावळीयें आव्यो, ते समयें गौतमस्वा
 मी गोचरीयें गया, तिहां लोकोना सुखथकी एहुं सानक्षुं जे आज नगरीमां एक मदावीरस्वा
 मी अने वीजो गोशालो, ए वे तीर्थकर आव्या ठे पढी सशयवत यज्ञें श्रीगौतम स्वामीयें
 जगवत पासें आवीने गोशालानी उत्पत्ति पूढी, तेवारें प्रभुयें कसुं के शरवण आमनो रे
 वासी मखली नरदानीजाति शनिधरनो वान सेनारो तेनी सुनक्ष स्त्रीनो ए पुत्र ठे, ब्राह्मणनी
 गायनी शालामा जन्म्यो तेथी मातापितायें गोशालो नाम पाह्यु ठे ए निष्कामगतो दूतो ते
 आवीने महारो शिष्य थयो, ठसस्थावस्थायें महारी सायें ठसस्थ पणे ठ वरस रह्यो दूतो, म
 हारी पासेंथी जण्णीने कांइएक बहुश्रुत थयो ठे, तेजोलेइया पण धीख्यो ठे वीजुवली विशाचरो
 पासेंथी निमित्तविद्या स्त्रीस्त्रीनैं ए मिथ्या जिननाम धरावे ठे, परंतु ए तीर्थकर नथी, एवी वात
 प्रभु पासेंथी सानजनीने श्रीगौतमें वीजा घणा लोको पासें वात करी, जे गोशालो मखली पुत्र
 ठे, ते वात, गोशालाने कानें गइ, तेवारें गोशालो कोधायमान थयो एवा समयें जगवतनो
 आनवनामा शिष्य गोचरीयें गयो तेने गोशाळे बोलावीने कसुं के दे आनव ! तने एक दृष्टांत
 कहु ते सांजल, कांइएक घार वाणीया व्यापार करवाने अर्थे विविध प्रकारनों करियाणानां गा
 डा जरी परवेइों चाल्या मार्गमां कांइएक महोटी अटवीमां पेठा, तिहां तुपालागी तेथी उजा
 ढमा पाणीनी गवेपणा करता पाणीतो क्यांय दीतुं नही पण चार वास्मिक एटछे ठवेहीना
 शिखर (दीम) वीगं अने तेना उपर नीलां वृद्ध ठगेलां वीगं, तेथी जाण्णुं के अर्दीअं अ

વડ્ય પાણી હજો ? એવું જાણી એક શિશ્વર ફોહધું તેમાંથી ઘણું નિર્મલ શીતલ જલ નીકળ્યું, તે સર્વજનોએ પીને તૃપ્તિ પામી, વલી બીજા વાસણોમાં પણ પાણી જરી લીધું, પછી બીજું શિશ્વર નાંગવા માંડ્યું, તેવારે તેમાંથી એક વૃંદ વાળીયો ઘોડો કે આપણું કામ થયું, માટે હવે બીજું શિશ્વર ફોહધોમાં, એમ વાસ્યા થકા પણ તેણે બીજું શિશ્વર ફોહધું, તેમાંથી સોનું નીકળ્યું, તેવારે લોચ લાગો તેથી જોપણ વૃંદવર્જ્યો તો પણ ત્રીજું શિશ્વર ફોહધું તેમાંથી રત્ન નીકળ્યા વલી વૃંદ ઘણો વાસ્યો તોપણ ચોથું શિશ્વર ફોહધું, તેમાંથી મહાવિકરાલ નયંકર હૃદયિવિપ સર્પ નીકળ્યો, તે સર્પે દૃષ્ટિવિષે કરી સૂર્ય સામુ જોડને સર્વને વાલી નસ્મ કીધા, એક સુશિક્ષણના આપનાર વૃંદને વ્યા આણી જીવતો મુખ્યો, એ દૃષ્ટાંતે તાદારા ધર્મચાર્યને એટલી સપવા પ્રાપ્ત થઈ તો પણ અસતુષ્ટ થકો મહારો અપવાદ લોકો આગલ બોલીને મને રોપવત કરે છે તેથી હું ત્યાં આવી મહારા તેજથી સર્વને વાલી નસ્મ કરીશ, માટે હું યતાવલો જડને તાદારા ધર્મચાર્યને કહેજે, હું વૃંદવાળીયાની પેરે માત્ર એક તનેજ જીવતો મૂકીશ, એ વાત સાંજની આનંદ, મુનિ નયપ્રાંત થયો થકો જગત પાસે આવીને ગોશાલાના સર્વ સમાચાર કહ્યા, તેવારે જગતે કહ્યું કે આનંદ તમે ગૌતમ પ્રમુખ સર્વ સાધુને કહેજો જે અર્હંતો મહારો કુશિથ ગોશાલો આવડો, તે વપસર્ગ કરજો માટે તમે કોઈ પણ તેની સાથે જાપણ કરશોમાં જો બોલશો તો વાલી નસ્મ કરજો તેથી અરહા પરહા ટલી રહેજો તે સાંજની સર્વ સાધુડે એકાંતે વેશીરહ્યા તથાપિ સર્વાનુજીતિ અને સુનક્ષત્ર એવે સાધુ, જગત પાસેજ રહ્યા, એટલામાં ગોશાલો આવડોને જગવાનને કહેવા લાગ્યો કે હે કાશ્યપ ! હું કહે છે જે મહારો શિથ ગોશાલો છે તે સ્ત્રી વાત છે પણ તાદારો શિથ જે ગોશાલો હતો તે તો મરણ પામ્યો અને

दु तो वीजो तु मात्र ते गोशालानुं शरीर परीग्रह सहन करवा सरखुं दहु माटे में तेना
 शरीरमां प्रवेश कखो ठे ते सांजली जगवान वोल्या के अरे गोशाला कोइ चोर चोरी करी
 नावो दोय तेनी पठवावे वाद्वार चढी दोय ते जोइने पहेलो चोर नाशी जवानें अस्मर्थ
 ठतो एक तरणु लइने पोताने ढाकवा सारुं आहुं आपे अने मनमां जाणे के हवे मने कोइ
 देखी शकजे नही तेथी छुं ते ठानो रही जाजे ! तेम तु पण मद्दारी आगल केवीरितें ठप्यो
 रद्दीश तुं तेदज महारो शिष्य गोशालो ठो ! एहुं सांजली गोशालो रोपथाणीने जगवानने
 कदेवा लागो के अरे तु जीवतो रद्दीश त्यांसुधी मने सुख थाजे नही एवा तेना दुष्ट बोल
 सांजलीने सुनछत्र मुनि वोल्या के अरे गोशाला तु पोताना गुरुने सासुं बोले ठे एतो तुं
 संसारमां अनता नव प्रमण करवानुं काम करे ठे एटलु वोळ्यो तेदलामां गोशालारें तेनां
 ठपर तेजोलेइया नाखी तेथी ते मुनि वली जस्म थइ गयो फरी पण जगवानने गोशालो
 कढवां वचन कदेवा लाग्यो तेवारें सर्वांनुचुति मुनि वोल्या तो तेने पण तेजोलेइयारें
 करी वाली जस्म कीधो ते वझे साधु मरण पामीने देवलोकमा गया हवे जगवाने गोशालाने
 कसुं के तु चोरनी पेठे कां ठिपतो रदे ठे तेवारें जगवान छपर पण तेजोलेइया मूकी ते
 तेजोलेइया जगवानने त्रण प्रवक्षिणा आपीनें पाठी गोशालाना शरीरमां पेठी तेथी गोशालो
 बाण्यो तेना ताप थकी सात रात्रि सुधी विविध वेदना जोगवीने गोशालो मरण पाम्यो अने
 तेजोलेइयाना तापथी जगवाननां शरीरें वेदना थवा लागी, ठ मद्दीना सुधी लोही खरु जाडो
 थयो, रेवती आधिकानां घेरथी बीजोरंपाक सिंद अणगर पासें मगावी जगवतें खाधो, तेथी
 शरीरें शाता थइ एवीरितें जेनो नाम मात्र जीधायी पण सर्व उपडव मटी जाय तेमने पण मद्दा

પીઠા થઈ એમ તીર્થકરને જિનપવ લાદ્યા પઠી એટલે કેવલહાન ચપન્યાપઢી અપસર્ગે ન થાય,
 તે થયો એ પ્રથમ આશ્ચર્ય જાણું ॥ ॥ હવે ઘીજી અશ્વરૂ જે આ વર્તમાન ચોવીશીમાં શ્રીમદ્દી
 નાથ ડાંગળીશમા તીર્થકર સ્ત્રીવિવરણે ચપન્યા, તેનો સર્વથ કહે છે આજ ઘૂઘીપના શ્રીમદ્દાવિવેહ
 ક્ષેત્ર ને વિષે સલ્લિલાવતી વિજયમાં વીતશોકાનામં નગરીનો બલનામં રાજા તેને ધારિણી નામં સ્ત્રી
 છે, તેનો મદ્દાબલ નામં પુત્ર છે, તે યૌવન અવસ્થા પામ્યો, તેવારે રાજાયેં તેને પાંચસો સ્ત્રી પર
 ણાવી, પઠી તૃદાવસ્થાયેં પુત્રને રાજ્ય આપી પોતેં વીજ્ઞા લઈ ચારિત્ર પાલી મોઢેં પોહોતો,
 હવે મદ્દાબલ રાજા રાજ્ય કરે છે, તેને એક અચલ, બીજો ધરણ, ત્રીજો અન્નિચડ, ચોથો પૂર્ણ,
 પાંચમો વસુ, ષષ્ઠો વૈશ્રમણ, એ ષ મિત્ર હતા એકવા તે સાતે જણે ગુરુ પાસેં ધર્મે સાંજલી દી
 હા લીધી, અગીઆર અગ જણાં અને તે સાતે જણે માંહોમાંહે એવો સકેત કસોકે આપણ સર્વે
 જણાયેં ષષ્ઠ અષ્ટમાવિક જે તપ કરતુ તે સરસુ બરાબર કરતું પણ એક બીજાથી અધિકન્યૂન
 તપ કોણેં કરતું નહીં તે પ્રમાણે તે સાતેજણ સરસું તપ કરે, તેમાં એકવિવસ મદ્દાબલ કુષિ
 ના મનમાં એવો વિચાર થયો કે હું એનાંથી કાંઈ અધિક તપ કરું કે જેથકી હું એ સર્વથી
 અધિક થાઉં એવો નિશ્ચય કરી, કપટથકી તે ષ જણથી ઘાનો જેવારેં પારણ કરવાનો
 વિવસ આવે તેવારેં ષ જણને એમ કહે કે મદ્દારું તો માથુ હુલે છે, હું આજ પારણ કરીશ નહીં
 તમેં છલે પારણ કરો ધીજે કિવસેં વલી તેમના સરસુ તપ કરે એ પ્રમાણે કપટ થકી વીશ
 થાનકતપ કરું તેથી તીર્થકરનામ કર્મે ડાગર્જી પરંતુ કપટનેલીધે સ્ત્રીપણાનુ કર્મે ઘાંધ્યું ડોવટ
 સાતેજણાં ઘે માસની સંસેપણા કરી ચોરાશી લાલ પૂર્વનું આયુ પાલી મરણ પામીને વત્રીશ સા
 ગરોપમને આવલે વિજયંતનામા અનુત્તર વિમાનેં જઈ ડાગર્જી, પઠી તિહાંથી ચવી એક અચલ

નો જીવ તો અયોધ્યાનો સુપ્રતિવદ્નામેં રાજા થયો, વીજો ધરણનો જીવ, ચપાનગરીયેં વડ
 જસા નામેં રાજા થયો, ત્રીજો અન્નિચડનો જીવ, કાશી નગરીયેં શલ્વનામેં રાજા થયો, ચોથો
 પૂરણનો જીવ, સાવઘી નગરીયેં રુક્મિનામેં રાજા થયો, પાંચમો વસુનો જીવ કુરુવેડેં અવી
 નયનુનામેં રાજા થયો, ઠહો વૈશ્રમણનો જીવ કપિલા નગરીયેં જિતશત્રુનામેં રાજા થયો, અ
 ને સાતમો મહાવલનો જીવ મિથિલા નગરીયેં કુજ રાજા તેની પ્રજાવતી રાણીની કુસેં આવી
 મહીકુમરી પયો વપન્યો, તેવારેં માતાયેં ચૌવસુપનાં વીતાં, આષ્ટ શુદ્ધિ અગીઆરશેં પુત્રીપયો જ
 ત્મ્યા અનુક્રમેં યૌવન અવસ્થા પ્રાપ્ત થઈ, પઢી અવધિક્કાનેં કરી પોતાના ઠ મિત્ર, જુવે જુવે
 તેકારેં વપન્યા વેલી તેને પ્રતિવોધ કરવાને અર્થે અશોક વાઢીમાં રહેં જહિત ઘર કરાવ્યુ, તેનાં
 ઠ ધારણાં કરાવ્યા, તેમાં પોતાના રૂપ સરસી રહેં જહિત સોનાની એક પૂતલી કરાવી, હવે મ
 હીકુમરી જે જે વારેં જોજન કરે, તે તે વારેં તે રત્નની પૂતલીને માથે બારણુ કરાવ્યું છે તે વા
 રણાની ઘર એકેકો કવલ નાસતી જાય અને ફરી પાતુ ઢાંકણુ આપી વીચે, એમ નિત્ય
 કરતી જાય હવે એકવા અયોધ્યા નગરીયેં સુપ્રતિવદ્ રાજાએં યક્ષનેં વેરે પૂજા રવાવી છે,
 તિહા ફૂનની માલા વેલીને વૂતને પૂઠણું જે તમેં એવો ફૂલનો શ્રીવામક્યાંદિં પણ વીતો છે ?
 તેવારેં દૂત ઘોલ્યો જે હે રાજન્ ! મહીકુમરી ઘણી ચતુર છે ઘણા રૂપમય છે, તે જેવો ફૂલ
 નો શ્રીવામ વનાવે છે તેહના લાલમાં અર્શે પણ એ શ્રીવામ નથી હવે પૂર્વજવના પ્રેમથકી સુપ્ર
 તિવદ્ રાજાએં મહીકુમરીની યાચના કરવાને કુજરાજા ઘર દૂત મોકલ્યો અને કહેવરાવ્યુ જે
 તમારી વેઠી સુજને પરણાવો ॥ ૧ ॥ તેવાર પઢી ચપાનગરીના અરહુલક
 પ્રમુલ બ્યવહારિયા પ્રવહણ જરી ગંજીર પત્તને દીપાંતરેં ચાલ્યા, એવા સમયમા ૬૬ મહારાજ :

अरद्वन्नक श्रावकनी प्रशस्ता पोतानी सजाने विषे करवा लाग्या जे घन्य ठे अरद्वन्नकने, आज
 नरत क्षेत्रमा एना समान वीजो कोइ दृढ श्रावक नथी । ते इहना वचनने कोइएक मिष्या
 ली वेवता अण सद्गतो थको तिदां अरद्वन्नक पासें आवीने ते वेवतायें समुझमां मद्दोढो
 उत्पात कसो ते जोइ अरद्वन्नक तो सागरी अणक्षण करीने निम्नल सनैं श्रीवीतराग वेवनुं
 स्मरण करवा लाग्यो, तेनै वेवतायें घणोए घलाव्यो अने एतु कसुं जे तु श्रीवीतराग वेवनुं
 स्मरण मूकीने हरि हराविक देवोनुं स्मरण कस, तो उपसर्ग निवारण करु नदींतर तादारां
 जिदाज समुझमध्यें बुढावी देखि, एम कही जिदाज समुझमां बुढाववा लाग्यो, ते जोइ सर्व
 लोक एकठा मल्ली अरद्वन्नकने कहेवा लाग जे वेवतायें कसुं तेम करो, तो पण अरद्वन्नक आ
 वकनु समकित दृढ ठे, तेथी चलायमान न थयो, ते जोइने वेवता तुष्टमान अइ कुंमलानरण
 तो जोढो आपी, अरद्वन्नकने पर्गे लागीने कसुं के अहो अरद्वन्नक ! तमोने धन्य ठे, हे उत
 पुण्य ! तमार जीवितव्य सफल ठे, तमोने इइ महाराजें सना समझ वखाया ते अणमा
 नता में तमारो अपराध कसो, ते महारो अपराध तमें स्वमजो, ते सांजली अरद्वन्नक बोल्या
 जे इइ लोक अने परलोकनु साधन एवो श्रीजिनधर्म पामीने वीजो धर्म दु अंगीकार न करूं,
 तेवारें वेवतायें चार कुंमल आप्यां, अने पोताने स्थानकें गयो, हवे ते व्यावहारीयो कुशल
 कैमैं गजीरपत्तनैं गयो तिदा व्यापार करी फरी मिथिला नगरीयें आव्यो तेवारें वेवतायें आ
 पेला चार कुंमलमाथी राजाने वे कुंमल आप्यां, राजायें मल्लीकुमरीने वीधा, पढी व्यापा
 रियें पोतानी चपानगरीयें आवी, तिदां चपानगरीना राजाने वाकी रहेला वे कुंमल आप्यां
 राजायें पूठु जे हे व्यवहारीया ! तमें परवेशमां कोइ तमास्तो वीजो ? ते सांजली व्यवहारीयो

वोत्रो के अमें मल्लीकुमरीनुं रूप अश्रुत दीतु, एतुं रूप धीजे क्याहिं पण दीतु नथी, पढी
 चइजसा राजायें पण कुंजरजा पासैं दूत मोकलीने कहेवरानुं के तमारी पुत्री मल्लीकुमरी
 मुजने परणावजो ॥ इति द्वितीयदूतः ॥ १॥ एक विवसें मल्लीकुमरीना ये कुमल जांग्या, तेवारें
 कुंजरजायें सोनीव बोलावीने कथुं के आ कुमलनो जोढो सांधी आपो, तेवारें सोनी कुमल
 जोइने बोल्या जे महाराज ! ए सधाय नहीँ एतो देवतानां कुंमल ठे, ते अमें केवी रीतें
 सांधियें ? तेथी राजायें सर्व सोनीअने केशनिकाल कीधा, ते सोनी वाणारसी नगरीयें गया,
 तेवारें त्याना शख राजायें पूठयुं के तमें देश केम ठोळ्यो ? सोनी बोल्या जे महाराज ! मल्लीकुम
 रीना कुंमल देवता संवधी ठे, ते अमारा यकी संधाणां नहीँ, तेषें करी देश ठोढवो पळ्यो
 अने मल्लीकुमरीना रूपनु वर्णन कथुं, तेवारें वाणारसीना राजायें पण मल्लीकुमरी याचवाने
 अर्थे कुंजरजाने दूत मोकल्यो ॥ इति तृतीयदूतः ॥ २॥ दवे रुक्मी राजायें पोतानी
 पुत्रीने चार महीना सुधी पीढी करावीने दूतने पूठयु जे दें दूत ! तें आवु रूप क्याही पण
 दीतुं ठे ? तेवारें दूत बोळ्यो जे मल्लीकुमरीने लाखमे अर्थें पण ए रूप नथी, ते सांजली, रुक्मी
 राजायें पण कुंजरजा उपर दूत मोकली, मल्लीकुमरीनी याचना करावीना इति चतुर्थदूत ॥ ४॥
 दवे कुंजरजानो पुत्र ठे, तेषें पोतानी चित्रसाला चित्रावी, तिहां चित्तारे मल्लीकुमरीनो अंगुठो
 दीगो, ते प्रमाणें मल्लीकुमरीना सर्व अंगनुं स्वरूप चित्री काठयुं, एकदा मल्लीकुमरीना जाईयें कीडा
 करता मल्लीकुमरीनुं रूप चित्रशालामां जोयुं, तेने रीश चढी तेथी चित्ताराना दाथनुं अंगुठो
 कापीन कादाढी मूक्यो, चित्तारे दस्तिनापुरें अवीनथनु राजाने मळ्यो, तिहां मल्लीकुमरीनुं
 रूप, वर्णन कथुं, ते सांजली तेषें पण मल्लीकुमरीनी याचना करवा कुंजरजाने दूत मोक

ल्यो ॥ इति पंचम दूत ॥ ५ ॥ ॥ एक विवस धर्मचर्चा करतां एक परिव्राजिकाने मल्लीकु
 मरीयें जीती, मानजूषा करी, तेथी ते रीशाणीथकी कपिलानगरीयें जइ जितशत्रुराजाना
 मुख आगल मल्लीकुमरीना रूपनु वर्णन कथुं, तेथें पण मल्लीकुमरी याचवाने अर्थ कुंनराजा
 उपर दूत मोकल्यो ॥ इति पष्ठदूत ॥ ६ ॥ ॥ ए रीतें ठ दूत कुंनराजा पासें समकालें आ
 व्या, कुंनराजायें सर्व दूतोंने कथुं के डु मद्दारी कन्या कोने आपवानो नथी, एवी रीतें अप
 मान करी काढी मूक्या, पढी ते ठए राजाउ पोत पोतानु लशकर लइने समकालें आवी मि
 थिला नगरीने वींटीलीधी, कुंनराजायें पण बाहिर आवी शुद्ध करवा मांमथु शुद्ध करता हाखो
 अने पाठो नगरीमां पेठो, तेवारें मल्लीकुमरीयें ठए राजाउने कदेवराथु के तमें मद्दारा रत्नय
 रमा आवजो, पढी ते ठए राजा ठ धारणामाथी जुवा जुवा आब्या, मल्लीकुमरीनी मूर्ति
 देखी व्यामोद पाम्या, एटलामां मल्लीकुमरीयें आवीने ते पुतलीना माथा उपरथी दांकणु
 उघाडथुं तेवारें ते सढीगयेला अनाजमां कीढा पळ्या हता तेमांदेथी डूर्ध्व नीकल्यो एटले
 सर्व जणो मोढा पासें जुगुं आपी शुधुकार कीधो अने डुखी थवा लागा तेवारें मल्लीकु
 मरी वोल्यां जे दे नशे ! आ रत्नमय पुतली ठतां नित्यप्रत्यें एक कवल आहारना संयोगथी
 एवी डूर्ध्व वास आपे ठे, तो मद्दारा शरीरमा तो नित्यप्रत्यें डोर धान्य पढे ठे तेथी मलमूत्र
 नो नंदारज ठे तेमां तमें छं रागांथ थया ठो ? एवो प्रतिबोध करीने पढी पूर्वलो नव संजला
 व्यो, तेथी ते ठए राजाने पण जातिस्मरण ज्ञान उपनु, पूर्वजव दीठा पढी ते ठए कदेवालाग्या
 के हवे अमने तारो, तेवारें मल्लीकुमरीयें कथुं के दमणा तो तमें घेर जाउ, जेवारें मने के
 वलज्ञान उपजे, तेवारें तमें आवजो, डुं तमोनें दीक्षा आपीश, पढी ते ठए राजा पोतपोता

ने स्थानकें गया, मल्लीकुमारीयें पण संवत्सरी दानआपीनैं ब्रह्मदेवें राजपुत्र साथें मार्गेश्वर
 विश्वगीआरणने विनैं वीक्षा लीधी, तेज विवसें केवल ज्ञान उपन्युं, पढी ते ठए मित्रें आबी
 श्रीमल्लीनाथ पासैंची वीक्षा लीधी ते ठए ने गणधर कक्षा तेदज नवें मोक्ष गया, ए श्रीमल्ली
 नाथ स्त्रीवैवें ऊणेशिमां तीर्थकर थया, तेमना समोसरणमां स्त्रीनी परपदा आगल वेशती
 दती अने पुरुषनी परपदा पाठल वेशती दती ते स्त्रीवैवें कोइ तीर्थकर थाय नदीं ते थयु ए
 वीछु अष्टेकं जाणवु ॥ ५ ॥ ॥ त्रीछु कोइ तीर्थकरने गर्जपालटो थयो नथी, ते आर्द्धा श्रीम
 हावीर स्वामीने व्याखी रात्रि पढी देवानंवांनी कूखथी दरणिगमेपी देवतायें अपहरीनैं त्रिश
 ला कृत्रियाणीनी कूखमांदे घसो अने त्रिशजानी कूखें पुत्री दती, ते महाणकुमें देवानवांनी
 कूखे मुकी तेहुं कोइवारें थाय नही, माटे ए त्रीछु गर्ज पालटन आभयं जाणवुं ॥ ३ ॥ ॥
 थोथु श्रीवीरजगवाननैं जेवारें केवलज्ञान उपन्युं, तेवारें देवतायें मली समोसरणनी रचना
 कीधी, त्यां घणी मदोटी परपदा जेली थइ तेवारें जगवानें धर्मवेशना वीधी परंतु प्रभुनी वेश
 ना सजलीनैं कोइ समकेत पाम्यो नही, तेमज व्रत पञ्चस्काण पण कोइयें लीधु नही एरीतें
 वेशना निष्फल गइ, एम तीर्थकरनी वेशना कोइ वखतें खाली न जाय ते आ वेलाये खाली
 गइ, माटे ए थोथुं आभयं जाणवुं ॥ ४ ॥ ॥ पांचसु जे एक द्वीपनो वासुदेव होय ते वीजे
 द्वीपें जाय नही, ते श्रीकृष्णजी दौपदी लाववानें अर्थ धातकीखमें गया तेमज कपिल वासु
 देवनो शख अने श्रीकृष्ण वासुदेवनो शख ए वे शखेशख मल्ल्या ते पण कोइवारें मले नही
 माटे आभयं जाणवु तेनी कथा कहेवे कांपिलपुर नगरमां दुपवराजानी जुलणी पटराणीनी
 कूखे दौपदी नामे पुत्री थइ तेना विवाह साठ स्वयवर मनप माम्थो, सर्व वेशोना राजा ते

दाब्या हस्तिनागपुरथी पोताना सुधिरिषिराविक पांच पुत्रने तेढी पांछुराजा पण आब्यो, अर्जुने
 राधावेथ साब्यो तेवारें झोपदीयें अर्जुनना गलामां वरमाला नाखी ते वरमाला पूर्वजन्ममां
 झोपदीयें पाच जरतारनो नीयाणो कसो हतो तेना प्रजावथी पांचे पांमवोना गलामां जइ
 पढी पूर्वला जवमा झोपदीनो जीव नागिला नामें ब्राह्मणीनो हतो तेणे एक विवस धर्मरुचि
 मुनिने कढवी तुवढीनुं शाक वोहोरावुते मुनियें अनशन करी खाधु तेनां योगथी मुनि मरण
 पाम्या पढी नागिला साधुनी घात करनारी ठे एवु आचार्यें साधुजेने गाममां भोकली कदेव
 रावुं तेवारें ब्राह्मणे नागिलाने घरमांथी काढाढी मूकी, ते जमती जमती मरण पामीने नरकें
 गइ त्यांथी अनेक तिर्थचादिकना जव करी एक जेवने घेर घणी स्वरूपवाली सुकुमालिका
 नामे पुत्री पणे उपनी तेने तेज गाममां एक बीजा जेठना वीकराने परणावी ते रात्रे सुवा
 गयो त्यां सुकुमालिकानो स्पर्श थतांज तत्काल तेने वाहज्वर उपन्यो तेथी ते पढती मूकी
 चाल्यो गयो पावजथी सुकुमालिकाने शोक करती जोइने तेना वापे एक निरुक्कने परणावी
 ते पण तेमज मूकी जागी गयो पढी सुकुमालिका इ स्वर्गर्जित वैराग्य पामीने साधवी थइ
 तेने गुरुणीयें नाकारो कसो तो पण ते वनमां तप करवा गइ त्यां एक वेश्याने पाच पुरुष दाज
 रीमां रह्या ठे तेने जोइने सुकुमालिकार्यें कए के मदारा तपनो प्रभाव होय तो आगला ज
 वमां मुजनें पण पांच जरतार होजो एवु नियाणु कसुं, अते अनशन करी क्षान वेवलोकें गइ
 त्यांथी चवीने अर्ही झोपदी थयेली ठे ते पूर्वरुत नियाणाना योगें वरमाला पाच जणानां क
 ठमा पढी, वेवोयें आकाशथी एवी वाणी करी के झोपदी पांच जरतारी ठतां पण सती ठे, पांच
 पांमव झोपदीने परणी हस्तिनागपुरमां आब्या त्या सुखें रवे ठे, एक विवस जेनी मुखाकृति सौम्य

ઠે, પરંતુ મનમા કપટ ઘણુ રાસે છે, વસ્કલ વીર પહેરે છે, જનોઇ પહેરે છે, કાલા મૃગના ચામ
 હાનો ઇતરાસગ કરેલો છે, જેનો જટાષ્ટ મહાકાંતિ વાલો છે, જે કલહ 'કોલાહલનો' લગા
 દનાર છે, એવો નારવ કપિ આકાશમાર્ગથી તે પાંદુરાજાની સનામાં આબ્યો, તેવારે પાંદવો સ
 હિત સર્વ સનાજનોયેં છન્ના થઇને આવર સન્માન આપ્યું, પરંતુ તે નારવ જેવારે ડોપવીનેં જો
 વા ગયો તેવારે ડોપવીયેં તેને અસયતી જાણી વાંચો પૂજ્યો નહી, તેમ ઝીનેં ઝની પણ થઇ
 નહી, અને ઘોલાબ્યો પણ નહી, તેથી નારવને રીશ ચઢી અને વિચાર કરવા લાગ્યો કે આ ડો
 પવી પાંચ જરતાર પામીનેં મસ્ત થઇ ગઇ છે, તેથી ગર્વિત થકી ઘેઠી છે તો હવે હું એને સકટ
 માં નાહું એમ ચિતવી, ધાતકીર્લમના પૂર્વ જરત ક્ષેત્રમાં અમરકકા નામે નગરી છે ત્યાં કપિ
 લવાસુવેવનો સેવક પમનાન નામે રાજા રાજ્ય કરે છે, તે રાજા પોતાની સાતસેં રાણીયો સા
 ધેં વાઢીમાં રમતો હતો તેવા સમયમાં નારવ પણ ત્યાં ગયો, તેને પમનાન રાજાયેં વાંવીને
 પૂછુ કે હે નારવજી ! મહારો જેવો અતેઝર છે તેવો અતેઝર વીજે ક્યાં તમેં જોયો છે, તેવારે
 નારવજિયેં જાણું કે આ સ્થિયોનો લોહુપી છે એમ જાણી અવસર જોડને નારવજી કહેવા
 લામ્યો, કે હે રાજન્ તું કૂવાનાં વેમકા સરસો વેલાય છે, જેમ કોઇક સમુદનો વેમકો
 કૂવાના વેમકાની પાસેં આબ્યો, તેવારે તેને કૂવાનાં વેમકાયેં પૂછું જે તું કિહાં રહે છે અને
 ક્યાંથી આબ્યો ઠો, તેણે કહું હુ સમુદમાં રહું તું અને ત્યાંથીજ આબ્યો હુ તેવારે કૂવાના
 વેમકાયેં પૂછુ જે તાહારો સમુદ કેટલો મહોટો છે, તેણે કહુ ઘણો મહોટો છે, તેવારે
 કૂવાનો વેમકો લાથ પગ પસારીનેં ઘોલ્યો કે આટલો મહોટો છે, સમુદના વેમકાયેં કહું
 એથી તો ઘણોજ મહોટો છે, તેવારે કૂવાનો વેમકો પોતાના કૂવાની ચારે બાહુયેં કૂચકા

મારીનેં ઘોલ્યો કે આટલો મહોટો છે, તો પણ તેણે કણું કે એનાથી તો ઘણો ઘણો મહોટો છે, તેવારે કૂવાનો વેનકો રોપ આણીનેં ઘોલ્યો કે અરે અસત્ય વાવી હું ફ્હાથી દૂર જા, મહારી ફાલજી પળ વલી કોઈ મહોટો દરો ? માટે હું છું ઘોલે છે, તેમ હે રાજન્ ! તેં પણ કૂવાના વેનકાની પેરેં આટલીજ સ્ત્રીયો વીઠી છે તેથી એનાજ વચાણ કરે છે, પરંતુ પાંચ પો મવની સ્ત્રી ડોપવી એવી છે કે તેના એક અણુવાના નસ્વાગ્રના રૂપ સરહું પણ તાહારી કો ૬ રાણીનું રૂપ નથી, ત્રણ લોકમા એ ડોપવી સમાન કોઈ સ્ત્રીનું રૂપ નથી એમ કહીનેં નારદ ચાલતો થયો, પાઠલજી પચોત્તર રાજા કામે પીઠિત થકો પિતવવા લાગ્યો જે એવી સ્ત્રી વિના જન્મ નિષ્ફળ છે પણ ડોપવીને પામવાનો કોઈ અપાય સૂજ્યો નહી તેવારેં અષ્ટમ તપ કરી પૂર્વજવસંતિ વેવતાનું આરાધન કરું વેવતા પ્રત્યક્ષ આવી ક્ષ્ણો રહ્યો અને કહેવા લાગ્યો કે હે રાજન્ ! મને કેમ સનાયો માટે જે કામ દોષ તે પ્પરમાવો, પચોત્તર રાજાર્યેં ડોપવી ભેડે આવવાની યાચના કરી તેવારેં વેવતાર્યેં કણું તે મદ્દા સતી છે માટે શીલ જગ કરજો નહી તો હું પોકટ શા વાસ્તે તેને તેહાવે છે તો પણ પચોત્તરેં ઘણો દુઃકર્યો ત્યારેં વેવતાર્યેં ડોપવીનેં અવસ્થાપિની નિજા આપી, ઝ્યાં સુતી હતી ત્યાંથી ઢોલીયા સહિત કપાહીનેં પચોત્તર રાજાની અશોક વાહીમાં આવી મૂકી અને રાજાને કણું કે તેં મદ્દારા દાર્યેં માટુ કામ કરાચું છે, માટે દવે કોઈ પણ દિવસેં હું મને યાદ કરજે નહી કવાપિ ઘોલાવીશ તો પણ દવે હું આવીશ નહી એમ કહી વેવતા સ્વસ્થા નકેં ગયો, કેટલિક વાર પઠી ડોપવી નિજામાંથી જામત થજેનેં વિચારમાં પઠી જે હું ફ્હાં ઘ્યાં આવી હું ! તેવારેં પચ્ચનાન ઘોલ્યો કે મેં તુજનેં મહારી સાથેં જોગ કરવા સારું વેવતાની માર પતેં ફ્હાં મગાવી છે, તો હવે હું મહારી સાથેં વિપયસુલ જોગવ, હું તાહારો વાસ હું, તેવારેં

झोपवी झोली दे वेवाणुप्रीय ! 'तु ठ महीना सुधी मदारुं नाम लइश नही, मद्दारी वादार क
 रवा वाला, पांच पांमव तथा श्रीकृष्ण ठे ते जो ठ महीनामां आंदी आवडो नही तो तु कद्दीश
 तेम थाडो, पयनाजे पण हा कद्दी अने विचाशुं जे इहां एनी खबर सेवा कोण आवनार
 ठे ? वली जोरावरीशी प्रीति पण नथाय एम जाणी, झोपवीनें पोताना मदेल्मां तेही गयो
 झोपवीयें त्यां ठठ ठछुं तप अने पारणे आर्यधिल करवा मांमधु, इवे प्रनातें इस्तिनाग पुरमां
 झोपवीनें मदेल्मां बीठी नही, तेवारे पांमवोयें घणो शोध कराव्यो पण क्याये पतो लागो न
 ही, तेवारे पांमवोनी माता कुंताजीयें दारिकामां जइने श्रीकृष्ण वासुदेवने कशु के दे पुत्र !
 झोपवीने रात्रियें सुतां थकां कोइ वेव, वानव, राक्षस अथवा विद्याधर अपहरी गयो ठे, अमे
 सर्वे जगा जगायें जोइ पण मली नही तेवारे श्रीकृष्णजी कांश्क दास्य पूर्वक बोल्या के पांच
 पांमव एक झोपवीने पण राखवाने समर्थ न थया, हुंतो मद्दारी वत्रीश हजार स्त्रीयोनी रक्षा
 करुं हुं, ते सांजली, कुंताजी बोल्या के दे वत्स ! आ अवसरमां दास्य करवानुं काम नथी तु
 तरत झोपवीनी खबर कराव पठी श्रीकृष्णजीयें पण घणो शोध कराव्यो परंतु क्याय खोज
 पाव्या नही तेवारे विंतातुर थइ वेवा एटलामां नारवक्षि त्यां आख्यां तेणे आची कृष्णजीनें
 चित्तामां वेसवानुं कारण पृष्ठुं त्यां कृष्णजीयें कशुं के तमें कोइ स्थानकें झोपवीने बीठी ?
 नारवजी भोस्या ते पापणी कोइ साधुनें पण बोलावती नदती माटे डु खमा पही दडो, तथापि
 हुंतो कांइ ठेसवतो नथी, परंतु धातकीखममां अमरकंका नगरीयें झोपवी सरखी एक स्त्री
 बीठी ठे पठी कोण जाणे तेहज दोयतो दोय एम कद्दी, नारवजी चाल्या गया पठी श्रीकृष्णे
 विचाशुं के आ रुत अवश्य कुबुद्धि नारवनुंज कोरुं ठे माटे अमरकका मांवेज झोपवी दडो

एहुं जाएली पामवोंने लइ सेना सहित श्रीकृष्णजी समुद्र तटें आब्या, समुद्र उलथवाने अर्थ
 अछम तप करी लवणाधिप देवताने बोलाब्यो ते पण प्रगट थइ बोब्यो के कइयो छुं काम ठे
 हुं करवाने तत्पर हु, तेवारें कृष्णजीयें सर्ववृत्तांत निवेदन करी कसु के अमनें धातकीखंनमां
 जाबु ठे, माटे अमारी सेनाने समुद्रमांथी जवानो मार्ग आपो, त्यारे देवता बोब्यो के तमे
 शा वास्ते त्या जवानो अम करो गो हुं पोते जइ डौपवी लावीने तमोने आपीश, वली तमारो
 दुकुम होय तो अमरकका नगरी सहित पद्मनाभ राजाने समुद्रमां नाखी वेडं, तेवारें श्रीकृष्ण
 बोब्या के दे देव ' तमे एवाज शक्तिवान गो एमां कांइ ससय नथी तथापि अमोने पाच पामव
 सहित ठ जणने जवानो मारग आपो तो अमारें त्यां जवानी इहा ठे ते सांचली सुस्थित
 देवे ते ठ जणाना ठ रथ चालवानो मार्ग आप्यो पढी पामवो सहित श्रीकृष्ण समुद्र उलं
 धीनें अमरकका नगरीना उद्यानमां जइ वारुक नामा सारथीने दूत वनावीने श्रीकृष्णो पद्म
 नाभ पासैं मोकल्यो तेणे जइ पगउपर पग आपी त्रिवही जलाटे चढावी, कसु के दे पद्मनाभ '
 श्रीकृष्णवासुदेवें तमोने कहेवराखुं ठे के, पामवोनी स्त्री डौपवीने तमे लझाया गो ते घणु अ
 योग्य काम कछु ठे तथापि दूजी कांइ वगढ्यु नथी माटे तमे आची डौपवी अमोने आपी जाड,
 तेवारें पद्मनाभ बोब्यो के हु तमोने पाढी आपवा सारुं डौपवीने लइ आब्यो नथी, हुतो म
 द्वारा यलथी लाब्यो हु माटे तु ताद्वारा स्वामीनें जइ कहे के तमारें युद्ध करबुं होय तो सुखें क
 रो, हु पण दूत्री हु एम फही दूतने निव्रही ने कादाही मूक्यो, दूतें आची श्रीकृष्ण आगल तेणे
 कहेली सर्व वात निवेदन करी, श्रीकृष्णो जाएयु के असाध्य रोग कांइ औपय विना जाय नही
 माटे युद्ध करवा तैयार थया, पद्मनाभ पण सेना लइ लहवाने सादामो आब्यो, पामवो बोब्या के

अमे एनी सार्थे युद्ध करीछुं कवापि जो द्वारी जइयें तो आपे सहाय करवो त्वारें श्रीकृष्णे
 कछुं के तमें मद्दोटा योधा ठो पण तमारी आवी आणी सांजलतां थकां एतु लागे ठे के तमार
 जीतितुं कवण थइ पढवो, तो पण पांमवो श्रीकृष्णनी आह्वा लइ युद्ध करवानें गया, पद्मनाभे पण
 मद्दोटु लक्षकर लइने पांमवो सार्थे युद्ध कछुं, त्यां जवितव्यताना वश्यथी पांमवो द्वारी गया ते
 वारें नाशतां थकां सिंद्गाव कसो ते सांजली पांमवो दासा जाणी, एकलाज श्रीकृष्ण रथ
 उपर वेशीनें पद्मनाभनी सेनाने मथन करवा लाग्या त्यां धनुपना टकारवथीज पद्मनाभनी
 सर्व सेना नाशी गइ अने पद्मनाभ पोतें पण नाशिनें नगरमां घुसी गयो नगरना दरवाजा
 बंधकरी मूक्या, तेवारें श्रीकृष्णे नरसिंह रूप धारण करीनें हाथल मारी अमरकका नगरीनो
 सर्व कोट जांजी नास्यो, सर्व नगर धुजवा लाग्युं, घणा मढेल पढीगया, पद्मनाभ राजा श्री
 कृष्णजीनुं एतुं पराक्रम वेस्तीने वीहीनो थको डोपवीने शरणे गयो अने कदेवा लाग्यो के
 दे सति' तुं महारी रक्षा कस, डोपवी वोली दे कगल ! में तुजने प्रथमथीज कहेछु दतु जे
 महारी पढवाढे श्रीकृष्णाविक घणा वलवत राजाड वाहार करनारा ठे तो पण तें मान्युं न
 ही तेतो ठीक पण दवे जो तुं जीववानी घादना राखतो दोय तो स्त्रीनो वेश पढेरी मुखमां
 टण लइ महारी पढवाढे वेस्ती रवे एतलु जो मद्दार कछुं करीण तो तुं तुजने पगेलगढी वझ
 केमके श्रीकृष्ण सत्पुरुष ठे तेनी आगल जे नमी जाय तेने मारे नही माटे ताहारे जीवतो
 रदेवानो ए खपाय ठे ते कस, पद्मनाभे पण तेमज कछुं, एतलामां श्रीकृष्ण पण आब्या,
 त्यां खुवे तो पद्मनाभ स्त्रीनुं रूप करी डोपवीनी पढवाढे वेतो ठे, श्रीकृष्णे डोपवीनें पूठुं
 के आ कोण वेतो ठे, डोपवीयें कछुं पद्मनाभ राजा तमारा जयथी नाशिनें महारे शरणे आ

ब्यो ठे एम कही डोपवियें पयनाजने श्रीकृष्णनें पर्गे लगाब्यो तेवारें श्रीकृष्णें तेना उपर दया
 आणी जीवतो राख्यो अने पयनाजनें कसुंके अरे तु जाणतो नदतो जे आ डोपवीनी पठवा
 ठे मदोटा मदोटा वाहार करवा वाला ठे ? पण मुखौना माथामां जेवारें पढे ठे तेवारें अक
 ल आवे ठे, तो हवे तादाहं कसुं कर्म तें नोगबुं, डोपवीना प्रतापथी तु जीवतो रह्यो एवु
 कही अखंड झलवती एवी डोपवीने लइने पांच पांमव सहित श्रीकृष्णजी पाठा वल्या जयनो
 शखपूसो, एवा वखतमां ते खेत्रमां श्रीमुनिसुत्र तीर्थकर पासें त्यांनो कपिल वासुदेव वखाण
 सांजले ठे, तेणें शखनाव सांजल्यो, मनमा शका अपनी जे कोइ बीजो वासुदेव उत्पन्न थयो
 तेथी नगवतने पूठयु के मदाराज ! ए बीजो वासुदेव कोण थयो ठे केंपो महारो शख वजाब्यो ?
 जगवत वोल्या के हे कपिल ! एक खेत्रमां वे तीर्थकर अने वे वासुदेव, न थाय पण एतो जं
 बुधीप संबंधि जरत क्षेत्रनो श्रीकृष्णनामें वासुदेव ताहारा सरखी कृद्दिनो धणी ठे, ते पद्म
 नाज राजा डोपवी दरण करी लाब्यो हतो, तेने लेवाने आब्यो हतो, ते पयनाजने जीतीने पाठो
 जाय ठे, तेणें शखनाव कस्यो, ते सांजली तीर्थकरनी आझा लइने कपिल वासुदेव तरत तिदांधी
 ठीने पोताना सरखो वासुदेव जोवा सारु समुइने कांठे आब्यो, पण श्रीकृष्णतो दूर नीकली ग
 या, मात्र समुइमां नीली, पीली रथनी ध्वजाजैस्वीने, शखनो शब कस्यो, तेमां एवु जणाब्यु
 के हे मित्र ! आप उजा रह्यो हुं तमोने मलवा सारु आब्यो हु माटे एकवार पाठा आर्ही आबो,
 तमारा वरीननी मने अजिलापा ठे, एवो शखनो शब सांजलीनें श्रीकृष्णे पण पाठो शख
 नो शब कस्यो तेमां आवीरीतें कहेता हवा के हे मित्र ! अमे घणा समुइनु श्रवण करी गया
 डेयें माटे पाठा अवागें नही तमे अमारा उपर कृपादृष्टि राखजो एवु कहीने जालता थया

पाठलथी कपिल वासुदेवें जइ, पयनान्नै कछु के आ तादारी नगरीना गढ मढ कोट केम
 पहीगया ? पयनान्नै कछुके अहीआ जइदीपना जरतदेवनो वासुदेव महारी राजधानी लेवा
 आब्यो इतो तेनी सार्थे महोदुं युद्ध थुं तेयो ए गढाविक झोढी नास्या ठे, कपिलवासुदेवें कछु
 के अरे अन्यायी महारी पार्सें तुं छुतुं घोले ठे एम कही घणो निघ्रवीने वेशमांथी काढी
 मूक्यो अने तेना पुत्रने राज्यपाटे थायी कपिल पोताने स्थानकें गयो, पठी श्रीरुण पांमवो
 सहित समुद्र उधंधन करी पांमवोने कदेवा लाग्यो जे हुं लवणाधिप सुस्थित देवने मलवा
 जांउं हुं एटलामां तमे नावा लइ गगनवी उतरीने पठी एक जण सार्थे तरत नाव मोकली
 वेजो पठी पांमव डौपवी सहित नाव लइ गगनवी उतथा अने विचाखुं के जोइयें तो खरा
 जे कृष्णजी पोतें एकला गगनवी उतरी आवे ठे के नथी आवता एम निरधार करीने नाव
 मोकली नदी, त्यां श्रीकृष्ण घणो वखत थोच्या पण नाव आवी नही तेवारें मनमा जाणुजे
 पांमवो हुंवी गया वैखाय ठे एवु विचारी चार हुजाउ करीने एक दायमां सारथी सहित
 रथ उपाज्यो, एक दायमां शस्त्र राख्या, एक दायमा घोढाने पकळ्या अने एक दायथी गगा
 नवी तरवा लाग्या तिहां साढी वासठ योजन गंगानवी पोदोली ठे तेनी मध्य जागमां जेवारें
 आब्या तेवारें श्रीकृष्ण घणा थाकी गया ते वखत गंगावेवीयें सदाय थापीने मध्यमां वि
 कूर्वित थल कछु त्यां केटलोएक वखत विश्राम लइने वली पोतानी हुजाजथी गगनवी त
 रीने तट उपर आब्या तिहां आगल आवीने छुवे ठे तो पांमवो नाव सहित वेठा वेठा
 हसे ठे, तेवारें श्रीकृष्ण रीश चढावीने पांमवोने पूठवा लागा के अरे डुयो ! तमें नाव पाठी
 केम न मोकली ? पांमवो घोल्या, तमारी परीक्षा जोवाने न मोकली, तेवारें श्रीकृष्ण जोल्या

के थरे में वे जाख योजन समुझ ऊँघयन करी पयनानथी तमे जागा तेने जीती डोपवी आपणी
 आपी, तेवारें मारी शक्ति न वीठी ? जे हमणा महारु धलजोवा वेग ? एम कही क्रोध चढावी
 ने पांचे पांमवने मारवा सारु जोदवंन कपाळ्यो, वली वया आवीने जाएणु जे महोदो अ
 नर्थ थारो ? एम विचारी पांचे पांमवना रथ जांगी चूर्ण कखा अने कणु के जाउ रे पापीउ
 हवे महारी नजरे आवशो नही अने महारा वेशमां पण रवेशो नही एम कही पांचे बाध
 वने वेशनिकाल कखा अने जिहां रथ जांग्या, तिहां रथमर्दन कोट थयो, श्रीरुण पोतानी
 सेना लइ धारकामां गया अने पांमव पण डोपवीने लइ सेना सहित दस्तनापुरें आवी कुंता
 जीने वेशनिकालनी वात कही, तेवारें कुंताजी धारकामां आवी श्रीरुणने मीठे वचनें सतोपी
 पांमवने बोलावी श्रीरुणने पगे लगाळ्या पठी श्रीरुणो आझा आपी के ज्यां में तमारा
 रथ जांग्या त्यां तमे पांमवरथनुपुर नगर वसावीनें रहो पठी पांमवो त्या श्रीरुणजीनी सेवा
 करता थका रह्या ठेवट पांमुसेन नामें पोताना पुत्रने राज्य पाटें आपी पांच पांमव अने
 ठही डोपवीयें दीक्षा लीची, ठछ, अष्टमाविक तप करी चौव पूर्व जणी ते पांचे पांमव श्रीश
 जुजय तीर्थ कपर मोर्हे गया, अने डोपवी पण अगीआर अग जणी मासनी सलेपणा करी
 पांचमा ब्रह्मदेवलोकें गइ तिदांथी चवी महाविवेकदेत्रें मोक्ष पामशे ए रीतें जंबूदीपनो वासु
 देव, धातकीर्वममां न जाय, ते गयो ए पांचसु अर्धेरुं जाणवु वली केटलाएक आचार्य
 एम कहे ठे के वे वासुदेवचंद्र शखेशंख पण नेगो न थाय अने इहां शखेशख मळ्यो, माटे ए
 पण अर्धेरु जाणवु ॥ ५ ॥ ४ ॥ दिवे ठहु आभर्य कहे ठे - युगलिया मरण पामीने नरकें
 न जाय, अने अर्ही दरि तथा दरिणी, ए वे युगलिया मरण पामीने नरकें गया माटे

ए अघेरुं थुं तेनी कथा थाम ठे के, जदुदीपमांना भरतदेवनेविषे कौशवी नगरीनो
 सुमुख नामें राजा हतो एकवा प्रस्तावें वसत फ़तुयें ते राजा द्वार्याकपर आरुढ थइ नग
 रीनी नजीकना वनमां रमवाने अर्थें जतो हतो मार्गें जतां वीरकनामें कोलीनी वनमाला
 नामे जायां अत्यंत स्वरूपवती ठे ते पोताना घणीने घणी वध्न ठे तेने वेखीने मांदोमांदे
 सराग दृष्टियें जोतां प्रीतिनाव उत्पन्न थयो तेथी राजा त्यांथकी आगल जाय नहीं तेवारें
 सुमतिनामा प्रधान कहेवा लाग्यो के हे स्वामि ! समस्त सौजन आख्यां ठतां तमें आगल केम
 चालता नथी ? ते सांजली राजा पोताना प्रधाननी लाज आणी आगल वनमां गयो पण
 शून्यधितथको मनमांदे केवल ते स्त्रीहु चिंतवन ठे तेथी क्योयें पण चेन पामतो नथी ते
 जोडने प्रधानें पूठुं के हे महाराज ! तमें आज आवा शून्यधित केम वेखाउ ठो ? एम फरी
 फरी घणो आग्रह करी पूठपाथकी पोताना मननी सर्व वात राजायें प्रधानने कही ते सां
 जली प्रधान बोळ्यो के तमें कांइ चिंता करशो नहीं, हुं तमने ए स्त्री मेलवी आपीथ पठी घेर
 आवी प्रधानें अत्रेधिकानामें परिव्राजिकाने बोलावी सर्व वात समजावी वनमालानी पासें
 मोकली, ते पण त्यां जइ छुए ठे तो वनमाला पण विरहविब्दलथकी मुखें नि थास नाख
 ती क़णोक वेसे, क़णोक ठवे, क़णोक पढे, ए रीतें महाविरहिणी वेखी तेने ते परिव्राजिका
 केहेवा लागी के हे वत्से ! तु आज एम हु खित केम वेखाय ठे ? ताद्वारु हु ख मने कहे तो
 हुं ते हु स्वथी तने पार ठतारुं ते सांजली वनमालायें गुह्यनी वात कही तेवारें परिव्राजिका
 बोली के हुं तने राजानी साथे काजे मेलवीथ, हुं कांइ चिंता करीश नहीं, पठी ते परिव्रा
 जिका दर्पवतथकी त्याथी जइ सर्व वात प्रधानने कही प्रधानें जइ राजाने सर्व वृथांत संज

लाबु तेवार पढी प्रनातें पश्चाजिका वनमालाने राजा पासैं तेही आवी राजायें हर्षवत
 थइ अत पुरमां तेने राखी अने तेनी सायें ते पंचविध विषयसुख जोगववा लाभ्यो हवै वीरक
 कोली घेर आब्यो, तेवारें तेणें खीने दीठी नही पढी पाढोणी प्रमुखने पूढतो थको नार्याना
 विरदथी घेलो थयो थको आखा गममा हे वनमाला हे वनमाला करतो फरतो फरतो एक
 विवसैं चोमासामा राजाना प्रासाव नीचें आवी उजो रह्यो तेवामां राजा पण वनमालानें
 साये जइ गोंखमां आवी वेगो राजायें वीरककोलीने देखीने मनमा विचार्युं जे में पाषिंटे
 पारकी खी जइ जीधी ए अत्यंत लोक विरुद्ध अनार्य कार्य कीधुं माटे मने धि कार ठे एम
 मनमा घणीज पोतानी निवा करवा लाभ्यो अने वनमालायें पण विचार्युं जे में पापणीयें
 स्नेहवत नरतारने त्याग्यो ए मदारा विरदथी ग्रंथिल थयो माटे मदारी शीगति यात्रो एम
 वने जण पथात्ताप करे ठे तेवामां अकस्मात् उपरथी विजली पढी तेथी वेव जणां शुन
 ध्यानं मरण पामी दरिदर्ये देखें युगलिया पणो उपन्यां त्यां समस्त मनोवांछित कष्टपट्ट पूर्ण
 करे ठे अने सुखें रहे ठे पढी वीरक कोली पण ते बेडुतु मरण जाणी ग्रंथिलनाव त्यागी,
 अज्ञान तपस्या करी सौधर्म देवलोकं किंबिपिया देवमा जइ उपन्यो त्यां अवधिदानें
 जोयुं त्यारे जाणुं के अरे मदारा पूर्ववना वैरी तो युगलीया थया ठे, ते त्यांथी मरण पा
 मीने वली देवता थो माटे ए देवता न थाय एवो उपाय करु एम विचारि ते युगलने त्याथी उपा
 हीने चपानगरीमां इदवाकुवशनो चरकीर्षि राजा अपुत्रीयो मरण पाग्यो ठे त्यां नगरनां लोक
 सर्व आपणो कोण राजा यात्रो एवी चिंतामां पछ्या ठे एटलामां ते देवतायें ते युगलीयाने
 लाबीने नगरीना लोकोने सोंप्या अने कष्ट के डुं तमारे माटे ए राजा लाभ्यो बु, एने जेवारे

नूख लाग़ो तेवारे ए कछपट्टुक्नां फल खाय ठे, तेनी साथें मांस मेज़वीनें खवरावजो तथा
 आदेहो करवा शीखावजो, देवतायें मनमा विचासुं जे ए मांस नक्षण करशे अने मांसना
 लोछुपी थाडो तेथी मरण पामीने नरके जाशे तो मद्दारे बैर वलशे एम चितवी दरि अने
 दरिणी एडु तेडु नाम आपी देवता पोतानें स्थानकें गयो, लोकें पण देवताना कक्षा प्रमाणे
 तेने मांस मविरा खवराववा शीख्यु तेथी ते मांसना लोछुपी थयां, पढी ते दरिराजाना पुत्रा
 विक जे थया तेनो त्यांथी दरिख कुल कहेवाणो, ते दरिने दरिणी मरण पामी नरकें गया एरीते
 गुगलीया नरकमां जाय नही ते गया माटे ए ठठु आभर्ये जाणुं ॥ ५ ॥ श्री हवे सातसु
 अछेरुं कहे ठे आ नरतक्षेत्रने विपे विजेजनामा सन्निवेषे एक पूरण नामा शेर रहेतो हतो
 ते एक विवसें पाठली रात्रें जाग्यो थको कुटुंब जागरण करता मनमां विचार उपज्यो के,
 मद्दारा धरमां घणुं धन परिवार ठे ते में पूर्वला नवमां कोइ सारी धर्मकरणी कीधी ठे तेना
 योगथी डु संपवा पाम्यो हुं माटे फरी हमणा पण कांइक धर्मकरुं तो वली आगल पामीश,
 एम चितवी, प्रजातें स्वजनादिकने पूढी, पुत्रनें कुटुंबनो नार सौंपी, पोते तापसी दीक्षा लइने
 एवो अनिमद कसो के जावळीव सुधी मद्दारे ठठ ठठ एटले वे वे उपवासें पारणो करवो
 अने पारणानें विवसें चारसूणानु पात्रुं लइने निष्ठा मागवी तेमां पदेला खूणामा जे निष्ठा
 मले ते जलचर जीवोने खवरावी देवी, पण मद्दारे खावी नही तथा वीजा खूणामा जे निष्ठा
 पढे ते पंखीडेने खवरावी देवी तथा व्रीजा खूणामां जे निष्ठा पढे ते अन्यागतने खवरावी
 देवी तथा चोथा खूणामां जे निष्ठा पढे ते जलमां धोइने मद्दारे पोतें खावी एरीतें नार वरस
 पर्यंत तपस्या करी मरण पामीनें चमरचंचा राज्यधानीमां चमरेंडपणे शुवनपति देवोमां जइ

उपन्यो त्यां उपजताज अवधिकाने करी जोयु तो सौधर्मैइना पग पोताना मस्तक उपर वीठा
 तेथी मदाक्रोध उपन्यो तेवारें सर्व सामानिक वेवोने बोलावीने कथुं के हे देवो ! आ कोण
 छट मावा पुण्यनो धणी जे मदारा मस्तकें पग वेइने वेवो ठे, तेवारें देवो बोल्या हे स्वामी पूर्वे
 जन्मने विपे सपादन करेला पुण्यें करी सर्वना करतां अतिशय समृद्धि अने पराक्रम ठे जेनु एवो
 आ सौधर्माधिप ठे ए अनाविकालनी मर्याद ठे माटे इहा तमारें कोप न करवो तमारा सर
 खा इइ पूर्वे यज्ञया तेना उपर पण एमज पग रहेता आख्या ठे माटे इर्या म करो इत्याविक
 वेवोये कथुं तोपण चमरेंइ कोर्धे जखो यको बोळ्यो के जेनी उपर सौधर्मैइ पग राखे एवा पूर्वे
 थयेला चमरेंइ ते जूवा अने दु जूवो माटे दुं त्या जइ सौधर्मैइने पग एकही देवो नाखुं, एहु
 कही आयुधशालामा आवी, परछु शस्त्र हाथमा लाइने सौधर्मैवेलोकें जावा लाग्यो तेवारें
 सर्व वेवोये वज्यो तोपण कोइनुं मान्यु नही, ते वखत सुसुमारपुरने विपे श्रीमद्हावीर प्रतिमा
 स्थित रह्या इता तेनु शरण लाइने लाखयोजननुं रूप विदूषीं ब्रह्मांम फुटीपडे एवो शब्
 करतो, पगथी धरती कंपावतो, दाखें तालोटा वेतो, मेघनी परें गह्वारिव करतो, वीजलीनी पेरे
 जवकार करतो, ज्योतिष्यचक्रने घ्रात पमाढतो, देवताउने जयघ्रांत करतो, वेंवीउ वीक पाम
 ती थकी वेवोने गळे वलगवा जागीउ एवा प्रकारनो कोलादल करतो, परिघायुध फेरवतो, ग
 वीकरी अंध थयो थको सौधर्मैइ साहामो धायो त्यां पोतानो एक पग सौधर्मावर्तसक विमान
 नी पसवर वेविकाने विपे अने वीजो पग सौधर्मसन्नामां राख्यो तेवारें सर्व सौधर्मैवेलोकना
 देवता जयघ्रांत थइने इहां तिहां नाशीगया चमरेंइ बोळ्यो अरे देवो तमारो इइ क्या ठे ?
 काली अमावास्थानो जन्म्यो मने घतावो तो इमणा फरसुथी मारी नाखुं एहु देवताउने क

हीने मुखमाथी अग्निज्वाला काढावतो थको, लांबाढोठ, कूबा सरखा गाल, खाम सरखा ना
 कना फोरणां, अग्नि सरखां नेत्र, सूपढा सरखा कान, कुस्ती सरखा दांत, गलामा सर्प हाथ
 मां वीठीना घरेणा, कर्पाकतो ठंबरो बांधेला, कर्पाकतो नोलीया घोद बांधेली, काजु रूप धा
 रण करेलुं एवो वेस्वी, वेववेवीयें कोलादल कसो, ते कालादल सांजलीने ईई अवधिज्ञाने जो
 शु तेवारे जाणुं जे एतो चमरीयो अढयो घडो जरेलो खल्ले ठे माटे दवे एने इं शिक्षा आ
 पु एम विचारी, हजार देवतांथी उपढी शके नही एवं अग्निज्वाला करुं वेवीप्यमान वज्र
 चमरीया उपर मूक्युं ते पोतानी उपर आवतुं वेस्वीने चमरेंइ वीक पामतो थको माथो
 नीचु अने पग उचा करेला एवो थको, त्यांथी नावो तेना कर्पाएक घरेणा पड्या, कर्पाएक
 पोतें पढतो थको नासवा मांमयो पण स्वनावें चमरेइनी नीचे आववामां शक्ति घणी होय
 अने वज्जने ठंडु चढवामां शक्ति घणी होय तेथी ठेंडु रदी गयुं त्यारें चमरेंइ पोताना लाख
 योजन वाला विदूर्वेला शरीरानो उपसंदार करी, “शरण शरण” एवं बोली, कुंथुआ जेवो
 सूक्ष्म थइने श्रीमदावीरस्वामीना चरणनी वचमां प्रवेश करतो दवो एवीरातें वज्रथी मरतो
 थको श्रीमदावीरस्वामीने शरणे वेवो एटलामां झकेंवें जाणुं जे चमरीयानी एटली शक्ति न
 थी जे विना शरणे इहां चाख्यो आवे माटे निर्भेथी ए श्रीअरिर्दतनुं अथवा अरिर्दतनी प्रति
 मानुं अथवा नावित अणुगारनुं शरण सेइने इहां आख्यो दरो ? तो रस्वे आशातना थाय
 नही ? एवं विचारी अवधिज्ञाननो उपयोग आपी जोयुं तो श्रीमदावीरस्वामीनु शरण सेइ
 आख्यो दतो एवु जाणी तत्काल वज्जनी पाठल शकेंइ पण चाख्यो ते श्रीमदावीरस्वामीथी
 चार अगुल अप्राप्त थयेला वज्जने पाहुं खेथी लीधुं कारणके मदावीरस्वामीथी चार अंगुल

ठेठे वज्र परिचमण करछु दछु पण तीर्थकरनी आशातना टालवा माटे तीर्थकरनी पासैं वज्र
 जाय नही एरीतैं चमरेंइने श्रीमद्दावीरने शरण्यो आब्यो जाणी ठोढी वीधो अने जगवानने कछु
 हे प्रभु ! महारो अपराध खमजो एवुं कही लगारेक दूर जइने पगथी जमीकूटीने बोळ्यो अरे चमर
 हवे श्रीवीरजगवाननी रुपायें तु महारो जय म राखजे एवुं कही जगवानने वांवी तेमनी आझा
 सेइ शकेंइ पोतानें स्थानकें गयो, चमरेंइ पण नाना प्रकारें जगवाननी स्तुति करी, वांवीनैं पोता
 नी चमरचचा राजधानीयें गयो, त्यां पोताना सिंहासन उपर उवास थइ वेगो त्पारे सामा
 निक वेवे आबी बयाब्यो अने कछु के शोच कां करो ठो तेवारें चमरेंइ पोतानी वीतक वात
 सर्व कही अने कछुके हे देवाणुप्रियो ! ए सर्व श्रीवीरजगवाननो उपकार ठे माटे वांदवानें चा
 लो एम कही सर्व देव देवीयोने लइ महोटी रुदि सहित आबीने श्रीमद्दावीरने वांवी नाट
 क करी पोताने स्थानकें गयो एरीतैं पात्राजवासी चमरेंइ उचो सौधर्मदेवलोकें जाय नही ते
 आ अवसर्पिणी कालें गयो माटे ए सातसु चमरोत्पल नामे आभय जाणवु ॥ ७ ॥ हवे
 आठसु अशेरु कहे ठे अष्टापद पर्वत उपर यत्कृष्ट पांचशे धनुष अवगादना वाला एक श्री
 कृपज देव पोतें अने जगत विना नवाणुं जगवतना पुत्र, तथा आव जगतना पुत्र मली
 एकसो ने आव पुरुष एक समयमां सिद्धि पाम्या, ते मध्य अवगादना वाला सीकें पण उत्कृ
 ष्ट अवगादना वाला एक समयें एकसोने आव न सीकें, मात्र वेज सीकें अने इहां एकसो आ
 व सिद्धा माटे ए आठसु अशेरु जाणवु ॥ ८ ॥ ॥ हवे नवसुं अशेरु कहे ठे श्रीमद्दावीर
 देव कोशवी नगरीयें समोसखा, त्यां चइमा अने सूर्य जेनां शाश्वता विमान, ज्योतिषचक्र
 मां ठे ते तेज विमानमां वेसीने पश्चिम पोरसियें श्रीमद्दावीरने वांदवा सारु आब्या, अहि

आ कोइएक एबु कहे ठे के उत्तर वैक्रिय विमानमां धेशीने आध्या, परंतु तेम न जाणवुं ए
 मूलगें विमानें धेशीनेज वांढवा आध्या ठे ते, मूलगें विमाने कोइवारें न आवे अने हमणां
 आध्या माटे ए अछेरुं जाणवु ॥ ९ ॥ ॥ दवे वशमुं असंयती, आरंजी, परिग्रहवत, अब्रह्म
 चारी शुद्धस्थना वेपें रहेला, तेनी पूजा, सत्कार ते असयतिपूजा नामें वशमु अछेरु ठे, ते आ
 वी रीतें के श्री सुविधिनाथना निर्वाण पढी केटलोक काल व्यतिक्रम्यानतर दुमावसर्पि
 एनीना दोपने लीधे साधुउत्तोनो विछेद थयो, सर्व साधुकाल करी गया कोइसाधु रह्यो नदी, ते
 वारें लोक धोल्या दवे कोने पूजीयें तेवारें रुपनवेवजीनी वारें आवक द्वाह्यण कहेवाता तेनो
 वाखनो लइ जे स्थविर आवक हता, तेनी पासें जइ लोको धर्म पूढवा लाग्या ते पण जेवुं जा
 एता हता, तेंबु तेउने कहेवा लाग्या लोक पण तेमने धन वस्त्रादिक देवा लाग्या, तेथी तेउ
 गर्वित थया थका पोतानां मन-कस्मित नवीन शास्त्र धनावी कहेवा लाग्या के जे कोइ पृथ्वी
 शय्या, मंदिर, सुवर्ण, रूप, लोह, कपास, गाय, कन्या, अश्व अने गज, अमने आपे, ते आ लोकें
 तथा परलोकें मद्दा फल पामे अने अर्मेज सुयात्र ठइयें एवो उपवेश सांचली लोकें तेमने गुरु
 करी मान्या एवी असयतीनी पूजा चाली एम केटलाएक काखे तो वली साधुनो धर्मज विछेद
 गयो अने जैन विना पांखमी सन्यासी प्रमुख अन्य वर्दीनीज पूजाववा लाग्या, प्रथम सदा सर्वदा
 सयतीनी पूजा थती हती तेथी विपरीतपणायें करीने श्रीशीतलनाथजिननां तिर्थ धेसतां सु
 धि आभर्य चाल्युं, इहाजे साधु नदोय अने साधुपणें पूजाय ते आभर्य जाणवुतेमज श्रीतीर्थ
 करोवुं तीर्थविछेद नथाय ते विछेद थयो ते पण आभर्य जाणवुं ए वशमु अछेरुं ठे एरीतें
 ए वश आभर्य आ चोवीशीमां थयां वली अनते काखें थयो ॥ १० ॥ दवे वश अछेरुं

કયા કયા તીર્થકરની વારેં થયાં ? તે કહે છે શ્રી કૃપનવેવના વારામાં એકશો ને આઠ સિદ્ધ થયા ॥ ૧ ॥ શ્રી શીતલનાથના વારામાં દશવિણ કુલની ઉત્પત્તિ થઈ ॥ ૨ ॥ શ્રી મહાનાથ ના વસ્તમાં સ્ત્રી તીર્થકર થઈ ॥ ૩ ॥ શ્રી નેમિનાથના વસ્તમાં અમરકંકા નગરીયેં શ્રોકૃષ્ણ તું ગમન થયું ॥ ૪ ॥ અને શ્રી સુવિધિનાથના વારામાં અસયતી બ્રાહ્મણોની પૂજા થઈ ॥ ૫ ॥ એ અસંયતીની પૂજા તો શ્રી આધિનાથના વસ્તમાં પણ મરીચિ કપિલાધિકની સાંતલિ યેં ઠેયેં એમ ઘણું કરીને ધીજા તીર્થકરોના વારામાં પણ પ્રવાહેં થાય છે ॥ અને પાંચ અઘેરાં શ્રી મહાવીર સ્વામીને વારેં થયાં ॥ ૧૦ ॥ ॥ ઇતિ અઘેરા અધિકાર સપૂર્ણે ॥ ॥ હવે ૬૬ મહારાજ વિચારે છે કે જગવાન શ્રીમહાવીર સ્વામી માદણકુંદ નગરેં કૃપનવત્ત બ્રાહ્મણની ચાર્યાં વેવાનવાની કૂલમાં ઠપન્યા એ આશ્ચર્ય થયું, જે માટે તીર્થકર, ચક્રવર્તી, ઘલવેવ અને વાસુદેવ એમનો જો નીચગોત્રકર્મફળ ન થયો હોય, વેવો ન હોય, નિક્કાશો નહોય, તે કર્મ કયવ આવે તેના કયવેં કરીને શ્રીઅરિહંત, ચક્રવર્તી ઘલવેવ અને વાસુદેવ તે પણ અંતપ્રાત તુષ્ટ વરિડી પ્રમુલ કુલમાં આવ્યા, આવે અને આવડો કૂલને વિષે ગર્નપણે ઠપન્યા છે, કૃપજે છે અને ઠપજડો પણ જે યોની મારગે જન્મ પણે નિકલતું તે કોઈ નિકલ્યા પણ નથી નિકલતા પણ નથી અને નિકલડો પણ નહીં એટલે જન્મ્યા પણ નથી, જન્મતા પણ નથી અને જન્મડો પણ નહીં ॥ ૧૧ ॥ ॥ એવીરીત છે પણ એ જગવાન શ્રીમહાવીરસ્વામી, માદણકુંદનગરમાં કૃપનવત્ત બ્રાહ્મણની ચાર્યાં વેવાનવા તેની કૂલમાં આવ્યા ॥ ૧૦ ॥ તો હવે મહારો એ આચાર છે કે જે વસ્તે જે ૬૬હોય તે ૬૬ તે વસ્તેં અરિહંત, ચક્રવર્તિ, ઘલવેવ, વાસુદેવ એ જો અંતપ્રાંત તુષ્ટ વરિડી પ્રમુલ યાવત્ બ્રાહ્મણના કુલોમાં આવી ઠપન્યા હોય તો

તેને અંતપ્રાંતાવિક નીચ કુળોમાંથી લઇને, યમ, જોગ, રાજન્ય, દુષ્ટ્રી, હરિવશ ઇત્યાદિક ઇત્તમ
 કુળોમાં સંદરાવે, એ કુળોમાં લાવી મૂકે, નીચ કુળમાં જનમ થવા આપે નહીં, એ સર્વ ત્રણે
 કાલનાં જે ફરહોય તેમની મર્યાદા છે તો નિષેધે હું પણ જગવાન શ્રીમદ્દાવીસ્વામીને વેવાનવા
 બ્રાહ્મણીની કૂલમાંથી લઇને ન્યાતદુષ્ટ્રી, જાત સિદ્ધાર્થદુષ્ટ્રી, તેમનો કાશ્યપ ગોત્ર, તેની નાર્ય
 ત્રિશલા દુષ્ટ્રીયાણીની કૂલમાં ગર્જપણે મૂકુ, એવું તેમના નામ્ય પ્રમાણે વિષ્ણુની ફરહારાજે,
 હરણીગમેષી નામા દેવ જે પાયવલ કટકનો માલેક છે તેને વોલાવીને એવીરીતે કહ્યું ॥૨૧॥
 કે નિષેધે દેવેવાણુપ્રિયા' આ વાત થઇ નથી, થાતી નથી ને થાસે પણ નહીં જે શ્રીઅરિહંતાવિક
 શિલાકા પુરુષો છે તે અંતપ્રાંતાવિક નીચકુળોમાં આબ્યા, આવે અને આવશે ॥ ૨૨ ॥
 અને જો કોઈ નીચકુલમા આવેતો તે, લોકોમાં અધેરો કહેવાય, અનતા અત્સર્પિણી અવસ
 ર્પિણી કાલથી જો કોઈ અરિહંતાવિકોનો નીચગોત્રકર્મનો ફરહ ન થયો હોય, વેધું જોગબું ન
 હોય તે વધય આવે તો શ્રીઅરિહંતાવિક નીચકુલમાં આવે સ્વરા પણ તેનો તે નીચકુલમાં યો
 નિ માર્ગે જન્મ નથાય ॥ ૨૩ ॥ અને એ જગવાન શ્રીમદ્દાવીસ્વામી, અંબુદીપના ખરતદેત્રમાં
 બ્રાહ્મણકુંભગમે ફપજવત્ત્રાહ્મણની નાર્ય વેવાનવા બ્રાહ્મણીની કૂલમાં ઇત્તમ્યા ॥ ૨૪ ॥ તો
 અતીત, અનાગત અને વર્તમાન એ ત્રણેકાલે જેવારે જે ફરહોય તેનો એ આચાર છે જે શ્રી
 અરિહંતાવિક જો નીચકુલમાં આવી ઇપજે તો તેને ઇત્તમ્યાવિક ઇંચ કુલોમાં જઈ મૂકવું ॥૨૫॥
 તેમાટે દેવેવાણુપ્રિયા' તમે જાઉં તે જગવાન શ્રીમદ્દાવીસ્વામીને બ્રાહ્મણકુંભગમ નગરને
 વિષે ફપજવત્ત્રાહ્મણની નાર્ય વેવાનવાની કૂલમાંથી લઇને, દુષ્ટ્રીયકુંભ નગરને વિષે સિદ્ધા
 ર્થદુષ્ટ્રી રાજા તેની નાર્ય ત્રિશલા દુષ્ટ્રીયાણી છે તેની કૂલમાં ગર્જ પણે જઈ મૂકો અને

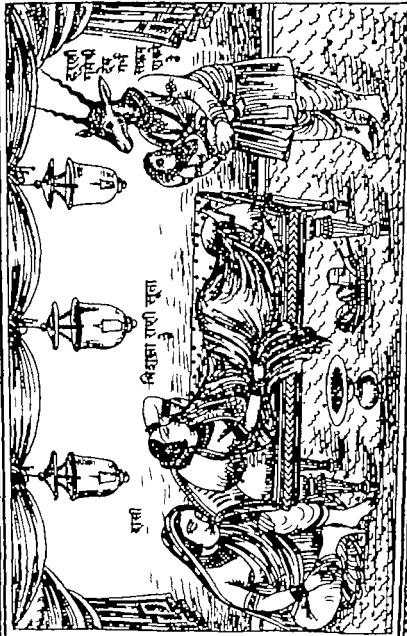
त्रिशला द्वात्रिंशतीनी जे गर्ज ठे ते देवानवा ब्राह्मणीनी कूखमां मूको आ महारी आइहा तत्का
 ल करीनें पाठी सोंपो अर्थात् ए काम करीने पावुं मने आवी कइो के जे आपे फरमास
 करी ते काम हु करी आब्यो हुं एवुं कइो ॥ १६ ॥ ॥ इहां कोइ प्रश्न करेके इइमद्वारा जेनें
 एज विचार केम ठपन्यो जे देवानवानी कूखमांथी अपहरीने त्रिशलाराणीनी कूखमां सक्रम
 ए कराववो केमके ते वखतमां बीजा पण श्रेणिक प्रमुख मदोटा मदोटा राजा हुता तेमने तो
 सनाखा नही अने ए सिद्धार्थ तो सामान्य राजा हुतो तेने याव कसो तेहुं छ कारण हउं ?
 एनो उत्तर एम ठे जे सहु सहुनां पोत पोतानां नाम्य प्रमाणे देवोने पण करवानी बुद्धि ठप
 जे ठे, कर्मथी उपरांत करवानी शक्ति देवोमां पण नथी इहां पण पूर्वजा नवमा त्रिशलारा
 णीनो जीव देराणी हुतो अने देवानवानो जीव जेठाणी हुतो वन्ने एक घरमां रहेती हुती,
 परंतु कपाय महा बलवान ठे जो जीव रहु करवानी चाहना करे तो कपाय मातु करी आपे
 हवे लोचनवा वगथी जेठाणीयें देराणीनो रत्नकरंभीयो खोरी लीधो देराणीयें सनाब्यो पण
 लाधो नहीं तेवारे ये जणीयोने घरनी मदोमां हू घणाघणी बोलाचाली थइ तोपण जेठाणीयें
 करंभीयो आप्यो नही तेना प्रजावथी कर्म बधाणुं ते कर्म देवानवाने उदय आब्यो, त्रिशला
 नी देवावार हुती तेथी इइने पण एवोज विचार स्वाभाविक पणे आवीगयो जे त्रिशलाराणी
 नेज पुत्र रत्न देवराहुं तेमाटे हे नब्ब प्राणीयो तमे जूठ के जे जीव जेहुं गुनाष्टन करइो ते
 जीवने तेहुं गुनाष्टन मलगो ए उत्तर कहेवुं इहां कवापि कोइ अन्यवर्षनी पूठे के ए जगवानने
 गर्जमां जे आधो पाठो कसो ते तमे बीगो तो नथी तेवारें अमे केम मान्य करीयें ? एवो
 प्रश्न करे तेने कहेवु के तमारा मतमां पण जागवतना वसमस्कंधना बीजा अभ्यने धलवेवतु

પરાવર્તે થયું છે વલી પુરાણને વિષે પણ પુરુષોને ગર્જે ઇત્યન્ન થયા છે તે વેવતાય કાઢયા છે એ
 ઉપર માંધાતા રાજાની કથા કહે છે -વિશાલા નગરીયે વનરાજા મદાધનવાન છે પરંતુ
 તે અપુત્રીયો છે માટે પુત્ર થવા સારુ શોલજો સ્ત્રી પરણ્યો તો પણ તેને પુત્ર થયો નહી
 તેથી તે રાજા ઘણો ચિંતાતુર થયો જેમાટે શાસ્ત્રમા કહ્યું છે કે “ અપુત્રસ્યગતિર્નાસ્તિ,
 સ્વર્ગેન્નિવર્તનૈવચ ॥ તસ્માદપુત્રસુલ્લદદ્ધા, સ્વર્ગગૃહ્તિમાનવા ॥ ૧ ॥ ” અપુત્રિયાને ગતિ
 ન હોય તે અવગતિયો થાય તેવારે તે રાજાએ કોશ્કના ઇપવેશથી અઘાશી હજાર તાપસ
 કરિયોને નોતરીને જોજન કરાવ્યું તેત્રીશકોટ વેવતા આરાધ્યા, તથાપિ કોફ્મા પુત્ર
 આપવાની શક્તિ ન વીઠી તેવારે અઘ્યાશી હજાર ઋષિયોને પૂઠણું જે સ્વામી તમે પેટજ જરી
 જાણો તો પણ મદારું કામ કરતા નથી એહુ રાજાનું વોલતુ સાંજલી એક તાપસ થોડ્યો જે હે
 રાજન્ ! તાહારે પુત્ર થાય એવો ઇપાય ડું જાણુ હું, ડું સુજને સોનાના કચોલામા પાણી મત્રીને
 આપુ તે પાણી તાહારી સ્ત્રીને પીવરાવજે તેથી તાહારે પુત્ર થાજો પઠી રાજા પાણી મત્રાવીને
 કચોલો જરી ઘેર લઈ આઘ્યો એટલામાં તો સર્વ રાણીયોયે પુત્ર સર્વંધી વાત સાંજલીને પ્રત્યેક
 હુવીહુવી રાણી રાજાને કહેવા લાગીકે પાણી અમને આપો એમ માંદોમાંદે ફેલ્ય થવા લાગ્યો,
 રાજાએ વિચાસું જે હવે ડું કોને પાણી આપુ અને કોને ન આપુ ! એમ સ્થિતવી કોફ્ને પાણી
 આપું નહી પઠી તે કચોલું લેઈ વસ્ત્રે ઢાંકી પાણીયારા ઉપર રાસ્ટીને રાજા પોતાને આવાસે
 આવી સૂઈ રહ્યો એટલામાં રાત્રીયે રાજાને તૃપા લાગી ત્યારે પાણી મગાવવા સારું પાસે કોઈ
 માણસ હતો નહી પણ એક વાસી તેની શય્યા પાસે સૂતીહતી તેને કશું કે અરે વાસી તૃપા
 લાગી છે માટે પાણી લઈ આવ તે દાસીયે જઈ મંત્રેલું કચોલું પાણીનું નરેલું હલું તે આણી આપું

राजायें पण अजाणतां पीडुं ते पाणीना प्रजावधी राजायें गर्ज धारण कसो विवसें विवसें
 पेट वधतुं गयुं तेथी राजा लक्षाथमान थयो थको सनामां पण आवे नही, प्रधाने विचासुं जे
 ए घणु खोंडुं काम थयुं पठी राजाने कदी पाठा अछाशी हजार कपीउने नोतखा अने उज्जो
 वीधो जे तमे आ थुं कथुं ? हवे करार करो पठी कपीउयें तेथीश कोटी वेवतानु आराधनकथुं तेवा
 रे ईई आची पोताना सेवकोने दाथे राजानुं उवर विवारीने मांहेथी गर्जे काढयो तेवारे सर्वे बोल्या
 जे ए धावी शक्यो नही पठी ईई स्त्रीनुं रूप करी घवराव्यो क्रमेकमे वधवा लाग्यो तेनु मांधता एवुं
 नाम वीधु इत्यावि अनेक वार्ता ठे माटे गर्जे पण परावर्त्तेन थाय ठे ए वात नि सर्वेद ठे इति मांथा
 तादृष्टांत ॥ हवे ईई द्रुकुम कसा पठी हरणीगमेपी वेवता पाळाकटकनो मालेक ते सुखीथइने
 दाथजोहीने मस्तकें अंजली करीने आझाने विनय सहित प्रमाण करीने इमदाराजनी पा
 सेथी निकलीनें ते हरणीगमेपी उत्तरपूर्वनी वचमानी इशानसुणमा आवीनें वैक्रियसमुद्धात
 करे ते केवीरीतें तोके पोताना जीवना प्रवेश शरीरमांथी वाहेर काद्दाहीने समुद्धात करे स
 ख्याता योजननो वंचो वंमकरे, जीव प्रवेश कर्मपुज्जनो समूद वंमरूप करीने प्रगट करे ते
 वंम रत्नमय करे ते रत्न केवी जातिजना दोय ते कदे ठे १ कर्केतनरत्न, २ वैद्युर्यनीलरत्न, ३ व
 ज्ररत्न, ४ लोहिताक्षरत्न, ५ मसारागद्धरत्न, ६ हंसगर्जरत्न, ७ पुलकरत्न, ८ सौर्गधिकरत्न, ९
 ज्योतिःसाररत्न, १० अंजनरत्न, ११ अंजनपुलकरत्न, १२ जातरूपरत्न, १३ सुजगरत्न, १४ अं
 करत्न, १५ स्फाटिकरत्न, १६ अस्मिरत्न, १७ शोल जातिनां रत्न तेना असार पुज्जने ठांमीने
 सार पुज्जन ग्रहण करे ॥ २४ ॥ करीने उत्तर वैक्रिय धारण करे, मूलरूप तिदांदिज राखे, न
 बु रूप करीने, मनुष्यलोकमां आवे, केवीगतिथी मनुष्यलोकमां आवे ते कदे ठे एक चमा, बी

જી ચપલા, ત્રીજી જયણા અને ચોથી વેળા એ ચારગતિયે કરીને ચાલતાં તો કેટલોએક કાલ
 વીતીજાય તોપણ મનુષ્યલોકમાં આવી શકે નહીં ? તે ચારગતિનું પ્રમાણ કહેશે ૨૮૩૫૮૦
 એટલે કે લાસ ત્રિપાથીદ્વાર પાંચવેને એસીયોજન અને એક યોજનના સાઠ જાગ કરીયે તેવા
 ઠ જાગ ધર એટલા કેત્રનું એક મગલુ જરતો ઘાલે તે પ્રથમ સંદા ગતિનું પ્રમાણ જાણું
 તથા ૪૭૨૬૩૨ એટલે ચારલાસ ઘડોતેર હજાર ઠવેને તેંત્રીશ યોજન અને ત્રીશ કલા
 ધર એટલા કેત્રનું એક મગલુ જરતો ઘાલે તે ઘોજી ચપલાગતિનું માન જાણું
 તથા ૬૬૧૬૮૬ એટલે ઠ લાસ એકસઠ હજાર ઠવો ઠઘાળી યોજન અને ચોપન કલા
 ધર એટલા કેત્રનું એક મગલુ જરતો ઘાલે તે ત્રીજી જયણગતિનું માન જાણું તથા
 ૮૫૦૭૪૦ એટલે આઠ લાસ પચાશ હજાર સાતસેં ચાલીશ યોજન અને અઢાર કલા ધર
 એટલા સેત્રનું એક મગલુ જરતો ઘાલે તે ચોથી વેળાગતિનું માન જાણું એ ચાર ગતિના પ્રમાણ
 કહ્યાં હવે એ ગતિયોના પ્રમાણથી જો કેવતા ઘાલે તો ઠ મઢીના સુધીમાં પણ આ મનુષ્ય
 દેત્રમાં આવી શકે નહીં તેમટલે વિષ્ય વેગતિયે કરી અસંભ્યાતા દીપ સમુદ્ ઝલ્લધન કરતો
 થકો જિદાં ઝંઘૂદીપનું જરતદેત્ર તિદાં બ્રાહ્મણકુંમ ગામ નગર તેમા ક્ષપજવત્ર બ્રાહ્મણનો ઘર તેમા
 જિદાં વેવાનદા બ્રાહ્મણી સુતી છે તિદાં આઘ્યો, આવીને જગવાનને વેલી પ્રણામ કરીને, વેવા
 નદા બ્રાહ્મણીના સર્વ પરિવારને અવસ્થાપિતી નિદા વેડને અમુન પુજ્જ દૂર કરીને છુન પુજ્જ
 (ધાલીને) પ્રક્ષેપ કરીને કહેતો હવો કે દે જગવન્ આદ્યા આપો એલુ કહીને, જગવાનને પીઢા
 રહિત વેવપ્રનાવે કરીને ક્ષાથમાં ઘદ્દણ કરી કરસંપુટમાં લડેને, જિદાં ક્ષત્રિયકુંમ નગર ત્યા સિ
 ધાર્થ ક્ષત્રિય રાજાના ઘરમાં નિદા ત્રિશલા ક્ષત્રિયાણી છે તિદાં આવીને તેના સર્વ પરિવારને

राजा

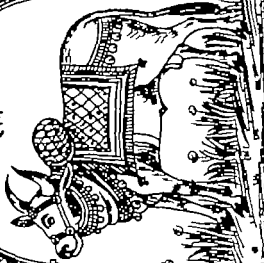
विशाला राणी सुता

सकल सुख
होय

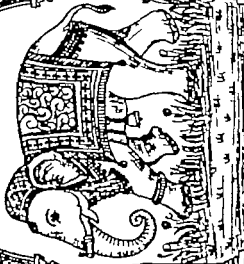
અવસ્થાપિની નિહા આપીને અચુત પુજ્જલ વાહેર કાદાહીને શુન્નપુજ્જલ પ્રદેષીને જગવાનને પીઠા
 રહિત ત્રિશલારાણીની કૂલમાં મૂક્યા વશમાધારથી વેવે પ્રવેશ કર્યો અને નાનિથી પાઠો નિ
 કલ્યો એવું વૃન્દ વાક્ય છે પઠી ત્રિશલાના ગર્ભમાં પુત્રી હતી તેને ત્યાંથી લઈને વેવાનવાની કૂલમાં
 ગર્ભપણે મૂકીને જે વિશાથી વેવતા આખ્યો હતો તે વિશાયે પાઠો ચાલ્યો ગયો ॥ ૨૭ ॥ તિહા
 ચંદ્રા ચપલાવિક ચારગતિથી અધિક વિશ્વ વેવગતિયે કરીને તીર્થ અસંભાતા દીપ સમુદ્ધમાંથી
 થઈને જાણ્યોજનના પ્રમાણવાલા શરીર સરસા પગ મુકતો થકો ઊઠો જિહાં સૌધર્મ વેવલોકમાં
 સૌધર્માવતંતક નામે વિમાન છે તથા શક્તિસિદાસન છે અને જિહા શર્કેડનામે વેવતાડનો રાજા
 છે તિહાં આખ્યો આવીને શર્કેડને પઠી આજ્ઞા સોંપી અર્થાત્ એમ કહ્યુંકે તમે કહ્યું તે સર્વ કામ
 કરી આખ્યો હું ॥ ૨૮ ॥ તે કાલને વિષે તે સમયને વિષે, અમણજગત શ્રીમદ્વાવીરસ્વામીને વર્ષા
 કાળનો ત્રીજો મહીનો પાંચમુ પર્વવાહિયું આસુ વધિ તેરણને વિવસે વ્યાશીમી રાત વીતીગઈ
 અને વ્યાશીમી રાતના વર્તમાનમાં પોતાના હિતને લીધે અથવા જગવાનની અનુકંપાને લીધે
 હૈં મોકલેલા દરણીગમેષી વેવતા તેણે બ્રાહ્મણકુળગામ નગરમાં કુપજવત્તબ્રાહ્મણની નાર્યો
 વેવાનવા બ્રાહ્મણી છે તેની કૂલમાંથી લઈને જિહાં કુત્રિયકુંડ ગામનગરે સિદ્ધાર્થકુત્રિય રાજા
 ની ત્રિશલા કુત્રિયાણી રાણી છે નેની કૂલે મધ્યરાત્રિનેવિષે ઉત્તરાફાલ્ગુની નક્ષત્રમાં ચડ્માનો
 યોગ આખ્યાં થકાં પીઠા રહિત મૂક્યા ॥ ૨૯ ॥ તે કાલને વિષે તે સમયને વિષે જગવાન
 ત્રણજ્ઞાન સહિત આવી યપન્યા તિહાં મુજને સ્વાથી સંદરણ કરશે એવું જાણે પણ
 સદરણની વેલા સૂક્ષ્મ છે માટે તે જાણે નહીં અને સદરણ કર્યા પઠી જાણે જે મને સંદરણ
 કર્યું એવું જાણે જે રાત્રિમાં અમણજગત શ્રીમદ્વાવીર સ્વામીને વેવાનવાની કૂલમાંથી લઈને જિ

શાલા દુત્રિયાણીની કૂલમાં ગર્જનપણે મૂક્યા તે રાત્રિયેં વેવાનદા દ્રઢાણી પોતાની સુકોમલ શય્યા
 માં સૂતિ કોઝક જાગતીને સુપત્રુ આબ્ધુ કે મહારા જે મહામગલકારી ચૌવ સ્વપ્નાં ફલા તે
 ત્રિશલાદુત્રિયાણીયેં સ્વેચી લીધાં એટલે દુરણકચ્છાં એડુ સુપત્રુ વેસીને જાગી ॥ ૩૧ ॥ જે
 રાત્રિમાં શ્રમણજગવત શ્રીમદ્વાવીસ્વામીને વેવાનવાની કૂલમાંથી લઈને ત્રિશલાદુત્રિયાણી વા
 સિષ્ટ ગોત્રવાલી તેની કૂલમાં મૂક્યા તે રાત્રિમાં ત્રિશલા દુત્રિયાણી શય્યામાં સૂતી હતી તે
 શય્યાત્રુ સ્વરૂપ આવીરીતેં કસુ છે તિહાં પ્રયમતો જેનું સ્વરૂપ કહેવામાં આવે નહીં એડું તો વસ
 વાનું ઘર છે તે ઘર કહેડું છે તોક તે ઘરની મધ્ય એટલે નીતની માંહેની વાહુ ચિત્રેં ચિત્રિત છે અને
 નીતની માંહેરની વાહુને ઘસીને ધોલી ચલકાવાર કરી છે એડુ તે ઘર છે તિહાં ઊપરનો જાગ ચિત્રામ
 સદિત છે અને જમીનનો જાગ તો જેવો મણિસ્મોનો ડયોત દોય તેવો છે તેથી તે ઘરમાં સર્વે શ્ર
 ધકારનો નાશ થજાયો છે, અને નિત્ય ડયોત રહે છે વલી જેને વિષે જમીન ઊપર અનેક માંમણા
 મામ્યા છે એડુ શ્રાગણુ છે વલી શ્રાગણે સરસ સુગધિ પાંચ વર્ણના ફૂલનાં પુલ મૂકેલા છે તે
 ફૂલોની રચના સદિત છે તથા ઠગ્યાગર જલો કુંવરુ શિલાસ તેનો ધૂપ તેણે ઘમધમાયમાન છે
 તેણે કરી મનોદર છે સુગધ પ્રધાન ચૂર્ણનો ગથ છે તિહાં, ગંધવદ્દી સમાન છે તિહાં પુણ્યવતને
 પોમ્ય જેનુ વર્ણન કરવામાં ન આવે એવી શય્યા છે તેને વિષે શરીર પ્રમાણે ઘે પાસેં ઝીસા તકીયા
 રાખ્યા છે, જે પાસે ગાલમચ્છરીયાં મૂકેલાં છે, જે પાસેં ઊંચી છે, મધ્યમાં ઊંઘી છે, જેમ ગગાનદીની
 રેતિમાં પગ મૂકીયેં તે નીચો જાય તેમ જેમાં પગ મૂકતાં નીચો જાય તે સમાન નીલાશ્વા અતલ
 સના પટફૂલ વસ્ત્રેં તે સ્વાટ ઢાકી છે, જલી મધુરવાનીયેં રચિત, રજરાશ્વવાના વસ્ત્ર લાલ રમ
 ણીક સુકોમન વસ્ત્રેં ઢાંકી છે, શાકડાનાં ફલ માંહેનો કપાસ તથા માલખ તે સરસ્વો તે શ

पीले सप्ते
दृश्य

पक्षि सप्ते
दृशि

ધ્યાનો સ્પર્શ છે, જહું સુગંધિત ચૂર્ણ તથા ફૂલો જેને વિષે વિઠાબ્યાં છે, એવી શય્યા તે શય્યાને
 વિષે મથ્થરાત્રિના અવસરમાં ત્રિશલાદ્ધત્રિયાણી અરુપનિષ્ઠામાં સુતી છે તે વેલાર્યે ગજટુપનાવિક
 ચૌદ સ્વપનાં વેલ્લીને જાગી ॥૩૧॥ ॥ તેવારે તે ત્રિશલાદ્ધત્રિયાણી તે ચૌદ સ્વપ્નામાંથી પહેલે
 સ્વપને દાથી વેલે તે દાથી કહેવો છે તો કે? ચાર વાંત વાલો છે, ઘણો ઈંચો છે, જેવા મેઘ
 નાં ઠાંઠા ધોલા ધાય તેવો ધોલો છે, તથા જેવો મોતીનોદાર, ક્ષીરસમુદ્ર પાણી, ચંડમાના
 કિરણો, પાણીના કણીયાં, અને રુપાનો પર્વત એના સરસો ધોલો છે, વલી તે દાથીનાકુંજ
 સ્થલમાંથી મવ જરે છે તેથી તેના કપોલ પાસે જમરા ગુંજારવ કરી રહ્યા છે, ફડના ઘેરાવત
 સરસો મહોટો વેલાય છે, તે દાથી મેઘની પેરે ગંજીર શબ્દે ગાજતો થકો છે, શુન ઝતમ સર્વ
 લક્ષ્યે કરી સદિત, મહોટા પેટ વાલો એવો દાથી પહેલે સર્વે ત્રિશલાદ્ધત્રિયાણીયે વીગો ॥
 ૧૧ ॥ ૩૩ ॥ ॥ તેવાર પઠી વીજે સર્વે ત્રિશલાદ્ધત્રિયાણી તુષન વેલે તે તુષન કહેવો છે
 તોકે? ધોલા કમલના સમૂદ્ધ સરસો શ્વેત છે, તથા પોતાના શરીરની કાંતિયે કરી સર્વવિશા
 ઈમા ડયોત કરતો થકો છે, તથા ઘણી શોજાના સમૂદ્ધ કરી શોનિત એવી સ્વાંધાની શુન્નિ છે
 જેની એવો છે વલી તેના શરીરમાં પાતલા કેશ છે તે કેશ જાણે તેલેં ચોપથ્યા હોયનહિ? એવા
 છે, ઘણો રુહો સ્થિર શરીર છે, વલી જિહ્વાં જેવું અગ જોડ્યે ત્યાં તેહુ અંગ છે, જેનું ઇટલે જિહ્વાં
 પાતલું અગ શોને તિહાં પાતલું છે અને જિહ્વાં જાહું અગ શોને તિહા જાહું અંગ છે તથા દુદ
 ગોલ શોનાયમાન મલરહિત તૈલાદિકેં ચોપથ્યા તીસાં એવા વે કીંગદા છે જેનાં તથા મોતી સરસા
 વજલા વરોવર સરસા શોજતા વાંત છે જેના એવો તુષન તે જાણીયે અનેક મગજનુજ મુલ્હ હોય
 નહિ? તેને ધીજા સ્વપ્નામાં ત્રિશલાયે વીગો ॥૩૩॥ ॥ તેવાર પઠી ત્રીજા સ્વપ્નામાં ત્રિશલા રાણી

સિદ્ધને વેસે તે સિદ્ધ કહેવો છે તોકે ? મોતીનોદાર, સ્વિરસમુદ્ગ્રંથ પાણી, વંડમાના
 ફિરણ, પાણીના કળીયા, તથા રૂપાનો પર્વત તેના સરવો ધોલું શરીર છે જેનું વલી
 તે સિદ્ધ રમણીક વેસવા યોગ્ય છે, તથા દૃઢ છે હાથ પ્રમુખના અવયવ જેના, વલી ષ
 જ્વલ ગોલ અને તીક્ષ્ણ એવી જેના મુખમા વાદા છે તેણે કરી મુખ શોનું છે જેનું, વલી
 કમલ સરસા મુકોમલ રાતા એવા જેના દોઢ છે, રાતા કમલના પત્રની પરે મુકોમલ તાલું
 છે, લીન વાદેર કાદાઢતો થકો લપલપાયમાન કરતો થકો શોને છે, વલી પીલા અને વીજ
 લી સરસા ચલકતા ચચલ જેનાં નેત્ર છે, વલી વિસ્તીર્ણ પુટ અને માતા એવા સાથલ છે જેના,
 સ્કંધ જેનું દૃઢ પ્રરિપૂર્ણ નિર્મલ છે, વલી મુકોમલ છે ચલા વિસ્તીર્ણ એવાં જે સિદ્ધકેસરા ર્હો
 કેસરા એટલે મુખના કેશ જાણવા તેને આટોપે કરી શોનિત છે મુખ જેનું, વલી જમીન ડપર
 પઠારીને ફટકારીને ઠંડુ કશું છે પુઢ જેણે એવા પૂઢહાનો અંત એટલે ઢેહો કાનની વચમાં
 છે વલી સૌમ્યાકારવાલો લીલા કરતો થકો આકાશમાથી ચતરતો થકો ત્રિશલાના મુખ
 માં પેસતો થકો તીક્ષ્ણ નસવાલો સિદ્ધ ત્રિશલાયે ત્રીજા સ્વપ્રમા દીતો ॥ ૩ ॥ ૩૫ ॥ ॥ તે
 વાર પઠી ઘોયા સ્વપ્રમા ત્રિશલાશ્ત્રીયાણી સપૂર્ણ પૂર્ણિમાના ચડમા સરહું છે મુખ જેનું
 એવી લક્ષ્મીવેવતાને વેસે તે લક્ષ્મી કિદા રહે છે તે કદે છે ડંચો હિમાચલ પર્વત તેની કપર એક
 પસરૂ છે તે ડહમાં એક કમલ છે તિદાં રહેવા વાલી લક્ષ્મી વેવતા તેનો પગથી લડને સર્વ અગર્ન
 શોનાનુ ચર્ણન શ્રીનણ્વાદુસામી કરે છે કેમકે પ્રાયે વેવતાના રૂપ વર્ણનમાં પગોથી વર્ણન કર
 થ છે માટે આદિ પણ પગોથી માંમીને ચર્ણન કરે છે, તે લક્ષ્મીવેવતાના પગ નજે પ્રકારે કરી

गीजे लामे गिह

चोथे स्वामे

छाहती रेकता

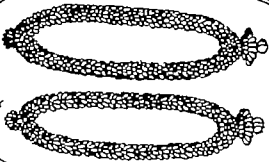
પઠવાઢે નમ્યા એવા ઢે તથા ત્રાંવા સરસા નલ ઢે, કમલ સરસા કોમલ ઝાંગલા ઢે તથા
 વિંધિત કેલ સરસી ગોલ ઢે નીચેનીચે પાતલી ઝને ઝપરવર જાઢી એવી ઝઘાપિંધિયો ઢે તથા
 ગુમા માંસથી નેરેલા ઢે માટે ગુલ ઢે ઢાઢ વેલાય નઢી તથા ધેરાવત ઢાથીના સરસો જં
 ઘાનો વલ્લો પ્રવેશ સોને ઢે, સોનાની કઠિમેલલા ઢે કેઢમાં ઝેની, વલી લક્ષ્મીવેવીની મૂટી
 થી લઝને સ્તન સુંધી રોમરાજી ઢે, પ્રાયે સ્ત્રીયોના શરીરમાં રોમરાજી ઢોતી નથી તેમાં વલી
 વેવતાને તો સર્વથા નઢીજ ઢોય તોપણ કવીશ્વર શ્રંગારસ વર્ણન કરતો વોલે ઢે, ઢવે તે રો
 મરાજી કઢેવી ઢે તોકે કઢ્ઢલનીપેરે તથા ઝમરાની ઝેળીની પેરે ઝ્યામ ઢે, મેઘઢટા સરસી
 કાલી ઢે, સરલ મલેલા થકા સુકોમલ, મનોઢાર વિલાસ સહિત સરસ સૂકા ફૂલ સરસા કો
 મલ ઢે, વલી નાનિમમલ ઝલું ઢે ઝેલું, સુષ્ટીમાં સમાઢ જાય એવી કઠિ ઢે, પેટમા ત્રણ
 સલ પઢ્યા તેથી શોનાયે માન ઢે, વલી સર્વીગોપાગમાં ઘરેણા ઝ્યાનૂણ પઢેરેલાં ઢે ઝેને તે ઘ
 રેણા કઢેલાં ઢે તોકે ઝનેક પ્રકારના મણિયોયેં કરી ઝઢેલા ઢે, રત્નોયેં કરી સોનામાં મઢ્યા
 ઢે, વલી રૂવપમાં વે સ્તન ઢે તે જાયે સોનાના કલ્લશ જ ઢોય નઢિ? એવાં ઢે, વલી તે સ્તન
 ઢારેં કરી તથા કુંઢમાલાયેં કરી ઘ્યાસ ઢે તથા ઝલાં મોતીયોનાં જાલીયાં તેયોકરી વિરાજ
 માન સોનેયાની માલા ઘ્યાએક મણિસૂત્રનો વોરે ઢે તેયોકરી કલ્લ શોનાપમાન ઢે, વે કાનોમા કું
 મલ વે શોને ઢે, એવા ઘરેણાના સમુવાયથી લક્ષ્મી વેવતાનું સુલ્લ શોને ઢે, ઝેમ રાજા કુટુબથી
 શોને ઢે તેમ લક્ષ્મીવેવીનું સુલ્લ ઘરેણાથી શોને ઢે વલી નિર્મલ કમલની પાંલઢી સરસા વીધે તીલાં
 ઝને ઝળીયાલાં એવાં મઢોટા નેત્ર ઢે ઝેનાં વે ઢાથમાં કમલ ઢે તેમાંથી પાળી ઢટકાવતી
 થકી ઢે, વલી લીલાને વાસ્તે ઢાથમાં કમલવીંજણો ઘરેલો ઢે, તે ઝેવારેં કમલ લીલાને સારુ

હજારો તેવાર કમલમાથી સુગંધ નીકલે વલી લક્ષ્મીદેવીને મસ્તકે વેણીવંદન ઘણો નિર્મલ જલ્લો
 ફાલો છે લાંબો કેહ સુધી શોભે છે એવી છે એ નરખથી મામીને માયાની વેણીસુધા વર્ણન કરણુ
 એવી લક્ષ્મીદેવતા પદ્મફલના કમલમા વસતી હિમાચલનામા પર્વત ઊપર વેળી થકી વશવિશાથી
 શોનાયમાન છે વલી દ્વાથી આવી સૂદમા પદ્મફલથી જલ જરીને લક્ષ્મીદેવીને સ્નાન કરાવે એવી
 લક્ષ્મીદેવતાને ત્રિશલાશ્ત્રિયાણીયેં ચોથા સ્વનમા વીઠી ॥ હવે હિમાચલ પર્વત ઊપર લક્ષ્મી દેવતા
 નો નિવાસ છે તિહાં એ દેવીનો પરિવાર કેટલું છે તથા નિવાસ કેવા પ્રકારનો છે તે કહે છે આ
 જરતલેખના ઠ રખત છે તેના શ્રતમાં ઉત્તરવિશા તરફ એક હુલહિમવત પર્વત સોનાનો છે તે
 એકસો યોજન ઊંચો છે, તથા એક હજાર ધાવન યોજન અને વાર કલા ઊપર, એટલો પોદ્દોલો
 છે, તેમણે પદ્મહલ છે, તે વશ યોજન ઊંચો, હજાર યોજન લાંબો, પાંચગેં યોજન પોદ્દોલો છે
 સંપૂર્ણ જલેકરી જલ્લો શાશ્વતો છે, તેનું તલીણું વજ્રરત્નમય છે, ચોપેર પણ વજ્રમય છે, તે હલના
 મધ્યનાગેં એક કમલ છે, તે કમલનું નાલ વશ યોજનનું વીર્ય છે, જલથી ઊપર વે કોશ ઊંચુ છે,
 એક યોજન પોદ્દોલુ છે, એક યોજન વીર્ય છે, કાફલ જાજેરા ત્રણ યોજનની પરિધી છે, વશ યોજન
 પાણીમાં નાલ છે, તેનું વજ્ર રત્નમય મૂલ છે, સિદ્ધ રત્નમય મૂલનો કાંવો છે, ફલ્લીલ રત્નમય
 નાલ છે, રાતા સુવર્ણમય ઘાદેરના પાંવઢા છે, કાફલ જાંબૂનદ સુવર્ણમય શ્રન્યંતરનાં પાંવઢાં છે,
 તેમાં સુવર્ણમય કર્ણિકા છે, એટલે વચલી મોની છે, તે વે કોશ પોદ્દોલી અને એક કોશ ઊંચી છે,
 તિહાં રાતાં સોનાના કેસરાં છે તે કર્ણિકામાં શ્રી લક્ષ્મી વેવીનું નવન છે, તે એક કોશ લાંબુ, શ્રદ્ધે
 કોશ પોદ્દોલુ અને ચવલગેં ચાલીશ ધનુપ ઇંચુ છે, તે ધરનાં ધારણાં પૂર્વે, વક્ષિણ અને ઉત્તર એવી
 ત્રણ વિશાયેં છે, તે ધારણાં પાંચગેં ધનુપ ઇંચાં અને શ્રદ્ધેનો ધનુપ પોદ્દોલો છે, વલી તે ધરમાં

અદીર્ઘ ધનુષ પ્રમાણ એક મણિમય પીઠિકા છે, તે પીઠિકા ઉપર લક્ષ્મી દેવીની શય્યા છે, હવે
 તિર્હા એ દેવીના મુલ્ય કમલની પાંચદિયે લક્ષ્મી દેવીને આનરણાદિક મૂકવાનાં વલયાકારે
 એકસો ને આઠ કમલો છે, તે કમલોનું સર્વે ઉચ નીચપણ મુલ્ય કમલથી અર્ધ પ્રમાણે જા
 ણુ એ એકસોને આઠ કમલે કરી તે મૂલ કમલ વીંટેલું છે, જેમ ગઠે કરી નગરી વિંટાયેલી
 હોય છે, તેમ જાણું, હવે તે મૂળગા કમલના ષીજા વલયની પૂર્વે વિશાયે મહર્દિક ચાર
 દેવીએ વસવાનાં ચાર કમલ છે, તથા વાઘ્ય કોણ, ઉત્તર વિશા, અને ઈશાનકોણ, એ ત્રણે
 વિશાયે દેવીના સામાનિક દેવતાને વસવાનાં ચાર હજાર કમલ છે, તથા શ્રી દેવીની અન્યતર
 પરવાના જે આઠ હજાર ગુરુસ્થાનીય દેવતા છે, તેને વસવાનાં આઠ હજાર કમલ, અગ્નિ
 કોર્ણે છે, તથા મધ્ય પરવાના વશ હજાર સિત્ર સ્થાનીય દેવતાને વસવાનાં વશ હજાર કમ
 લ, વક્ષિણ વિશાયે છે, તથા શ્રી દેવીના વાહ્ય પરવાના કિકર સ્થાનીય વાર હજાર દેવતાને
 વસવાનાં વાર હજાર કમલ, નૈક્ષ્ત્ર કોર્ણે છે, અને શ્રીદેવીના દ્વાપી, ઘોઘા, રય, પાયક, મ
 દ્વિપ, નાલ્ધ, ગંધર્વ એ સાત કટકના સ્વામીને રહેવાનાં સાત કમલ, પશ્ચિમ વિશાયે છે
 હવે વલી લક્ષ્મી દેવીના અગ્રસ્થૂક શોલ હજાર દેવતાને વસવાના શોલ હજાર કમલ, તે
 ત્રીજા વલયની ચાર વિશામંદેલી પ્રત્યેક વિશાને વિપે ચાર ચાર હજાર કમલ કરતા શોલ
 હજાર કમલ છે, તથા ચોથા વલયને વિપે શ્રી દેવીના અન્યતર આનિયોગિક ષત્રીશ લાસ
 દેવતાને વસવાના યત્રાશ લાસ કમલ છે, તથા પાંચમાં વલયને વિપે શ્રી દેવીના મધ્યમ
 ચાલીશ લાસ આનિયોગિક દેવતાનાં ધાલીશ લાસ કમલ છે, તથા ઠઠા વલયને વિપે
 શ્રી દેવીના અઢતાલીશ લાસ વાહ્ય આનિયોગિક દેવતાનાં અઢતાલીશ લાસ કમલ છે, એવ

મૂલ કમલ સહિત સર્વ મણી ઠ વલયનાં એક ક્રોઢ, વીશ લાલ, પચાશ હજાર, એકસો ને
 વીશ કમલ જાણવાં તે કમલનાં માન મુલ્ય કમલથી માંની અનુક્રમે અર્ધ અર્ધ પ્રમાણ
 હોવા એ સર્વ કમલવાસી વેવતા શ્રીવેવીનો પરિવાર જાણવો એ વેવી નવનપતિ માંહેલી જા
 એવી ॥ એ ચોથું સ્વસ્તુ કહ્યું ॥ ૪ ॥ ૩૬ ॥ ફ્હાં ઘીજો વલ્લાણ સપૂર્ણ થયો ॥ ૫ ॥
 દ્વે ત્રીજો વલ્લાણ કહે છે તેવારપઢી વલી ત્રિણતારાણી પાંચમાં સ્વપ્રમા ફૂલોની માલા વેલ્લે
 તે માલામાં રસ સહીત કલ્પવૃક્ષના ફૂલ, તેણે કરી ઘણી મનોહર છે, વલી ચંપાનાં ફૂલ,
 અશોકનાં ફૂલ, પુન્નાગનાં ફૂલ તે નાગપ્રિયંગુ સરસા એ ફૂલનાં જાદ થાય છે, મોગરાનાં ફૂલ,
 માલતીનાં ફૂલ, જાયનાં ફૂલ, જૂઝના ફૂલ, કોદ્રજ ફૂલ તે કોઈ વેલિ વિશેષના ફૂલ, કોજનાં
 ફૂલ, કોરંટનાં ફૂલ, વમણના ફૂલ, નવમાલિકાના ફૂલ, વદ્વજવૃક્ષનાં ફૂલ, તિલવૃક્ષનાં ફૂલ,
 વાસતિકાનાં ફૂલ, પદ્મકમલનાં ફૂલ, રૂપલતે પુન્નરીકનાં ફૂલ, કુંવમથકુંવ વૃક્ષનાં ફૂલ, અગથિ
 યાના ફૂલ, શ્યામ્રાંજર એવા પ્રકારનાં ફૂલોની ઘણી સુગંધ છે જેમાં એવી વે ફૂલોની માલા તેની
 મનોહર ગંધથી સ્વેચાણા થકા શ્રાધ્ધ્યાં એવાં જે નમરા નમરીયો તેનો શુજારવ શબ્દ જેનેવિષે થઈ
 રહેનો છે વલી એ ઘેઝ માલામા સર્વ ફલુનાં ફૂલ સુગંધ પાંચ વર્ણો છે પરંતુ તેમાં ધોલો વર્ણ
 વિશેષ છે, તે જ્યાં જ્યાં જે ફૂલ શોને ત્યાં ત્યાં તે તે ફૂલ ગુંથ્યા છે એવી વે માલા પાંચમાં
 સ્વપ્રે ત્રિણતાવેવીયેં ઢીઠી ॥ ૬ ॥ ૩૭ ॥ ॥ તેવાર પઢી ઠણ સ્વપ્રમા ત્રિણતા વેવી ચંડમા
 વેલ્લે તે ચંડમા કહેવો છે તોકે ? ગાયના દૂધના ફીણ સરસો ઝલ્લો છે, રૂપાનાં કલશ સર
 સો ધોલો છે, વલી રૂવય નેત્રને વદ્વજ, સપૂર્ણ પૂર્ણિમાના અધકારને દરવા વાલો, વલી
 શુકલપદ્મમાં શોનાયમાન, કુસુમવનનો વોથ ઇટલે ઠવાઢવા વાલો, રાત્રિની શોનાને કરવા

गोचरे स्वर्गे
ये कृष्णनी माता

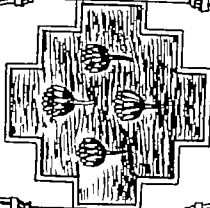
सातमे स्वर्गे सूर्य

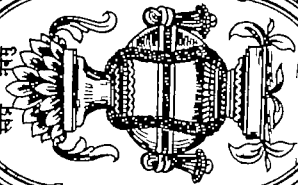
વાલો, જલોરીતે ઇજલા કાચની પરે શોનાયમાન, આકાશ રૂપ તલાવનો દેસ વેઠ પહે
 કરી પૂર્ણ, સર્વ જ્યોતિપિયાના સુસ્વદું મમન, અધકારનો વેરી, કર્પવાણનો પૂરવા વાલો,
 સમુદ્ધનાં જલનો વધારવા વાલો કેમકે જેવારે છુક્કપક્ષમાં વંડમા કાગે તેવારે સમુદ્ધની વેલ
 વધે, વિરહિણી સ્ત્રીનેં વંડના ડબયથી અધિક વિરહ જાયત ધાય તેમાટે વિરહિયોને કિરણોયે
 કરી શોપણ કરવા વાલો, આકાશનુ તિલક, રોહિણીના ક્વચનેં વદ્ધન કેમકે વદ્ધમા રોહિ
 ણોનો નરતાર ઠે એવી લોકોમાં કેવત ઠે પરંતુ રોહિણીતો નક્ષત્ર ઠે તે વને નહી એવો પૂર્ણિ
 માનો વંડ ત્રિશલાવેવીયેં ઠઠા સ્વપ્નામા વીતો ॥ ૬ ॥ ૩૬ ॥ ॥ તેવાર પઠી ત્રિશલારાણી,
 સાતમેં સ્વમે સૂર્યવેસે તે સૂર્ય કહેવો ઠે તોકે ? અંધકારનાં પમજને ફોહવા વાલો, વલી રાતો
 વર્ણ ઠે તેવર્ણ કહેવો ઠે તોકે ? રાતા અશોક સરસ્વો, કેથુદાનાં ફૂલ સરસ્વો લાલ ઠે, જેવું પોપટનું
 મુલ લાલ હોય, જેવી અર્ધિ ચિણોલી લાલ હોય તેવો સૂર્ય લાલ ઠે, વલી કમલનાં વનનો ડધા
 હવા વાલો ઠે, તેમાટેજ કમલની શોના કરવા વાલો ઠે, જ્યોતિપ શાસ્ત્રનો તથા જ્યોતિપચક્રના
 ચિન્હ સરસ્વો ઝંજવાણનો કરવા વાલો ઠે, આકાશમાં વીવાની પેરે શોજે ઠે, ઝગતો થકો હેમ
 ના સમૂહને દ્વાથથી ગરવન પકઢીને કાઢાહવા વાલો, વલી મદ્દોનો રાજા ઠે, રાત્રિનો નાશ ક
 રવા વાલો ઠે, વલી ઇગતીવેલાયે તથા આથમતિ વેજાયેં વે ઘઢી પર્યત સુસ્વે વીગામા આવે
 પઠી સુસ્વેં વીગામાં આવે નહી, વલી રાત્રિના વિચરવા વાલા જે ચોર આદિક તેમનુ વ્રમણ
 મટાહવા વાલો, વલી શીત ટાહાહને મથન કરવા વાલો, મેરુપર્વતને પાશ્વતિ નિરંતર મહોટા
 મમજ સહિત નમવા વાલો, વલી સૂર્યના હજાર કિરણોયે કરી સર્વજ્યોતિપિયોની પ્રજા મટી ગડ
 માટે ફદાં સૂત્રકારોજે સૂર્યની હજાર કિરણો કહે ઠે તે જયન્યઆશ્રિત લિસે ઠે અને લોકમા

પણ સદૃશ કિરણ કહેવાની રુઢી છે પરંતુ સૂર્યના કિરણોમાં તો મહીને મહીને વધ ગટ થાય
 છે તે આ પ્રમાણે જે યેત્રમાં વારસે કિરણો, વૈશાખમાં તેરસે કિરણો, જ્યેષ્ઠમાં ચૌદસે કિરણો
 આષાઢમાં પંદરસે કિરણો શ્રાવણમાં ચૌદસે કિરણો, જાવરવામાં ચૌદસે કિરણો, આસોમાં
 શોલસે કિરણો, કાર્તિકમાં અગિયારસે કિરણો, માર્ગશિરમાં એકહજારને પચાશ કિરણો, પૌ
 પર્માં દુજાર કિરણો, માઘમાં સાઠાવશસે કિરણો, ફાલ્ગુનમાં અગિયારસે કિરણો, એવો સૂર્ય
 લોકોના ચક્રુ સમાન ત્રિશલાવેવીયે સાતમે સ્વપ્ને વીતો ॥ ૭ ॥ ૩૯ ॥ ॥ તેવાર પઢી આઠમે
 સ્વપ્ને, ત્રિશલામાતા, ધ્વજા વેસે તે ધ્વજા કહેવી છે તોકે ? સોનાનો બેને દંડ છે તે ઉપર રહેલી
 છે, પાંચ વર્ણના વસ્ત્રની ધ્વજા છે, વલી તે ધ્વજાની ઉપર સુકોમલ અનેક રંગનાં મોરપીઠ
 ધરાં છે તે ચોટી સરસ્વા શોંચાયમાન છે તથા ઘણો શ્રીકાર છે, તથા તે ધ્વજામાં સિદ્ધનુ રૂપ
 લાસ્યું છે તેપોકરી વલી વદ્ધુજ શોંચે છે તે સિદ્ધ કહેવો છે કે જેવો શશ્વ ઝજલો, કુંદવૃક્ષનું
 ફૂલ ઝજલું, જલનો કણીયો ઝજલો તથા રૂપાનો કલશ ઝજલો હોય તેવો શ્વેત વર્ણે છે; જે
 સિંદને વેલીને લોક એવું સમજે કે આ સિદ્ધ આકાશ મંમલ જેવવાને ઉદયમ કરે છે કેણું ? એવી
 તે સિંદની મુસ્વાકૃતિ તથા શરીરાકૃતિ છે, જે ધ્વજાનું વસ્ત્ર વાયરાની લહેરોથી થોડું થોડું વ
 લાયમાન થઈ રહ્યું છે, વલી ઘણો ઘણો લોકોને વેશવા યોગ્ય એવો ધ્વજ આઠમા સપ્તમાં ત્રિ
 શલા વેલીયે વીતો ॥ ૮ ॥ ૪૦ ॥ ॥ તેવાર પઢી, નવમાં સપ્તમાં, શ્રીત્રિશલાવેલી, પૂરણ ક
 લશ વેસે તે કલશ કહેવો છે તોકે ? ઇત્તમ દેવીપ્યમાન છે રૂપ જેનું, નિર્મલ જલથી નયો થકો
 ઘણોજ સુંદર છે, સૂર્યમમલ સરસ્વી જાગ્વલ્યમાનશોંચા છે જેની, વલી જે કલશની પાસે કમલ
 ની વાદી છે એટલે કમલોથી વીંટણો થકો છે વલી તે કલશ સર્વે મંગલોનો મલાવવા વાલો છે,

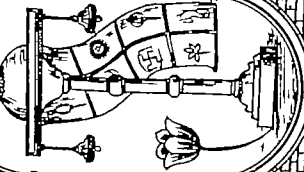
पद्म सरोवरमु
स्वप्न वशमु

कलशमु
स्वप्न नृपमु

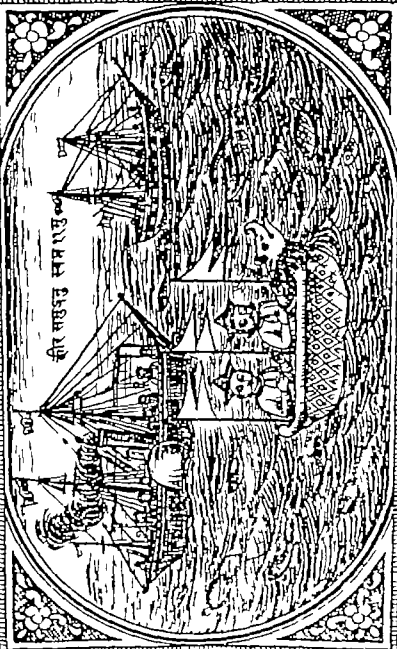
ध्वजान्
स्वप्न आरमु

વલી તે પૂરણ કલશ, પ્રધાન રત્નોત્તુ કમલ તેના અપર ધરેતું છે, નેત્રોને આનંદ આપવા વાલો
 છે, સર્વ વિશાદમાં ઠયોત કરતો થકો સર્વ લક્ષ્મીનો ઘર તેની પરે સર્વ પાપ રહિત સર્વ
 શોના સહિત લક્ષ્મીનો નિવાસ છે, વલી જે કલશને ગલામાં ઠ ફટુના સુગંધિ ફૂલોની
 માલા છે, એવો પૂરણકુંજ નલો રૂપામય તે નવમે સ્વપ્ને ત્રિશલારાણીયે વીલો ॥ ૯ ॥
 ॥ ૪૧ ॥ ॥ તેવાર પઢી, વશમા સ્વપ્નામાં ત્રિશલાવેવી પદ્મસરોવર વેલે તે પદ્મસરોવર
 કહેતું છે તોકે ? જે સરોવરમાં ઇગતા સૂર્યથી ઠધક્યાં એવાં હજાર પાંચહીના કમલો
 છે, તે વિકસરમાન કમલની વાસનાયે કરીને જેનું પાણી સુગંધમય થયું છે, વલી તે
 કમલોની પ્રનાયે કરીને પાણી લાલ પીલા રંગ જેતુ વેલાય છે, વલી જે પદ્મસરોવર જ
 લમત્સ્ય કહપાલિક જલચર જીવોયે સેચું થકુ રહું છે, વલી જે પદ્મસરોવરમાં કમલ
 પત્ર ઠપર પઢ્યો જલનો ઠાંટો તેણે કરી જાણે નીલા આંગણામા મોતી જઘ્યાં હોય નહિ ?
 એતુ વેલાય છે, વલી તે મદોતું સરોવર છે તેમા સૂર્યવિકાસી કમલ, ચંદ્રવિકાસી કમલ,
 નીલ કમલ, મહાપદ્મ શ્વેત કમલ, રાતા કમલ, ડ્યાલિક કમલની શોના વની રહી છે તેથી
 ઘણુજ રમણીક થયું છે, વલી તે કમલો ઠપર પ્રસન્નથયા એવા નમર નમરીયો આવીને શુ
 જારવ કરી રહ્યાં છે ॥ મંથા મથ ॥ ૪૦૦ ॥ વલી તિહાં કાલ્બક હંત, ચકવા, રાજહંત, ઘ
 ગલા, સારસ, એવા પંચીર્યોયિ કરી શોને છે, અર્થાત્ એ જાતિયોના પંચીયો તિહાં રહે છે, એ
 વો પદ્મસરોવર ત્રિશલાવેવીયે વશમાં સ્વપ્નામાં વીતું ॥ ૧૦ ॥ ૪૨ ॥ ॥ તેવાર પઢી અગીઝા
 રમા સ્વપ્નામાં ત્રિશલાવેવી સ્વીરસમુદ્ર વેલે તે સ્વીરસમુદ્ર કહેવો છે તોકે ? ચંદ્રમાના કિરણોની
 જેવી શોના તેવી શોના તે સમુદ્રમાં છે, વલી ચારે વાજુ જે સમુદ્ર જલ હૃદિ પામે છે, વલી

તેમાંથી ધ્વજલથી પણ ઘણા ધ્વજા ઘણા ઘણા કદ્દોલ ઠલી રહ્યા છે, તે કદ્દોલેકરીને
 પાણી ઘણું જ ધ્વજલ થયું છે, વલી મવમવ વાયરાથી ધ્વજાયમાન થયા જે કદ્દોલ તે સમુ
 દ્રના તટ ઠપર આવીને નાનાકા સ્વાદ રહ્યા છે, તેનો શબ્દ થઈ રહ્યો છે જેને વિષે તે કદ્દોલોથી
 સમુદ્ર ક્ષોની રહ્યો છે, વલી તે કદ્દોલ મલ્યા થકા વોહતા છે એટલે એક કદ્દોલની પથવાહે
 ધીજો કદ્દોલ વોહી રહ્યો છે, પહેલો એક ન્હાનો કદ્દોલ ઘાલે, વલી મદોદો કદ્દોલ ઘાલે,
 એવી કદ્દોલોની ક્ષોના છે જેને વિષે, વલી જે સમુદ્રમાં જલચર જીવ કદ્દોલ કરી રહ્યા છે,
 તે કેવા જાતિનાં તો કે મહામગરમજ, તિર્મિંગલમજ, જાધુમજ તે સર્વ પરસ્પર મલ્યા થકા રમત
 કરે તેવારે તેમનાં પૂઠના ઝલાલવાથી ઝઝઝું જે પાણી તેમાંથી ફીણ પ્રગટ થઈ તે ફીણ કદ્દો
 લોથી તથાફને કિનારાપર આવી પહે છે, તેનાં ઢગલા થઈ ગયા છે તે ઢગલા સર્વ કપુ
 રના ઢગલા સરસા વેલાય છે, વલી જે સમુદ્રમાં ગંગા પ્રમુખ નદીયોના પાણી પહે છે તેમાં
 ચૌવ ચૌવ ઢગાર નદીયોના પરિવાર સાથે ગંગા અને સિંધુ એ વે જરતક્ષેત્રની નદીયો પહે છે
 એમજ ચૌવચૌવ ઢગાર નદીયોના પરિવાર સાથે એરવતક્ષેત્રની રક્તા અને રક્તવતી એ વે નદીયો
 પહે છે તથા અઘાવીશ અઘાવીશ ઢગાર નદીયોના પરિવાર સાથે રોહિતા અને રોહિતાસા એ
 વે નદીયો હેમવતક્ષેત્રની પહે છે તથા અઘાવીશ અઘાવીશ ઢગાર નદીયોના પરિવાર સાથે
 સુવર્ણકુલા અને રૂપકુલા એ વે નદીયો એરણ્યવતક્ષેત્રની પહે છે તથા ઇપન્ન ઇપન્ન ઢગાર ન
 દીયોના પરિવાર સાથે દુરિકંતા અને દુરિસલિલા એ વે દુરિવર્ધ ક્ષેત્રની નદીયો પહે છે તથા
 ઇપન્ન ઇપન્ન ઢગાર નદીયોના પરિવાર સાથે નરકાંતા અને નારિકાંતા એ વે નદીયો રમ્યકક્ષે
 ત્રની પહે છે તથા પાંચ પાંચ પાંચલાસની ઠપર ષત્રીશ ષત્રીશ ઢગાર નદીયોના પરિવાર સાથે સીતા

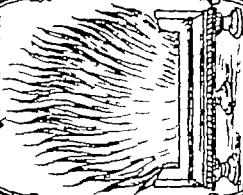
कीर मधुवन सम ११ मु०

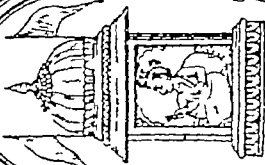
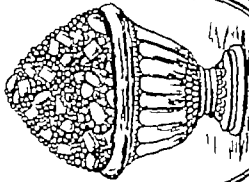
અને સીતોવા એ છે નદીયો મહાવિવેદ દેવત્રનીપહે છે, સર્વમલી ચૌલાલને ઠપ્પ હજાર ન
 વીયોનું પાણી જે સમુદ્રમાં પહે છે ફહાં કોઈ પશ્ચ કરે કે સૂત્રમાંતો સ્ત્રીસમુદ્ર સ્વપ્ના વીનો
 એવો પાઠ કહ્યો છે અને તમે તો નાના પ્રકારની વેલાયે વધતો પાણી કદોગો તથા નદીયો માંહે
 નહે છે એવો કદોગો તેનું શું કારણ છે? તેને ઉત્તર કહે છે જે સ્ત્રીસમુદ્રનો પાઠ કહેવા થકી
 જવણ સમુદ્ર સેવો કારણે જો જવણસમુદ્ર નદી કહેણો તો ગગા અને સિંધુ નદીયો પહે
 છે એ પાઠ પણ સૂત્રકારેજ કહેલો છે તે પાઠ મલગે નદી માટે ફહાં એમ સમજવું કે જવણસ
 મુદ્રનું પાણી મોહું છે તે સ્થાનકે ત્રિશલા માતા એ જવણસમુદ્રનું પાણી સ્ત્રીસમુદ્ર સરણુ
 લેલે છે એવો અગ્રીઆરમે સ્વપ્ને સ્ત્રીસમુદ્ર ત્રિશલા વેવિયે વીગો ॥ ૧૧ ॥ ૪૩ ॥ ॥ તેવાર
 પઠી વારમે સ્વર્મે, ત્રિશલા માતાયે વેવવિમાન વીટુ તે કહેવું છે તોકે? પુત્રીક ઉલ્કષ્ટ વિ
 માન છે તેમાં ઉત્તમ સુવર્ણમણીનાં એકહજારને આઠ થંનોયે કરી વિરાજમાન છે વલી તે વિ
 માન આકાશમાં વીપકની પેરેં વીપી રહુ છે, ઘ્યોતમાં સૂર્યમન્દલ સરસી શોજા છે જેની, વલી
 જે વિમાનમાં સોનાની નીતોમાં નાગફણા સ્ત્રીલા ગોધ્યા છે, વલી સ્થાનકે સ્થાનકે વિષ્ણુજ
 માલાલ, સુવર્ણ પત્રકરી લવાયમાન એવી મોતીયોની માલાલ જટકે છે, વલી તે વિમાનની
 નીતમા મુગ દરણના રૂપ, નાદારના રૂપ, વલ્લવાના રૂપ, ઘોહાના રૂપ, મગરમહ, ચારંમપેલી,
 ગરુડ, મધૂર એમના રૂપ, સર્પનાં રૂપ, કિન્નરવેવોનાં રૂપ, કસ્તુરીયા મુગના રૂપ, સર્વલસિદ્ધનાં
 રૂપ, હાથીના રૂપ, વનલતા, પદ્મલતા, એમનાં રૂપ ચિત્રામણમાં છે, વલી જે વિમાનમા નાટક
 થઈ રહ્યાં છે તે નાટકમાં જે વાર્જિત્રો વાજી રહ્યા છે તેના શબ્દે કરી પૂરાણુ એવું તે વિમાન
 છે, વલી જે વિમાનમાં મેઘગાજે તેના સરસો વેવહુંડનીનો શબ્દ થઈ રહ્યો છે તેથી જાણીયે થયે

કે સર્વ જીવલોક સંસાર તે શબ્દથી પૂરણ કશો છે અર્થાત્ તે શબ્દ સર્વત્ર ફેલાઈ ગયો છે, વલી
 તે વિમાનમા, અગર, કુંદરુ, શિનારસ, એમના ધૂપનો મધમધાયમાન ધૂપ સુગંધ થઈ રહ્યો છે,
 વલી જે વિમાનમાં વેવોને યોગ સદાઢ્યોત થઈ રહેલો છે, વેવોને યોગ્ય સર્વથા સાત સુખનો
 નિવાસ રૂપ એવું વેવવિમાન ત્રિશલા માતાયે ધારમાં સ્વપ્નમાં વીતું ॥ ૧૨ ॥ ૪૪ ॥ ॥ તેવાર
 પઠી ત્રિશલાદ્વિપ્રાણીએ તેરમે સ્વપ્ને રત્નોનો ઢગલો વીઠો તેમાં કર્યાં કર્યાં રત્ન છે ૧ પુલકરત્ન
 ૨ વજ્રરત્ન, ૩ નીલરત્ન, ૪ સસાકરત્ન, ૫ કર્કેતનરત્ન, ૬ લોહિતરત્ન, ૭ મરકતરત્ન, ૮ પ્રવાજ
 રત્ન, ૯ સ્પાટિકરત્ન, ૧૦ સૌગંધિકરત્ન, ૧૧ હંતગર્જનરત્ન, ૧૨ મસારગદ્ધરત્ન, ૧૩ અજનરત્ન,
 ૧૪ વડ્ડપ્રનરત્ન એવા વીજા પણ અનેક જાતિનાં ઉત્તમ રત્ન તે સોનાનાં મહોટા થાલોમાં જ
 રેલા તે રત્નોનો ઢગલો કહેવો છે તો કે ? મેરુપર્વત જેટલો ઠંવો, આકાશમાં વેવીપ્યમાન એવો
 રત્નોનો ઢગલો ત્રિશલા વેવીયે તેરમાં સ્વપ્નમાં વીઠો ॥ ૧૩ ॥ ૪૫ ॥ ॥ તેવાર પઠી ચૌવમે
 સ્વપ્ને ત્રિશલા દ્વિપ્રાણીયે નિર્ધૂમઅગ્નિવીઠો તે અગ્નિ કહેવો છે તો કે ? ઘણો ઢગલો નિર્મલ
 પીનો અને લાલ વર્ણે વાલો, વલી મધુ અને દુતથી સીંચ્યો થકો, નિર્ધૂમ ઘગધગાયમાન
 જાગ્રદ્યમાન શિશ્વાવાલો, વલી તે અગ્નિમાં અનેક ન્દાની શિશ્વાડે વલી તેથી કોફક શિશ્વા
 અધિકી વલી તે અધિકથી પણ વલી કોફક શિશ્વા ઊઘી કેટલીએક શિશ્વાડે વલી ઘણીજ
 ન્દાની એવી અનેક જ્વાલાયે કરી અગ્નની શિશ્વા મલી રહી છે વલી જે અગ્નિમાં અનેક જ્વા
 લાયો માંદોમાદે મલી રહી છે, એવા ધૂમ્રરહિત અગ્નિની જ્વાલાડે તે કોફ આકાશ પ્રવેશમાં ચાલ
 તી હોય તેની પેરે ઘણી વપલ અગ્નિની શિશ્વા ત્રિશલા વેવીયે ચૌવમાં સ્વપ્નમાં વીઠી ॥ ૧૪ ॥ ૪૬ ॥
 આ સ્વપ્નમા ધારમે સ્વપ્ને વેવતાનું વિમાન કશું તે જે તીર્થકરનો જીવ વેવલોકથી ચર્વીને માતા

नीरमा स्वप्न
मा निधुश्चिअग्निनी विखा

नेरमा स्वप्नमा
रत्ननी राशि

बारमा स्वप्नमा
द्वय विमान

ની કૂલમાં આખ્યો હોય તેની માતા વિમાન વેસે અને જે તીર્થકરનો જીવ નરકથી નિકળી
 માતાની કૂલમાં આખ્યો હોય તેની માતા ધારમાં સ્વપ્નામાં હુવન વેસે એવો પાઠ છે ॥ ॥
 એવા ચૌદે સ્વપ્નાં વેલીને ત્રિશલા રાણી જાગૃત થઈ એ સ્વપ્ના કેવાં છે તોકે ? છુનઢે, સૌમ્ય જના
 ઢે, ઘણુ ઠુંદું વહ્નન ઢે વર્ણન જેમઢું, નહુંં રૂપ ઢે જેમઢું, એવા સ્વપ્નાં વેલીને ત્રિશલા માતા
 જાગી તે કેવી ઢે તો કે ? જેવા કમલ ઘઢે તેવાં નેત્ર વિકસિત થયાં ઢે જેના, હૃયેના વચ્ચકી
 સર્વઅંગ હૃયે સદિત હોઈું હુ, સર્વ રોમરાજી વહ્નસિત થઈ ॥ એ ચૌદ સ્વપ્ના સર્વ તીર્થકરોની
 માતાઢે વેસે, જેવારે તીર્થકર ધર્મમાં આવે તેવારે વેસે, તેમ ત્રિશલાવેવી પણ શ્રીમદ્વાવીર સ્વામી
 કૂલમાં આખ્યા તેના યોગે ચૌવ સ્વપ્નાં વેલીને શય્યામાં જાગતી હવી ॥ ૪૪ ॥ તેવાર પઢી
 ત્રિશલા કુત્રિયાણી પૂર્વે કહ્યા એવાં ચૌવ સ્વપ્નાં વેલીને જાગતી થકી ઘણીજ પોતાનાં હૃવય
 માં છુથી થઈ, સતોપ પામી, જેઢું મેધની ધારાયે કરી હણાણુ કંઢવ હુલ્હુલૂ ફૂલ તેની પેરે ડહા
 સપામ્યા ઢે રોમકૂપ જેનાં, અર્થાત્ રોમરોમ હૃયે પામ્યા પઢી તે સ્વપ્નાને યાદ કરે જે અનુક્રમે
 મેં એવાં એવાં સ્વપ્ના વીઢાં એવી રીતે યાદ કરીને ડઢે, ડહીને ઢાજોટ કપર પગ આપીને હેઢી
 ડતરે ડતરીને નહી ડતાવલી એટલે મનમાં ડતાવલ નથી તથા કાયાથી ચપલ પણુ નથી, ર
 સ્તામા ડોકર રહિત, વિલયરહિત, નીત પ્રમુલ્હના ડંઢીગણને ન હેતી થકી, રાજહંતી સરલ્લી
 ગતિયે કરી ઢાલતી થકી જિહાં સિદ્ધાર્થે કુત્રિય રાજાની શય્યા ઢે, જિહાં સિદ્ધાર્થે કુત્રિય રાજા
 પોઢયા ઢે, તિહાં આવી, આવીને, સિદ્ધાર્થે કુત્રિય રાજાને એવી વાણીથી જગાવતી હવી તે કેવી
 વાણી તોકે ? જે સિદ્ધાર્થરાજાને વહ્નન જાગે, સિદ્ધાર્થરાજા એવી વાણીની સર્વેવા ઢાહના કરે,
 એવી વાણી તથા ઢેપરહિત એવી તથા સર્વેના મનને ગમતી એવી તથા વહ્નનપણાની ચેતવણી

करवा वाली तथा स्वर अद्दरें करी स्पष्ट एवी तथा कल्याणनी करवा वाली एवी तथा वृद्धि
नी करवा वाली एवी तथा निरुपद्रव अर्थात् उपद्रव रहित एवी तथा धनना लाजनी करवा
वाली एवी तथा मंगलनी करवावाली, श्रीकार अलंकारादि शोभा सहित, हृदयमां कोमल
लागे एवी, वली जे वाणी सांचलवाथी मनमां आनव थाप एवी, वली कोमल, मीठी रस
युक्त, जेमां वचन थोडा अने अर्थ धणो एवी वाणीथी त्रिशलावेवी पोताना जरतारने जगा
वती हवी ॥ ४८ ॥ ॥ तेथी सिद्धार्थराजा जाम्यो, त्यारे त्रिशला राणी सिद्धार्थराजानी
आज्ञाथी नाना प्रकारना मणिरत्नथी चित्तसो एवो सोनानो वाजोट मणिरत्नोथी जख्यो ते
उपर पल्लोळी वालीने वेगी, रस्तानो खेव मटाढीने सुखे वेगी, वेसीने सिद्धार्थराजा प्रत्ये
जेवी रीते पूर्वे वर्णन करी आख्या एवी वाणीयें करी कहेती हवी ॥ ४९ ॥ ॥ हे स्वा
मी ! निश्चें दु आज पूर्वोक्त शशामां कांझक सुती कांझक जागती थकी, में गज वृषन
आदिवेड जे पूर्वे कही आख्या ते चौव स्वप्नां बीतां, वेखीने जागी, ते मढोटा स्वप्नांनु फल
जाणु जे कांइ फलवृत्ति फलनुं पामबु कांइ थाशे ? एबु त्रिशलायें पोताना जरतारने पूठपुं ॥
॥ ५० ॥ तेवारें सिद्धार्थराजा त्रिशलाना मुखथी एवो अर्थ सांचलोनें, हर्पे संतोप पामीनें,
चिचमां आनव पाम्यो थको, प्रीतिकारी परम सौम्य हर्पे हृदयमा फेळ्यो, जेम मेघनी धारायें
बंढायेजुं एबु कंववटकुळूं फूल तेनी पेरें छल्लसित थयो थको, सांचलीने तेनो विचार कस्यो,
पोताना स्वप्नाव प्रमाणे पोतानी बुद्धि विझाने करी ते स्वप्नो अर्थ मद्दण कस्यो, अर्थ म
द्दण करीने त्रिशलाराणीने मीठे वचने करी एबुं कहेतो हवो ॥ ५१ ॥ ॥ हे देवाणुप्रिया !
ते मनोहर स्वप्ना बीतां, तें कल्याणकारी स्वप्नां बीतां, शिवकारी, धनकारी, आरोग्यकारी,

घणा दीर्घायुना करवा वाजा एवा तें स्वप्नां दीर्घा ॥ ग्रथार्थ ॥ ३०० ॥ तेहुं फल आवी
 रीते ठे हे वेवाणुप्रिया ! तमोने अर्थनो लाज थावो, तमोने नोगनो लाज थावो, सुखनो लाज
 थावो, राज्यनो लाज थावो, ए निधे नवमहनीना उपर साढासात विवस गये थके अमारा
 कुलमा ध्वजा समान, अमारा कुलमां दीप समान, अमारा कुलमां दीवासमान, अमारा
 कुलमां पर्वत समान स्थिर, अमारा कुलमां शिखर समान, अर्थात् सुकुट समान,
 अमारा कुलमां तिलक समान, अमारा कुलमां सूर्यसमान, कुलनो आधार, कुलनी वृद्धिने
 करवा वालो, कुलनी कीर्चिनो करवा वालो, कुलना निर्वाहनो करवा वालो, कुलना यशनो
 करवा वालो, कुलमां वृद्धसमान, घणा लोकोने ठगठायामा राखवाथी कुलनी विशेष वृद्धिने
 करवा वालो एवो पुत्र थावो वली सुकोमल ठे दाथ पग जेना, संपूर्ण पांचेंडिय परवढां ठे
 जेनां जदण, व्यजन अने गुणे करी सद्धित, मानोन्मान प्रमाण सर्वे क्षरीर सुवर, चंडमानी
 पेरे सौम्याकार, मनोहर वर्दीन करवा योग्य, एवो पुत्र तुजने थावो ॥ ५३ ॥ ते
 पुत्र कदेवो थावो तोके ? वालक अवस्था ठांमीने जेवारें विद्वान अवस्थामा आवडो तेवारें
 सर्व कलाउ मात्र वेखवाथील जाणी क्षेत्रे पण तेने शीखावबु पढवो नही वली युवान अथ
 स्थामां शूरवीर, महादानेखरी, स्वप्रतिज्ञा निर्वाहक एटछे पोते अगीकार करेली वातना
 निर्वाहने करवा वालो, सग्राममां वीर एटछे पावो जागे नही, जमीन उपर राज्य करवा वालो,
 घणा दाथी घोडा रथ पायदल प्रमुखनो मालक एवो, राजाउनो राजा थावो ॥ ५३ ॥
 तेमाटे तमे उदारकारी यावत् स्वप्नां दीर्घां एवीरीतें सिद्धार्थराजा ने वार त्रणवार त्रिशला
 राणीने कहे, प्रशसा करे, तेवार पढी त्रिशला कृत्रियाणी सिद्धार्थराजाना मुखथी आ वात

સાંનલીને હવે સતોપ પામી, યાવત્ હાથ જોડીને, મસ્તકે અજલી કરીને, એવું કહેતી હવી ॥ ૫૪ ॥ ॥ હે સ્વામી એ અર્થ એમજ છે, તમે કશું તે તદ્દત છે, સંવેદ રહિત છે, જે પ્રમાણેમે વાંઘપોદ્ધતો હે સ્વામી તેજ પ્રમાણેમે આપના મુલ્યથી ઘટ્ટણ કર્યો, એમ હે સ્વામી જે તમે કહો તો તે અર્થ સત્ય છે એવીરીતે વારંવાર કહેતી થકી એમ કહીને, સ્વપ્નાનાં અર્થને રહીરીતથી અંગીકાર કરીને, સિદ્ધાર્થરાજાની આજ્ઞા લઈને, નાનાપ્રકારના મણિયે જઢિત એવા સોનાનાં ઘાજોટ ડપરથી ડઘીને, નહીં યતાવલી, નહીં ધીરી એવી પૂર્વે કહેલી રીત મુજવ ચાલતી થકી જિહ્વા પોતાનું શયન ઘર છે તિહાં આવીને એમ કહેતી હવી ॥ ૫૫ ॥ ॥ જે મહારે ડત્તમ સ્વપ્નાં વીઠામાં આઘ્યાં તો હવે મહારે સ્વંડું નહીં, જો સુડજાઝ તો વલી કવાપિ ઘીજા કોડ પાપ રૂપ સ્વોટા સ્વપ્નાં આવીજાય તો એ રુઢા સ્વપ્નાનું ફલ જાતુ રહે તેમાટે વેવ ગુરુ સવધિ રુઢી મગલકારી, શુનકારી, ધર્મ કથા કહીને રાત્રિ પૂરણ કરું એવું કહીને સ્વપ્ન જાગરણ કરતી થકી, પોતે જાગતી વીજાને જગાવતી વિચરે ॥ ૫૬ ॥ ॥ તેવાર પઢી પ્રજાત સમયે સિદ્ધાર્થ રાજા કોડુધિક જે સેવક પુરુષ તેમને ઘોલાવીને એમ કહેતો હવો ॥ ૫૭ ॥ યતા વલચી હે દેવાણુપ્રિય ! આજ સારીરીતે વાહિરની ડવઠાણશાલા જે કચેરી છે તેને ગઘોડ કથી સીંચો, કચરો કાંટો કાઢાડીને સાફ કરો, લોપો, લોપીને પઢી પ્રધાન સુર્ગધિ પાંચવર્ણના ન તેના ઢગલા કરાવો, રુણાગર, કુંવરુ, શિજારસ તેના ધૂપ ડસ્કેવો અને સુગંધના ઢૂર્ણની યતી ડસ્કેવો, સુગંધે અનિરામ કરો, સુગંધે વાસિત્ત કરો, ગચની વાટમૂકો, આ કામ ડીજા કોડની પાસે કરાવો, આ મહારી આજ્ઞા પાઢી તત્કાલ સોંપો ॥ ૫૮ ॥ કોડુધિક પુરુષ એવું સાંનલી ઘણજ સુસી યડને, હાથજોઢી તદ્દતિ કરીને, સિદ્ધાર્થ

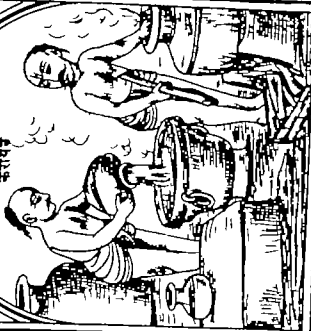
राजा पासेयी निकलीने ज्या वाहेरनी सजा ठे त्यां आर्वीनें गंधोवकाविक ठाट्या आदिक
 सर्व काम राजाना दुकुम प्रमाणे करीने यावत् तिहा सिंहासन मानीने जिहां सिधार्थशुद्धि
 यराजा ठे त्या आर्वीने हाथजोडी मस्तकें अजली करी कहेता ह्वा के वे स्वामी ! जे आपे
 फरमाथ्यु ते सर्व काम असे करी आख्या एम कही आझा पाठी सोंपी ॥ ५९ ॥ तेवार
 पठी कांश्क राहुं धोलु पीलो प्रजात थ्युं, सूर्यविकासीकमल फूल्यां, चडविकासी कमल कुम
 लाणा, उज्वलप्रजात थ्यु, सूर्य उम्यो ते सूर्य कहेवो ठे तोके ? राता अशोक सरखो लाल
 ठे, केसुना फूल सरखो लाल ठे, सुढाना मुख सरखो लाल, अर्द्धि चिणोठी सरखो लाल, मा
 मोलीयो जीव थाय ठे तेना जेवो रातो धफोरीयाना फूल सरखो लाल, कबूतरना पग नेत्र
 सरखो लाल, जासूसना फूल सरखो लाल, दिंगलुना दगला सरखो लाल ए पूर्वे कही जे वस्तु
 तेवी कोइ पण लाल वस्तु होय तेथी पण अधिक लाल एवो उगतो सूर्य, कमलाकर नामे
 तलावने विपे घणा कमलोंने उघाढतो थको एवो सूर्य उम्यो, हजार करणनो धिरनार, विव
 सनो करवा वालो, तेजेकरी जलजलायमान, जेना किरणोथी अंधकार नाश पाम्यो ठे, चोरना
 प्रचारने टालनारो, बालिकानी जाणीये कुंकुनी पीयाली ते सरखो, लाल, ते सूर्यनो नवो ता
 वडो (तडको) ते तावडे करी जाणे कुंकु सरखो सर्व मनुष्यलोक लाल थयो ठे, एतु प्रजात थ्यु,
 ॥ ६० ॥ तेवारें राजा शय्याथी उगीने वाजोट उपर पग मूके, वाजोटथी देवो उतरे, उतरीनें, जि
 हां मध्यध करवानी शाला ठे तिहां आर्वीनें, मध्यधशालामा प्रवेश करीने, अनेक प्रकारनी
 मध्यधनी कलाउ करीने थाका पठी, सो औपधीना पाकनुं तेल, हजार औपधीना पाकनु
 तेल, सुगंध प्रधान तेल प्रमुख बीजा पण तेल जे धातुनी वृद्धि करवा वाला, जवरामिनें

[illegible]

विद्यार्थी राजा पर छपर बेसी से सादिके
परम कराये

साबाने अर्थे माल
उष्ण
कराये

વર્ણ કુંકુમાદિ વિલેપન કચ્છા પઠી મણિ જહિત સોનાના ઘરેણા પહેચ્છા, વલી અઢાર સરો
 દાર, નવસરો દાર, ત્રીસસરો દાર, લાંબા ખુમસર્વ પ્રમુલ્લ ઘરેણાં તથા કનવોરો પહેચ્છો તેથી
 શોનવા લાગો, ગલામાં કંઠીડ પ્રમુલ્લ પહેચ્છા, આંગુલીઝમાં વીંટી, વેઢ પ્રમુલ્લ પહેચ્છા, કેશોમાં
 ઝૂલ પ્રમુલ્લના ઘરેણાં ધારણ કર્યો, રૂઢા જઢાવ કઢા, જઢાવ ચંદરલા પહેચ્છા, છુજા પ્રમુલ્લમાં
 ટુજવધાવિક પહેચ્છા તેણે છુજા યજિત થયે છે, તેથી ઘણુ શ્રીકાર રૂપ છે તથા કાનોમાં કુંમલ પહે
 ચ્છા તેણે કરી શોનાયમાન મુલ્લ થયું, મસ્તકે વેદીપ્યમાન મુકુટ ઘાલ્યો, હારપ્રમુલ્લે કરી મુશોજિત
 થયે છે ગતી જેની, વીંટીયોથી પીલી થયલી છે અશુલીડ જેની તથા લાંબા વસ્ત્રે કરી કચ્છો
 છે ઇતરાસગ જેનું, અનેક પ્રકારના મણિરત્ન નિર્મલ ઘણા મૂલ્યના માહ્યા કારિગરોનાં ઘચ્છો
 વેદીપ્યમાન જલી રચનાયે કરી એકમાં ઘીજા ઘરેણાં મહેલા તેથી મનોહર વેચાય છે તથા
 વીરવલયને ધારણ કર્યો એ ઘરેણો જે શુરવીર હોય તેને રાજા વક્ષીશ આપે છે એટલે માન
 આપવાનુ ઘરેણુ છે તે કોફક તો કહે છે કે એ ઘરેણું હાથમાં પહેરાય છે વલી કોફ કહે છે એ વીરવ
 લય કાનમાં પહેરાય છે દેવે ઘણું વર્ણન કરીયે તે સિદ્ધાર્થરાજા સાક્ષાત્ કલ્પવૃક્ષ સરસ્વો યયો,
 જેમ કલ્પવૃક્ષ પત્ર, પુષ્પ, ફલ સહિત શોને તેમ સિદ્ધાર્થરાજા ઘરેણાથી શોને છે તથા પુરુષોમાં
 ઈંડ સમાન, કોરંટ વૃક્ષનાં ફૂલોની માલા સહિત એવુ ઘટ્ટ મસ્તકે ધરાવતો થકો, શ્વેત ચામરોથી
 વીંજાતો થકો, જિહ્વાં લોકોયે મગલિકના જય જય શબ્દ કચ્છા છે, વલી ૧ અનેક ગણનો નાયક
 એટલે પોતાના ઘરમાં જે મનુષ્ય છે તેનો માલક, ૨ વંદનાયક વેશની ચિતાનો કરવા વાલો,
 ૩ હાથીયોનો ઈશ્વર ૪ રાજાનો પુત્ર, ૫ કોટવાલ, ૬ માંમવીયા, ૭ કુટુંબના સ્વામી, ૮ ન્હાના
 પ્રધાન, મહોટા પ્રધાન, ૯ મમલિક, ૧૦ મહામમલિક, ૧૧ જ્યોતિષી, ૧૨ દરવાન, ૧૩ જે

राजासार्थे जन्म्या ते अमात्य, १४ पीठी मर्दनना करवा वाला, १५ नगरना घोवटीया, १६
 चोथरी, १७ वाणीया, १८ शेठ, १९ सेनापति, २० सार्थवाह, २१ दूत, २२ वेशनी सिंधीना
 रखवाला एटले सिंधिपालक तथा व्यवहारीया, २३ अग्ररक्षक, २४ पुरोहित, २५ वृत्तिनायक, २६
 वहिवाहक, २७ थड्यायत, २८ पटुपडिआयत, २९ टाकटमाली, ३० इज्जाली, ३१ फलमाली,
 ३२ मंत्रवादी, ३३ धनुर्वादी, ३४ दम्भर, ३५ धनुर्धर, ३६ खड्गधर, ३७ उत्रधर, ३८ चामर
 धर, ३९ पताकाधर, ४० नेजाधर, ४१ दीवीधर, ४२ पुस्तकधर, ४३ फारीधर, ४४ तांबूलधर,
 ४५ प्रतिहार, ४६ शय्यापालक, ४७ गजपालक, ४८ अश्वपालक, ४९ अंगमर्दक, ५० आरक्ष
 क, ५१ मिष्टवचनबोलनारा, ५२ कथाकहेनारा, ५३ सत्यबोलनारा, ५४ गुणना बोलनारा,
 ५५ समस्याना बोलनारा, ५६ पारसीनापा बोलनारा, ५७ वैयाकरण पाठी, ५८ तर्क पाठी,
 ५९ साहित्य बंधक, ६० लक्षण बंधक, ६१ हव बंधक, ६२ अलकारना जाण, ६३ नाटक
 बंधक, आर्दीं त्रेसठ नाममां जे सिंधीपालक कसुं ते राजाना सीमाहीया राजा सार्थे सीमसेढा
 नां बांधा पहवाथी राजाने विरोध थाय तेवार् सीमकाढी निवेढो करी आपे तेने सिंधीपालक
 कहीयें तेना दृष्टांत उपर कथा कहे ठे कौशवीनगरीमा जितसत्रुराजा राज्य करे ठे तेने प्र
 धान, पुरोहित, शेठ, सेनापति, जमदारी, सिंधीपाल इत्यादिक घणो परिवार ठे सद्गु सद्गु पोत
 पोताना अधिकारमां सावधान ठे हवे कोइक पुरुषें राजाने कसुंके तमारा बधा सेवको काम
 करे ठे पण सिंधीपालतो तमारुं अनाज खाइने खोडुं करे ठे माटे एनो तपास करवो, तेवारे
 राजांयें सिंधीपालकने कसुं के तमे मनश्चित्त इअ्य खाड ठो अने कार्यतो कांइ करता नथी
 तेवारे सिंधीपालक बोळ्यो दं मदोटा काम करी आपु, परस्पर बैरनाव होय तेनें मित्राइ करावी

આપુ અને મિત્રતા હોય તેમાં વિરોધ પાઢી આપુ, અનેક બુદ્ધિના કામ કરુ, એવા મહારામાં
 ગુણ છે, પઢી રાજાચેં પરિક્ષા નિમિત્તે પોતાનો હુસમન અસ્મિર્વન રાજા છે તેની સાથેં મેલાપ કરવા
 માટે જેટણા સારુ એક માવજો સીવી આપ્યો તે રાજાને આપજો અને વૈર ટાલી આવજો એહું
 કહી સિંધીપાલકને મોકલ્યો સિંધીપાલક ત્યાંથી પાલતાં કેટલેક દિવસેં અસ્મિર્વનરાજા પાસે
 જઇ જેટણુ મૂકી પગેલાગીને કહેવા લાગ્યો જે હે રાજન્ ! જિતશત્રુરાજાચેં તમોને સલામ કહી
 છે અને જેટણું આણું છે, રાજાચે તે જેટણુ ગોહણુ તેમાંથી માવહો નિકલ્યો તે કથાચ્ચો તેમાં
 વલી ઘણે ઘથનેં વાંધેલી એક સોનાની માવલી નિકલી તેના બંધન ગોહણું તેવારે માંદેથી રાખ
 નિકલી તેવારે પ્રધાને કશું તમારા વૈરીચેં રાખ મૂકી છે, તે રાખ ચોપઢી તમે જોગી થાડ, તે
 સાંજની રાજા ક્રોધાતુર થયો તેવારે સિંધીપાલકે જાણું જે રાજાચેં વૈર સાંધ્યું એહુ ચિતવી ઇ
 સ્પાતની બુદ્ધિચેં કરી કહેવા લાગ્યો કે હે રાજન્ ! તમે ઇત્તો વિચાર મ કરો, એ રાખ બહુ ગુણ
 કારી છે રાજાચેં પુઢણું એમાં શો ગુણ છે ? સિંધીપાલક બોલ્યો અમારા રાજાચેં યદ્ધ કીધો હતો
 તેના ડપર અસંલ્પ હ્વય ચરચું તે યદ્ધ પૂરણ થયાથી તેની જસમ તિલક કરવાને અર્થેં સર્વે રાજાડ
 ને મોકલી છે એમાં કાંડ વિરોધ નથી એનું પ્રજાતકાલેં તિલક કરતાં જન્માંતરનાં પાતક ટલે અને
 સૌનાગય પામે, તે સાંજની રાજા પ્રસન્ન થયો અને જાણું જે મેં વૈરનાવથી અવહું વિચાશુ પણ
 એણે તો વૈર ટાલવા એ ડપકાર કશો છે પઢી રાજાચેં તે સિંધીપાલકને ઘણુ સન્માન આપી, એક
 મહીનાં સુધી પોતાપાસે રવમાવી ઘણા હાથી ઘોઢા આજરણ વેડ પહેરામણી કરીને સીલ આપી,
 તથા હવે તમારા રાજાસાથેં અમારે પરમ મિત્રાઇ છે એવો પત્ર લલી આપ્યો એ સર્વ જેટ સડ
 સિંધીપાલક પોતાના રાજા પાસેં આવ્યો રાજાને પત્ર લીધો સર્વવસ્તુ પણ આપી તેવારે રાજા

विस्मय पाમ्यो, वली राजायें पटराणीने कष्टुंके तु ताद्वारे पीयरे जा, जेवारें दु नामाकितसुद्धि
 का मोकलु तेवारे तरत आवजे पण बीजा कोइना कदेवाथी आवीश नदी, पढी ते राणी पीयर
 गइ पाठलथी राजायें सिंधीपालकने कष्टुंके महारी राणी रीसाणी थकी पीयरे गइ ठे तेने तमे
 तेढी लावो तो तमारी थकल स्वरी जाणु, पढी सिंधीपाल तीर्थवासीनो वेश करी राणीना पीय
 रनां गममां गयो राणीने खबर पढी तेवारे राणीयें तेढाव्यो अने कष्टुंके तुं मुजने मलवा केम
 नाव्यो तेणे कष्टुं दुं तीर्थवासी थयो दुं तेथी ससार सवधि कोइ कार्यमां पढतो नथी, रा
 णीये कष्टु धन्य ताद्वारा अवतारने तोपण मने राजाना समाचार कदो तेवारे सिंधीपालक
 माधु घूणावीने कदेवा लाग्यो के राजायें दमणा कोइक राजानी पुत्री परणवानो आवर कसो
 ठे ते कन्या घणी रूपवती ठे तेने पटराणी करवा धाशुं ठे एवी वात सांजली राणी उतावली
 पाठी पोताने घेर आवी राजायें पुठ्युं तमे तेछ्या विना उतावलां केम आख्यां तेवारे राणी
 रीश आणीने बोली जे तमे नवी पटराणीने घेर जाउं ठो तो दवे मुने छावास्ते तेढो एवो उलंजो
 सांजली राजा विस्मय पाम्यो पढी राजायें सिंधीपालकने तेढावी घातजंगी राणीने मनावी राजा
 दुयें पाम्यो, सिंधीपालकने घणा वस्त्र आचूपण आपी सन्मान्यो ॥ एम सिद्धार्थराजानी सज्जा
 मां एवा सिंधीपालक आविवेइने शेतनापुत्र सेनापति बुद्धिवत प्रमुख घणा वेण ठे ॥ इति सिंधीपाल
 क कथा ॥ इत्यादिक वावीशथी आवि लइने त्रेसठ पर्यंत टीकाकारें लख्या ठे एमना परिकरसार्थे प
 रवस्यो थको सिद्धार्थराजाभानघरथी निकलीने सज्जा मनुषमां आवे ठे ते कदेवो शोने ठे तोके घ
 वलमेधनी घटामां जेवो सूर्य निकले तेनी पेरे शोने ठे वली जेवा नक्षत्र ग्रह प्रमुखना तारामां
 षडमा शोने तेवो लोकोमां राजा शोने एवो मङ्गलघरथी निकलतां शोनापमान थयो थको

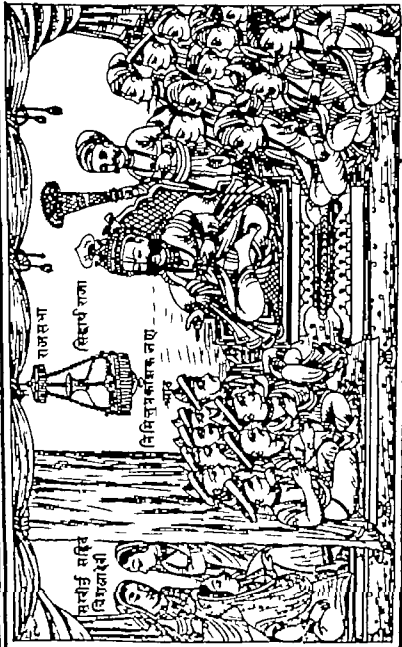
नरपति, नरोर्मा ईश, नरोर्मा वृषभ समान, नरोर्मा सिंहासमान, घणी अधिक राजतेजनी लक्ष्मी
 येँ करी वीपतो यको, ज्ञानघरथी निकलीने ॥ ६३ ॥ ॥ जिहां सजानी शालाढे तिहां आवीने
 सिंहासन उपर पूर्वदिशानी सन्मुख मोहोहँ करीने वेगो ॥ ६३ ॥ ॥ देखीने पोताथी उत्तर
 अने पूर्वदिशानी वचर्मांनी इशानकूणमां आठ बाजोठ भेत वस्त्रथी ठाँकेला भेत सरसव अने
 भेत ज्ञान कुंकुथ। मगल अर्थे पूजीने थापे अने एक पढि एटले पढवो बाधे ते पढि कदेवी
 ठे तोके ? नाना प्रकारना मणिरत्नोथी जहेली ठे, सर्व लोकने देखवा योग्य, घणामूल्यनी, जला
 पाटणमां नीपजेली, रेशमना वस्त्रनी, अनेक चित्रामवाली एटले मृग, वृषभ, घोडा, मनुष्य, मत्स्य,
 पंखी, सर्प, किन्नर, अष्टापद, चमरीगाय, दाथी, वनलता, पद्मलता, इत्यादिक अनेक रूप
 जे पढिमां मान्छा ठे एवी पढी बांधी, (पढी एटले पढवो जाएवो) ते पढीनी मांदेली
 घाखुर्ये, अनेक जातिना मणिरत्ने करी जडित रुढा सुंवाला गावलां सहित मशरुने वस्त्र
 विचोयेँ दाकुं तेनी उपर भेत वस्त्र आठाबुं, सुकोमल अंगने सुखकारी स्पर्श ठे जेनो एवो रुढो
 एक बाजोठ त्रिशलाक्षत्रियाणीने वास्ते रचावे, रचावीने पढी सिद्धार्थराजा कौटुंबिक पुरुषने
 घोलावीने एम कहें ॥ ६४ ॥ ॥ के शीघ्रमेव एटले तत्काल हे देवाणुप्रिया, अष्टांग मद्धानि
 मित्तना जाए, सूत्रार्थना घरवा वाला, अनेक प्रकारनां शास्त्रमां कुशल, स्वप्न शास्त्रमां
 कुशल एवा स्वप्न लक्षण पाठकोने बोलावो इहां आठ अंगनां नाम कहे ठे तेमां प्रथम पर
 कण विचार अंग तेमां शरीर फरके तेनो विचार जेमके स्त्रीनु माहुं अंग फरके तो सारु इत्या
 विक वातो जाएवो, बीछु स्वप्नविचार अंग तेमा उत्तम, मध्यम अने कनिष्ठ एवा स्वप्नानो
 विचार, त्रीजो स्वरविचार अंग तेमां काली चिह्नी, रूपारेज, शीयाल प्रमुख बोझे ते सुजव फल कहे

वाय, चोथु चूमिकंप अग तेमा नूमिकंपवाथी जे धुनाछुजफल तेनां कहेनारा शास्त्र ते जौमविया
 नामे चोथु अग जाणवु, पांचमु मत्ता, तिल, लसण इत्याधिकोनो विचार जेमां ठे ते व्यंजनविया
 नामे पाचमुं अग जाणवुं, ठगे द्वाथ पगनी रेखा जोवानो विचार जेमां ठे ते लक्ष्यविया नामे
 ठहु अग जाणवु, सातहु उत्पातविया ते कलकायात तारा झूटे, ममल मने इत्याधिकोनो वि
 चार जेमां ठे ते सातमुं अंग जाणवुं, आठमु अतरिक्षवियांनुं अग ते ग्रहोनां अस्त उद
 य वक्र तेना फल जेमां ठे ते आठमु अंग जाणवुं, एवा जाण स्वप्नपाठक पुरुषोने घोलावो
 एवु सिद्धार्थराजार्ये कसु त्यारे ते कौटुंबिक पुरुष सांजलीने घणो खुशी थयो पढी द्वाथजोढी
 यावत् सांजलीने तद्वत् करीने ॥ ६५ ॥ ॥ सिद्धार्थक्षत्रिय राजानी पासेथी निकलीने खत्री
 कुम्भ गामनगरनी वचमांथी थइने ज्यां स्वप्न पाठकोनां घर ठे त्यां आवीने स्वप्नक्षत्र पाठ
 कोने कहेतो दवो ॥ ६६ ॥ ॥ चे स्वप्न पाठको तमोने सिद्धार्थक्षत्रिय राजा याद करे ठे
 तेमाटे हु तमोने वोलाववा आब्यो हुं तेवारें स्वप्नक्षत्रपाठक सिद्धार्थक्षत्रिय राजाना कौहुं
 विक पुरुषनी वाणी सुणीने एटले तमोने सिद्धार्थराजा वोलावे ठे एवी वाणी सांजलीने, घ
 णाज दुर्प संतोप हृदयमां पामवा लाम्या पढी स्नान मङ्गल करीने, पोताना घरना इष्टवेवने
 पूजीने, करीर उपर कौतुकने अर्थे तिलक ठापा प्रमुख करीने, वहीं, मान अने सरसवने मांग
 लिक माटे करीने इहां इष्टस्वप्न प्रमुखनो नाश करवो ए प्रायश्चित्त टाजवुं ठे, तेमाटे ते करीने,
 इहां कोइ प्रश्न करेके सिद्धार्थराजाना स्नाना वर्णनमां तो देवपूजा करवी आवी नही अने
 आ निमित्तियावना संक्षेप पाठमां देवपूजा आवी तो छुं सिद्धार्थराजा देवपूजा नही करता ह
 ता? एवु पूढे तेने उत्तर कहे ठे के आ वस्वत तो सिद्धार्थराजा क्षणगर करीने सजामां आब

ता हुता तेथी तिद्दां वढी, माज अने सरसवनी घेरे पाठ नथी तेथी जाणवामां आवे ठे के
 निमिसियाजे पूढी विवाय करीने पढी पूजा करी दशे ! केमके सिद्धार्थराजा पण श्रीपार्श्व
 नाथ जगवानना आवक ठे तेथी श्रीपार्श्वनाथजीनी मूर्ति तेमना घरमां अवश्य दोवी जोड्ये,
 वली आगल “णायकय वलिकम्मा” ए पाठ त्रिशलाजीना अधिकारमां चाल्यो ठे अथवा कर्त्ता
 ये पण ए पाठ सदजनो जाणी नही लल्यो दोय ! एम पण संनवे ठे पढी केवली गम्य
 दवे स्वप्नपाठक छुट मांगलिक वस्त्र पहेरीने, घणा मूख्यनां घरेणां पहेरी सर्व क्षरीर शोनायमान
 करीने, वली पण सरसव अने दर्जे मगल निमित्तें मस्तके धारण करीने, उठालीने, पोतपोताना
 घरथी निकलीने, क्षत्रियकुंठ गामनगरनी वचमांथी यइने, जिद्दां सिद्धार्थराजानो मुख्य मखेल
 ठे तेने धारणे आवी सर्व एकठा थया, पढी सर्व जेला यइने मादोमांदे विचार करवा जाम्या
 के आपणा वक्षायमां कोइने मद्दोदो थाप्यो नथी माटे एक जणने मद्दोदो आपो, केमके
 वृद्धविना तो अप्रतिवध दोडुं वाजे माटे मांदोमांदे स्वप्नो अर्थ विचारीने एक मद्दोदोना
 मुखथी राजा आगल कदेवरावडुं, पण जणे जणें छुट छुटं बोलुं नदी जो जणे जण छुट
 बोलवा जाशो तो आदर पामशो नही जेम न्यायशास्त्रमां कणुं ठे के ॥ यत्र सर्वे विनेतारः
 सर्वे मत्सरवादिन ॥ सर्वे ममत्वमिच्छति, तेव सर्वं विंति दुर्ववत् ॥ १ ॥ जिद्दां सर्वजण अत्रे
 सर थावा जाय अने सर्व अदंकार सहित बोलवा वाला दोय, परस्परे ईर्ष्या करवा
 वाला दोय, सर्व मद्दोदोड पणाने वाढवा वाला दोय तेमनो समुवाय जेम पांचवें सुजट
 अनादर पामी डख करवा लागे तेम डख करे ते पांचवें सुजटनी कथा कहे ठे कोई
 समयें इहां तिद्दाथी आवीने पांचवें सुजट जेला थइ गया, ते रोजगार करवा सारुं वेशांतरे

गया तिहां कोइ कोइ राजाज्मी पासैं वे चार बिवस रही रही चाल्या जाय एम करतोँ एक म
 दुर्दिक महीटा राजाने जइ मल्या तेवारैं ते राजायें घोहा, वस्त्र, धरेणां, शस्त्र इत्यादिक सामग्री
 तेमनी पासे बीठी तेमज ते सुजटो सर्वे सुरूपवान हुता तेने देखी राजा तेमने सन्मान आपी
 जोल्यो के तमे कोण ठो अने क्यांथी आब्या ठो तेवारैं ते पुरुपोयें राजाने प्रणाम करीनैं कछु
 के हे राजन् ! अमें नोकरी रहेवा साहं आब्या ठेयें यावत् तेमनी यातो सांजलीने राजा प्रमुख
 सर्व सना खुशी थइ तेवारैं राजायें प्रधानने बोलावीने कछु के आ सुजटो सारा देखाय ठे, आ
 धरुवार ठे, काम पढतां सभाममां पाठा हुटे तेवा नथी एवा राजानां वचन सांजली प्रधान
 बोल्यो के हे स्वामी ! ए सुजट देखवामां तो सारा ठे पण अर्सबंध ठे केमके एमनामां कोइ मा
 छेक नथी तेथी काम पढशे तेवारें जागी जागे तो तमे ऊर्जानो कोने आपझो ? एवु प्रधाने क
 सु तोपण राजा समज्यो नही तेवारैं प्रधाने जाएणुं जे राजानुं मन ए सीपाइयोने नोकरी राख
 वानुं ठे एवुं समज्जीने प्रधाने कछु हे मद्दाराज ! एनी परीक्षा करीने आपये नोकरीमां राखछुं
 राजायें पण कछु के सुखेंथी परीक्षा करो पढी प्रधाने तेमने कोइ सारी जगा जोड़ने तेमां थ
 तारो आप्यो अने रातनी वखतें एक दोलीयो, एक गावड़ुं अने एक उर्सछिं ते सुजटोने उत्तारे
 मोकळ्यो वली जोजनाविक सामग्री पण घणी मोकली ते सुजटोये जोजन कछु पढी जेवारें
 सुवा लाग तेवारें दोलीयो देखीने मांहो मांहो पांचसे जण लढवा लाग्या तेमाथी एक बोळ्यो
 के मेरावावा बहाथा, और मेवी बहाडुं, इस्सें मेसुईगा तेवारें धीजो बोळ्यो के एकविन बनमें
 सिद्ध बोलाथा, उसका साव घरमें बैठेवैते सुनके मेरा बाबाकूं सातविन तक ताप आयाथा,
 इस्सें मेही सवसें बडा दु, वली प्रीजो बोळ्यो के मेरे बडे नझ्यानें सेके हूए सबाइस कूंपापढो

चित्राण

एक पांवकी जातसें जाजि नारेथे, इस्सें मेंही बढाहु वली बोथो बोल्हो के मेरे मामाने एक
 ठंवरको दुराइ दीयाथा इस्सें मेंही बढाहु, वली पांचमो बोल्हो के मेरा मामाने सातसेरकी
 खीचही खाइथी, ठन्ने बोल्हो के मेंतो ठ गोलीकी ठास पीताहु, सातमो बोल्हो के मेंतो घरमेंही
 जंगल जांता हु, आठमो बोल्हो मेंतो सातदिनतक सोइ रहताहु जागतानही, नवमो बोल्हो मेंतो
 धिछीसेंनी भरताहु, दसमो बोल्हो में कुत्ता नसे जब जाग जाउं, एवीरीते एक कहे हूं सुउं, बीजो
 कहे हूं सुउं तु कांइ मालेक नथी, एम अर्दिरात्र सुधी लब्ध्या तेवारें तेमां पांच सात जण
 समछु हता ते बोल्हा अरे तमे लबाइ मकरो, ए शय्यानी सादामां पगराखीनें बधाये सुइ रहो
 ए न्याय सर्वनें वरावर जाणवामां आव्यो तेथी सर्वजणो दोलीया सामा पगराखीनें सुइ रह्या
 अने बीजी पण सर्व चीजो पात्ती प्रमाणे वेंची लीधी पढी प्रजात थयु तेवारें राजाना माणसो
 जे निगाह करवा रह्या हतां तेणे जइ राजा आगल सर्ववात कही तेवारें राजायें निब्रढीने स
 र्वनें सीख आपी, कांइ आवर पाम्या नही एउं स्वप्न पावकें परस्पर विचारोनें एक जणाने
 मालेक थाप्यो अने जिहां सिद्धार्थद्वित्रियराजा ठे तिहा आव्या आवीने सिद्धार्थराजाने जय
 विजय शब्द करी वधाव्या ॥ ६४ ॥ ॥ इति द्रुतियव्याख्यान समाप्त ॥ ॥ अथ चतुर्थ
 व्याख्यान प्रारंभः ॥ ॥ हवे ते स्वप्नपावक सिद्धार्थद्वित्रिय राजाने द्वायजोढीने जयविजय
 शब्द करी वधावे अर्थात् दाय प्रसारोनें आशिर्वाद आपे अने कहेके हे राजा' तमे दीर्घ आशु
 प्य वाला हो, घणी आजोविकाना धणीहो, लक्ष्मीवानहो, जशवानहो, बुद्धिमानहो, कीर्त्ति
 मानहो, वली सिद्धार्थराजाने पार्वनाथ स्वामीनो सेवक जाणीने श्रीपार्श्वनाथजीनी स्तुतिक
 रीनें आशिर्वाद आप्यो ॥ श्लोक ॥ वशावतारोवः पायात्, कमनीयांजनयुति ॥ किंतुदीपो नहि

શ્રીપ, કિંતુવામાંગજોલિનઃ॥૧॥ ॥અર્થે વશ છે અવતાર જેના તેને વશાવતાર કહીયે એવા વલી
 મનોહર શ્યામકાંતિવાલા એવા કોણ છે ? તેવારે વીજો કોઈ કહેકે વીપ એવુ નામ દીવાનું છે
 અને વશા એવું વતીનું નામ છે વલી કાજલની શ્યામકાંતિ છે, તેવારે કહે છે કે એ વીવો તો
 નદી પરતુ શ્રીપ એટલે શ્રીકૃષ્ણ તેના પણ વશ અવતાર થયા તેથી કૃષ્ણ દર્શો કેમકે કૃષ્ણ કાલા
 પણ છે અને તેના વશ અવતાર પણ છે, તેવારે કવિ કહે છે કે વીવો અને શ્રીકૃષ્ણ એ વેચ નથી
 તેવારે એ કોણ છે કે ? શ્રીપાર્શ્વનાથ સ્વામી વામાવેલીના પુત્ર છે કેમકે એ વશજવ કરીને તીર્થ
 કર થયા इहां अमरचूतिनां नवथी वसजव गणवा वली एमनी श्यामकांति पण છે તેથી
 પાર્શ્વનાથ સ્વામી છે તે તમારી રક્ષા કરો એવો આશિર્વાદ સાંનલીને સિદ્ધાર્થ દ્વત્રિયરાજાર્યે તે
 સ્વપ્નલક્ષણ પાઠકોને વાઘ્યા, વસ્ત્રાવિક વેવાથી પૂજ્યા, સદ્ગુણેકરી સ્ત્રાધ્યા, સન્માન આપ્યું,
 અને પૂર્વે તૈયાર કરેલા જે આઠ નિશાસન છે તેની કપર ખૂવા ખૂવા વૈસાહ્યા ॥૬૫॥ ॥ इहां
 कोइ कहेके श्रीपार्ष्णताथजीनो आवक सिद्धार्थराजा समकेती છે તેણે મિથ્યાલી એવા સ્વપ્ન
 પાઠકોને કેમ વાંચુ ? હવે એને ઉત્તર કહે છે એતો લોકોપચાર વિનય છે તેતો સસારિક પ
 યાનો છે પણ પૂજ્યપણને તથા ધર્મના કામને માટે નથી જેમ લૌકિકમાં હુદાર કરે તેને પણ
 વડન કહે છે તેમ એ પણ જાણવું ॥ તેવારપટ્ટી સિદ્ધાર્થરાજા ત્રિશલાદ્વત્રિયાણીને પદ્મિષ્ઠમાં
 વૈસાહે તે પણ પોતાના હાથમાં ફૂલફલ છેડેને વેગે પઢી ચઠ્ઠ વિનયથી સિદ્ધાર્થરાજા સ્વપ્ન
 લક્ષણ પાઠકોને કહે ॥ ૬૫ ॥ ॥ હે વૈવાણુપ્રિયા આજ ત્રિશલાદ્વત્રિયાણીયે પૂર્વે વર્ણવી
 થાઘ્યા એવાં મહોટા ગજદંપનાદિ ધોવ સ્વપ્ન તે યાવત્ અભ્યનિદ્રામાં સુતી થકી વેલીને
 જાગી ॥ ૬૦ ॥ ॥ તેથી એ ધોવ સ્વપ્નનું હે વૈવાણુ પ્રિયા કાંઈ કહ્યાણકારી ફલ યાશે ?

॥ ४१ ॥ ॥ तेवारे ते स्वप्नजक्षणापाठक, सिद्धार्थक्षत्रियराजाना मुखथी ए अर्थ सांच्जनी घ
 णाज खुशी थया, ते स्वप्नाने त्वयमां धारण कर्शां, अने अर्थ विचारवा जाग्या मांदोमांदे
 विचार कसो, ते स्वप्नानो अर्थ ग्रहण कसो, मांदोमांदे एक बीजाने पृढीने निश्चय कसो,
 पढी सिद्धार्थराजानी आगल स्वप्नानां शास्त्रानो विचार कहेता ह्वा ॥४१॥ ॥ ते शास्त्रांतरथी
 स्वप्नानो विचार लखे ठे मनुष्याने नव प्रकारें स्वप्नां आवे ठे तेमां प्रथम तो जाणेली वात
 स्वप्नामां आवे, बीजनी सांच्जेली वात स्वप्नामा वेखे, त्रीजो दिवसें दीठेली वस्तु स्वप्नामां वेखे,
 चोथुं वात, पित्त, कफना विकारथी स्वप्न आवे, पांचमो सद्ज स्वप्नावथी स्वप्न वेखे अथवा
 मज्जमूत्रादिकनी पीढाथी स्वप्न वेखे, ठगे चिंतामां पळ्यो थको स्वप्न वेखे, ए ठ कारणथी जे स्वप्नां
 आवे ते निष्फल ठे एतुं कांइ छुनाछुन फल प्राप्त थाय नही सातमो देवतानी सान्निध्यथी
 स्वप्नु वेखे, आवमो धर्म कर्ममां रवेजो प्राणी घणो धर्म करे तेने धर्माना प्रप्तावथी उत्कृष्ट पु
 एने योगे स्वप्नु आवे, नवमो घणा उत्कृष्ट पापनां उदयथी स्वप्न आवे ए पाठला त्रण स्वप्नां
 जो प्राणी वेखे तो तेतुं छुनाछुन फल अक्ख थाय खाली न जाय तथा धातुप्रकोपथी वा
 खुनुं जोर होय तेवारे तुरु, पर्वत, द्रुक उपर चढतु तथा आकाशमां उफतुं एवा स्वप्नां आवे
 तथा पित्त प्रकोपथी सोनु, रत्न, सूर्य अने अग्नि प्रमुख स्वप्नामा वेखे तथा भक्षेष्म अधिक होय
 तेना योगथी अश्व, नक्षत्र, चड, छुक्कपद्द, नवी, सरोवर, समुद्र इत्यादिक उतंगणा वेखे ते नि
 ष्फल जाणवां वली गाय, वलव, हाथी, मखेल, पर्वत, द्रुक एमनां उपर चळ्यो एतु स्वप्न वेखे
 तो महोटाइ पामे तथा विष्टाविलेपन शरीर वेखे तो निर्मोणी थाय, स्वप्नामां रुबन करे तो दुर्धनी
 प्राप्ति थाय, स्वप्नामां राजा, हाथी, घोडो, सोनुं, वलव, गाय, कुटुव वेखे तो कुलनी वृद्धि होय,

તથા પ્રાસાદ ઉપર ઘઢીને જાણે જમુંડુ એહું સ્વપ્ન વેસે તથા સમુદ્ધ તરુડુ એહું સ્વપ્ન વેસે તો જો
 નીચકુલમાં તેનો જન્મ થયો હોય તોપણ તે રાજા થાય વલી વીપક, માંસ, ફલ, કન્યા, પ
 ય, ઠગ અને ધ્વજા દટલા વાના સ્વપ્નમાં વેસે તો જય પામે, તથા પોતાના ઇટવેવની પ્રતિ
 માને જો સ્વપ્નમાં વેસે તો આયુર્વૃદ્ધિ પામે તેમજ કીર્તિ, યશ અને ધનની પણ વૃદ્ધિ પામે વ
 લી જે કપાસ, ખસમ, દાઢ અને ગાસ એ ધાર શ્વેતવસ્તુ વર્જીને વીજી કોઈ પણ સપેત વસ્તુ
 સ્વપ્નમાં વેસે તો ખ્તી જાણવી તથા જે દાથી, વેવતા, ઘોઢો અને રાજા એ ચાર વીજ વિના
 વીજી કોઈ કાલી વસ્તુ સ્વપ્નમાં વેસે તો તે સારી જાણવી નહીં તથા સ્વપ્નમાં ગાયન કરે તો
 રુવન કરું પહે, સ્વપ્નમાં નાચે તો ઘવીશાને પહે, સ્વપ્નમાં હસે તો શોચમાં પહે, સ્વપ્નમાં
 જણે તો કલહ થાય, વલી જો સ્વપ્નમાં વેવતા, સાધુ, બ્રાહ્મણ, રાજા, પિટ, વૃષ્ણ દટલા
 માંદેલો કોઈ આવીને કોઈ પ્રકારની વાત કહે તે વાત અવશ્ય સત્ય થાય તથા સ્વપ્નમાં
 ધોલો સર્પ હુજાને મસે તો હજાર સૈનયાનો જાન થાય, વલી કોઈ ફળ્યું ફૂલ્યું વૃક્ષ તથા
 રાયણડું વૃક્ષ તેના ઉપર પોતે ચઢ્યો એહું સ્વપ્નમાં વેસે તેને ઘણુ ધન મહે, વલી ગધેહો, ઇંટ,
 જેસ જેસો એમના ઉપર એકલો ડું ઘઢ્યો એહું સ્વપ્ન વેસે તો તે તત્કાલ મરણ પામે, વલી
 જે પુરુષ ધોલા કપઢા વાલી ધોલા ઘડનનું વિષેપન કરેલી એવી સ્ત્રીને હુ જોગલુ હુ એહું સ્વપ્ન
 વેસે તો તેને સર્વ પ્રકારની લક્ષ્મી મહે, વલી જે રાતો વસવાલી, રાતો ઘડન કુણગય વિ
 છેપન વાલી સ્ત્રી જોગલુ હું એહું સ્વપ્ન વેસે તો તેનું લોહી સુકાઈ જાય, વલી જે રત્નનાં, સો
 નાનાં અને સીસાનાં ઢગલાં ઉપર ડું ઘઢ્યો હુ એહું વેસે તો તે અવશ્ય સમકેત પામીને
 મોઢુ જાય તથા જે સ્વપ્નમાં ઘાઠ પ્રમુલ્કનો ઘઢો આણે મેં ઘપાઢ્યો ને એવો પોતાના આત્મા

ને માને તો તે સમકેત પામીને ઘીજા જવમાં મોહ જાય ॥ હવે ત્રિજા માતાયે જે વૌદ
 સ્વપ્નાં વીમાં તેનું ફલ તો આ પ્રમાણે છે જે પ્રથમ સ્વપ્નમાં ચાર વંતોસલવાલો દ્વાથી વીળો તે વેલ
 વાથી એ પુત્ર મહા પરાક્રમી થાશે વલી વાન, શીલ, તપ અને જાવ રૂપ ચાર પ્રકારનાં ધર્મે
 ની પ્રરૂપણા કરશે, વલી ચોસઠ ફડ તથા ગજપતિ જે રાજાહ તે એના ચરણકમલને સેવ
 શે ॥ વલી વીજે સ્વપ્ને વૃષ્ણ વીળો તેથી તમોને ધર્મધોરી પુત્ર થશે એટલે નરતક્ષત્રને વિષે જેમ
 કર્પણીહ વૃષ્ણ થકી ધાન્યનું ઘીજ વાવે તેમ એ પુત્ર ઘોધરૂપ ધાન્યનું ઘીજ વાવશે ॥ ત્રીજે
 સ્વપ્ને સિંહ વીળો તેથી નિર્જય અને શૂરવીર ત્રણ હુવનમાં પોતાની આજ્ઞા મનાવશે એવો એ
 પુત્ર થાશે એટલે જેમ સિંહ હોય તે શ્વાપદ જીવોથી વિનાશ પામતું એવું જે વન તેનું રક્ષણ કરે
 તેમ એ પણ સમ્યક્ પ્રરૂપણા રૂપ સિંહે કરી કુદૃષ્ટિ જે મિથ્યાત્વરૂપ શ્વાપદ જીવો તેથી નાશ
 પામતું એવું જે નબ્યજીવરૂપ વન તેનું રક્ષણ કરશે, એટલે મિથ્યાત્વરૂપ શ્વાપદથી નબ્યજી
 વોનું રક્ષણ કરશે અથવા આત્મકર્મ અને આત્મવરૂપ શ્વાપદોનો નાશ કરશે, વલી ત્રણ હુવ
 નને વિષે પોતાની આજ્ઞા મનાવશે ॥ ચોથા સ્વપ્નમાં લક્ષ્મી દેવતા વીળી તેથી ત્રણજગતની
 તીર્થંકર લક્ષ્મીનો જોક્તા થશે એટલે વરસીવાન વેદ વીદ્યાપાલી કેવલ રૂપ લક્ષ્મી પામીને
 આવ પ્રાતિહાર્યરૂપ તીર્થંકરની લક્ષ્મીને જોગવશે ॥ પાંચમાં સ્વપ્નમાં ફૂલની વે માલાહ વીળી
 તેથી સત્પુરુષોને માથે પૂજ્ય પણ જોગવશે એટલે જેમ ફૂલનો તોરો મસ્તકે ધરાય છે તેમ એની
 આજ્ઞા પણ સર્વ નબ્યજીવો મસ્તકે ધરશે તથા વે માલા વીળી માટે એક શ્રાવકનો અને ઘીજો
 સાધુનો એવા ઘે પ્રકારના ધર્મ કરશે ॥ ઠઠા સ્વપ્નમાં ઘડમા વીળો તેથી એ સૌમ્યવર્ણન વાલો
 થશે, શીતલ પરિણામવાલો થશે, નબ્યજીવરૂપ કુવલયનો ઘોષ પ્રકાશ કરવાને ઘડમા સદૃશ

थये ॥ सातमा स्वप्नमां सूर्यं दीगो तेथी मिथ्यात्वरूप अधकारनो हर्त्ता थये तथा पोते प्रजाममलें
 करी थर्जंरुत थये ॥ आठमा स्वप्नमा ध्वजा दीठी तेथी कुलमा ध्वजा समान उत्तम थाये तथा
 धर्मचजायें करी विराजमान थाये, जगतने चारे विशायें धर्मचजायें करी शोचावये ॥ नवमा
 स्वप्नमां पूरण कलश दीगो तेथी सपूर्ण गुणी थये तथा धर्मरूप प्रासाद उपर कलश चढावये ॥
 दशमा स्वप्नमां पद्मसरोवर दीतुं तेथी जगतना तापने हरवावालो थाये तथा चाजतां
 थकां एना पगतने देवताउ सुवर्ण कमल थाये ॥ अग्नीधारमा स्वप्नमां खीरसमुद् दीगो
 तेथी गजीर हृदय वालो थाये तथा केवल ज्ञानरूप रत्न पामीने चौदराजलोकना जाव
 जाणये ॥ बारमां स्वप्नमा देवविमान दीतुं तेथी देवताउनो पूजनीक थाये एटले वैमानिक
 पर्यंत चार निकायनां देवताउ एनी सेवा करये ॥ तेरमां स्वप्नमां रत्ननो राशि दीगो तेथी
 देवता उण्णद करये तिहां वेस्त्री नय्यजीवने धर्मवेशना थाये चौवमा स्वप्नमा निर्धूम
 अग्नि दीगो तेथी वीसिवत थाये तेजवत थाये तथा जेम अग्नि कंचनने छुद करे ठे तेम
 ए तमारो पुत्र आत्माना छुद स्वभावनी छुदि करनारो थाये, नय्यजनोनां मन छुद करये,
 कर्ममलने वाली नासये ॥ तथा ए चौद स्वप्नां दीगं तेथी चौदराज लोकनो स्वामी थाये ॥
 एवा चौद स्वप्नाथी एवां फल वालो तमारो पुत्र थये ॥ वली स्वप्न पावको कहे ठे के दे देवा
 पुत्रिया अमारा स्वप्नशास्त्रमां देतालीश स्वप्नां सामान्य अष्टुनफल वायक कहां ठे थने त्रीश
 स्वप्ना उत्तम मदोटा फलनां देवावालां कहां ठे सर्वमली वदोतेर स्वप्नां कहां ठे तेमांथी श्री
 अरिहत थने चक्रवर्तिनी माता, अरिहत थने चक्रवर्ति गर्जमां आख्या थकां ॥ ग्रथा ग्रंथ
 ॥ ४०० ॥ ॥ त्रीश मदोटा स्वप्नामांथी गज रुपजाविक चौद मदोटा स्वप्नां वेस्ते ॥ ४४ ॥ अने

વાસુદેવ ગર્જનામાં આવે તેવારે વાસુદેવની માતા એ ધૌવ મહોટા સ્વપ્નાં માંહેલા કોઈ પણ સાત સ્વપ્ના
 વેશે ॥ ૭૫ ॥ ॥ ઘણેવેવ ગર્જનામાં આવે તેવારે ઘણેવેવની માતા એ ધૌવ મહોટા સ્વપ્ના માંહેલા
 ગમે તે ચાર સ્વપ્નાં વેશે ॥ ૭૬ ॥ ॥ મનલિક રાજાની માતા એ ધૌવ સ્વપ્નાં માંહેલુ એક સ્વપ્ન
 વેશે ॥ ૭૭ ॥ ॥ દેવે વેતાલીશ મધ્યમ અને ત્રીશ ઉત્તમ સ્વપ્ન જે પૂર્વે કહ્યાં તેના નામ કહે છે
 તિદાં પ્રથમ વેતાલીશ સ્વપ્નનાં નામ કહે છે ગર્ધવ, રાક્ષસ, ચૂત, પિશાચ, બુક્કસ, મહિષ, અહિ,
 વાનર, કટકહુમ, નર્વી, સ્વર્જૂર, સ્મશાન, ડંટ, સ્વર, માઝ્કાર, શ્વાન, વોસ્થ, સંગીત, ધીજ,
 નસ્મ, અસ્થિ, વમન, તમ, કુલ્લી, ચર્મ, રક્ત, અદમ, વામન, કલહ, વિવિક્તદૃષ્ટિ, જલશોપ,
 નૂકપ, મદ્યુદ, નિર્ધાત, જંગ, ચૂમકન, તારાપતન, સૂર્યચંદ્ર સ્ફોટ, મહાવાયુ, મહાતપ, વિ
 સ્ફોટક, ક્ષર્વાક્ષિ, એ વેતાલીશ માતાં સ્વપ્ન અથ્વાન ફલ વાયક જાણવાં ॥ દેવે ત્રીશ ઉત્તમ સ્વપ્ન
 નાં નામ કહે છે અર્દન, ધૌદ, હરિકૃષ્ણ, શશુ, બ્રહ્મા, સ્કવ, ગણેશ, લક્ષ્મી, ગૌરી, તૃપ, દસ્તી,
 ગૌ, તૃપન, ચંદ્ર, સૂર્ય, વિમાન, ગેદ, અગ્નિ, સ્વર્ગ, સમુદ્ર, સરોવર, સિંહ, રત્નરેલ, ગિરિ, ધ્વજ,
 પૂર્ણ ઘટ, પુરીપ, માંસ, મત્સ્ય, કમ્પદુમ, એ ત્રીશ સ્વપ્ન શુન ફલવાયક જાણવાં એ વધાં મલી
 વદોતેર સ્વપ્નનાં નામ શ્રી વર્દમાન સ્ફરિત સ્વપ્નવીપ ગ્રયને અનુસારે લખ્યાં છે ॥ ॥ દેવે જે
 પુરુષ સ્થિરચિત્તવાલો હોય, જિતેંદ્રિય હોય, પંચેંદ્રિય જેણે વશ કરેલાં હોય, શાંત મુદ્રાવાલો
 હોય, વલી ધર્મરુચિ હોય, ધર્માનુરાગી હોય, ધર્મ ઉપર શ્રદ્ધાવત હોય, વ્યાવત હોય,
 ક્યાવિક ઉત્તમ ગુણનો ધણી હોય, તેને જે સ્વપ્ન વીગામાં આવે, તે સારું અથવા માતૃ તરત
 ફલે ॥ વલી રાત્રિને પ્રથમ પ્રદેરે સ્વપ્ન વેશે, તો એક વરપમાંહે ફલ આપે, રાત્રિને વીજે પ્રદેરે
 સ્વપ્ન વેશે તો ઉમાસ માંહે ફલ આપે, રાત્રિને ત્રીજે પ્રદેરે સ્વપ્ન વેશે તો ત્રણમાસ માંહે

फल आपे, रात्रिने चोये प्रहरें स्वप्न देखे, तो एक मासमांदे फल आपे, रात्रिनां अंतनी
ठेकेली वे घडीरात्र रहे तेवारें स्वप्न देखे, तो तेहुं फल वण विवसमांदे पामे, सूर्य उगती
वेलायें स्वप्न देखे तो तत्काल फल पामे तथा जो मातु स्वप्न वीठामां आवे तो पाठा सुइ रेखे
अने कोइनी आगल कहेतु पण नदी तथा उत्तम स्वप्न देखी शुर्वाविक आगल कहेतुं, जो सन
लाववा योग्य कोइ जन न मछे तो गायना कानमां पण संनलावतु, जहुं स्वप्न देखी पढी सुवे
तो निष्फल थाय, जहु स्वप्न देखी मूर्ख जन आगल तो सर्वथा न ज कहेतु केम के जेहुं फल
सांज्छे, तेहुं फल पामे पण उत्तम पुरुष आगलज कहेतुं ते उपर मूलवेवतु दटांत कहेते को
इएक राजानो पुत्र अणमानितो थकौ ठे तेहुं नाम मूलवेव ठे पण तेने वान आपवानु घणुज
असन ठे तेथी राजायें तेने कादाढी मुक्यो ते फरतो कोइक गामे आव्यो पोते मदा
धर्मवत जैनमति ठे परंतु स्वावाने नदहुं तेवारे शहरमां याचवाने गयो तिहां फरतां एक वा
णीयायें जेणेने अर्थ अढव रांध्या दत्ता ते मूलवेवने आप्या तेने लइ वाढीमां आव्यो अने मन
मां चितववा वेगो जे कोइ अतिथि आवेतो तेने जोजन आपीने पढी दु जोजन करुं एटलामां
एक साधु पण चूळ्यो थको त्यां आव्यो, तेवारे मूलवेवें ते रुपिने देखी वाकला वोदोरावी दी
या अने पोते आनवपणे सुइ रह्यो तिहां निरावाध पणे बक्षो घड्मा मे गळ्यो एहुं स्वप्न दीतुं,
ते स्वप्न देखीने जाग्यो अने वली जे वाढीमां ए मूलवेव सत्तो दत्तो तेज वाढीमां एक वावानो
मठ ठे ते वावानां चेलायें पण तेदज स्वप्न वीतुं देखीने जाग्यो प्रजातें पोताना गुरुन कथुं ते
वारें गुरुयें कथुं जे तु आज गाममां निष्ठा छेवा जइश तेवारे तुजने चड्मा जेटलो मढोढो
घुतें घोपेढलो रोटलो गोल सद्धित मलशे ते सांज्छी चेजो राजी थड्ने निष्ठा छेवा गयो ते

પામ્યો તેવારે રાજાવિના કોણે ઘાણે નહીં તેથી પંચ એકઠા થઈને એવા ઠરાવ કર્યો કે પાટવી
 ઘોઢો, પાટવી દુસ્તિ અને પાટવી પ્રધાન ઇત્યાદિકને શણગારીને કહું જે જેને એ રાજા કરી
 થાપે તેને રાજગાદીયે નેસાહીયેં કેમકે એમ કસ્યાથી પિત્રાઈ ગોત્રાઈ જે હોય તે આગલ કોઈ
 વાંધો કરી શકે નહીં હવે હાથી અને ઘોઢો એ વે વાહેર નીકળીને જે વાહીમાં મૂલવેવ સૂતો
 છે તે વાહીમાં આવી હાથીયેં ગલલાટ કરી મૂલવેવના મસ્તકે કલશ ઢોલ્યો અને ઘોઢે હણદ
 ણાટ કર્યો પઠી હાથી તેને ગૂઢથી ડપાઢી પોતાની પીઠ ઉપર વેશાહીને શહેરમાં લઈ આ
 થ્યો, લોકોયે તેને રાજપાટું થાપ્યો માટે સારુ સ્વપ્ન વીતુ હોય તો ઉત્તમ માહ્યા પુરુષ આગલ
 રહેતુ પણ મૂર્ખ આગલ નજ કહેતુ ॥ હવે ઉત્તમ સ્વપ્ન મૂર્ખ આગલ કહેવાથી જે હુલ્લુ થાય તે
 આથી વણિકસ્ત્રીનું વીજી દટાંત કહે છે, કોઈએક વણિકસ્ત્રીયેં સ્વપ્નમાદે સમુદ્ર પીધો, પ્રજાતેં

વલી જાત્રાયેં જાય, પૂજા કરેં, તેને કુલવૃદ્ધિ થાય હવે, સરોવરેં કમલ ઊગ્યાં વેલે, તે કોઢ રોગેં
 મરણ પામે હાથી, ઘોઢો, ગાવજી, સિદાસન તથા ધરના વસ્ત્ર એટલાં વાનાં ગયાં વેલે તો રા
 જાનો નય થાય, હથીયાર, આનરણ, મણિ, મોતી, સોનું અને રૂપુ એટલા વાનાંનો નાશ
 થતો વેલે તો તેનું ધન અને માન ને વાનાં જાય, જે પોતાની નાચીને કોઈ લઈ જાય છે એહુ
 વેલે તો તેની સપવાનો નાશ થાય, પોતાની સ્ત્રીને કોઈ પરાનવ કરે છે એહુ વેલે તો ક્લેશ
 ઉપજે, ગોત્રમાંદેલી સ્ત્રી કોઈ લઈ જતો વેલે તો તેના જાઈ પ્રમુલ્લ વધીશ્વાને પહે, પોતાનો

દોલીયો અને ધોલું વત્સ સ્વપ્નમાં વેસે તો પોતાને પીઠા ડપ્પે, કોઈ મનુષ્યના પગનું ડું
 માસ નક્કુણ કરું તુ એટલું સ્વપ્ન વેસે તો રાજા થાય, પદ્મસરોવર, સમુદ્ર અને નવી ઇતરતો
 વેસે તો ઘણું ઇચ્છ્ય પામે વલી ડું પાણી, ગાયનું ઢાળ ગોળમાં નેલવેલું પીધુ એટલું વેસે
 તેને અતિસાર રોગ થાય તેથી મરણ પામે, દેવમૂર્તિની પૂજા કરું તું, યાત્રા કરું તું એટલું વેસે
 તેને સર્વવ્રકારે વૃદ્ધિ થાય, હૃદય ઉપર કમલ ડગ્યું વેસે તો તેટલું શરીર કોઢરોગે વિનાશ પામે
 ઇત્યાદિ ॥ માટે દે વેવાણુપ્રિયા ! ત્રિશલાદુત્રિયાણીયે જે ચૌવ મહોટા સમ્રા વીતંગ તે
 ડવારકારી, મગલકારી છે તેટલું ફલ દે વેવાણુપ્રિયા ! અર્થનો લાન થાશે જોગનો લાન
 થાશે, પુત્રનો લાન થાશે, સુખનો લાન થાશે તેમાટે દે વેવાણુપ્રિયા ! નિર્ધે એ ત્રિશલા
 દુત્રિયાણીને નવ મહીના અને સાઠાસાત દિવસ અતિક્રમ્યાનતર તમારા કુલમાં ધ્વજા
 સમાન, વીપકસમાન, સુકુટસમાન, પર્વતસમાન, તિલકસમાન, કુલની કીર્તિનો કરવા
 વાલો, કુલના નિર્વાહનો કરવા વાલો, કુલમાં સૂર્યસમાન તેજવત, કુલનો આધાર, કુ
 લના યશનો કરવા વાલો, કુલમાં વૃષ્ણ સમાન, કુલપરંપરાની વૃદ્ધિ કરવા વાલો, જેના
 દાથ પગ ઘણા સુકોમલ છે એવો વલી કોઈ ઇચ્છિયે હીન નહી, લક્ષ્ણ વ્યંજન ગુણ સદિત, મા
 નોન્માન સદિત, સપૂર્ણ સર્વ અગ જલો સૌમ્યાકાર, વદ્ધનકારી જેટલું વર્ણન છે એવો પુત્ર થાશે
 ॥ ૭૮ ॥ વલી તે ધાલક ધાલ્યાવસ્થા ઢોઢીને જેવારે વિનય વિદ્વાન પણો યુવાન અવસ્થા
 પામશે તેવારે શૂરવીર, પરાક્રમવત, ઘણા દાર્થી ધોઢા રથ પ્રમુલ્ક સેનાનો માલક, ચાર અત
 દૃથિવી સુધી રાજ કરવા વાલો એવો ધક્કવર્તિ રાજાનો રાજા થાશે અથવા અણ લોકનો
 નાથ ધર્મધક્કવર્તિ એવો તીર્થંકર થાશે ॥ ૭૯ ॥ તેના વાસ્તે દે વેવાણુપ્રિયા ત્રિશલાદુત્રિયા

एणीयें यावत् मगजकव्याणकारी, स्वप्नां वीणां ॥८०॥ तेवारे सिद्धार्थराजा ते स्वप्न लक्ष्मण पाव
 कोनां सुखथी एवो अर्थ साजली करीने हृदयमां हयें सतोप पाम्यो थको हाथजोडी अजली
 करीने स्वप्न लक्ष्मण पावकोने कहेतो हवो ॥८१॥ एमज थवानुं ठे, देवेवाणुप्रिया एवोज ए अर्थ
 ठे, छुवो नथी, में वांठयो तेज प्रमाणे तमारा सुखथी ग्रहण कस्यो, जे तमे कदो ठो ते सत्य ठे
 एवुं कदे आ वचन उपर फोफक टीकाकारे जोजराजानी वारमां एक गागो तेली थयो ठे तेनुं
 दृष्टांत आपेनुं ठे परंतु ते पावलयी थयेलो ठे अने आ वाततो प्रथमनी ठे तेथी ए दृष्टांत
 मलतु नथी पण उपनयनमां मलती वात ठे वली दृष्टांत दोय ते एक वेशीय दोय माटे लो
 कने आनवने वास्ते जोपण अंतर्वाच्याविकोमां नथी तोपण लखी मूकीये ठेयें तयथा ॥ सि
 धार्थराजा कदे ठे के सुसिद्धिनुं कहेनुं ते सर्व स्थानके सिद्धज थाय ठे जेम गांगा तेलीने थयु
 ते गांगा तेलीनी कथा कदे ठे कोइएक विद्यार्थि वक्षिणदेशमां प्रतिष्ठानपुर नगरने विवे कोइ
 एक जहन्नी पासेंथी प्रीश वर्ष पर्यंत विद्या जणीने अहंकारमां आब्यो तेवारे माथा उपर अ
 कुश धारण कस्यो तथा रखेने विद्याये करीने मदारी पेट फाटी जाय तेना गर्वथी पोताना
 पेटने पाटो वांध्यो, वली जो कोइ वावी मदारा साथे वाद करतां नाशिने आकाशमा जाय
 तो तेने निसरणी उपर चढी नीचो पटकी आपु एवा गर्व करी एक नीसरणी पण पोतानी
 पासे राखी, वली वावी जो नाशिने पातालमां प्रवेश करी जाय तो तेने खोदीने वादार काहा
 दीश एवा अनिमानथी एक कोदाल पण पोतानी पासे राखी तिदां निसरणी तथा कोदाल
 एक चाकरना माथा उपर आपी तथा वली जो कोइ वादी मदारा साथे वावमा दारी
 जाय तो तेना सुखमां टण रखावी वेवु एवा विचारथी एक माणस घासनो पुजो लाइने तेनी

પઠવાઠે પઠવાઠે ચાણે એવા આમ્નવર સહિત ચાલતો થકો વહ્નિય, યુજરાત, મારવાઠ, મેવાઠ
 ઇત્યાદિક વેશોના પંમિતોની સાથે વાવ કરી તેને જીતીને સરસ્વતીક્ષાનરણ ઇત્યાદિ વિરુદ્ધ
 ચલી યોજાવતો થકો સર્વ ગામોના પંમિતોને જીતતો થકો અનુક્રમે માલવવેશમાં ડક્કેણી નગ
 રીના નોજરાજાની સનામાં પાંચઝેં પંમિત ઠે એવી વાત સાંનજીને તે પંમિતોની સાથે વાવ
 કરવા સારુ ડક્કેણીયેં આચ્યો તેને રાજાયેં મહોટા આર્નવરથી નગરમાં પ્રવેશ કરાચ્યો, રુઠા
 મહેનમાં વતારો આચ્યો, પઠી તે પંમિત રાજાની સનામાં આવી પંમિતોની સાથે વાવ કરીને
 રાજાની સમદ્દ કાલિવાસ માથ આદિક પાંચઝેં પંમિતોને જીત્યા તેવારેં રાજાયે વિચાણું જે
 આ મહોટો આમ્નર્ય થયો જે પરવેશી નહેં આવીને મહારા સર્વ પંમિતોને દરારી ધીધા તેથી
 મહારા પંમિતોના માનની દાનિ થઈ એવો ચિતાતુર થઈને કીઠા કરવાને અર્થે જાવા લાગ્યો
 માર્ગમા જતાં રસ્તામાં એક આચ્ય વાજો એક ગાંગોતેલી ઘાણી ડપર વેગો ઠે તે ઘાણીમાંથી
 તેન લઈને વીજો એક છુવો ઘઠો દત્તો તેમાં નાચે પળ તેલનું એક ટીપુ માત્ર ઘાદેર પઢવા ધીયે
 નહીં એવા કાણ ઘાંચીને વેલીને રાજાયે વિચાણુ જે આ કાણાની બુદ્ધિ જૂઝ કેવી ઠે ! તો એ કાં
 ણાની અક્કલનો તો પારજ નહીં હોય એમ કહેવું તેજ સત્ય ઠે પઠી રાજાયેં તેને ઘોલાવીને પુઠુ
 કે થરે ઠું નઠાચાર્ય સાથે સંવાવ કરીશ ? તેવારેં તે ઘોલ્યો હા મહારાજ ! ઠું વાવ કરીશ એમાં
 મહારું ઘું જવાનુ ઠે ? એ નઠાચાર્યની સાથે વાવ કરવો કાંઈ મહોટી વાત નથી જો જોરાવર
 જવર વેલીશ તો પળ અટપટા ન્યાયયો તેને જીતી લઈશ પઠી રાજાયેં આવિત્યવારને વિવસેં નઠા
 ચાર્યને ઘોલાવીને કસું કે દે નઠાચાર્ય ! મહારા જે સાધારણ નઠો દત્તા તેને તમેજીત્યા પળ બુજી
 મહારા સર્વ પંમિતોનો જે આચાર્ય ઠે તેની સાથે જો વાવ કરો અંને જીતો તો હું જાણુ જે તમે

स्वरा पंक्ति ठो तेवारें वक्षिण जट्टाचार्य कसुं दा राजन् ! दुं तेनी साथें पण वाव करीश
 माटे ते न्याडे तेने आही वोलावी ल्यो तेवारे राजार्ये जट्टाचार्यने आसन आपी वेसाळ्यो
 पठी कालीवास, क्रीडावड प्रमुख नटोने एकठा करीने कसुं के जाड पंक्तिजीने लड आवो
 तेऊये जड गांगतेलीने जट्टाचार्यनो वेश कराव्यो, धरेणां पदेराख्यां अने शरीरमां तो ते, प्रथम
 थीन मातेलो मवोन्मस दाथी सरवो ठे तेने पालखीमां बेसाही पांचजें पंक्तिर्ये परवस्थो यको
 राजसनामां लाव्या, राजार्ये खी आवर वीधो, सर्व सजा उठी यझे महोटा सन्मानथी
 सिंहासन उपर वेसाळ्यो तेवारे वक्षिण जट्टाचार्य तेने जोझे विचारुं जे आतो मातेलो ठे
 अने हुतो शरीरे झुवलो दुं तेथी एनी साथें वाव करतां पार आवे नही माटे एनी साथें वच
 ननो कलह करवो नही, मात्र तत्त्वज पूठतु एम चिंतवीने एक आंगुली उंची करी तेवारे
 जोजरजाना जेठे क्रोधकरी वे आंगुली उंची करी ते जोड वक्षिण जट्टाचार्य चमत्कार पा
 मीने पांच आंगुली उंची करी बतावी ते जोड गांगतेलीर्ये मुठी नीही बतावी तेवारे वक्षिण
 जट्टाचार्य पोताना मस्तक उपरथी अक्रुश उतारी नाख्यो, पेटे पाटो बांध्यो हुतो ते
 ठोही नाख्यो अने निसरणी तथा कोवाली पण नाखी वीधी, तुणनो पूजो वाली नाख्यो,
 समस्त माननो त्याग करी सर्व सजा समद्ध जोजराना जट्टने पगे लाग्यो अने कहेवा
 लागो के महोटी आश्चर्यनी वात ठे जे मने कोडए पण जीस्यो नही पण तु महोटी
 पंक्ति माटे ते मुजने जीत्यो ते जोड जोजरजा विस्मय पामीने वक्षिण जट्टाचार्यने
 पूठतु के तमे केवा प्रकारनो वाव कसो तेवारे जट्ट बोख्यो के तमारो जट्ट महाज्ञानवान्
 ठे कारणके में एनी साथें समस्यार्ये वाव कसो जे आ जगतमां एक शिव ठे एतु स्थापन

करवा सारु एक आंगुली तमारा नटने घतावी तेवारे तमारा नष्टे वे आंगुली देखाही तेथी
हु समजी गयो के एक मात्र शिवज नथी पण शिव अने शक्ति ए देव ठे पठी वली में कसु
के इक्षियो पांच ठे तेथी पांच आंगुली वतावी तेवारे आपना जडाचार्य सुवीचीहीने वतावी
तेथी हु समजी गयो के पांचइक्षियोतो स्वरी पण तेने वश राखवी जोइयें तेवारें में जाणु जे
ए पंक्ति त्यागी द्वानी अने जितेंद्रिय ठे एवीरिते वाव थयो तेमां हु दारीगयो एना समान
वीजो पंक्ति में क्याप पण बीगो नही एहु कहीने वक्षिणजडाचार्य माननृष्ट थयो थको पोता
ने वेरो चाल्यो गयो, पाठजथी जोजराजार्ये गांगतेलीने पूठपुं के तें केवा प्रकारनो वाव कस्यो
अने केवीरिते जीत्यो तेवारे तेली बोळ्यो के महाराज वक्षिणजडाचार्य घणो खराव माणस
ठे मने कहेवा लाग्यो के तादारी एक आंख ठे ते हुं फोही नाखीष एहु मनमा लावीने एक
आंगुली ठंचीकरी तेवारें में वे आंगुली उची करीने समजाव्यो के तुंतो एक आंख फोहतो
पण रही जाइश परंतु हु तादारी वे आंखो फोही नाखीष त्यारे मने पंजो देखाही बोळ्यो के
हुं तने थाप मारीष तेथी तादाहं मोदोहुं फरी जाओ तेवारे में सुवीवाली घतावीके हु तुजने
एक सुगी मारीष तो तु पाताजमां पेसी जइश एवी वात तेलीना मुखथी सान्नीने राजा प्रमुख
सर्व सजाने दसवुं आब्युं अने बोळ्या के ए महोदो जाग्यशाली सुसिद्धिवालो ठे एहुं कही
वस्त्राविक पहेरामणी आपी सन्मान देइ गांगा तेजीने घेर पोचतो कस्यो एनी पेरे सिद्धार्थ
राजा कहे ठे के दे स्वप्न पावको ! तमे सुसिद्धि कहो तेथी महारेतो तमारुं कहेतुं सत्य थाउं
एहुं सिद्धार्थराजाए स्वप्न पावकोने कसुं कहीने ते स्वप्ननि रुहीरिते धारण करीने ते स्वप्नलक्षण
पावकोने घणा अशन पान स्वादिम स्वादिमाविक चार आहार जमाहीने फल फल गंध माला

घरेणाधिकें करीने सत्कार सन्मान आप्नुं ते सत्कार सन्मान आपीने घणी आजीविका जीवे
 तिहां सुधी स्वाया करे एवी करी दीधी अर्थात् गाम प्रमुख आपीने शीख आपे ॥८१॥ ॥
 तेवारपढी सिद्धार्थ क्षत्रियराजा सिंहासन थकी उठीने जिहां त्रिशलाक्षत्रियाणी पढिछुमां वेठी
 ठे त्या आવીने कहे ठे ॥८२॥ ॥ एवो निम्नय हे देवाणुप्रिया स्वप्न शाल्मसा वेंतालेश सामा
 न्य स्वप्ना अने प्रीति मद्दा स्वप्नां सर्व वद्दोनेर स्वप्नां कल्यां ठे तेत्रीशर्माथी चौव मद्दोटां स्वप्ना
 तीर्थकर अने चक्रवर्त्तिनी माता देखे अने एज चौव स्वप्न मांदेला सात स्वप्नां वासुदेवनी माता
 देखे अने चार वलदेवनी माता देखे, एक मनलिकराजानी माता देखे, एवुं स्वप्न पाठके कणु
 ने जे तमे चौवे स्वप्नां दीर्ग ॥८३॥ ॥ ते तमारे चक्रवर्त्ति तथा तीर्थकर होवावालो पुत्र यात्रो
 ॥८४॥ ते पढी त्रिशलादेवी ए अर्थ सांज्जीने हृदयमां खुशी थइ यावत् स्वप्नांनो अर्थ धारण
 करीने ॥८५॥ ॥ सिद्धार्थराजानी आझा लझे नाना प्रकारना मणिरत्नोना बाजोठथी उठीने ता
 कीवरहित यावत् राजहंस सरखी गतिर्ये चालती थकी ज्यां पोતાवुं छुवन ठे तिहां आवीने पो
 ताना मविरमां प्रवेश करती दवी ॥८६॥ ॥ जे विवसथी श्रमणजगत श्रीमद्दावीरस्वामी ते
 राजानाकुलमा हरणिमेपी देवें संदराया ते विवसथी वैश्रमणनामे इन्द्रमहाराजनो जे जमारी
 जेवुं लोकोमां धनव एवु नाम ठे ते जमारीना डुकुमना उठाववा वाला एवाजे तिर्यक लोक
 निवासी वेताढपर्वतनी मेखलाये रवेनारा व्यंतरनिकायनां तिर्यगजृजक देवता ते शर्केडना
 डुकुमथी घणाजधणा एवा जे छुनाथन घळ्या मद्दानिधान ते केवा धन तोके जे धनना स्वामी
 हीण थज्जया, जे धनना संचयकरवा वाला घढाववा वाला मरण पामी गया ठे, तेमनो कोइ
 गोत्री पण रह्यो नथी, सर्वथा ते धनना स्वामी विछेद गया, माटवा वाला विछेद गया,

नाटवा बालानां कुलगोत्र पण विष्टेव पाम्या तैमनुं धन ते दवे जे स्थानके गालीने मरीगया ते
 स्थानकोनां नाम कहे ठे गामबुधिनां गुण जिहां जता रहे तेने गाम कहीये तिहां घडावीने
 मरीगया ते धन तिहांज रहीगुं, ते धन तथा जिहां कर नही लागे तेने नगर कहीये, धूल
 नो कोट जिहां दोय तेने खेट कहीये, खोटुं नगर ते कर्वट कहीये, शहरथी वे कोश उपर
 जे गाम दोय ते मरुप कहेवाय, जेने चारे बाछये गाम वसे ते शेणमुख कहेवाय, जलमा
 अने थलमां अइने मार्ग जाय ते पट्टण कहीये, जिहां तापसोनु वसबु दोय तेने आश्रम
 कहीये, तीर्थस्थानके जे गाम दोय तेने सवाद कहीये, सार्थवाहने उतरवानु स्थानक दोय
 तेने सन्निवेश कहीये एवा प्रकारनां गामोने विपे सिंघोहाने आकारें रस्ता दोय तेने विपे
 तथा त्रिवाटाने विपे, चोवटाने विपे तथा घणा मार्ग जिहां चेला थता दोय तेने चञ्चर मार्ग
 कहीये तथा घौमुखा वेवोना मकिरमां, महोटापथ वाला राजमार्गने विपे, वेवकुलमां, सन्नामा,
 पाणीना स्थानकमां, घागमां, उद्यानमां, वनमां, वनखरमा, एकजातिनां वृक्ष दोय तेने वन
 कहीये, अनेक जातिनां वृक्ष जेमां दोय तेने वनखर कहीये, मसाणमा, सूनाघरमां, पर्वतनी
 गुफाअमां, दोमना स्थानके, पर्वतनी शिला खोवेली दोय तेमां, वेसवानी शालामां, लोकोने
 वसवाना स्थानकोमां एटला स्थानके घासेलां जे धन ते सर्वजगठना धन लइ जइने सिद्धार्थ
 राजानां घरमां नाखो एवो इइमदाराजनो दुकुम थयो तेवारें तिर्थांलोकना वसवा वाला तिर्ये
 गजुनक देवता ते सर्वधन लइ जइने सिद्धार्थराजानां घरमां नाखे ॥७८॥ ॥ जे रात्रिमां अम
 एनगगान श्रीमद्भावीर स्वामी हातकुल जे सिद्धार्थराजा तेना कुलमां आब्या से रात्रिथी मांझीने
 सिद्धार्थराजा, सोनेकरी करयेकरी धमेकरी घामयेकरी राज्येकरी बेथेकरी काइनेकरी कटके

करी, पालखी प्रसुखेकरी, नंमारेकरी, धान्यना कोठारेकरी, पुरेकरी, अतेवरजे राणीपोनो परि
 वार तेणेकरी, वेशवासी लोकोयेकरी, यशवातेकरी, वणु वणु वध्या, वृद्धि पाम्या तथा घणो धान्य
 गणवार्मा आवे एवां चौवीश प्रकारनां धान्य तेनां नाम कढेडे जव, घव, शासि, व्रीद्धि,
 सागी, कोडवा, सामो, कांग, राज, तिल, मग, अडव, अलशी, चणा, तिथमा, वाल, सिस्तिद,
 राजजडव, वधू, मखर, तुअर, कुलथ, धाणा, कलायरो, इत्यादिक प्रकारनां धान्यथी तथा
 धीजां पण सोनुं, रुद्र, रत्न, मोती, मशि, वक्षिणवर्णशख, राजवर्त्त, शिला, मुगिया, लाल
 रत्न, पक्षराग आदिके करी वध्या वृद्धि पाम्या तथा प्रीति, सत्कार, समुदाये करीने घणा
 घणज वध्या, वृद्धिपाम्या, तेथी अमणजगवत श्रीमद्दावीरस्वामीनां माता पिताऊनां
 मनमां एवो हर्षे विचार उपन्यो ॥ ८९ ॥ ॥ के जे विवसथी अमारे आ पुत्रकू
 खमां आब्यो ते ते विवसथी लइने अमे सर्वप्रकारें पूर्वे कहरां एवां सोनां रुपां प्रमुख वस्तु
 येकरी वध्या, प्रीति सत्कारें करी घणघणाल वध्यां, माटे जेवारे अमारे घेर आ पुत्रनो जन्म
 पावो तेवारे अमे ए बोकरातुं नाम जेवा एमां गुण ते तेतुं आपीष्टुं, वृद्धिपणाना गुणेकरी
 वर्द्धमान एतु नाम स्थापन करीष्टुं ॥ ९० ॥ ॥ तेवारे अमणजगवत श्रीमद्दावीर स्वामी
 पोतानां मातानीं उपर अनुकंपा एटले वया लावीने विचाखु जे दु जेवारे गर्जमां दाखुं चाखुं
 तु तेवारे माताने दु ख उपजे ते एम चिंतवीने मातानीं कूखमां निखल रद्या, दाढ्या घाढ्या
 नदी, कप्या नदि, पोतानां अगोपण गोपवी राख्यां एवा घया थका रद्या, इहां कवि छत्रेका
 करे ते के जाणे जगवान् मोदिराजाने जीतवासाहं एकते विचार करता, रद्या ते केतुं ? अथवा
 कोड परब्रह्मनुं अगोवर ध्यान करे ते केतुं ? अथवा कल्याणरस प्रत्ये पोताना आत्मगुण साधवा

રહ્યા છે કેમ ? અથવા કામવેવનો નિગ્રહ કરવાને અર્થે રૂપપરાવર્તન વિદ્યા સાધતા રહ્યા છે
 કેમ ? એવીરીતે શ્રીજગવાન્ માતાની કુલને વિષે રહ્યા તે તમોને કલ્યાણરૂપ લક્ષ્મીને અર્થે
 થાતે હિત ॥ ૯૧ ॥ ॥ તેવારે ત્રિશલામાતાનાં મનમાં એવું થયું જે મહારોગર્જ કોઈ દેવતા
 લક્ષ્યો, એ મહારોગર્જ મરણ પામ્યો, મહારો ગર્જ ષવિગયો, મહારો ગર્જ ગણિગયો, એ મહારો
 ગર્જ પ્રથમ હાલતો ઘાલતો હતો તે દમણાં હાલતો ઘાલતો નથી તેથી જાણું જે ગર્જને
 કુશલ નથી એવું વિચારીને મનમાં સંકલ્પ થયો, ચિંતારૂપ સમુદમાં ડુબ્યાં, અને હાથ ઊપર
 મોઢોઢું ધરી નીચીદૃષ્ટિ રાખીને આર્તપ્રાપ્તિ બાવવા લાગી, તે આર્તપ્રાપ્તિ આ પ્રમાણે છે તે
 આગલા આલાવામાં કહે છે ॥ ૯૨ ॥ ॥ હવે ત્રિશલાવેવીનો શોક વિચાર લક્ષીયે થયે ॥
 અહો એટલે સ્વેદકારક વચને શોક કરે છે કે માદારો જે ગર્જે જતો રહ્યો તે હું નિર્મળ અજાગણી
 હું, હીણાપુણ્યવાળી હું, અજાગણીયાના ઘરમાં ચિંતામણીરત્ન રહે નહીં અથવા વારિડીનાં ઘરમાં
 નિધાન કેમ રહે ? જેમ મારવાઢમાં કલ્પવૃક્ષ રહે નહીં તેમ પુણ્યહીણને તૃપ્તાગે તેવારે અમૃત
 પાન કરવાની હિંસા થાય તો તે હિંસા કેવીરીતે પૂરણથાય ? વલ્લી કહે છે કે હું દેવ, હું કર્મ, હું મહા
 નિર્દય ઢો, નિર્લક્ષ ઢો, મુજને કરુણા નથી, અરે પાપિષ્ઠ છુટ અરે નિરપરાધી લોકને મારવા
 વાલા, હું મહારો વિના મુદે વૈરી કેમ થયો ? તાદારો મેં શો અપરાધ કર્યો કે જેથી તે માર
 દારો મનોરથરૂપ કલ્પ વૃક્ષ ઠસેલી નાલ્યો, જો મેં કોઈ તાદારો અપરાધ કર્યો હોયતો હું
 પાપી હું પ્રગટ થઈને શાવાસ્તે કહેતો નથી ? તે મુજને હાલની સ્થાન પ્રાપ્ત કરી વીધી, તે મુ
 જને આંલ્યો આપીને પાઠી સેંચી લીધી, તે મુજને હાથમાં નિધાન આપીને પાઠી સેંચી લીધો,
 તે મુજને મેરુપર્વત ઊપર ઘડાવીને પાઠી જમીન ઊપર નાલ્યો વીધી, તે મહારા મુલમાં આ

वेलो कोलीयो खेची लीधो, तें मद्दारा निपजेला पाकेला धान्यना क्षेत्रने घाली वीधु, तें मद्दारी
 रसकुपिका नांजी वीधी, तें मद्दारु जदाज जर समुद्रमां म्हावा वीधु, अथवा वली देवने उलजो
 वेवाथी छुं थाय ! अरे जीव तें आगला नवमां एवाज कर्म बांध्या दरो ते कर्म तुजने हमणां
 उदय आर्वां ठे पूर्वनवमां में माताउनी पासेथी घालकोने दूर कक्षां दरो तथा गाय प्रमु
 खनां वाठरुने दूध पीवा वीधु नदी, वृद्धनी मालीयो नांगी, सरोवरनी पाल फोही, वव ल
 गाव्या, अणगल पाणी पीधां, उंवरोना धिल खोधां, धूलथी जुधां, नोलीयां अने गोहनां
 वरोमां वनुपाणी तथा तेल रेढ्युं, कीढी मकोढाना वरमां छम पाणी रेख्यां, पोपट मेना
 प्रमुखने पांजरामां घाव्यां, तेमनी माताना वियोग कसा, चिढा प्रमुख पंखीउनां माला पा
 ख्या, इमां फोख्यां, जुं लीख माखां, लोकोना गर्न उपर देप कस्यो, गर्न पढाव्या, गर्नस्तंजन
 कराव्या, वरीकरण, उखाटन कराव्यां तादारी पुत्र मरण पामजो एवा सराप वीधा, पापना
 मंत्र अने औपध कक्षां, कोझने विप वीधु, कोझना रम चोरी लीधां, कोझुं शील जंगायु,
 अथवा व्रत सेझने जांम्या, कोझनां गम घाव्यां, मद्दोटा वृद्ध धरतीमांथी उखेही नाख्यां, म
 दोटा तालावनां शोपण कक्षां अथवा वेवड्य नक्षण कक्षां, जैनमविर पाख्यां, गुरुना अ
 वर्ण वाव वोव्या, वेवगुरु कपर देप कस्यो, दान वेतांने वर्जना करी, वृद्धनां फल विदाखां अ
 थवा अन्नतकाय नक्षण कक्षां, कार्चाफल तोख्यां घणुंछुं कहुं ! एवा मादारे जीवे पाप कसा
 दरो ते पाप हमणां मुजने उदय आर्वां ठे के जेथकी मद्दारी आवो गर्न गली गयो, माटे
 हुंतो पारविनानी डुवणी थड, जो मद्दारी ए चौव स्वप्ने सूचित गर्न गयो तो हवे मद्दारे सत्ता
 रमां वीछ छ सुख ठे, हुं राजपाटने छुं करु वधारे छुं कहुं, प्रणलोके पूजित एवा पुत्र विना

सर्व महारे सुनुं ठे, हवे ठुं किहां जाउ, छुं करु, कोनी आगल जइ पोकार करु, एवा विलाप
 करती थकी त्रिशला देवी घुघनूट दरणी सरखी थइ, इहां तिहां जमे, नीसासा नाखे,
 एवी अख्यवस्थित थयेली त्रिशलादेवीने देखीने सखीयो पूठवा लागी के हे स्वामिनि !
 आज तुं एवी केम थइ रही ठो ? अमे तने पूठीये ठेये के आ डुखनुं छुं कारण ठे तेवारे
 त्रिशलादेवी आंखमाथी आंछु नाखीने निशासा मूकती बोली के हे सखीयो ! दु तमोनें छुं
 कहुं, दु निर्जागणी दु, महारु जीवित्थ गयुं तेवारे सखीयो बोली हे सखि ! आवा अमंग
 लिक वचन म बोल, बीछु सर्व रथुं पण तादारा गर्जने तो कुशल ठे ? तेवारे त्रिशला बोली हे
 सखियो ! जो महारा गर्जने कुशल होय तो बीछु महारे छुं डुख ठे ? महारो गर्न जतो रह्यो
 एज डुख ठे एबुं कहेतां मूछां खाइने जमीन उपर पहीगइ तेवारे सखीयोए चंदनजल ठंठका
 बीने बीजणाये वायरो करी सचेतन करीने फरी पुठुजे तादारा गर्जने छुं थयुं तेवारे राणी
 गवगवस्वरथी बोली के महारो गर्न जतो रह्यो एबुं सांजली सखीयो पण सर्व डुखी थइ थकी
 राजाने जइ ए हकीगत कही तेथी राजा पण डुखी थयो, नाटक वालित्र सर्व निपेध कथां,
 सर्व शोकाकुल थइ वेग के हवे छुं करिये एवा थया के तेने कांइ पण सूजे नही, तेवारे कोइक
 तो निमित्तियाने पूठता हवा, कोइ ज्योतिपीया जोगीने पूठता हवा अने वृद्ध स्त्रीयो, शांति पुष्टि
 करती हवी, कुलदेवीने खलजा बेती हवी के हे बेबी-आ वखत तु किहां गई, एवा एवा विलाप
 करे ठे पण त्यां कोइ शब्दथी बोले नही, सब्ध थया, सर्व शोकनी राजधानी सरखां थयां आ
 सुथी मुख धोतां थकां, निशासा खाता थकां, दुःखे पीढातां थकां, कोइने खाबुं पीबुं पण सूजे
 नही एवा सरूपे थयां तेवारे थोड़ी वार पही जगवाने जाएणुं के प्रथम वालित्र प्रमुख वाजतां

દતાં તે હમણા કેમ નથી વાજતાં ? એહુ જાણી અવધિદ્વાને જોયું તેવારે સર્વે અતિકર જાણીને વિ
 ચાલ્યુ ક છુટ યતઃ ॥ કિકૂર્મ્મ કસ્યવાબ્રુમઃ, મોહસ્યગતિરીવશી ॥ દુસ્વૈર્થાતુરિવાસ્માક, વોપનિષ્પ
 સયેગુણા ॥૧॥ ॥ આ મોહરાજાની ગતિ કહેવી છે જે મેં તો ગુણ કહ્યું તો આંદી ઝલદું અવગુણ
 થયું તે ઉપર કલિકાલનું દૃષ્ટાંત કહે છે જેમ કોઈક પંથી પરવેશથી ઘણુ દ્વ્યવર્ણન કરી પોતાને
 ધેર આવતો હતો તેવામાં રસ્તે ચાલતાં કોઈક અટવી આવી તેમાં દવ લાગો વીતો તે દવમાં કોઈ
 સર્પ વાળે છે તે સર્પે પહેલા વાટ માર્ગને કહ્યું કે મુજને આ દવમાંથી વાહેર કાઢાલ્ય તેવારે તેણે
 વાહેર કાઢાલ્યો ત્યારે સર્પે કહ્યું ઇનો રહે દુ તુજને નક્ષણ કરીશ તે પુરુષ બોલ્યો મેં તુજને બલતો
 રાલ્યો, ડપકાર કર્યો, મરણમાથી ડગાસો તો ઝલતો તું મુજને નક્ષણ કરીશ ? સર્પે કહ્યું આજ
 કલિકાલ વર્તે છે આજના સમયમાં ગુણનો ઘોપ થાય તેમોટે દુ તુજને કરડીશ તેવારે પંથી બોલ્યો
 દુ ઘણા વર્ષે ધેર જાવંબુ વલી માદારી પાસે દ્વ્ય છે માટે ધેર જઈ મદારી સ્ત્રીને દ્વ્ય આપી તેની
 શીશ્વ માગી આહુ બુ એવો કોલ આપી પોતાને ધેર આવ્યો, સ્ત્રીને સર્વ વાત કહી શીશ્વમાગીને
 તે પુરુષ અટવીમાં પાંઠો આવ્યો, સ્ત્રીપણ પાઠલથી આવી સર્પને સ્તુતિ કરી કહેવા લાગી જે
 અહો નાગરાજા મદારા નરતારનુ નક્ષણ કરશોતો મદારી શી વણે યજો, મદારે શત્રુ પણ ઘણા
 છે તેવારે સર્પે કહ્યું તે શત્રુનિવારણ ડપાય તુજને બતાવીશ, તેની તું ચિંતા મકરજે આ ઔપધ
 મદારા રાફડા પાસે છે તેનુ મૂલ જઈ પાપાણ ડપારે ઘસીને તેના ઢાંટા વૈરી ડપર નાશ્વજે તો
 વલીનસ્મયાજો સ્ત્રીયેં તે ઔપધીનું મૂલજઈ, અમૃત મૂલીને પાપાણ ડપર ઘસીને સર્પે ડપર ઢાંટા
 નાશ્વવા તૈયાર થઈ તેવારે સર્પે બોલ્યો મેં તુજને ઔપધી વેશ્વાહી તો વલી મુનેજ બાલે છે ઝલતો
 ગુણ ડપર અવગુણ કરે છે તેવારે સ્ત્રી બોલીજે ગુણનો જાઈ ઘોપ છે એહું તમેજ તમારા મુશ્વથી

કહ્યો તો માટે હવે તમારે ઘોલવું નદી એમ કહી સર્પેષ્વર ગઠા નાલ્યા તે ઘલી નસ્મ થયા
 ॥ इति कलिकाल दृष्टात ॥ એમ વિચારી ગર્નમાંદે રહ્યાં જગવાને એક વેશે ટચ્વલી અશુલી હ
 લાવીને એક વેશે હાલ્યા તેવારે ત્રિશલાજીયે જાણુ અરે મહારો તો ગર્ન ઠતો ઠે, અને મેં
 ફોકટ ચોટો શોક કયો એહુ ચિતવન કરીને કહેતી હવી કે હે સસીયો ! મદારા ગર્નને કુશલ
 ઠે, એવી વાત દર્પથી કહેતી હવી, મેં અજ્ઞાનથી વિલાપાત કયો, મદારા નાગ્ય મહોટા, હું ધન્ય
 કૃતપુત્ર, હુ ત્રણહુવનમા માન્ય, મદારુ જીવવું સફલ, સસીયો જયજય કરવા લાગી, અષ્ટમગલ
 સેધ્યો હતો તે પ્રગટ થયો, મદારુ જીવવું સફલ, સસીયો જયજય કરવા લાગી, અષ્ટમગલ
 માંઘર્ષા, કુંકુમઠાઘ્યાં, રાજાને વધાઈ વીધી, રાજાપણ સુશી થયો, વાજિત્રવાજ્યાં, નાટક મહો
 ત્સવ થયા, તોરણ ઘાંધ્યાં, ધંવીજન જયજય શબ્દ વોલ્યા, ધંવીશાનાં ઠોઘ્યાં, અનેક લોક મલ્યા,
 મગલિકની વાતોયે કરી કોલાહલ થઈ રહ્યો, મહા વાન ઝાપ્યાં, એ પ્રમાણે આનવથી રાજાની
 રાજધાની દર્પે રૂપ થઈ, સૂત્રકાર કહે છે કે તે ગર્નનું કુશલ ન જાણવાથી સિદ્ધાર્થરાજાના ઘરમાં
 મુવંગ, તાલ, વીણા, દલ્લતાલ, નાટક ઇત્યાદિ લોકવદ્ધન એવા સર્વ કાર્યે આનવ રહિત થયા હતા
 ॥૧૩॥ તેથી મદાવીર સ્વામી માતાને શોકાતુર જાણીને એક વેશથી હાલતા હવા તેવારે ત્રિશલા
 હૃદયમાં હર્પે પામીને ઘોલી ॥ ૧૪ ॥ ॥ મદારો ગર્ન દરણ થયો નથી, યાવત્ ગલ્યો નથી,
 યા મદારો ગર્ન પ્રથમ હાલતો ન હતો તે દમણા હાલે છે, એહુ કહીને દર્પે પામીને વિષ્વરવા
 લાગી હવે શ્રમણ જગવત શ્રીમદ્દાવીરસ્વામીને વિચાર થયો જે મદારા માં બાપ દમણાથીજ
 એવા પ્રકારનો મોદ કરે છે તો જેવારે હુ વિક્ષા લવ તેવારે તો એ ઘણુ ફલ પામે માટે હવે
 મદારે મદારા માતા પિતા જીવે તિહાં સુધી વીક્ષા લેવી કળ્યે નહીં એહું જેવારે સાઠાઠમહિના

ગર્જને થયા તેવારે જગવાને અન્નિઘ્રહ લીધો અર્થાત્ આંદી સાઠાઠમહીનાનો ગર્જ થયો, સાઠા
 ઠમહીના વીત્યા ॥ ૯૫ ॥ ॥ તેવાર પઠી ત્રિશલામાતાર્યે જ્ઞાન કષ્ટુ, ઘરે વેવપૂજા મંગલ
 કર્યાં, સર્વ ઘરેણા આનૂયણ પહેર્યાં, હવે ગર્જનપ્રતિપાલન કરવાને અર્થે ઘણો ઠંઠો આદાર
 લીયે નહીં, ઘણો ઠંઠો આદાર લીયે નહીં, ઘણો તીરવો સુઠ મિરચાવિકનો આદાર લીયે નહીં
 ઘણો કઢવો નિવાવિક, ઘણો કશાયેલો દુરઢે પ્રમુલ્લ, ઘણો રાદો તે આંબલી પ્રમુલ્લ, ઘણો મીઠો
 તે ગુઢાવિક, ઘણો ચોપલ્લો તે ઘી પ્રમુલ્લ, ઘણો છૂલો તે ઘણા પ્રમુલ્લ, ઘણો છૂલો તે પુઢલા પાપઢી
 પ્રમુલ્લ, ઘણો લીલો તે ફલ ફૂલ કંવમૂલાવિક ઇત્યાવિક જોજન રાચ નહીં, જે જોજન કરે તે
 પણ વિધિ સહિત કરે, વસ્ત્રપણ વિધિયે કરી પહેરે, ગધાવિક વિધિયે લીયે, માલા પ્રમુલ્લ વિધિયે
 પહેરે, ગર્જની રક્ષાને વાસ્તે પોતાને રોગ થવા વીયે નહીં, શોક કરે નહીં, મોદ કરે નહીં, જય
 રાસે નહીં, ઘણા કામ કરે નહીં, જેને કામ ગર્જને હિતકારી હોય તે તે કામકરે, માનોપેત
 પથ્થકરતી થકી ગર્જને પોપે, જે વેશમાં જે વીજ પાચન થતી હોય, જે કાલામાં જે વીજ ગુણકર્તા
 હોય તે ઘીજ વાપરે, દુઠું કરે, કોમલ શય્યાયે શયન કરે, સુસ્વાસનને વિષે થેસે, ઝંઝી નીચી ફરે
 નહીં, ઇત્યાવિક ગર્જે યત્ન કરે વલી વાગ્જઢાવિક ગ્રથોમાં કહેલું છે તે કહે ઝે ગર્જિણી સ્ત્રીજો
 વાયઢું રાચ દટલે વાયુવીજ રાચ તો ગર્જે કુચઢો થાય, આંધલો થાય, વામન થાય, પિત્તકર
 નારી વીજ રાચ તો ગર્જ પઢીજાય તથા તેનું અગ યીલુ થાય, કફ કરનારી વીજ રાચ તો
 પાડુ રોગ ર્થેત વર્ણ વાલો થાય અથવા કાવરચિતરો થાય તથા જો ગર્જવાલી સ્ત્રી છૂણ ઘણુ
 રાચ અને આંસુમા કાજલ ઘણુ ઘાલે તો ઢોકરો નેત્ર રહિત આંધલો થાય, ઘણોઠંઠો આદાર
 કરે તો વાયુ ઘણો થાય, ઘણુ ઝઢુ રાચ તો ઢોકરો નિર્બલ થાય, મૈથુન સેવન કરે તો ગર્જ

मरण पामे, घोडा प्रमुख उपर चढे, घणी वोढे, चालती पढे, पेट मसलावे, खाल
प्रमुख वल्लये, उंची नीची सूवे, मेढी प्रमुख उपर चढे उतरे, कनडक बेसे, उपवास करे, वमन
विरचन खुलाव लीये एटलां वानां करे तो गर्जे पढीजाय, घणुं रुवन करे तो ठोकरो वीपढी
आख वालो थाय, घणा गीत गायतो ठोकरो बढिरो थाय, घणी वातो करे तो लायर थाय,
घणु हुसे तो मश्करो थाय, घणी गालो बोले तो ठोकरो लंपट थाय ॥ तथा श्रुश्रुमां शुं शुं पय्य
करु शुं स्वावुं ते कदेठे, वर्षाश्रुमां छूण गुणकारक ठे, शरव श्रुमां जल गुणकारक ठे, शिशिर
श्रुमा खाटोरस गुणकारी ठे, वसत श्रुमां घृत गोल इत्यादिक गुणकारक ठे ॥ वली कोइ
मदोटी तुझावस्था वाली सश्यर वतावे तेरीते त्रिशलाराणी करे ठे ते कहे ठे के वाइ धीर
जयी बोलो, धीरजयी चालो, क्रोध मकरो, पय्य खाड, घणो आकरो घाघरो अने काचली
वायो नद्दी, घणु हस्तवुं मकरो, चांदणीमां सूवो नद्दी, केमके अगासैं सुवाथकी पुत्र बामो
रावणखमो थइ जाय इत्यादिक वली घणु नीचुं न चालवुं, घणी उंची चढीशमां, बिवसे
सुवाथकी ठोकरो उंघण थाय, आथीउं थाय, नख कापवा थकी पुत्र कुशीलीयो थाय, घणुं
वोडवाथी पुत्र चचल थाय, घणु हस्तवाथी दोठ, दांत, तालु अने जीन कालां थाय, घणा गीत
गावाथी बदेरो थाय, वीजणे वापु कस्यथी यन्मत थाय, अति बोलवाथी बोलको थाय,
अति शोक कस्यथी उच्चाटीयो थाय, मूर्छाथकी निर्वूडि थाय, अति नय राखवाथी गर्जे वीक
ण थाय, अति परिश्रम करवाथी मक्कसि वालो अने आलसु थाय इत्यादिक वातो सर्व वढे
री कहे ते प्रमाणे त्रिशलाराणी पण गर्जेनी प्रतिपालना करे ॥ इवे त्रिशला माताने जला मो
दोना उपजे ठे के पूजा करु, दान आपु, साहमी वास्सव्य करुं इत्यादिक मोदोला सर्व सिद्धाथे

राजा संपूरण करे, दुर्ग सहित सन्मान करीने पूरा करे पण एवुन कदेके तुतो घेवी वेवी फव
 करे ठे एवीरीतें मोदोलानुं अपमान करे नदी, एम त्रिशलावेवीने अपजता मोदोलानी इछा
 सर्वथा तेना मनमां रवे नदी एप्रकारें मटावी आपे ठे तिदां रयवाही प्रमुख वनक्रीडा प्रमुखनां
 मोदोलजा तो सर्व सिधार्थराजायें पूश्वा परंतु एक दिवसें त्रिशलावेवीने एवो मोदोलो उपन्यो
 के इंझाणीनां कुंमल खेची लझे हुं पदेरु ते मोदोलो राजाथी पूरण थयो नदी तेथी मनमां
 कुमणी थइ (अर्थात् खिन्न थइ) तेवारे राजाना पठवाथी मोदोलो पूरो करवानी वात राणी
 ना मुखथी सांजलीने राजा कदेवा लाभ्यो के ए मोदोलो पूरण करीश पण ए वात महारा
 दाथमां नथी एटलामां इइ महाराजनुं आसन चलायमान थयुं तेवारे इइ अवधिद्वाने जो
 इने जगवाननी माताने मोदोलो पूरण करवा सारुं इंझाणी प्रमुख वेवांगनाना समूहने लझे
 क्षत्रियकुंम नगरनी समीपे एक मढाङ्गम पर्वत ठे तिदां इइपुरनामे नगर वसावीने पोताना
 परिवार सहित आवी रह्यो, सिधार्थराजायें सांजळ्युं जे इइ महाराज आपणा पर्वतमां रवे ठे
 तेवारे सिधार्थराजायें इइ महाराजने कदेवरावी मोकळ्युं के अमारो राणीने कुंमल जोइयें ठेयें
 माटे तमारी इंझाणीनां कुंमल आपजो ते सांजली इइ कुंमल आप्यां नदी तेवारे सिधार्थराजा
 सेना लइ इइ सार्थें युद्ध करवा गयो तिदां इइमहाराजतो जीतवाने समर्थ ठे तथापि जाणी
 बुजी दार खाझे जागी गया पाठलथी सिधार्थराजायें पोकार करती रुदन करती एवी इंझाणी
 अप्सरानां रुदमां वेवेजी दती तेना कुंमल छटीने त्रिशलाराणोने आपीने मोदोलो पूरण
 कसो वजी वीजा पण सत्तरजेवी पूजा रचावुं, तीर्थयात्रा करु, देवगुरुनी जक्ति करु, सुपात्रे
 दान आउ इत्यादिक अनेक मोदोलजा त्रिशलाने उपन्या ते राजायें पूरण कया ॥ एवी

रीतें त्रिशला राणी मोदोला पूरिजती, सूवे, वेडो, उनीरहे, सधली कुतुने विपे सेववा योग्य,
 गर्ननें सुखनां करनार, एवां जोजन, आछावन, वख, गंध, माला प्रमुख लीये, गर्नना दित
 कारक पय्ये करी वेशकाल योग्य आदार करती थकी, गर्नपोषण करती थकी पोताना परिजन
 जे वासी साहेजीउ प्रमुख तेमनी साये विचरती थकी फरती थकी पोताना आवासमां रहे ठे
 ॥ ९६ ॥ ॥ ते कालने विपे ते समयने विपे अमणजगवत श्रीमदावीर स्वामी उनालानो
 पदेजो चैत्र महीनो तेतुं वीछु पखवाडिपुं एटले चैत्रशुद्ध, ते चैत्रशुद्धनी तेरसने विवसें नवमहीना
 ठपर साढासात विवस गया थकां इहां नवमहीनाने साढासातविवस गर्नावासनो अधिकार
 ठे परंतु वंशो अधिको दोय तोपण पाठ एवो थोले तो तेनी कांइ दरकत नथी गर्नमां रहेवानो
 काल तो चोवीशेयतीर्थकरनो आ प्रमाणे ठे - श्रीकृपजवेवजी नवमहीनाने चारविवस रह्या,
 श्रीअजितनाथजी आठ महीनाने पच्चीश विवस रह्या, श्रीसंजवनाथ नवमहीनाने ठ विवस
 रह्या, अजिनदन आठ महीनानें अछावीश विवस, सुमतीनाथ नवमहीनाने ठ विवस, पद्मप्रज
 नवमहीनाने ठ विवस, सुपार्थनाथ नवमहीनाने ठविवस, चछप्रज नवमहिनाने आठविवस, सुवि
 धिनाथ आठ महीनाने ठवीश विवस, क्षीतलनाथ नवमहीनाने ठ विवस, अयांसनाथ नवम
 हीनाने ठ विवस, वासुपूज्य आठमहीनाने वीशिविवस, विमलनाथ आठमहीनाने एकवीश
 विवस, अनतनाथ नव महीनाने ठ विवस, धर्मनाथ आठमहीनाने ठवीश विवस, शांतिनाथ
 नव मंहीनानें ठ विवस, कुंदुनाथ नवमहीनाने पांचविवस, अरनाथ नवमहीनाने आठवि
 वस, मध्वीनाथ नवमहीनाने सातविवस, सुनिसुव्रत नवमहीनाने आठविवस, नेमिनाथ तथा
 नेमनाथ नवमहीनाने आठविवस, पार्थनाथ नवमहीनाने ठ विवस, श्रीमदावीरस्वामी नवम

दीनाने साक्षात्तात् विवस ए चोवीश तोर्थकरनी गर्जस्थिति कही ॥ हवे उंचराशिना सात
 ग्रहमां पहेलो चंडयोग दोते ठते, निर्मल वशविशाउ ते वावला अने घूल रजे करी रहित दोते
 ठते, जनमति वेलाये अथकाररहित, अग्नि दावानल प्रमुख उपडव रहित विशाउ दोते ठते,
 एवा वसतमां पक्षीयो सर्व जयकारी शब्द बोली रद्यां ठे, प्रदक्षिणावर्तसानुकूल शीत मंमव
 सुगंध सहित एवो पवन चूमिमां चालीरह्यो ठे पृथ्वीमां सर्वजातिना धान्य नीपल्ल्या ठे तेना
 योगें करी दुर्पवत्त थपा थकां सर्ववेशोना लोक क्रीडा करता थका विचरी रद्यां ठे तेकालें मध्य
 रात्रिना समयमां उत्तराफाल्गुनी नक्षत्रना त्रीजा पाया साथें चंडमानो योग दोते ठते रोग
 रहित एवी त्रिशलाराणी ते रोगरहित त्रयज्ञान सहित एवा पुत्रने प्रसवती हवी ॥९४॥

इति चतुर्थ व्याख्यान समाप्त ॥ यत्र जन्मकुंमली स्थापना ॥ स्वस्तिश्री रुद्रि रुद्रि जयोरमीग
 ल्यान्मुवयश्च सवत् ठविशें एकाणुना वर्ये मासोत्तममासे चैत्रमासे शुक्ल
 पक्षे त्रयोवर्षी त्रिथौ नौमवासरे घटी ५५ पल ११ उत्तराफाल्गुनी न
 क्षत्र घटी ६० ध्रुवयोग घटी ४५ पल ५५ तैत्तलकणै एव पंचांग
 शुद्धो श्री इष्ट घटी ४५ पल, १५ इहवाकुवशे श्रीहृत्त्रिय कुंमल
 पुरनयरे सिद्धार्थपदे चार्या त्रिशला हृत्त्रियाणी कुक्षौपुत्ररत्नमजीजनत्, त्रय सुवन वीपक
 जगत् श्रीमद्वावीर जन्म्या तस्य जन्म कुंमली स्थापना ॥ ॥ अथ पंचम व्याख्यान प्रारंभ ॥
 जे रात्रिमां श्रीमद्वावीर स्वामी जन्म्या ते रात्रिमा घणा देवता अने वेवीयो ते स्वर्गमां जाता
 आवतां जाथो घणाज आकुल व्याकुल थइ रद्या दोय तेनी पेरें जाणवामां नदी आवे एवो
 तेनो शब्द दोतोहवो अर्थात् अथक्त कोलादल शब्दमय दोतो हवो एटले जेवारे घणाजनो बोले

તેતારે શરમય થાય પણ માત્રમ પહે નહી ॥ હવે સૂત્રના અર્થને અનુસારે વિસ્તાર સાદિતજન્મમદ્વા
 ત્સવ કહિયે ટેયે ॥ જે સમયમાં શ્રીમદ્વાવીર સ્વામીનો જન્મ થયો તેવારે ત્રણ જગતમાં વધોત
 થયો, વલી આકાશમાં વેવડુંડની વાગ્યાં, વલી નરકના જીવોને પણ ફણમાત્ર આનવ થયો, કેમ
 કે જગવતના અતિશય થકો નારકો જીવને પણ મુહૂર્ત માત્ર શાતા રહે વલી સ્થાવરજીવોનુ પણ
 વિશેષ ટેવન નેવન નયાય તેથી તેને પણ સુખ ટપજે, જન્મતી વેલાયે સર્વે જમીન ડહાસમાનની
 પેરે ચડ રહી, હવે શ્રીજગવતનો જન્મમદ્વોત્સવ કહેલે તેમાં પણ પ્રથમ ટપ્પન્ન વિશાકુમારીયે કરેલો
 જન્મમદ્વોત્સવ કહે ટે તિહાં જગવાનના જન્મ થયાથી ટપ્પન્ન વિશાકુમારિકાનાં આસન ઘડાયમા
 ન થયાં તેવારે અવધિ પ્રયુજી જગવાનનો જન્મ થયો જાણી, રાત્રે તિહાં આવે, તેનાં નામ કહે
 ટે, રુચકદ્વીપની વસનારી ચાર વિશાની આવ આવ, તથા યે વિવિશાની ચાર ચાર અને મેરુની
 કર્ધે વિશાની તથા ગજવંત ગિરીની અથો વિશાની આવ આવ, મલી ટપ્પન્ન વિશાકુમારિકા તે
 રાત્રે તિહાં આવે, તેમાં પ્રથમ જોગકરા, જોગવતી, સુજોગા, જોગમાલિની, તોયધરા, વિચિત્રા,
 પુષ્પમાલા અને અનવિતા, એ આવ વિશાકુમારિકાં અથોલોકે ગજદત્તાકાર પર્વતની હેઠે વસ
 નારી ટે, તે આવીને જગવતને તથા જગવતની માતાને નમસ્કાર કરીને, ઈશાનકોણે એક સુ
 તિકા ઘર ધનાવે, એક યોજન એટલે ચાર ગાઠ પ્રમાણ ધરતીને સંવૃતક વાયરે ઘુન્દ કરીને કાંટા,
 કાંકરા, દૂર કરીને સુગંધિત કરે ॥ તેવાર પઢી મેઘંકરા, સુમેધા, મેઘવતી, મેઘમાલિની, સુવ
 રસા, વત્સમિત્રા, વારીપેણા અને વજાહિકા, એ આવ વિશાકુમારિકાં કર્ધે લોકે નવન વનના
 કૂટોને વિપે વસનારી ઠે, ત્યાંથી આવિને પ્રસુને તથા પ્રસુની માતાને નમસ્કાર કરીને તે સુ
 તિકા ધરને વિપે સુગંધિત પાણીયે કરી સદિત ફૂલનો વરસાવ વરસાવીને ગીત ગાતી રહે ॥ તેવાર

चित्र २१

श्रीकाशमादेवदुर्ग

सुनिका पर

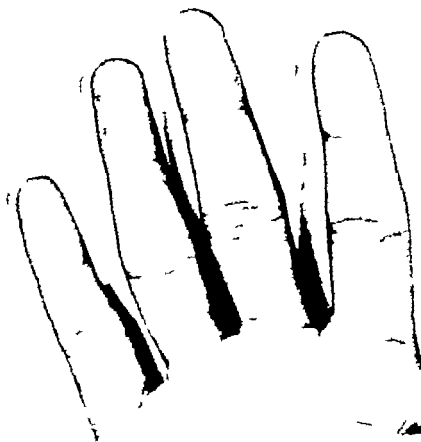
विग कुमारिका

विग कुमारिका

પઠી વલ્લી નવોત્તરા, નવા, આનવા નવીવર્ધિના, વિજયા, વૈજયંતી, જયંતી અને અપરાજિતા, એ
 આઠ વિગ્ધુમારિકાઝ રુચકદીપની પૂર્વવિશાના પર્વતને વિપે વસનારી છે તે ત્યાથી આવીને
 જગવાન તથા જગવાનની માતાને નર્મને મુલ્લ વેલવાને પ્રશ્નઆગલ વર્ષેણ દ્વાયમાં લઈને ગીત
 ગાતી ઈતી રહે. તથા સમાદારા, સુપ્રવત્તા, સુપ્રવદ્ધા, યશોધરા, લક્ષ્મીવતી, શોપવતી, ચિત્રણુસા અને
 વસુંધરા, એ આઠ વિગ્ધુમારિકાઝ રુચકનામા તેરમા દીપની વક્ષિણવિશાના પર્વતને વિપે વસ
 નારીઝ છે, તે ત્યાંથી આવી જિનને તથા જિનની માતાને નમસ્કાર કરીને સોનાના ઝુગાર ક
 લશ સુગધિત પાણીથી નરી દ્વાયમાં ધારણ કરી જગવાનનીમાતાને સ્નાન કરાવે પ્રશ્ન આગલ
 ગીત ગાન નાટારંજ કરે ॥ તથા ફ્લાવેલી, સુરાવેલી, ઇથિલી પદ્માવતી, એકનાસા, નવમિકા,
 નજા, અને સીતા, એ આઠ રુચક દીપની પશ્ચિમ વિશાના પર્વતને વિપે રહેનારીયો છે, તે ત્યાંથી
 આવીને પ્રશ્ન તથા પ્રશ્નની માતાને નમસ્કાર કરી જગવાનની માતાની આગલ વાયરો કરવાને
 અર્થે યીજણા દ્વાયમાં લઈ ઈતી રહે ॥ તથા અલ્પબુશા, મિતકેશી, પૂમ્પરીકા, વારુણી, દાસા,
 સર્વપ્રજા, શ્રી અને ક્ષી, એ આઠ વિગ્ધુમારિકાઝ રુચક દીપની ઉત્તરવિશાના પર્વતને વિપે વસ
 નારીઝ છે, તે આવી જગવત તથા જગવતની માતાને નર્મને જગવતની ઘે વાહુયે ચાર ચાર
 ઈતી થકી ચામર દ્વાયમાં લઈને પ્રશ્નને ઢોલે ॥ તથા વિચિત્રા, ચિત્રકનકા, તારા અને સૌદામિની
 એ ચાર વિગ્ધુમારિકાઝ રુચકદીપની વિદિશાના પર્વતને વિપે વસનારી છે, તે આવીને જગવત
 તથા જગવતની માતાને નર્મને દ્વાયમાં દીવા ઘ્રદ્દણ કરીને ઈતી રહે ॥ તથા રૂપા, રૂપાસિકા,
 સુરૂપા અને રૂપકાવતી, એ ચાર વિગ્ધુમારિકાઝ રુચકદીપની વિદિશિમાં વસે છે, તે આવીને
 જગવત તથા જગવતની માતાને નર્મને જગવતનું ચાર અશુલ પ્રમાણ નાલવર્જીને કાપે પઠી

धરતીમાંદે સ્વામીને માટે, તેના ઉપર વૈદ્યુચ રત્નનો ચોખ્ખો ચોતરો કરે, તેની ઉપર વર્ત્તન વાવે
 તેના પઢી સૂત્રિકા શુદ્ધકી વેગલા એક પૂર્વવિશે, એક વક્ષિણવિશે અને એક ઉત્તર વિશે, એ ત્રણ
 વેકારો ત્રણ કેનીનાં ઘર કરે, તેમાં સિદ્ધાસન રહે પઢી વક્ષિણ દિશિના કેલીશુદ્ધમધ્યે જગવત
 તથા જગવતની માતા, એ વેદુને લાવીને સિદ્ધાસન ઉપર વેશાહીને તેમને સુલ્લ ઉપજે એવું સુગધી
 તેલોનું મર્દન કરે, પઢી પૂર્વદિશિના કેલીશુદ્ધમા જડ જડ સિદ્ધાસન ઉપર વેસાહી આન કરાવે,
 ચંદન લેપન કરે, પઢી ઉત્તર દિશિના કવલીશુદ્ધમાં સિદ્ધાસન ઉપર વેસાહી અરણીકાશુદ્ધી ઘસીને
 અગ્નિ જગાહી ચંદનના કાશુદ્ધી શાંતિ પુષ્ટિ હોમ કરી, તે હોમની રક્ષા પોટલી કરી જગવત
 તથા જગવતની માતા એ વેદુના હાથમાં યાદે, યાદીને હે જગવાન્ ! પર્વતાયુર્જનવ એવી આ
 શીષ આપીને મણિમય ગોલાવે ઝગાડે પઢી તેને વજાવીને જગવાનને રમવાસારુ પલ્લ્યક
 ઉપર વાધીને ગીત ગાન કરી જગવત તથા જગવતની માતાને જન્મસ્થાનકેં મૂકી પાઠી પોત
 પોતાને સ્થાનકેં જાય ॥ એ એકેકી વિગ્ગુમારિકાને ચાર ચાર મહત્તરાવેલી છે, ચાર હજાર સામા
 નિક વેવો છે, શોલ હજાર અંગરસ્ક વેવો છે, સાત અનીકાધિપતિ છે, તથા ધીજા પણ ધણા
 પરિવારે પરિવૃત્તથકી એક યોજનના વિમાનમાં વેશીને પ્રયુનો જન્મમહોત્સવ કરવાને જેમ આવે,
 તેમ મહોત્સવ કરીને પોતાને સ્થાનકેં પાઠી જાય, એ વેવી જવનપતિમાંદેલી એક પલ્લોપમાયુ
 વાલી જાણવી, એ વેવીયોનો એજ સ્વાવ છે, કે તીર્થકરનો જન્મ થયાથી પ્રથમ એમનું આસન
 ચલાયમાન થાય, તેવારે પ્રયુનો પહેલો જન્મમહોત્સવ એ વેવીયો કરે, પઢી ધીજા ઇંજાવિક વેવો
 કરે રૂતિ ॥ ૧ ॥ એમ વિગ્ગુમારિકાએ મહોત્સવ કર્યા પઢી ચોસલ રૂષોના આસન ચલાયમાન
 થાય તેવારે શ્રીમહાવીર જગવાનનો જન્મ થયો એવું અવધિદાને જાણીને પ્રથમ સૌધર્મ

सौधम्यवती जना

हरणी गमेची घडी
बीजा देवी
पर वनभावेचे

६६, हरणीगमेपी देवताने बोलावी धार योजन पोहोली अने ठ योजन उची तथा एक यो
 जन नाली, पाठांतरे चार योजननी नाली कहे ठे ॥ उक्तंच ॥ धारसजोयण पडुला, सुधोसा
 घटाइ अइउच्च ॥ घत्तारिय नाजाउ, देवा सयपंच वार्यति ॥ १ ॥ एवी सुधोपा नामे घंटा
 वजाववानो हुकुम आपे, तेवारें हरणी गमेपी देवता पांचसे देवोनी सार्ये ते घंटा वजावे ते
 घंटांना शब्दथी सोधर्म देवलोकनां धत्रीश जास्व विमाननी घंटा वाजे, तेवारें सर्व देवता साव
 धान यइ जाय ॥ यहुक्त ॥ सुणिकण सखसह, मिलतिजवणाय वितरं पढहं ॥ जोइसियं सीय
 नार्यं, घटेण विमाणिया देवा ॥ १ ॥ एज प्रमाणे इशानेंइ लाष्टु पराक्रमनामा देवता पासे
 सुधोपा घंटा वजडावे, एम चोसठ इइ सद्धु पोतपोताना देवोनी पासें घंटा वजडावे तेवारें
 सर्व देवो इइ महाराजनुं काइ कार्य ठे एवुं जाणीने इइमहाराजनी पासें आर्वी हजार थाय
 पठी सोधर्मेंइ पण पालकनामा देवताये धनावेल जास्व योजननु पालकनामक विमान तेना
 मध्यचागमां पूर्वविशानी सादामो सिंहासन उपर वेसे तेनी आगल इइनी आठ अग्रमहिपी
 आठ नडासन उपर वेसे अने इइने मावे पासे चोराशी हजार सामानिक देवो नडासनो
 उपर वेसे जमणे पासे त्रण पर्यवा वेसे तेमां वार हजार अन्यतर पर्यवाना, चौव हजार म
 ध्यम पर्यवाना तथा शोल हजार बाह्य पर्यवाना मली वेंतालीश हजार देवो नडासन उपर
 वेसे तथा इइनी पठवाहे सात कटकना देवो नडासन उपर वेसे चारे विशाये चोराशी चो
 राशी हजार आत्मरक्षक देवता नडासनो उपर वेसे एवीरीतें सर्व चोसठ इइ पोतपोताना
 विमानमा वेग जाणी लेवा ए प्रकारें सर्व इइ देवदेवीउ सदित नदीश्वर द्वीपे आवे तेमां
 केटलाणक देवो इइनो हुकुम राखवा सारु आवे, केटलाणक देवो मित्रना प्रेक्षा थका आवे,

કેટલાએક પોતાની વેગીર્ડના પ્રેમા થકા આવે, કેટલાએક તીર્થકરની ચક્તિ જાવે કરી આવે, કેટલાએક કોતુરુ જોગ સારુ આવે, કેટલાએક અપૂર્વ આશ્ચર્ય જોવાને અર્થે આવે, તે વેવો પોતપોતાના જુદા જુદા વાહન ઉપર ચઢ્યા થકાં માદોમાંદે આપસઆપસમાં સિદ્ધના વાહન ઉપર ચઢેલા વેવતા હસ્તિના વાહન ઉપર ચઢનારા વેવતાને કહે છે કે તાહારો દ્વાથી દૂર રાણ, નદી તો મહારો સિંદ જવરજસ્ત છે તે તારા હસ્તિને મારી નાલગો એમજ પાહાના વાહન ઉપર ચઢેલા વેવતા ધોહાના વાહન વાહને કહે છે તથા ગરુહ ઉપર અસવારી કરનાર ઘેર સર્પ ઉપર અસવારી કરનારાને કહે છે તથા ચિત્રાના વાહન ઉપર ઘેઠેલા વેવો છે તે ઘાગના વાહન ઉપર ઘેસનારાને કહે છે એમ વચન વિવાદ કરતા કોહાકોહી વેવતાંડ સદુ પોત પોતાના વાહનની પ્રશસા કરતા ચાલે છે, તિહાં વેવસમુદાયેં કરી આકાશ યદ્યપિ ઘણુ મહોંડું છે તોપણ સાંકડું થઈ ગયું, વલી માર્ગમાં કોડેક વેવતા મિત્રને ઘોડી આગલ ચાલ્યા જાય તેવારે તેનો મિત્ર કહે કે અરે યોહીવાર વના રહો દુપણ આહુ હુ તેવારે તે વેવતા કહે પ્રયમ જગવાને વાદવાનો મહોંડો લાજ કોણ મૂકે? એહુ કહીને ચાલ્યો જાય એવીરીતે જે જરજસ્ત હોય તે આગલ નિકલી જાય અને કોડેક નવલા હોય તે પહતા થકા વોલે જે નાઈ આ માર્ગે ઘણો સાકહો છે તેવારે વીજો કોડે કહે હુપ રહો એ પર્વના વિવસ સાકહાજ હોય છે કોડે કહે ઘણુ નહી શોલ સ્વર પહડો તો ઈડ મારડો એવીરીતે આકાશથી હેઠા ઉતરતા થકાં જેમારેં જ્યોતિષીના તારા પાસેં આવ્યા તેવારેં તારાંડની કિરણો લાગવાથી કવિ ઇત્યેશ્ના કરે -

? એવા વેવતાના મસ્તકેં તારાના વિમાન શોજિ રહ્યાં છે તે જાણીયે

रूपानો ઘઘોજ હોય નહિ ! ! વલી શરીરે તારા લાગ્યા તેના યોગે પરસેવાના વિંડુ સરસ્યા વિસવા
 લાગ્યા એરીતેં સર્વેં ફંડ અંદ્રેં વેવો નવીશ્વરદીપમાં વિમાન સંકોચીને રહેતા હવા ॥ હવે સૌથ
 મેંડ જગવાનના જન્મ ઘરનેં નિયે આવીને, જગવાન તથા જગવાનની માતાને નમસ્કાર કરીને,
 ત્રણ પ્રવક્ષિણા આપી જગવાનની માતાને કહે કે હે રત્નકુક્ષિધારિણી ! હે રત્નગર્જે ! હે રત્નવી
 પક હે માતા ! પહેલા વેગલોકનો હુ ફંડ હું તે તારો પુત્ર ચોવીશમો તીર્થંકર હે તેનો જન્મ
 મહોત્સવ કરવા સારું આપ્યો હુ માટે તમે કાંઈ મરશો નહીં એમ કહી “નમોસ્તુ રત્નકુક્ષિધારિકે
 હુત્યં” એ પાઠ જણીને જગવાનની માતાને અવસ્થાપિની નિશા આપીને ઘીજો જગવાન જેવુજ
 સ્વરૂપ કરી માતાની પાસે પાસીને ફંડે પોતાનાં પાંચ રૂપ વૈક્રિય ધનાઢ્યાં તેમા એક રૂપે કરી
 હે હાથે કરસપુટમાં રાલી જગવાનને ડપાહ્યા અને એક રૂપે જગવાનની પઠવાહે રહ્યો થકો
 ડપર ડત્ર ધશુ અને હે રૂપેં, હે પાસેં ચામર ઢાલવા લાગ્યો, અને એક રૂપેં વજ્ર ઢલાલતો
 થકો જગવાનની આગલ ચાલ્યો, એમ ઘર્થાં મલી પાંચ રૂપ ફંડ મદારાજેં વૈક્રિય કહ્યો,
 તેમાં આગલો પાઠલા રૂપને ધસ્વાણે અને પાઠલો આગલા રૂપને વસ્વાણે, એમ પાંચ રૂપેં
 કરી ફંડમદારાજ, મેરુપર્વત ડપર નિંદાં પાંદુક વન હે, નિંદા જગવાનને લડ આવીને મેરુની
 હુલિકાથી વક્ષિણ વિશિયેં અતિપાર્દુમલા ધિલાને તલે શાશ્વતુ સિદાસન હે, તેની ડપર
 જગવાનને ડસ્તંગમાં લડને ફંડમદારાજ પૂર્વે સન્ધુલ વેગ, તેવારેં નિંદાં ચાર વેગલોકના
 વશ ફંડ, જવનપતિના વીશ ફંડ, ઘાતરના વત્રીશ ફંડ, અને ચહમા તથા સૂર્ય, એ વે
 જ્યોતિષીના ફંડ, એમ સર્વેં મલી યા... ફંડ સપરિવાર પ્રહુનેઆત્ર કરાવવાને અર્થેં મલ્યા હે, તે
 સર્વેં ફંડ તથા હેવ મલીને પોતપોતા... એક વેવતાઝને આઢ્યા ધાપે કે જાડ એક હજારને આઠ

सोनाना कलश, तथा एक हजार, आठ रुपाना कलश, तथा एक हजारने आठ रत्न
 ना कलश, तेमज चोथा सुवर्णरौप्यमय, पांचमां सुवर्णरत्नमय, ठाठा रत्नरौप्यमय, सात
 मा सुवर्णरौप्यरत्नमय, आठमा मृत्तिका मय, ए आठ जातिना प्रत्येक एक हजारने आठ
 आठ कलशो, करतां आठ हजारने चोसठ कलश थाय एवा सर्व मली अन्निकेक कलशो एक
 क्रोढने साठ लाख दोय तेनो विवरो लखीयेँ ठेयेँ नवनपतिना वीश इड, व्यतरना वत्रीश
 इड, वैमानिकना वश इड, तथा अट्टी दीपना एकसोने वत्रीश सूर्य चड, धरणेड नूतानेडनी
 वार इडाणी, व्यतरनी चार इडाणी, चमरेडनी वश इडाणी, ज्योतिपीनी चार इडाणी, सौधर्म
 ईशान ए वेनी सोल इडाणी, सामानिक देवोनो एक, प्रायत्रिंशकनो एक, लोकपाल देवोना
 चार, अंगरक्षक देवोनो एक, पर्यवाना देवोनो एक, प्रजाना देवोनो एक, अने सात कटकना
 देवोनो एक, एम सर्व मली शर्गे ने पञ्चाश अन्निकेक थाय, ते एकेक अन्निकेक चोसठ हजार
 कलश दोय, तेवारें चोसठ हजारने अट्टीसो गुणा करतां, एक क्रोढने साठ लाख कलश थाय
 ए एकेका जातिना कलश, गत्रीश योजन उंचा धार योजन पोद्दोजा, अने एक योजनना ना
 लवा वाला जाणवा, एवा कलश, तेमज वली नृंगार, वर्पण, रत्नकरमीआ, थाला, पात्रि
 का, पुष्प चगेरी इत्यादिक पूजानां उपकरण प्रत्येक एक हजारने आठ प्रमाणे जाणवा तथा
 मगधादिक तीर्थनां जल, गंगा प्रमुख नदीउनां जल, पद्म इदना जलथी कलशानरी लावो अने
 चन्द्रहिमवत, लुक्कर, वैताढ्य, विजय, वक्षस्कार, देवकुरु, अक्षरकुरु, नडशाल अने नवनवन
 प्रमुखना सर्व फल, प्रधान गंध, सर्व औषधि, पाणी प्रमुख अन्निकेक वस्तु पण वेवतापासेथी
 अणावें, तेवारे सेवक देवो सर्व क्षीरसमुद् प्रमुखना जर्जे करी कलशानरी पोताना हवय आगल

पादुका धनमा शत्रुनीता रत्नामहोत्सव देसो करेने

चार दृषयमा छापे १-५ नवरात्रे

ધરીને ઠના રહે તે સર્વ વિચારે છે જે ફક્ત મહારાજ આજ્ઞા આપે તો કલશ ઢોલીયે તે વેવતા એવા
 શોને છે કે જાણીયે સંસાર સમુદ્ધને તરવાને અર્થે કુંજ ધસ્યો હોય નહીં ? એવા શોને છે તથા
 નાવતુરૂને સિંચે છે કેવા પોતાનાં પાપરૂપ મળને ધુવે છે, અથવા ધર્મરૂપ પ્રાસાદ વપર કલશ
 ચઢાવે છે, કે છું ? હવે એવા અવસરને વિષે, ફક્ત મહારાજના મનમાં એવો સંશય ઉત્પન્ન થયો
 કે આ નાનો શાલક થકા શ્રીવીર નગવાન, એટલા કલસોની જલધારાથી મદારા સ્વોલામાથી
 ક્યાંય જતા રહેશે એવઢા જલાન્નિષેક કેમ સદ્ન કરી શકશે ? એું જાણી અનિષેકનો આવે
 શ ન વેતા હયા, તેવારે જગવર્તે અવધિના શ્લેષે કરી ફક્ત શક્તિ મન જાણીને અરિહંતપણાનું
 અતુલ્ય વલ જણાવવા નિમિત્તે સ્વોલામાં વેઠા થકાંજ શાલકરૂપે માયા પગને અગુઠેથી સિદ્ધાસન
 પરમ્પો, તેવારે શિલા કપાયમાન થઈ તેના કપવાથી મેરુદુશ્લિકા કંપાયમાન થઈ, તેવારે
 લાલ યોજનનો મેરુકંપ્યો, તેના કપવાથી સર્વ પૃથ્વી કંપી, સકલ ધરતી ધરદ્રવા લાગી,
 પર્વતનાં શિખર ઝૂટવા લાગ્યાં, સમુદ્ર જલક્ષોન પામ્યો ચલાચલ થયો, બ્રહ્માંડ ફાટવા સરસ્યો
 શબ્દ થયો, સર્વ વૈવો નય પામ્યા, વૈવાંગનાડ નયને લીધે વૈવોના ગલામાં વલગી તેવારે ફક્ત
 કોઈ પામ્યો થકો કહે છે, કે અરે આ દર્શના સમયને વિષે આવો સ્થપાત વિચાર કોણે કસ્યો
 છે ? વલી પ્રસુતા જન્મ મહોત્સવમાં એવાં વિગ્ર કરવા વાલો આ કોણહુટ છે ? એમ વિચારી
 હાથમાં વજ્ર લઈને અવધિ પ્રદુર્જીને જોયુ તો પ્રસુની શક્તિ જાણી કે એતો નગવાને પોતેજ
 સર્વ કસ્યું છે મેં અજ્ઞાનથી તીર્થકરનું શલ નહીં જાણ્યું એું જાણીને ફક્ત પગે જાગી સ્વમાવીને
 સ્તુતિ કરવા લાગો ॥ હ્રજંગપ્રયાત ઠંવ ॥ સુણો વીર્ય વોહું વિશાલો વિબુધો, નરે ઘાર યોદ્ધ મલી
 એક ગોપ્યો ॥ વડો ગોધન્ને લેલવો એક ધોહો, તુરંગેણ ઘારે મલી એક પામ્તો ॥ વડો પંચ મહિપો

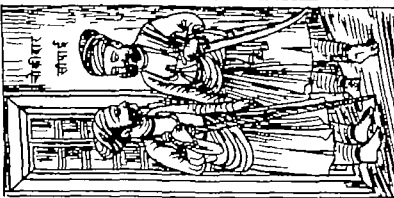
मद्बोम्बत नागो, गज पांचशें केशरी वीर्य त्यागो ॥ दूरि वीशशें वीर्य अष्टापदेको, वश लक्ष
 अष्टापदे राम एको ॥ जला रामयुग्में समो वासुदेवो, द्वितीय वासुदेवें गणी चक्रि सेवो ॥ जला
 जङ्घ चक्री समो नाग शूरो, वली कोढि नागाधिपें इष्ट पुरो ॥ अनते सु इहें मली वीर्य जेतु,
 टची अगुली वीरप्रभु वीर्य तेतु ॥ १ ॥ ॥ एम इहें वखाण्या तथा मेरुपर्वतें विचाखु जे
 अनता तीर्थकरना जन्मानिपेक मदारा उपर थया, परंतु मुजनें कोणो पर्गे फरश्यो न हतो,
 ते दूमणां श्रीवीरें फरश्यो, तेथी दुं पण धन्य हुं एम समजीने जाणो दर्पथी नाच्यो थको
 चितवे ठे जे दुं सर्व पर्वतनो राजा ते स्वरे खरो बु वली पांच मेरुमां पण दु मद्दोदो अग्नेसर
 ते पण खरेस्वरो बु हवे शकेंदना आवेशथी प्रथम वारमां देवलोकनो अच्युतेंद आत्र करावे ते
 पठी अनुक्रमे वतरता वतरता इशविको अनिपेक करे ठेद्या चंद सूर्य आत्र करे एम सर्व अ
 दीशें अनिपेक थाय पठी इशानेंद, जगवानने खोलामां छेदनें वेसे अने सौधमेंद चार धवल
 वृपजना रूप विह्वळीने तेना आठ सौगढांयें करी खीर समुद्रना पाणीनी धारायें अनिपेक
 करे एवा विधिथी सर्व देवो पोतपोतानी नक्ति करी आत्र करावे पठी जगवतनुं शरीर गथक
 पायें वल्लें लोढीने फूल, वावना चंदन विलेपन, अद्भुत दोकन, वीप, फल, धूप, पाणी, नैवेद्य
 ए आठ प्रकारनी पूजा करीने जगवाननी आगल श्रीवत्स, मत्स्ययुग्म, वर्पण, पूरण कलश,
 स्वस्तिक, नवार्चन, ज्ञासन, सरावसपुट ए आठ मंगल रूपानां अद्भुतें करी आलेखे, पठी
 आरति करे, गीतगावे नृत्य करे, वाजिन्न वजावे, पठी अपूर्व एकसों आठ काव्यनी रचना
 करी स्तुतिरूप नावपूजा करे ते करीने पठी जगवानने जगवाननी माता पासे मूके, अवस्था
 पनी निश दूर करे, वली जगवाननो प्रतिविंब तिहां प्रथम थापन करेलो हतो तेपण दूर

सिद्धार्थराज

दाली वधामणी मापेदे

चोकीदार

सीपाई

करीने रत्नजडित कुंमल युगल तथा वेवङ्ग्य युगल, त्रिशलामाताने आपीने सुवर्णजडित
 दहो जगवानने रमत करवाने अर्थ मूकीने तथा वारकोढ सोनैयानी वृष्टि करीने वली
 एज पाठ केठलिएक प्रतोमां आवीरिते लखेजुं ठे के उपर रत्नजडित चंडुज बांधी, रत्न
 जडित वे कुंमल तथा श्रीवाम ते रत्नजडित सुवर्णनो वढो ए सर्व उमीशे मूकी वत्रीश
 कोढ सोनैयानी वृष्टि करी पढी सौधमैड सर्व वेवोमां एवो हांको करीने कहे के नोनो
 वेवो जे हुं कहुं हु ते तमे सांजली सेजो के जे कोइ देव अथवा असुर दानव, जगवान
 उपर तथा जगवाननी माता उपर माठी वितवणा करशे तेनो मस्तक अर्जुनवृक्षनी मांजर
 नी पेरे आ वज्रयी ठेदी नाखीश ए प्रमाणे कहीने जगवानने अगुताथी अमृत संचार करी
 सर्व इइ नवीश्वरदीपमां आवी अछाश्मदोत्सव करीने पढी पोतपोताने स्थानके जाय तिहां
 पण अछाइ महोत्सव करे इति देवकृत जन्ममहोत्सव समाप्त ॥ ३ ॥ हवे सिद्धार्थराजायें क
 रेलो जन्ममहोत्सव लखे ठे पुत्र जन्म्या पढो वासीयें जइने राजाने वधामणी आपी राजा
 पोताने घेर पुत्रनो जन्म सांजलीने रोमरोम दुर्धवत थयो एक मुकुट बिना बीजा सर्व आजु
 पण जे पोताना अंग उपर दतां ते वासीने आपी दीधां, माथुं धोवरावीने तेनुं वासीपणु
 दूर कहुं, पेढीधरपेढी सुधी स्वाय एटजुं धन वासीने आपुं जे रात्रिमां भ्रमणजगवत श्रीम
 दावीर स्वामीनो जन्म थयो ते रात्रिमां घणा वैभ्रमण वेवनी आह्वा धारक तिर्यकृजुंक दे
 वताणै, सिद्धार्थराजाना मदेजने विपे रूपानी वृष्टि करी, सोनानी वृष्टि करी, वज्रदी
 रानी वृष्टी करी, वस्त्रनी वृष्टी करी, आचूषणनी वृष्टि करी, नागरवेज पत्र, फल, फूल तथा
 बीजने शालि प्रमुख ते सर्वनी वृष्टि करी, माला, गंध, वास, सुगंधि चूर्ण तथा दिंगजु

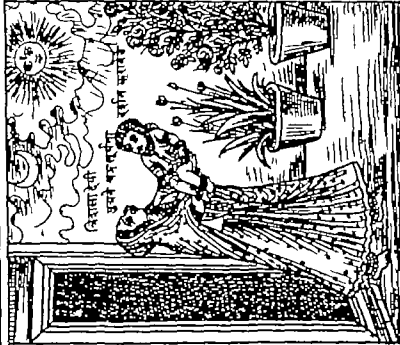
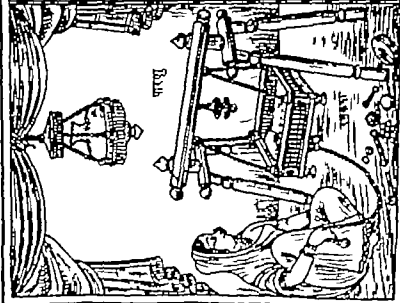
પ્રમુલ્ય રંગ થને સોનામોરોની વૃષ્ટિ કરી, તે અગણિત વૃષ્ટિ કરી, કોઈક ઠેકાણે એડુ જસેલુ
 ને કે પત્તર માત્ર પર્યંત ત્રણકોઢ રત્ન વરસાવે ॥ ૧૯૯ ॥ હવે વેવતાડ્યે જે ઘરેણાની
 સિદ્ધાર્થરાજાને ઘેર વૃષ્ટિ કરી તેનાં નામ કહે છે ॥ મુકુટ, કુમ્ભ, હાર, અર્ધહાર, વાસુ
 ઘઘ, વેરલા, ત્રિસરા, ચોસરા, ઠસરા, સાતસરા, આઠસરા, નવસરા, અઢારસરા, એકાવલી, ક
 નકાપલી, ટકાવલી, રત્નાવલી, મુકુટાવલી, ચણાવલી, હીરાવલી, પ્રવાલી નક્ષત્રાવલી ઓણ
 સૂત્ર, કટીસૂત્ર, રસના, રૂપ, પદ્મશિખર, ચૂઢામણિ, કટક, કકણ, અગવ, મુડાનવક, વસમુ
 ડક, મુડિકા, અશુભીય, કદમ્બ, પુષ્પક, તિલજંગક, કર્ણપીઠિક, ઘટ્ટક, અજર, મેલલા, મુવક,
 પવક, પઢકડિ, સાકલું, સાકલી, વિશિષ્ટ, મૌલિકજગ, ઘટ્ટી, વોરા, હાંસલી, કર્ણપાલ, સં
 કપાલ, ગેયક, દેમજાલી, મણિજાલી, મૌલિકજાલી, રત્નજાલી, ગોપુષ્ક, ઘરસુકા, મ
 મેક, વર્ણ, વરિકા, હાંસ, જાંજર, નેપૂર, ઘૂઘરા, પાગઢા, વીઠીઆ, અંગૂથલી, વાલાજાલી, પૂ
 મણ, થકોટા, રૂપાલદેરિઆ, રાસમ્ની, ગોફણો, ફૂલી, સિયો, ત્રસંટીઝ, ઘોટી, ઘોરઢા, કઢી,
 વેઢલા, મુરકી, મોતી, નરગઢોઢા, નાગફણાં, ટુંગલ, ઘપકલી, પાનહી, હુતરા, વાલી, મોતી
 સર, તાંતિ, ગાંઠિઆ, વરથલી, પોંચી, ગલસિરિ, ટીલી, ચાંવલા, આહી, નવમ્મહ, મુડહી, અં
 ગુઠી, વેઢ, વીંટિ, વાંકઢા, ઘપ, કરજાલું, માવલિઆં, કવોરો, સ્વેલમાવલિયાં, પાટીઆલો
 કવોરો, જલકણ, મઝઢ, નાગફૂલી, નાગ, નાગલાં, મોર, વૈસણ, નથ, કાંટો, મયોવય, આં
 જણ, ઝાનિયાં, ઢિંગલો, કુકુમ, એલા, જવલા, ચૂઢી, ચૂઢલી, થર, કકણ, કારેલી, લાલિ,
 પંચમેલલા, હાથસાંકલી, સોનાનાંલદેરિઆં, તાવીત, કઢલાં, સલિઆલું, કલાહી, અણવઢ,
 લોનિઆ, કુંચી, પાર્શ્વ, સાતયેવેયક, નવયેવેયક, ઘાપલવીંટી, મકોઢાંસલો, જેવેઢ દ્રવ્યા

વિક અનેક જાતિનાં આનરણોની રુષિ કરતા હવા ॥ હવે જગતને જન્મ કલ્યાણકે ધોવરા
 જલોકે ડ્યોત થાય નરકમાં પણ ડ્યોત થાય તિહાં પહેલી નરકે સૂર્યસમાન તેજ થાય, ધીલી
 યેં વાવજાયેં ઢાંકેલા સૂર્યસરલો તેજ થાય, ધીલીયેં વંડમા સરસુ તેજ થાય, ધોધીયેં વાવ
 લાયેં ઢાંકેલા વંડ સરસુ તેજ થાય, પાંચમીયેં ગ્રહ સરસુ તેજ થાય, ઠીયેં નક્ષત્ર સરસુ તેજ
 થાય, સાતમીયેં તારા સમાન તેજ થાય એમ જગવાને જન્માદિક પાંચ કલ્યાણકે નરકાદિ સર્વ
 ધોવરાજલોક પૃથ્વી આદિકમાં સર્વે તેજ થાય એવીરીતેં જવનપતિ, અતર, વાણબતર, જ્યો
 તિયી અને વૈમાનિક વૈવતાયેં તીર્થકરનો જન્મમહોત્સવ કલ્યા પઠી પ્રજાતસમયે સિદ્ધારાજા
 નગરના રાજવાલાને બોલાવીને કહેતો હવો ॥૧૦॥ ॥ હે વેવાણુ પ્રિયા તમે ઉતાવલા કૃત્રિયકુ
 મનગરમાં ધંદિવાનોને ટૂટા કરી મૂકો અને તોલ માપાં વધારો તથા કૃત્રિયકુમનગરની માંહેલી કો
 રે અને વાહેર કચરો કાંટો કાઢાઢી સાફ કરો, લીંપાવો, તેની ડપર ઘુગધજલનો ટટકાવ કરાવો,
 ત્રિભુણમાર્ગે ટ્રણમાર્ગે, ટ્રવાટા, ડોવટા તથા જિહાં ઘણા માર્ગેજેલાદોય તેવચ્ચર ચારમુલમાર્ગે,
 રાજમાર્ગે એ સર્વે રસ્તાને પવિત્ર કરાવો, કચરા કાટા કાઢાઢીને સાફકારવીને રસ્તાને ઘરોબર કરો,
 તથા જેની ડપર વેશીને સુસેષી સર્વે લોકો મહોત્સવ જોડે શકે એવા મહોટા માંચાઠપરમાંંચા
 ઘથાવો, અનેક પ્રકારના રાગની ધ્વજા પતાકાડે કરાવી સ્થાનકે સ્થાનકે ઘથાવીને નગર શોજા
 યમાન કરો, શહેરના માર્ગોને લીંપાવો, ધોવરાવો, ધીલી ગોશીપેંચવન, રક્તવન, પાંચઝાંડુ
 લીંચા ટાપા વેવરાવો, ઘરમાંં ચવનના કલશ થાપન કરાવો, ચવનકલશઘટિત તોરણોને ઘરોના
 ઘારણે વંધાવો, લાવી મહોટી અને ગોલ તથા જટકતિ એવી પુષ્પમાલાડનો સમૂહ જટકાવો,
 પાંચવર્ણી ફૂલોના ઢગલા કરાવો, કુણાગર, જલોકુવરુ, શિલારસ, ધુકતો યકો ધમધમાયમાન

मनोहरगथ सुगधगंधित अग्रवती उखेवो, मनोहर गथ करो, वली नाटक करवा वाजा जे
पोतें नाटक करे ते, रशीउपर नाचे ते, मध्ययुद्धकरनारा, मुठीयोथी युद्धकरनारा, नाम जवा
इया, कथाना करवावाला, रास बोलवावाला, घट अने हाथी उपरथी कूबी जाय तेने प्लवक
कहेते ते, राजानी वशावलीनां बोलनारा, पावक कवित कहेनारा, कोटवाला, छुनाछुन निमि
नना कहेवा वाला, वासनी उपर नाचनारा, चित्रामणना पाटीया वेखवावाला जेने मख कहे
तेते, तथा चामहानी मसकने वायरथी जरीनें वजावे तेने तुणयद्या कहेते ते, सुंखिनी बीण
बजावनारा, हाथताल देइने नाचनारा, अनेकतालना बजावनारा, ए सर्वेने बोलावीने ठेकाणे
ठेकाणे येसाढी आपो ए सद्गु पोतपोतानी कलाउ लोकोने वेखाडे ए काम तमे करो तथा
बीजापासें करावो वली हजारो गमे धूसरा एटसे विवाहना मन्ममां घाले ठे ते तथा हजारो
गमे मुसल उचा करावीने मदारी आझा मने पाढी सोंपो ॥ १०१ ॥ ॥ तेवारें ते कौटुंबिक
पुरुष घणाखुशी यइने राजाना दुक्रम प्रमाणे काम करीने राजानी आझा राजानें पाढी सोंपी
॥ १०२ ॥ तेवार पढी सिद्धार्यराजा मध्ययुद्धनी शालामां आवी, युद्ध करी, तेल मसलावी,
आनकरीने सर्व वस्त्र घरेणां माला प्रमुख पहेरीनें मदोटा तेजसदित, मोदोटावजसदित, सर्व
वाजा वाजतां थकां, मदोटी रुद्धि, मदोटीकांति, मदोटी सेना; घणां वाहन, घणो समुदाय,
मदोटां मदोटा वाजित्र सर्व जेजां समकाले सार्ये वजाव्यां, तेथकी शंख, पठद डोल, जेरी,
जझर, खरमुखी ते कालही, रणसिंगे कोइ वाजानुं नाम ठे मांवलनी जात, मुवंग, वेववाछ
तेने उडनि कहीये, ए नव जातनां वाजाना शब्द, प्रतिशब्द तेपो करी सिद्धार्यराजा दुर्ध करतो
रहे, वली द्रत्रियकुंभ गामनगरमां यमुक एटले वश विवस सुधी बाण कोझनी पासेथी खेबु नदी

तथा उकर एटले गायो दोर प्रमुखनुं जे कर लागे ते वशविवस पर्यंत न सेवो तथा उक्कि एटले
 खेत्र प्रमुखथी जे कर लागे ते वशविवस सुधी नही सेवो तथा अविष एटले वशविवस सुधी
 कोइ हाटमां मूल्यलइने वस्तु वेंचे नही जेने जोइति होय ते राजानी पासैथी मफत लइ जाय
 तेना पैसा राजाना जंनारमांथी देवाय तथा अमिष एटले वशविवस सुधी कोइ चीज मापवी
 नही तथा अग्रहणवेसे एटले वशविवस लगे कोइ राजानो माएस जोरकरिने जोरावरीथी
 कोइना घरमा प्रवेश करी कोइ चीज वस्तु लीये नही तथा अदम एटले कोइयें अपराध कसो
 होय तेनी पासैथी गुनाद प्रमाणे दम सेवो जोइयें ते दम वशविवस सुधी सेवो नही तथा कुदंम
 एटने कोइकें अपराध अक्षप कसो होय अने वंम वधारे सेवो तेने कुदंम कहीयें ते कुदंम
 वशविवस पर्यंत सेवो नही तथा अधरिम एटले वश विवस सुधी कोइ उधारे लइने कण करे
 नही एटला वाना सिद्धार्थराजायें मूक्या वद्धीस कस्यो वली अत्यंत स्वरूपवान एवी वेझ्याउना
 नाटक-थाते तथा अनेक ताल वाजा सहित नाटक थाते पढी उत्कृष्ट मुदग वजाववा सारु
 सज्जकसा ठे मुदग जिहो ग्रंथाग्रथ ॥ ५०० ॥ ॥ कुंमलाणी नथी एवी विस्तार सहित फूल
 मालाउनो समूह ठे जिहा, हर्पवान थया थका ते वेशना सर्वलोक क्रीडा करे ठे ए प्रमाणे
 वशविवस पर्यंत स्थितिपतिका एटले पोताना कुल परपरानी मर्यादा पुत्रजन्मनी ते सिद्धार्थ
 राजा द्रत्रियकुल नगरमा करे ॥ १०३ ॥ ॥ तेवार पढी सिद्धार्थराजा वशविवसनी कुल
 मर्यादामां जिनपूजामां सो सौनेया लागे तथा हजार सौनेया लागे तथा लक्ष सौनेया लागे
 एहुं जे पूजन तेना निमित्तें इव्य राखे एटले पढी पूजा करावीछुं एवो अचिप्राय करीने
 पूर्वोक्त इव्य काहाहे वली आठम, चौवशनां विवसें पोसह करनारा श्रावकोनी भक्ति करवा

निमित्तें इष्य राखे ते एवा अग्निप्रायथीके जाणे पोसह करवावाजाने पारणे साह्यामी वात्स-
ल्याना काममा आवजो वली वीजु पण देवायोग्य इष्य धर्मेने अर्थें करणुं एतु इष्य पोतें
सिद्धार्थराजा वेतो थको, वीजाजनी पासेथी देवरावतो थको विचरे ॥ वली पूर्वोक्त रीतें सो,
हजार अने लाख सोनेया प्रमाणे वधामणाने अर्थें नेट लोको लइ आवे ठे ते छेतो थको,
वीजा कने लेवरावतो थको एवीरीतें वशदिवस सुधी करतो थको कुलामर्यादा करे ॥ १०४ ॥
तेवार पठी श्रमण जगवान श्रीमहावीरस्वामीना माता पिता जगवानना जन्मदिवसथी पठी
आगल पहेजादिवसें तो कुलस्थिति करे अने व्रीजे दिवसें चडमा तथा सूर्यना दर्शन करावे
हमणा आजना कालमां तो व्रीजे दिवसे काच वेखाहे ठे परंतु मूल विधि आवो ठे जे शुद्ध
स्थगुरु आवीने श्रीअरिहंतनी प्रतिमा आगल स्फाटिक अथवा रूपानी चडमूर्ति करावे ते
प्रतिष्ठावी पूजीने मांढे पठी वालक तथा बालकनी माताने आन करावी जला वस्त्र पहेरावी
चडोदयनी वेलायें पुत्रने दाथमां लाझे माता सहित पुत्रने वेशाढी प्रत्यक्ष चडमा साह्यामां
आणी आवीरीतें मंत्रजणें ते लखे ठे ॥ ईअईचडोसि निशाकरोसि नक्षत्रपतिरसि सुधाकरोसि
ओपधिगर्जोसि अस्पर्कुलस्य कर्द्धिद्वि कुरुकरु ॥ एवा मंत्रनो गुरु उच्चार करे, माता पुत्रने चडमा
देवाढी नमाहे वली पुत्रने लइ गुरुने पर्गे लगाहे, गुरु आशिर्वाद आपे ते आवीरीतें — श्लोक ॥
सर्वापधिमिभ्रमरीचिराजी, सर्वापिवांसंदरणे प्रवीण ॥ करोतु वृद्धिसकलपिवसे, गुष्माकर्मिज्जु-
सततं प्रसन्न ॥ ११ ॥ ॥ तेवार पठी चडमाना स्थापेली मूर्तिने विसर्जन करे कदाचित् कालि
घोवस, अमावास्या होय अथवा वादला होय तेथी चडमा न देखाय तो तेज रात्रियें तेज
चडमाना मूर्ति आगल तो जरूर करे एवीरीतें तेज विवसनी सांजे जे विधि होय ते अवश्य

करे पढी ते दिवसें प्रजातें सूर्य उदयनी वेलायें सोनानी अथवा त्रांवानी सूर्यमूर्त्ति करीने
पूर्वनीपेरे स्थापन करी ते मूर्त्तिनी आगल पुत्र सद्धित मातानें वेसाढी शुद्धस्थ गुरु आवीरितें
मंत्र बोले ॥ ऊँ अहोसूर्योसि, विनकरोसि, तमोपदोसि, सदस्त्रकिरणोसि, जगच्चक्रुसि, प्रसी
दास्य कुजस्य तुष्टिं पुष्टिं मोद कुरु कुरु ॥ ए सूर्यमन्त्रउच्चारिने माता सद्धित पुत्रने सूर्यदे
वदीन करावें पढी माता पुत्रने लक्ष गुरुने पर्णे लग्गढे तेवारे गुरु आशीर्वाद आपे ते लक्षीयें
ठेयें ॥ श्लोक ॥ सर्वसुरासुरवय, कारयिता सर्वधर्मकार्याणां ॥ नृयाधिगच्चक्रु, मंगल दस्ते
सपुत्राय ॥ १ ॥ ॥ पढी थापन करेली सूर्यमूर्त्तिने विसर्द्धन करे वली ठठे विवसें धर्म
जागरण करे, अग्नीधारमें दिवसें अष्टचिकर्मनिवर्त्तन करे, माटीना छुना नाजन काढाढी
नाखे, नवा वस्त्र पहरे ॥ ॥ हवे धारमो दिवस आब्या थकां अन्न ते अन्न विगय प्रमुख
तथा पान ते मीठा पाणी प्रमुख तथा स्वादिम ते स्वारक टोपरा प्रमुख तथा स्वादिम ते ल
विग पान प्रमुख ए चार प्रकारनो आदार रंधावे रंधावीने सिद्धार्थराजा पोताना मित्रोने, न्या
तिने एटले पोतानी जातिवाजाने, पोताना पुत्रपौत्रादिकोने, काकाने, ससरा प्रमुखने, पोताना
वास दासीयोने, वली सिद्धार्थराजानाज गोत्रवालाऊने, वली क्षत्रियोने तथा गामना क्षत्रि
योने, एवा वीजा पण मद्दोटा लोकोने निमत्रण करे अर्थात् नोतरा आपे पढी जगवानने
तथा त्रिशलाजीने आन करावे, धरे वेवपूजा करावीने पढी विघ्ननिवारवाने अर्थे कौतुकथी काज
लना टीलांटवकां करे, मगलिकने अर्थे सरसव, वही, वर्ज, चावलनु तिलक मस्तकें धारण
करे, नवा वस्त्र पहरे, वली जेमां जार अल्प अने मूल्य घण्ट एवा घणा मूलनां घरेणा
पहरे, पहरीने नोजननी वेलायें नोजन मन्मपमां सुखे वेसे वली पूर्वे नोतरेला मित्राविकोने

अशन, पान, स्वादिम, स्वादिमादिक चार प्रकारना आधार जमाछे हवे तेमां केटलाएक आ
 हार स्वाव करवा योग्य तेना स्वावकरतां थकां अशनाविक मोदक प्रमुख सर्व चीज स्वाइ
 जाय तथा केटलीएक सेलढीप्रमुख चीज थोडी खाय अने घणी नाखी आपे वली केटली
 एक खच्चुरप्रमुख चीज घणी खाय अने थोडी नाखीवीये एवीरीतें चारे प्रकारनो आधार साथ
 भिक्काविकोने सिद्धार्यराजा जमाइता थकाविचरे ॥ १०५ ॥ ॥ हवे ग्रथातरथी जोजननो
 विधि जखीयें ठेये ॥ केलिपत्रे ठायेला मांमवा नीचें मथ्यान्द वेलायें कुंकुमढटित मन्पमां सर्वने
 वेसाध्या, मखमलनां पांतिया नाख्यां, ते उपर सर्व पवित्रथइने आवीधेवा, तेना पेट पाताले
 पेठा, आगल स्वर्णरत्नजडित धाजोट मेल्या, तिण उपर सोनाना थाल, जमवावाला थया उज
 माल ॥ कनेमेली कटोरीयां, निर्मल जलसैं धोवे, मांढे मुखडा जोवे, ते कहेवा ठे तोके ? फां
 वाला, फुंवाला, हुंवाला, सुंवाला, आंसे अणियाला, मुठाला, केइ जमाइ केइ साला, इस्ती
 पांति धेवी, तिदां पीरसणवाली पेठी, ते घणी रुपाली, जला वस्त्र पदेखां, शोले सणगार कखा,
 दाथमां मद्दोटी जारी, युवानोंकी निजरो ठारी ॥ दाथधोवाया, मनमें काम छुराया, पहेलां ते
 फल पिरसे, देख्यासैं, मन विकसे ॥ ते कहेवा फल पिरस्यां तेनां नाम कहे ठे अखोढ
 भिसरिणीपात, घोपडी चारोली, केला रायण लीलांनालियेर ववाम पिस्ता डाख आखा आंवा
 तथा स्याग बाल एक, सेवां सेतुत वाडिम नारंगी मीठांलीबु, पाकांकिरणं खारक खच्चुर
 सेव जांबु गुंवा पेमवीखोर लोलीडाख गेलेली सेलढी कांगटा जामफल रामफल सीताफल
 बीजोरां, इत्यादिक उवार मनथी पिरस्यां, ठेरकीया खातो दीया दुर्घ्या ॥ किस्याक खावे के पिर
 सवावालीतेना मुख सामा जोइ मोदमां पछ्या खायां जावे, पण पेटफाटे ते नजर न आवे ॥

मालवानी जमीनमां नीपज्या घंठं दाथथी मसल्या धोइने वल्या जला वल्लथी मेवो ठाण्यो तेना
 पिरस्या खाजां, वांतोमां करे अवाजा ॥ हवे कड्डु पकवान, खावा थया सावधान ॥ पिरसण
 वाली सुदाली, मानकरे रटीयाली, पहेली पिरसे लाडू, जिमे वेग जाये सादू, सिंहेकेसरीया
 मेऱ्या, मसाला अधिका नेल्या ॥ कसार मगदारा मोवक, किटिया जसरीया दालिया, इस्यामो
 वक खावे, दूढो मरद हो जावे, अह्नीपिरसी सुरकी, खावा जीचढी फुरकी, जलेबी मुखमां
 घाले, रसना गटका चाले, पेढापेटमा पडिया, मुखमेलेता गुडिया, मखाणा मुखमां घाले बढवढ
 जाणे धोने, घेवर मुखमां धरिया, खातां घृतवड्डु जरिया, जीणतारनी फीण्णी, आणीसेवा
 जीण्णी, वहीथरा दोठा खावे, मनमां दसता जावे, सांकली तिलनी स्वाधी, सिंधोढा सेवसु
 साधि, आवे साकर सीरो, मोकरा मन थयो धीरो, लापसी आढी आवे, मेवाखीचढी खावे ॥
 इम अनेक पकवान, जिमे वेग राजान ॥ वेवसुगंधीसाल, खावा थया उजमाल ॥ मुगवालनें
 नेली, पीसुगंधी ठेली ॥ खीचढी पतली पोली, थाये इक्वीशनी एककोली ॥ सालणा मुखमां
 नावे, जीजवरफरी थावे ॥ मूगीया केर रायमोमी, वालोल, करमदा काचा, केलां, चोरानी फली,
 मुगनी फली, नीलाचणा, मिरच, पीपल, सागरी, काचरी, बावल्या, करेलां, जीमी, तरोडू, वेगण,
 मोगरी काकडी तण्डा तीमसी इस्या जातना साग, जीरा मिरच समजाग ॥ गरम मसाला
 पडिया, घृतमावे पहेला ठमकिया ॥ दिंग वघार मुगथा, खातां तज्या सब घथा ॥ जीजवरफरी
 होवे, कलीकदने जोवे ॥ नाजीविणारीमेथीरीचवसेवारी पालखारी सुअारी घेगरी, खाता
 जीज शोनाधरी ॥ मिसरीमां नेल्यो दूध, पीतां नरही छुद ॥ चखोपेट वोल्या सड्डु एम, हवे
 खावानो नेम ॥ वहीवेखीनें मुखडे चाल्यो पाणी, जीरावाव छुद तिहां आणी ॥ करबो स्वाथो

पुर, राइपढी रायतापुर ॥ मीठा पाणी पीधां, पापढमुख छुद् कीधा ॥ छुद् पाणीसें चड्डु करिजे, न मावे पेटमे उत्तर बीजे ॥ वली बीधा पान तबोज, केशरठांटे रंगरोल ॥ दूरिचर मखमल पटवर, वस्त्रवीधां ते पहिरे सुंदर ॥ फुलमाला पहेंरावे, दुर्पे मने वड्डुजावे ॥ आ नूपण पहेंरामणी वेवे, एम सिद्धार्थ जस वड्डु सेवे ॥ इति सिद्धार्थराजाकृत जन्मोत्सव ॥ एवीरीतिं मरुवेषआविकमा जे नोजन विधि कहेवाय ठे ते प्रमाणे लख्यो ॥ दवे वली प्रकारां तरे कष्टगुर्द्धरादि वेषोमां जे प्रमाणे नोजनविधि कहेवानो चाल प्रवर्ते ठे ते मुजव आदीं लखीये ठेये ए वें प्रकारमांथी वाचनारने जे रुचे ते वांचवुं अथवा वेड्डु प्रकार सजा आगल वांची सजलाववा ते प्रकारंतर आदीं लखीये ठेये ॥ मांफ्यो तोरण उत्तग मांफ्यो, तरत आंगणु घेसवावुं नहु ॥ तेतो नीलां रत्नज तणुं, तिहां सखरा मांफ्यां आसन, घेसतां किस्ती विमासण ॥ वली आगल मूकी सोनानी आंमणी, ते केम जाये गंमणी ॥ उपर सोनाना थाल, अत्यंत घणा विशाल ॥ विचमा घोसठ वाटकी, लगार नदी जास काट की ॥ गगोदक बीधा थाल, कघोलामें दाय लाल ॥ दवे सघली पंक्ति घेठी, एटसे पीरगण दूारी पेठी ॥ ते कदेवी ठे ? शोल शणगार सज्या, बीजां काम तज्यां ॥ दावजावनी रूढी, स्वजेकें दार्ये सोनानी चूढी ॥ लघु लाधवनी कला, मन कीधां मोकलां ॥ चिसनी उदार, अति घणी वातार ॥ वोलाती हाथ, परमेश्वर वेजो तेदुनो साथ ॥ धसमस्ती आवे, सघलांने मन जावे ॥ पहेलां फजदवे पीरसे, सघलांना मन दुर्पे ॥ एवी ठे पिरसनारी जली, मुगनयनी, दोसनी पूरी, धर्मनी शूरी, श्रीलवति, शुक्लवति एवी पिरसनारीयो ठे ते प्रथम फल खावानां जावे ठे पाकां आंबानी कातली, ते बुरा खांमछुं नली ॥ वली पातलां पाकां केलां, ते खांमछुं

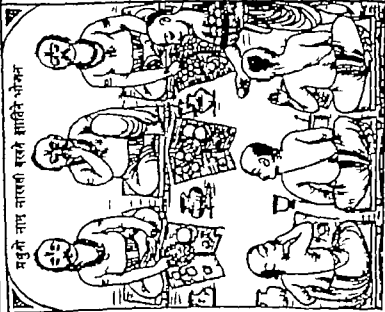
कीर्थां नेला ॥ सखरा करणां, वली पीजा वरणां ॥ लीला नारंगा, वीसे महासुरंगा ॥ नी
 लीरायण, पीरसी जली जायण ॥ वाढिमनी कली, खाता पूगे मन रली ॥ लीवजाने अखोड,
 खातां पूगे मनना कोड ॥ झखने वदाम, कइ कागवीने कइ श्याम ॥ सिलेमी खारेकने खजू
 र, ते पीरण्यां जरपूर ॥ नालियेरी नगरी, ते माजवी गोजछुं जरी ॥ लींबु खाटाने मीठा, एह
 वां ते कवी न वीठा ॥ चारोलीने पीत्तां, लोक जमे दसतां ॥ वली गेलढीने सीताफल, ते पण
 पीरण्यां परिघल ॥ हवे पकवान आणे, ते केदेवा वखाणे ॥ सतपढा खाजा, ते तुरत कीर्थां
 ताजां ॥ सवलाने साजां, जाणे प्रसादनां ठाजा ॥ एहवां पवित्र प्रधान, माजवी घउ, तेद
 ने वल्या तेदनी पढछुदी, महाचतुरें शोधी ॥ घीयें करमोइ, तेदनां खाजा घीयें तल्या फुल्या,
 महाविशाल, एवा सातपुढां खाजा, वली फगफगता फेणा, इधवणी वदीथरां ॥ घृतवर्णीसु
 वाली, अमृतजेवी जलेवी ॥ घीनाघेवर पतासा मोतीचूर गुंववढा एलचीवाणसहित साक
 रीया घणा, खांसकाकरनां वदीथरां, अनेक जातिनी सुखमी पिरसे विछु-वखें केजव्या, सा
 रमिअ खांमथी नेलव्या ॥ माहे एलचीना चमत्कार, पढी पिरण्या लाहु, जाणे नाना गाहु ॥
 कुण कुण तेदना नाम, जमता मन रहे नही एक वाम ॥ वली लाहुनां नाम कदे ठे मो
 तीआ लाहु, दलिया लाहु, सेवैया लाहु, चूरमांना लाहु, तिजना लाहु, तिगुना लाहु, मग
 ना लाहु, जगरीना लाहु, सिदकेसरीया लाहु, कीटीना लाहु, तेजाना लाहु, खसमसीयाना
 लाहु, जांखरीया लाहु, चोटीया लाहु, अढवीया लाहु, अमृतिया लाहु, वीठा वाढ गले, पूर
 एणुन्याइयें ए मले ॥ जोजनने अर्थे पिरसे, लहमी एवा मोवक, जातजातना वीसे, जमतां
 वाघे मुखनो वान, तेनां दैयढाहीसे ॥ वातारना दार्थे परीघल, कपणना हाथ घुजे ॥ वली

गीजां थाएसा पकवान, जमतां वाये सुखनु वान ॥ कुण कुण जाति, नव नवि जाति, सखरासांठां,
 तेमांदे नदी खाटां ॥ घरफांनी जाति, फीछीनी जाति, मरकीनी जाति, दुधपिनीनी जाति, सा
 करीयामोतिचूरनी जाति, मखरनी जाति, जलेधीनीजाति, सकरपारानीजाति, गोलपापडीनी
 जाति, हवे थाव्या वहां गुदवडा, फीछी सखरां सोट ॥ तेमांदे नदी खोट ॥ दहीवडां, फेण
 वडां, मयीयावडां, कांजीयावडां, सालियावडां ॥ पातली सेव, पीरझ्यानी रुढी टेव, ताजो
 गुद, तस्यो गुद ॥ कुमलारुत जलेधी, शीरो, लापसी ॥ जिण बीते वाढा गले, स्वर्गदुति देव
 देवी टलवले ॥ वली मीठो मगद, सारो माल नगद ॥ खांमनु चूरसु, साकरनु चूरसु, पढी पी
 रशी सालि, ते जमीयें विशाल ॥ ते कुण कुण जेव, साजलतां उपजे उमेव ॥ सुगधसालि,
 सुवर्ण सालि, धवली सालि, राती सालि, नीली सालि, पीली सालि, मदा सालि, शुद्ध सालि,
 कौमुदि सालि मालवी सालि, कलम सालि, कुंकणी सालि, तिलवासी सालि, जीरा सालि, कंद
 सालि, रायन्नोग सालि, कुवारी सालि, घडावण सालि, निकी सालि, गुरुडा सालि, वली साबु
 चोखा थखम चोखा ने वली खांम्या, सवला ठांम्या, हलवा हाथथी सोद्या, नख थकी
 वीण्या, वत्तम स्त्रीयें उंझा, सुजाण स्त्रीयें उंसाया, एवा थणीयाला सुगधि फरहरा, उंवा क्रूर
 पीरझ्या ॥ वली ठपर वाल पीरखी, तेनां नामः कहे ठे, मंमोरनी वाल, मुगनी वाल, कावली च
 णानी वाल, गुजराती तुपरनी वाल, थहदनी वाल, जालरनी वाल, मठनी वाल, वणें पीली,
 परिणामें सीली, वली परिघलधृत पीरझ्यां ते कहेवां ठे ? तो के आजना ताव्यां, एवा गायनां
 घी, जेयनां घी, पीला वरणनां घी, नाकें पीयां घी, मज्जीतवर्णो घी, हवे पोली पीरसी, ते
 कहेवी ठे ? तो के आढी पोली, घीमांदे जवोली, फूकनी मारी फलसी जाय, एकवीण पोलीनी

एक कोलीउ थाय ॥ ठप्पो ॥ मुरकी मोतीचूर, सेवफिणी साकर सरस्वी ॥ खाजां खुरमां खांम,
 प्रिया तिहा पीरसें दुरखी ॥ केला तणी कातली, अबरस मूके घोली ॥ घल घल घीनी नाल,
 पीरसें पातली पोली ॥ साल बाल बहुसालणां, गोरस करवे चित ठुं ॥ रूपन कहे ए जमण
 कंथुं, बाकी सधुं एजो वंथुं ॥ १ ॥ चोला मरटी तेल, साक विण नित्ये सारे ॥ पीरसे जूनी
 नार, पेट कदो केणी परें तारे ॥ उपर दीली वेंश, ठास पण पीरसे पाणी ॥ सिंधव नही ल
 गार, किंथुं कदे कर्मनी कांणी ॥ आदार सेर अढी तणो, सेर सवा दोहिलो लहे ॥ कवी रूपन
 कहे एजो वंथुं, नोजन एदने कुण कहे ॥ हवे शाक पीरस्यां तेनां नाम कहे ठे, नीली मो
 नीनां शाक, टिडसीनां शाक, चीनहाना शाक, कोह्ला, ककोहां, करमवां, कालिंगहां, केला,
 कारेला, आरियां, दुरियां, खडबुजां, वेंगण, मोघरी, नींबु, अंबोलीया, वालोल, चोलानी
 फनी, सरगवानी शिंग, सांगरी, काचरी, आमलां, केरनां फूल, केरहां, लीलां मरचां, लीली
 पीपर, लीली रायण, खाटां, सारां, मोलां, गव्यां, तव्यां, वघास्यां, फुगास्यां, ठमकास्यां, वली
 पीरसी जाजी, ते उपरें सड्डको राजी ॥ ते कोण कोण जातनी ते कहे ठे सरसवनी जा
 जी, सुवानी जाजी, मूलानी जाजी, चणानी जाजी, चीलनी जाजी, मेथीनी जाजी, येगीनी
 जाजी, अफीणी जाजी, तांदूलनी जाजी, हवे वहीनां शाक कखा तेना नाम कहे ठे वाज
 वही मक्कावही चूथरावही घासवही धारवही वदीवही घोसवही पापडवही मरियालावही,
 घणा जोलेनीना, घणा वघार मसालाना चमत्कार सवडका देता अणुली चाटता मनमां
 विडोये जावतां, हवे रायतानां नाम कहे ठे स्वारेकना रायतां, टोपरानां रायतां, डाखना रा
 यतां, ववाम प्रसुख मेवानां रायतां, हवे वडा कड जातनां पीरस्यां? ते कहे ठे मरचा

નાં વડાં, તલ્લા વડાં, કોરાં વડા, કાજીઘોલવડાં, ઘોલ વડા, મગની વાલના વડા, ચોલાની વાલનાં
 યડા, અડવના વડાં, વર્દીયડાં, ગૂવડાં, ફેણવડા, મેથીયા વડાં, સાલીયાવડાં, ઘણે જોલેં નીના,
 ઘણે તેલેં સીના, મરચાંના ઘણા ચમત્કાર, અત્યંત ઘણા સુકુમાર, દાર્યેં લીધા ઝળે, સુલે
 ધાર્યાં તરત ગલે, ઘણુ શું કહિયેં એ વડા એવાં તો ઠે, કે જેને લાવાને અર્થે ઘણા વેવ વેધિત
 પણ ટલગલે ઠે હવે પલેવ પીરસી, તે કહેવી ઠે ? ચોલાની પલેવ, છુદારની પલેવ, વાજરીની
 પલેવ, ગઢુની પલેવ, હલદીયા પલેવ, પીપલીયાં પલેવ, સુઠીયા પલેવ, સવહકીયા પલેવ, હવે
 નોજન જમતાં વચમાં પીવાનાં પાણી આવે ઠે, તે કહે ઠે સાકરનાં પાણી, જાલનાં પાણી,
 લાંબના પાણી, ગગનાં પાણી, પાલર પાણી કપૂરે વાસ્યાં પાણી, એલચીયેં વાસ્યાં પાણી, ટાઢાં
 સીતન પાણી, દીમનાં પાણી હવે વહી અને વહીનાં ઘોલ આવે, તે કહેવા ઠે ? તે કહે ઠે
 ગાયનાં વહી, જેશનાં વહી, કાઠા જામ્યાં વહી, મધુરાં, સવરાં, સજીરાલાં, સલવણા જાનાં,
 ઘોલ, તેનાં નલાં કચોલ, ચાવલશું જિમતાં, થયા રંગોલ ॥ વલી સલ્વાં કરંબા જરી આ
 છીને પીરસ્યા, તે કરંવામાં દે ધણી રાફ, જમતાં ઢીલ ન કાંડ, છપર જીરા લુણનો પ્રતિવાસ,
 કરણદારી પણ સ્વાસ ॥ એમ નોજન કરાવ્યા પઠી એકાંતે તેંદજ આશને રહ્યા થકાં ને ચલુ ક
 રાખ્યા તે ચલુ કરાવવાનાં પાણી કેવાં આખ્યાં, તે કહે ઠે કેવડાની વાસનાં પાણી, કાથાના
 પાણી, કપૂરે વાસ્યાં પાણી, ધવને વાસ્યાં પાણી, પાનલે વાસ્યાં પાણી, સુગંધી પાણી, ગગો
 વકના પાણી, ધવને નિવાસ્યાં પાણી, એલચીયેં નિવાસ્યાં પાણી, ક્ત્યાવિક પાણીયેં કરી ચલુ
 કથા પઠી ટુણશલા પ્રમુલથી મુલ સોધી વાંતોની શુદ્ધિ કરીને પરમ સોચ થયા હવે મુલ
 વાસ વીધાં તે કહે ઠે વાંકઢી સોપારી, ચીકણી સોપારી, તે પણ કેશર વરણી, કપૂરે વા

मनुष्यो नाप्य नारदो बलदे श्वादिने भोजन

श्वादि भोजन

सित, वली तीखां लविंग, जावंत्री, जायफल, मोटा मोठा, एलची, पाकां नागरेवेलनां पान,
 ते वली काथा चूना सदित दीयां, वली घणां आवर सन्मान, घणां गीत गान, घणां तानने
 मान, दवे कश् जातिनां कश् कश् जातिनां वखोनी पहेरामणी करी, ते कहे ठे वेवडुव्य
 वख, रत्नकंठनवख, पांचढी, खीरोवक, अटाणां सेलां, अधोतर, मूलकसबी, जरवाप, मख
 मल, चिणीयां, बुलबुल, चसम, पाट्ट, टसरिया, सणीया, जेरव, नारीकुंजर, पट्टद्वीर, पट
 सीरंती, पंचसइयां फूलपगर, फूलकारी, वरीयां, जावर, चावर, नेत्रपट्ट, धोतीपट्ट, राल
 पट्ट, गजवढी, सुवर्णवढी, दंतवढी, कालवढी, सुअक्षिआ, पटफूल, पट्टद्वीरसाही, घाटढी,
 चीर, कुंमखाव अतलशलाहि साराचीनी, पापढीआंचीनी, सथीआ गुआगरी, आसणिआ
 आगाराइ, सणलीपट्टणी, मशरु तास्ता, शालु, दोपट्टा, त्रपट्टा, बास्ता, टुकढी, सुगटां, गयल नारी
 कुंजर, शाढला, रत्नकंठल, चुनढी, घाटनी, इत्याविक पांचरंगी वाया पहेराव्या, वली काश्मीरी
 केशरना गोंटणां कीयां, नलां नलां सुगंध भावना चवननां विखेपन कीयां, अरगजा, चूआ,
 चपेल, फुजेन, केवढो, मोगरो, जाइ, छुइ, कुंद, मचकुंद, चंपो, मरुआ, वमणो, केतकी अने
 माजती प्रमुख फुलोनी मालाउ पहेरावी पढी वली मुकुट, तिलक, बाछुबध, दार, चीर, वेर
 स्वा, रत्नावली, मुक्तावली, चडावली, द्वीरावली, प्रवालावली, सूर्यावली, ग्रहावली, नक्षत्रा
 वली, श्रोणिखूत्र, कटीखूत्र, पट्टशीखर, चूढामणि, कुमल, कटक, ककण, अगव, मुज्जदक,
 वणमुज्जक, चक्रक, अजर, मेखला, मुक्क, पक्क, सांकलु, सांकली, चिचिट, जगजत्तरी, दारा
 दांशढी, कपाली, भैवेयक देमजाली, मणिजाली, मौक्तिकजाली, वर्णसरीका, जांजर, नेजर,
 घुघरा, पीगढां, वीठीया, अयुवढी, वालाजाल एमणां, अकोटा, रूपाजा, हरीयाराखढी, गो

सित, वल्ली तीखां लाविंग, जावत्री, जायफल, मोटा मोफा, एलची, पाकां नागरवेजनां पान,
 ते वल्ली काथा चूना सहित दीर्घां, वल्ली घणां आवर सन्मान, घणां गीत गान, घणां तानने
 मान, दवे कइ कइ जातिनां कइ कइ जातिनां वस्त्रोनी पदेरामणी करी, ते कहे ठे वेवडुव्य
 वस्त्र, रत्नकंवलवस्त्र, पांजरी, खीरोवक, अटाणां सेजा, अयोत्तर, मूलकसवी, जरवाप, मख
 मज, विणीयां, बुलबुल, चसम, पाट्ट, टसरिया, शणीया, नेरव, नारीकुंजर, पटदीर, पट
 सीकली, पंचसइयां फूलपगर, फूलकारी, वरीयां, जावर, घावर, नेत्रपट्ट, धोतीपट्ट, राज
 पट्ट, गजवढी, सुवर्णवढी, दंतवढी, कानवढी, खुअखिआ, पटकूल, पटदीरसाही, घाटही,
 चीर, कुंमखाव अतलशलादि खाराचीनी, पापहीआंचीनी, सथीआ गुआगरी, आसणिआ
 आगराइ, सणलीपट्टणी, मसरु तास्ता, झालु, वोपट्टा, त्रपट्टा, बास्ता, टुकही, सुगटां, गायल नारी
 कुंजर, शाहला, रत्नकवल, चुनही, घाटनी, इत्यादिक पांचरंगी वाघा पदेराव्या, वल्ली काशमीरी
 केशरना गंटणां कीर्थां, जलां जलां सुगंध बावना चंदननां विस्सेपन कीर्थां, अरगजा, चूआ,
 चंपेल, फूलेल, केंवडो, मोगरो, जाइ, छुइ, कुंइ, मचकुंइ, चपो, मरुआो, वमणो, केतकी अने
 मालती प्रमुख फूलोनी मालाउ पदेरावी पढी वली मुकुट, तिलक, बासुबध, दार, चीर, घेर
 खा, रत्नावली, मुक्तावली, चंदावली, दीरावली, प्रवालावली, सूर्यावली, मद्दावली, नक्षत्रा
 वली, ओणिसूत्र, कटीसूत्र, पट्टशीखर, चूढामणि, कुमल, कटक, ककण, अगव, मुद्दनवक,
 वसमुद्क, चक्रक, अजर, मेखला, मुवक, पवक, सांकलु, सांकली, चिचिट, जगवत्तरी, वारा
 दांशही, कपाली, त्रैवेयक हेमजाली, मणिजाली, मौक्तिकजाली, वर्णसरीका, जांजर, नेजर,
 धुधरा, पीगडां, वींढीया, अगुवढी, वालाजाल कुमणा, अकोटा, रूपाणा, हरीयाराखढी, गो

फणा, छलसीयो, त्रिसंथीयो, झोटी, वोरडांकरि, वेढला, सुरकी, मोतीवर, गंगोहा, तुगल, ष
 पकली, पानढी, दोनेरताली, मोतीसर, सरलीया, टीलां, टीली, चांदला, आढ, नवमढ, मु
 इढी, अंगुठी, वींटी, वांकरुं, गजसरी, ठापकरजाली, हेमजाली, मावलीयां, खेलामावलीयां,
 कवोरा, पाटीआला कंदोरा, लटकणमोढ, नागझुली, नागला, मोरवेसण, नथवाली, सिंदूर,
 कुंकुमरीली, जवलाचूढी, घरचूढी, चूना, कांकणी, कारेली, लाल, पोंची, मेखला, हाथलां
 कळी, सोना लढेरीयां, तावीत, कमलां, कमली, वांकढी, वेलीयां, लोलीया, इत्यादिक आज
 रण पदेराख्यां ए रीतें मित्र, ज्ञाति पोताना क्षत्रियो तथा कुटुंब, सगा सवधीनी चक्ति विवि
 ष प्रकारनी कीधी इति नोजन तथा आजरण विधि हवें बालकनु श्रीवर्द्धमान एवुं नाम
 वीधु, ते वस्त्राणे ने हवे ते मित्र, न्याती, गोत्री, स्वजन, पितरीया प्रमुखने सत्कार, सन्मान
 आपीने त्रिशलावेवी तथा सिद्धार्थराजा एवुं कहेवा लाग्या ॥१०६॥ ॥ जे हे वेंवानुप्रियो ।
 अमारे घेर ए पुत्र गर्जने विषे आवी उपन्या पढी अमें रूपेकरी, अणघढे सोनें करी, धान्यें
 करी, राज्यें करी, वाहनें करी, मनुष्यना सत्कारें करी, अत्यंत घणा वृद्धि पाम्या तथा सा
 मत जे सीमाढाना राजा अने चवप्रद्योतनादिक राजा, ते पण अमारे वश थया तथा अमारी
 चाकरी करवा आख्या ॥१०७॥ तेथी अमारा मनमा एवुं चितव्युं दंतु के जेवारे अमारे घरे बाल
 कनो जन्म थाजो तेवारे ए बालकनुं नाम रूप गुणें करी प्रधान निष्पन्न श्रीवर्द्धमान एवो
 आपीचुं, ते अमारा मनोरथ सिद्ध थया, अमारी इष्टा पूरण थइ माटे अमें ए कुमारनुं वर्द्ध
 मान एवुं नाम आपीयें ठेयें तमें पण ए कुमारने श्रीवर्द्धमान कुमार एवा नामें बोलावजो
 एरीते संबंधी सर्वेने शिरपाव पदेरामणी करीने सर्व सद्गननी साखें बालकनुं नाम स्थापन

કહ્યું ॥ ૧૦૮ ॥ પઠી તે સર્વને વિવાય કહ્યા ॥ ઇતિશ્રી વર્ધમાન નામસ્થાપન સંપૂર્ણ ॥ તે શ્રીવર્ધમાન જગવાન્ કહેવા છે ? તોકે સાત હાથનું મહોદું શરીર છે જેનું, વલી સમચોરસ સસ્થાન છે, સુવર્ણવર્ણ વેદની નિર્મલ કાંતિ છે, વજ્ર ક્રુષ્ણનારાચ સંધયણ છે, એવા જગવાન્ છે હવે શ્રીવર્ધમાન સ્વામીનાં સર્વમલી ત્રણ નામ થયાં તે કહે છે એકતો માતા પિતાયેં આપેલું નામ શ્રીવર્ધમાન જગવાન્ છે અને ઘીછુ રાગદેવ રહિત તપસ્યામા સેવ સદન કરવાથી શ્રમણ એવું નામ જાણું અને ત્રીછુ જે અકસ્માત્ ઉપજે તે જય અને સિદ્ધાધિકોના ઉપડવથી જે જય વત્પત્ર થાય તે જૈરવ કહીયે એ જય જૈરવોથી ચલાયમાન થયા નહીં નિર્જય પળેં રહ્યા થકા જૂલ તુપા પ્રમુલ પરિસદે કરીને ક્ષોન પામ્યા નહિ એમ પરિસદ્ ઉપસર્ગી સદન કહ્યા તથા સર્વેતોનદ પ્રમુલ પ્રતિમાના પાલવા વાલા, ચારદ્વાન સહિત, ધેર્યવાન, અરતિ રતિ પરિસદને વેઠીને રાગદેવ રહિત પળેં મુલ હલ સદન કહ્યાં તેથી દ્વ્યવીર્ય પામ્યા થકા મોક્ષવાનો નિશ્ચય કહ્યો છે તોપણ ચારિત્ર પાલવામાં તત્પર રહ્યા એવા વીરપણાંનાં ગુણોયે કરી દેવ તાડયેં શ્રીમદ્વાવીરસ્વામી એવું નામ વીધુ તથા જગવાન્ આમલ ક્રીદા કરતીવેલાર્યેં વેવતા ક્ષોન પમાડવા આખ્યો તેનાથી વીક પામ્યા નહીં તે કથા આગલ કહેવાશે તેવારે પણ દેવ તાર્યેં મદ્વાવીર એવું નામ વીધુ ॥ ૧૦૯ ॥ ॥ હવે જગવાન્ શ્રીમદ્વાવીરસ્વામી વિવસેં વિવસેં ચંડકલાની પેરેં વધતા થકાં, ઘણા વાસવાસીયો સાથે પરવથા થકાં, અત્યંતરૂપવાન, મસ્તકેં જમરાનાં સરલા કાલા કેશ છે જેના, કમલ સરલાં નેત્ર છે, પરવાલા સમાન વિવોષ્ટ છે, ધોલા વાંત છે, કમલ ગર્જ સરલો ગૌર વર્ણ છે, કમલના ગદ્ય સરલો શ્વાસોશ્વાસ છે, સર્વ વેવતાડના રૂપથી પણ ઘણુજ રૂપ છે જેનું એટલે સર્વ વેવોનું રૂપ જો એકનું કરીયેં તો જગવાનના

માવા પગના અગુતાની એક કલાને પણ પહોંચે નહીં કેમકે ત્રણે લોકમાં સર્વથી અધિક રૂપ
 શ્રીતીર્થંકર જગવાનનું હોય છે તેથી ઊંચુ ગણધર મહારાજનું રૂપ, તેથી ઊંચું આહારક શરીર
 વાળા સાધુનું રૂપ, તેથી ઊંચુ અનુત્તર વિમાનવાસી વેવોનું રૂપ જાણવું, તેથી ઊંચું નવ
 પ્રેયકના વેવોનું રૂપ, તેવાર પઠી ધારમો વેવલોક, અગીયારમો, વશમો, નવમો, આ
 તમો, સાતમો, ઠઠો, પાંચમો, ચોથો, ત્રીજો, બીજો, પહેલો વેવલોક એ સર્વ કર્મો કરી એક થી
 જાથી યતરતા યતરતા રૂપ વાળા કહેવા તેવાર પઠી જોતિયિ વેવોનું, પઠી જવનપતિવેવો,
 પઠી ચંતર વેવો, પઠી ષકવર્તિરાજા, પઠી વાસુદેવ, પઠી ધલવેવ, પઠી મમલિક સામાન્યરા
 જાનું રૂપ જાણવું એ સર્વ અનુક્રમે એકેકથી હોનહીન રૂપવાળા જાણવા વલી જગવાન જાતિ
 સ્મરણ જ્ઞાનસહિત અપ્રતિપાતિ મતિ, શ્રુત અને અવધિ મલી ત્રણજ્ઞાનેં કરી સહિત, સર્વથી
 ચલ્લુટ વેદની કાંતિ છે જેની, એવા જગવાન અધીદ, ધલવત, બુદ્ધિમત, સુરૂપી, વિધ્યસ્વરૂપ
 ધારી, સાદ્વસિક વલી રૂપાળા, રંગીલા, રહીયાળા, રેલાળા, રતીલા, મતિલા એવા જગવાન ર
 મતા રમતાં જેવારેં આતવર્પનાં થયા તેવારેં સરસ્વે સરસ્વા રાજકુમારો સાથેં ક્રીઢાકરતા થકા
 તે વેશમાં પ્રસિદ્ધ પામેલી એવી આમલકી ક્રીઢા રમવા સારુ નગરની ઘાઢિર એક પીપલીનું
 વૃક્ષ છે ત્યાં સર્વકુમારો એકઠા થઈને સર્વ ઢોકરા હોદવા જામ્યા તે આવીરીતેં કે વે વે ઢોકરા
 સાથેં હોદે તેમાં પહેલો જે પીપલીના વૃક્ષને જઈ પકડે તે જીત્યો અને જે પાઠલ રહીજાય તે
 હાસ્યો પઠી જે હારે તે પોતાની સ્વાંધ ડપર જીતેલા ઢોકરાને વેસાહીને જે સ્થાનકથી હોદ
 કરીને ડોહ્યા હોય તે સ્થાનકેં પાઠો જઈ મૂકે એવીરીતની રમત પોતાના જેવઢા ઢોકરા સાથેં
 જગવાન કરે છે એવામાં સોધમેંદ સનામાં ઘેઠા થકાં અવધિક્ષાને કરી જગવાનનું મહાધજ

जाणीने सनामां कडेवा लागा के, आजना समयमां जेवा श्रीमद्दारीर जगवान बलवान ठे
 एवो कोइ बीजो बलवान नथी जो मद्दारासहित सर्वेवो मलीने तेने म्दराववा जाय तोपण
 मरे नही एवा ठे ते इश्मद्दाराजना वचनने अणसद्दतो थको एवो कोइ मिथ्याली देवता
 तिदांथी कळीने जिद्दा जगवान रमे ठे तिदां आब्यो अने ठोकरांनुं रूप करी जगवान साथें
 रमवा लाग्यो तेवारे जगवान अत्यंत वेगथी झोडीने तरत जइ पीपलीना जाहने हाथ लगा
 डीने आगल चाल्या अने वेवतायें पीपलीना नीचेनी मालीयोमां सर्वत्र फूकरा करतो एवा
 सर्पंनुं रूप वनाब्यु ते जगवाननी सामो फणाटोप करीने बीवराववा जाब्यो पण जगवानें
 सर्पने पोताना हाथथी दूर करीने पोतें पीपली उपर चढीगया अने मनमां ते सर्पनो कांइ
 पण नय आण्यो नही हवे जेवारे ते देवकृत बालक हास्यो अने श्रीवर्द्धमान जीत्या तेवारे ते
 देवरूप बालके पोतानी स्वाथ उपर जगवानने चढावीने तेने बीवराववा सारु सात ताढवृक
 जेटुंनुं ईशु रूप कष्टु तेने जोझे बीजा सर्व बालको नयपामीने नाशि गया अने प्रभुना मा
 तापिताने जइ सर्ववृत्तांत कष्टु तेवारे माता पिता चिंता करवा लाग्यां तेमनी चिंता टाळवा
 ने माटे जगवाने वज्रप्रद्दार जेवी पोतानी मुष्टि, देवनी पीठ उपर मारी तेथी ते वेव अरराट
 करतो वीक्ष पाहतो थको जमीन उपर पढी गयो पढी घणो लज्जायमान थइ पोतांनुं रूप
 प्रगट करीने कडेवा जाब्यो के दे प्रभु ! जेवा तमोने इश्मद्दाराजे वस्वाण्या तेवाज तमे धीरजवाला
 मद्दावलवान ठो ए अवसरमां इश्मद्दाराज पोतें पण तिदां आब्या अने ते देवताने जगवानने पगे
 लगाब्यो देवतायें पण जगवानने पगे लागी अपराध स्वमाब्यु ते वेव मिथ्यात्वपणु त्यागी समकेति
 थयो पढी इश्मद्दाराज तेने पोतानी साथें देवलोकमां लइ गयो इति आमलपीपलि क्रीमा संपूर्ण ॥

हुने जगवान आठवर्पना थया एटले माता पितार्थे मोहना वशयकी विचाशु ॥२॥ लोक ॥ लाल
 येतुपचवर्पाणि, दशवर्पाणिताडयेत ॥ प्रातेगोदशकेवर्पे, पुत्रमित्रवदाचरेत ॥ १ ॥ ॥ तथा ॥
 मातावेरीपिताशत्रु, पुत्रोयेन नपावित ॥ शोभते न सनामध्ये, दसमध्येवकोयथा ॥३॥ ॥
 अर्थ - गोकर्णने पाचवर्पे रमाडवो रमतकराववी अने दशवर्पेनो थाय तेवारे धाकमां राखवो
 तथा शोलवर्पेनो जेवारे थाय तेवारे तेने मित्र सरखो जाणवो ॥ १ ॥ ॥ तथा जो पुत्रने
 जणावे नहि तो माता तेनी वैरिणी जाणवी अने पिता तेनो शत्रु जाणवो केमके जो जणे
 नहीतो ते पंभितोनी सनामां जेम हेसोनी पंक्तिमां वगलो शोभे नही तेमतेपण शोभा पामे
 नही ॥ २ ॥ एवो विचारकरी, सारु सुहूर्त जोइने छुनविवसे पोताना स्वजन छुत्रियोने जमाडी
 वस्त्रानरण आपी, केशर कस्तूरीनां ठांटणा करी, दाथी रथ घोडा शणगारी, गीत वाजित्र
 सदित महा मढोत्सवथी निशालीयाउमे आपवा सारुं गोलधाणी मेवा प्रमुख लीधां तेनां
 नाम कहेउे वरसोला, गुदवडा, खारक, टोपरां, डाख, खप्पूर, सिंघोडा, अखोड, बबाम, चारोली,
 नाखियेर, साकर, सेव, पेडा, फल, फूल, साकरीया घणा, एलचीपाक, धायी, गोलधाणी,
 बीजोरा, घणा, सोनानाखडीया, रत्नजडित लेखणो, रुपानीपाटीड, पाननां बीडां प्रमुख
 अनेक वस्तुउ सायें लइने तथा पंभितने आपवा योग्य वस्त्रानुपण सायें लइने सोदागणी
 स्त्रीयो गीत गाती थकी श्रीवर्द्धमानने स्नान करावी शणगार पहेरावी दाथी उपर वेसाडी मेवा
 मवर उत्र चामरो सदित, पाचकोने दान वेता थकां, जाटस्तुति करता थका, ब्राह्मणवेध्वनि
 जणता थका, अशिर्वाद करी वडीजताथकां, जणाववा वाला पंभितनी पासें आख्या तेवारे
 पंभित पण सिद्धार्थराजानो ठोकरो सकलवेधनो अधिपति मद्दारीपासें जणवा आवे ते एडु

वृद्ध ब्राह्मणेन

रूपे इन्द्र महाएजे

भण्णवणार मेत्ता

भण्णार निणालिया

जाणी अहंकार आणी महोंडुं आसन मंझावी सणगर करीने वे मणिबंध, वे बाहु, वे कक्षा, वे कान, वे काननी मूलमां, एक ललाटमां अने एक कोटमां एवा बार स्थानके तिलक करी पोताना परिवारने सर्व सणगारी वाट जोतो जोतो वेगो ठे ए अवसरमां इमद्वाराजनुं आसन पण ध्वजानी पेरे कपायमान थुं अथवा जलमां चंडविंबनी पेरे चपल थुं अथवा द्वाथीना काननी पेरे चपल थुं तेवारे इमद्वाराजें अवधिज्ञाने जोथुं तो जगवान जणवा घेठा ठे एंठुं वेस्वी कौतुक पामी चिंतववा लाग्यो के आ मोहनीयनो चमत्कार जूठ कदेवो ठे माटे मातापिता जाणे जे एने जणावीयें पण जगवानतो प्रणक्षाने सहित ठे मद्भागजीर ठे एने थुं जणुं ठे ? एतो जण्या गुण्या स्वयंबुद्ध ठे, अमृतमां वली मीगण शी करवी ठे ? सरस्वतीने वली पोथी शी वेखाढवी ठे ? चंडमाने वली खजलता शी करवी ठे ? आवाने विपे तोरण वांधुं ? तथा मातानी अगल मोसाल वर्णव करवो तेम एमणे अज्ञानना वसथी जगवानने निरर्थक जणवा बेसाख्या ठे माटे दवे जगवाननी आशातना न दोवी जोइयें एंठुं विचारी शकेंद्र ब्राह्मणनुं रूप करी जिहां जगवान नीशालमां आख्या ठे तिदा ब्राह्मणने सिंहासन उपरथी उगढी जगवानने उंचा सिंहासन खपर बेसाढी प्रथमतो खपाथ्यानी समीपें वेशी तेने केटलाएक शास्त्रार्थना प्रश्न पूठ्या परंतु उपाध्यायथी बराबर तेनो जवाव अपाणो न्हो तेवारे वली तेदज प्रश्न जगवानने पूठ्या तेना उत्तर जगवाने नि संवेद पणो आप्या ते जोइ अथ्यापक जे जणावनारो ते मनमां विचार करवा लाग्यो के आ वातोना तो मद्दारा मनमां पण आज सुधी संवेद दता में पूर्वे घणा पंक्तिने एनां अर्थ पूठेला दता पण कोइये मद्दारी शकाऊनु समाधान कशुं न्हो अने आ न्दाना घालकें मद्दारा संवेद दूर कखा ए महोदो

આર્થ્ય જણાયઠે વલી પણ ઇંદમદારાજે જગવાનને શબ્દોની ઉત્પત્તિ પૂઠી તેવારે જગવાને સદ્ગા
 સૂત્ર, પરિનાયા સૂત્ર, વિધિ સૂત્ર, નિયમ સૂત્ર, પ્રતિપેય સૂત્ર, અતિવેશ સૂત્ર, અધિકાર સૂત્ર,
 અનુવાદસૂત્ર, વિનાયા સૂત્ર અને નિપાત સૂત્ર એ દશ સૂત્રના અર્થ સર્વે દૃષ્ટ્વક દૃષ્ટ્વક કહી
 ઘટાવ્યા, શબ્દસાધનિકા ઘટાવી તેવારે લોકોયે જાણું જે આ કોઈ પરવેશી બ્રાહ્મણ આવેલો
 ઠે તે ઘાલકને પ્રશ્ન કરે ઠે અને ઘાલક તેના ડસર આપે ઠે પણ એવા ડતરતો આ જણાવનાર
 પંક્તિનાં માતાપિતા પણ જાણતાં નથી એમ લોક સર્વે આર્થ્ય પામીને વિચારવા લાગ્યાં કે
 આટલાં શાસ્ત્ર આ ઘાલક તે કિહાં જાણો દશે ? અને ડપાધ્યાય પણ ચમત્કાર પામીને
 કહેવા લાગ્યો કે આતે કોણ ડદ્યા પોતે સાક્ષાત્ આદીં આખ્યા ઠે કેયું ? તે વારે સર્વે જો
 કના મનનાં સશય મટાઢવા સારું ઇંદમદારાજ ઘોઘ્યા કે અરે લોકો આ વર્ધમાન કુમાર
 ઠે, એને સામાન્ય પુરુષ જાણશો નહીં એ ત્રણ લોકનો નાથ ઠે, સર્વે પદાર્થોનો જાણ ઠે,
 પરંતુ મદ્ગગનીર ઠે માટે પુઠધાવિના ડસર આપે નહીં લોકોમાં કેવત ઠે કે ગલા તે વાજણા,
 ગલા ઘોલા પોલાડોલ, જાણે આશ્વિન અને કાર્તિકનો મેઘ, જેવો અસતિ સ્ત્રીનો સ્નેહ તથા
 જેવો શરદ્ફુતનો ગદ્ધારવ તેવો ગલો જાણવો પણ જે પંક્તિ ઠે તે તો વર્ષાવિના મેઘ સરસા
 ગલા ઘોલે નહીં જે મૂર્ચ્છાદોય તે પોતે પોતાને જાણેજે ડું પંક્તિ ડું એવી લપરાયો કરે પણ
 એવા મહોટા પુરુષ જે ઠે તે વિના પૂઠે ઘોલે નહીં એટું કહીને જગવાને પ્રરૂપ્યાં જે વ્યાકરણ
 સર્વધિ વશપ્રકારના સૂત્ર તેની વૃત્તિ તથા ડવાદરણ કરીને વ્યાકરણ બનાવ્યું તે લિનેંદ્ર વ્યા
 કરણ નામા આઠ વ્યાકરણની આધિમાં થયો પઠી ઇંદમદારાજ પંક્તિ પ્રમુલ્લ લોકોમાં જગ
 વાન સર્વેજ્ઞ ને એટું જણાવી પોતાનું રૂપ પ્રગટ કરીને સર્ગમાં ગયો ડપાધ્યાયે જગવાનને પળે

लागीने कष्ट के दे प्रभु ' तमे ज्ञानसमुद्र गो द्रुतो अपूर्णे कलशनी पेरे तुं माटे तमे महारा गुरु
 गो पठी प्रभुयें उपाध्यायने घण्ट वान आप्पुं जगवानना माता पिता घणां राजी ययां थकां
 जगवानने हाथी उपर बेसाही उत्सव सहित गाजते घरे तेढी आब्या इति लेखक
 शालामदोत्सव समाप्त ॥ ॥ हवे प्रथम इदमद्वाराजें आवीने जगवानने जलेना अर्थ पृष्ठया
 ठे ते विस्तार दोवार्थी उपरें सूचव्या नथी माटे अर्ही लखीयें ठेयें ॥ ॥ अथ जलेना अर्थ
 प्रारंभ ॥ श्रीवीरप्रभुने नीशाले वेग जाणीने सौधमें इद ब्राह्मणनें रूपें आवी प्रभुने नमस्कार
 करी सर्वलोकनें घमत्कार उपजाववा निमित्तें प्रथम जलेना अर्थ पृष्ठया थकां प्रभुजीयें आ
 प्रमाणे अर्थ कह्या ॥ १ बे लीटी ते जीवनी बे राशि ठे तेमां एक सिधना जीव ते निष्कर्मी
 अने बीजा संसारी जीवते सकर्मों जाणवा १ जले ते अरे जीव तुं सिधना जीवनी रा
 क्षिमां जलवानी इहा राखजे २ मिर्तु ते संसार रूप गोलाकारें कर्नो कूप ठे ते मां देखी निक
 लवानुं ठिड ठे माटे नीकलीश तो सिधमां जलीश ४ बिलाही ते जेम कुवामां वस्तु पढी
 होय तेने लोढानी बिलाहीधी धावेर कादाहीयें तेम इहां संसारी जीवने संसार रूप कूप
 मांथी कादाहवानी एक वेशविरति अने बीजी सर्वविरति रूप बे बिलाही जाणवी हवे ते
 सिधना जीव किदां रहे ठे ते कहे ठे ५ उगण चोटीउ माथे पोटीओ एटले चौदराज लो
 कना एक अथोलोक बीजो मध्यलोक अने त्रीजो उर्ध्वलोक एवा त्रण जाग ठे तेमा उर्ध्व
 लोकनें चोटीने स्थानके धार योजन विस्तार वाली इसीपचारा नामे पृथिवी ठे तिहां एक
 योजननें चोवीशमें जागे ३३३ धनुषधर वत्रीश अगुल जेटला विस्तारमां लोकने मस्तकें
 अलोकने अढी रह्यां थकां सिधना जीव रहे ठे ६ ननो बीटालो ते हे जीव ! तुं संसारना

કામજોગમાં મગ્ર થઈ વીટાઈ રહ્યો તો તેથી અધોગતિ એટલે નીચીગતિ પામીશ ૭ મમો
 માઝલો તે આ સસારજે છે તે જીવનું અનાદિ ઘરહે તેમાં મોહનામે માઝલો એટલે મોસાલી
 યો છે ૮ મમા હાથ થે લાફુવા તે પૂર્વે કહેલો જે મોહ નામે મોસાલીયો છે તે જીવને કામ
 જોગ રૂપ થે લાઢવા હાથમાં આપીને જોલવી રાસે છે સંસારમાંથી નીકલવા વેતો નથી ૯
 સેરીરાણી ઘોકઢી તે સિદ્ધિરૂપ રાણીને મંદિર ચઢતાં ચાર કપાય રૂપ ઘોકઢીની ચોકી રા
 સી છે તે ઘોકીને વચીને કદાપિ કોઈ ઈર્ષ્યો ચહે તોપણ તેને ઘઢવા આપતી નથી ૧૦ પાઠી
 ચારકુનાવલિ તે અગીઆરમી પાવઢીથી પાઠો ઢોલીને તેને તે ઘોકઢી સંસાર કૂપમાં નાસે
 છે ૧૧ ઢાઝ ઢાંઝં ઢોકલો માથે ઢોકરો એટલે હે જીવ ! તું સંસારમાં ધાડ ધાડેને ગર્જાવાસમાં
 પઢીશ તિહાં ઢોકલાની પેરે સીજાઈ રહીશ વલી ઢોકરાં ઢેયાં તે તાહારે માર્યે વિંઢવના પાઢજો
 માટે જો તુ ધર્મના ષક્રવર્તી મહારાજનું સિદ્ધ નગર છે તેને જોવાને વાંઢતો હોય તો પ્રથમ
 તેનો સમ્યક્ત્વ નામે મહામત્રીશ્વર છે તેની સાથે મલજે એટલે તે તુજને ધર્મ મહારાજથી મે
 લાપ કરાવી વેશે હવે તે સમ્યક્ત્વ નામા પ્રયાનના ઘર સુધી જાતાં થકાં વચમાં ઘાટ છે
 તિહાં સૂટારા રહ્યા છે તેને નિવારણ કરવાનો ડપાય કહે છે ૧૨ હાથમાં માંગઢી તે ધર્મકથા
 વાર્તારૂપ થયા પ્રવૃત્તિ કરણ કરી, અપૂર્વકરણના શુન પરિણામ રૂપ માંગઢી એટલે મહામુજ્જ
 રાથમાં લફને ૧૩ આઝઢા થો જાઝઢા વઢો જાડ કાનો એટલે રાગ દેય રૂપ થે જાઝઢાને પઢા
 ઢી વેગલા કરજે તથા ઘીજો પણ સાત પ્રકૃતિ રૂપ ધોરનો ક્ય કરી અપૂર્વકરણ રૂપ મુજ્જરથી
 મિથ્યાલની ગાંઠ જાંગીને એટલે ઘયીનેઈ કરી આવો જાજે તિહાં સમ્યક્ત્વનામા મહામત્રી
 શ્વર પાંચ રૂપ કરી રહ્યો છે તેનાં તું વર્ડીન પામીશ પઢી તેની સેવામાં રહેતાં થકાં તે તાહા

રામાં યોગ્યતા જાણીને આગલ ધર્મ ચક્રવર્તીનીં છે પુત્રી છે ૧૪ કિલકેવલી કિલકારુ એટલે
 એક વેશવિરતિ નામે લાહુ પુત્રી છે અને વીની સર્વવિરતિ નામે મહોટી વીકરી છે તે તુજને પર
 ણાવી વેશે પરંતુ જો સમ્યક્ત્વ મત્રીની સેવા એકાગ્રધિતે સન્યુત્ત રહી કરીશ તો તે પ્રસન્ન
 થાશે કેમકે ૧૫ આવ આઠ આંકોઠા વહે આંકઠા ફાંકોઠા એટલે તિહાં શકા કંવા કથાય
 રૂપ આંકઠા ફાંકઠા મહોટા છે તેની જો તું સંગત કરીશ તો સમ્યક્ત્વ મત્રીના ચિત્તમાં જર્મ
 પદશે તેવારે તે તાહારી સાથે વોહેલો થાશે ૧૬ નિલીતોઢવે કાંગોલા વહે એટલે તિહાં
 વલી વિપય કપાય રૂપ અથવા મમતા માયા રૂપ એવી છે વિષની વેલહી છે તેમાહે કામ
 અને નોગરૂપ વે સર્પ સૂતાહે તેને જગાહીશમાં ઢેહીશમાં એમ કરવાથી સ્વામી સુપ્રસન્ન
 થયો થકો તુજને સિદ્ધ નગરીયે જવાનો સથવારો કરી આપશે ૧૭ એનેવેન બેગાહી એટલે
 સમિતિ અને શુસિ રૂપ વે ગાઢીયોમાં વેસાહીને ૧૮ ડેરસવાલા બલવિયા એટલે તેમા
 જ્ઞાન અને ચારિત્ર રૂપ વે બલવ જોતરી આપશે તેને ૧૯ અમીયાં વે રાસહી એટલે સવર
 અને નિક્કારા રૂપ વે રાસહી બાંધીને ગાઢલી સિવપુર નગરના માર્ગે જણી ચલાવજે ૨૦ ક
 કોકેવહો એટલે કેવલજ્ઞાન રૂપ વોલાવા વિના સિદ્ધ નગરે પોહોવાતુ નથી તે કેવલ જ્ઞા
 નતો અણાહાર માર્ગથી ઓર્જે છે માટે ૨૧ સ્વસ્કો સ્વાજલો એટલે તુ ચાર પ્રકારના આહારનો
 સાવી થાડ્ડમાં રસેડિયના જોહુપી થાડ્ડમાં ૨૨ ગગા ગોરી ગાય વીયાણી એટલે તે અણા
 હારીજે તપાવિક માર્ગે છે તેના વતાવનારા તો શુરુ છે માટે શુરુની નક્કિ વઢુમાન્ય કરજે કેમકે
 શુરુમહોટા ઉપકારી છે સસાર સમુદ્ધ તરવાને વોધવીજ ધર્મનું આલવનાવિક શુરુ આપે છે
 માટે શુરુનું ગૌરવ પણ કરજે ૨૩ ઘયોઘરટ પલાણ્યો જાય એટલે અરે જીવ તું ઘરનો ધંધો જે

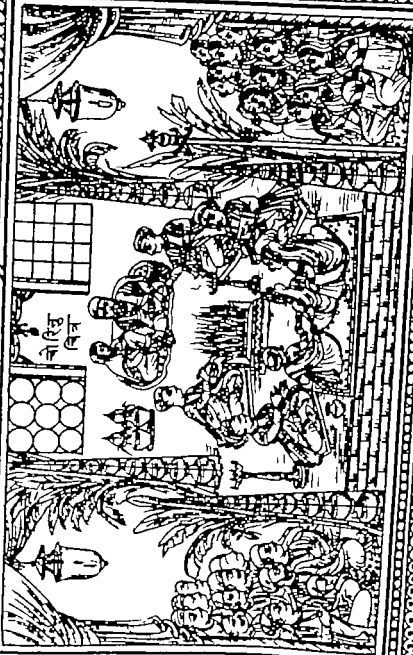
આરંભ સમારંભ તેના ચારે કરી અર્દનિશ પલાયો થકો વહે છે તે નારથી હુજને ગુરુ મુ
 કાવશે ૨૪ નેનીડ આમણ વૂમણો એલે ગુરુયે જે ઘરનો નાર ઠોઢાવવા માટે પાંચ અણુ
 વ્રત અને પાંચ મહાવ્રત રૂપ અનિમદ નિયમાવિક અગીકાર કરાવ્યા તે પાલતાં થકો આમણ
 વૂમણો નમ્ર ચિત્તવાલો થડને પઘાત્તાપ કરીશમાં ૨૫ ચચાચિનીચોપઢી એલે ગુરુવત્ત ધારિત્ર
 ધર્મે પાલવાની ચિત્તમાં ચોપ રાસજે ૨૬ ઠઠાવવિયાપોટલા એલે ઢમસ્થ પળે ગુરુ સમીપે
 શ્રુતજ્ઞાત ધૌવપૂર્વની વિચારું પોટલું વાધજે જ્ઞાનનો અન્યાસ ઘણો કરજે ૨૭ જહોજેસલવા
 ણીઠ એલે નિયાણશલ્ય, માયાશલ્ય અને મિથ્યાત્વશલ્ય એ ત્રણશલ્ય તાદારા અતરંગને વિપેઢે
 તેને ટાલવાનો વણિત વ્યાપાર કરજે ૨૮ જહોજરીસારિલો એલે તું જારી સરલો સ્વાવ
 રાસજે જેમ જારીત્રુ મુલ્લ સાકહું દોય અને પેટ પોદોહું દોય તેમ તું પણ પેટ મહોદુ રાસજે
 અને મુલ્લયકી કોહના દોય મર્મ પ્રકાશીશમાં એવીરીતે મુલ્લને સાંકહું રાસજે ૨૯ ઝઝીયો
 રાંધોચાંપે એલે રાંધોચાંવો તે અર્દચક્ષમા જાણવો તેના જેવા આકાર વાલી સિદ્ધશિલા છે તે
 સ્થાનકે જાવાતું તું નિરંતર સાધન કરજે ૩૦ ટઢાપોલિસાંધેનુ એલે તું પોતાના વ્રત નિયમ
 અગઢ આસઢી જે કાંદ ગુરુ સમીપે લીધાં છે તે સ્મિત કરીશ નહીં અર્થાત્ પશ્ચાત્તાણની પોલ
 જે વારણા તેને દઢ રાસજે ૩૧ ઠઠાગોચર ગાહુડ એલે તું ગોચર તે નાંગેલો ઘઢો તેની
 પેરે યાદશમાં ગુરુયે આપેલી શ્રુતિશિક્ષા તે હૃદયરૂપ ઘટને વિપે સમ્રદ કરી રાસજે
 ૩૨ મુન્નામામરંગાંઠે એલે હુ વાહ્ય આનંદ કરી અન્યતર કર્મની ગાંઠે વધાશમાં ૩૩ ઢઢા
 સુણોપૂરે એલે તુ સુણો તે શ્વાન તેના પૂઢઢાની પેરે વક્ત્રસ્વાવ રાસીશ નહીં પરંતુ સરલ સ્વ
 જાવ રાસજે ૩૪ રાણોતાણોસેસે એલે જો હું મોહરાણા સાથે પૂજકરે તો જ્ઞાન, વર્ણન, વારિત્ર

तथा त्रणयुस्तिरूप त્રણ સેલ હાથમાં રાखजे ૩૫ તપોતાવે તેણે એટલે ઠું તપ જપ કરતો
 થકો કોઈનાં આક્રોશ વચન સાંજલીને તસ તેલની પેરેં તાતો યાજ્ઞમાં ૩૬ થગા ચેરલવા
 લી એટલે કવાપિ તાદારુ મન વશવર્તિ નથાય તો પણ વચન અને કાયા એ વેનેં તો થિરથાપ
 કરી રાखजे ૩૭ ઘઘીયોદીવટો એટલે સમકેત વર્ણનરૂપ ઘીવો તેને હવયરૂપ ધરમાં રાखजे
 વલી વયા વમનનેં વાન તેની અનિલાપા ધરજે ૩૮ ઘઘીયોધાણકો એટલે તુ ધન કમાવવાનું
 પરિગ્રહ મેલવવાનું ધ્યાન રાखીશમાં કેવલ ધર્મધ્યાન તાદારા હવયમાં રાखजे ૩૯ નનીયો
 પુલાયરો એટલે તુ નાસ્તિક મતિ અંગીકાર કરીને હવયમાંથી સમકેતને પોણુ એટલે પાતણું
 કરીશમાં ૪૦ પપ્પાપોલીપાટેં એટલે પાપ આવવાની પોલ જે પાંચેંડિયનાં આશ્રવદ્વાર ઢે તેને
 સવર રૂપ કમાઢ જહીનેં ઘઘકરી રાखजे પણ પોલાં રાखીશ નહીં જેમ અઢાર પાપસ્થાનકનો
 પ્રચાર તેમાં પ્રવેશ કરી શકે નહીં એવાં દૃઢ મજબુત બંધકરી રાखजे ૪૧ ફપ્પાફગહેજોઢે એટલે
 ફોકટ ફાંસીયા, અશુદ્ધ, અવિનીત, અનાચારીની જોઢે સગત કરી વિચરીશમાં ૪૨ વઘ્વા
 માંઢેચાંવણુ એટલે ઘોઘવીજનો વધારો કરજે જેમ જેમ વોધ વધતો જાયો તેમ તેમ હૃદયને
 વિપે જ્ઞાનરૂપ ચાવણુ એટલે ચણમાં પ્રગટ થાયો ૪૩ જમ્મોજારીજેસકો એટલે જેસ જેમ સૂઠું
 લીણું નક્કણ કરીને પેટેં જારી થાય તેમ તુ પણ ઘાવીશ અજદ્ધ અને વઝીશ અનતકાય જે ક
 વમૂલ કઢેવાય ઢે તે પામોને તેણું નક્કણ કરી પેટેં જારી યાજ્ઞમાં કવાપિ વેવાલિક આવીને
 ચલાવે તોપણ ચલાયમાન યાજ્ઞ નહીં મામમૂકીશમાં એટલે અર્દલ્લક શ્રાવકની પેરેં દૃઢ
 તા રાखजे તથા વલી વ્રત નિયમાલિક પાલતો થકો મનમાં મહોટો અન્નિમાન ધરીશમાં, ફરી
 કઢે ઢે જનીયોજાટવૂલેતરો એટલે જેમ ચૂલાની જાટ ધગધગતી રહે ઢે તેમ તુ કોઈના આ

ક્રોશ થસહ્યમર્મવેધાત્મો વચન સાંજલીને અંતરંગ હૈયામાં ક્રોધ રૂપઅગ્નિયે ધગથગતો રહીશિમાં
 એટલે ક્રોધાગ્નિયેનેટીશિમાં ૪૪ મમયીયોમોચક એટલે આઠકર્મને મૂકજે મોક્ષ માર્ગ મહોતો
 ઠે તેને આવરજે ૪૫ યયીયોજાહોપેટકો એટલે સત્સારમાંદે યમજે ક્રૂતાંત તેનું પેટ મહોતું ઠે
 તે સર્વજગતને ગ્રાસ કરે ઠે તોપણ તેનું પેટ જરાતું નથી તેમાટે એનો જય તાદારા હૃદયમાં
 રાત્રીને ધર્મને વિષે આલસ કરીશિમાં ૪૬ રાયરોકટારમદ્દ એટલે રાગ અને દ્રેષ એ બે મહોટા
 મદ્દ ઠે તેમાં રાગના વલી બે પ્રકાર ઠે એક પ્રશસ્તરાગ અને વીજો અપ્રશસ્તરાગ એ બેદુ મદ્દને જી
 તીશ તો કર્મયી ફલવો થઈ કેવલજ્ઞાન અપાર્ક્ષન કરીને અશ્વત્થપદ જે મોક્ષપદ તેનો નોગી થઈશ
 ૪૭ લદ્ધાયોહોજાતવા એટલે લોચરૂપ ઘોહાની લાતથી વેગલો રહેજે ૪૮ વઘાવિગણવાસવે
 એટલે કામાદિક ધ્યગ ઠે તેને તાદારા મનરૂપ ઘરમાં વાસ એટલે વસવા વેંજે નહી, કેમકે જો
 કામાદિક તાદારા મનરૂપ ઘરમાં પ્રવેશ કરશે તો આત્માના અત્તમગુણ રૂપ ધનને સર્વ ચોરી લઈ
 જશે ૪૯ શશાકોટા મરહીયા એટલે શસત્તાની પેરેં કોટ અને કાંનથી ઢકાડને ગલીયાર થઈ
 વેસી રહીશિમાં પણ ધર્મને વિષે ટઢમી થાજે જે પટલાલોકની ગતિયાશે તેમ તાદારી પણથાશે
 એવું ચિતવતા એકવિવસેં કાલરૂપ પારાધી ડુર્ગેતિમાં લક્ષ્મણે જેમ સસલાને આઢેહી સેઈ કોટ
 એટલે ગહું મરહી નાસે તેમ તુજને પણ કાલ આઢેહી મરહી નાસશે ૫૦ પપાસૂણે ફાડિયા
 એટલે સરું વોલજે સ્વોતું વોલીશિમાં કેમકે એક પણ સુપાવાવ વચન વોલવાથી સર્વગુણ અને
 સર્વવ્રતનો નાશ થઈ જાશે જેમ કોઈક વસ્ત્રનો કોથલો સૂણે ફાટો પડી તેમાં જે વસ્તુ જરેલી
 હોય તે ફલવે ફલવે નિકલતીથકી અનુક્રમે સર્વવાલી થઈ જતી રહે તેમ તાદારા ગુણ તથા
 વ્રત જતા રહેશે તથા સૂણેબેચી એટલે કોઈ નહીં કેસે પરીરીતે એકાંતે બેચી પાપ કરીશ તો

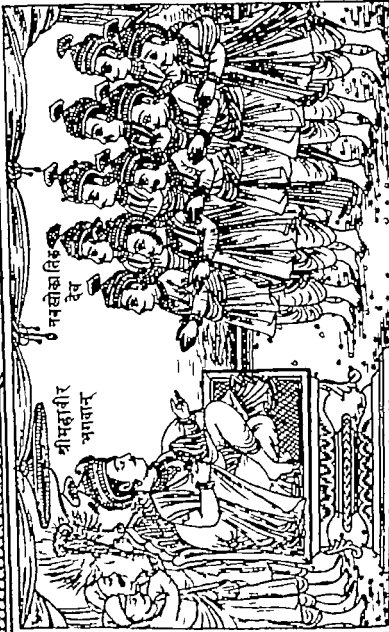
पण ते आगल अवधिककालें प्रगट थारो इत्यर्थः ५१ सारसे वंती लोक एतळे जो हुं मोहरा
 जानी साये युद्ध करे तो वंती एतळे दाधीनी परें सादसिक थाजे जेम दाधी सादसिक थको
 सर्वनी आगल आगेवान थइ किछानां कपाट, गढ कोट सर्वने जांगी नाखें तेम तुपण मोढ
 राजानो मिथ्यात्वरूप गढ जांगी नाखीश ५२ दाढोलोढरिणेकलो एतळे हुं मोढरूप पाराधीनो
 पाक्षमा पढीशुमां पण दूरण जेम पाराधीने देखी नाखी जाय तेनीपेरें तुपण फाल मारीने नाखी
 जाजे परंतु जो मोहना पाक्षमां पळ्यो तो संसारनां बंधनथी दूटीश नदी ५३ लावेजळी वोप
 शीदार एतळे जोतुं मोहूनो अजिलाथी यझे संसारनां बघन ठेवीश तो एक इब्बलक्षी अने
 बीजी जावलक्षी ए वे प्रकारनी लक्षी तादारे घेर पाणी जरशे एतळे जो अनुसरविमाने देव
 ता पणो उपजीश अथवा मनुष्यनवे नरवेव चक्रवर्ति पणो उपजीश तो जरताविक जेम इब्ब
 लक्षीनां पुण जोगवीने सिधने विपे जावलक्षी जोगवे ठे तेम तुं पण पामीश ॥ हवे एवां
 सिधनां सुख कैवीरिते पामीर्यें ते आगल कहे ठे ५४ खडीयाखाटक मोर पालें बांध्या वे चोर
 एतळे संसारने विपे पट्काय जीवोना आत्माना जे हानाविक गुण ठे तेने छटवाने माटे
 राग अने द्वेष रूप वे चोर खडा ठे एतळे कजा ठे तेने पकडी बांधीने तेनुं बीजमात्र का
 दाढी नाखजे के जेथकी कर्मरूप वृद्धनी उत्पत्ति फरी थायज नदी ॥ रागोयवोपोयमाबीज ॥
 इतिवचनात् ॥ माटे ए धे ने टालीने चारघनघातीया कर्मने टालजे के जेम केवलरूप लक्ष्मी
 पामे पढी ते केवलश्री जोगवीने अंते चौकमे गुणगणे योगनिरुधी शेलेसी करण करी छुक्त
 ध्यानने चोपे पाझ्ये कार्मणशरीर ठेवी किया रक्षित थइ सिधना जीवोनी राशिमां नलजे के
 जेम ५५ मंगलमदाश्री, देविद्या परमेश्वरी एतळे मंगलिक रूप मढोटी जावलक्षी पामीश अर्थात्

પોતાના આરમાનાં અનતજ્ઞાન, અનતવર્ણન, અનતચારિત્ર, અનતવીર્ય, અગુરુ લઘુ, અરૂપી, અર્લભ, અશ્વય, અધ્યય એવી મહામગલિક રૂપ જાવલક્ષ્મી પામી સાવિઅનતર્જાને અજર, અમર, અવિનાશિ પળે, મદાનવ, પરમાનવ પદ પળે રહીશ સ્થિતત્ત્વ એ જાણેનો અર્થ સમાસ થયો ॥ વલી અને અર્થ પ્રકારાંતરે જીવા જીવા મહાપુરુષોનો કરેલો ઘણા પ્રકારનો વીઠામાં આઘ્યો છે પરંતુ આંદી યંથગૌરવના જયથી માત્ર આ એક પ્રકારનો જ વાલ્લ કસો છે ॥ ॥ હવે જગવાન જેવારે ઘાલ્યાવસ્થાયે કરી રહિત થયા અને યૌવનવય પામ્યા તેવારે માતાપિતાયે રૂઢું મુદ્દૂર્ષ જોવાનીને ઘણા આમંદર સહિત સમરવીરનામા સામંતની પુત્રી યશોદા નામે હતી તે પ્રથમે પરણાવી ઘણી પ્રતોમાં નરવર્મરાજાની પુત્રી યશોદા પરણ્યા એવા અદ્ધર લલ્લેલા છે પછી તે યશોદા રાણી સાર્યે વિપયસુત્ર જોગવતી પ્રિયવર્ણના નામે એક પુત્રી થઈ તે પુત્રી જગવાનની ઘડેનનો પુત્ર જમાલી નામે હતો તેને પરણાવી એમ કરતાં જગવાને શુદ્ધસ્થ પણામાં અજા વીશ વર્ષે વીત્યાં ॥ હવે જગવાનના પરિવારનાં નામ સૂત્રકાર વર્ણવે છે મહાવીરસ્વામીના પિતા કાશ્યપગોત્રીયા છે તેનાં ત્રણ નામ છે તે કહે છે એક સિન્ધાર્ય, ઘીજી શ્રેયાસ, ત્રીજી યશસ્વી હવે જગવાનની માતાનું વાણિયગોત્ર છે અને તેમના પણ ત્રણ નામ છે તે કહે છે એક ત્રિશલા, ઘીજી વિવેદવિજ્ઞા, ત્રીજી પ્રીતિકારિણી તથા જગવાનનાં કાકાનું સુપાર્થ એનું નામ છે તથા જગવાનનાં મહોટા જાણું નવીવર્દન એવું નામ છે તથા ઘડેનનું નામ સુવર્ણના છે તથા સ્ત્રીનું નામ યશોદા છે તેનું કોશિત્ર ગોત્ર છે તથા જગવાનની પુત્રીનું કાશ્યપ ગોત્ર છે તથા તેનાં અણોથા અને પ્રિયવર્ણના એવાં છે નામ છે તથા જગવાનની વૌહિત્રી તેનું કાશ્યપગોત્ર છે અને ગોપવતી તથા યજ્ઞવતી એવાં છે તેનાં નામ છે ॥ ૧૧૦ ॥ ॥ હવે જગવાન શ્રીમદ્ધાવીરસ્વામી

श्रीमद्दावीर
भगवान्

० नवसोका तिरु
देव

कहवा ठे तोके ? सर्वकलाउमां निपुण ठे, जलीरितें निर्वाह करवा वाजा, जला रूपवत, सर्व
 गुणो सपूर्ण, सरलपरिणामी, विनयवान, छातराजाना पुत्र, प्रसिद्ध एवाजे सिद्धार्थराजा तेनां
 कुलमा चडमा समान, जलो ठे वेह एटले शरीर जेमनुं, वज्रक्षणनाराच सधयण, समचउरस
 सस्थान, त्रिशलामाताना पुत्र, मदा कोमल शरीर वाला, कतिवत, ममता रहित, दीक्षानी
 वांठा करनार, त्रीशवर्ष गृहस्थावासें रह्या तेवारे मातापितातो प्रभुनी अष्टावीशवर्षेनी वयमां
 वेवलोकें पद्मोतां दत्ता ते विवसें वीक्षा छेवाने माटे पोताना मद्दोटा जाइ नवीवर्द्धननी आझा
 लीधी अने जाइने कष्ट के मातापिता जीवता रहे तिहां सुधी मद्दारे घरमां रहेबु एवी म
 हारी प्रतिज्ञा हती ते पूरण थइ फरी जाइनी अनुमत्तिथी वे वरस घरमां रह्या तेवारे लोका
 तिक वेवो आवीने इष्टकारी वधन वाणीयें करी नित्यआशीष वेता थका नित्य स्तवना करता
 थका एबु कहे ॥ १११ ॥ ॥ के हे प्रभु ! हवे तमारो अभिग्रह पूरण थयो, ते हवे अभिग्रह
 सर्वधि वात जखे ठे जगवान अष्टावीश वर्षना थया तेवारे जगवानना मातापिता वेवलोकें
 गयां ते आवश्यकनिर्युक्तिमां तो चोथे वेवलोकें गयां एबु जखुं ठे अने श्रीआचारांगसूत्रमां
 वारमे वेवलोकें गया एबु जखुं ठे ए वातनुं समाधान करवा सारुं केटलाएक एवी कल्पना
 करे ठे के वेवोनी बधीमली चारनिकाय ठे तो ते चार वेवनिकाय आश्रयी ए चोथी निकाय
 वैमानिक वेवोनी ठे माटे ए चोथो वेवलोक ते चोथी निकाय वैमानिक वेवोनी समजवी तो
 ते चोथी निकायमां वारमो वेवलोक आवीगयो तेथी आचारागमां कह्या प्रमाणे बराबर वात
 मली आवे ठे ए प्रमाणे समाधान करे ठे पढी तत्त्वकेवलीगम्य ठे ॥ हवे मातपिता वेवलोकें
 गया पढी मद्दोटा जाइ नवीवर्द्धनने, जगवाने पूबु के डुं विद्या जव तेवारे नवीवर्द्धन बोझ्या

के नाइ तु वाज्या उपर छूण नाखे ठे केमके मातापिता मरण पास्यो तेना वियोग रूप वाय
जे वजतरा एटले फोडला तेतो दालमां मने कायम ठे तेना उपर वली ताद्वारा वियोग
रूप छूण नाखवु ते मद्दाराथी ससुं जाय नदी द्वाजीतो माता पित्तानो शोक पण मळ्यो नथी
माटे दुं वीक्षा सेवानी रजा ह्मणा आयीश नदी तेवारें जगवान बोल्या जे माता पिता
जाइ वदेन एतो जीवने अनतिवार थ्यां ते सर्वने मूकीने वली जीवतो एकलोज आवे ठे,
एकलोज जाय ठे, एकलोज पोतानां करेलां छुजाछुज कर्मने जोगवे ठे, एवीरितें ससारमा
कोइ कोइनो सगो नथी तो दवे कोनो कोनो शोक करियें अने कोनी कोनी साथें प्रतिबंध
राखीयें ? फरी नदीवर्धन बोल्या के नाइ ! एहुं दु पण जाणु दुं तोपण दुं छुंकरु जे मद्दारे
मोदनीपकर्मनो वध द्वाजी घणो जारे ठे तेथी ताद्वारो विरद दुं स्वमी शक्तो नथी तेमाटे
द्वाजी मद्दारा कहेवाथी तु वे वयं घरमां रदेतो ठीक ठे दवे उत्तम पुरुषनी चाल ठे के
दुखीयाने वेस्वी तरत करुणा आवे माटे नाइदुं एहुं कहेण सांजलीने कष्ट के दे नाइ दु वे
वयं रद्दीश पण जातयाणी सर्व फासु लइश मद्दारा वास्ते आरंज करीने कांइपण वनावडुं
नदी तेवारे नाइयें कसुं के सुखे एमज रद्दो अमे तमारा वास्ते कांइ करीछुं नदी तेवारें जग
वान फरी पण वे वयं शुद्धवासें रह्या ॥ दवे जेवारें जगवान जन्म्या द्वाता तेवारें लोकमां एवी
प्रसिद्धि थइ दति जे चौव स्वप्न मातार्ये वीगा माटे ए चक्रवर्ति यात्रो, एहुं जाणीनें श्रेष्ठिक
अने चक्रवर्तीतन राजार्ये पोताना कुमरोने वालक गकोरनी सेवा करवा निमित्तें मोकल्या द्वाता
ते सद्गुणें प्रहने आवा घोर अनुष्ठान करता वेस्वीने विचारु जे ए चक्रवर्ति नथी एतो संयम
ग्राही तीर्थकर ठे एहु जाणो ते सर्व पोतपोताने स्थानकें गया जगवान पण एवी स्थितिमां

વસ્તવ વીક્ષાલીધો છે તે વસ્તવ સચિત્તજલથી જ્ઞાન કહ્યું છે કેમકે એવી મર્યાદા છે જે વીક્ષા
 સેતી વસ્તવ જ્ઞાન ગુણજલથી કરવું તીર્થકરને ન હોય તેથી પ્રતિમાને પણ શબ્દજલ વ
 હાવતા નથી એવી સ્થિતિ છે પઠી જે વર્ષમાંથી જેવારે એકવર્ષ વીત્યું તેવારે નવલોકાંતિક વેવો
 આધ્યા તેનાં નામ કહે છે : સારસ્વત, ૧ આલિય, ૨ વન્દિ, ૪ વરુણ, ૫ ગર્ભતોય, ૬ તુ
 પિત, ૭ અધ્યાવાય, ૮ અગ્નિ, ૯ અરિષ્ટ એ નવ આવીને જો પણ જગવાન સ્વયંબુદ્ધ છે તો પણ
 એમની એવી મર્યાદા છે માટે પ્રભુની પાસે આવીને જાણ કરે કેવીરીતે જાણ કરે તે કેહે છે જય
 જયવત્ દોવો દે સમૃદ્ધિમાન ! દે કમ્પાણવાન ! તમારું જલુ થાડ, દે ક્ષત્રિયોમાં તુષ્પત્તસમા
 ન ! તમારો જયદોવો બોધકરો વોધકરો બુજો દે જગવાન ! દે લોકનાથ ! સર્વજગત જી
 વને દિત્તકારી પ્રવર્તો દે જગવાન ! તમે ધર્મતીર્થ પ્રવર્તવો, તે ધર્મતીર્થ સર્વલોકને દિત્તકારી,
 સુલ્લકારી, મોક્ષકારી થાશે એવું કહીને જયજય શબ્દ કહે ॥૧૧૨॥ ॥ હવે અમણ જગવાન
 શ્રીમદ્વાવિસ્વામીને મનુષ્યયોગ્ય શુદ્ધસ્થધર્મથી, શુદ્ધસ્થના બ્યવહારથી પહેલા, પણ અનુપમગુ
 યોગ તે અગ્રતિપાતિ એવું અવધિક્ષાન અને અવધિ વર્ધન દોલુ દે તે અનુષ્ઠ અવધિક્ષાન અને
 અવધિવર્ધને કરી પોતાની વીક્ષાનો અવસર જાણીને, રૂપાનો ત્યાગ કરીને, સોનાનો ત્યાગ
 કરીને, ધનનો, રાજનો, વેશનો, વાહનનો, કોઠારનો, ખખારનો, અંતેરનો, વેશવાસી લો
 કનો, ધન, કણ, ધાન્ય, મણિરત્ન, મોતિ, વક્ષિણવર્ત શલ્ક, શિલા, પ્રવાહું, રાતારત્નાવિક જે
 પોતાની પાસેં ઠતાં છે હાજર છે તે સર્વનો ત્યાગ કરીને અર્થાત્ તેના ઉપરથી મન ઉતારી
 લીધે, સર્વ રૂપાવિક ઘોઢીને જે પાંદી પ્રમુલ્લ ધરતીમાં ઘાટેલા હોય તેને બાહ્ય કાદા

डीने ते सहु आपणा गोत्रियाने वांटी आपीने आ सूत्रथी वरसीवाननो अधिकार एवो ठे
 के नगवान विद्वाना दिवसथी एक वर्ष पदेलां वरसीवान वैवा मांने ते सूर्यअयाथी मांनिने
 जमवानी वेला सुधी प्रतिविवसें प्रजातना सवा पदोर विवस चढता सुधी नित्यप्रत्ये एक
 क्रोडनें आठ लाख सौनैया नगवान दानमां आपे अने गाममां एवी उदयोपणा करे के जेने
 जे वस्तु जोइयें ते धणी ते वस्तु मागे तेवारें जे धणी जे मागे तेने ते आपे ते सर्वशेकडना
 आवेशथी देवता पूरण करे एवी रीते एक वर्षमां जेटला सौनैया वान आपे ते कहे ठे त्रणसो
 क्रोड एटसे त्रण अब्ज अछासी क्रोड ने एशीलाख एटला सौनैया एक वर्षमां वान आपे
 ते सौनियो एक एंशी रतीनार जेटलो दोय अने तेना उपर तीर्थकरनां मा वापतु तथा पो
 तानुं नाम होय ते वारसो सौनियानो एक मण करता नवदजार मण सौनैया विनप्रत्ये
 वान वेवाय तेना आजना समय प्रमाणे एक गाढलामां चालीशमण नार नाखतां वसोने
 पच्चीश गाढलां थाय ते सौनैया शेकडना आवेशथी वैश्रमण देवता देवमायारें करी आव
 समयमां नीपजावीनं, तीर्थकरना घरमां जरे, ए वानवेवानो अतिशय ठे, अने तीर्थकरना
 दायने विपे सौयमेंइ एवी स्थिति करे के वान वेतां यकां तीर्थकरनो हाथ थाके नदी अने
 द्शानेंइ रत्ने जडित सुवर्णनी लाकडी लइ वज्रो रहे ते चोसठ इडवर्जीने बीजा सामान्य
 वेरताऊने वान सेतां वड्डें तथा जे मनुष्यनां ललाटमांहे जेवी प्राप्ति दोय जेहुं जेने
 आपहुं पोसाय तेहुं तेना सुखमांथी द्शानेंइ वचन कहेवरावे, तथा चमरेंइ अने वसेंइ
 ए वे इइ जो तीर्थकरनी मुठीमांहे अधिकइष्य आषुं दोय तो पाहुं पढावी नाखे अने
 उहुं इष्य आषुं दोय तो पूरण करे मागनारनी प्राप्ति माफक पावे तथा सुवनपति वैवता

जरतक्षेत्रनां मनुष्यने वानलेवा सारुं तेढी आवे अने वाणव्यंतर वेवो ते मनुष्यने पाठा
 तेने स्थानके मूकी आवे तथा ज्योतिषी वेवता विद्याधरोने वान लेवानी खबर आवे ए सर्वे
 तीर्थकरनां अतिशय जाणवा ए प्रस्तावे तीर्थकरनो पिता महोटी प्रण शालाउ करावे अर्धादि
 जगवाननां मातापिता वेवलोके गयां ठे माटे तेने ठेकापो एमनो महोटी जाइ नवीवर्दन
 ठे ते प्रणशालाउ करावे तेमां पहेजी शालाये जरतक्षेत्रनां मनुष्यने अन्नपानादिक आवे,
 बीजी शालामां वस्त्र आवे अने बीजी शालामां आचरण आवे द्वे तीर्थकरना हाथनां
 वाननो महिमा कहे ठे चोसठइने दानने प्रजावे वार वरस पर्यंत मांदोमांदे कलेश यजे
 नही तथा राजा अथवा चक्रवर्ति प्रमुख तीर्थकरनुं वान लइने ते सोनेया पोताना जन्मा
 रमां मूके तो वार वर्ष सुधी तेमनो जन्मारअखुट रदे तथा शेठ सेनापति आदिकने वान
 मलेतो तेना महिमा थकी वारवर्ष पर्यंत यश कीर्ति घणी वये तथा रोगी पुरुषने वान
 मलेतो तेना प्रजावथी रोग सर्व मटी जाय अने फरी वारवर्ष पर्यंत तेना शरीरमां कोइ
 नवो रोग पेदा थाय नही इत्यादिक वाननो महिमा जाणवो द्वे ठ घडी विवस चळ्या
 पठी वानवेवा मांदे ते पोणा वे पोदोर विवस चळ्या सुधी दान आवे एवो पाठ घणी
 प्रतोमां लखेजो ठे परंतु आमां सूर्यव्याधी ते जमवाना वखत सुधी आवे एवो प्र
 थम लेख आव्यो ठे एवीरिते प्रभुजी वरसीदान रूप वर्षाद एकवर्ष सुधी वरसावीने
 मनुष्योना वारिअ रूप दावानलने उपशमावे जे वारिडी हुता ते सर्व धनवत थया,
 घोडे करी वथ्या, वस्त्रेकरी वथ्या, आचरणे करी वथ्या, ए आदिक लक्ष्मीये करी सहित
 थया ए प्रभुना हाथनु दानलइने जेवारें पोताने घेर पाठा आवे तेवारे तेना घरनी स्त्रीयो

सरस्वी पण पोताना स्वामीने उजखे नदी पठी इंद मदारान आवी उजखाण करावे ते
 वारे तेने सर्व प्रकारनी उजखाण पहे ए प्रभुना दाखनुं वान सर्व नव्यजीवोने मले परतु
 अनव्यनेतो ए प्रभुना दाखनुं वान सर्वथामलेज नदी इति संवत्सरीवान मदिमाधिकार
 वर्णन समाप्त ॥ ॥ दुवे जगवान मदाराननो वीक्षा समय जाणीने नवीवर्धन राजा वीक्षानो
 मदीस्सव करवाने अर्थे प्रथमतो कृत्रियकुंभपुर नगरने विपे ध्वजाठ बंधावी दाट शणगाखां,
 घरघर तोरण बंधाव्यां एवीरीतें नगरशणगारीने पढी चोसठ इंद अनियेक करवा आवे तेवारे
 देवोना प्रजावथी देवोयें करेला जे आठजातिना अनियेक कलश ते कलश नवीवर्धन राजाना
 करावेला अनियेक कलसर्मा प्रवेश करी मली जाय पढी नवीवर्धनराजा जगवानने पूर्व सन्मुख
 वेसाढीने वेवतायें लावेला जलथी जगवानने अनियेक करे तेवखतें इडाविकवेवो सर्वे जुंगार
 वर्षण दाथमां लइ जयजयशब्द कहेता थका आगल कजा रहे पढी जगवानना शरीरने छडी
 धावनाचवने करी शरीर लेपे अमूव्य वस्त्र सुकट, मोतीना दार, कंठसूत्र, केयूर, धातुवव, वहि
 रखा अने कुंभलाविक सर्व जातनां आनरण पदेरावे, पुष्पाविके करीने कल्पवृक्ष समान करे
 पढी नवीवर्धनना कहेवाथी अनेक सेवक पुरुष पश्चाशधनुष लांबी, पश्चीश धनुष पोदोली अने
 ठत्रीश धनुष थंची मणिकनक रचित एवी एक बंडप्रजानामे पालखी घनावे तेमज वेवता पण
 एवीज एक पालखी घनावे ते पालखी दिव्यानुनावे नवीवर्धनकत पालखीमां प्रवेश करे पढी
 ते पालखी प्रभुना मुख आगल मूके प्रभुते पालखीमां पूर्व सन्मुख सिंहासने आवीने घेसे
 अने जगवाननी जमणी वाजु कुलमा वढेरी कुलमदत्तरिका दंसलक्षण स्त्री साढीजेइने बेसे
 तथा मावी वाजु जगवाननी धाम्यमाता आवी वीक्षानां ठपकरण लइने बेसे तथा जगवान

ની પઠવાહે શોજ શણગાર પહેરીને એક ઘણીજ સરુપવાન ખલી સ્ત્રી ઠગધરીને વેસે તથા
 જ્ઞાનકોણે એક સ્ત્રી જાહે પૂરણ કલાશ દાથમાં લઈ ડનીરહે અધિ કોણે એક સ્ત્રી મણિમય
 વિચિત્ર વીંજણો કરતી ડનીરહે, એ સર્વ સ્ત્રીયો શણગાર કરેલી યુવાન અવસ્થા વાલી જાણવી
 તેવાર પઠી નવીવર્ધન રાજાની આજ્ઞાથી એક હજાર સેવક પુરુષો જેટલામાં તે શિશિકાને
 ડપાહે એટલામાં તે વસતમાં શર્કેડ તે પાલસવીની જમણી ઘાછુની આગલી ડપરલી તરફની
 વાહા ડપાહે, તથા જ્ઞાનેંડ માવી ઘાછુની આગલી ડપરલી વાહા ડપાહે તથા ચમરેંડ જમણી
 ઘાછુની પાઠલી તરફની ડપરલી વાહા ડપાહે તથા ઘલેંડ માવી ઘાછુની પાઠલી તરફની
 ડપરલી વાહા ડપાહે અને ઘીજા જવનપતિ, અતર, જ્યોતિષી અને વૈમાનિક વેવોના જે જ્ઞ
 ઠે તે જિદાં વેસે તિદાંથી ડપાહે, કેટલાએક વેવઙ્કની વજાવે, કેટલાએક પંચવર્ણે ફૂલનો
 વર્પાત કરે પઠી શર્કેડ અને જ્ઞાનેંડ વાહને ઠોઠીને ચામર ઢોલે તેવારે શિશિકાને ઘીજા
 જ્ઞ ડપાહે એમ શિશિકાને પ્રથમતો મનુષ્ય ડપાહે પઠી સુરેંડ, અસુરેંડ, નાગેંડ ડપાહે ઘીજા
 સર્વેવો દર્પે પામ્યા થકા કેટલાએક આકાગે રહ્યા થકા નૃત્યાલિક કરે આ ઠેકાણે જેમ
 વનલંક ફૂલેં કરી શોને, જેમ પદ્મસરોવરમાં શરવકાલેં કમલ શોને, તેમ વેવતા આકાગેં રહ્યા
 થકા શોને ઠે તથા જેમ અલસીનું વન, કળેરનું વન, વપાનું વન, ફૂલેકરી શોને તેમ કુત્રિય
 કુંડ નગરથી માંમીને વેવતાના જવન સુધી વેવેવીડયે કરી આકાશ સકીણે યયુંયકુ શોને ઠે
 પ્રધાન પદહ જેરી જ્ઞધરી ઙ્કની જ્ઞ્યાલિક કહોગમે વાજિત્ર આકાગેં તથા ધરતીયેં વાજી રહ્યાં ઠે,
 ઘરના વ્યાપારધયા મૂકીને મનુષ્યના વૃદ્ધ જોવા મલ્યા ઠે, હવે પાલસવી ચાલતા વેવેવેવી તથા નર
 નારી પોતપોતાની સુશી પ્રમાણે મનમા અવે તેવાપ્રકારનાં દર્પેનાં વાજાં ઘજાવે ઠે, ગાય ઠે, નાંચે

ने, फूल फल मोतीप्रमुखने वरसावे ठे ॥ हवे वरघोडामां जगवाननी आगल अनुक्रमे सद्गुणी
 पदेनातो आठमगल चाले, पठी पूरण कलश नृगार चाले, पठी मद्दोटी वैजयंति ध्वजा चाले, पठी
 ठवधरचाले, पठी मणीपीठ सिंहासन चाले, पठी शणगारेला पण अस्वार विनाना एवा एकसोने
 आठ दायी चाले, पठी एकसोने आठ घोडा चाले, पठी एकसोने आठ शस्त्रे जरेला रथ
 चाले, पठी एकसोने आठ पुरुष चाले, पठी घोडा, दायी, रथ अने पाला ए चार प्रकारनी
 सेना चाले, पठी एक हजार योजन खंचो अने न्दानी न्दानी एक हजार ध्वजार्यै ममित
 एवो महेइध्वज चाले, पठी कुतमद्दा, वाणमद्दा, तीरमद्दा, गोफणमद्दा, दास्यकारिका, कर्मे
 कारिका, वशकारिका, झानकारिका, विनोदकारिका, खड्गधर, धनुर्धर, एवा पुरुषो चाले, पठी पा
 टीया धरवावाला पुरुष चाले, पठी घणा चारण जीखारी मागता थका चाले, पठी घणा छय
 नोगकुनाधिकना द्वित्रिय, मांनविक, कोमंनविक, शेठ, सेनापति, सार्थवाद्, देव, देवी प्रजालोक
 चाले, जगवाननी पठवाढे घणी सेनार्ये परवखो थको, ठत्र घामर धरावतो थको, घणा आन
 वर सद्दित नवीवर्धनराजा चाले, बीजा पण घणा लोक चाले, ते वसत अनेक प्रकारनां
 वाजां वाजे तेनो शब्द सांजलीने नगरनी स्त्रीयो पोतपोतानुं काम मूकीनें त्यां आवे ते केवी
 थकी आवे तोके ? त्रणवातो स्त्रीयोने वध्ज ठे एक जगदो, बीछु काजल, त्रीजो सिंदूर वली
 त्रण वातो बीजी अत्यंत वध्ज ठे एक दूध, बीजो जमाइ, अने त्रीछु वाछु यतः ॥ तिसिंवि
 तिया वध्ददा, कलिककल्ल सिंदूर ॥ एणुण अतिहि वध्ददा, दूध जमाइ दूर ॥ १ ॥
 माटे ते स्त्रीयो वाजानो शब्द सांजलीने ठतावजथी आवीयो तेथी कोइएक स्त्रीतो काजल
 आखमां आजती हती ते आंखने बवले गालोमां ल्गावी बीधुं अने गालोमां कस्तुरी ल्गा

महोत्सव
पर पोने

डवी ते आंखोमां आजी इधी, केटलिएक स्त्रीयो पगोमा जांजर पहेरवां चूलीगइ तेने बवले
 गलामां जणेशाट करतां जाजर पहेरी लीधां, केटलिएक स्त्रीयोये गलामां पेहेरवानां घरेणा
 ते पगमां पहेरी लीधां, केटलीएक स्त्रीयोये कटीमेखला गलामां पहेरी लीधी अने गलानो द्वार
 ते कटीमेखलाने स्थानके केडमां बांधी वीधो, केटलिएक स्त्रीयोये बवन घसीने पगे चोपड्यु
 अने अलतो मस्तकें चोपडी लीधो, केटलिएक स्त्रीयो अर्धुखान कथुं न कथु एवी थकी वोड
 ती आवी, कोइकतो घाघरा उंढीनें चालती आवी तेथी नीचेना जागमां नागीज दीसवा ला
 गी, कोइक वीजी पारका पुरुपनी स्त्रीयोनां ठोकरा ते चूलथी पोताना काखमां तेहीने वोडी
 आवी, केटलिएक तो पोताना रडतां बालकने पढतां मूकी चाली आवी, केटलिएकें पेहेरवानुं
 वस्त्र ताणी बांध्युं नदी तेथी वायराने योगें ते वस्त्र उडीगयुं तेना योगें नववधू बालकुमारी
 सरस्वी वीसवा लागी, कोइएक स्त्रीये एक कानमां आचूपण पेहेखु अने बीजा कानमां पेहेरतां
 चूलीगइ, कोइएक स्त्री जमी तो रदी पण चळु करुं रदीगयुं, कोइक स्त्रीये एकज पगधोयो
 वीजो धोवो रदीगयो, कोइक कांचली पेहेरता वीसरीगइ एवी उतावलथी जोवा नीकली
 केटलिएक चावल उगाले ठे, केटलिएक नाचे ठे, एवा आम्बरथी जगवाननो विष्ठा
 मढोल्सव थयो ते कया विवसे थयो ते विवस कहे ठे तेकालने विपे ते समयने विपे
 श्रमण जगवत श्रीमदावीरस्वामी ते देमतक्षु एटले शीलालानी क्तुनो पेहेजो महीनो
 पेहेजु पखवाडीयु, मागशिरवदि वसमीने विवसें विवसनी पावजी गया एटले पोस्सो
 दिन रहे एक पदोर दिवस रहे तेवारे तथा सुव्रतनामा दिवसनुं नाम ते विवसने विपे, विज
 यमुहूर्त आवे थके, चडप्रना नामा पाल्स्वीमां वेठा थका, जेनी आगल पावज वेवता अने

मनुष्य चाली रह्या ठे, शखना वजाववा वाला, सोनानीं चक्रना धरवावाला, हलना धरवा
वाला तथा मगल शुभ वोजवावाला एवा निहु प्रमुख चारण प्रमुख जाट प्रमुख तथा घंटाने
वजाववा वाला तेमनो समुवाय ते सर्व आशीष आयें ठे ॥ ११४ ॥ के हे समुद्धिवत ! तमारो जय
जय होवो, हे कल्याणवत ! तमोने नइ थाउ, तमारां हान, वर्शन अने थारित्र अतिचार र
हित होवो, एमां जग मथाजो, नही जीतवामां आवे एटसे जीतवाने घणी कण एवीजे इ
दियो तेने तमे जीतो, साधुधर्म पालो, सर्वविघ्न रहित होवो, अग्रविहार करवामां तमारुं
नाम थाउ, रागद्वेषरूप वे मछोने तमो दुणो, तथा तपरूप धैर्य अने सतोष रूप लंगोटाने
कसीने आवकर्मरूप शत्रुउन्नु भर्वन करो, उत्तम शुक्लध्यान करीने अप्रमत्तपणो रह्या थका वि
चरो, हे वीर ! तमे आराधना पताका ग्रहण करो, प्रणलोकरूप रंग एटसे मछनो अस्वाढो
तेमां अंधकार रहित एंडुं अनुपम केवलज्ञान, ते तमे पामो मोक्षरूप परमपद पामवाने के
वली जगवाने देखाख्यो जे सुधो मार्ग ते मार्गे तमे जाउ केवीरितें जाउ तोके ? वावीश प
रिसद रूप फोजने दुणीने जाउ, हे क्षत्रियोमां लुपन समान, तमारो जय थाउ, घणाविवस्त,
घणा पद्द, घणामास घणावर्ष जय पामो वली थे पद्दलो एक मास, वेमासनी एककुलु
थाय, त्रण कुंतुर्ये एक अयन थाय अर्थात् ठ मासैं एक अयन थाय एवा घणा अयन लगे, वली
वली थे अयनें एक वर्ष थाय ठे, पांच वर्षेनो एक सवत्सर थाय ठे, एवा घणा सवत्सर पर्यंत
परीसद तथा उपसर्गोथी दर नही राखो, वीजली सिद्धाविकोना धीदामणा जय भैरवोने क्रमार्ये
करीने सदन करो, तमोने धर्ममां कोइ विघ्न म करो, एंडुं कहीने जय जय शब्द करे ॥ ११५ ॥
पढी जगवान श्रीमद्वावीर स्वामी विद्वा सेवा नीकल्या ते वसत दुजारो नेत्रोथी देवता थका

અર્થાત્ દુનારો લોકોને વેલી રહ્યા છે, વેલીવેલીને દુર્પ પામે છે, હજારો લોકો વચને કરી સ્તવ
 ના કરી રહ્યાં છે, હજારો લોકોના મનમા એવું છે કે ઘણા કાલપર્યંત એ જીવતા રહો, હ
 નાગ નોકા નિસ્તારી નિસ્તારીને મનમાં એમ મનોરથ કરી રહ્યા છે કે એ તીર્થંકર થાજો તેવારે
 પત્ની મેરા કરીજું, પમના સતિ રૂપ ગુણ વેલીને લોકો એવું ચિતવન કરે છે કે એ અમારો
 મામી થાજ, દુનારો લોકો પોતાના જમણાદાથની આયુલીથી દેલાઈ રહ્યા છે કે એ જગવાન
 ધિગજ્યા છે પત્નો રહેને થકે, હજારો લોકોના એટલે હજારો પુરુષ હજારો સ્ત્રીયો અજલી સહિત
 ત્રાય જોડી-જોડીને પ્રણામ કરે છે તે જમણા દાથે છે તે થકે, હજારો ગમે ધરોની શ્રેણી પ્રત્યે ઘણ
 પને થકે, રૂડા પ્રકાર રીણા, હસ્તતાલ, વાજિત્ર, ગીત, શબ્દ તે મીઠા મનોહર જયજય શબ્દની
 મામે મનેના પગ લોકોના સરે કરીને સાવધાન હોતે થકે, સર્વ ક્ધિસહિત, સર્વ આમન્યર સ
 હિત, સર્વગને મહિત, સર્વસેના સહિત, સર્વવાહન સહિત, સર્વસમુદાય સહિત, સર્વઆદર સહિત,
 સર્વમદા સહિત, સર્વગત્તર સહિત, વેલવાને મનમા આમે એમ સર્વમલાપ સહિત, સર્વલક્ષ્મી
 સહિત, સર્વગત્રમ સહિત, સર્વનગરલોક સહિત, સર્વનાટક સહિત, સર્વતાનેવર સહિત, સર્વશ્રં
 નેશર સહિત, સર્વગુણ ગધમાલા ધરેણાંયે સુગોનિત, સર્વ વાજાના ઘોષ સહિત, મહોટી ક્ષિ, યુતિ,
 યન, ગદન, સમુદાય સહિત, મહોટા જના વાજાં સમકાલ વાજતા થકા, શલ ટોલ,
 પદ્મ, ગાત્ર, રસમુગી, હુડુક, વેચકુચી પ્રમુલ રાજાના પ્રતિશબ્દ સહિત, ક્ષત્રિયકુમ્ભપુરન
 ગરની રમમા ષડ્ને નિરુને, નીરુની કરીને નિહાં જ્ઞાતપદવન નામેં ઝ્યાન છે તિહાં અશો
 કરદ ધણુન રહું છે, તિહા આમે ॥ ૧૧૬ ॥ ॥ આપીને અશોકવરવૃદ્ધની નીચે પાલસી
 પામે ગરોને પાનસીથી ઝતરે ઝતરીને પોતાનાં દાથથીજ ધરેણાં માલા પ્રમુલ અલકારાદિ

उतारे, उतारीने ते घरेणा जे तेमनां कुजमा वढेरी हंसलक्षण स्त्रीते पोताना वखमां लीये,
पढी पोताना दाथयीज पंचमुष्टि लोच करे ते केश इन्द्रमदाराज पोते लज्जने खीरसमुद्रमा
मूके लोचकरीने चवविदारी ठठ एटसे वेजानी तपस्या करे, उत्तराफाल्गुनी नक्षत्रनी सार्थे
चङ्मानु योग आवे थके एकज शंकेई आपेला वेवडुप्य वख लज्जने, एकला रागधेय रदित
तथा साधुना सथवारा रदित थका इव्यथी अने नावथी सुमित यज्ञे, शुद्धस्थपणानो त्याग
करीने अणगरपणानो अंगीकार कसो ॥ ११४ ॥ ॥ हवे जे वखते जगवान सामाधिकनो
उच्चार करे ते वखते शंकेइ सर्व कोलाहल वाजिप्र प्रमुख बंध करे पढी जगवान नमोस्तिदान
एवु कहीनं करेमिसामाश्यं इत्यावि यावत्तत्सपद्धिकमामि इत्यादिक कहे इहा बीजो गुरु
करवानो अजाव ठे पोते स्वयं चारित्र लीये ठे माटे जंते ए पव कहे नही तीर्थिकरनो एवोज
कल्प ठे, ते माटे जंते पव न कहे, इहां जगवानने चोथुं मनःपर्यवधान उपन्युं हवे सर्व
इह तथा देवो ते जगवानने नमस्कार करीने नदीश्वरधीये जइ अष्टाद मदीत्सव करीने पोत
पोतानें स्थानके गया, अने जगवाने पण पोताना जाइ नदीवर्धन प्रमुखने पूढीने विदार
कसो हवे स्वजनाविको पण ज्यासुधी जगवान नजरे वेवाता दता त्यासुधी त्यांज ऊनारह्या
पढी जगवानना गुण याव करता फूत्ता फूत्ता पोताने घेर आव्या ॥ इति कल्पव्याख्याने
पंचमो वस्त्राण समाप्त ॥ ॥ हवे जगवाने बीक्षा लज्जने पढी विदार कसो ते वखतमां बे घढी
विवस शेष चाकी रह्यो दतो तेवारे जगवान कुमारगामनी वाहेर कायस्सग रह्या ते वखत
एक हाली आव्यो तेणे पोताना बलवो जगवानने जलाव्या अने पोते घेर जइ जमीने केट
लिएक वार रही पावो तिहां आव्यो एटलामां आखो विवस स्वेदवाथी आकी गयेला बल

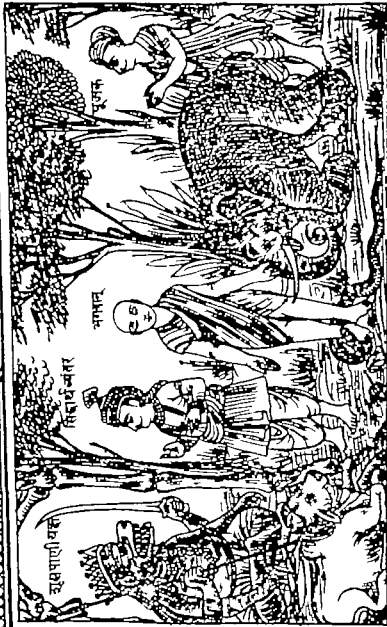

बीया तो वनमा चरता चरता क्याय चाब्या गया पढी हालीये इहा तिहा घणा जोया पण
 बलद मब्या नही तेवारे जगवानने पूढवा लाग्यो के बलद क्यां गया ते वखत जगवान मोन
 रह्या थका काइपण बोब्या नदी पढी ते हालीये वनमां जइ आखीरात्रि बलबोने शोथ्या परंतु
 तेने बलद जळ्या नही अने बलवतो वनमा चरीचरीने पाढली रात्रे पोतानी मेले त्यांज
 आबी वेशी रह्या हालीपण पाढो आबीने जूएढे तो बलब त्यांज वेग ठे ते देखीने क्रोध
 पाभ्यो थको बोलवा लाग्यो के दे पापी ! हे पाखंदी ! आ बलद तेज सताही मुख्या दता ए बहु
 तादारुज काम करेछुं वेखाय ठे मने आखी रात्रि निरर्थक जमवुं पढ्यु एम कही दाथमां
 रासन्ही लइने जगवानने मारवा बोळ्यो ते वखतमां इस्मदाराजे पण अवधिज्ञाने करी जग
 वानने थतुं उपसर्ग जाएणुं अने पोते तिहां आबीने हालीने कहेवा लाग्यो के अरे इष्ट !
 तुं जाणतो नथी के आ श्रीवर्द्धमान स्वामी नदीवर्द्धनराजाना जाइ ठे, सिद्धार्थराजाना पुत्र
 ठे एणो वीक्षा लीधेली ठे एमकहीने हालीने दलकारी कादाळ्यो पढी इस्मदाराजे जगवानने
 कछुं के दे जगवान ! आपने वारवर्ष पर्यंत उभस्थपणु ठे तेमां उपसर्ग घणा थवाना ठे माटे
 आप आझा करो तो हु आपनी पासें दरदमेश रहु अने आपनी सेवा करु तथा उपसर्ग
 निवर्त्तन करु एवो महारा मननो मनोरथ ठे तेवारें जगवान बोळ्या दे इइ ! आ वात थई नथी
 थातीनथी अने थागो पण नही जे श्रीअरिदंत जगवत इइना सदायथी केवलज्ञान उपजावीने
 मोक्ष जाय ? अरिदंततो पोतानाज उवाणकर्म बलवीर्यथीज केवलज्ञान पामीनें मोक्ष जाय
 एहु साजइयु तोपण इइ मरणांतिक उपसर्ग टालवा सारु जगवाननी माता त्रिशलादेवीनां बहे
 नना पुत्र सिद्धार्थनामे वितर तेने आझा आपीने जगवान पासें मुकी गयो आही सिद्धार्थनि

તરને માસીનો વીકરો કહ્યો પણ કોઈક સ્થાનકે એને કાકો કરી પણ જાણેલો છે પઠી ફરમાદા
 રાજ વેવલોકે ગયો અને હાંતીપણ પોતાને ઘેર ગયો ॥ ફતિહાલીકત વપસર્ગ ॥ હવે પ્રનાતમાં
 જગવાન તિહાથી વિદાર કરીને કોહાગ સન્નિવેરોં ગયા તિહા વહુજનામે બ્રાહ્મણને ઘરે કાંસ્ય
 પાંત્રે સ્ત્રીરજને પ્રસુરે પરમાત્રે પારણું કીધું પાત્ર ધર્મ વતાવવા સારુ શુદ્ધસ્થનાં કાંસ્ય પાત્રમાં
 સ્ત્રીર લીધી તિહા પાંચવિધ્ય પ્રગટ થાય એ જગવતનો અતિશય છે તે પાંચવિધ્ય કહે છે એકતો
 આકાશમાં ધ્વજા વિસ્તાર વેવતા કરે, ઘીજો સુર્ગધિ જલવેવતા વર્ષાવે, ઝીજો ફૂલ વર્ષાવે, ધ ઘોયો
 વેવહુજની વજાવે, પાંચમો અહોવાનમહોવાન એવો ધ્વનિ કરે, પ્રકારાંતરેં ક્યાંએકતો સાઠીધાર
 કોઠ સૈન્યા વરસાવે એવા પાત્ર પાંચમાં વિધ્ય વિપે જાણેલા છે ફર્યાપણ કોઈક આચાર્યના મતે
 પાંચમું વચાણ પુરુથપું કહેવાય છે ॥ ॥ હવે પ્રસુરેં જેવારેં વીજા લીધી, તેવારેં ફર્યાવિકોરેં સુર્ગ
 ધિતવાવના ઘડનાવિકેં કરી જગવતને શરીરેં હેપ કસો છે, તેનો ગધ, ઘાર માસ જાજેરા પર્યત
 ન જાય, તે વાસનારેં કરી હજારો ગમે ધ્રમરાવિક મવોન્મત્ત થયા થકા જગવતના અંગોઅ
 ગને વેચે છે, મહોટો વપડવ કરે છે કોની પેરેં તો કે ? જેમ કામી પુરુપ કામાંધ થયા થકા
 સ્ત્રીને આલિંગન વેતા તેના ગલસ્થલ દોઠાવિકને વિપે અનુકૂલ પયોં ધુવન કરે, મંસ મારે તેમ
 જમરાપણ વાસનારેં અધધુધ થયા થકા, જગવતના શરીરના અવયવેં મકમારે છે એ દૃષ્ટાંત કસુ
 પણ અહીંઆં એટલો ફેર છે, જે સ્ત્રી તો કામી પુરુપથી દારી જાય, પરતુ જગવાન તો જમ
 રાનો એટલો ધધો વપડવ ઠતાં પણ વજ્રક્ષપજનારાચ સધયણના પ્રતાપથી મેરુની પેરેં અમ્મગ
 રહે છે અથવા ઘીજે અર્થે અજાણ્યા કામી પુરુપ, ગધ ઘર મૂઝાં પામ્યા થકા ગધ હેવાને
 અર્થે, જગવાનનાં શરીર સાથેં પોતાનું શરીર ઘસવા જામ્યા તથા કામી સ્ત્રીયો અર્થે અર્થાને આલિ

गन करवा लागी एम जगवान पासैथी सुगध मागवा लाग़ा एवो छपसर्ग चार महीना जाजेरा
रह्यो तोपण जगवान मग्या नहीँ मेरुनी पेरे अकंप रह्या ॥ ॥ हवे जगवान तिदांथी
विचरता मोराक सन्निवेशने विपे सिद्धार्थराजा प्रभुना पिता तेनो मित्र कुलपति, दुर्जित नामा
तापसने आश्रमे आब्या, तापस पण जगवानने देखी सामो मलवा आब्यो, तेने जग
वत पण दूकडा पूर्वपरिचयान्यास थकी हाथ पसारिने मळ्या, पठी तेना आग्रदथकी नीराग
चित्तयका एक रात्रि तिदां रह्या, फरी प्रजातें विद्धार करवा लाग़ा, तेवारें ते तापस, पद्दोचवा
हवा साथे चाल्यो अने आठ मास अन्यत्र विद्धार करीने चोमासुं पोताना आश्रमे रहेवानी
प्रभुने विनिति करी, धणो आग्रद कसो तेवारें प्रभुयें वेशकाल विचारिने कथुं के एमज थाउ
एवु कही पठी चार झानें सहित एवा प्रभु ते पृथिवीने विपे विद्धार करतां जेवारें चोमासु आब्युं
तेवारें ते तापसनी फुपढीमां रहेवाने आब्या कुलपतियें टणपलादु फुपडुं प्रभुने रहेवा सारु आब्युं
जगवान तेमां रह्या पण वैवयोगें वर्षाव न थयो तेवारें गामनी गायो प्रमुख ढोर नुखें मरतां
थका फुपढीना टणखला खावा आवे ते जोइ बीजा तापसो तो पणुना समूहने हांकी काठे
पण प्रभुतो मौन पणो रहे कोइ जानवरने टणखलां खातां दूर करे नहीँ, एम करतां सर्वे
टण पछुडं खाइ गयां तेवारें फुपडुं उघाडुं देखी कुलपति धोळ्यो के हे देवाणुप्रिया दे प्रभु ।
पंखीउ पण पोताना माला साचवे ठे अने तमे तो राजपुत्र थइ पोतानो आश्रम केम सां
घवी शकता नथी ? एवी रीतें कुलपतिने अप्रीति उपनी देखी जगवाने निर्घासु जे मद्दारे अहीँ
आं रहेहु नहीँ, पठो आशाढी पुनेमथकी पंवर विवसें एटले श्रावण वदि अमावास्यायें चो
मासाना पन्नर विवस जातां प्रभुयें तिदांथी विद्धार कसो तेथी उपख्या जगवतने न गयो

घोमासु एवु कहेवाणु तिहां जगवतें पांच अग्निग्रह लीधा, ते कहे ठे एक अग्नीति उपजे
 तिहां न रहेवुं वीछु ज्यासुधी ठसस्थपणु ठे त्यासुधी निरंतर काउस्सगमाज रहेवुं, वीछु
 शुद्धस्थनो विनय न करवो, चोथुं यथा सजवें मौन पणे रहेवुं, कायारें करीउनु उन्नाउज रहेवुं
 पण सुवु नही पांचसु सर्ववा दाथमां नोजन करवुं, एवा अग्निग्रह सहित विचरता थका झुल
 पाणि यक्षने वेदरे अस्थिग्रामे प्रथम घोमासुं रहेवा पथास्था, त्यां अत्यंत उपसर्ग सहन क
 रीने झुलपाणि यक्षने प्रति बोधो, तेनी कथा कहे ठे धनदेव नामें सार्थवाद पाचवें गानां
 मालनां जरी, व्यापार करवा कोइ गामांतरे जतो दूतो, मार्गमां वेगवती नामे बहुवाजुका नदी
 वर्धमान गामपासे आवी, तिहां उनालाना विवस दूता तेथी कोइ वलद ते रेंती जरेली नवी
 मांथी गाहुं ताणीने घाली शके नही पण ते वलवोमां एक बलव धणो जोरावर दूतो तेणे ते
 पाचवें गाढां नदीथकी उत्तारी पहेले पार कसां, परंतु पोते टुटी पळ्यो, तेथी चाली न शक्यो ते
 वारें सार्थवादें चारा पाणीने अर्थें वर्धमान गामना अधिकारि जेत, पटेल, गामोद, पटवारी, प्रमुख
 पंचने ते धोरी जलाब्यो तेने घृत गोल तृण जलाविक सारु घणु धन आसुं, वली ते वलदनी चा
 करी करवानी घणी जलामण आपीने जेत तिहांथी चाल्यो गयो पठवाडेथी ते गामना लोकोयें
 ते वलदनी सार सजाल कांइ पण कीधी नही, जेतनु धन आपेजुं सर्व वाटीने खाइ गया पठी ते
 बलव जूख दुपायें पीळ्यो थको अकाम निर्द्वारायें मरण पामीने ध्यतर देवोमा झुलपाणीनामे यक्ष
 थयो, तेणें अवधिज्ञानें पाठजु वृजांत जोडुं, पठी गामनां लोको उपर रुजोथको मरकी विकूर्ध्नी तेथी
 घणां माणस अनें दोर मरवा लाग्यां तिहां कोइ माणसने वाजवावालो पण मजे नही जे कोइ
 मरे तेने कोलो गामनी बाहेर नाखी जाय तेथी त्यां दाढकांना दगलां थड पळ्या तिखी आवजाव

करनारा लोकोयें तेनुं अस्थिगाम एहुं नाम पाढी वीधुं पढी घणा माणसोने मरता देखीने
गामनां लोकें मली तेने आराध्यो तेवारें यक्ष प्रगट थइ आकाश वाणीयें करी बोलवा लाभ्यो
के इ बलदनों जीव हुं, तमें महाठ ड्यस्वाइने कोइपण घाकरी करी नदी तेथी तमे मने
कुमरणें माखो ठे माटे हुं कोप्यो हु तो तमें हवे महारा नामनुं दाढका उपर वेहेरुं करावो,
तेमां वृणना रूपें शुलशस्त्र हाथमां आपीने महारी मूर्ति थापो, तेनी पूजा करो तो रोग पण
मटजो, अने जीवता पण रवेशो नदीकां सर्व मरण पामखो एवी वात सांजलीने लोकोयें म
रण जयथी तेनी प्रतिमां करी वहेरे थापी पूजा करी, तेथी मरकी उपशम थइ हवे जगवान
ते शुलपाणी नामा यक्षने प्रति बोधवाने माटे तेने वेहेरे आव्या, तेवारें ते यक्ष महाडुठ ठे,
कोइने पोताना वेहेरे रात्रें वास करवा थापे नही, तेथी ते यक्षना देरानो पूजारो इशमां नामें
विप्र दतो, तेणें जगवतने रदेवानी मनाइ करी, तेम वीजा लोकोयें पण वाखा, तो पण प्रभु
मोनपणे तिहां रात्रें काउस्तग रह्या, ते देखीने यक्ष रुजो अने संथ्या समयथी उपसर्ग करवा
लागो, तिहां प्रथम तो मराववा सांठ अठ्ठादास्य कथुं, पढी हस्तीनु रूप करी उठाव्युं, पिशा
चनां रूप करी ठरी कदाही वीवराव्युं, तेमज सर्प थइने मंक माखो इत्यादि घणा उपसर्ग क
रवा मांमया पण जगवत लगार मात्र क्षोज न पाम्या तेवारें वली मस्तक, कान, नासिका,
आंख, दांत, दोठ, पूठ, नख, ए आठ स्थानकें विविध वेवना अपजावी तथापि जगवतने अ
क्षोन जाणी, यक्ष प्रतिबोध पाम्यो अने प्रभुनी चक्ति करवा लाभ्यो, एटलामां सिद्धार्थे ध्यतर
आव्यो, तेणें कष्ट के अरे शुलपाणि यक्ष ! आ तें छुं कथुं ? तुं नथी जाणतो के ए सिद्धार्थ
राजानो पुत्र ठे, महोटी समतानो जंमार ठे, जो इश्मद्वाराज जाणशे, तो तने बाहिर काढी

મૂકશે, તે સાંજલી જગવાનની શાંતમુદ્રા વેસી વલી પળ યદ્દે પોતાનો અપરાધ સ્વાખ્યો અને પ્રથુ આગલ ગીત ગાન કરવા લાગો તિહાં તે યદ્દ સમકેત પામ્યો ઇતિ ॥ હવે જગવત પળ રાત્રિના ચાર પ્રદર ફવર્યના પામ્યા તેના શ્રમે કરી કાઠસ્સગમાંજ પાઠલી રાત્રેં વે ઘઢી નિજા આવી ગઈ, તિહાં નિજામાં વશ સ્વપ્ન પ્રથુયેં વીતો, તે કહે ઠે એક તાલપિશાચ દણ્યો, ઘીછુ ઠ જલો કોકિલા પદ્ધી અને શ્રીજી પંચવર્ણ વિચિત્ર કોકિલાનું જોઈું, સેવા કરતું વીટું, ચોથી ફૂલની માલા ઘે વીઠી, પાંચમું ગાયનો વર્ગ વીતો, ઠહું પદ્મસરોવર વીટું, સાતમું સમુદ્દ છુજા યેં તસ્રો વીતો, આઠમું સૂર્ય ઝગતો વીતો, નવમું આંત્રહે વીંઠ્યો માનુષ્યોત્તર પર્વત વીતો, વશમુ પોતે મેરુપર્વતેં ચઢયા એવું વીતો, એ વશ સ્વપ્ન વેસીને જગવત પ્રજાતેં જાગ્યા, તે વશતેં લોક પળ એવું જાણતાદતા જે એ સાધુ રાત્રેં મરીજશે તેથી પ્રજાતના જોવા આખ્યા તિહાં જગવાનનો વેવ મહિમા વેસીને લોકોયેં જગવતને પૂંજ્યા, ઘણાં હર્ય પામ્યાં, યદ્દ પળ નાટકાદિક પૂજા સેવા કરતો દવો, તેથી લોક ચિંતવવા લાગા જે સાધુને ઝપસર્ગ કરી હવે ગીત ગાન કરે ઠે, પુષ્પાધિકેં કરી પૂજે ઠે ત્યાં લોકે પળ સ્વામીનો ઘણો મહિમા કશો, એવા સમયને વિષે શ્રીપાશ્વનાથનો શ્રાવક ઈત્પલનામા નિમિત્તિયો તે પળ તિહાં આખ્યો પ્રથુને વાંધા, અને કહેવા લાગો જે હે સ્વામિ ! તુમેં પાઠલી રાત્રેં સ્વપ્ન વીતોં તેનું ફલ કદ્દુ ટુ ॥ હે પ્રથુ ! તમેં જે તાલ પિશાચ દણ્યો, તેથી તમેં તરત મોહનીય કર્મને દણ્યો વલી શ્વેત કોકિલાપંચી વીતો, તેથી અશ્વોજ છુકલખ્યાન ધ્યાવશો પાંચવર્ણાં વિચિત્ર કોકિલ પંચીનું જોઈું વીટું, તેથી દ્વાવશાંગી પ્રરૂપશો તથા ગાયનો વર્ગ વીતો તેથી અનુપમ ચતુર્વિધ સંચની ધાપના કરશો વલી તમેં દેવતાયેં સેવિત પદ્મસરોવર વીટું તેથી આર નિકાયના દેવતા તમારી મેવા કરશે, વલી મેરુપર્વતની શુક્તિના ઝપર

तमे चढथा एडु वीठु, तेथी तम देवायें रचित सिद्धासने वेखी, धर्मोपवेश वेखो, धर्मनी प्ररूपणा
करखो वली सूर्येनु ममज वीठुं, तेथी केवलज्ञान पामशो, तथा मानुष्योत्तर पर्वत आंत्रांछे वीठ्यो
वीठो, तेथी जगत्मा जगकीर्तिनु ममाण पामशो तथा प्रतापवत वेवनिकाये करी सेवनीय
याखो पोतानी छुजावळें समुद्र तखो वीठो तेथी तमे ससार रूप समुद्रने तरणो, दे जगवन् !
तमें फूलनी मालातुं युगल वीठु तेनो अर्थ दु नथी जाणतो माटे तमेज उपकार करीने कदो
तेवारें जगवत मोन ठे माटे ठगस्थावस्थाने विपे बोल्या नदीं, तेथी सिद्धार्थ व्यतरो जगवानना
मुखमां प्रवेश करीने कदेवा लागो के फूलनी वे माला वीठी माटे श्रावकनो अने यतिनो ए वे
प्रकारना धर्मनी प्ररूपणा दु करीश एवीरीतें फल सांजलीने सर्वलोक जगवानने ववन करी
पोतपोताने स्थानके गया हवे जगवाने निरविघ्न पणो पन्नरदिवस न्यून प्रथम चोमासु तिहां
पूर्ण करीने मेरुनी परे धैर्य धरता समता रूप रतमयथकां चोमासीपारणुकरी तिद्वांथी विद्धार
कखो ए प्रथम चोमासु ॥१॥ तिद्वाथी विद्धार करी मोराकसन्निवेशें उद्यानमांझावी काउस्तगने
रखा तिद्वा जगवाननो महिमाकरवा सारु सिद्धार्थ व्यतरो स्वामीना शरीरमां सक्रमीने लोक
आगल नूत, नविष्य अने वर्तमान सर्वधि निमित्त नाखें ठे तेथी त्यानां लोक जगवाननी सेवा
करवा लाग हवे ते गाममां अद्दवदक नामा निमित्तियो रहे ठे ते जगवाननी इर्ष्या करवा लाग्यो
केमके लोक तेने कदेवा लाग के देवार्य सरखो तुं निमित्त जाणतो नथी में काले खेत्रमा
सर्प वीठो ते तेणो कही वीधो तथा दु जमीने गयो हत्तो ते कही वीधु तेवारें ते अद्दवदक
नामा निमित्तियो क्रोधकरी जगवाननु निमित्त जुठुं करवा सारु हाथमा तुण लझे प्रभुने पू
तवा लागो के दे श्राय्य आ तुण ठेदाशे, किंवा नदीं, ते सांजली सिद्धार्थ ना कही तेवारें

ते घेववा लागो एटलामां इई अवधियें जोइने जगवतनो मदिमा राखवाने ते निमित्तिआनी
आंगली छेवी नाखी तेथी ठुण्डुठुं नदी निमित्तिठ विलखो ययो पठी सिद्धार्थ लोक आगल
कथु के ए निमित्तिठ घोर ठे, कांइ जणोनथी एणें वीराघोष कर्मकरनो वश पजनो कांसानो
पात्र घोरीने खछुरीनावृष्ट ह्वे माखो ठे तथा इक्षर्मा ब्राह्मणनो वोकहो मारीने तेनु मांस
एणे खाधुठे, तेनां अस्थि एना घरनी पठवाठे घोरहीनाजाढ नीचें माख्यां ठे तथा त्रीछु
दूण जे एमां ठे ते हुं नदी कदीश एनी खीज केहेगे एहुं सांजली लोकें सर्ववातसाची मानी
एनी स्त्रीने जइ पूठधु, तेवारें ते स्त्री बोली के ए पापिठ, पोतानी जगिनीने जोगवे ठे, एवी
पोतानी निवानी वातो प्रसिद्ध थयाथी अदृढवक लक्षापाम्यो अने गाममां फिट फिट थयो थको
प्रधुपासैं आनी विनति करी के तमें त्रैलोक्य पूजनीक ठो, हु अर्हीआज सुखे उदर पूरण करु
हु ने जीतु हु जगवतें अप्रीति जाणी त्याथी विदार कस्यो ॥ ॥ हवे जगवान श्रीमद्वावीर
स्वामी एक वर्ष उपर एक महीना सुधीतो इई आपेला देवघण्य वस्त्र सहित रह्या अने ते
वार पठी वस्त्र रहित अचेजक थया हाथमां जोजन करे पण अतिशयना योगथी नागा
देखाय नदी हवे वस्त्र रहित शरीरें थया ते कहे ठे जगवाने जेवारें वरसीवान वीधु तेवारें
सिद्धार्थराजानो मित्र सोमवेव नामा ब्राह्मण जन्मथी वारिडीठे ते परवेश धनकमाववा गयो
हतो पण क्यायें धन पाम्यो नदी तेवारे वली जगवाने वीक्षा लीधा पठी जेवो गयो तेवो
गले हाथे पाठो पोतानें घेर फरी आब्यो पण एक कोढी मात्र कमाइ आब्यो नदी वारि
डीज रह्यो तेवारें तेनी स्त्रीयें तेने घणो निमंत्रणो अने कदेवा लागी के अरे निर्जग्य हु
किहां गयो हतो हु जिहां गयो हतो तिहां आबोने आबो वारिडी रह्यो जेम घढो जिहां जाय

तिहां पाणीचरे तथा कपासीयो जिहां जाय तिहां लोढाय तेम तुं पण जिहां गयो तिहां वरिडी
 रह्यो पण वारिइय ताद्वारो केहो मूकतुं नथी जेम कोइ वरिडी पुरुष धन कमावानें अर्थ
 परवेओ जवा तैयार थयो तेवारें ते पुरुषें वारिइयने कसु के ॥ रे वालिह न्रियस्फणा, वत्ता इक्क
 सुणिय, दम वेसांतर चक्षिया, तु थर घरें रदिक्क ॥ १ ॥ एटखे दे वारिइय दे विचक्षण, तुं एक
 महारी वात कहु ते सानल जे दवे डु वेशांतर जाउं हुं अने तुं घरमांज थिरथइ रवेजे एवां
 तेना वचन सांजली वारिइय वोखु ॥ पढिवन्नो गिरुआ तणो, अविहू जाण सुजाण ॥ पाठा
 तरें ॥ पालिक्कइ सुविहाण ॥ तमे वेसांतर चक्षिया, तो अमे आगेवान ॥ १ ॥ अर्थ - हे जाइ
 सांजलो डु तो मद्दोठानो विनय मूक नही केमके जे ठत्तमपुरुष अंगीकार करे ते अविचल जाव
 क्लीव अंगीकार करे तेमाटे दे जाइ' जो तमे वेशांतर जाशो तो हुं पण आगेवान थइने तमारी
 सार्थे आगलनुं आगल चाहुं हु तेम दे निर्नाम्य' ताद्वारी पठवाहे पण एमज वारिइय रवे ठे तुं
 दमणाघरमां आख्यो ठो पण घरमा तो काइ पण नथी, खावाने अन्न नथी, पीवाने पाणी नथी,
 खुखे मरती येठी हु, क्याथी ताद्वारा वास्ते खावा सारुं लइ आबु, घरमां तो शाकमां नाख
 वाने मिरची अने मीतुं पण नथी, मात्र वारिइय लदेरो छे ठे ॥ यत ॥ जिणघर जेस न रीके
 पाढो, जिणघर वलव न वीसे गाढो ॥ जिणघर नारि न चूढी खलके, तिणघर वारिइ छे
 हेरि लहके ॥ १ ॥ ॥ अर्थ - जेना घरमां जेस सहित पाढो रीकतो न होय, वली जेना
 घरमां वलव अने गाढु वीसतुं न होय, वली जेनां घरमां खीना दाथमा चूढी खलकती न
 होय, तेना घरमां वारिइ लहेरें लहकतुं जाणहु ते माटे तु घरमां आवीश नही आवीश तो
 नूखे मरीश अरे वारिडी हजी दमणा पण तु जगवान पासें जइश तो कांइक पण मलजो

एवां स्त्रीना वचन सांचनी ते ग्राह्यण, नगवान पासें आब्यो अने ते हाथजोडी हीनस्थितियें
 थको दीन वचने करी श्रीवीरजगवाननें पगे लागीने विनति करतो हवो के हे रुपानाथ, '
 हे परडु स्वर्नजक ' हे परमार्थना करनार ' हे महाराभिन्नना पुत्र ' हे वारिश्य रुपवेजडीनां
 धेवक ' तु महारी मूलथकी विनति सांचलीने महारो निस्तार कस, आ महारो वारिश्य रूप वां
 धव, महारो सहायी, महारी सार्थे जन्म्यो, महारी सार्थे वथ्यो, वली परणवानें समयें पण महारा
 पहेलां महारी स्त्रीनें एणें परणी, छं घणु तमारा आगल कहुं ए वारिश्य महारा शरीरनी ठा
 यानी पेरे तथा पोतानी बांधेली कर्मप्रकृतिनी पेरे एक कण मात्र पण महारो केड मूकहुं
 नथी में धन उपार्जन करवा निमित्तें परवेश चालवानें समयें एने घणो घणो वज्यो तो पण
 ए महारी सार्थेज चाब्यो, में गगामां स्नान कसु तो पण एणें महारी सार्थेज स्नान कसुं, में
 यमुना, नर्मदा सबधि तीर्थकथा तो एणें पण महारी सार्थेज तीर्थकथां, माटे एना प्रजावथी
 परवेशमा घरघरने विपे लोकोनी आगल निष्ठा मागती वसत हुं तो सर्वने वेसुं परंतु वारिश्य
 बाधवना प्रतापथी दु प्रत्यक्ष प्रगट ठता पण मने कोइ पण र्वस्वे नही ॥ यडुकें ॥ वीसतिजोग
 सिद्धा, अंजनसिद्धा य केइ वीसति ॥ वारिहजोग सिद्धा, पासेविविधा न वीसति ॥ १ ॥ पुन
 रपि ॥ जोवारिश्यनमस्तुन्यं, सिद्धोदंतवर्दीनात् ॥ अर्हसर्वप्रपश्यामि, नमोपश्यति कश्चन ॥ २ ॥
 ए ते श्लोकोनो नावार्थ कहे ठे जे योगसाधने सिद्धथया तेपण नजरे वेस्वाय ठे, वली जे
 आंखोमा अजन करी अदृश्य थाय एवा सिद्ध जे होय तेपण कोइएक प्रयोगथी प्रगट नजरे
 वेस्वाय, परतु वारिश्यरूप योगें करीने जे सिद्धथया ते पुरुष जो पासें उजारह्या होय तो पण
 वेस्वाय नदी ते माटे हे वारिश्य ' तुजने नमस्कार थाउ जे दु ताद्वारा वर्दीनथी सिद्धपुरुष

ययो तेथी हुंतो सर्वने वेखुं बुं पण मनंतो कोइ पण वेखतो नथी ॥ ३ ॥ ए कारण माटे
 दे स्वामी' ते वारिइय बांधवना प्रसावथी हु परवेशने विपे घणो जम्यो, घणो उथम कसो, घणा
 शेठ सादुकारोनी चाकरी करी पण, हुं नाग्य दीन तेथी एक फुटी कोढी मात्र पण धन पाम्यो
 नदी जेवो घरथी गयो हुतो तेवोज घर पावो आब्यो तेथी में हजी मद्दारा घरमां प्रवेश न
 कसो तेनी पहेजांज तेणे मादारा घरमां प्रवेश कसो तेना प्रतापथी अनार्जणी एवी जे मद्दारी
 स्त्री ते कोष करी सुसलझेने मद्दारी सन्मुख मने मारवाने जोढी आवी तेवारे में जाणुंजे मग
 लिक करीने मुजने वधावे ठे पण तेपेतो पासं आवीने एवां कठोर अने निष्ठुर वचन बोलवा
 मांमयां अने कसुंके दे निर्नाग्य शिरोमणी' अरे जन्मवरिडी अरे निर्गुणनाथ' अरे ठोलाण' हु
 तुजने धनविना साक्षात् वारिडी रूपनै शुंकरु' तु परवेशें गयो थको पण कांइ लाब्यो नदी
 मद्दारे पण तादारा वारिइय रूप जाझनां सदायथी ॥ यत ॥ अन्ननास्त्युदकनास्ति, गृहे
 नास्ति युगंधरौ ॥ शाकमघेजवणनास्ति, तन्नास्तियुहुज्यते ॥ १ ॥ नावार्थ - स्त्री कहे
 ठे के तादारा बांधवना सदायथी मद्दाराघरमां अन्नपण खावाने नथी अने पाणीपण पीवाने
 नथी, खुवार पण नथी शाकमां नाखवाने मीतु पण नथी एतु कांइ पण घरमा नथी के जेथी
 तुजने आवरकरी घरमां वेसाहीने जमाहुं मद्दाराघरमां तो एक वारिइय लढके ठे वली बा
 झणी कहे ठे रे ठोला, धनेकरीने जगतमां मानीता थाय ठे, पण धनविना जगतमां कोइ
 कोझे पृठहुं नथी, यहुक्त ॥ धनैडिंछुलीना कुलीनाजवति, धनैरेवपापात्पुन निस्तरंति ॥
 धनिज्यो विशिष्टोन लोकेपिकश्चित् धन प्रार्जयंधन प्रार्जयच्च ॥ १ ॥ नावार्थ - धनेकरीने
 दीणाकुलवालो पण उत्तम कुलवान कहेवाय, वली धनेकरीने पापयकी निस्तर पामे, धन

यान द्योय तेज जगतमां मद्दोहो कदेवाय, ते कारण माटे धनउपाईल करवानो उद्यम पुरु
 पने श्रेष्ठ ठे वली धनविना जीवतो थको पण पुरुष मढवा समान ठे ॥ यद्युक्त ॥ धनमार्जय
 काकुस्थ, धनमूलमिव जगत् ॥ अंतरंगैवपश्यामि, निर्धनस्य मृतस्यच ॥ १ ॥ नावार्थ -
 जेवारे रामचड्जीने वनवास थयो तेवारे विचाथु जे वसिष्ठ ऋषिने नमस्कार करीने चालीये
 तेवारे जिद्दां कवलीवनमां वसिष्ठ ऋषि घेठा ठे तिद्दा जइ रामचड्जीये नमस्कार कसो परंतु
 वसिष्ठ ऋषिये नेत्र उघाडीनें सासुं पण जोषुं नद्दी कारण के रामचड्जीनी पासें ते वस्वत ध
 नकांइ पण न ददु पढी जेवारे लंकाजीतीने चतुरंगिणी सेना जइ धनधान्य सदित पाठा
 आब्या ते वस्वत वसिष्ठ ऋषि सात आव पगलां सामा चाली आब्या तेवारे रामचड्जी बोल्या
 के तेदज हुं रामचंड हुं अने आ तेनु तेज कवलीवन तथा तमे वसिष्ठऋषि पण तेना तेज
 गो परंतु पदेला हु तमारी पासें आब्यो दतो तेवारे तो तमे नेत्र उघाडीनें सासु पण जोषुं
 न ददु अने हमणा उठीने सात आव पगलां सामा आब्या तेनुं हुं कारण ? तेवारे वसिष्ठजी
 पूर्वोक्त श्लोक कहेता दवा के हे काकुस्थ ! हे रामचड ! एक धननुं उपार्जन करो, आ जग
 तमां धनेकरीनेज प्राणी शोने ठे, परंतु निर्धने अने मढवाने काइपण अतर वेखाहुं नथी,
 ते कारणे हुं प्रथम आब्यो दतो तेवारे निर्धन दतो तेथी में ताद्वारा सासुं न जोषुं अने द
 मणातो हु सर्व विनूति सदित गो माटे हुं सामो घाली आब्यो हु एवुं कदीने वली स्त्री कदेवा
 लागी के हे मूर्ख ! धनविना हु तने हुं करु ? वली कसुं ठे के ॥ पुतायसीसायसमविजन्ता,
 रीसाय देवाय समविजन्ता ॥ मुक्तातिरिकाय समविजन्ता, मुपावरिदाय समविजन्ता ॥ २ ॥
 नावार्थ - पुत्रने शिष्य ए वे धरोबर जाणवा, वली ऋषी अने देव ए वे पण धराबर जाणवा,

વલી મૂર્ખે અને તિર્પચ એ વે પણ સમાન જાણવા, તેમ મૂવેલા અને કારિડી એ પણ વે સર
 રાજ જાણવા ॥ વલી તે સ્ત્રી કહેવા લાગી કે અરે જાગ્યદીન ! શ્રીવીરજગવાને વરસીવાન
 આપીને સર્વના કારિડ્યહુ રાવનો વિનાશ કર્યો, તે વેલાયેં તું પરવેશ ગયો તે તાહારે કહેલું થયું
 કે જેમ ફાલ પાકવાન સમયે કાગઢાની ઢાંચ પાકી આવે તેની પેરે થયું અથવા નવી તટે
 જવાસાના જાઢ તુલ્ય તું થયો અથવા રાત્રિ દિવસ મેઘ વર્ષતાં ઠતાં પણ પલાશવૃક્ષનાં પાન
 ઠાં ટ્રણજ હોય માટે રે અનિષ્ટ ' રે પાપિષ્ઠ ' રે પાંદુરપૃષ્ઠ ' તુ શ્દાંથી જા સ્ત્યાવિક નિપુર વચને
 ઘણો નિત્રંઘીને ગજહૃદ્યો વેડ મને ઘરથી વાહેર કાઢાબ્યો તે કારણ માટે ॥ આર્ગેવારિડ્ય પાઠે
 કારિડ્ય, માવે જમણે પાતિ ॥ પિંન્નિયાણીમુજ મારણ માખ્યો, તેણે હું આયો નાતિ ॥ ૧ ॥
 માટેં હે સ્વામી ! મહારે આગલ પણ કારિડ્ય ચાલે ઠે, પાઠલ પણ કારિડ્ય ચાલે ઠે અને હે
 ગાઝુયેં પણ કારિડ્ય ચાલે ઠે એમ મહારે ચારે વાણુ વારિડ્ય ચાલ્યુ આવે ઠે તેથી બ્રાહ્મણીયે
 મને મારવા માખ્યો માટેં હું નાશિને તમારી પાસેં આબ્યો તુ અને મેં વિચાણું જે શ્રીવીર
 અગમ્યગતિવત ઠે, જો પણ વીજીલીધી ઠે તો પણ પરમરૂપાણુ ઠે, માટેં મુજને નિમ્મયથી કાં
 ફરુ પણ આપણે એહુ ચિતવીને પ્રતીતિ પૂર્વક નિરધારકરીને તમારી પાસેં આબ્યો હું માટેં મ
 હારા કારિડ્યને ચૂરીને મનોરથ પૂર્ણ કરો પણ હે સ્વામી ! એહુ મનમા આણશો નહીં જે
 મહારા વર્ષીવાનને અવસરેં સર્વલોક મનવાઝિત વાન પામી ગયા અને તુ કાંઈપણ કેમ પા
 મ્યો નહીં એવો ત્રિચાર આણશોમાં ॥ યત ॥ સ્વામિન્કનકધારાન્નિ, સ્ત્વયિ સર્વત્રવર્ષેતિ, અન્ના
 ગ્યગ્રત્સઠન્ને, મયિનાર્યાતિવિવચ ॥ ૧ ॥ જાવાર્થ - હે સ્વામી ! તમે કનક રૂપ ધારાયેં
 સર્વત્ર વરસ્યા પણ મહારા મસ્તક ઉપરેં અજાગ્ય રૂપ ઘટ્ટ ઢંકાયું હલુ તેથી એક ધિંહુમાત્ર પણ

મહારે માયે પઢું નહી તેવારેં એહું વિચાણું જે યત ॥ રે મન અપ્પા સ્વતિયર, ચિતાજાલ મ
 પાઢ ॥ ફલતત્તોદિજ પામીયેં, જિત્તો લલ્યો લિદ્દાહ ॥ ૧ ॥ એમ ચિતવી વેસી રહ્યો પણ
 હે સ્વામી' એકતો તમારુ વાન ન પામ્યો ને વલી તમારા વાનતો બ્યતિકર સાંજલીનેં સામો
 મુજને મહારીત્તીયેં ધરયી કાહાહી મૂક્યો તેમાટે કણું ઠે કે ॥ યત ॥ ત્વયિ વર્ષતિ પર્વન્યે,
 સવયલ્લવિતા હુમા ॥ અસ્માકમર્કવૃદ્ધાણાં, પૂર્વપ્રેપુ સશય ॥ ૧ ॥ જાવાર્થ - હે સ્વામિ' ત
 મારા રૂપ મેઘવર્ષતાં ઠતાં સર્વજન રૂપ વૃદ્ધ નવપદ્મવયુક્ત ધયાં અને મહારા સરસા અર્ક
 વૃદ્ધોનેં પૂર્વપત્રનો સંશય થયો ક્ત્યાદિ લલિત પદ્મવિત વચન સાંજલીનેં, રૂપાસાગર જગવત
 વિચારતા દવા જે હું નિર્ઘય હુ મહારી પાસેં કાંડપણ નથી અને બ્રાહ્મણને નહી વેવાયી
 ડંડાવિક સર્વલોક સમક્ષ પ્રાર્થના જંગ હોય તે પ્રાર્થનાં જંગ કસ્યાથી લઘુતા થાય ॥
 યત ॥ તણલદુ પં વૂસ લદુ પં, તિણસુસ લદુપંચ પઞ્ણા લદુપં ॥ તત્તોવિ સો લદુઝ, પઞ્ણ
 ખગો કઝજેણ ॥ ૧ ॥ જાવાર્થ - સર્વથકી દુણલદુ ઠે તે થકી તુપ લદુ ઠે અને દુણવલાં
 તથા તુપ થકી પણ પ્રાર્થના કરવા વાલો લદુ જાણવો અને વલી પ્રાર્થનાનો જંગ કરવા
 વાલો જે ઠે તેતો સર્વ થકી લદુ જાણવો ॥ પુનરપિ ॥ પરપઞ્ણાપવત્તિ, મા જણણી જણઝ
 ઇરિસ્સપુત ॥ ડયરોવિ મા ધરિક્કઝ, પઞ્ણ ખગો કઝ જેણ ॥ ૧ ॥ જાવાર્થ - પરપાસેં
 પ્રાર્થનાનો કરવા વાલો એવો પુત્ર હે માતા તું જણીશ નહી અને વલી પ્રાર્થના જગ કરના
 રનેં તો ડવરને વિયે પણ ધારણ કરીશમાં ॥ પુનરપિ ॥ યાંતુયાંતુ ઘત પ્રાણા, અર્થિનિબ્ધર્ય
 તાંગતે ॥ પમાદપિદ્ધિગત્થ, કસાર્થ પુનરીદ્ધ ॥ ૧ ॥ જાવાર્થ - જાઝરે મહારા પ્રાણ
 જે આર્યપ્રાણી બ્યર્ય ધરયી જાય તેની સાથેં તમે પણ જાઝ કેમકે પાઢલ પણ તમને કોડક

भगवान्
द्वन्द्वम्
आवेत्

भानुषा

विवसें जाबु तौ भेज तो एवो साथ वली तमोने मलवो सुशकील ने माटे हमणज जाव ॥१॥
 इत्यादिक शिष्टाचार आचारानो विचार जाएनि श्रीमद्दावीर देव रूपकरी अरधुं देव इत्य वस्त्र
 फाढीने ब्राह्मणने देता हवा ए विप्रने चीवर वीधारी बीजा प्राणीने एबु जणावता
 हवा ॥ यत् ॥ जांसंतितां वेदु धन, इणपरि अस्सइ वीर ॥ पितामित्र वानण नणी, आयो
 वीयो चीर ॥ १ ॥ जावार्थे - ज्यांसुधी घरमां संपत्ति होय त्यां सुधी धन, चीवर, अन्नाविकनु
 दान वेदु, पिताना मित्र ब्राह्मणने अरधुं चीर आप्याथी श्रीवीर एबु पूर्वोक्त प्रमाणे जणा
 वता हवा ॥ १ ॥ हवे ते ब्राह्मण अरधुंचीर लहने पोताने घेर गयो तेने चीवर सहित वार
 णाने समीपें आवतो देखीने ब्राह्मणी क्षुब्धित थइ थकी क्खीने सन्मुख आवी वे दाथ जोढी ए
 चीरीते कहेती हवी के हे प्राणनाथ ' हे मम जीवना ' हे महारा दैयाना दार, हे कांत ' सुजग
 दुं तमारी मेधनी परें वाटजोती हती अने जेम जल विना माठली टलवले तेम तमारा विना
 दुं टलवली रही हती क्खपादिक मीर्ग मनोहर वचन रचना कथन पूर्वक अपूर्वरीतें घणी मी
 तियें खान मक्कन करावी जोजन पान तांबूल आपीने वली घणा सन्मान पूर्वक सुखशय्या
 शयन प्रमुख सुख उपचार करीने स्त्री घणो प्रमोद पमाहती हवी तेवार पढी ब्राह्मण ते व
 स्त्रनी वशीयो वंधाववाने वास्ते तुंनारा पासें गयो तुनारे पण ते वस्त्र तेबु अणत्रुट्यु जाणी
 ने सोमविप्रने कहेवा लागोके हे ब्राह्मण ' आ वस्त्रनो बीजो कटको लइ आव्य तो एनें सांध्या
 यका ए लाख मूलनु थारो तेथी ताद्वारा अने महारा वेदुना वारिधनो नाश थारो तेवारें ते
 विप्र पावो फरीने जोनें वधतो ठतो श्रीवर्द्धमान स्वामी पासें आवतो हवो पण मनमा विचा
 रवा लागो के दु वारवार केवीरीतें याचना करु, अतिलोचन करवो पुरुषनें युक्त नथी अने जग

यान पण एतुं जाणइ जे आ विप्र लोनी ठे एतु जाणीने लाजनो माखों मौन करी रह्यो
पण मुखयी मागे नही ॥ यत ॥ लळा वारेइ मुढं, असपया जणई मागिरे मग ॥ विन्न
मानकवाडं, वेदितिमगिया वाणी ॥ १ ॥ जावार्थे - लळा ठे ते मुखने वारती दवी अने
असंपवा कहेति दवी के माग्य रे माग्य ! पण मानरूप कमाड वेवराणा तेथी आपो एवी
गाणी मुखयी न निकलती दवी ॥ १ ॥ अने जाणुं जे ध्याय पण खंजाउपरथी पढी जाय
तो उपाढी लइशा एवीरीति जेवारें जगवतने वीक्षा लीये एकवर्पेने उपर एक मास थयो त्यां
सुधी जगवाननी पाठल ते ब्राह्मण चाल्यो पढी एकदिवस ते वेवडुप्य जगवानना खंजा उपरथी
वायराना गोटीथी उपडथु ते उत्तरचावालागामनी पासें सुवर्णवालुका नदीनें कांठे घोरढीना
वृक्षनां कांठामां जइ पढणुं तेने विप्रे ग्रहण कसुं जगवान पण सिद्धावलोकन दृष्टियें करी वे
खता द्या इदा कोइकतो कहे ठे के ममत्वे करीनें देखता द्वा, कोइक कहे ठे के धुजस्था
नकें पढणुं के अशुजस्थानकें पढथु ते जोवाने माटे देखता द्वा वली कोइक कहे ठे के सदसा
रकारे वेरुं, कोइक कहे ठे के मदारी पाठल मदारा शिष्योने वस्त्रपात्र सुजनचावे थोके नदी
थाय एवा कारणथी देखता द्वा कटके लागुं तेथी जगवाने विचाशु जे मदारी पठवाहे जे
साधु स्वसत्तानिक थागे ते सर्व वडुल कपायि कटकी कलहकारी प्राय असमाधिकारक थागे
मूना घणा थागे अने साधु थोडा थागे एतु जाणीनें निर्ममत्वथी ग्रहण न कसु, हवे विप्र पोताना
आत्माने धन्य कृतार्थ मानतो थको, संपूरण मनोरथवत थयो थको तुनारा पासें वे खंन सें
धावी तुखावीने वेंचु तेना लक्ष सौनेया आब्या तेमांथी अर्धा तुनाराने वीधा अने अर्धा
ब्राह्मणे राख्य वेदुन वारिष्य गणुं जावळीव सुधी थया आनवमां रहा ॥ इति अचेलक

दृष्टांत ॥ ॥ तेवार पठी जगवाने कपडां राख्यां नही ते विवसथी अचेजक थया अने बीजा
 त्रेवीश तीर्थकरोनां देवदुष्य वस्त्र जावळीव रद्यां दत्तां केंटलिक प्रतोमां वचला वावीश तीर्थक
 रोनां देवदुष्य जावळीव रद्यां कद्यां ठे तेथी ते सचेजक जाणवा हवे श्रीमदावीर स्वामी
 वारवर्ये उपर साढा ठमहीना ठसस्थपणे कायाने वोसरावी कांइ छुश्रूया करे नही एवाथका
 विचखा तेमां जे कांइ वेवताना करेला, मनुष्यना करेला, तिर्थचना करेला, अनुलोम अने प्रति
 लोम एवा वे प्रकारनां अपसर्ग थया तिहां जे नाटक वेखाडवां, आलिंगन करवां, इत्यादिक
 वेवाधिकोये करेला अपसर्ग ते सर्व अनुलोम अपसर्ग जाणवा अने जे वेवाधिकोये जप व
 ताव्या, प्रहार कखा, कूट्या, माखा एवा अपसर्ग ते सर्व प्रतिलोम अपसर्ग जाणवा ए बने
 प्रकारना अपसर्ग सर्वे पोतानी खुशीथी सहन कखा पण चारित्र्यी जगार मात्र चलायमान
 थया नही तेमज कोइ उपर रागद्वेष पण लाव्या नही तथा कोइनी पासें दीन वचन पण बोळ्या
 नही तेमज फोइनु जप पण लाव्या नही एवी रीतें अनेकप्रकारना अपसर्ग सहन कखा ते कही वे
 खावे ठे ॥ ॥ एकदा जगवान् उत्तर वाचाल सन्निवेशें जातां मार्गे वर्धमान गामें आव्या, तिहा ए
 क सुवर्णवाज्जुका, वीजी रुपवाज्जुका, ए वे नदीड आवी, ते छतरी आगल चालतां एक वक्रमार्ग
 बीजो सरल मार्ग, एवा वे मार्ग आव्या, तिहां लोके निवाखा के पाधरामार्गमां सर्पनो जय
 ठे माटे जाशो नही तो पण जगवत वक्रमार्ग मूकीने सरल मार्गे चमकोषीया सर्पने प्रतिबोध
 देवासारं चाल्या, ते मार्गमां कनक खल नामा वनमा तापसनो आश्रम ठे, तिहां एक महा
 जोरावर घणो मशीलो चमकोषीयो सर्प रदे ठे ते चमकोषीया सर्पने जगवाने देवता कखो,
 तेनी कथा कहे ठे कोइक गामने विपे वे साधु गुरु चेला चोमासु रद्या दत्ता ते एक विवसे

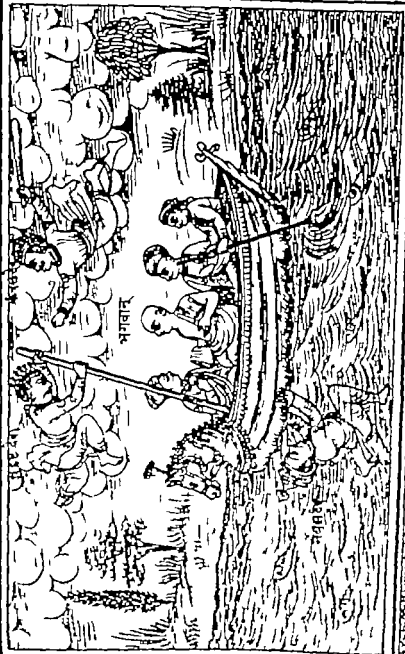
માસ સ્વમણના પારણને અર્થે વે જણા ગોચરીયેં ગયા, ત્યાં વર્ષાશ્રુને લીધે ઘણા જીવના
 ઉત્પત્તિ થયેં ઠતે માર્ગમા ગુરુના પગ નીચેં સૂક્ષ્મ મેનકી આવી તે ચપાડ મરણ પામી તેવારેં
 ચેલાયેં કસું મહારાજ તમારા પગ નીચેં મેઢકી આવી તે મરણ પામી એડું સાંજલી ગુરુ બોલ્યા
 ઘણી મેઢકી મરેલી પઢી ઠે માટે ઘીજા કોફનો પગ આવવાથી મરણ પામી હજો તેવારેં
 તિહાં તે ચેલો મૌન રહ્યો વલી ગોચરી આલોવતાં શિષ્ય બોલ્યો કે મેઢકીનો મિષ્ટામિ હુક્કઢ
 લ્યો તે સાંજલી ગુરુને રીશ ચઢી અને ચેલાને કહેવા લાગો જે અરે આ મેઢકીતો પ્રથમથીજ
 મરેલી હતી, મેંતો મારી નથી ચેલે ઘણું કસું તો પણ માન્યું નહીં તેવારેં ચેલે વિચાશું જે
 સાજેં પઢિક્કમણામાં આલોયણ હેજો ગુરુયેં પણ સાજેં પઢિક્કમણામાં સર્વ આલોયણ લીધી,
 પણ મેઢકીની આલોયણ ન લીધી તેવારેં વલી પણ ચેલે કસું જે મહારાજ મેઢકીની આ
 લોયણ લ્યો તેવારેં પણ ગુરુયેં રીશ કરીને તેવોજ જવાબ આપ્યો ફરી રાત્રેં સથારાની વેલાયેં
 કસું કે હે મહારાજ ! મેનકીની આલોયણ લ્યો એડું સાંજલતાં ગુરુને રીશ ચઢી તેથી હાયમાં
 ઝંયાની માંદી લફને મારવા વોહ્યો રાતની વેલા હતી તેથી ચેલો નાશી ગયો, ગુરુ તેની પાઠલ
 વોહ્યો અને ઝપાશરાના થાંજલામાં અથઢાયો તેથી ગુરુનું મસ્તક ફૂટ્યું ત્યાંથી મરણ પામી
 ઘીને જવેં જ્યોતિષી વેવતા થયો ત્યાંથી ચર્વીને ઘનકોશી નામેં તાપસ થયો તેના પાંચસો
 શિષ્ય થયા પરંતુ પોતેં ઘણો ક્રોધી હતો તેથી એક વિવસેં રાજકુમારને વાઢીમાંથી ફૂલ હેતાં
 વેલીને હાયમાં ફરતી લડ તેમને મારવા વોહ્યો તિહાં પગ લપસીગયો તેથી માર્ગમા
 એક શ્રંધ કૂવો આબ્યો, તેમાં પહ્યો પોતાને ફરતીવાગી તેથી આર્ષપ્યાને મરણ પામીને
 તેદજ આશ્રમને વિષે ઘોથાજવેં ચનકોશીડ સર્પ થયો ઠે, આંલ્યમા જઢેર ઘણુ ઠે, જે કોફને

भगवान्

वेस्ते, तेने धाली नस्म कर'ठ, घणा तापसोने धाल्या, धीजा केटलाएक नाथी गया लोकें पण ए
 मार्गे जवानु ठोही वीठुं, एककोश प्रमाण नृमिमां रवेजा जीवमात्रने धाली नाखे ठे त्यां ते सर्प
 कोइने रेवा देता नथी ते सर्पना धिलथपर जगवत काउस्तर्गो रहा, ते वेखी सर्प कोध
 आणीने प्रभुने मख माखो, तेवारें प्रभुना पगमांथी दूध सरखु लोही मांस नीकस्थुं, तेने वेखी
 सर्प विचाशु जे हुं जेने सादासुं जोठं, तेने पण धाली नस्म करु अने एने तो मख माखो तो
 पण धोळुं लोइ नीकस्थुं माटे ए कोइ मदोटो पुरुष ठे एम चितवीने जगवाननां मुख सासुं जोशुं
 तेवारें जगवान् धोल्या के अरे चमकौशिया ' बूज बूज ठुं नथी जाणतो एहुं केतां थकां ते
 सर्पने विचार उपन्यो जे आबुं रूप में क्याक वीठुं ठे एटलामां मुर्छा आवी गइ अने जाति
 स्मरण ज्ञान उपन्युं तेवारें पाठलो जव वीठो, पढी प्रभुने त्रण प्रदक्षिणा वेइ विनति करी के
 दे करुणासागर ' दूर्गतिरूप कूपथी तमें मुजने उढसो, पढी वैराग्यपामी पन्नर विवसनु अन
 शन करी परोपकारार्थे ते सर्प पोताना बिलमांवे मुख धाली अने आखु शरीर बाहेर राखीने
 रह्यो पढी ते मार्गे दूध, वर्दी, घृतनी वेचनारी आहिरलोक तेणें ते नागराज सलुष्ट थयो एहुं
 जाणी दूध, वर्दी, घृत, शर्कराविकें फरी सर्पने पूज्यो तेनी गर्व करी कीढीउ शरीर उपर
 चढी पढी विचाशुं, जे हुं मद्वारा शरीरने फेरवीश तो कीढीयो मरीजवो एहु जाणी शरीर
 द्दलाब्यु नही कीढीयें ते सर्पने फोली चालणी सरखो कीधो, ते सर्प शुनथ्यानें मरण
 पामीने आठमे वेवलोकें देवता थयो प्रभु तिदांथी विचरता उत्तर वाचाल सन्निवेशें
 पद्दोता तिदां नागसेन श्रावकनं घेर परमोन्नं पारणु कसु, वेवतार्थें पंचदिष्य प्रगट कस्मा
 तिदाथी बिहार करीने जगवान श्वेताविका नगरीये गया तिदा परवेशीराजायें प्रभुनो महिमा

કચો ॥ તિહારથી વિચરતા થકા જગવાન સુરનિપુરનગરનાં માર્ગમાં ગંગાનદી આવી તે ઉત્તર
 વાને અર્થે ઘણા લોક સિદ્ધવત્ સ્વાસ્થ્યાની નાવમાં ઘેરા તેની સાર્થે પ્રભુ પણ ઘેરા એવા
 માં ધ્રુવદ ધોલ્યો તેટું શુકન જોડ ફોમિલનામે નિમિત્તિડ તે નાવમા દત્તો તેણે કણું કે હે
 લોકો આજ આપણને મરણાંત કષ્ટ ઇપજશે પરંતુ આ સાધુ મદાત્મા પુરુષના પ્રજાવથી જી
 વતા રહીશું મરણું નહીં એવામાં જગવતે ત્રિષ્ટ વાસુદેવના જવમાં જે સિદ્ધને વિવાસો દત્તો
 તે સિદ્ધ ઘણા જવત્રમણ કરીને દમણાં શુવનપતિ દેવોમાં સુદંડૂનામે નાગકુમાર વેવતા થયો ઠે તે
 અવધિજ્ઞાને પ્રપ્તને જોડ પૂર્વ ઘેર સંનારી ફદ્દાં આવીને નાવ મૂઝાવવાનો ઇપ્પવ કરવા લામ્યો
 તેવરાવત નવા ઇપન્યા એવા કંચલ અને સવલ નામે ઘે નાગકુમાર વેવતા તેણે આવીને એક
 વેવતાર્યે તો નાવ મૂચતી રાત્રી અને ધીજા વેવતાર્યે પહેલા, સુદધ્રુવેવની સાર્થે લઢાડ કરી તેમાં
 સુદંડૂ દારીમયો તેથી જગવાન સુલ્લે ગંગાનદી ઇતસા હવે એ કંચલ સંચલની પૂર્વેનવ સર્વંધિ
 કથા કહેઠે, મધુરા નગરીમાં જિનવાસ નામા આવક રહે ઠે તેની સાધુવાસીનામે સ્ત્રી તે પણ
 આવિકા ઠે તે ઘણે જણાર્યે પાંચ અણુવ્રતમાં ચતુષ્પવ જીવો રાલવાનો ત્યાગ કરેલો ઠે તેથી
 દુધ વદી જે ઘરમાં વાપરવા સારુ જોઈયે તે એક આદિર પાસેથી મૂલ્ય આપીને વેંચાતુ જીયે ઠે
 તેને લીધે તે આદિરને અને ઝોળે માંદોમાંદે પ્રીતિ થઈ તે આદિર સાર્થે સ્નેહ વેવઢનો સંતોષ
 વ્રતમા, રાસેલું ઠે હવે એકધિવસ તે આદિરને ઘેર વિવાદ આઘ્યો તેવારે આદિરે ઝોઠ પાસેથી
 વિવાદને માટે કેટલિએક ચીજો માગી ઝોઠે પણ તેને ચડવા પ્રમુલ્લ સર્વ ઇપકરણ તેના માગ
 વા મુજવ આપ્યા તેથી તેનો વિવાદ ઘણો સરિકાર થયો તેવારે તે આદિર હુસી થઈને સર
 સ્ત્રી અવસ્થાવાલા ઘણા રૂપવત એવા ઘે વાલ વૃપન લાવીને ઝોળે ઘેર ઘલત્કારે બાંધી ચા

भगवान्

भगवान्

ल्या गया त यथाप शिवन ता राखवान। इहा इती नही तोपण शेठे विचाबु जे पाठा आ
 पीश तो ए बीजे क्योय वेचशे तिहां एधापढा डखी थारो, बांध्या रद्देशे, नार ताणशे, एवुं
 विचारिनें पोताने घरें राख्या तिहां तेमने पुत्रनी पेरे फासु घास जल प्रमुख स्वरावीने पोथ्या
 कंवल अने संवल एवां वे नाम वीधां द्वे शेर पाखीने विवसे पोसद करे धर्मचर्चा करे पुस्तक
 वांचे ते वातो सांजलतां सांजलतां ते बलवीया घणीज रुही समजाण वाला थया एवा
 नडिक परिणामि थया के शेर जेवारें उपवास करे तेवारें ते पण उपवास करे टुणाविक
 चारो धिलकुल खाय नही एवीरितें छुजनावनार्ये विचरे ठे द्वे एक विवस शेर पोसदमां
 वेग इता एटलामां कोइएक शेरनो मित्र आब्यो ते पुष्ट वृषजनु जोडलु वेखी शेरने
 पुठ्या विना पोताना रथमां जोडनें जंभीर वनमां यक्षनी यात्रायें लइ गयो मार्गमां घणा
 दोढाव्या तेथी ते बलवोनी नाहियो झूटी पही पढी ते ठानो आवीने पाठा शेरने घेर बांधी
 गयो पण दाढकां जांगी गया तेथी चारो पाणी त्याणी वेग शेरें पोताना पुत्र जेवा बलवोने
 डखी थयेला वेखी घणो विपाद करीने अनशन कराबुं चार आदारना पखस्काण कराची न
 वकार सजलानुं ते बलवीया छुज्याने मरण पामीनें नागकुमार देव थया ते नवा उपन्या
 यका अवधिज्ञाने उपयोग आब्यो तेथी ए कृत वेखी इहां आवीनें जगवानने थतो उपसर्ग
 मटाब्यो अने जगवान आगल नाटक नाची भीतगान करी पूजा सत्कार करी स्वस्थानकें गया
 ॥ इति कवल संवल दृष्टांत ॥ एक विवसें जगवान् विदार करता गंगा नदी अतरतां सूक्षवेडु
 मांढे प्रतिविवित पगलानी श्रेणीने विपे चक्र, ध्वज, अंकुश प्रमुख लक्षण थया एवामां पाठ
 जथी कोइ एक पुष्पनामा सासुदिकशास्त्रनो जाण, आब्यो तेथे मनमां चिंतबु जे आ कोइएक

વક્રવર્તી થનારો જીવ છે વક્રવર્તિ વિના એવા પગ ધીજાનો ન હોય તે હમણાં એકાકી જાય છે
 માટે હું હવે એની સેવા કરું, પઠી તે ચરણાનુસારેં તિદાં આખો થને જગવાને વલ્લરહિત
 વિગમ્વરૂપેં વેલીને વિચારવા લાગો જે હું સામુદ્ધિકશાસ્ત્ર ફોકટ નણ્યો હું જો એવા લક્ષણનો
 ઘણી નિદુકરૂપેં એકાકી છે તો એ મહારાં પુસ્તક સોટાં છે પાણીમાં વોલવા લાયક છે, એમ
 ધિત્તવી પુસ્તકને પાણીમાં મોલવા લામ્યો, હંદમદારાજેં એ વૃત્તાંત જાણું તેવારેં તિદાં આવીને
 પ્રપ્રુતી સેવા સાચવી પુણ્યનિમિત્તિયા આગલ પ્રપ્રુતું સ્વરૂપ વર્ણવી શાસ્ત્ર પાણીમાં વોલવાં ન
 વીધાં, પઠી જગવંતના ગુણ ગ્રામ કહી હવે સ્વસ્થાનકેં ગયો, પુણ્ય પણ હંદ પાસેંથી મણિ કન
 કાવિક ધન પામી હવે પામતો પોતાને સ્થાનકેં ગયો, પ્રપ્રુયેં પરોપકારાર્થેં ગગાનવીઝતરી વિ
 દાર કીધો ॥ હવે ગંગાનવી ઝતરીને જગવાન વીજે ધોમાસે રાજશુદ્ધી નગરીયેં નાલંબીનામા
 પાઠામાં વણકરની એટલે તંતુવાયકની શાલા છે તેના એકવૈજને વિપે સૂણામા આઢા લઈને
 રક્ષા તિદાં પ્રથમ માસ સ્વમણ કરું અર્ધીઆં શરવણગ્રામે મંસલી પુત્ર સુજડાનો અગજ વહુલ
 પ્વજની ગોશાજાને વિપે ઝપ્પ્યો છે તેમાટે તેનું નામ પણ ગોશાલો રાલેલો છે તે અનુક્રમેં જમતો
 જમતો જગવત પાસેં આખ્યો, જગવાને તિદાં ચારમાસમાં ચાર માસ સ્વમણ કરીને ચાર પારણા
 કર્યાં તેમાં પહેલા માસ સ્વમણને પારણે પ્રપ્રુતેં વિજયજોતેં ક્ષીરાવિક વિપુલ જોજને પારણ
 કરાણું તિદાં વેવતાયેં પંચ વિષ્ય પ્રગટ કર્યા પઠી તે સરસ ક્ષીરાવિક કૂરાવિક મોવકાવિ
 કનો આદાર વેલીને ગોશાલાયેં વિચાણું જે એને ઘર ઘર વોરાવે છે માટે હું પણ જુવો નિ
 કાયેં ફરીશ તો માદારી પણ માન્યતા વયજો, તેવારેં જગવતને જેણે વોહોરાધ્યા તેના પા
 ઢોશીને ઘરે ગોશાલો પણ વહોરવા ગયો તે વેલી પાઢોશી હવે પામ્યો જે મહારેં ઘરે જગ

बान् पयासा तेथी छठी वेगो थयो पढी वांविने कसुं के हे मव्वाराज ! महारे घरे पारणुं
 करो तेवारें गोशालायें वे हाथ पसाखा गृहस्थें छनी उनी रसोइ पीरणी अने उंजुं माणुं करी
 जोवा लाग्यो जे महारे घरे सनैयानो वर्षाव थाय एम करतां वायस आवी माथे वेगो ते
 वारें मेढा उपरथी गोशालाना हाथ उपर एक घाड़यें देवता नारखो ते जोइ शेठें विचाखुं जे
 पाढोशीने घेर तो सनैयानो वर्षाव वरश्यो अने माहारे घरे तो कोयला वरश्या गोशालाना
 हाथ वल्या तिर्वाथी खवास थइ गोशालो निकल्यो हवे जगवानने बीछु पारणु नवे पकान्ना
 विकलुं कराव्यु, त्रीजे मासखमयो त्रीछु पारणुं सुनवे परमान्नाविकें कराखुं तिहा सर्वत्र पंच
 विव्य प्रगट थयां ते जोइ गोशाले मनमां विचाखुं जे एनी पासैं सारविद्या ठे जे घर घर सोनु
 वरसावे ठे, ए विद्या हुं पण शीखु माटे एनी सगत करु तो शीखु अने महारी शोना वधे ।
 एम विचारी गोशालो बोख्यो हे जगवान ! दुआपनो शिष्य तु एम कही जगवत साथें फरवा
 लागो, जगवाने तिर्वाथी जइ चोखुं पारणु कोलागसन्निवेशे बहुलनामा ब्राह्मणने घेर केवल
 खीरना जोजने कसुं तिहां पांच विव्य प्रगट थयां ए बीछु चोमासु जाणुं ॥ २ ॥ पाठलथी
 गोशाले जगवानने दीगा नही सर्व नगरमां फरी जोखुं तो जगवान मल्या नही तेवारें सर्व उपक
 रण ब्राह्मणने थापी कुरमुग थइने चाल्यो पढी कोट्यागसन्निवेशे जगवानने देखी बोख्यो के आ
 पनी विद्या मुजने हो दु आपनो चेलो तु ए वात जगवाने पण मानी पढी गोशाला सहित
 जगवान विद्धार करी एक दिवसें जगवान् स्वर्णखलधामें चाल्या, मार्गमां कोइ गोवालीए खीर
 पकावतां देखी तिहां गोशालो बोख्यो, हे जगवान् ! ए खीर थाइते ते खाइने जइखुं माटे थो
 ढीवार वेसो तेवारें सिद्धार्थ बोख्यो ए खीरनु पात्र जागजे पढी गोशालायें जइ गोवालीयाने

કષ્ટ હાંની ફુટરો ગોવાલીયાયે ઘણા યજ્ઞ કરાવ્યા તો પણ હાંની ફૂટી ગઇ તેવારે ગોશાલો ઘો
 લ્યો જે આનાર હોય તે યાયજ એહું ઘોલી હવ પકઢી નિયતવાવીપણુ પઢિવજ્જુ ॥ તિદાચી
 જગવાન વિદાર કરી દ્રાહ્મણ ગામ ગયા તિદાં એક નવ અને ઘીજો ઇપનવ એ વે જાહના વે
 પાઢા ઠે તેમથી જગવાને નવનાં પાઢામાં પારણુ કષ્ટું અને ગોશાલાને ઇપનવને ઘેર વાશો
 અન્ન સાતવિસતની ઘેસ મઝી તેથી કોપાયમાન થઈને ગોશાલો ઘોલ્યો જે મદારા ધર્માચા
 ર્યના પ્રજાવથી તદ્દારું ઘર ઘલી જસ્મ થાઉં એહું કદેતાંજ અંતરદેવોયે જગવાનહું મહત્ત્વ રા
 સ્વા માટે તેહું ઘેર ઘાલી નાસ્તુ હવે ત્રીજે ચોમાસે વે વે માસની તપસ્યાયે પ્રહુ ચપાનગરીયે
 રહ્યા એ ત્રીજું ધામારું ॥ ૩ ॥ ॥ ત્યાં ઠેહું પારણુ કરી કોહ્યાગ સન્નિવેરોં ગયા તિદાં શૂન્ય
 રૂદ્ધમાં કાઠસ્સગ રહ્યા તિદાં સિંદો રજપુત ઘોધરીનો પુત્ર વિશુન્મતી વાસી સાચે કિઢાકરતો
 હતો તેને રમતો વેલીને ગોશાલો હસ્યો તેવારે તેણે ગોશાલાને કૂઢ્યો ગોશાલો પ્રહુને કદેવા
 લાગો જે મને માર આપે ઠે માટે તમેં એને કાં વારતા નથી ? પ્રહુ મોન ઠે તેથી સિદાર્થ ઘોલ્યો
 કે આજ પઢી એહું હાસ્યનું કામ મ કરીશ એ કામ કરીશ તો એવાંજ ફલ પામીશ તેવાર
 પઢી સ્વામી મોરાકસન્નિવેરોં રમણીય નામા ઇયાનમાં કાઠસ્સગ રહ્યા, ત્યાં કુનારશાલામાં
 શ્રીપાર્શ્વનાથના શિવ મુનિર્વંદ્ સ્થરિ ઘણા સ્થિયો સાથે રહ્યા ઠે તે સાધુઝને વેલી ગોશાલે પૂઠપું
 તમેં કોણ ઠો, તે ઘોલ્યા અમેં સાધુ ઠેયેં ગોશાલો ઘોલ્યો તમેં ઘ્યા અને મદારો ધર્માચાર્ય ક્યાં ?
 તેવારે તે સાધુ ઘોલ્યા જેવો હું ઠે, તેવો તાદારો ગુરુ પણ હજો તેવારે ગોશાલો રુઠો થકો ઘો
 લ્યો જે મદારા ધર્માચાર્યના તપ તેજના પ્રજાવથી તમારો આશ્રમ ઘલી જસ્મ થાઉં તેવારે
 શિવ ઘોલ્યા એથી કાંઈ અમેં મરતા નથી હવે આશ્રમવલ્યો નહીં તેવારે ગોશાલે આવીને પ્ર

घुने कष्ट के स्वामी आगल जेवो तमारो प्रभाव दतो तेवो दमणो नथी तप तेज घटी गधु
 जणाय ठे तेवारें सिद्धार्थ बोळ्यो अरे गोशाला ! ए साधुवने शाप लागे नही ए साधु नदीं बले,
 पठी ते पार्थनाथना शिष्य मुनिचंद स्वरिजिनकठपनी तुलना करता काउस्सगमा उना ठे तेने
 कुंनारें चोर जाएनि मार आप्यो मुनिचंदने अवधिज्ञान उपन्युं मरण पामी वेवलोकें गया तेनो
 वेवतायें मदमा कळो त्यां अजवाळुं थुं ते वेस्तीने गोशालो बोळ्यो छुं साधुना आश्रम बले
 ठे महारा गुरु साचा ठे, तेवारें सिद्धार्थ अंतरो बोळ्यो के, अरे कुपात्र ! ए तो मुनिचंद वेवलोकें
 गया तेनो मदोत्सव थाय ठे ते सान्जली गोशालो विलखो थयो ॥ ते पठी प्रभु चोरा नगरियें
 गया तिहां गोशालो गममांदे देरतो फरे तेवारें त्यांना लोकोयें देरु जाणी प्रथम गोशालाने(दूध)
 खोढामांदे पाळ्यो पठी नगवतने पण नाखवा लागा, एवामा उत्पलनामा विप्रनी वेदेन सोम
 जयतिनामै ते चारित्र त्यागीने सन्यासणी थइ ठे तेणे आवी नगवानेने ठंजखीने गोढाव्या
 गोशालाने पण गोढी मूक्यो ॥ तेवार पठी त्यांथी विद्धार करीने चोथुं चोमासु स्वामी पृष्ठ चं
 पायें चार मासी तप करीने रह्या, तिहां चोमासु सपूर्ण करी वादेर पारणु कष्टुं ए चोथुं
 चोमासु जाणुं ॥ ४ ॥ ॥ तिहांथी विद्धार करी नगवान कयगळें गया, तिहां माघ मासें
 जागरणना दिवसें वारिइ अने स्थविर पाखमिणी नाचें ठे, गाय ठे तेनी गोशाले दांसी करी
 तेथी तेठेण गोशालाने मार आप्यो वली प्रभुनो शिष्य जाणी मूक्यो ॥ तिदाथी विद्धार करी
 नगवान सावळीनगरीयें आवीने काउस्सगणें रह्या तिहा पितृवत्त्वणिकनी स्त्री श्रीजिज्ञा ठे
 तेने पुत्र जीवता नथी, तेवारें शिववन निमित्तिथें तेने पूर्वे कष्टुं ठे के सुतक पुत्रनु मांस
 खीरमा राधीने कोइ जिहुकने खवरावजो तो तमारा पुत्र जीवता रवेणे, हवे ते स्त्रीने जेवारे

छुने कसुं के स्वामी आगल जेवो तमारो प्रभाव दतो तेवो हमणां नथी तप तेज घटी गछु
 जणाय ठे तेवारें सिद्धार्थ बोळ्यो अरे गोशाला ! ए साधुअने शाप लागे नही ए साधु नदीं बले,
 पठी ते पार्श्वनाथना शिष्य मुनिचंद्र स्वरिजिनकरुपनी तुलना करता काउस्तगमा उना ठे तेने
 कुनारें चोर जाएनि मार आप्यो मुनिचंद्रने अवधिज्ञान उपनुं मरण पामी वेवलोकें गया तेनो
 वेवतायें महमा कसो त्यां अजवाहुं यषुं ते देखीने गोशालो बोळ्यो छुठ साधुना आश्रम बले
 ठे महारा गुरु साचा ठे, तेवारें सिद्धार्थ व्यतरो बोळ्यो के, अरे कुपात्र ! ए तो मुनिचंद्र वेवलोकें
 गया तेनो महोत्सव थाय ठे ते सान्जली गोशालो विलखो थयो ॥ ते पठी प्रभु चोरा नगरियें
 गया तिहां गोशालो गाममांदे हेरतो फरे तेवारें त्यांना लोकोयें देरु जाणी प्रथम गोशालाने (कूप)
 खोडामांदे घाल्यो पठी जगवतने पण नाखवा लागा, एवामा उत्पलनामा विप्रनी वेहेन सोम
 जयंतिनामे ते चरित्र त्यागीने सन्यासणी यइ ठे तेरो आवी जगवानने ऊजखीने ठोढाव्या
 गोशालाने पण ओही मूक्यो ॥ तेवार पठी त्यांथी विदार करीने चोथु चोमासु स्वामी एष्ट च
 पायें चार मासी तप करीने रह्या, तिहां चोमासु संपूर्ण करी वादेर पारणुं कसुं ए चोथु
 चोमासु जाणुं ॥ ४ ॥ ॥ तिहांथी विदार करी जगवान कयंगलें गया, तिहां माघ मासे
 जागरणना दिवसें दारिद्र अने स्थविर पांखमिणी नाचें ठे, गाय ठे तेनी गोशाले हांसी करी
 तेथी तेईए गोशालाने मार आप्यो वली प्रभुनो शिष्य आणी मूक्यो ॥ तिहांथी विदार करी
 जगवान सावडीनगरीयें आवीने काउस्तगमें रह्या तिहां पितृदत्तचणिकनी स्त्री श्रीजज्ञ ठे
 तेने पुत्र जीवता नथी, तेवारें शिवदत्त निमित्तियें तेने पूर्व कसुं ठे के मृतक पुत्रनु मांस
 खीरमा राधीने फोइ निडुकने खवरावजो तो तमारा पुत्र जीवता रहेजो, हवे ते स्त्रीने जेवारे

मृतक पुत्र थयो तेवारें तेनां मांसनी स्त्रीर तैयार करी राखी अने अर्दी गोशाले सिद्धार्थ
 व्यतरने पूठणु के मने आज केहुं नोजन मजशे? सिद्धार्थ कहुं तनें आज मनुष्यदुं मांस
 मजशे, ते स्वाश्य पढी सिद्धार्थदुं वचन खोटुं करवा सारु गोशालो भ्रावक वाणीयाने घेर
 बोद्धोरवा गयो, मनमां विचारुं के वाणीयाने घेर मांस दोयज नही एवु जाणी तिदां
 स्त्रीर जमी फरी पाढो आबी सिद्धार्थने कष्ट के दुं स्त्रीर जम्यो दु सिद्धार्थ कहुं दुं मांस जम्यो
 गो, तेवारें गोशालायें गलामां आंगली घाली वमन कष्ट, मांहे मांसना कटका दीता
 तेवारें गोशालो क्रोध करीने तेने घेर गयो परंतु ते स्त्रीयें क्षरापना जयथी घरदु वारणु
 फेरवी नास्तु दुहुं तेथी गोशालायें घर लाधु नही तेवारें कहेवा लाम्यो जे मदारा स्वामीना
 तप प्रजावथी तमारो पादाढो वली नस्म थाजो तेथी पाढो वल्यो ॥ इति ॥ तिदांथी जग
 वान वरिद सन्निवेशनी धादर कावस्सर्गे रह्या तिदां पंथीयोयें जगवानना पग पासें वा
 सदी घाली तो पण जगवान किंचिज मात्र सरक्या नही जगवानना पग वलता वेखीनें गो
 शालो नासि गयो ॥ तिदांथी गलगामें वासुदेवनें वेदरे कावस्सर्गे रह्या तिदां गोशालो आंगव्यो
 काढीने वालकोने वीहीवराववा लाम्यो तिदां लोकोयें मास्यो, कूट्यो वास्यो जगवाननो शिष्य
 जाणी मूक्यो त्यांथी विदार करीने जगवान आवर्त्त गाममां वलदेवनां मंवरिने विपे काठ
 स्सर्गे रह्या तिदां गोशालायें ठोकराउने वीवराववा सारु महोदुं मरही वताथ्युं तेथी
 ठोकरा सर्व जय पामीने पोताना माता पित्तानी आगल कहेवा लागा तेवारें ते माता पि
 ताउ तिदां आबीने कहेवा लागा के आ चेलाने छं मारवो एना गुरुनेज मार आयो एटले
 फरी चेलाने पाघरे मार्गे चालवानो छपवेश करशे एवु कदीने जेटलामां जगवानने मारवा

तैयार थया एटलामां धलववन। मृगय हल जइने लोकोनें बीवराव्या तेवारें सर्वलोक जगवा
 नने नमवा लाग़ा ॥ पढी तिद्दांथी विदार करी घणा क्षिप्तकर्मोनी निर्झरा करवाने अर्थे जग
 वान लाटवेस गया तिद्दां अनार्ये लोकोयें घणाल छपड्व कसा ते प्रभुयें सदन कसा ॥ लि
 द्दांथी पूरणकलश नामें अनार्ये गर्में जातां थकां जगवाननें मार्गमां घे चोर मल्या ते ज
 गवानने वेस्वी अपबुक्कन थयां एतु मानने स्वप्न लइ मारवा डोळ्या तेने इइ महाराजें वज्रथी
 मारी नाख्या केटलिक प्रतोमां इइमाद्वाराजें ते चोरोनां पग थंन्या तेथी ते वृक्षनी पेरें ति
 द्दांज उन्ना रह्या एवीरीतें उपसर्गें निवारण थयो ॥ पढी तिद्दांथी प्रजु थोरांगे आख्या तिद्दा
 मानवे धान रधातु वेस्वी गोशालो नीचो थइ जोवा लाम्यो तेने लोकोयें चोर जाणी माख्यो,
 गोशालो रुठो थको बोळ्यो जे महारा स्वामीना तप वल्लें तमारो मन्प बलजो, ते तेमज थयुं
 तेवार पढी जगवत दरिद्रुक्ष नीचें काष्ठस्सर्गें रह्या, तिद्दां कोइ पंथीयें आगल जूमिका वाली
 हती तिद्दा गोशालानां पग बल्या तेवारें त्यांथी गोशालो नाठो ॥ तेवार पढी पांचसु चोमासु
 प्रजु चडिकानगरीयें रह्या तिद्दां चोमासी तप प्रभुयें कीधु ए पांचसुं चोमासुं चार मासी त
 पनु जाणतु ॥ ५ ॥ ॥ पढी पारणु करी तिद्दांथी जगवान कुर्विक सन्निवेशें गया त्यां लो
 कोयें चोर जाणने पकळ्या पढी श्रीपार्श्वनाथजीनी एक विजया बीजी प्रगल्ना ए वे सा
 ध्वियो परिव्राजिकणी थयेलीड ठे तेमणे ठोढाव्या तिद्दां गोशालायें जाणुं जे एनी पढवाढे
 फरवाथी घणा इ-ख सदन करवा पढे ठे एतु विचारी जगवतथी जूदो विचखो मार्गमां जातां
 पाचसें चोर मल्या ते मामो मामो कहीने गोशालानी स्वांथ वपर चढी आगल पाढल
 फराववा लाग़ा तेथी इ-ख पाम्यो वली बीजे पण ज्या जाय त्यां तोफान करे, तेवारे

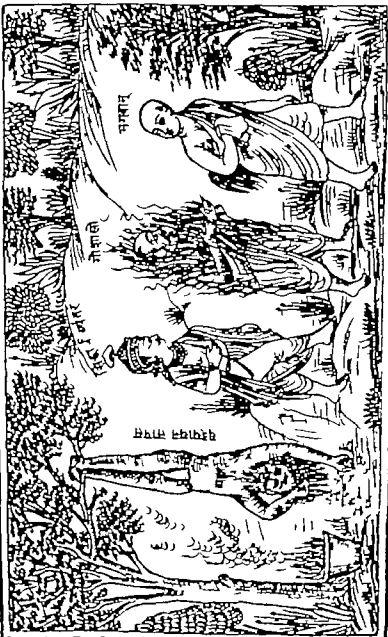
मृतक पुत्र थयो तेवारें तेनां मांसनी खीर तैयार करी राखी अने अर्धी गोशाले सिद्धार्य
 अतरने पुठणु के मने आज केतु नोजन मल्लो? सिद्धार्य कसुं तनै आज मनुष्यनु मांस
 मल्लो, ते खाइश पठी सिद्धार्यनु वचन खोदुं करवा सारु गोशालो आवक वाणीयाने घेर
 वोदोरवा गयो, मनमां विचासुं के वाणीयाने घेर मांस होयज नदी एतुं जाणी तिदां
 खीर जमी फरी पाठो आवी सिद्धार्यने कसुं के दुं खीर जम्यो तुं सिद्धार्य कसुं तुं मांस जम्यो
 नो, तेवारें गोशालायें गलामां आंगली घाली वमन कसुं, मांढे मांसना कटका बीगा
 तेवारें गोशालो क्रोध करीने तेने घेर गयो परंतु ते स्त्रीयें शरापना जयथी घरनुं बारणु
 फेरवी नारसुं हतुं तेथी गोशालायें घर जाणुं नदी तेवारें कदेवा लाम्योजे महारा स्वामीना
 तप प्रभावथी तमारो पाहाडो घली जस्स थालो तेथी पाडो वल्यो ॥ इति ॥ तिदांथी जग
 वान दरिद्र सन्निवेशनी बांदेर काउस्सगें रह्या तिदां पंथीयों जगवानना पग पासैं वा
 सदी वाली तो पण जगवान किंचित्र माप्र सरक्या नदी जगवानना पग चलता देखीनें गो
 शालो नाशि गयो ॥ तिदांथी गलगामें वासुवेवनें वेदरे काउस्सगें रह्या तिदां गोशालो आंख्यो
 काढीने वालकोने बीहीवराववा लाम्यो तिदां लोकोयें माख्यो, कूख्यो वाख्यो जगवाननो शिष्य
 जाणी मूख्यो त्यांथी विदार करीने जगवान आवर्त गाममां घलवेवनां मदिरने विपे काठ
 स्सगें रह्या तिदां गोशालायें ठोकराठीने बीवराववा सारुं मडोडुं मरढी घताव्यु तेथी
 ठोकरा सर्व जय पामीने पोताना माता पितानी आगल कदेवा लाग तेवारें ते माता पि
 ताड तिदां आवीने कदेवा लाग के आ चेलाने शुं मारवो एना शुरुनेज मार आपो एटले
 फरी चेलाने पाधरे मार्गे चालवानो उपवेश करजो एतुं कहीने जेटलामां जगवानने मारवा

सुधी अनेक प्रकारना इतद अनिमद कथा ए ठु चोमासु जाणहु ॥ ६ ॥ ॥ इहां ठ म
 हीना वाहेर नटकीने गोशालो पण फरी आवी प्रहुने मळो हवे ए चोमासु पुरु थया
 पठी शेपकाल आठ महीना सुधी जगवान मगधेशमां विचक्षा ते आठ महीनामां जगवानने
 कोइ पण उपसर्ग थयो नही तेवार पठी सातमो चोमासो आलंजिका नगरीनी वाहिर वेव
 कुंजे चारमासी तप करीने रक्षा ए सातसुं चोमासु ॥ ७ ॥ ॥ तिहां गोशालायें घलवेवनी प्रति
 माना मुखमां लिंग घसुं ते लोकें वीठु तेवारें गोशालाने मार आप्यो कोइक प्रतमां घलवेवनी
 मूर्ति उपर पुरुषविन्द राखीने सुतो तेथी पूजारायें मार आपी एम पण जखेजु ठे तिहांथी
 विहार करी मर्नयामे वासुवेवने वेहेरे तेमज गोशालायें मूर्ति उपर पुरुषविन्द कसुं तिहां पण
 मार खाथो पठी प्रभु खनागामे जता रस्तामा कोइएक नवपरिणीतवधूने तेही जाय ठे तेमां
 वरना वात घादार निकलेला मदोटा दता अने वड्डु कांणी दती ते जोइ गोशालो दुसीने
 बोळो के आ तो वेवें सरखी जोढ मेलवी आपी ठे तेणे गोशालानें मार आपीनें वशजालेमा
 नाखी वीधो ॥ आ ठेकाणे कोइक कूटपूतनानो उपसर्ग जखे ठे एकदिन विचरता थका जग
 वान पुरिमताल नगरनी घादेर शकटमुख उद्यानमां कायस्सगे रक्षा ते वखत ते नगरनो व
 गुर नामा शेठ तेनी सुजडा नामे जार्या ते वेड्डु जणे पुत्र थवा सारुं श्रीमछीनाथजीनी मा
 नता करी दती ते जेवारें पुत्र थयो तेवारे उद्यानमां श्रीमछीनाथजीनुं ननु मविर करावीने
 तिहां नित्य पूजा करे ठे हवे जे वखत शेठ स्त्रीसहित पूजा करवा आथ्यो ठे तेवखत जगवाननी
 आगल इमदाराज वेग ठे तेणे जगवाननो मदिमा करवा माटे शेठने कसुं के हे शेठ ! जेनी
 तुं पूजा करे ठे ते इ तुजने प्रत्यक्ष वेखाहुं एवु कही शेठने तेही जगवानने पणे लगाळ्यो शेठें

લોક માર શાપે તેથી ગોશાલાયે વિચાલું જે નગવત સાથે રહેલું જ હતું તે એલું જાણી નગ
 વાનને જોવાલાગ્યો હવે નગવત વિશાલા નગશિયે ગયા, તિહાં લોહકારની શાલાયે કાઠ
 સ્સર્ગે રહ્યા, લોહાર પણ ઠ મહીના સુધી આજારી હતો, તે પણ તે વિવસેં સાજો થયો છે,
 તેથી લોહ ઘઢવાનાં ચપકરણ લઈને આખ્યો, પ્રહુને મુજા વેલી અપમગલિક જાણી ઘણ
 લઈને મારવા ડઠ્યો, ઇટલામા ફેરે અવધિક્કાનથી જાણી ત્યાં આવી લોહારને નિવાલ્યો
 કોઈક સ્થાનકેં ફંડમદારાજેં લોહારને તેહજ ઘણથી મારી નાલ્યો એમ સ્પષ્ટ લલ્લેલું છે પઠી
 તિહાંથી નગવાન ગ્રામાકસન્નિવેશે આખ્યા તિહાં વનમાંદે વિનેલેક ચર્કે મદિમા કસ્યો ત્યાંથી
 નિકડ્યા થકા શાલિશીર્ષામની વાદેર આવી કાઠસ્સર્ગે રહ્યા તે વલ્લતેં માઘ માસની ફલુ
 હતી તેમાં અત્યંત ટાહાહ પહે છે એવા વલ્લતમાં જગવાનેં શીત અપસર્ગે સહન કસ્યો તે કહે છે
 ત્રિષ્ટ વાસુલેવના નવમાં નગવાનની અપમાનિતી સ્ત્રી હતી તે સ્ત્રી અંનેક જવનમતી થકી તે
 વલ્લત કટપૂત નામા અતરી થયેલી છે નગવાનને વેલી તેને દેપ અપન્યો તેથી તાપસળીનું રૂપ
 કરી પોતાની જટામાંદે પાળી નરીને પરમેશ્વરનાં શરીર અપર ઠાંટયુ ઘણો કળણ શીત અપ
 સર્ગે કસ્યો એકતો શીયાલાની ફલુ હતી તેમાં વલી અતસિયેં મેઘવૃષ્ટિકરી, ઘણો ઠંડો વાયરો
 વિકુર્ષ્યો એવા એવા વિકટ અપસર્ગે કસ્યા એ સર્વે પ્રમાણ વિનાનાં પૂર્વકૃતકર્મ પ્રહુનાં હતાં તે
 આદીં આવી નહ્યાં તેને કળણ અપસર્ગે સહન કરીનેં દૂર કસ્યા પઠી અંતરિનાં અપસર્ગથી
 પ્રહુ અમગ રહ્યા એવા ધેર્યવત પ્રહુને જાણી પોતાનો અપરાધ સ્વમાવીને અતરિ સ્વસ્થાનકેં
 ગઈ હવે તિહાં સ્તિતેવના સહન કરતાં થકાં જગવતને ઠલ્લેં તપેં કરી ગયાર્થે લોકાવધિ
 જ્ઞાન અપન્યું ॥ ત્યાથી નગવાને ફરી ઠલું ચોમાસું નડિકા નગરીયેં કશું તિહાં ચાર મહીના

पण नावेकरी सहित जगवानने पूजीने पढी श्रीमल्लीनाथजीनी पूजा करी तेवार पढी थाव
 मु चोमासुं जगवाने राजगृही नगरीमां कछु तिहां चार मास तप कछु पढी चोमासी तपनुं
 धारणे पारणु करीने प्रभु अनार्यवेशमां विचरवा गया ठे ए थावमु चोमासु जाण्डु ॥ ८ ॥
 हवे अनार्यवेशमा विचरता थकां जगवाने घणा कण उपसर्ग सदन कखा ठे अने न
 यमु चोमासुं पण तिहां अनार्यवेशमांज कछुं ते वली चारमासी तप सहित कछुं वली ति
 हां रहेवाने जग्या पण मली नही तेथी विचरताज रह्या ठे ए नवमु चोमासु जाण्डु ॥
 ॥ ९ ॥ वली पाठल पण वे महिना तिहांज अनार्यवेशमा तप सहित विचखा ते पण आहार
 विनानुं वे मासी तप थपुं ॥ पढी अनार्यवेशमांथी विदार करीने सिद्धार्थगामथी कूर्मगामें जतां
 मार्गमां एक तलनु जाढ उहुं वेस्वीने गोशाले जगवानने पूठयु के आ थंज थात्रे के नही
 थाप जगवानन कसुं ए तिलना फूल सात ठे तेना जीव मरण पामीने एक सांकलीमां शींगमां
 तलपणे उपजत्रे ते साकली गोशाले जगवाननु वचन छुतुं करवा सारुं ते जाढने उखेहीने
 फेही बीधुं तेवारें निकट रहेला थतर देवतायें चंतव्यु जे जगवाननुं वचन छुतुं म थाजो एवं जाणी
 वर्षाव कखो पढी गायना खुरथी ते तलनुं जाढ चपाणु तेथी धरतीमा पेठु थिरथपुं अने
 वर्षावनां योगें पाहुं उहुं थपुं ॥ हवे जगवान कूर्मगाम गया तिहां एक वेस्पायन नामा ता
 पस ठे तेनुं नाम वेस्पायन केम पढ्यु ते कथा कहे ठे राजगृही नगरी अने चपानगरी ए
 वेनी वचमां गूर्वर नामा एक गाम ठे तेमा कोशवी नामे एक कुटुबी रहे ठे हवे ते गूर्वर गा
 मनी पासें वली एक बीछु गाम ठे ते गामनी धादेर कोझ राजानी फोज आवी पढी तेथी
 गामना लोक सर्व नाशी गया तेमां एक स्त्री पोताना पुत्र सहित नाशति थकी जाय ठे ते स्त्रीने

मार्गमां चोर लोकोयें पकडी लीधी अने घालक गूर्वरगामने वाहेर पळ्यो रह्यो तेने कोरावी नामा
 कुदुवीयें वाहेर जमतो देखीने उपाही लीघो ते कुदुवीने पुत्र हतो नही माटे तेने पुत्रनी पेरे रा
 खीने मद्दोतो कसो अने ते ठोकरीनी माताने चोर लोकोये जइ चंपानगरीमां कोइ वेक्ष्यानी पा
 से वेची तेथी ते वेक्ष्यानो धंधो करवा लागी पढी अत्रुक्रमें ते ठोकरो जेवारे मद्दोतो थयो तेवारे
 एक विवसें चंपानगरीमां व्यापार करवानें अर्थे आब्यो तिहां पोतानी माता जे वेक्ष्यानो धंधो करे
 ठे तेनी साथें अजाण पणो जोगजोगववा लाग्यो एक विवस तेनी कुलवेवी गाय वाठवाडु रूप
 करीनें रस्तामां आवी येठी एटलामां ते ठोकरो पण वेक्ष्यानें घेर जाय ठे तेथो रस्तामां वाठवानां
 पूत कपर पगवीधो तेवारे वाठवो बोळ्यो खूड माताजी आ मद्दारा पृठ उपर पग आपीनें चाल्यो
 जाय ठे पण रस्तो देखतो नथी तेवारें गाय बोली के हे वेटा 'तु एनुं नाम जइश नही एतो
 पोतानी संगी माता साथें जोग करतां पण कांइ भरतो नथी तो वली ताद्वारू थुं सांचजडो ?
 ए वात सांचली ठोकरो चमक्यो पढी सर्वहकीगत कुलवेवीयें कही तेथी सांचलीने तापस
 थयो लोकोये तेनुं वेक्षायन कपि एतु नाम आप्थुं ते जाडमां उघे मुखे जटकतो नीचे अग्रि
 कुंन कसो ठे तेमां तापे ठे तेने तेजोलेक्ष्या उपजी ठे एवामां तिहांथी जगवान चाल्या जाय ठे
 पठवाडे गोशालो पण चाल्यो जाय ठे ते वखत वेक्षायन पोतानी जटाझुटमांथी खूड निक
 लीने जमीन उपर पढी गयेली ठे तेने उपाहीने पाठी पोतानी जटामां मूके ठे ते जोइने
 गोशालो बोळ्यो अरें दुत्तो निष्केवल जूनोज घर ठो के मुनिठो ? एतु दास्यदु वचन त्रणवार
 बोळ्यो एटले वेक्षायनने कोथ चळ्यो तेवारे गोशाला उपर तेजोलेक्ष्या मूकी ते जोइ जग
 वानने करुणा आवी तेवारे जगवाने तेने साद्वामी सीतलेक्ष्या मूकी तेथी गोशालो वळ्यो नही

तपस्वीये पण जगवाननो प्रताप जाणी जगवानें स्वमाध्या पढी गोशालार्यें जगवाननें पूढणु कें
तेजोलेण्या केम प्राप्त थाय तेनो उपाय घतावो तेवारें जगवान बोल्या के वेळान्नी तपस्या करे
एटले उठ करीने पारणे एक सुठी अढवना वाकुला खाडने तेना उपर एक पसलीजर उण्ण
पाणी पीये, स्वयं सादामो उजो रहे, एरीते ठ मदीना सुधी करे तो ठेवट तेजोलेण्या पुरुषने
उपजे आंढी केटलाएक कहे ठे सिद्धार्थे प्यतरे ए विधि कह्यो ठे गोशाले पण ए सामान्य विधि
धारण करी लीधो ॥ हवे जगवान कूर्मगामथी सिद्धार्थपुरें आवतां रस्तामां पूर्वे कहेलु तलना
जाडने उगेलुं यनरूप देवी तेने गोशालें विवाशु तेमां सातपुज तल वीठा तेवारे सर्व सत्य
मानने गोशाले विचाशुं जे थवा वाडु दोष ते जरूर थाय एवीरीतें मानीलझे दृढनिश्चय
वाची थयो ए मत निरधार करी लीधो तेवार पढी गोशालो जगवानथी जूवो रह्यो अने सा
वडीनगरीयें आवी तेजोलेण्या साधि तेपण सिद्ध थइ, तथा विशाचरोनी पासथी अष्टांग नि
मित्त शीख्यो ते जिन नही एटले तीर्थकर नदतो तोपण लोकोने कहे इ तीर्थकर तुं एवीरीतें
तीर्थकर नाम धरावतो पोतानी सिद्धाड लोकोनी आगल वेखाडतो थको जगवानथी न्यारो सा
वडी नगरीयें फरे ठे ॥ एवामां जगवान पण विचरता वशसुं चोमासु सावडी नग
रीयें आवीने रह्या अने तिहां अनेक प्रकारनां तप कर्शां ए वशसु चोमासु जाण्डु ॥ १० ॥
हवे जगवान चोमासुं पुरं कशा पढी विचित्र तयें विषरता थका ॥ उक्तंच ॥ दृढचूमि वडु
मिष्टा, पेढालु जाणमागयो नयव ॥ पोलास चेड्यंमि, शिणगरायं मदापडिमं ॥ १ ॥ स
कोड्य वेवराया, सजागड नणइ हरिस्तीठ वयणं ॥ तिम्रिविलोग समष्टा, शिणवीरं मण चले
उजे ॥ २ ॥ सामाणिय संगमड, वेवो सकस्तसो अमरिसेण ॥ अह आगड तुरंतो, मि

ઘડિદિ પદ્ધિનિવિષ્ણો ॥ ૨ ॥ ॥ હવે જગવાન દૃઢ એટલે કઠણનૂમિને વિપે વદ્ધુમ્મેષ્ઠ જિહ્વા
 વસે છે એવા મ્લેષ્ઠના વેશમાં ગયા તિહાં જગવાનને ક્રુતરા પ્રમુલ્લે કરજ્યા છે એવા વીજા પણ
 અનેક પ્રકારના કઠણ ઘપસર્ગ થયા છે તે સર્વ સહન કસ્યા પઠી એકદિવસ જગવાન પેઠાજ
 નામા ગ્રામના યયાનમાં પોલાસ નામા કોડેક વેવનો ઘેતેને વિપે અઘ્મતપે સહિત
 એક રાત્રિ મહાપ્રતિમાયે રહ્યા છે એવામાં શર્કેડે વેવતાડનો રાજા તે પોતાની સજાને વિપે રહ્યો
 થકો જગવાનના ધીરપણાની પ્રશસા કરે છે કે જો ત્રણલોક જેગા થાય તોપણ શ્રીવીરપ્રહુને
 ચલાવવાને સમર્થ થાય નહીં એવું પ્રહુનું સત્વ છે એવું ઇન્દ્રમહારાજનું વચન સર્વ દેવતાયે
 સત્ય કરી માન્યું પરંતુ એક સંગમ નામે સામાનિક દેવ મિથ્યાદૃષ્ટિ અજબજાતિનો છે તેણે
 અમર્ય આણીને વિચાર્યું જે મનુષ્યને ચલાવવું મગાવવું એકાંડ મહોટી વાત નથી એવું ચિં
 તવી ઇન્દ્રમાહારાજ પાસે ઘોલ્યો કે હું એક ક્ષણવારમા ચલાવી આવું એવું કહી ઇન્દ્રનાં વચન
 અણમાનતો થકો ચલાવવાની પ્રતિજ્ઞા કરીને તુરત પ્રહુ પાસે આવ્યો તેણે આવીને એક
 રાત્રિમાં મહોટા વીશ ઘપસર્ગ પ્રહુને કસ્યા તિહાં પ્રથમતો ધૂલ વઢાવી ધૂલનો વરસાવ ક
 રીને પ્રહુનાં શ્વાસોશ્વાસ રુંથ્યા, પઠી ધીજો વજના જેવાં મુલવાલી કીઢીયો વિકૂર્ષીને પ્ર
 હુના શરીરને હુટાબ્યું કરઢાબ્યું ચાલણી જેવું શરીર કસ્યું, પઠી ત્રીજી વજના જેવા મુલવાલાં
 નાંસ મહુર વિકૂર્ષીને પ્રહુના શરીરને કરઢાબ્યું, ચોથું ધીમેલ કીઢીયો વનાવીને હુટાબ્યું,
 પાંચમું વાંઠી ધનાવીને શરીરને કરઢાબ્યું, ષટ્તુ સર્પનાં રૂપ કરીને મસાબ્યું, સાતમું નોલો
 યાનાં રૂપવનાવીને મુલ અને નલથી શરીરને વિવારણ કરાબ્યું, આઠમું ંવરોનાં રૂપવનાવીને
 શરીરને કરઢાબ્યું, નવમું હાથી અને હાથીડના રૂપ કરીને શુંઢથી ંંચા વઢાલ્યા, વણમું વાંત

अने पगयी शरीर मर्दन एटने शरीरने कचराथ्यु, अग्नीश्रारसु पिशाचोना रूप बनावीने अष्ट
 दास्य करी घीनराथ्या, वारसुं सिद्धनु रूप करी नख माखा, शरीर फाडयुं, तेरसु सिद्ध्यर्थ पिता
 तथा त्रिगना मातानां रूप करीने विलाप करतो वोळ्यो के हे पुत्र ! अमे ताद्वारां माता पिता
 आर्यां तेंयें माटे तु डुख देखीशमां थमारी साथे आव अमे तुने सुख करी आपीष्ट, चौदसु
 तीक्ष्ण चार वाला पंखीना रूप विकूवीने प्रभुना कान अने मुखनु मांस खवराथ्यु,
 पन्नरसु चांमालनां रूप करीने तर्जुना करी, सोलसु लाकडा खंथा वाली करीने वेदु पग अ
 पर द्वांदी चडावी उपर खीर रांधी, अग्निथी घाल्या सत्तरसु प्रचंम वायरे करी जगवतने
 घगा अगालीने पाठा नीचे जमीन उपर पटकती वीधा, अढारसु कलिकाल वायरो विकूवीने जे
 वायरो जगगनने चकनी पेरे जमाडे तेरीतें जमाळ्या, ते पठी उगणीशसु हजार चार प्रमाण
 लोखंमनो गोलो जनावीने जगवानना मस्तक उपर नारळो तेणे करी जगवान केडसुधी केट
 निरुप्रतोमा दींचण सुधी जूमिमांहे पेसी गया ए उपसर्गथी जो घीजो कोइ गमे तेवो बलवान
 होय तो पण चूरण थड जाय पण एतो तीर्थकरनुं शरीर ठे तेने कांइ पण थयुं नही, वीशसु
 रातनी बखतें बित्तस करी देखाळ्यो अने सगमो वोळ्यो के हे देवार्थ ! प्रजात थयुं माटे हवे
 विदार करो, गोचरी जाउ ते बखत जगवाने अवधिदाने करी रात्रि जाणीने विचासु जे ए
 देवरुत चरित्र ठे गजी सगमाये देवतानी क्दि देखाडी देवांगनानां रूप करी दाव जाव वे
 खाडी अनुकूल उपसर्ग कखा अने वली वोळ्यो के तमोने जोड्ये ते वर मागो जो स्वर्ग मागो
 तो सर्ग आपु एडु कसु तो पण कोइ रीतें जगवान जगारमात्र मर्या नही घलायमान थया
 नदी एम मद्दविकट एवा वीश उपसर्ग एक रात्रिमा संगमे कखा पठी लेवारे जगवान

गाममां गोचरी करवा जाय तेवारे ते घरनो आदार अछुद करी आपे जे जगवानने सेवो
 कल्पे नही एवो करी नाखे तथा दरहमेश गाममाथी चोरी करीने ते चीज जगवान आगल
 मूकी जाय तेथी लोक जगवानने मार आपे कलक चढावे वली जगवाननो चेलो वनीने
 गाममां कोझोइ लोकनो बिइ जोवा जाय जेवारें लोक पूढे के हु शावास्ते आही आढो अ
 वलु जोयां करे ठे तेवारे तेने कदेके मदारो गुरु रात्रिये चोरी करवा आवषो ते माटे हुं आग
 लयी जोइ राखु बु ते सांजली लोक आवीने जगवानने मार आपे एवो उपसर्ग थयेलो जो
 इने जगवाने अनियद् कसो के जिदांसुधी आ उपसर्ग मने थाय ठे तिदांसुधी मदारे आदार
 पाणी छेनु नही वली ते संगमो केटलिएक गामनी स्त्रीयो जगवान साथे मलती ठे एवुं लोक
 माने तेनु करी वेखाढे तेनु ठता पण तिदां जगवान एकांत स्थाने रह्या एवा ठ महीनासुधी
 उपसर्ग कखा तो पण इंदमद्वाराजे तेने उपसर्ग करताने वाखो नही केमके इंदमद्वाराजे एवु
 बिचाखु जे हुं एने वारीश तो ए कदेशे के हु तो जगवतने चलायमान करत पण शुं करुं के
 तमे मने वळ्ळना करी तेथी लाचार थयो एवो अपवाद टालवा सारु इहे तेने कांइपण कखु
 नही तोपण जिदांसुधी एणे उपद्व कखा तिदांसुधी इहे श्वास लीधो नही, मनमां घणोज
 उवास्त रह्यो, वीजां पण सर्व देव देवीयो शोकमां निस्तेज थकां वेशी रह्यां एम करता
 ठ महीनानी अते ते संगमो वेवता पोतानी मेसे पोतेज द्वार खाइनें बोखो के दे आर्य ।
 तमे सुखेथी गोचरी करो हु हवे बिजकुज उपसर्ग करीश नही तेवारें जगवाने कछुं हु
 मदारी इथायें गोचरी जइश एवी रीतें द्वारीने संगमो स्वर्गमा गयो, इंदमद्वाराजे तेनुं मुख
 पण जोसुं नही लाकडीयोथी कुटावी मार मराथ्योनें स्वर्गमांथी काहाही मूक्यो, ते ति

अने पगथी शरीर मर्वन एटले शरीरने कचराव्यु, अग्नीआरसु पिशाचोनां रूप वनावीने अष्ट
 दास्य करी वीवराव्या, धारसु सिद्धनु रूप करी नख माक्षा, शरीर फाड्यु, तेरसुं सिद्ध्यर्था पिता
 तथा त्रिशला मातानां रूप करीने विलाप करतो वोल्यो के हे पुत्र ! अमे तादारां माता पिता
 ग्राव्या ठेयें माटे तु झुख देखीशमां अमारी साथे आव अमे तुने सुख करी आपीष्ट, चौवसुं
 तीक्ष्ण चांच वालां पंखीनां रूप विकूर्वीने प्रभुना कान अने मुखनुं मांस खवराव्यु,
 पन्नरसुं चांनलनां रूप करीने तर्कना करी, सोलसुं लाकडा खंथा वाली करीने वेड्डु पग उ
 पर दाम्नी चढावी उपर खीर रांधी, अग्निथी वाल्या सत्तरसुं प्रचंड वायरे करी जगवतने
 घंचा उठालीने पाठा नीचे जमीन उपर पटकी वीधा, अठारसुं कलिकाल वायरो विकूर्वीने जे
 वायरो जगवानने चक्रनी पेरे जमाढे तेरीतें जमाळ्या, ते पढी उगणीसुं हजार चार प्रमाण
 लोखंमनो गोलो वनावीने जगवानना मस्तक उपर नाख्यो तेणे करी जगवान केडसुधी केड
 निक प्रतोमां ढींचण सुधी नूमिमांढे पेसी गया ए उपसर्गधी जो वीजो कोइ गमे तेवो बलवान
 होय तो पण चूरण थड जाय पण एतो तीर्थकरनुं शरीर ठे तेने कांइ पण थयुं नही, वीससु
 रातनी वखतें विवस करी देखाळ्यो अने सगमो बोळ्यो के हे देवार्थ ! प्रजात थयुं माटे हवे
 विदार करो, गोचरी जाउ ते वखत जगवाने अवधिहाने करी रात्रि जाणीने विचाळु जे ए
 देवठत चरित्र ठे वली संगमाये देवतानी रुद्धि देखाडी वेवांगनाना रूप करी दाव जाव वे
 खाडी अद्भुतूल उपसर्ग कसा अने वली बोळ्यो के तमोने जोइये ते वर मागो जो स्वर्ग मागो
 तो स्वर्ग आपु एतुं कसु तो पण कोइ रीतें जगवान जगारमात्र मग्या नही चलायमान थया
 नही एम महाविकट एवा वीश उपसर्ग एक रात्रिमां संगमे कसा पढी जेवारे जगवान

हांथी निकलीने पोतानी वेवांगनाउ सार्थे लइने मेरुपर्वतनी चूलिकायें आवी रह्यो, एहुं
 एक सागरोपमनुं आयुष्य ठे, अने ए अजन्मजीवनी जाति ठे एहुं कहेवाय ठे एम
 प्रभुनें वशमा वर्पने विपे घणा उपसर्गं थया पठी प्रभुयें ठमासी तपनु पारणु वज्रगाममां
 गोपालकनें घरे खीरना जोजने कछुं घणी प्रतोमां गोकुलने विपे वत्सपालीनामें वृ-५ स्त्रीयें
 परमान्ने पारणु करव्यु कछुं ठे तिहां पांचविष्य प्रगट थयां वली चोसठ इंशविफोयें तथा
 देवोये आवीने प्रभुने सुखशाता पूठी सावन्नी नगरीयें शकैइं प्रतिमामां प्रवेश करीनें प्रभुने
 वांछा लोकोये देखीनें जगवाननो महिमा कस्यो ॥ द्वे अगीआरसुं घोमासुं जगवाने विशाला
 नगरीमां कछु, तिहां जीर्णशेठें जावना जावी के जगवान जातपाणीनो लाज देजो एवीरीतें
 चार महीनां पर्यंत जावना जावी तोपण मिथ्यात्वी पूरणशेठें वासीने हाथे अठवना बाकुला
 आय्या ते लइने जगवाने तेने घेर पारणु कछु तिहां पंचविष्य प्रगट थयां तेवारें लोक सर्व
 पूरणशेठने धन्य ठे धन्य ठे एम कहेवा लास्या अने जीर्णशेठें जाणुं जे हु जग्यदीण तेषी
 महारे एवो योग किहांथी मजे, एम पश्चात्ताप करतो रह्यो पठी केटलेक विवसे केवली जग
 वान ते गाममां पथास्या तेवारें राजा प्रभुखें पृष्ठुं के महारा नगरमां जग्यशाली कोण ठे ?
 केवलीबोल्या के जीर्णशेठ जग्यशाली ठे राजायें पृष्ठुं जगवानने वानतो पूरणशेठें बीधु ठे ?
 केवली बोल्या एण्ठे जावविना वान बीधु ठे माटे तेने इष्यथी लाज थयो ठे अने जीर्णशेठें
 जावथी वान बीधु ठे माटे धारमो देवलोकनुं आयुष्य धांधु ठे ए अग्यारसु घोमासु कछु ॥
 ॥ ११ ॥ द्वे जगवान तिहांथी विदार करीने सुसमारपुरे प्रतिमास्थित काकस्सगें रह्या तेव
 स्वतें चमरेंइतुं सौधर्म देवलोकें जावुं थयुं ठे अने ते चमरेंइं प्रभुनु शरण लीधु ठे ए अधिकार

आगलें वृक्ष अछेरानी वातमां सविस्तर आर्वां गयां ठ माट आइ। जण्य। नय। पपार पढी
 अनुक्रमें चवनवालायें प्रभुने पढिलाच्या ठे एटले जगवतें कांश्क कर्म शेष रक्षां जाणी कोश
 वीनगरीने विपे पोप ववि एकमना विवसें पोतानी इष्टाथी एवो अनिम्रद कीधो ठे के ? इअ
 थीतो सूपढाना खुणामां अढवना वाकला राखेला दोय, २ क्षेत्रथी एक पग घरनी मेलीनी
 मांढेली कोरे दोय अने एक पग मेलीनी बाहेर रह्यो दोय ३ कालथी सर्व जिहुक लोक
 निष्का मागी जाय ते पढी ४ जावथी राजानी पुत्रीदोय परंतु दासपणुं पामेली दोय, ५ माधु
 मुनेलु दोय, ६ जेनां पगमां वेढीयो पढेली दोय, ७ अछम तपकसुं दोय ते वली रुवन करती
 येठी दोय एवी स्त्री जो वे पोद्दोर विवस चढे मथ्यान्ह पढी निष्का आपे तो मद्दारे पारणु क
 खुं एवो अनिम्रद करीने श्रीवीरजगवान् गोचरियें नित्य भ्रमण करे पण क्पाय एवो योग वने
 नदी त्या राजाना मन्त्रीश्वर प्रभुसुखें अनेक उपाय कथा पण कोझीतें प्रभुनो अनिम्रद पूर्ण
 थाय नदी एवा अवसरमां चपानगरीनो वधिवाहन नामें राजा तेनी धारणी नामा स्त्रीनी व
 सुमतिनामा पुत्री ठे तेतुं अपर नाम चवनवाला ठे दुवे कोशवी नगरीनो सत्तानिक नामें राजा
 ठे तेणें राज्यविरोधें लशकर छेइ चपानगरीने छुटी तेवारे वधिवाहन राजा नाशी गयो अने
 धारणी राणी तथा चवना ए वे कोइ एक सत्तानिक राजानो पायवलसेवक दूतो तेना हाथमां
 आवी तेणे धारणीने कसुं के तेने दुं मद्दारी स्त्री करीश ते सांजली धारणी राणी तो पोतानी
 जीज चांपीने मरण पामी पढी सुजटें विचाधु जे रखेने आ ठोकरी पण मरी जाय एवु
 जाणी तेने विव्हास आपीने कोशवी नगरीना चोवटा मांढे ते चवनवालांनें वेचवा गयो तेने
 वेव्हा छेवा आवी तेवारे चंवनायें प्रबुधु तमारो सो आचार ठे वेव्हा बोली छत्तम पुरुष साथे

પ્રીતિ કરવી જતાં મન માન્યાં નોજન કરવાં, એ અમારો આચાર છે તેવારેં ચંદના વોલી એ મ
 દ્વારાથી ન થાય તથાપિ તે વેશ્યાયેં વજાસ્કારેં હેવા માંમી તેવારેં શાસન વેવીયેં વેશ્યાના કાન અંને
 નાક ઠેવી નાભ્યાં વેશ્યા નાશી ગઈ પઠી ધનાવદ્દનામેં શેઠ જિનધર્મી દત્તો તેણે મૂલ આપી ચંદનાને
 વેચાતી હાંડ પોતાને ઘેર તેઢી આખ્યો અંને ચંદના એડું નામ આપી પુત્રી પણે આપી, પણ ચંદનાનું સુ
 રૂપ વેસ્વી ધનાવદ્દવોતની મૂલાનામા વાજણી કુદાહ સ્ત્રી છે તે મનમાં દેપ રાખવા લાગી કે રસ્તેને
 એ માહારી શોક થાય ' તેમણે પ્રથમથીજ કાંઈ ટપાય કરુ તો સારુ પઠી એક દિવસ રોતના પગ
 પચાલતાં ચંદનાના માથાની વેળી ધરતીયેં પઠી તેને રોતેં ઝપાઢી ડંચીકરી તે પેઢેલી હરાચાર મૂલા
 સ્ત્રીય વીઠી અંને મનમાં ધિતવવા લાગી જે રોત એની વેળીયેં મોહ્યો વેશ્યાય છે મુશ્વથી તો
 પુત્રી કહે છે પણ એને સ્ત્રી કરી રાખજો એમાં સવેદ નથી કેમકે હું હવે બુઢી થઈ હુ અંને એ સ્વરૂપ
 વત્તી છે પઠી એક દિવસેં રોત કોઈએક ગામેં ગયા પઠવાહે મૂલાયેં ચંદનાનું મસ્તક મૂમાવી
 હાય પગમાં વેઢી ઘાલી ધૂસાનું વસ્ત્ર પહેરાવીને ઢાળા પ્રમુશ્વના ઝંઢામા વેસાઢી પોતે
 ધરને ઘારણેં તાહું આપી પોતાને પીયરેં જતી રહી હવે ચંદના તો ઝંઢામાં વેઢી નવકાર ગયો
 છે પોતાના કરેલા કર્મને નિવે છે એમ કરતાં ઘોયે દિવસેં રોત ફરી પોતાને ઘેર આખ્યો તિહાં
 ચંદનવાલાને વીઠી નહી, તેવારે પઢોસી લોકને પૂઠવા લાગ્યો પણ પેઢેલી કર્જીયાસોર મૂલાની
 વીકથી કોઈ જવાબ આપે નહી પઠી એક મોકરીયેં સર્વ વાત કહી તેવારેં રોતેં તાહું ઝપાઢી ઝ
 ઢામાંથી ઘાઢેર કાઢાઢી મેલીમાં વેસાઢીને કણુ કે હુ લોઢારને ઘોલાવી લાવુ હુ તે તાહારી
 વેઢીયો ઝપાઢજો ચંદનાયેં કણુ હું ચૂસેં મરું હું તેવારેં રોતેં અઢવના ઘાકલા એક સુપઢાને સુણે
 નાહી ચંદનાને આપી આપ્યા અંને કણુ કે હુ પણ કિયસની ઝલ્હી નો તે આ ઘાકલા સ્થાને

१६। कादा० वा ९।१० लाहारन तडा। आबु लु एम कह। चवनान पूवला। अवस्था सादत
 ऊरें वेसाढी पोते लोहारने तेढवा गयो पठवाढे छुदसम्यक्त्वनी धरनारी चवना सती खिंतवे
 ठे जे कोइ अतिथि आवे तो तेने ए वोहारावी आपु एवामां मथ्यान्ह वीत्या पढी प्रभु पथा
 सा तेने वेखी चंदनवाला दुर्पवत थइ थकी बाकला देवा लागी परतु प्रभुयें लीधेला अग्निप्र
 दना चार जेव तो मलता वीगा पण पांचसु रुदन वीतुं नहीं तेथी पाठा वल्या तेवारें चवना
 दुख धरती थकी रुदन करवा लागी जे साधु पण महारा हाथनो आहार छेता नथी माटे
 मने धि कार ठे पढी जगवते रुदन करती वेखी पोतानो सपूर्ण अग्निप्रद थयो जाणी ते अ
 ढवना धाकला लीधा तिहां देवतारें पंचदिव्य प्रगट कसां वेढी जांगिने नेतर थया मस्तकें
 वेणी पढी आवी इमद्वाराज आध्या, चंदनानी मातानी बदेन मृगावती ते चवनानी मासी
 थाय तेना सवधथी संतानिकनामे राजा धन सेवा लाग्यो तेने इइ वाखो अने कष्ट के चव
 नाने वीक्षा छेवानी वखते ए धन काममां आवशे, चंदनारें कष्टुं ए धन धनावद शेवनें
 साधीन करो तेने आपीने इइ बोळ्यो जगवाननी प्रथम साधवी ए चवना थाशे एम कही इइ
 स्वस्थानके गयो आर्दीआ पांचविवसें उणा ठम्मासी तपनुं प्रभुने पारणु थयु वली कोइक
 प्रतमां एम कष्टुं ठे के वसुधारानी वृष्टि आपणे घरे थइ एंडुं सांजलीने मूला पोताना पिय
 रथी ठटति ठटति कसति कांचलीने जेम तेम बांधती तिहां आवी पढी मढोढो जोलो वाल
 ती उतावलमां खोला जरीने धन उपाढवा मांभुं ते उपाढतां अग्निज्वाला ठही वख सर्व
 घली जस्म थया श्याम वदन थइ थकी जाती ढवी तेने देवतारें तर्कना करी कष्टुं के ए
 इय चवनयालानु ठे चंदनारें ते धन शेवने आपुं शेवें ते सर्व धन चवनानी वीक्षाना म

होतसवें स्वरच्युं ठे पठी जगवान पण्माजिजिका गामे कायोत्सर्गें रह्या तेवारे इडमद्वाराज वा
 दवा आब्या अने बोल्या के दे जगवान ' आपने आटला दिवस पठी अमुक वादाहे केवलझान
 उपजणे एवु कहीने गया हवे प्रभु विचरता अनुक्रमें चंपा नगरीयें स्वातिवत्त ब्राह्मणनी शा
 लायें वारसु घोमासुं रह्या ए वारसु घोमासुं ॥ ११ ॥ ॥ पठी तिहाथी पारणु करीने जग
 वान विचरता पण्मानिक गामें आवी वाहेर ख्यानमां कावत्सर्गें रह्या ॥ ते अवसरमां जग
 वतना कानमां गोवालीयें स्त्रीला गोव्या ते उपसर्गें कहे ठे प्रभुयें त्रिष्टु वासुदेवने नवें शय्या
 पालकना कानमां तरुड उण्ण करी नखाब्युं हनु ते कर्म अदीथां प्रभुने उदयें आब्युं, ते शय्या
 पालक अनेक नवब्रमण करी दमणां गोपालक थयो ठे, तेथी ते वेरने लीधे तेणे गोवालीये
 प्रभुने वलद ज्ञाब्या पोतें गाममां गयो त्यांथी पाठो आब्यो तेवारे वलद न दीगा, पठी वलद
 जोवा सारु चार प्रहर रात्रि जम्यो प्रजातें आब्यो तो जगवत पासे वलद वेगा दीगा, ते वस्वत ते
 गोवालीयाने पूर्वजवना वेरथी द्वेप उपन्यो तेथी जगवतना कानमां स्त्रीला वेसाब्या, जेम कोइ
 वेखे नही कोझे खबर पळे नही तेवीरीतें वाहेरथी कापीने सरखा करीदीधा ते स्त्रीला जेना
 तीर थाय ठे एवा शरकट वृद्धना अम कापीने कानमां गोव्या तेथी जगवतने मदावेदना प्राप्त
 थइ तेनायोर्गे थत्पंत रुश थइ गया पठी जगवत तिहांथी विदार करता मध्यम अपापायें सिद्धार्थ
 वणिकने घेर गोचरीयें पथासा तिहां खरक वैद्य वेगो हतो तेणे मार्गानुसारें प्रभुने सशय्य दीगा ते
 चारें शेवने कहेवा लाग्यो के जगवाननें व्यथा ठे. शेठे कसुं तो ए व्यथा मटावी आपवानो लाज तमे
 का सेता नथी? पठी शेठ अन वैद्य वेडु प्रभुनी पठवाहे गया तिहां वैद्यें विचार करी थे साणसा
 लइ थे वृक्षोनी वचे वृक्षोनी माळीयो रसमथी बांधी कान मांकेनी स्त्रीनी

श्रीक्षेत्रेकनार
भो वासीयो

भगवान्

गायो

रेसमनी ढोरीयोथी ये बाछुर्यें ये ठुहोनी मालोमां बांध्यां पढी ते बेहु मालीयो एकज वखतें
 साथेज ठोढी तेथी वेहु काननां खीला तरत सार्थेज नीकली आब्या एम बुदिना प्रपंचें करी खी
 जातो कादाळ्या पण तेवखतें प्रचुने वेवना एटली थइ के ते वेवनाना योगथी हांकमारी अर
 डाट मूक्यो वनमां घोरकार शब्द थयु तेथी पर्वत फाटी पळ्या ते पर्वत हाजमां वंनणवाड
 गामनी पासें ठे त्यां वजणवाड तीर्थ थयो प्रभु मूर्छापामी धरतीयें पळ्या तेने वे पुरुषे उ
 पाढी वेसाळ्या एम लोको कहे ठे परतु तीर्थकरने एतु सजवे नदी ते उपरथी अनुमान क
 रीयें ठेयें के कायाना व्यापारथी हांक थइ द्वाजे पण जावथी थयेली जणाती नथी “अनंत
 वलितात्” ए वचन उपरथी निरथार थाय ठे पढी कानोनी उपर व्रणसरोद्विणी औषधी ल
 गावी तेथी ते घाव मली गयो समाधि थइ ते जेत अने वैद्य वेहु मरण पामी देवजोकें गया,
 गोवालीयो मरी सातमी नरकें गयो ए रीते जगवानने ए ठवेलो महोतो उपसर्ग गोवालीये
 कसो हवे जगवानने जवन्य, मध्यम अने उत्कृष्ट एवा व्रण प्रकारना उपसर्ग थया तेमां कया
 कया जातिना उपसर्गमां महोटासां महोतो उपसर्ग कयो कयो थयो ते कही देखाहे ठे प्रथम
 जवन्य उपसर्गोमां तो शीत परीसदुनो महोतो उपसर्ग व्यंतरीयें कसो तथा मध्यम उपसर्गो
 मां द्वे सगम देवतायें महोतो उपसर्गकसो, अने उत्कृष्ट उपसर्गोमां द्वे महोतो उपसर्ग कानमां
 खीला ठोकाणा तथा खीला कादधानो थयो ए रीतें जगवाने बारवर्थ सुधी काया वोसरावी जेम
 कोइ पुरुष गाय वोदोवाने बेसे तेवे आसने प्रभु वेवा पण कोइ क्विसें धरतीयें वेवा नदी ॥
 तेमा मात्र ये घडी झुलपाणि यद्दने देहेरे निघा करी वाकी सर्वकालनिघा विनातु गयुं
 एम श्रीवीरप्रचुरें घणा उपसर्ग सहन करवा पळ्या अने श्रीकृष्णदेव तीर्थकरने एक वर्षे सुधी

જિજ્ઞાસુ મની નહીં એટલો ઉપસર્ગ થયો તથા મધ્યમ વાવીશ તીર્થકરને સ્વરૂપ ઉપસર્ગ થયા હે ॥
 હવે જગવાન જેવારે આગાર એટલે ઘર તેણે કરી રહિત એવા અણગાર થયા તેવારે એક ઘાલ
 યાની ફર્યા સમિતિ એટલે જોડને ચાહે, ઘીલી જાપા સમિતિ એટલે વિચારીને વોહે, ટ્રીલી
 એપણા સમિતિ એટલે દોષ રહિત આદાર લીયે, વોથી આવાળ ખમમત્ત નિરુદ્ધેણા સમિતિ એ
 ટને જામ માત્રાં પ્રમુલ્કને જોડને જયણાર્યે મદ્દળ કરે તથા જયણાર્યે મૂકે, પાંચમી ઉચ્ચાર પ્ર
 અવળ સેલજલ્લ સિંયાળપારિષ્ઠાપનિકા સમિતિ એટલે ઠલો, માત્રો, સંસ્વાર અને સેનો એ સર્વે
 નિર્જીવસ્થાનકે પરત્વે એ પાંચ સમિતિયે સમતા દોતા હવા પણ શ્રીતીર્થકરનો આદાર નિદાર
 કોડનાં દીઠામાં આવે નહીં, કોડના જાણવામાં આવે નહીં, સેલ, નાકમલ, સંસ્વાર, હોયજ નહીં
 કેમકે એને રોગનો થજાવ છે વલી જગવાન મન, વચન અને કાયાને કુકર્મમાં ન ચલાવતા
 હવા મન વચન કાયાને જલીરીતે વર્તવવાથી પ્રણ સમિતિ સહિત થયા ॥ વલી જગવાન મ
 નગુતિ, વચનગુતિ અને કાયગુતિ એ ત્રણ ગુતિયે શુભા દોતાહવા, વલી જગવાન ફરિયોને ગો
 પવી નવવાહ સહિત શીલ રાસતા હવા, વલી ક્રોધ માન માયા અને લોચરહિત, ઘણાજ શી
 તલ સ્વનાવવાલા, જેમને ક્રોધાદિક ઉપશાંત થઈ ગયા છે એવા છે, વલી જેણે પાપને રોધિ મૂ
 ક્યાં છે, નિરાશ્રવ થયા છે, મમત્ત્વરહિત, ધનરહિત, અપરહિત દોવાથી નિર્મથ થયા છે જેમ
 કાંતાનાં પાત્રને પાણી લાગે નહીં તેમ જગવાન પણ નિર્લેપ સ્નેહ રહિત છે, જેમ શસ્ત્રને રંગ લાગે
 નહીં તેવા નિરંજન છે તથા કોઈ ઉપર રાગ નહીં ધ્રેપ નહીં માટે રાગધ્રેપ રહિત, જેમ જીવની ગતિ
 ક્યાય રોકાતી નથી તેમ જગવાનને ક્યાંયજાતી ગતિ દુણાતી એટલે જગવાનને વિદ્યાર કરવામાં
 કોઈ રોકી શકે નહીં, આકાશ જેમ નિરાલંબ છે તેમ જગવાન પણ કોડનો આધાર રાસતા નથી,

વાયરાની પેરેં અપ્રતિબદ્ધ વિહાર કરેં, શરવકુતુના મેંવ સમાન જેનુ ત્હવય નિર્મલ ઢે કમલનો
 પત્રની પેરેં નિર્લેપ જાણવા, કાચવાની પેરેંં ડિયોને ગોપવી રાહ્યાં ઢે, વલી સ્વમ્ગી નામનું
 જાનવર થાય ઢે તેના શિંગઢાની પેરેંં એક્લાજ ઢે, પંચી જેમ પોતાની પાસે કાંડ પણ પરિ
 ગ્રહ રાસે નહીં તેમ જગવાન પણ પોતાનીપાસે કાંડ પણ પરિગ્રહ રાસે નહીં, જારખપંચીની
 પેરેં અપ્રમત્ત, દસ્તિની પેરેં કર્મરૂપ શત્રુડેને મથન કરવામાં મહાપરાક્રમવત, વૃષનની પેરે
 સંયમરૂપ જાર નિર્વાહ કરવાને સામર્થ્યવાન, સિંહની પેરેંં પરિસદ્ જીતવામાં કુર્ધર, મેરુની
 પેરેં અચલ અર્કપ ચલાયમાન ધાય નદી એવા ઢે, સમુદ્રની પેરેં ગતીર ઢે, ઘંડમાની પેરેં સૌમ્યલે
 શ્યાવત ઢે, વલી સૂર્યનીપેરેંં દીપતું તેજ ઢે જેનું, તપાબ્યા કુંવનના સોના સરસા જાતરૂપ ઢે,
 પૃથ્વીની પેરેંં સર્વ ફરસ સદન કરનાર ઢે, ધૃતે હોમેલા અગ્નિ સરસા તેજે કરી જાગ્રવ્યમાન ઢે,
 તેથી જગવાનને ક્યાંયે પ્રતિબધ નથી, હવે જેનો પ્રતિબંધ નથી તે પ્રતિબધ ચાર પ્રકારનો ઢે તે
 કહે ઢે પ્રથમ દ્યુષ્ઠ્યકી પ્રતિબંધ ત્રણ પ્રકારનો ઢે તેમાંં એકતો માતાપિતા પુત્રાદિક તે દ્યુષ્ઠ્ય
 યકી સચિત્ત પ્રતિબધ જાણવો ધીજો ઘરેણા પ્રમુલ્લનો પ્રતિબધ તે દ્યુષ્ઠ્યથી અચેત પ્રતિબધ જાણ
 વો, ત્રીજો શણગાર કરેલી સ્ત્રી પ્રમુલ્લનો પ્રતિબધ તે મિશ્રપ્રતિબંધ જાણવો એરીતેંં દ્યુષ્ઠ્યકી
 ત્રણે પ્રકારનો પ્રતિબંધ જેને નથી માટે મમલ રહિત ઢે વલી ધીજો સ્વેત્રથકી પ્રતિબધ તે ગામ,
 નગર, ઘઠ્ઠાહ, સ્વેત્ર, સ્વજાં, ઘર, ઘરનાં આંગણાં, આકાશ ઇત્યાદિક કોફની ઘર મહારા પણ નથી
 માટે પ્રતિબધ નથી, ત્રીજો કાલથી પ્રતિબંધ તે સમયને વિષે, આવલિકા, શ્વાસોશ્વાસ, સાતશ્વા
 સોશ્વાસેંં એક સ્તોક, કુણ, સાતસ્તોકનો એક લવ, વે ઘઢીનુંં સુદર્ન, ત્રીશમૂહૂતેંં એક અહોરાત્રિ, પન્નર
 અહોરાત્રીયેંં એક પદ્ધ, વે પદ્ધેં એક માસ, વે માસે એક ક્ષતુ, ત્રણ ક્ષતુનુંં એક અયન, વે અય

નતું એક વર્ષ, પાચ વર્ષનો એક સંવત્સર, ઇત્યાદિક ધીજા પણ વીર્ધ કાલને વિષે કોઈ વચ્ચત આ
 અમુક કામ હુ કરીશ એવો પ્રતિવધ નથી તથા ચોથો જાવથી પ્રતિવધ તે ક્રોધ, માન, માયા,
 લોભ, જપ, હાસ્ય, રાગ, દેવ, વચન ગુહ, સ્વોદુ કોઈને કલંક આપતુ, યુગલી કરવી, પરના વોપ
 પ્રગટ કરી કહેવા, અરતિ દેવ, રતિ પ્રીતિ, કપટથી વોલહું, મિથ્યાત્વશલ્ય ॥ ૬૦૦ ॥
 એ કામ કરે તો જાવથી પ્રતિવધ કસો કહેવાય તે માંહેલો એ જગવાનને વિષે કોંઈ પણ નથી
 ॥ ૧૧૬ ॥ ॥ વલી તે જગવતે વર્ષાવના કાલવિના શેષ ઝંનાલા અને શીયાલાના આવ
 મહીનામાં ગામને વિષે એક રાત્રિ અને નગરને વિષે પાચ રાત્રિ લગણ રહેતુ એવો વિદ્યાર
 કસો એવા થકા વિચરે તથા જેમ કુદાહો ઘવનને કાપીનાસે પણ ચવનતો ઝલટો કુદા
 ઢાની ધારને સુગધજ આપે અને જે નહી ઠેવે તેને પણ સુગધ આપે છે તેમ જગવાનને કોઈ
 વાસને ઠેવે કોઈ ઘવને હોપે તે વેદુની ઊપર સમાન સરતુ મન છે જેનું વલી તુણ અને મળી
 તથા પાણો અને સોનું એ વેદુ સમાન છે જેને, હુલ અને સુલ વેદુ સમાન છે જેને, શ્દ્લોક
 અને પરલોકની ગરજ નથી જેને, જીવવા અને મરવાની ઇચ્છા નથી જેને, સસાર સમુદ્ધથી પાર
 થવા વાલા, કર્મ રૂપ શત્રુને મારવાને ઝજમાલ થયા એવા થકા વિચરે છે ॥ ૧૧૭ ॥
 જે જગવાનનાં વલ્લુષ દ્વાન વર્ણન અને ચારિત્ર છે, આદિ રહિત સ્થાન વિદ્યાર પરાક્રમ આર્જવ
 માર્ગવ શ્રુષ્પ ઊપથી ક્રુમા નિર્લોજતા યુતિ મનપ્રસન્નતા એ સર્વે કામ ઘલ્લુષ છે સાચો સંયમ
 તપ કરવાથી ઊપચય કરેલું ફલ નિવાર્ણમાર્ગ તેને વિષે આત્માને જાવતા થકા વિચરે એવી રીતે
 જગવાનને વારવર્ષે વીત્યા ॥ હવે જગવાને ધારવર્ષમાં જે કોંઈ તપ કહ્યું તેની સંખ્યા તથા
 પારણા કસો તેની સંખ્યા કહે છે એક સંગમ ધેવના ઊપસર્ગમાં ઠ માસી તપ તેનું પારણ

एक वीछु पाँच विवसे न्यून ठ मासी तप तेहुं एक पारणु, नव वखत चारमासी तप कछु तेना
 नव पारणां, वे त्रिमासी तपनां वे पारणां, वे अढीमासी तपनां वे पारणा, ठ वीयमासी
 तपनां ठ पारणां, वे बौदोढमासी तपनां वे पारणां, बार एकमासी तपना बार पारणां, व
 दोतेर अर्धमासी तपनां वदोतेर पारणां, वसेनें ऊणत्रीश ठछ तप कथां तेनां वसेने ऊण
 त्रीश पारणां, ए वेलानी तपस्या करतां पन्नरमहीनानें आठ विवस तपस्यामां गया, नइप्र
 तिमा विन वे, मद्दानइ प्रतिमा विन चार, सर्वतोन्नइ प्रतिमा विन वृश, ए त्रण प्रतिमानां
 त्रण पारणां अने तपना विवस सोल जाणवा तथा एक रात्रिकी प्रतिमा बार तेनां पारणां
 बार ए रीतें सर्व तपना विवसो मेलवतां सरवाले अगीआर वर्षे ठ महीनानें पचीश दिवस
 एटला सर्व विवस निराहार पणै चवविद्वारा जाणवा एनां यंत्रनी स्थापना नीचें करी ठे
 तेमां वज्ञेने उगणत्रीश ठछ करी ठे तेनां पारणा वज्ञे ऊणत्रीश थयां तेमांथी एक ठळुं ठेहुं
 पारणुं केवली पणै थयुं गणीने वाकी वज्ञे अठावीश पारणा लख्यां ठे तथा बार एक रात्रिकी
 प्रतिमाने स्थानकें बार अष्टम तप लखीने सरवाले ४१६५ विवस चवविद्वारा तपना थया
 अने ३५० विवस प्रथम पारणा सहित आदारना थया सर्वमली ४५१५ विवस ठमस्थपणै
 रद्या तेना एकवर्षमां ३६० दिवसनी संख्या करतां बार वर्षेने साढा ठमहीनां थाय एरीतें जग
 वाने नित्य जोजनतो रहुं पण चोथ तप एटले एक उपवास करीने पण पारणु कोइ वखत
 कछुं नही थोढामा थोहुं तप कछु ते पण ठळुं एटले वे उपवासतुं कछुं ठे ॥ यंत्र स्थापना ॥
 हवे श्रीवीरचरित्रानुसारें ठमस्थपणाना चोमासानी संख्या कहीयें ठेयें एक अस्थिग्रामें,
 वीछु नालंदी पाढे, त्रीछु चपानगरीयें, चोथुं पृष्ठचंपायें, पांचमुं नडिकायें, ठहु पण नडिकायें,

सातसुं आलनिकायें, आठसुं राजशुद्धीयें,
 नवसुं वज्रचूर्मीयें, वशसुं सावळीयें, अगीआ
 रसुं विद्याजायें, चारसुं चपानगरीयें, एरीतें
 चार चोमासां प्रभुनां थयां ॥ इवे तेरमां
 वर्तने विचें वर्तमान थका उनालानो वीजो
 मदीनो, चोथुं पखवाड्यु एटले वैशाखछवि
 वशमने दिवसे पाठजो पोदोर विवस रहे
 थके सुव्रतनामा विवसे विजयमुहूर्तमां जं
 न्निक गामने वाहेर उळुवाळुका नवीना
 तीर उपर वैयावर्तनामा चेत्यने घणु दूर
 नही तेम घणु हुकडुं पण नही एवा स्था
 नकें सामक नामे गाथापतिना खेत्रमां शा
 लितुद्धने नीचे जगवान गोडुह आसने एट
 ले गायने बोदोवा वेसीये तेवा आसनें ठ
 कडा वेसी आतापना लेता थका पाणी र
 हित वेजानी तपस्यामां आत्मानें जावता
 एवा स्वरूपें रह्या थका उत्तराफाळ्युनी
 नक्षत्रमां बंझमानो योग थावे थके ते थय

तपनां नाम	केटजा कक्षा	एकवरदिव सनीसंख्या	पारणानी संख्या
ठमासी पूरण	१	१८०	१
पंचदिवसूण ठ मासी	१	१८५	१
चारमासी	९	१०८०	९
त्रणमासी	२	१८०	२
शुद्धीमासी	२	१५०	२
वेमासी	६	२६०	६
बोदमासी	२	९०	२
एकमासी	१२	३६०	१२
अर्थमासी	८२	१०८०	८२
प्रतिमा, अष्टमतप	१२	३६	१२
वृत्तप	२२९	४५८	२२९
नक्षत्रतिमा	१	२	१
महानक्षत्रतिमा	१	४	१
सर्वतोन्नक्षत्रतिमा	१	१०	१
सर्वासे		४१६५	४५०

સરેં ધ્યાનમાં વર્તમાન અર્થાત્ શુદ્ધધ્યાન ધ્યાવતા થકા જગવાનને જે સમાન ધીજી કોઈ જ્ઞાન
 નથી એવો બ્યાઘાત રહિત, આવરણ એટલે ઢાકણા રહિત, સર્વેં દ્રવ્ય પર્યાયોને ગ્રહણ કરવા
 વાહું સંપૂર્ણ પૂર્ણિમાનાં ચડની પેરેં કેવલ એટલે એકજ પણ ધીજો કોઈ જેને સહાય નહીં એવું
 કેવલજ્ઞાન અર્ને કેવલવર્ણન ઉત્પન્ન થયું ॥૧૧૭॥ પઢી જગવાન શ્રીમદ્વાવીરસ્વામી અર્દન એટલે
 પૂજનીય થયા, રાગ દોષ રહિત થયા, કેવલી થયા, સર્વેં જાણ થયા, સર્વના વેંચવાવાલા થયા, સર્વેં
 વેંચ, મનુષ્ય, અસુર લોકના પર્યાયોને જાણે વેંચે, સર્વલોક સર્વજીવોની આગતિ, ગતિ, જવાંતરમાં
 જાહું, આપુણ્ય, વેંચલોકાવિકોથી ચવહું, વેંચલોકાવિકોમાં જઈ ઉપજહું, તે જીવોને મન, મનમાં
 ચિંતવેતે, અન્ન પ્રમુલ્લ સ્વાય તે, ચોરી પ્રમુલ્લ કરે તે, મૈથુનાવિક સેવે તે, પ્રકટકર્મ કરે તે, ઘાહું
 કર્મ કરે કરાવે તે, ક્ષ્યાવિક વાતો માંદેલી કોઈ એક પણ વાત જેનાથી ઘાની રહે નહીં એવા
 જ્ઞાનવાન થયા જેની જન્યથી પણ એક કોઈ વેંચતા સેવા કરે એવા થયા, તે કાલમાં મન
 વચન કાયાના યોગમા વર્તમાન સર્વજીવોના સર્વેં જાવ જાણતા થકા, વેંચતા થકા જગવાન વિ
 ચરે ॥૧૨૧॥ ॥ હવે જગવાનને કેવલજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયા પઢી ચોસઠ ફડોનાં આસન ચલાય
 માન થયાં તેવારેં ઘોળે ફડ વિદ્યા મહોત્સવની પેરેં કેવલજ્ઞાનનો મહોત્સવ કરવા આબ્યા
 તે મહોત્સવ કરીને જાંનિકાગામની ઘાંબેર સમોસરણની રચના કરી તિદા પ્રમુયેં કણેકવાર
 વેંચના આપી પણ તે વેંચના નિષ્ફળ ગઈ કોઈયેં માત્ર સામાયિકાવિક વ્રત પણ ગ્રહણ કર્યાં નહીં
 તથા વેંચ સર્વેં અવ્રતિ ઢે તેણે નવકારથી પ્રમુલ્લ પદ્મસ્થાણ પણ કહ્યું નહીં, “ફવમપિઆમર્થ” એટલે
 એ પણ આમર્થ જાણવું જે તીર્થિકર જેવાની વેંચના પણ સ્વાલી ગઈ તેવારે જગવાને લાજનો
 અજાવ જાણી આગલ લાજ થવાનો અવસર જાણી તેજ વસ્ત તિદ્ધાથી વિદાર કર્યો યતઃ

કહેતાં જેમાટે કહું તે કે ॥ શ્લોક ॥ તત્રાવિશ્વધર્મ, દેવોયોતેજગશુરુ ॥ જાનાનાવાન્મથ્ય
 માર્યાં, મહીસેનવનેગમત્ ॥૧॥ ॥ અર્થ — જિહાં કેવલજ્ઞાન ઇપ્તું તિહાં જગવાન જીતિ એટલે
 તીર્થકરનો આચાર પાલવા માટે એક ક્ષણમાત્ર ધર્મવેશના આપીને દેવોના ઇયોતને વિષે જગ
 તના ગુરુ એવા વીરસ્વામી જાનનો અજાવ જાણી તિહાથી ઘાર યોજન મધ્યમ પાવાનગરી તેનો
 મહાસેન નામક વન તિહાં આવતા હવા એટલે રાત્રિયે વિદ્યાર કરવાની મર્યાદ નથી અને એમણે
 વિદ્યાર કર્યો તે કલ્પાતીતિ પણ જણાવવા માટે જે તીર્થકર આચરે તે કલ્પમાં દોય તથા
 કવાપિ નદી પણ દોય પરંતુ ઊપસ્થ સાધુ તો જે પ્રમાણે તીર્થકરે કલ્પ કહ્યો દોય તે પ્રમા
 ણેજ ઘાણે પણ જો તેથી વિપરીત ઘાણે તો પ્રાયશ્ચિત્તને પામે વલી રાત્રિનો વિદ્યાર તે જીવની
 જયણાને અર્થે વર્જ્યો છે કેમકે રાત્રિયે કોઈ જીવ જોવામાં આવે નહીં માટે ફહાં શ્લોકમાં
 દેવોયોત એવો પાઠ કહ્યો તે બ્યવદ્યાર જણાવ્યો અન્યથા તીર્થકરને તો જ્ઞાન ઇયોત સવા
 સર્વવા છે વલી દેવરધિત કનકકમલ ઊપર પગલા વેતાં ઘાણે છે તેમાટે એમનું ઘાણું
 સવા રાત્રિ વિવસ સરહું છે પણ એનું દૃષ્ટાંત આપીને જે સાધુ રાત્રિયે વિદ્યાર કરે
 છે તે સુલક્ષણી સિયા તીર્થકરની આજ્ઞા બાદિર છે માટે તે સ્પષ્ટિથી વ્રણ જાણવા ॥
 હવે જગવાન મથમપાવાપુરીયે આખ્યા તિહાં છું થયું તે કહે છે જેવારે મથમ પાવાપુરીયે
 વીર પ્રહુ પથાસા તેવારે દેવોયે વિશેષ સમવસરણની રચના કરી તિહાં જગવત પૂર્વેને વારણે
 પેસી અશોકવૃક્ષને વ્રણ પ્રવક્ષિણા વેદ સિદ્ધાસને ઘેસી “ નમોતિશ્વસ્ત ” એમ કહી ધર્મોપવેશ
 આપે ફહાં મગલાચાર જણાવવા માટે તીર્થ એહુ સૂત્રનું નામ છે તેને નમસ્કાર કરીને પઢી
 ધર્મોપવેશ કરે હવે એલવામા તિહાં એક સોમિલ ગ્રામણ ચક્રાર્થિ યજ્ઞ એટલે ઘોમ કરાવે છે

तिहा घणा ब्राह्मणों एकठा थयेला ठे वली तेना तेज्या अगीयार महा पंक्ति सर्वेशिरोमणि
 ब्राह्मण आख्या ठे यत ॥ अयापायां महापुर्या, यक्षार्थी सोमिलोद्विज ॥ तवाहूता समा
 जगु, रेकावशद्विजोत्तमा ॥ १ ॥ ॥ अर्थ:- अयापा नामनी मदानगरी तेने विपे रवेनारो
 सोमिलतामा ब्राह्मण तेणे यक्षकरवाने अर्थ अगीयार महोटा ब्राह्मण बोलाव्या ते तिहां
 आख्या ठे “तेयां नामानि” एटले तेनां नाम कहे ठे १ इन्द्रचूति, २ अग्निचूति, ३ वायुचूति,
 ४ व्यक्त, ५ सुधर्म, ६ मन्ति, ७ मोर्धपुत्र, ८ अर्कपित, ९ अचलप्राता, १० मेतार्य, ११ प्र
 नास ए अगीयारे महापंक्ति, चौदेवियानां जाण, वेदपाठी, महाअग्निमानी ठे ते एवु जाणे
 ठे के अमारा जेवो जगतमां कोइ पंक्ति नथी तेम सर्वेक जे लोक कहे ठे ते अमेज ठेयें हवे
 ते अगीयारे जणना मनमां जे अगीयार छुवाछुवा संवेद ठे ते कहे ठे ॥ पहेला इन्द्रचूतिना म
 नमां जीव ठे के नथी एवो संवेद ठे, बीजा अग्निचूतिना मनमां कर्मनो संवेद ठे, त्रीजा वा
 युचूतिना मनमां जीव अने कर्म छुवां ठे के एक ठे एवो संवेद ठे, ए प्रणे संवेद वाला प्रणे
 जण सहोबर एटले सगा जाइ ठे एमदुं गौतमगोत्र ठे घोया व्यक्तना मनमां पंचनूतनो संवेद
 ठे, पांचमां सुधर्मना मनमां जे जेहवो ते तेहवो एटले जे स्त्री दोय ते मरीने बीजे नवे पण
 स्त्रीज थाय अने जे पुरुष दोय ते मरीने पुरुष थाय एवो संवेद ठे, ठछा मंजितना मनमां वध
 मोक्षे के नथी एवो संवेद ठे, सातमा मोर्धपुत्रनां मनमां वेव ठे के नथी एवो संवेद ठे, आठमा
 अर्कपितना मनमां नरक ठे के नथी एवो संवेद ठे, नवमा अचलप्रातना मनमां पुण्य पाप
 ठे के नथी एवो संवेद ठे, दसमा मेतार्यना मनमां परलोक ठे के नथी एवो संवेद ठे, अग्नी
 आरमा प्रजासना मनमा मोक्ष ठे के नथी एवो संवेद ठे एवा अगीयारे जणने वेवना अर्थ

વિપરીત સમજવાથી સવેદ રહી ગયા છે. પોતાપાસે પંક્તિાહું વલ ઘણું છે માટે અન્નિમા
 નથી વીજાની વાત ચાલવા વેતા નથી દેવે એ અગ્નીઆરની પાસે જે ઠાત્ર જણે છે તેની સભ્યા
 કહે છે ॥ ગાથા ॥ પંચાદ પંચસયા, વહુન્સયાશ્વતિ હુન્નિગણા ॥ કુન્ન તુ હુન્નલ સયાણ,
 તિસવ તિસવ દવજાહો ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ - પહેલા પંચ પંક્તિોની પાસે પાંચપાંચસો ઠાત્ર
 જણે છે તે પાંચેનાં પંચીશસો ઠાત્ર થયા તથા ઠાત્ર અને સાતમા પાસે વહુન્સયા એટલે સાઠાત્ર
 ણસે સાઠાત્રણસે ઠાત્ર જણે છે એમ વેવના સાતસે થયા તેવારપટ્ટી વલીવે યુગલ એટલે આતમો
 અને નવમો એ પહેલો યુગલ અને વશમો તથા અગ્નીઆરમો એ વીજો યુગલ મલી ચારજણની
 પાસે ત્રણસો ઠાત્ર જણે છે તે ચારના મલી વારસો થયા એમ સરવાલે અગ્નીઆરના
 મલી હુમાલીશસો ઠાત્રોનો ગઠ એટલે સમુવાય થયો એટલે અગ્નીઆરે પંક્તિોને હુમાલીશસો
 વિદ્યાર્થિવ છે એમ ઘણા વિપ્ર તિહાં યદ્દમાં મભ્યા છે તે સર્વ યજન, જાપન, અધ્યયન, અથ્યા
 પન, વાન, પ્રતિગ્રહ એ પદ્કર્મ સાધે છે, પ્રજાતે બ્રહ્મ ગાયત્રી જપે છે, મધ્યાન્હે વિષ્ણુગાયત્રી
 જપે છે, સંધ્યાયે શિવસરસ્વતી જપે છે, દેવે એમાં પ્રથમ ઉપાધ્યાયનાં નામ કહે છે શકર,
 શિવકર, ક્ષ્વર, મહેશ્વર, ધનેશ્વર, સોમેશ્વર, ઇન્દ્રકર, સીમકર, ક્રેમકર, કરુણાકર ક્ત્યાવિ
 દેવે જાનીનાં નામ કહે છે ગગાધર, ગયાધર, વિદ્યાધર, મહીધર, શ્રીધર, લક્ષ્મીધર, ધરણી
 ધર, હૂધર, વામોદર, વૃષોદર ક્ત્યાવિ દેવે વેવેનાં નામ કહે છે મહાવેવે, શિવવેવે, રામવેવે,
 ધામવેવે, કામવેવે, સદ્વેવે, દુરવેવે, વાસુવેવે, શ્રીવેવે, વલવેવે, ધનવેવે, વશ્વવેવે દેવે બ્યાસનાં
 નામ કહે છે શ્રીપતિબ્યાસ, ઝમાપતિ, ગણપતિ, પ્રજાપતિ, વિદ્યાપતિ, હૂપતિ, મહિપતિ, લ
 ક્ષ્મીપતિ, ગગાપતિ, કૃષ્ણીપતિ, વેવપતિ, વાનવપતિ, ધનપતિ દેવે પંક્તિોનાં નામ કહે છે

चित्रधन

यज्ञशाला

यज्ञशाला नामा ब्राह्मण

नागार्जुन पंक्ति, गोवर्धन, गुणवर्धन, विष्णु-रूप, गोविंद, आनंद, परमानंद, उ
द्व, माधव, केशव, पुरुषोत्तम, नरोत्तम द्वे जोषीनां नाम कहे ठे-स्विमाश्रितजोशी, जीमा
श्र, रामाश्रित, प्रजाश्रित, गुणाश्रित, विल्याश्रित, सोमाश्रित, कर्माश्रित, धर्माश्रित, वेदाश्रित,
चंदाश्रित, स्रवाश्रित द्वे त्रिवाहीनां नाम कहे ठे हरिशर्म, अग्निशर्म, महाशर्म, वेवशर्म, नर
शर्म, सोमशर्म, सूरशर्म, राजशर्म, वासशर्म, गुणशर्म, धर्मशर्म, कर्मशर्म, कुमारशर्म, धन
शर्म, जयशर्म, नागशर्म, विष्णुशर्म, शिवशर्म द्वे चतुर्वेदीनां नाम कहे ठे हरि, हरिहर,
नरहरि, नारायण, नीलकंठ, कालकंठ, वैकुंठ, श्रीकंठ, सुरारि, हरिराम, जगन्नाथ, विधनाथ,
श्रीराम, रामरुण, शुक्रदेव, वामदेव, चंद्रदेव, स्वर्ण द्वे छुकलनां नाम कहे ठे कमला
कर, दिवाकर, प्रनाकर, शकर, यशस्कर, शोनाकर, गुणाकर, रत्नाकर, श्यामदास, रामदास,
गोकुलदास, रुणदास, वेवीदास, हरदास, द्वारिकादास, इत्यादिक सुवीछुदी शास्त्रानां नाम
वाला ब्राह्मण ते देवलोकनां सुख पामवानां अर्थ या याका यागकर्म करी रद्या ठे ॥ एवा
श्रवत्तरमां श्रीवीरस्वामी पूर्वं सन्मुख वेठा थका मिथ्यात्वकर्म दूर करे एवी मेघसमान गं
नीर ध्वनियें देशना आपे ठे ते सांजलवा सारुं वैमानिक देवता आकाशें देवछुनि वजा
इता थका आवे ठे, ते छुनिनो नाव सांजली सर्व ब्राह्मण हर्ष पास्या अने चितववा
जागा के अमारा यज्ञमंत्र कहेवा ठे के जे नएवाथकी प्रत्यक्ष वेवो आवी सजा रहे एवा
मत्र अमे हमणा जल्हा जेथी देवो पण आख्या एटलामां तो जेम चांभलनो पाडो वे
गलो मूकीनें माणस बीजे रस्ते चाले तेम ते देवो पण विप्रनो याग ममप मूकीने
श्रीवीरनें समोसरणे जावा लाग वली ते देवो मांडो मांडे एवुं कहेता थका चाल्या जाय ठे

के जलवी उतावला जइ सर्वज्ञदेवने वांवीर्ये एवीवेवोना मुखनी वाणी सांजनीने इश्चूति म
 नसां अमर्ये लावीने बीजा ब्राह्मणोनी आगल कहेवा लागे के जूवो जाइ ए आभर्ये जेवी
 वात ठे के जे मनुष्यतो अजाण ठे मूर्खठे माटे नूले पण आ देवो ज्ञानवान थइने पण नूले
 ठे जे माटे ए आभर्ये लागे ठे के आवो मद्दोतो यज्ञमन्त्र वेखीने आधा ते वली किहा जाय ठे
 वली मद्दाराथी खपरंत वीजो सर्वज्ञ ते कोण ठे के जेनी पासें ए जाय ठे ? तेवारे ते ब्राह्म
 णसांथी एक ब्राह्मण कहेवा लाग्यो के दे स्वामी ! ए कोइक मद्दोतो ढोंगी इश्जालीउ आ नग
 रनी घाहेर आब्यो ठे ते इश्जाल काढीने पोते ज्ञानी थइ वेवो ठे वीजा लोकोने कहे ठे के हुं
 पारका मननी वात वधी जाणु हुं, एम घणा लोकोने नरमाव्या ठे तेथी वेवता पण तिहा
 जोवा जाय ठे एहुं सांजनी इश्चूतिने अत्यंत मान सहित क्रोध चढयो तेवारे कहेवा लाग्यो
 के एवो कोण ठे जे मद्दारा उता ह्यानीनु अन्निमान धरीने इहां आवे ते शुं मने जाणतो
 नथी ? माटे जूउ जाइ ए देवजे नूला ते एदेव पण एनां जेवाज अणसमखु ह्वो जेवो ए ज्ञानी
 तेवा ए देव पण जाणवा ॥ यत ॥ अद्दोसुरा कथत्रांत्या, तीर्थीश्रववायसा ॥ कमलाकरव
 केका, मक्षिकाचंदनयथा ॥ ३ ॥ ॥ अर्थ - अद्दो इति आभर्ये जे ए देव थइने व्रातियें करी
 जेम कागढा तीर्थप्रत्ये गोढी जाय ठे तेम ए पण यज्ञ गोढीने जाय ठे माटे ए देव का
 गढा सरखा ठे, वली जेम वेढका समुइ तजी जाय ठे तेम ए पण समुइ जेवो यज्ञ रंजनीने
 जाय ठे माटे वेढका जेहवा ए देव ठे वली जेम मक्षिका चंदनने गोढी जाय तेम ए देव
 पण यज्ञरूप चंदनने ठेनी जाय ठे ॥ श्लोक ॥ करजा इव सप्तप्रसन्नः प्रीत्यन्नं नकरायथा ॥ अ

છે જેમ ઇંટ જલા વૃક્ષોને ઢોઢી વેફને કાંટાના વૃક્ષ ઉપર જાય તેમ એ વેવો પણ યજ્ઞને ઢોઢી
 ઘાલ્યા જાય છે, માટે ડટ જેવા છે, વલી જેમ ક્ષીરના નોજનને મૂકીને નૂન વિષ્ટા ઉપર જાય
 તેમ એ વેવો પણ યજ્ઞરૂપ ક્ષીર નોજન તેને મૂકીને વિષ્ટાના નોજન સમાન ફજ્જાલીયા પાસે
 જાય છે માટે નૂન જેવા એ વેવ છે; વલી જેમ સૂર્યના તેજને મૂકીને ઘૂઢ અધારામાં જાય
 તેમ યજ્ઞરૂપ સૂર્યને મૂકીને એ વેવ અધારારૂપ ફજ્જાલીયા પાસે જાય છે માટે ઘૂઢ સમાન એ
 વેવો છે ॥ ૪ ॥ ॥ અથવા વલી એવી પણ રીતિ છે કે જે નૂનો માણસ દોય તે નૂના પાસે
 જાય જે માટે કસું છે કે ॥ ગથા ॥ અદ્વા જારિસો ચિય, સો નાળી તારિસા સુરાવેતિ ॥
 અપુસરિસો સજોગો, ગામ નમ્પાણ ચ મુસ્કાણ ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ - અથવા વલી ફજ્જૂતિ ચિ
 તવે છે કે જેદ્વો એ જ્ઞાની છે તેવા એ વેવ છે તેથી એ વેદુનો સરસ્વો સંયોગ મલ્યો છે જેમ
 ગ્રામનટ મૂર્લ્ય છે તેમ ગામના લોક પણ મૂર્લ્ય છે એ વેવો સરસ્વો સયોગ મલે છે તેમ એ વેવતા
 જે જાય છે તે પણ મૂર્લ્ય છે અને જે એ જ્ઞાની છે તે પણ મૂર્લ્ય છે તેમાટે જે પોતે જેવો દોય
 તે પોતાના સરસ્વા ધીજા પાસે જાય એમ સરસ્વે સરસ્વા એક ધીજાની પાસે જાય આવે છે એ
 રીત છે વલી ગદ્દા ॥ ૨ ॥ રે દ્વિષ્ટી વિદ્વિષ્ટી કરેલી, મમ વહિસ પાયવે નિર્વે ॥ અદ્વા તુક્ત ન
 વોસો, સરિસા સરિસેણ રવંતિ ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ - કોઈ એક માણસ કારેલીની વેલિને લિ
 વઢાના વૃક્ષ ઉપરે ઘડતી વેલીને વોલ્યો કે હે સસ્તિ 'હે કારેલી' ! તુ એ નિવના વૃક્ષ ઉપર ચ
 ઢીશ નહીં કેમકે તુ પોતે કઢવી ઠો અને નિવ વૃક્ષ પણ કઢવો છે માટે રે નૂની' તુ વલી
 અધિક કઢવી યજ્ઞ એતુ કેણ તેણે માન્યું નહીં અને નિવના વૃક્ષની ઉપર ઘડતી ઘથ થઈ
 નહીં તેવારે તે માણસ વોલ્યો હે જોલી' એ તાહારો વોપ નથી કેમકે જગતમાં સરસ્વે સરસ્વા

મહે તેવારે રાજી થાય તેમ તમે પણ વે સરસ્વે સરસાં ઢો તો એમા કાંઈ આશ્ચર્ય નથી તેમ ફ્દ્દાં
 પણ એ વેવતા અને એ જ્ઞાની વેદુ સરસ્વે સરસ્વા મલ્યા ઢે વલી એવા ફ્દ્દજાલીયાને જઈ વેવો વાંવે
 ઢે તો છું એ વેવો પણ જૂલા પચ્યા ન કહેવાય ? વલીપણ ફ્દ્દજૂતિ ચિતવવા લામ્પો કે મહારા
 જેવા પંક્તિની આગલ એલોકોને તમે ઢે અને જ્ઞાની નામ ધરાવે ઢે, તે મહારાથી કેમ સદન
 કરી શકાય ? મહારાથી તો એનુ સ્વોદુ અન્નિમાન સષુ જાય નહી અને એ ઢોંગીનો ઢોંગ પણ
 માદારા શિવાય ઘીજો કોઈ પાધરો કરી શકશે નહી માટે ઢું જડને એનુ અન્નિમાન ઢતારી નાહું
 જેમ એક આકાશમાં વે સૂર્ય ઢોય નહી વલી એક ગુફામાં વે સિંહ એકગ ન રહે તથા એક
 મ્યાનમાં વે તરવાર સમાય નહી તેમ એ પણ સર્વજ્ઞ અને ઢું પણ સર્વજ્ઞ એમ કોઈ વારે
 થાયજ નહી એ ફ્દ્દજાલિયો તો વિવેશે કલા શીલ્પી આવેલો ઢે તે સર્વજ્ઞનું નામ ધરાવી લોકોને
 અને વેવતાડને જોલવે ઢે અને ઢુતો સર્વ વિચારમાં નિપુણ હું એવો વિચાર કરે ઢે એવામાં
 પ્રહુને વાંધીને સમોસરણથી કેટલા એક લોક ફરી આખ્યા તેમને ફ્દ્દજૂતિ પૂઠવા લામ્પો કે
 અઢો લોકો તમે જેની પાસે ગયા હતા તે સર્વજ્ઞ કહેવોક ઢે ? તેવારે લોકવોલ્યા કે એની વાત
 કાંઈ કહેવામાં આવતી નથી પરંતુ તમે પોતે સર્વજ્ઞ નામ ધરાવીને અમને છું પુઢોઢો, તે સર્વજ્ઞતો
 ધધી મનની વાતો જાણે ઢે પણ તમે તો એટલું પણ નથી જાણતા અને પોકટ સર્વજ્ઞ કહે
 વરાવો ઢો તે સાંજ્ઞી ફ્દ્દજૂતિયે જાણું જે એ નિમ્મય માયાનુ ધર ઢે માટે સર્વલોકતો અને
 માનવા લાગ્યા પણ જેવારે ઢું જશ તેવારે એ માદારા આગલ વોલી શકશે નહી, યત ॥
 ધરસુરા મઠ પંદિયા, ગામ ગમારા ગોઠ ॥ નરી સનામાં ઘોલતા, થરથર ધૂંજે ઢોઢ ॥ ૧ ॥
 ॥ અર્થ - પોતાના ધરમાં તો ઘથાય કહેકે અમે શુરવીર ઢેયે અને પોતાના મઠમાં પણ ઘ

धाय कहेके अमे पंक्ति ठेयें वल्ली पोताना गाममां जे गमार होय तेपण पंष थाय ठे परंठु जे
 वारे पंक्तिनी नरी सनामां बोलवुं पढे तेवारे तो तेना दोठपण थर थर धूजवा ममी
 जाय ठे तेम ए पण सर्वह एवु नाम बीजानी आगल कहे ठे पण मादारी आगल ते बोली
 शकरो नही वल्ली पण विचारे ठे के जे अग्रिये पर्वतोने वाली नारव्या तो ते अग्रिनी आगल
 वृक्षनो श्यो नार ? तथा जे वायुयें द्वाथी जेवाने उढाडी मूक्या ते वायरानी आगल पुणीनु
 छुं जोर चाळे ? तथा जे नवीमां द्वाथी तणाइ गया ते नवीमां कीडी बापडी आ दिसाबमा
 गणाय ? एम इन्द्रूति चित्तवे ठे एवामो अग्रिचूति बोळ्यो के हे जाइ ! तमें ए इन्द्रजालीयाने
 जीतवा माटे एटलो विचार छुं करो ठो, ए कीडी छपर कटक श्यो करवो ? अलसीयानी
 कपर गरुहने तेढवो ते छुं ? तृणनी उपर कुद्दाहो उपाहवो ते शा कामनो, कमलनी नालने
 कापवा सारु फरसी उपाहवी ते शा कामनी, वेलही उखेढवामाटे दस्तिनुं छुं काम पढे ! तेम
 ते विचारा गरीवहा सर्वज्ञ पासे तमे वाव करवा छुं जाशो, मनेज आझा आपोतो हुंज एने
 जीती आबु, एवां जाइनां वचन सांजली इन्द्रूति बोळ्यो के हे जाइ ! एने छुं जीतवो ठे एनेतो
 महारा पांचशे शिष्य मांहेलो कोइ एक शिष्य जाय तेपण जीती आवे तथापि महाराथी
 रखु जावुं नथी केमके थोडुं पण शक्य कामनुं नही माटे दु पोतेज जाइस जे कारण माटे
 बीजा तो सर्वे वादी मात्रने में जीत्या ठे पण एक ए किदांएक रही गयेलो वेस्वाय ठे जेम
 द्वाथीना मुखमांथी कोइक कण पही जाय, जेम मग रांधतां कोइक करहुं रही जाय,
 जेम धाणी पीलतां कोइक तलनो वाणो रही जाय, जेम अगस्ति क्षिपिने समुद्रनां त्रण चवु
 करतां कोइक जलविंड रही जाय, जेम घणा झुजतां कोइक चणो घाहेर पही जाय, तेम ए

પણ રહી ગયેલો જાણવો માટે દે જાડ ! એ અને અણજીતે સર્વને ન જીત્યા એમ લોકોમાં
 કહેવાય જેમ એકવાર જે સ્ત્રીનું શીલ સંમન થયું તે સ્ત્રી અસતી કહેવાય તેમ અને જીત્યા
 વિના લોકમાં મદારો યશ રહે નહીં માટે એનાથી માદારે પોતાનેજ વાદ કરવા જાંબુ પહો
 અને એને કુ દરાતું તોજ મદારો યશ જગતમાં રહે, વલી પણ અન્નિમાનથી ઇચ્છતિ કહેશે ॥
 ॥ યતઃ ॥ હૃદો વાલિગણા જોડા, કર્ણાટાદિ સમુદ્રવા ॥ કસ્માવદ્વશ્યતાં પ્રાપ્તા, યુયં મમ
 પુર સવા ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ - અરે કર્ણાટાદિક વેશોમાં વત્પન્ન થયેલા વાલિડ' તમે મદારા
 આગલ કેમ નથી વેસાતા ? શા માટે અદૃશ્ય થઈ રહ્યા છો ? જાવાર્થ એ છે જે તમે વધાય
 વાલિયો મદારા આગલ હારેલા છો તેથી હુપી રહ્યા છો, તે શા માટે કે મેં આટલા વેશોના
 પંક્તિને દરાખ્યા છે તે કહેશે- ॥ કાઘ્ય ॥ લાટા દૂરગતા પ્રવાલિનિવદ્ધા મૌન શ્રિતા માલવા,
 મૂકત્વ મગધાગતા ગતમવા ગર્હીતિ નો ગુહ્લેરાઃ ॥ કાદમીરા પ્રણતા પલાયનકરા જાતાસ્તિ
 લંગોદ્રવા, વિશ્વે વાપિ સનાસ્તિ યોદ્ધિ કુરુતે વાદ મયા સાંપ્રતં ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ - જોટ કર્ણાટક
 વેશના વાલિ માદારી આગલ અદૃશ્ય થયા, તો વીજા વેશોના વાલિડનો માદારે આગલ શ્યો
 જાર તેજ કહે છે, લાટ વેશના વાલિડના સમૂહ તેતો મદારુ નામ સાજીને દૂર જઈ રહ્યા, પ
 રંહુ કોઈ હુકમો નાખ્યો, એટલે તેણે એવું વિચાશુ જે જશું તો દારીને પાટુ આવવું પહો
 એમ જાણી દૂર જઈ રહ્યા તથા એકજાસને વાણુ હજાર માલવ વેશના વાલિ દતા તે દારી
 જવાના નયને લીધે માદારી આગલ મૌનપણુ ધારણ કરી રહ્યા વલી મગધ વેશના વશ લાલ
 વાલિ તેતો મદારા આગલ મુંગ થયા એટલે એક બોલપણ વોલી શક્યા નહીં તથા સત્તર હ
 જાર ગુજરાત વેશના-વાલિ તે મદારી આગલે મદ રહિત થઈ ગયા પરંતુ હાથીની પેરે ગાજીને

एक शब्द पण कही शक्या नही एटले वीन थइ रह्या दत्ता बली जिह्वां सरस्वतीनो वास ठे
 एवो श्रीकादमीर वैश तिहाना वसनारा वादी ते आवीने मद्दारे पगे लाग़ा तथा जे तैलज
 वेशमां उत्पन्न थयेला नवलाख वावि तेतो मात्र मद्दहं नाम सांजलीने नाशि गया बीजी
 कांइ पण बुद्धि तेमने उपनीज नदी वधारे छे कहु जगतमां एवो कोइ पण पंमित नथी जे
 मद्दारी साथे आवीने ह्मणा वाद करे एटले में सर्वकोइने जीत्या पण मने जीतनारो जग
 तमां कोइ पण नथी तो ए इज्जालीयानो झ्यो नार ठे दु ज्वांसुधी प्रमावमां हुं त्यांसुधी ए
 सर्वज्ञ कहेवाय ठे पण जेवारे दु वाद करवाने सादामो थयो तेवारे ए तेज वखत नाशि
 जावो जेमाटे कसु ठे के ॥ श्लोक ॥ तावज्ज्झति खयोता, सावज्ज्झति चइमा ॥ उचिते तु
 सत्तांशो, न खयोतो न चइमा ॥ १ ॥ ॥ अर्थ - खज्जुआनो उद्योत क्वांसुधी रहे के जिहां
 सुधी चइमानो उद्योत नथाय त्यांसुधी खज्जुठ जलदल करी गाजतो चलके परतु चंइमानो
 उद्योत थाय तेवारे खज्जुआनो उद्योत कांइ पण चाले नही अने चइमानो उद्योत पण क्वां
 सुधी रहे के ज्वांसुधी सूर्यनो उदय नथाय त्यांसुधी रहे, पण जेवारे दजार किरणोने धरनार
 एवो जे सूर्य तेनो उदय थाय तेवारे खज्जुआनो अने चइमानो ए वेदुनो उद्योत रहे नही
 तेम बीजा वादीयोने दुराववाने तो ए इज्जालियो समर्थ ठे पण मादारी आगल एनो प्रजाव चाले
 नही एणे ज्वांसुधी मुजने बीगो नथी त्यांसुधी बीजा लोकोने जरमावे ठे तो हवे मद्दारे फोकट घ
 रमां वैशी मान करुं ते शा कामनुं । हु पोते तिहां जइने तेनुं बल पराक्रम जोरं के ए छं जस्यो
 ठे मुजने एटलां शास्त्रतो चलेना पावनी पेरे आवहे ठे ॥ श्लोक ॥ लक्षणे मम दक्षत्व, साहित्ये
 सहिता मतिः ॥ तर्क कर्कशता नित्यं, कशस्त्रे नास्ति मे भ्रम ॥ १ ॥ ॥ अर्थ - लक्षण शा

स्वर्मां महारं वदपणु ठे एटले लक्षण शास्त्रतो डु सारी पेठे जाणुलु स्त्री पुरुषाविकोनां व
 प्रीण लक्षण रुढीरीते कही वेखाहुं तथा पवार्थना लक्षण तो एवां प्रतिपादन करु के जेमां
 अध्यासि प्रमुख वीय रहे नही ॥ १ ॥ तथा साहित्य शास्त्र जे काव्यादिक तेतो सर्व मादारे
 अस्त्वन्ति ठे ॥ २ ॥ तथा तर्कशास्त्रमां तो डु एवो निपुण हु के महारा सादामो कोइने ज
 वाव वेतां आवहेज नही एवा कण तर्कने हुं जाणु हुं माटे तर्कशास्त्र महारे कण नथी
 एतो सदा अकर्कष ठे ॥ ३ ॥ धणु हुं कहियें एडु कपुं शास्त्र ठे के जेमां महारो अम न
 थयो दोय ? अर्थात् अद्वार व्याकरण, कोशनीतो गणतरीज नथी, ठंव रत्नाकरादिक, अलंकार
 ते काव्यनी शोना अतिशयालंकारादिक, नवरसादिक ते वात्स्यायनादिक, धर्मशास्त्र ते सर्व
 पुराण मीमांसादिक, ज्योतिष शास्त्र ते चूडामणि प्रमुख, वैद्यकशास्त्र कालज्ञानादिक, ए वधां
 शास्त्र महाराथी अजाणो नथी तो ए इज्जालीयो ते हुं महाराथी जीते एवोठे माटे हवे डु
 त्यां जइ वेव, वानव, मानव सर्वने वेखतां एने दुरावीने एनुं सर्वज्ञपणानुं विरुव टाली
 नाहुं एवो मनमां गर्व आणी पांचजो ठात्रोने सेइ जेम जाणे इइ खेची जइ जतो दोयनी ?
 ते श्यामाटे के जगवाननी वेशना प्रथम खाली गइ ठे ते माटे जगवान धार योजन चालीने
 एक रात्रीयें आब्या तेथी इइमदाराजे जाणु के एमने शिथ्यनी प्राप्ति थाय तो रुहुं थाय ते
 माटे इइनो प्रेक्षोज जाणे इइचूति समोसरण तरफ जतो दोयनी ? एवी कवीश्वर घटना
 करे ठे अन्यथातो एमज थनारु ठे हवे इइचूति पांचजो ठात्रसहित परवस्यो थको वाद कर
 वानी इहाथी श्रीवीर जगवानना समोसरण तरफ चाल्यो ते वखते पांचजो ठात्रो इइचूतिनी
 विरुवावली बोले ठे ते कहीयें ठेयें सरस्वती कठानरण एटले सरस्वतीतो अमारा उपाध्या

યને ગલાનું આનુપણ છે અર્થાત્ સરસ્વતીતો સદા એમના કંઠમાંજ વસેલે, વાવાવજય લક્ષ્મી
 શરણ, જ્ઞાત સર્વપુરાણ, વાદિકવલી રૂપાણ, પંક્તિશ્રેણી શિરોમણિ, કુમતાંધકાર નનોમણિ,
 જિતવાવિવદ, વાવિગુહ ગોવિદ, વાવિઘટસુજર, વાવિધૂકનાસ્કર, વાવિસમુદ્ધ અગત્તિ, વાવિદૃ
 દ્વદ્વત્તિ, વાવિમુલખજન, સકલજૂપાજંજન, પદ્માયાવદ્ધીમૂલ, પરવાદિમસત્કમૂલ, વાવિગો
 ધૂમધટ, મર્વિતવાદિ મરટ, વાવિકેવકુશલ, વાવિવૃદ્ધપૂપાલ, વાવિગજસિદ્ધ, વાવિશિરજીદ્ધ,
 વાવિવેશ્વાયુર્જગ, શબ્દલદરી, ગગાતરંગ, સરસ્વતીખમાર, વાવિવિદ્યા અંલકાર, વાવિદ્વદયશાલ,
 વાવિયુદ્ધમાલ, વદુરાજસમાજસુકુટ, વદુબુદ્ધિવિકટ, જ્ઞાનરત્નાકર, શબ્દવિવાકર, મદ્ધાકવીશ્વર,
 કૃતશિષ્યવૃદ્ધસ્પતિ, નિર્ક્લિતજાગૈવમતિ, કૌંજંગમ સરસ્વતી, પ્રત્યક્ષનારતી, જિતાનેકવાદ,
 સરસ્વતીલલ્લભપ્રસાદ, ઇત્યાદિ અનેક પ્રકારની વિરુદ્ધાવલી ઘાત્રો મોલી રહ્યા છે અને ઇન્દ્રૂતિ
 ચાલ્યો જાય છે વલી રસ્તામા વિચાર કરવા લાગ્યો કે અરે જીર્જતો રવા કે આ મૂર્ખે શું કહ્યું
 એણે સર્વેશ્વરપણના આટોપથી મને નાદક ક્રોધ ચઢાવ્યો તો હવે એથી એ શું સુઘી થવાનો છે
 જેમ કોઈ અગ્નિમાં પહે તો વલી નસ્મ થયા વિના રહે નહીં તેમ એણેપણ કહ્યું છે એમ ચિતવતો
 ચાલતો ચાલતો જેવારે સમવસરણની પહેલી પાવહી છે તિહાં ચઢાને જોવા લાગ્યો ને જોયું
 તો ઘણ ગઢ વીઠા તે ગઢ કહેવા છે તે કહેલે ત્યા પ્રથમ રૂપાનો ગઢ છે તેના સુવર્ણમય કો
 શીશા છે, ચારેદિશાએ ચાર પોદોલ છે વીજો સુવર્ણ ગઢ છે તેના રત્નના કોશીશા છે ઝીજો ર
 ત્નનો ગઢ છે તેના મણિકાતના કોશીશા છે એક યોજનને વિસ્તારે છે તેની વચમાં અશોકવૃક્ષ
 છે ઉપર ઘ્રણ ઠગ તિહા સુવર્ણનું સિદ્ધાસન છે તેની ઉપર સ્વામિ વેગા છે તે ઇન્દ્રૂતિયે પોતાની
 નજરે વીઠા તેવારે મનમાં વિચાલું જે મેં ઘણાય વાદી વીઠા છે પરંતુ આવો પ્રકાર કિહાં પણ

વીતો નથી તો એ છું બ્રહ્મા છે, ના એ બ્રહ્મા પણ વેલાતો નથી કેમકે બ્રહ્માને તો સાવિત્રી નામે
 સ્ત્રી છે, હાથમા પવિત્રી છે, કરે કમળ છે, દંતવાદન છે, પાંચસુ ગર્વજનુ મુલ છે એટલાં એ
 ઘાણ મલતાં નથી તેમાટે જાણીયેં ઠેયેં જે એ બ્રહ્મા તો નથી, તો છું એ વિષ્ણુ છે, ના તે પણ
 નથી કેમકે વિષ્ણુનેતો લક્ષ્મી નામે સ્ત્રી છે, ચાર હાથ છે, શલ, ચક્ર, ગદા અને ધનુષ્ય એ
 આયુધ છે, ગરુડ વાદન છે, વરણે શ્યામ છે, તે એંઘાણ એને નથી માટે એ વિષ્ણુપણ નથી
 તો એ છું બ્રહ્માની છે, ના તે પણ નથી કેમકે તે તો અરુપી છે, વલી ચંડમા સોષે કલાયે
 સંપૂર્ણ છે પરંતુ કલકસદિત છે માટે ચંડમા પણ એ નથી તથા વલી જો એને સૂર્ય કદુ તો સૂ
 ર્યથી પણ એનું તેજ તો ઘણુ અધિક છે પરંતુ તેના કિરણ ઝળળ છે તે ઝળળ કિરણ એને નથી
 માટે સૂર્ય પણ કેમ સંજવે !' વલી ફડ છે એમ જો કદુ તો તે પણ નથી કારણ કે તેને સદસ્ત્રનેત્ર
 છે તે એને નથી વલી જો એ મેરુ હશે એમ કદુ તો મેરુ કળળ છે તે એમાં કળળપણ વેલાતું
 નથી માટે એ મેરુપણ નથી તો એ સર્વગુણસંપૂર્ણ સર્વથી અધિક જે તીર્થીકર કહેવાય છે તે એ
 તીર્થીકર છે કેમકે એવા ગુણ તો તીર્થીકર વિના બીજા કોઈમાં હોય નહીં માટે સમસ્ત પાપહર,
 સર્વલોકના શિવકર, પદ્મકાયના રક્તક, અનાયના નાથ, અક્ષરણ શરણ, તરણ તારણ, એવા
 શ્રીવર્ધમાન સર્વજ્ઞ તીર્થીકર જે કહેવાય છે તે એ સંજવે છે સૂર્યની પેરે તેજવત, ચંડમાની પેરે સૌમ્ય,
 સમુદ્રની પેરે વીઠે હસ્તર, એવા એ છે તે શ્રીમદ્વાવીર તીર્થીકર વિના વીજો કેમ સંજવે !' વલી
 પણ ફડનૂતિ શ્રીવીર પ્રહુને વેલીને ચિતવે છે ॥ કાઘ્ય ॥ કિનવી કિમુગારિ કિમુરતિરમણ
 કિનલ કિંકુવેર, કિવા વિથાથરોતો કિમિદ્ સુરપતિ કિંવિધુ કિંવિથાતા ॥ નાયં નાયં ન
 ચાપં ન સહુ ન હિ ન વા નાપિ નાસો ન પૈવ, તીર્થ કહું પ્રહુતો નિજગુણવિજેવેર્વીરેવાધિવેવઃ ॥

॥ १ ॥ ॥ अर्थ— हुं ए महादेव ठे? अथवा हुं ए कृष्ण ठे? अथवा हुं ए बहुरूपवत ठे
 माटे कामदेव ठे? अथवा हुं ए नलराजा ठे? अथवा हुं ए इंद्रनो जमारी कुवेर ठे? अथवा
 हुं ए विद्याधर ठे? अथवा हुं इहां ए इन्द्र आब्यो ठे? अथवा हुं ए चंद्र ठे? अथवा हुं ए
 विधाता ठे? एवीरीतें कल्पनाउ करीने पढी विचारपूर्वक निर्णय करवा लाग्यो के ए महादेव
 तो नथी केमके ते तो लंगोठ्यो ठे तथा एनो सुवर्ण सरखो वर्ण ठे माटे ए कृष्ण पण नथी
 वली स्त्रीवर्जित ठे माटे ए कामदेव पण नथी वली राजचिन्ह करी वर्जित होवाथी निश्चयथी
 ए नलराजा पण नथी वली त्यागी ठे माटे कुवेर जमारी पण नथी, तथा पादचारी ठे माटे
 विद्याधर पण नथी, नगरहित ठे माटे इन्द्र पण नथी, कलंक रहित ठे माटे चंद्र पण नथी,
 घटना विवर्जित ठे माटे विधाता पण नथी, एतो ए पूर्वे जे कह्या ते सर्वथी अधिक लक्षण
 धारी ठे तो ए कोण ठे एम विचार करतां जाणवामां आब्युं जे अरे एतो तीर्थकरवाने अर्थ
 पोताना अतिशयावि गुण रूप धनवढे करीने प्रवर्त्यो ठे एवो देवाधिदेव श्रीवीर जिनेन्द्र जे
 लोक कहे ठे ते एज ठे वीजो कोइ नथी एम जणाय ठे तो ह्या इतिखेदे ए में हुं कछु आहु क
 देवा सकटमां आवी पब्यो, हवे इहुं कहु एनी आगल माहरं मान केम रहेरो ॥ श्लोक ॥
 कथं मया महत्वं मे, रक्षणीयं पुरार्जितं ॥ प्रासादं कीलिकादेतो, र्जितुं कोनाम वांढति ॥ १ ॥
 अर्थ— तो हवेजे महारु पूर्वे महोटापणुं थयुं ठे तेने हुं केम करीने राखीश्व? एटछे में पूर्वे
 घणा वावियोने जीत्या ठे तेथी हुं लोकमां प्रसिद्ध थयो हु, पंक्ति वछुं, तो हवे मुजने मद्दारा
 पंक्तिपणाने राखवानो खपाय झ्यो करवो के जेथकी ए महारी पंक्तिाइ लोकोमां कायम रहे
 अने जो एनाथी वाव न करु तो लोको कहेरो के ए वाद करवा गयो हतो ते पागो केम फरी

आध्या, माटे में ए मूरखाई करी तो पण हवे वाव कखा विना मदारे पाहुं जातु नही कैमके
 मारे तो हवे ए एकज जीतवो रह्यो ठे तो हवे अल्पने माटे मदारो धर्यो यश न गमाववो
 जेम कोइने एक स्त्रीलो जोइतो दोय तो ते एक खीलाने माटे आखो प्रासाव जांगी खीलाने
 काढवा वाठे नही एवो मूर्ख कोइ दोय नही वली कहेले ॥ श्लोक ॥ सूत्रार्थी पुरुषोद्धारं, क
 खोटधितुमीद्विते ॥ क कामकलशस्यांश, स्फोटयेत् विकरीकृते ॥ ३ ॥ ॥ अर्थ - एवो कोण
 पुरुष दोय जे सूत्र एटले तांतणाने अर्थे दारने श्रोढवानी वांठना करे एटले सूत्रनो तागो
 जोइतो दोय तेटला माटे दार श्रोढवो एम कोइ वांठे नही तेम मदारे पण ए एकने दुराव्या
 विना मदारो यश रूपी दार श्रोढी नाखवो नही ए तात्पर्य जाणवुं तथा वली कोण पुरुष
 ठीकरी जोइती दोय तेने अर्थे मनोवांछितने पूरनार एवो जे कामकुंज तेना गला प्रमुखने
 फोढी नाखे अर्थात् ठीकरीने अर्थे कामकुंजने कोइ फोढी नाखे नही तेम हु पण एनी
 साथे वाव कखा विना जो एमज पाठो फरी जाठं तो कामकुंज जेवो मादारो यश रूप घट
 ते फोढी नाख्या जेवुं थइ पढे, तेथी हुं मूर्खीनी गणतीमां थावं माटे मदारे एम न करतु
 वली पण कहेले ॥ श्लोक ॥ जस्मने चंदनकोवा, वरेड्ड प्राप्यमप्यथ ॥ लोदार्थी कोमदार्जोधौ,
 नौजंग कर्तुमिच्छति ॥ ४ ॥ ॥ अर्थ - वली कोण माह्यो पुरुष जस्म एटले राखने अर्थे
 छ से प्राप्त थाय एवा चंदनने घाले एटले जस्मने अर्थे मलयगिरि चंदनने कोइ घाले नही तथा
 एवो कोण मूर्ख दोय जे लोखमना कटकाने अर्थे महासमुद्रनी मध्ये नाव एटले वादाण
 तेने जांगी नाखवानी वांग करे अर्थात् कोइ पण जांगे नही परंतु जो मूर्ख दोय तो जांगी
 नाखे तेम जो हुं एनी साथे वाव न करुं तो महाकं यशरूप मलयगिरि चंदन ते बलीने

નસમ થાય તથા મહારી યશ રૂપી નૌકા મહાસમુદ્રમાં જાંગી નાલ્યા જેહું મને થાય માટે
 એવો મૂર્ત્ત્વ હું ન થાઉં ઇતિ ॥ અથવા એ પૂર્વોક્ત શ્લોકોનો અર્થ આવી રીતે મેલવવો જે ઇન્દ્ર
 તિયે જગવાનના અતિશય વીઠા તેથી ચિતવવા લાગ્યો જે એ કોઈ મહાપુરુષ છે માટે એની
 સાથે હું વાદ કરીને અવશ્ય દારી જણ તેથી મેં પણ એની પાસે આવીને એક સ્ત્રીલાને માટે
 મહારો યશરૂપી પ્રાસાદ જાંગી નાલવા જેવી મૂરસાદ કરી તથા એક તાંતણાને માટે દાર
 ઘોઢી નાલવાની ઇચ્છા કરી વલી એક ઠીકરીને માટે કામકુંજને ફોઢી નાલવા જેહું કહું તથા
 રાસને અર્થે ચંદન વાલવા જેહું કહું તથા લોલવના કટકાને અર્થે મહાસમુદ્રમાં મદારા સંપાવન
 કરેલા યશરૂપી જહાજને જાંગી નાલવાં જેહું કહું એમ ચિંતવી પ્રહુના વચનનો અતિશય જોવા
 માંમળો તો આ પ્રમાણે છે તે કહે છે ॥ શ્લોક ॥ સારંગી સિદ્ધશવ સ્પૃશતિ સુતધિયા નવિની વ્યાઘ્ર
 પોતે, માર્જારી હંસવાલ પ્રણયયરિવશાલ્કેકિકાંતા હુજંગં ॥ વૈરાઘ્યાજન્મજાતાન્યપિ ગલિતમવા
 જંતવોન્યેત્પર્જતિ, શ્રુત્વાસામ્યેકરુઢ પ્રશમિતકલ્પં યોગિન ક્ષીણમોહં ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ - સમ
 પરિણામે કરી એકાંતે રહેવાથી પ્રકર્ષે કરીને ડપશમ્યાં છે કલ્પ એટલે પાપ જેમનાં એવા વલી ક્ષીણ
 થયો છે મોહ જેમનો એવા યોગીયોને સુણીને એટલે ડપશમસહિત, પાપરહિત, મોહરહિત એવા
 જે યોગી મુનિરાજ તેમને સુણીને અર્થાત્ એવા મુનિનાં વચન સાંજલીને ઘીજા જીવ પણ જેને જન્મ
 થકીજ અરસ્પરસ એક વીજાની સાથે વૈર રહેલાં છે એવા તિર્થંચ જીવ પણ સમોસરણમા મદ
 રહિત થયા થકા પોતપોતાનાં વૈરને ઝાંટે છે એટલે જેનાં એવાં વચન છે કે જે સાંજલવા થકી
 જીવો જન્મનાં વૈરને પણ ચૂલી જાય છે તે વૈર કોને કોને છે તે કંઠી વેસાહે છે - પ્રહુના સમોસર
 ણમાં આવેલી (સારંગી કે ૦) મુગલી તે સિંહના ઘાલકને સ્પર્શે છે એટલે સિંહને અંતે દુરણને

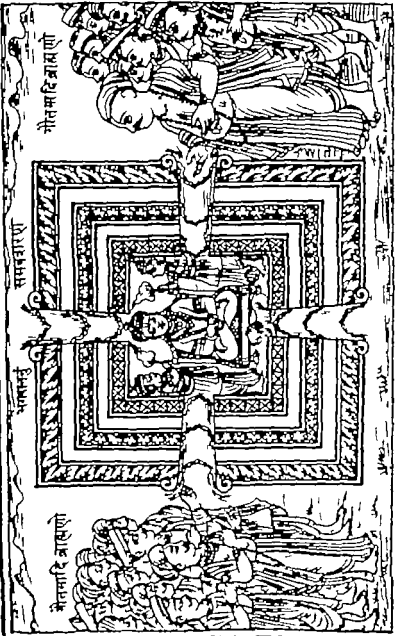
જન્મનું વૈર છે પણ ફ્દ્વાં સમોસરણમાં તેને વૈર મટી જાય છે તેથી તે પોતપોતામાં મલીને એકબી
 વેળાં છે તથા (નવિની કે°) ગાય તે (સુતધિયા કે°) પોતાના પુત્રની બુદ્ધિયે કરીને (બ્યા
 ઘપોતે કે°) વાઘના બાલકને ઘાટી રહી છે એટલે વાઘને અને ગાયને વૈર છે તોપણ ફ્દ્વાં તે
 વૈર ટલી ગયું છે માટે વાઘના બાલકની પાસે વેળી થકી લાઢ કરે છે વલી ચિલાઢી છે તે (પ્ર
 ણયપશ્વિશાત્ કે°) સ્નેહના વશ થકી હંસના બાલકને સ્પર્શ કરીને વેળી છે એટલે ચિલાઢી
 પણ હંસના બાલકને મારતી નથી વલી મોર અને સર્પને પોતપોતામાં વૈર છે તોપણ તે ફ્દ્વાં
 પ્રહુના સમોસરણમાં કહેવા ષર્ફ વેળા છે તોકે (કેલિકાતા કે°) ઢેલ છે તે (હુજંગ કે°)
 સર્પની સાથે વેળી છે એ રીતે ફ્દ્વાં એવા પ્રકારનાં વૈર તે સર્વ જીવોનાં મટી ગયાં છે એવો જગ
 વાનના વચનનો અતિશય વેલી ફ્દ્વૃત્તિ વિસ્મય થઈ રહ્યો છે એટલામાં જગવાન ઘોબ્યા કે વે
 ફ્દ્વૃત્તિ ! ગૌતમ ગોત્રિયા ! હું નલે આબ્યો હું સુલ્લ સમાધિમાં વર્તે છે એવુ સ્વામિનું વચન સાંજની
 ફ્દ્વૃત્તિ મનમાં ધિંતવવા લાગ્યો જે એ મહારું નામ ગોત્ર કિહાંથી જાણે છે કેમકે હું એની
 સાથે ક્યારે પણ મલ્યો નથી, તથાપિ વલી એમ વિચારું જે મહારું નામતો જગતમાં પ્રસિદ્ધ
 છે માટે કોણ નથી જાણતો સર્વ કોઈ જાણેજ છે જે હુ કોઈ અઠતો માણસ નથી સૂર્યે કિહાં
 પણ ઠાનો રહે નહીં પણ એણે મને મહારુ નામ કહીને જે વોલાબ્યો તેનું તત્ત્વ મહારા જાણ
 વામાં આવી ગયું કે એણે માત્ર મને ઠગવા સારુજ વોલાબ્યો જણાય છે પરંતુ હુ કોઈ એવો અણ
 સમજુ નથી જે એના મીઠા વચનથી રીજ પામુ પણ હુ તો જેવારે એ મહારા મનમાં જીવ છે
 કે જીવ નથી એવો સંવેદ રહેલો છે તે કહી આપે અથવા તે સંવેદ જાંજી આપે તેવારે રીજ
 પામીને જાણુ જે એ ચરેસરો સર્વજ્ઞ છે નહીં કાં તો માત્ર મહારી સાથે એને વાવ કરવો પડે

भीतमादिब्राह्मणो

समवधारण

भक्तान्तरं

भीतमादिब्राह्मणो

તેથી વીહિતો થકો મન રાજી રાલવા માટે મીઠે વચને કરી ઘોલાવે છે તેણે કરી એ પોતાના
 મનમાં એવું સમજતો હશે જે એ મહારી સાથે વાદ કરજો નહી, પણ તે તો હુ માતું નહીં એવું
 વિચારે છે એટલામાં ફરી નગવાન વોલ્યા હે ફરૂતિ ! જીવ છે કે નથી એવો તાદારા મનમાં
 સંદેહ છે તે હે ફરૂતિ ! તે વેદના પવ જીવને ઘણાપવાવાલાં અને જીવને થાપવાવાલાં જા
 હીને સંદેહમાં પડ્યો તો તેહનો અર્થ તું વિપરીત કરે છે તેથી તને સંદેહ રહી ગયો છે માટે
 તે વેદનાં પદોનો અર્થ પૂર્વાપર વિરોધ રહિત હુ તમોને કહુ હુ તે સાંનલ એમ કહી નગવાન
 પોતે સમુલ્લે વેદનાં પદોનું ઉચ્ચારણ કરે છે તે કહેવા ધ્વનિથી કરે છે તે કહે છે શ્લોક ॥
 સમુદોમપ્પમાન કિં, ગગાપૂરોથવા કિમ્ ॥ આ વિવ્રહ્મધ્વનિ કિંવા, વીરવેધધ્વનિર્વજૌ ॥ ૧ ॥
 અર્થ - જેમ સમુદ મ્પન કરવા માંન્દુ હોય તે વસ્તે જે ધ્વનિ થાય તેહવોજ ધ્વનિ થાયને કે
 શું ? અથવા ગગનવીન્દુ પૂર આવે તે વસ્તે જે ધ્વનિ થાય તેજ ધ્વનિ થાય છે કે છું ? અથવા
 આ વિવ્રહ્મ ધ્વનિ થાયને કે શું એવો વીર નગવાનના મુલ્લથી ધ્વનિ થયો તેમાં વેદમાં જીવસત્તા
 નિર્પેથપદ્ અર્થ છે તે કહે છે ॥ અથ વેદપવાનિ યથા ॥ અર્થ - વેદના પવ એમ છે “ વિજ્ઞાન
 ધન એવેતેત્યોન્નૈત્ય સમુદાય, તાન્યેવાનુવિનશ્યતિ, નપ્રેત્યસદ્ઝાસ્તીતિ ઇતિ જીવાનાવશ્યુતિ ॥
 અર્થ - હે ગોતમ ! એ વેદના પદોનો અર્થ તે આ પ્રકારે જાણો છે કે વિજ્ઞાન ધન એટલે વિજ્ઞાન
 સમૂહ જે ચેતનનો પિંદ (સર્વ કે ૦) તેહજ ચેતન પિંદ તે (એત્યોન્નૈત્ય કે ૦) નૂતજે
 ઇષ્ટી, અપ, તેજ, યાતુ અને આકાશ એ પાંચ નૂતો થકી (સમુદાય કે ૦) ઉત્પન્ન થઈને (તા
 ન્યેવાનુવિનશ્યતિ કે ૦) તે નૂતોનો નાશ થયા પછી તે વિજ્ઞાન ધન ચેતનનો પણ નાશ થાય છે
 તેમાટે (નપ્રેત્યસદ્ઝાસ્તિ કે ૦) પરલોક નથી એટલે એ ઇથિવ્યાધિક પાંચ નૂતોથી જીવ ઉત્પન્ન

થાય છે અને એ દૃષ્ટિબ્યાવિક પાંચચૂત જેવારેં નાશ પામે તેવારેં જીવનો પણ નાશ થઈ જાય તે માટે જીવ મરણ પામીને પરલોકે જાય છે એમ કહેલું હૃથા છે કેમકે પરલોકે જાય એવો જીવ નથી તો છું છે તોકે જ્ઞાન છે તેદ્વજ એ ચૂતોથી હત્પન્ન થાય છે જેમ ઢીપક ઇપજીને જેવારેં વિનાશને પામે છે તેવારેં તેનો પ્રકાશ પણ જતો રહે છે તેમ ચૂતોનો નાશ થયે એ જીવનો પણ નાશ થાય છે વલી પ્રયોગ પણ ર્હ્વા છે ॥ જ્ઞાનનાન્યજગજોતિકત્વાત્ ઢીપવત્ ॥ અર્થ — જ્ઞાન છે તે જૂતયક્ષી હત્પન્ન થાય છે માટે ઢીજે જવે જનાર નથી એટલે ઢીજા જવમાં જવાવાલું નથી જેમ ઢીપક છે તેમ એ પણ છે માટે પરજવે જનારો જીવ નથી વલી પ્રત્યક્ષ વેસ્વીયેં ઢેયેં જે પાંચચૂતતો વેસ્વવામાં આવે છે પણ જીવ વેસ્વવામાં આવતો નથી જેવારેં માણસ મરણ પામે છે તેવારેં તેને વાલીને રાક્ષ કરીયેં ઢેયેં તિદ્વાં હામ પ્રમુક્ત તો નજરેં ઢીગામાં આવે છે પણ જીવતુ ચિન્હ તો કાઈ વેસ્વાતુ નથી એવો વિચાર વેસ્વના પવના અર્થથી તને જાણે છે કે જીવ નથી વીજ્ઞ વલી તાહારા મનમાં એમ પણ થાય છે કે વેસ્વમાં હું પણ પવ છે ॥ સર્વેઅયમાત્મા જ્ઞાનમયો મનોમયો વાઙ્મયમ્કુર્મય આકાશમયો વાયુમય સ્તંજોમય આપોમય દૃષિવીમય ક્રોધમયઃ શક્રોધમય દર્પમય શોકમય ધર્મમય અર્ધમમય ક્ત્યાવિ ॥ અર્થ — (સ કે ૦) તે (વે કે ૦) પાવપૂરણે અથવા સંવોધને (અર્થ કે ૦) એ (આત્મા કે ૦) જીવ તે જ્ઞાનમય એટલે જ્ઞાનવત, મનવાલો, વચનવાલો, નેત્રવાલો, એમજ આકાશમય, વાયુમય, તેજમય, જલમય, દૃષ્ટીમય તથા ક્રોધમય, શક્રોધમય, દર્પમય, શોકમય, ધર્મમય, અર્ધમમય, ક્ત્યાવિક વેસ્વનાં પવ વેસ્વવાથી તને શકા હત્પન્ન થયેલી છે કે જીવ છે કે નથી એવો તુને સંવેદ છે પણ રે ર્હ્વચૂતિ! યોગીશ્વરેં પ્રત્યક્ષ જાણેલો એવો એ આત્મા છે એટલે જ્ઞાનીને

૧ આત્મા પ્રત્યક્ષ છે જેમ પરમાણુ ધીજા સામાન્ય જીવોને લીઠમાં આવતા નથી પણ જ્ઞા
 નવત જાણે છે (અનુમાનાદપિ કે०) અનુમાનથી પણ એ જીવસત્તા સિદ્ધ થાય છે તે અ
 નુમાન આ પ્રમાણે છે—અસ્ત્યાત્માશુદ્ધપદવાચ્યત્વાદ્ઘટવત્ ॥ અર્થ—હે આત્મા શુદ્ધપદ કહેવા
 પણુ છે માટે જેમ ઘટ પદ છે તે અસંયોગી પદ છે તો એ ઘટ નથી એમ ન કહેવાય તેમ આત્મા
 પદ જે છે તેપણ સયોગ રહિત પદ છે તેથી એની પણ નાસ્તિ કહેવાય નહીં જગતમાં જે જે
 પદાર્થ શુદ્ધપદ વાચ્ય છે તે તે પદાર્થ અસત્ નથી અર્થાત્ સત્ છે વલી શાસ્ત્રમાં પણ આત્મા
 કહે છે તો હવે શું જાણીયું જીવ છે કે નથી કેમકે એક સૂત્ર જીવ કહે અને એક સૂત્ર નાસ્તિ
 કહે એનું જાણી હે ફરજીતિ ! તને સર્વેદ પશ્યો છે પણ તે સર્વેદ છોટો છે, વ્યર્થ છે, કેમકે જીવને
 નાસ્તિ કહેનારુ જે “વિજ્ઞાનઘન” પદ તેનો અર્થ હું વિપરીત કરે છે તેથી એ પૂર્વાપર વિરો
 ધને લીધે તને શકા રહી છે માટે એનો અર્થ અમ કરવો યોગ્ય છે જે વિજ્ઞાન એટલે જ્ઞાન અને
 વર્ણન તે અન્નિવૃત્તપણાથકી વિજ્ઞાનઘન એવું જીવનું નામ છે તેહજ “એતેવ્યોન્નૂતેચ્ય” એટલે નૂત
 તે ઘટાદિક છે તેને વેલી ઉત્પન્ન થાય છે એટલે જ્ઞાતા જે વિજ્ઞાનઘન તેને ઘટાદિક જે કોય તે
 વેલો જ્ઞાન ગ્રહણે છે તેવારે જાણે જે ઘટ તે એહજ છે એ જ્ઞાન તે (સમુદાય કે०) ગ્રહણીને (તા
 ન્યેરકે०) તેહજ જ્ઞાન તે કોયનો ઉપયોગ જાવાથી તેમાજ નાશ થાય (અનુવિનશ્યતિ
 કે०) પછી તે ઘટના ગોઘનો પર્યાય કરીને વિનાશ પામે છે (નપ્રેત્યસદ્ઝાસ્તિ કે०) જે પૂર્વલી
 જ્ઞાનસંજ્ઞા હતી તે રહે નહીં એટલે જે ઘટ લીધો તે ઘટનું જ્ઞાન તેહજ ઘટમાં રહ્યું પણ ઘટનો
 ઉપયોગ પટમાં નથાય પરમાર્થ એ છે જે ફરજીતિને વિજ્ઞાનઘનની શ્રુતિના અર્થથી સર્વેદ હતો
 કે જીવ નૂતમાં ઉત્પન્ન થાય અને નૂતમાંજ નાશ થાય પરંતુ પરલોક નથી એ સર્વેદ હતો તે

टाली, मवतामी, घेराग्यपामी, वीश सहस्रमी पावढाय चढा, आवायप्रभुन ॥ ३ ॥ अर्द्धक्रिणा
 नैऋ, इन्द्रति पगेलाग्यो अने बुद्धजावथी पाचसो ठात्रो सहित वीक्षा लीधी एतुं गौतमगोत्र दहुं
 माटे गौतम एहवे नामे प्रसिद्ध थयो जगवानना मुखथी उपनेवा, विगमेइवा, धुवेवा ए त्रि
 पदी पामीन द्वादशगोनी रचना करी जे माटे कहे ठे ॥ श्लोक ॥ श्रीवीरमुखतोवेव, पदार्थ
 मगरपच ॥ प्रब्रज्य त्रिपदीं लब्ध्वा, द्वादशगों स निर्ममे ॥ १ ॥ ॥ अर्थ - श्रीवीरना मुखथी
 नेवपवनो अर्थ जाणी विक्षा सेइने त्रिपदी पामी वार अंगने रचतो हवो ॥ इति प्रथम गण
 धर ॥ १ ॥ ॥ हवे इन्द्रतियें विक्षा लीधी ए वात एनो बीजो नाइ अग्निनूति ठे तेपो सा
 नज्जी तेपारे विचारवा लाग्यो के कदाचित् अग्नि जे ठे ते पाणी थइ जाय, पापाण नरम
 थइ जाय, पर्वत वायुथी मगी जाय, सूर्य पश्चिम विषायें उवय थाय, चइमाथी अगारा वर्यें,
 पाणी ठे ते अग्निज्वाला थइ जाय, अमृत स्वाधाथी मरण नीपजे, विप स्वाधाथी जीवतो
 थाय, पातालमा एध्वी पेसी जाय, मेरु पर्वत चलायमान थाय, समुद्र मर्यावा सूकी आपे,
 एटजा गना घनी जाय तेनी ना नथी परंतु महारो नाइ ए इज्जालीयाथी दारी जाय ए
 गात केवारे यने नही एम चितवना करे ठे एवामां समोसरणथी केटलाक बीजा लोको गा
 ममां आब्या तेमन अग्निनूतियें पोताना नाइ सबधि वृत्तोंत पूठवाथी ते कहेवा लाग्या के
 शुं पूठों ठो ? इन्द्रतितो जगवानना शिष्य थया ए अमे अमारी नजरे जोइ आब्या ठेयें एतु
 साननी अग्निनूति विचारवा लाग्यो के महारो नाइ अत्यंत माह्यो ठतां केम ठलाय ! पण
 वेवेगयें रखते गलाइ गयो हजे तो हवे दु त्या जइ ए इज्जालियाने जीतीने महारा जाइने
 पाठो यानी थाबु अने एना सर्वज्ञ पणानु विरुव पण टाली थाबु एम कही आमपें सहित

पांचवो गात्रोना परिवारे परबखो थको थिरुवावली बोलावतो थको त्या जइ समवसरणनो
 पवेली पावडीयें पग थाप्यो तेवारे प्रछुयें पण तेने पूर्वली रीते नामगोत्र कहीने बोलाव्यो
 थने कणुं के दे अग्निजुति ! तुजने कर्म ठे किंवा नथी एवो सशय ठे ते तुं वेवपवनो अर्थ जा
 एतौ नथी तेथी सशय रहे ठे ते थावी रीते - अथ वेवपव ॥ पुरुष एवेवदुसर्वयदन्तं यच्च
 नाभ्यं ॥ इत्यादिक वेवना पवथी तु जाणे ठे के जीव ठे तेदज सर्व ठे तो एथी वीछु कर्म
 ते वली जूऊ केम संजवे ! एटले कर्म नथी केमके आत्मा तो अमूर्ति ठे तेने कर्म केम
 लागे कारण के मूर्तिने अने अमूर्तिने मांदोमांदे सयोग होय नही माटे कर्म नथी वली कर्मथी
 जीवने सुखदुख पण केम थाय ए पव उपरथी कर्म नथी एम तु माने ठे तथा वली कोइक
 वेवना पव आम पण ठे जे “ पुण्य पुण्येन, पाप पापेन ” ए उपरथी कर्म ठे एम पण वे
 स्वाय ठे तो छुं कर्म ठे के नथी ए तादारी सवेद ठे पण दे अग्निजुति ! ते जे वेवनां पव ठे
 ते आत्मस्तुतिनां ठे, परतु कर्म निषेध करनां नथी केमके अमूर्ति ठे मूर्त इव्य साथे स
 योग तो ग्रत्यद् वेस्वाय ठे अमूर्त आकाशने मूर्ति वावला तेजे परस्पर योग थाय ठे जे मूर्ति
 वत ठे ते अमूर्तिने सुख दुख करे ठे जेम मदिरापान करनाने अचेत पणु थाय ठे ते
 मदिरा मूर्तवत ठे पण अमूर्ति जीव ठे तेने सुजावे ठे ते माटे कर्म ठे एम सिद्ध थाय ठे
 वली लोकमा एक सुनाग्य, एक दुर्नाग्य, एक सुरूपवान एक कुरूपवान, एक धनवान एक
 वारिडी ए सर्व शुनायुन कर्मविना केवी रीते संजवे ए रीते वेवपवमां पण कर्म सत्ता सिद्ध
 ठे तेथी कर्म अवश्य ठे, इत्यादिक वेवपवना अर्थ सांजलीने अग्निजुतिनो पण सशय टल्यो
 तेवारे अईकार गोढी नायसद्धित पांचवो गात्रनी साथे दिख्ख लीधी ॥ इति द्वितीय गणधर ॥

॥ ૨ ॥ ॥ હવે પ્રીતો નાહ વાયુચૂતિ છે તેણે અમિચૂતિયે વીક્ષા લીધી તે વાત સાંજલી તે
 વારે ચિતવવા લાગ્યો જે મહારા વે નાહ્યે એ સર્વજ્ઞની પાસે વિક્ષા લીધી તો તે કોઈ મહાત્મા
 પુરુષોત્તમ વેંચાય છે તેમાટે હુ પણ તેને વાંહ પૂછુ અને સશય પૂઠી પાપ રહિત થાચ એમ વિચારી
 તે પણ જગવાન પાસે આખ્યો જગવાને તેમજ પૂર્વોક્ત રીતે બોલાવ્યો અને કહું કે હે વાયુચૂતિ !
 જીવ તેંદજ શરીર એટલે જીવ અને શરીર એ વે એક છે એવો તુજને સશય છે તે વેવપવના અર્થ
 વરાવર ન જાણવાને લીધે છે તે વેવપવ “વિજ્ઞાનઘનએવૈતેન્યોજૂતેન્ય સમુદાય” ઇત્યાવિક એનો અર્થ
 પૂર્વજી પેરે જાણવો એ પવથી જીવ સત્તા છે તો એમ જાણીયે જે જીવ છે તો તે જીવનુ જોમ્ય
 જે શરીર તે જીવથી નિન્ન છે તથા ॥ સત્યેનજન્યસ્તપસાદ્યેષબ્રહ્મચર્યેણ ॥ ઇત્યાદિ વેવપદનો એ
 અર્થ છે કે સત્ય, તપ, બ્રહ્મચર્ય, એણે કરીને સયતપુરુષ, એહ જાણો છે જે જીવ શરીરથી નિન્ન
 છે વલી પ્રમાણથી પણ પ્રત્યક્ષ જીવ અને શરીર નિન્ન વેંચાય છે કેમકે એ મહારુ શરીર છે એમ
 કહેવાય છે તો ફ્દાં મહારુ શરીર છે એમ કહેનારો જીવ છે માટે જીવ અને શરીર નિન્ન છે
 એહુ સાંજલી વાયુચૂતિયે પણ વીક્ષા લીધી ॥ ઇતિ તૃતીય ગણધર ॥ ૩ ॥ ॥ હવે ચોથો અ
 થ્યક પણ પ્રહુપાસે આખ્યો સ્વામીયે કહુ કે પાંચજૂત છે કે નથી એ તુજને સવેદ છે તે તું
 વેવપવનો અર્થ નથી જાણતો માટે સવેદ રહે છે તે વેવપવ (સ્વામોપર્મવૈસકલકે) સ્વપ્રની
 પેઠે સર્વ છે એવો અર્થ થાય છે એ પવ ડપરથી તું જાણો છે જે પાંચજૂત છે કે નથી ! પણ એ
 પાવ જે છે તે અનિત્યતા ઘતાવનારો છે પરંતુ જૂતની નાસ્તિ કરનારો નથી વલી ઇધ્વી વેવતા,
 આપો વેવતા, ઇત્યાવિક વેવપવ જે છે તે સદ્ધુ જૂતની સત્તા જુદી કહે છે માટે પાંચજૂત છે
 તે પ્રત્યક્ષ વેંચાય છે એહુ સાંજલી સંશયરહિત થઈ તેણે પણ વીક્ષા લીધી ॥ ઇતિ ચતુર્થ ગણધર

॥ ૪ ॥ ॥ હવે પાંચમો સુધર્મ આખ્યો તેને જાગવાને કહું કે હે સુધર્મ ! આ જન્મમાં જે જેહવા
 દોય તે પરજન્મમાં તેહવાજ થાય એટલે પુરુષ મરીને પુરુષન થાય અને સ્ત્રી મરણ પામીને પર
 જન્મમાં પણ સ્ત્રીજ થાય છે એવો તુજને સંવેદ છે તે વેવપવ કહે છે ॥ પુરુષોવૈપુરુષત્વમશ્રુતેપણ
 પશુત્વ ॥ એનો અર્થ તું આવીરીતે જાણે છે કે પુરુષ મરીને પુરુષ થાય અને પશુ મરણ
 પામીને પશુ થાય એ અર્થ તુ નિત્ય જાણે છે પરંતુ નિત્ય નથી એ જે વેવપવ છે તે કોઈક જીવ
 આશ્રયી છે જો એ પદ નિત્ય દોય તો વેવમાં લસે છે જે ॥ શૃગાલોવૈજાયતેય સપુરુષોવહ્યતે ॥
 અર્થ - (ય કે૦) જે પુરુષ (વહ્યતે કે૦) વલે છે (સ કે૦) તે પુરુષ (શૃગાલો કે૦) સીઆલીડ વે
 શબ્દ પાવપૂરણાર્થમાં છે (જાયતે કે૦) થાય છે એટલે જે પુરુષ વલે છે તે પુરુષ મરણ પામીને સ્ત્રી
 આલ થાય છે એમાં પુરુષ તે સીયાલ થાય એમ કહું માટે પુરુષ મરીને પુરુષન થાય એવો સંશય રા
 લવો નહીં પુરુષ મરી સીઆલ પણ થાય ઇત્યાદિ સાંજલી સંશય મટાવી વીક્ષા લીધી ॥ ઇતિ પં
 ચમ ગણધર ॥ ૫ ॥ ॥ હવે ઠાને મન્નિતજી આખ્યો તેને પ્રહુર્યેં કહું વંધ મોક્ષ છે કે નથી એ
 તુજને સંશય છે તે તું વેવપવનો અર્થ જાણતો નથી તે વેવપવ કહે છે ॥ સપવિગુણોવિષ્ણુર્નવધ્યતે,
 સસરતિ વા ન મુચ્યતે ॥ અર્થ - (સ કે૦) તે (એ કે૦) એ (વિગુણ કે૦) સત્વગુણાદિ રહિત
 (વિષ્ણુ કે૦) સર્વવ્યાપી (નવધ્યતે કે૦) કર્મકરી વધાતો નથી (સંસરતિવા કે૦) સચરતો
 નથી એટલે ચાલતો પણ નથી (નમુચ્યતે કે૦) કર્મોદિ વધનથી તૂટતો પણ નથી એ અર્થથી
 તુ જાણે છે જે જીવને વંધ મોક્ષ નથી પરંતુ એમ ન જાણતું એ વેવપવ જે છે તે સિદ્ધ વર્ણવતું છે
 કેમકે સિદ્ધના જીવોને વંધ મોક્ષ નથી પણ જે રાગાદિયુક્ત સંસારી જીવો છે તેને તો વંધ અને
 મોક્ષ નેહુ છે એવું સાંજલી સંશય ટાલી એણે પણ વીક્ષા લીધી ॥ ઇતિ પટ ગણધર ॥ ૬ ॥ ॥

दूरी सातमो मौर्यपुत्र आब्यो तेने प्रभुयें कहु दे मौर्यपुत्र ! तुजने देव नथी एवो संवेद ठे ते
 तुं वेदना पवनो अर्थ वराधर जाणतो नथी ते वेदपद आम ठे ॥ मायोपमान इइ यम वरुण
 कुबेरादि ॥ एनो अर्थ - माया जेम इइ, यम, वरुण, अने कुबेरादिक ठे एनाथी तुजने एवो
 संवेद ठे के देवादि सर्व मायारूप ठे परतु वस्तुगतें नथी एम तु जाणे ठे पण ए मायारूप
 जे कह्या ठे तेतो अनित्यता जणाववामाटे कह्याठे अने वेदमां ॥ सएप यज्ञापुथी यजमानो
 जसा सर्गलोक गच्छति ॥ अर्थ - यज्ञरूप आयुध ठे जेहने ते ए यज्ञ करनारो यजमान त
 स्कान सूर्यो स्वर्ग एटने देवलोकें जाय ठे ए वेदपद उपरथी दे मौर्यपुत्र ! देवलोक ठे एम सिद्ध
 थाय ठे एभीरीतें वेदपवनो अर्थ साजली मौर्यपुत्रनो संवेद टल्यो तेथी बीक्षा लीधी ॥ इति सप्त
 मगणधर ॥ ७ ॥ ॥ हवे आठमो अकपित आब्यो तेने स्वामीयें कहु दे अकपित ! तुजने ना
 रही नथी एभीरितनो संवेद ठे ते वेदपवना अर्थनु रहस्य तुं जाणतो नथी तेने लीधे संवेद ठे
 ते वेदपद कहे ठे ॥ नेह वै प्रेत्य नरकें नारकास्सति ॥ ए वेदपवना अर्थथी तु एम जाणे ठे
 के परलोकमा नारकी नथी परंतु ते अर्थ तु खोटो समजे ठे एनो अर्थ आम ठे ते इं तुजने
 कहु तु के (नेह के०) नही इहां (प्रेत्य के०) परलोकमां (नरकें के०) नरकने विषे शा
 भ्यता (नारका के०) नरकना जीव (वै के०) निश्च एटने नारकीना जीव शायता नथी एम जा
 एवुं, पण नारकी नथी एम न जाणवुं केमके वेदपवमां नारकी ठे ते पव कहु तु ॥ नारको वै
 एप जायते य शूद्रात्रमभ्राति ॥ अर्थ - जे शूद्रां अन्न लीये ते नारकी थाय ए वेदपद उपरथी
 नारकी ठे एवो अर्थ साजली एणे पण बीक्षा लीधी ॥ इति अष्टम गणधर ॥ ८ ॥ ॥ हवे
 नरमो अचलव्रातजी आब्यो तेने प्रभुयें कहु के ताद्वारा मनमां पुण्य पाप ठे किंवा नथी एवो

સંવેદ છે તે તુ વેદના પદનો અર્થ વિરુદ્ધ સમજે છે તેને લીધે છે તે વેવપવ ॥ પુરુષ એવેવહુ ॥
 ક્ત્યાદિ વીજા ગણધરના વેવપવના પાઠમાં એનો વધો અર્થ કરેલો છે તે રીતે આંદી પણ જા
 ણો માટે લીવ પુણ્યથી સુલ પામે અને પાપથી હુલ પામે એમ પુણ્ય અને પાપ એ વે વેવમાં
 છે એ અર્થ સાંનલી સંવેદ દાલી એણે પણ વિક્ષા લીધી ॥ ૯ ॥
 હવે વશમો મેતાર્પણી આખ્યો તેને પ્રશ્ન્યે કશું હે મેતાર્પ ॥ પરલોક છે કે નથી એવો તુજને સ
 વેદ છે તેના ઉપર વેવનાં પદ જે રીતે પ્રથમ ગણધરને કહ્યાં હતાં તે રીતે સર્વ કહી વેવાહ્યાં
 વની ॥ અસ્તિ પરલોક ફહલોકસ્યાન્યથાનુપપત્તેસ્ત્વત્પૂર્વજવત્ ॥ અર્થ - પરલોક છે જો ન હોય
 તો આ લોક પણ કેમ કહેવાય માટે તાદારા પૂર્વજની પરે પરલોક પણ છે એમ તાદારા
 પૂર્વજ છે તો તુ પણ છે અને જે પાપ કરીને મરણ પામે તે નરકમાં જાય અને ધર્મ કરે તે
 મોક્ષે જાય એવો અર્થ સાંનલી તેણે પણ વિક્ષા લીધી અને પ્રશ્નનો શિષ્ય થયો ॥ ૧૦ ॥
 ગણધર ॥ ૧૦ ॥ ॥ હવે અગ્રીઆરમો પ્રનાસજી આખ્યો તેવારે પ્રશ્ન વોલ્યા હે પ્રનાસ ॥ તુ
 જને મોક્ષ છે કે નથી એવો સંવેદ છે તે તું વેવપવનો અર્થ વરાધર જાણતો નથી તેને લીધે છે
 તે વેવપવ કહે છે ॥ જરામર્થ એતત્સર્વ યદ્વિદ્વોત્તર ॥ અર્થ - જે એ (અગ્નિદ્વોત્તર કે) યજ્ઞ છે
 (તત્સર્વ કે) તે સર્વ (જરામર્થવા કે) જાવહીવ કરવો અને એ દોમમાં જીવ મરણ
 પામે છે તે પાપ રૂપ છે તે સ્વર્ગના સુલ આપે પણ તેથી મોક્ષ ન થાય કેમકે જાવહીવ એ
 કરવો કહ્યો માટે સ્વર્ગ જવાય પણ તે વિના મોક્ષ જાવાનો ઉપાય નથી તો મોક્ષ કેમ
 થાય એમ વિચારતાં મોક્ષ નથીજ એવો અર્થ તું કરે છે તેથી તુજને સંવેદ રહ્યો છે પરંતુ તે
 અર્થ તું કરે છે તેમ નથી એનો અર્થ આવી રીતે છે તે હુ મુજને કહુ તું તે સાંનલ જે એ અગ્નિ

હોત્ર છે તે જાવહરીય સર્વ પણ છે પરંતુ વા શબ્દથી મુક્તિના અર્થો જે જીવો છે તેએ મોક્ષના કારણ સારૂ પણ ક્રિયાનુષ્ઠાન કરું એટલે એ હોમજ સર્વકાલ કરવો નહીં પરંતુ મોક્ષનો પણ વપાય કરવો તથા વલી વે વ્રહ્મ છે (પરમપરંકે) તેમા એકતો પરબ્રહ્મ અને બીજો અપર વ્રહ્મ (તત્ત્વપરંસત્યંજ્ઞાનમનતંવ્રહ્મ કે) તિહાં પરબ્રહ્મ તો સત્યરૂપ જ્ઞાન અનતરૂપ નાશરહિત વ્રહ્મ છે એટલે અનત જ્ઞાનમય વ્રહ્મ તે પર છે એ શ્રુતિથી મોક્ષ છે એમ જાણુ એ અર્થ સાંજની ઇણે પણ વીદ્યા લીધી ॥ ૧ ॥ ॥ ૨ ॥ ॥ ૩ ॥ ॥ ૪ ॥ ॥ ૫ ॥ ॥ ૬ ॥ ॥ ૭ ॥ ॥ ૮ ॥ ॥ ૯ ॥ ॥ ૧૦ ॥ ॥ ૧૧ ॥ ॥ ૧૨ ॥ ॥ ૧૩ ॥ ॥ ૧૪ ॥ ॥ ૧૫ ॥ ॥ ૧૬ ॥ ॥ ૧૭ ॥ ॥ ૧૮ ॥ ॥ ૧૯ ॥ ॥ ૨૦ ॥ ॥ ૨૧ ॥ ॥ ૨૨ ॥ ॥ ૨૩ ॥ ॥ ૨૪ ॥ ॥ ૨૫ ॥ ॥ ૨૬ ॥ ॥ ૨૭ ॥ ॥ ૨૮ ॥ ॥ ૨૯ ॥ ॥ ૩૦ ॥ ॥ ૩૧ ॥ ॥ ૩૨ ॥ ॥ ૩૩ ॥ ॥ ૩૪ ॥ ॥ ૩૫ ॥ ॥ ૩૬ ॥ ॥ ૩૭ ॥ ॥ ૩૮ ॥ ॥ ૩૯ ॥ ॥ ૪૦ ॥ ॥ ૪૧ ॥ ॥ ૪૨ ॥ ॥ ૪૩ ॥ ॥ ૪૪ ॥ ॥ ૪૫ ॥ ॥ ૪૬ ॥ ॥ ૪૭ ॥ ॥ ૪૮ ॥ ॥ ૪૯ ॥ ॥ ૫૦ ॥ ॥ ૫૧ ॥ ॥ ૫૨ ॥ ॥ ૫૩ ॥ ॥ ૫૪ ॥ ॥ ૫૫ ॥ ॥ ૫૬ ॥ ॥ ૫૭ ॥ ॥ ૫૮ ॥ ॥ ૫૯ ॥ ॥ ૬૦ ॥ ॥ ૬૧ ॥ ॥ ૬૨ ॥ ॥ ૬૩ ॥ ॥ ૬૪ ॥ ॥ ૬૫ ॥ ॥ ૬૬ ॥ ॥ ૬૭ ॥ ॥ ૬૮ ॥ ॥ ૬૯ ॥ ॥ ૭૦ ॥ ॥ ૭૧ ॥ ॥ ૭૨ ॥ ॥ ૭૩ ॥ ॥ ૭૪ ॥ ॥ ૭૫ ॥ ॥ ૭૬ ॥ ॥ ૭૭ ॥ ॥ ૭૮ ॥ ॥ ૭૯ ॥ ॥ ૮૦ ॥ ॥ ૮૧ ॥ ॥ ૮૨ ॥ ॥ ૮૩ ॥ ॥ ૮૪ ॥ ॥ ૮૫ ॥ ॥ ૮૬ ॥ ॥ ૮૭ ॥ ॥ ૮૮ ॥ ॥ ૮૯ ॥ ॥ ૯૦ ॥ ॥ ૯૧ ॥ ॥ ૯૨ ॥ ॥ ૯૩ ॥ ॥ ૯૪ ॥ ॥ ૯૫ ॥ ॥ ૯૬ ॥ ॥ ૯૭ ॥ ॥ ૯૮ ॥ ॥ ૯૯ ॥ ॥ ૧૦૦ ॥ ॥ ૧૦૧ ॥ ॥ ૧૦૨ ॥ ॥ ૧૦૩ ॥ ॥ ૧૦૪ ॥ ॥ ૧૦૫ ॥ ॥ ૧૦૬ ॥ ॥ ૧૦૭ ॥ ॥ ૧૦૮ ॥ ॥ ૧૦૯ ॥ ॥ ૧૧૦ ॥ ॥ ૧૧૧ ॥ ॥ ૧૧૨ ॥ ॥ ૧૧૩ ॥ ॥ ૧૧૪ ॥ ॥ ૧૧૫ ॥ ॥ ૧૧૬ ॥ ॥ ૧૧૭ ॥ ॥ ૧૧૮ ॥ ॥ ૧૧૯ ॥ ॥ ૧૨૦ ॥ ॥ ૧૨૧ ॥ ॥ ૧૨૨ ॥ ॥ ૧૨૩ ॥ ॥ ૧૨૪ ॥ ॥ ૧૨૫ ॥ ॥ ૧૨૬ ॥ ॥ ૧૨૭ ॥ ॥ ૧૨૮ ॥ ॥ ૧૨૯ ॥ ॥ ૧૩૦ ॥ ॥ ૧૩૧ ॥ ॥ ૧૩૨ ॥ ॥ ૧૩૩ ॥ ॥ ૧૩૪ ॥ ॥ ૧૩૫ ॥ ॥ ૧૩૬ ॥ ॥ ૧૩૭ ॥ ॥ ૧૩૮ ॥ ॥ ૧૩૯ ॥ ॥ ૧૪૦ ॥ ॥ ૧૪૧ ॥ ॥ ૧૪૨ ॥ ॥ ૧૪૩ ॥ ॥ ૧૪૪ ॥ ॥ ૧૪૫ ॥ ॥ ૧૪૬ ॥ ॥ ૧૪૭ ॥ ॥ ૧૪૮ ॥ ॥ ૧૪૯ ॥ ॥ ૧૫૦ ॥ ॥ ૧૫૧ ॥ ॥ ૧૫૨ ॥ ॥ ૧૫૩ ॥ ॥ ૧૫૪ ॥ ॥ ૧૫૫ ॥ ॥ ૧૫૬ ॥ ॥ ૧૫૭ ॥ ॥ ૧૫૮ ॥ ॥ ૧૫૯ ॥ ॥ ૧૬૦ ॥ ॥ ૧૬૧ ॥ ॥ ૧૬૨ ॥ ॥ ૧૬૩ ॥ ॥ ૧૬૪ ॥ ॥ ૧૬૫ ॥ ॥ ૧૬૬ ॥ ॥ ૧૬૭ ॥ ॥ ૧૬૮ ॥ ॥ ૧૬૯ ॥ ॥ ૧૭૦ ॥ ॥ ૧૭૧ ॥ ॥ ૧૭૨ ॥ ॥ ૧૭૩ ॥ ॥ ૧૭૪ ॥ ॥ ૧૭૫ ॥ ॥ ૧૭૬ ॥ ॥ ૧૭૭ ॥ ॥ ૧૭૮ ॥ ॥ ૧૭૯ ॥ ॥ ૧૮૦ ॥ ॥ ૧૮૧ ॥ ॥ ૧૮૨ ॥ ॥ ૧૮૩ ॥ ॥ ૧૮૪ ॥ ॥ ૧૮૫ ॥ ॥ ૧૮૬ ॥ ॥ ૧૮૭ ॥ ॥ ૧૮૮ ॥ ॥ ૧૮૯ ॥ ॥ ૧૯૦ ॥ ॥ ૧૯૧ ॥ ॥ ૧૯૨ ॥ ॥ ૧૯૩ ॥ ॥ ૧૯૪ ॥ ॥ ૧૯૫ ॥ ॥ ૧૯૬ ॥ ॥ ૧૯૭ ॥ ॥ ૧૯૮ ॥ ॥ ૧૯૯ ॥ ॥ ૨૦૦ ॥ ॥ ૨૦૧ ॥ ॥ ૨૦૨ ॥ ॥ ૨૦૩ ॥ ॥ ૨૦૪ ॥ ॥ ૨૦૫ ॥ ॥ ૨૦૬ ॥ ॥ ૨૦૭ ॥ ॥ ૨૦૮ ॥ ॥ ૨૦૯ ॥ ॥ ૨૧૦ ॥ ॥ ૨૧૧ ॥ ॥ ૨૧૨ ॥ ॥ ૨૧૩ ॥ ॥ ૨૧૪ ॥ ॥ ૨૧૫ ॥ ॥ ૨૧૬ ॥ ॥ ૨૧૭ ॥ ॥ ૨૧૮ ॥ ॥ ૨૧૯ ॥ ॥ ૨૨૦ ॥ ॥ ૨૨૧ ॥ ॥ ૨૨૨ ॥ ॥ ૨૨૩ ॥ ॥ ૨૨૪ ॥ ॥ ૨૨૫ ॥ ॥ ૨૨૬ ॥ ॥ ૨૨૭ ॥ ॥ ૨૨૮ ॥ ॥ ૨૨૯ ॥ ॥ ૨૩૦ ॥ ॥ ૨૩૧ ॥ ॥ ૨૩૨ ॥ ॥ ૨૩૩ ॥ ॥ ૨૩૪ ॥ ॥ ૨૩૫ ॥ ॥ ૨૩૬ ॥ ॥ ૨૩૭ ॥ ॥ ૨૩૮ ॥ ॥ ૨૩૯ ॥ ॥ ૨૪૦ ॥ ॥ ૨૪૧ ॥ ॥ ૨૪૨ ॥ ॥ ૨૪૩ ॥ ॥ ૨૪૪ ॥ ॥ ૨૪૫ ॥ ॥ ૨૪૬ ॥ ॥ ૨૪૭ ॥ ॥ ૨૪૮ ॥ ॥ ૨૪૯ ॥ ॥ ૨૫૦ ॥ ॥ ૨૫૧ ॥ ॥ ૨૫૨ ॥ ॥ ૨૫૩ ॥ ॥ ૨૫૪ ॥ ॥ ૨૫૫ ॥ ॥ ૨૫૬ ॥ ॥ ૨૫૭ ॥ ॥ ૨૫૮ ॥ ॥ ૨૫૯ ॥ ॥ ૨૬૦ ॥ ॥ ૨૬૧ ॥ ॥ ૨૬૨ ॥ ॥ ૨૬૩ ॥ ॥ ૨૬૪ ॥ ॥ ૨૬૫ ॥ ॥ ૨૬૬ ॥ ॥ ૨૬૭ ॥ ॥ ૨૬૮ ॥ ॥ ૨૬૯ ॥ ॥ ૨૭૦ ॥ ॥ ૨૭૧ ॥ ॥ ૨૭૨ ॥ ॥ ૨૭૩ ॥ ॥ ૨૭૪ ॥ ॥ ૨૭૫ ॥ ॥ ૨૭૬ ॥ ॥ ૨૭૭ ॥ ॥ ૨૭૮ ॥ ॥ ૨૭૯ ॥ ॥ ૨૮૦ ॥ ॥ ૨૮૧ ॥ ॥ ૨૮૨ ॥ ॥ ૨૮૩ ॥ ॥ ૨૮૪ ॥ ॥ ૨૮૫ ॥ ॥ ૨૮૬ ॥ ॥ ૨૮૭ ॥ ॥ ૨૮૮ ॥ ॥ ૨૮૯ ॥ ॥ ૨૯૦ ॥ ॥ ૨૯૧ ॥ ॥ ૨૯૨ ॥ ॥ ૨૯૩ ॥ ॥ ૨૯૪ ॥ ॥ ૨૯૫ ॥ ॥ ૨૯૬ ॥ ॥ ૨૯૭ ॥ ॥ ૨૯૮ ॥ ॥ ૨૯૯ ॥ ॥ ૩૦૦ ॥ ॥ ૩૦૧ ॥ ॥ ૩૦૨ ॥ ॥ ૩૦૩ ॥ ॥ ૩૦૪ ॥ ॥ ૩૦૫ ॥ ॥ ૩૦૬ ॥ ॥ ૩૦૭ ॥ ॥ ૩૦૮ ॥ ॥ ૩૦

स्तया गणधरस्थापनाधिकार ॥३॥ ॥ पढी चवनयालायें जगवाननी वेशना सांजली प्रतिबोध
 पामीने महामहोत्सव सदित प्रभुपासेथी दीक्षा लीधी तेनी पढवाढे बीजा पण घषा जनोए
 दीक्षा लीधी घणा आवक थया, घणी आविकाउ थइ, एम चार प्रकारना सधनी स्थापना करी ॥
 ॥ हुवे गौतम स्वामीनो संघ कहे ठे, गौतम स्वामीनु उत्कृष्टरूप, प्रथम संघयण, प्रथम सस्थान,
 ठठ अष्टमादिक तपभर्या करता थका, धर्मवेशना वेता थका, तेजोलेस्यादिक अष्टावीश लब्धि
 नाधरनार, चार ज्ञानवत, चौदपूर्वधारी, शुतकेवली थया, जेने दीक्षा आपे, तेने केवल उपजे
 पोताने प्रभुउपर स्नेह घणो तेथी केवल उपजे नही तेवारें चित्तबु जे केम मने केवलज्ञाननी
 प्राप्ति थाव के नही ? गौतमनी एवी चितवणीजोइ श्रीवीर जगवान वेशनामा एवीरितें बोळ्या
 के जे पोतानी लब्धियें अष्टापद पर्वत उपर चढी चौवीश तीर्थकरनें वांटे, ते जीव तेहज नवें
 मोह जाय, एवी वीरनी वाणी साजली घत्रीश कोश वचो अष्टापद पर्वत ठे जेनी आव पाव
 डीयो ठे तेना उपर सूर्यना किरण अवलवीने श्रीगौतम स्वामी पोतानी लाब्धियें चढया, तिहां
 चौवीश जिनने वांदी जगचितामणि स्तवन जोडी श्रीवयरस्वामीनो जीव तिर्यक्जुंनकनामा
 सामानिक देवठे तेने पुमरीकाथयनें प्रतिबोधिने नीचें वतस्वा, तेवारें पन्नरजेनें अण तापस
 घोथ, ठठ अने अष्टम तपने पारणें कवमूल फलाविनु पारणु करे, एम करतां वार मास वहि
 गया ठे तेमणें श्रीगौतमने उतरता दीवा तेवारें चित्तबु जे आपणे एना शिष्य थाइयें तो अ
 षापद उपर जइ वेवने वादीयें एम धारी ठहीने श्रीगौतमजीने पणें लागा, गौतमें तेमने प्र
 तिबोधिने दीक्षा थापी पढी मकोलारें अष्टापदें चढावी तापसने देव वदावीने पाठा वतास्वा,
 तेवारें गौतमजीयें पृष्ठुं के हे शिष्यो ! तमें पारणु करणो ? ते वोळ्या द्या स्वामी, पढी गौत

मजी पोतानी लडियें करी खीरनो एक पढ्यो सँवा शेरेनो जरी आब्या अने तापसोने कसु
के उवो पारणु करो, तेवारें खीरपात्र देखी तापस कहेवा लागे के खीर थोडीने खानार घणा
माटे आटली खीरथी तो आंखे आंजण आशे ? अथवा बधाने एकेकुं टीलुं कराशे ! पढी, गौ
तमजीयें कसु के हे शियो मानले चालो महारे पारणु करी गुरु पार्से जावु ठे एम कही मानले
नेसाडी तापसोनो सदेह जांजवाने अर्थे खीरना पात्रामा पोतानो अगुवो मेल्यो, तेवारें अह्मीण
लडियकी पन्नरजें त्रपो तापसने पारणां कराब्या, पोतें पण पारणु कसुं, तिहां पांचशे ने
एक तापसने तो खीर जमता जमतां श्रीगौतमना गुण चितवतां चितवतां केवल ज्ञान उपन्युं
अने पांचजने एकने प्रभुनु समोवसरण देखी केवल ज्ञान उपन्युं तथा पांचजें एक तापसने तो
श्रीवीर जगवाननु मुख देखताज केवल ज्ञान उपन्युं एम पन्नरजें त्रपो तापस केवली थया
तेणे वीरजगवानने वांकी केवलीनी सजायें जावा मामधुं, तेवारें गौतम बोल्या हे शियो !
तमे उदस्थनी सजायें वेसो अर्दीयातो केवलीनी सजा ठे माटे न देखतु तेवारें वीरजगवान
बोल्या हे गौतम ! तमें केवलीनी आशातना म करो, ए पन्नरजें त्रपो केवली थया ठे, ते सां
जनी गौतम खेव पाम्या के छुड ? महारा शिष्य केवली थया पण हुं केवली थातो नथी एम
घणो घणो चित्तमा खेव करवा लाग्यो, तेवारें जगवानें कसुं के हे गौतम ! तुं खेव म कर,
अंते आपणो वे सरस्वा थावुं ॥ इति गौतम सवधः ॥ हवे जगवानें कया कया गाममां केटलां
केटलां चोमासा कया ते सूत्रकार कहे ठे - ते कालने विपे, ते समयने विपे, अमण जगवत
श्रीमहावीरस्वामीने अस्थिग्रामनी निआयें वर्षाकालनुं पहेलु चोमासु थसुं तेवार पढी चपानग
रीमां अने एटचपानी निआयें त्रण चोमासां वर्षाकालना थया एव चार तथा विशाला नग

રીયે વાણિય ગામની નિશ્રાયે કરીને ઘાર ચોમાસા વર્ષાકાલનાં થયા એવ સોલ તથા રાજપુદ્ધ
 નગરના નાનદીનામે પાઠાની ઘાઢેર નિશ્રાયે ચૌદ ચોમાસાં વર્ષાકાલનાં થયા એવ ત્રીશ તથા
 મિથિના નગરીય ઠ ચોમાસાં કર્ણાં તથા નડિકા નગરીયે વે ચોમાસાં કર્ણા તથા આલનિકા
 નગરીયે એક ચોમાસુ કર્ણુ તથા સાવહિ નગરીયે એક ચોમાસુ કર્ણુ તથા અનાર્ય વેશમાં એક
 ચોમાસું કર્ણુ એવ એકતાલીશ થયાં ઠેલું વેતાલીશસુ ચોમાસુ મથ્યમ પાવાપુરી અપાપા નગરીયે
 દુસ્તિપાલ રાજાની જૂની હેલ્લકશાલામા જગતની માનવી કારકુનની સન્નામાં વર્ષાકાલે
 રહ્યા ॥ ૧૨૩ ॥ તે ચોમાસાનો ધોયો મદીનો સાતમું પલ્લવાદીયું કાર્તિક વદિ આમાવાસ્યાના
 દિવસની રાત્રિના ઠેઠેઠાને વિષે, જગવાન શ્રીમદ્વાવીસ્વામી કાલ પ્રાપ્ત થયા જાતિ, જરા, મ
 રણ વધન એટલે જનમંડુ, હુદ્ થાંડુ, મરું તેનુ જે વધન તેને હેવીને સિદ્ધ થયા, તત્ત્વ જા
 એવા વાલા થયા, મુક થયા, સર્વ હુલ્લનો અત કર્ણો, સંતાપ રહિત થયા, સર્વ હુલ્લનો ક્યુ થયો
 ॥ ૧૨૪ ॥ પાંચ સવત્સર માંદેલો ઘડનામા ધીજો સવત્સર વર્તે ઠે તેને વિષે, પ્રીતિવર્દન નામે માસ
 તે કાર્તિક માસ તેને વિષે, નવીવર્દન નામા પદ્મ, અગ્નિવેશ્ય નામા દિવસ તેને વિષે તથા
 ક્યાંએક ઠપશમ એવું વીજુ નામ એ દિવસનુ કહેઠે, વેવાનવા નામા રાત્રિ ક્યાએક વીજો નિરત્તિ
 એવું નામ પણ એ રાત્રિનુ ઠે જે લવનાં જગવત મોક્ષે પહોતા તે લવનો નામ અર્ધ ઠે એટલે
 અર્ધ નામા લય, મુદ્ધર્ત નામા પ્રાણ એટલે આસોઘાસ, સિદ્ધ નામા સ્તોક, નાગ નામા કરણ,
 સર્ગર્થે સિદ્ધ નામા મુદ્ધર્ત, સ્વાતિ નામા નક્ષત્રની સાર્યે ઘડમાનો યોગ હોતે ઠેતે જગવાન કાય
 સ્થિતિ નવસ્થિતિ સ્વપાચીને કાત્રગત થયા, યાવત્ મન સર્વધિ શરીર સર્વધિ સર્વ હુલ્લથી ર
 હિત થયા ॥ ૧૨૫ ॥ ॥ જે રાત્રિમાં અમણ જગવત શ્રીમદ્વાવીસ્વામી કાલગત થયા તે રા

भगवान् सुवर्णं कमले वेणुं प्रणम्य भव्यजीवीने धर्मपिदेशं देता शका निर्वर्णि पाम्या समाधिस्थ थया

प्रिये चारे निकायना घणा देव, घणी देवीयो स्वर्गलोक थकी देठा तिछी लोकने विपे खतरवा
 लाम्यां तेणे करी तथा उवा अर्धलोकने विपे जावा लाग्यां तेथी करीने ते रात्रिने विपे आका
 शमां घणो उद्योत होतो हवो ॥ १३६ ॥ ॥ जे रात्रिये अमण जगवत श्रीमहावीरस्वामी काल
 गत थया, ते रात्रिये घणा देव अने देवीयो आवतां जातां बहुज आकुल थयां तेथी अव्यक्त
 कोलाहल शब्द थवा लाम्यो ॥ १३७ ॥ ॥ जे रात्रिये जगवान श्रीमहावीरस्वामी कालगत थया
 ते रात्रिमां गौतम जे इच्छूति अणगर जगवाननो शिष्य तेनुं प्रेमबंधन त्रुष्टु तेथी श्रीगौतमजीने
 केवल ज्ञान केवल दर्शन उपन्युं ॥ १३८ ॥ ॥ जे रात्रिमां श्रीगौतमस्वामीजीने केवल
 ज्ञान उपन्युं ते केवीरिने उपन्युं तेनी कथा कहे ठे - पोतानो अतसमय जाणीने श्रीम
 हावीर देवें श्री गौतमजीनो पोतानी उपर निवढ स्नेह जाणी ते प्रशस्त स्नेह राग निवर्तन
 करवाने अर्थे सथासमयथी पहेलां श्रीगौतमस्वामीने देवशर्मा ब्राह्मणने प्रतिबोध करवा सारु
 पार्श्ववर्त्तो ग्रामें मोकस्या हता, ते ब्राह्मणने प्रतिबोध आपी तिहां रात्रि रही प्रजातें पाठा वल्या,
 तेवारें मार्गमां कंठलाएक देवोंने शून्य चित्तें देख्या अने उपयोगथी वीरनिर्वाण सांजळ्युं, ते
 वारें वज्राहतनी पेरें मूर्छां पाम्या, थोडीवेला पठी सावधान थया, तेवारें मोहने वशें विलाप
 करवा लागा केहे प्रजो ! तमे त्रण लोकना सूर्य अस्त पाम्या तो हवे मिथ्यात्वरूप अधिकार
 पसरवा मानशे ! कुर्तीर्थरूप ध्रुवठना समूह जायत थइ गळीरव करशे ! घुरमति इ कालरूप
 राक्षस प्रवेश करशे ! कुमतिरूप चोर घणा थाशे ! जेम सूर्य अस्त थये कमल कुमलाय, तेम
 चतुर्विध संथरूप कमल वन कुमलाशे ! जेम चडविना आकाश, जिम दिवाविना मखिर, जेम
 सूर्यविना दिवस, ए जेम शोचता नथी तेम तमारा विना ए जरत क्षेत्र शोचा रहित थाशे !

हे वीर तमारा विना हवे सात प्रकारना इति उपप्लव प्रवृत्त यशे, हे वीर तमारा विना पा
 खंकी रूप तारा वे वीप्यमान यशे, तमाराविना धर्मरूप चङ्माने पापरूप राहु ग्रहण क
 रशे, हे श्री महावीरवेव ! हवे दु कोना पगल्लियां उच्छासतो थको महारा मनना संवेद प्र
 तीश कोने दु जगवान् कही बोलावीश ! कोने दु नमीश ! हे प्रजो ! हवे मुजने तुम विना
 बीजो कोण गौतम कही बोलावशे ! दादा ! ! हे वीर हे वीर ! तमें ए छुं कछुं जे आ वखतें मने
 दूर कीधि, लौकिक पणु पण नदी राखुं, दुंछुं धालकनी पेरे आहो घेशी आपनो ठेढो प
 कही रवेत ? अथवा छुं केवल ज्ञाननो जाग मागत ? छुं मोक्षमार्ग सकीर्ण थात ? अथवा
 छुं तमोने कांइ नारलागत ? के मुजने बोलावीने चाव्या गया, हे वीर जे वेलायें पोतानो वा
 लक वेगलो होय तो पण तेने बोलावीने पोतानी पासैं राखवो जोइयें ते वेलायें उलटो तमे
 मुजने पोताथी दूर कस्यो, हे वीर तमे छुं तमारा उपर महारो कृतिम स्नेह जास्यो ? हे वीर
 दु तमारे छुं असुखकारी थातो हतो जेथी मने मूकी गया, हे वीर तमे मुजने केम वीसारी
 मूक्यो, हे वीर तमे आजे मुजने महोटा विरह रूप समुझमां नाख्यो, हे वीर तमारा विना दु
 महोटा वियोग रूप वाहमां बाण्यो, हवे तमारा विना महारो दु ख कोण नाजशे, हे वीर हवे
 समोसरणनी शोना विलय थइ गइ, हवे मुक्ति मार्गनो साथ नाग्यो, हे वीर हवे जेम जल
 विना माठनी टलवले तेम तमारा विना चतुर्विध श्रीसंघ टलवलतो यशे, हे वीर तमारा व
 चनरूप उपशम जलविना जिनशासन रूप वाढीयो वाग घगीचा सूकाइ जशे, हे वीर तमारा
 विना समता रूप केतकी सूकाइ जशे, हे वीर हवे नव्यजीवना मनरूप घ्रमर ते किहां जइने
 गुजारव करशे, हे वीर हे गुणनिधान, हे जिनशासन नायक, हे नव्यजीव सुख गुणक, हे

स्वामीમાં મહોટો અતિથય રહ્યો છે ઇતિ ગૌતમ કેવલોત્પત્તિ સપૂર્ણ ॥ જે રાત્રીયે જગવાન મોક્ષ
 ગયા તે રાત્રિમાં નવ મહ્તની જાતિના ઇપન્યા, નવ લહ્તની જાતીના ઇપન્યા, કાલી કૌશલ્ય વે
 શના માલક ગણ ઇટલે પરિવારના ધણી એવા અઢારે ગણ રાજા છે તે જગવાનનો મામો વેઢો
 મહારાજા છે તેના એ અઢારે વેશના રાજા મિત્ર સમાન છે માટે મલવાને અર્થે આખ્યા છે તે
 રાજા અમાવાસ્યાને વિવસે ઇપવાસ કરીને રાત્રે પોસહમાં વેઠા હતા પઢી તે રાજાઈએ જગવત
 નિર્વાણ પામ્યા માટે કેવલજ્ઞાન રૂપ જે જાવ ઇયોત હતો તેતો ગયો તો હવે ઇચ્છ ઇયોત
 કરીશું ॥ ૧૨૯ ॥ ઇટલે પોસહ ઇપવાસ રૂપ જે ઇચ્છ ઇયોત તે આગલા વરસો વરસે એ
 અમાવાસ્યા આવે થકે કરીશું અથવા હવે ઇચ્છ ઇયોત કરશું એવું વિચારીને વીવા પ્રસુલ
 ઇચ્છ ઇયોત કયો તે વિવસથી મંગલિકને અર્થે મહોટુ પર્વ વીવાલીતુ થયુ તે પર્વે જગવાન
 મોક્ષ પામ્યા, શિવસુલ નિરુપહ્વ સુલ પામ્યા ॥ વલી કાર્મિક છુવી એકમને વિવસે ગૌતમ
 સ્વામીને કેવલજ્ઞાન ઇપન્યુ તેનો હર્ષ જાણવો અને કાર્મિક છુવી ધીજને વિવસે જગવાનનો
 મહોટો જાહ નવીવર્ધન છે તે પ્રછટ્ટ નિર્વાણ સાંનલીને ઘણેજ શોકવત થયો તેનો શોક મટા
 વવા સારું જગવાનની ઘહિન સુવર્ણનાયે પોતાને ઘેર નવીવર્ધનને તેહીને જિમાચ્છો જાહનો
 શોક ટાલ્યો તે વિવસથી લોકોમાં જાહ્વીજ ચાલી ॥ ૧૩૦ ॥ જે રાત્રિમાં જગવાન મોક્ષ ગયા તે
 રાત્રિમાં છુહ્ ઇટલે કૂર સ્નાવ છે જેનો એવો અઠધાસી ઘટ માહેલો ત્રિશમો જસ્મરાશિનામા
 ઘટ તેની વે હજાર વર્ષની એક નક્ષત્ર ઇપર સ્થિતિ છે તે જગવાનના ઇસરાફાલ્યુની નામે જ
 ન્મનક્ષત્ર ઇપર આખ્યો છે ॥ ૧૩૦ ॥ ॥ જે વિવસથી જસ્મરાશિ નામા મહોટો ઘટ જગવા
 નના જન્મ નક્ષત્ર ઇપર આખ્યો તે વિવસથી પ્રારંચીને નિર્ધય જે સાધુ સાધવી છે તેમની ઘણી

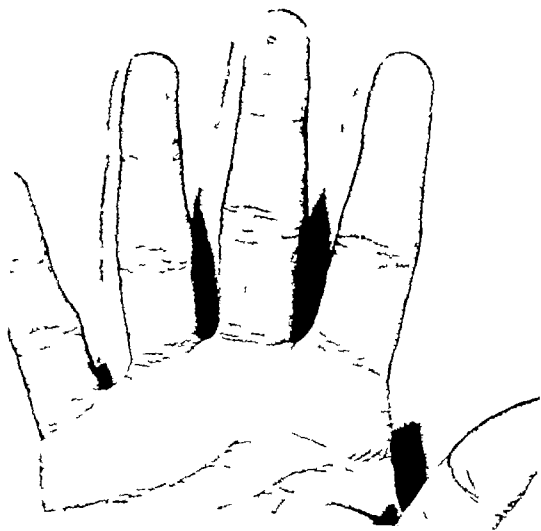
पूजा एटले उठीने छहुं थाहुं आहाराविकहुं वेहुं तथा सत्कार ते वस्त्राविकहुं वेहुं तेनी वृद्धि
 थाओ नही ॥ १३१ ॥ इहां प्रथम जगवानने सौधमेंई वीनिति करी दूती के हे महाराज ! तमे
 मोक्ष जाउंगो परंतु तमारा संतानीयाने बे हजार वर्ष पर्यंत पीडा थाओ माटे बे घड़ी जस्म
 ग्रह बाकी रह्यो ठे एटल्लु बे घड़ीनु आयुष्य तमारुं वधारो एटले जस्मग्रह छतरी जाय तो
 पाठलथी आपना संतानीयां चेजा चेजीने शाता खपजो ते सांजली जगवान बोल्या हे इइ ।
 ए वात त्रणे कालमां न थाय तमे तो बे घड़ी आयु वधारवा कहो ठो परंतु एक समय मात्र
 आयु पण महाराथी वये नही त्रूटु आयु कोइथी वधाखुं जाय नही ए एमज जावी ठे जे बे
 हजार वर्ष पर्यंत महारा तीर्थमां शिष्योने बाधा थवा वाली ठे तेने कोण वर्जी शके कोइनु
 पण सामर्थ्य नथी अने जेवारे जस्मराशी ग्रहना बे हजार वर्ष पूरण थइ जाओ तेवारे निर्घी
 थोनी घणीज पूजा सत्काराविक मानता थाओ धर्मनो खदय थाओ, श्रीसंघने दुर्ष थाओ ॥
 दोहो ॥ घहीन लप्ते आगली, इइयुं अस्के वीर ॥ इम जाणी जीव धर्मकर, ज्यां जगे वहे क्षरीर
 ॥ १३२ ॥ ॥ जे रात्रियें जगवान मोक्ष गया ते रात्रियें घणा जीणा कुथुआ तेंडिय
 जातीना जीव उत्पन्न थया ते खदसा पण नजाय, ठदरीने अलगा पण न मूकाय अने
 साधु साथवीने नजरे नही आवे सीघ्र चाले तेवारे देखाय ॥ १३३ ॥ ते देखी घणा साधु सा
 ध्वीर्यें जात पाणी आविक चारे आहारनो त्याग करी अनशन कछुं तिहां शिष्यें पुठयुं जे
 हे गुरु महाराज आवी रीतनो उपज्व केम थयो तेवारे गुरु बोल्या हे वत्स ! आज पड़ी
 चारित्र डु खे पलजो ॥ १३४ ॥ ते कालने विपे ते समयने विपे जगवान श्रीमहावीरस्वामीने
 इस्मृति आवेवेइने चौद हजार उत्कृष्टी साधुजनी संपदा थइ ॥ १३५ ॥ ॥ जगवान श्रीमहा

यीरस्वामीने चवनवाला प्रमुख उन्नीश हजार उत्कृष्टी साध्वींनी संपदा थइ ॥ १३६ ॥
 जगवानने शास्त्री तथा शतकजी थावे वेदने १५९००० उत्कृष्टी आवकोनी संपदा थइ ॥
 ॥ १३७ ॥ ॥ जगवानने सुलशा, रेवती प्रमुख ३१८००० उत्कृष्टी आविकाउनी संपदा थइ
 ॥ १३८ ॥ जगवानने केवली नदी पण केवली सरस्वा सर्व अक्षरोना समय जाणे तेवा केव
 लीनी परें सत्य प्ररूपणा करवा वाला एवा त्रयशें साधुं चौव पूर्वधारीनी उत्कृष्टी संपदा थइ
 ॥ १३९ ॥ जगवानने तेरशो साधुं अवधिज्ञानीनी उत्कृष्टी संपदा थइ ॥ १४० ॥ ॥ जगवान
 श्रीमदावीरस्वामीने सातसैं केवलज्ञानी संपूर्ण केवलज्ञान अने केवल वर्शनना धरनारनी ठ
 ल्कृष्टी संपदा थइ ॥ १४१ ॥ ॥ जगवानने जे वेवतानी रुद्धि धनावी लीये एवा सातशें वैक्रियल
 न्धियना धरनारनी उत्कृष्टी संपदा थइ ॥ १४२ ॥ ॥ जगवानने पांचशें विपुलमति जे अढीढीप वे
 समुद्रमां संझीपंचेदीय पर्यासा जीवोना मनना नाव जाणे एवा विपुलमति मन पर्यवधानीनी उ
 ल्कृष्टी संपदा थइ १४३ जगवानने जे वेवो अने मनुष्योनी परपदामां वेष्टी वाव करता कोइथी द्वारे
 नदी एवा घारसे वादिर्दनी उत्कृष्टी संपदा थइ ॥ १४४ ॥ ॥ श्रीमदावीरने जे अंतरे एटले समीपे
 वासी एटले वसे रदे तेने अंतरेवासी कदीयें एवा सातशें शिष्य उत्कृष्टा मोक्ष गया ए जगवानना
 पोताना दाय विद्वित जाणवा तथा चौवशें साधवी उत्कृष्टी मोक्ष गइ ते पण पोतानी दाय
 विद्वित जाणवी ॥ १४५ ॥ ॥ श्रीमदावीरने जे आगामि जवे मोक्ष जावावाला जेमनी गतिनुं
 जलुं आयुष्य एवा उत्कृष्टा आवशें साधुं विजयादि पांच अनुसर विमाने गया ॥ १४६ ॥
 अमण जगवान् श्रीमदावीरस्वामीने वे प्रकारें अंतगढ चूमि थइ एटले मुक्ति मार्गोनी मर्यादा
 थइ ते आवी रीते के जब जे ससार तेनो अंत करवो तेनी जे चूमिका एटले मर्यादा अथवा

કર્મનો અંત કરવો તેની મર્યાવા તે શ્વે પ્રકારની થઈ તે શ્વે પ્રકારનાં નામ કહે છે એક છુગાંત
 કૃત જૂમિ અને ઘીની પર્યાય અંતકૃત જૂમિ જાણવી તેમાં પ્રથમ યુગ એટલે કાલમાન વિગ્રેષ,
 અનુક્રમે ગુરુ શિષ્ય પ્રતિશિષ્યાવિરૂપ જે પુરુષો તેના પ્રમાણે કાલમાન જાણવું તે આંહી
 શ્રીવીર જગવાને ત્રણ પુરુષના પાટ પર્યંત કાલ સુધી કર્મનો અંત થયો એટલે ઘીના ઘણા
 જીવોએ કર્મ સ્વપાઘ્યાં છે તે શ્રીવીર જગવાનના પાટથી માંમીને શ્રીજંતૂસ્વામી પર્યંત મોક્ષ
 માર્ગ ચાલ્યો તેમાં એક તો શ્રીવીર જગવાન પોતે ઘીના તેમને પાટે તેમના શિષ્ય શ્રી સુધર્મા
 સ્વામી ટ્રીજા જગવાનના પ્રતિશિષ્ય અને શ્રીસુધર્મે સ્વામિના શિષ્ય શ્રીજંતૂસ્વામી એ ત્રણ પાટ
 સુધી મોક્ષ માર્ગ વહ્યો છે તેને યુગાંતકૃત જૂમિ કહીયે અને ઘીની પર્યાય અંત કૃતજૂમિ તે
 શ્રીતીર્થીકરને કેવલ જ્ઞાન સપ્ત્યા પઠીનો કાલ તે આશ્રયી જાણવો તે જગવાન શ્રીમહા
 વીરસ્વામિને કેવલજ્ઞાન ઝપના પઠી ચાર વર્ષે મુક્તિમાર્ગ વહ્યો એટલે પ્રજુને ચાર વર્ષનો કેવલ
 પર્યાય થયા પઠી ઘીના કોઈક જીવને કર્મનો અંત થયો કોઈ મુનિ મોક્ષ ગયો એમ ચાર વર્ષ
 વીતે મોક્ષમાર્ગ પ્રવર્ત્યો છે, ઘીના જીવોને કર્મનો અંત થયો છે તે પર્યાય અંતકૃત જૂમિ ક
 હીયે ॥ ૧૪૪ ॥ ॥ તે કાલને વિષે, તે સમયને વિષે અમણ જગવત શ્રીમહાવીર સ્વામી
 ટ્રીશ વર્ષ ધરવાસે રહ્યા અને કોઈક જાજેરા વાર વર્ષ ટપ્પસ્થ પણે રહ્યા તથા કોઈક ડંઠા
 એટલે સાઠા ઠ માસે ઝણા ટ્રીશ વર્ષ કેવલી પણે વિચક્ષ્યા એકંદર વેતાલીશ વર્ષ જાગે ચા
 રિત્ર પર્યાય પાલી સાધુપણું પાલ્યું સર્વમલી વહોતેર વર્ષનુ આપુષ્ય પાલીને વેવનીકર્મ, આ
 યુકર્મ, નામકર્મ અને ગોત્રકર્મ એ ચાર કર્મ રોપ રહ્યાં હતા તે ક્ય થયાં તેવારે એહજ
 અવસર્પિણી કાલને વિષે હસુમ સુસમાનામે ચોથો આરો ઘણો વીલ્યો અને ચોથા આરાના

त्रण वर्षने साढा आठ महीना वाकी रहे थके पावानगरीमां हस्तिपाल राजानी कारकुननी
 सनामां पोते एकला परतु साथे बीजो कोइ नही एटले बीजा तीर्थकरो सर्व साधुज्जा परि
 वार सहित मोक्ष गया ठे थने श्रीवीर जगवान तो एकलाल वेलातुं तप एटले पाणी रहित
 ने उपवास चउविद्वारा करीने पलाठीवाली वेग थका स्वाति नक्षत्रमां चंडमानो योग आवे
 थके पाठली चार घडी रात रहे थके पञ्चावन्न अध्ययन पुण्य फलना कहेवावाला अने
 पञ्चावन्न अध्ययन पाप फलना कहेवावाला तथा ठत्रीश अध्ययन पूठपा विना कहीने ठेठो
 प्रधान नामा मरुवेवीनु अध्ययन प्ररूपता थका काल प्राप्त थया, उचा गया, जाति जन्म
 जरा मरणतुं वधन कार्पीने सिद्ध थया, बुद्ध थया, मुक्त थया, कर्मोनो अत करीने सर्व संताप
 रहित थया दुःखथी दूटा ॥ १४८ ॥ ॥ जगवान श्रीमहावीर स्वामि मोक्ष गया पठी नवसे
 वर्ष वीत्यां अने वशमां सैकठानां ऐसी वर्ष थयां तेवारे एटले वीरनिर्वाणथी ९८० वर्ष
 पुस्तक लखाणु थने वांचनामां नवशे ज्याणु वर्ष पुस्तक लखाणु एबुं देखाय ठे ॥ १४९ ॥
 हवे जगवतनुं निरवाण थयुं, तेवारे इज्जविकना आसन चलायमान थया, जगवतनुं पांचसुं
 निर्वाण कल्याणक जाणी सर्वे इज्जेगा थइने चमरेंडाविकें वावना चंवरने करी जगवतनी चय
 रची, अग्रिकुमार देवीयें अग्नि मूक्यो, वायुकुमारे वायरो विकूळ्यो, जगवतना मांस सर्व शो
 पाथ्यां पठी मेघकुमार देवीयें वरसाव वरपाथ्यो शरीरनी राख स्वीर समुझमा नाखी, जगव
 तनी ठपरली दाढा सौधमेंदे लीधी, देवली दाढा चमरेंदे लीधी, ते दाढाने रत्नमय मास
 लामां राखी पूजे ए विस्तारे अधिकार श्री जंबूद्वीपप्रहसिमां कह्यो ठे, त्याथी जोबुं ॥ हवे
 पुस्तक लखाणु ते आ प्रमाणे के श्रीवीर निर्वाण पठी वरुनीपुर नगरे वैश्वर्दिगणि हस्मात्र

भूमिमेकार कन्यापत्नी श्यामला दुर्गा कर्मायी वचनार्थ दादा जने भस्त्रिप्रसुव लर्न जायते केदवाएक गालनी पोटली क
 मायी लर्न कन्यापत्नी

મણ પ્રમુલ્ય સર્વ શ્રીસથે મલીને સિદ્ધાંત પુસ્તકારૂઢ કીધો, ઇટલે આગલ તો સર્વ સૂત્રો આ
 ચાર્ય પ્રમુલ્યને મુલ્યપાઠે હતાં પઠી ધાર વર્ષ હુ-કાલ પછ્યો તેને લીધે કેટલા એક સાધુડ મરણ
 પામ્યા તેથી ઘણા સૂત્રપાઠ સાધુડને મુલ્યે હતા તે વિષેવ ગયા, તેવાર પઠી જેવારે સુગલ
 થયો, તેવારે સૂત્રોનો વિનાશ થતો વેલી સાધુનો સઘ જેગો થઈ જેને મુલ્યે જેટલો પાઠ સ્મ
 રણમાં રહ્યો હતો તે સર્વ તાલપત્ર ડપર લાલી પુસ્તકારૂઢ કહ્યો તથા કેટલા એક એમ કહે છે
 કે નવજો એલીમા વર્ષથી સર્વ સિદ્ધાંત પુસ્તકે લલવા માંમયા તે નવજોને ડ્યાણુમે વર્ષે સપૂરણ
 લલાઈ રહ્યા એવું પણ વેચાય છે યત્ ॥ વદ્ધાદિપુરમિનયરે, વેવઢિપસુદ્ધ સયલ સવેદિં ॥
 પુઢે આગમલદિંડ, નવસય આસિઆંડ વીરાંડ ॥ ૧ ॥ તથા કોડ એક કહે છે કે સર્કંવિલા
 ચાર્યે માધુરી વાચના કરી પુસ્તક લિલ્યો છે તથા કોડ એક કહે છે કે કાલિકાચાર્યે ચોથની
 સવત્સરી નવજોને ડ્યાણુ વર્ષે થાપી અને પદ્ધી ચૌમાસી એક દિવસે થાપી એવા કેટલા એક
 મતથી બોલે છે તેનો મુદ્દો કેવલી જાણે એ વાતનો વિશેષ વિસ્તાર વીપિકા પ્રમુલ્ય યકી જા
 ણવો ॥ શ્રીવીર પ્રમુના શાસનનુ પ્રમાણ એકવીશ હજાર વર્ષનુ કહું છે ॥ શ્રીવીર પ્રમુના નવ ગ
 ણધરતો પ્રમુ પોતે ઠતાજ રાજચદિ નગરીયે એક મહીનાની સસેપણા કરીને પરિવાર સહિત
 સિદ્ધિ પામ્યા છે અને વીરનિર્વાણ પઠી વાર વર્ષે શ્રીગૌતમ સ્વામી મોદ્ધ પામ્યા છે, સાપ્રત પાં
 ચમા કાલમાં જે મુનિરાજ વર્ષે છે તે સર્વ જગવતના પાંટે શ્રીસુધર્મા સ્વામી પાંચમા ગણુધર
 વેગા હતા તેનો પરિવાર જાણવો તે શ્રીસુધર્મા સ્વામી વીરનિર્વાણ પઠી વીશ વર્ષે સિદ્ધિ પામ્યા
 છે તથા શ્રીવીર જગવાનનો જન્મ ચૈત્ર મહીનામાં છે અને કાર્તિક માસમાં મોદ્ધ ગયા છે
 માટે વહોતેર વર્ષયુ વરાધર મલબું નથી તે ઘાવત ઘણા યથોમા સવત્સરના દિનમાનનો ફેર

વેલાડી સમાધાન કરે છે પરંતુ સ્વેચ્છાથી વાત કેવલી ગમ્ય છે એ શ્રીમદ્વાલીરના પાંચ કલ્યાણક વિસ્તારે કહ્યાં એ ઠાઠા વચ્ચે પર્યંત શ્રીવીર જગવાનનો અધિકાર જાણવો ॥ ૬ ॥ ॥ અથ સસમ વ્યાખ્યાન પ્રારંભઃ ॥ ॥ ૬ ॥ ॥ દ્વેષ પશુપત્ની ન્યાયથી શ્રીપાર્શ્વનાથ સ્વામીનાં પાંચ કલ્યાણક કહે છે તે કાલને વિષે તે સમયને વિષે શ્રીપાર્શ્વનાથ અરિહંત પ્રેશઠ શિલાકા પુરુષમાં પ્રસિદ્ધ જેને સર્વ મતવાલા જાણે છે એવા શ્રીપાર્શ્વનાથ સ્વામીના પાંચ કલ્યાણક વિશાખા નક્ષત્રમાં થયા તે કહે છે વિશાખા નક્ષત્રમાં વેવલોકથી ચવીને વામાદેવીની કુલે ઉપન્યા, વિશાખા નક્ષત્રમાં જન્મ પામ્યા, વિશાખા નક્ષત્રમાં શુદ્ધ પણને ત્યાગીને સાધુ પણાનુ મદ્દણ કીધું, એટલે વિક્ષા લીધી, વિશાખા નક્ષત્રમાં સર્વોત્કૃષ્ટ કેવલજ્ઞાન અને કેવલ વર્ણન ઉત્પન્ન થયું છે અને વિશાખા નક્ષત્રમાં મોક્ષ ગયા છે એ સંક્ષેપ વાચના ॥ ૧૫૦ ॥ ॥ દ્વેષ વિસ્તારથી વાચના લક્ષ્યે થયે તે કાલમાં તે સમયમાં શ્રીપાર્શ્વનાથ પુરુષોમાં પ્રધાન તે ઠનાલાનો પહેલો મહીનો, પહેલું પક્ષવા ડહુ એટલે ચૈત્રવદિ ચોથને વિવેસે પ્રાણાતનામા વશમા વેવલોકથી વીશ સાગરોપમનુ શ્રી ગુરુ પૂરણ કરીને તિહાથી ચબ્યા તે સ્થાં જંબૂદ્વીપના ચરત ક્ષેત્રને વિષે વાણરસી નગરીમા અશ્વસેન નામા રાજા તેની વામાદેવી નામે રાણી તેમની કુલે મધ્યરાત્રીયે વિશાખા નક્ષત્રમાં ચંદ્રમાનો યોગ હોતે ઠતે વેવ સર્વધિ આહાર, વેવ સર્વધિ ક્ષરીરનો ત્યાગ કરીને ॥ ૬ ॥ અથ ૩૦૦ ॥ ગર્જપણે ઉપજ્યા ॥ ૧૫૧ ॥ ॥ દ્વેષ શ્રીપાર્શ્વનાથ જગવાન પ્રાણાત વેવલોકે કયા જવથી આવ્યા તે વર્ણવવા સારુ શ્રીપાર્શ્વનાથ સ્વામિના વશજવ લલિયે થયે ॥ ૬ ॥ આ જંબૂદ્વીપના ચરતક્ષેત્રમાં પોતનપુર નામક નગરનો અરવિંદ નામા રાજા તેનો શિશ્વજ્ઞાન નામે

पुरोहित दत्तो तेनी अशुद्धरी नामनी स्त्रीना एक कमठ अने धीजो मरुचूति ए वे पुत्र
 दत्ता पठी अशुद्धमे तेनां माता पिता काल धर्म पास्यां केहे राजायें कमळने पुरोहित पदवी
 थापी पण ते कमठ स्वजावे कवोर, लपटी, छुट मागलक्षणवालो मुखें ठे तेनी स्त्रीनु नाम
 वरुणा ठे अने अमरचूति तो सरल स्वजाववालो जडकपरिणामी धर्मात्मा श्रावकधर्म पा
 लनारो ठे तेनी स्त्री वसुधरा नामे अत्यंत स्वरूपवाली अने घणी चपल स्वजाववाली ठे
 एक दिवसे ते कमठ मरुचूतिनी स्त्रीने देखी रूपे मोह्यो थको जोग करवाने माटे तेने वे त्रण
 वार बोलावी तेवारे ते स्त्री पण कमठ उपर राग करवा लागी एक दिवसे कमठे प्रधान
 वस्त्रानूपण थापीने वसुंधराने पोताने वश करी मांदोमांदे प्रीति बांधी जोग कर्म करवा
 मांझ्यो ते वात कमठनी स्त्री वरुणाना जाणवामां आवी तेवारे पोताना नरतारने कडेवा
 लागी जे हे नरतार! आ अरुत तमे करोठो ते सारु देवालु नथी जो देवरना जाणवामां
 आवडो तो लोकोमां निवा थाडो एवो पोतानी स्त्रीयें कडेलो उपवेश कमठे मान्यो नही तेने
 लीये ते वरुणा नाराजी थड थकी कमठना अनाचारनी वात मरुचूतिने कही तेवारे मरुचूतियें
 जाण्णु जे पोतानी नजरे वीठा विना एकाएक स्त्रीयेनी वात मानवी नही एम विचारी
 एकदिवसें कपटथी कोडक गामे जवानो भिप करीने बाहेर गयो वली कापहीनो वेश करी
 पावो मरुचूतिने घेर एटसे पोताने घेर आवी रह्यो ते रात्रीयें तेणो डुराचारा कमठ अने पोतानी
 स्त्री वेडुने कीढा करतां वीठां तेवारे क्रोधकरीने प्रजातें कमठना डुराचारनी वार्ता अरविंव
 राजा आगल आवीने कही राजायें कमठने पकडी चोरनी पेरे जूने दाळे करी रासन उपर
 चढावी नगरमां फेरवी विटवना करी शबेरनी बाहेर काढाही मुक्यो अने मरुचूतिने पुरो

द्दित कस्यो पढी कमठ दुःखी थयो थको कोइ तापसनी पासेथी दीक्षा लइ वारवये पधैत
 तपस्या करतो पृथ्वीमां नमतो नमतो फरी पाठो पोतनपुरनी बाहेर एक पर्वतनी उपर
 आवी तपस्या करवा लाग्यो पण गाममां न आवे गामना सर्वलोक तेने तपशी देखी जो
 जनाविक आपे प्रशसा करे तेवात मरुचूतिये सांचलीने विचासोजे ए महारो मद्दोटो जाइ ठे
 में एने दु ख दीधुने तेथी तापस थयो ठे माटे हुं पण जइने महारो अपराध खमावी आबु
 एम चितवी घणा नोजनाविक रथावी साथे लइ कमठने खमाववा गयो तिहां जइ तेने पगे लागी
 पोतानो अपराध खमावी पाठो बले ठे एटलामां कमठे मरुचूतिने उलखी पोतानो बैर स
 नारी तेना मस्तक उपर एक मद्दोटी शिला नाखी तेथी मरुचूति मरण पाय्यो ए पहेलो जव
 कह्यो ॥ १ ॥ ॥ हवे ते मरुचूतिनो जीव आर्चध्यानथी मरण पामीने बीजे नवें विंध्याच
 लनी अटवीमां सुजातिक नामा हाथी थयो अने कमठनो जीव पण झुट्कर्मना जोरथी ते
 पर्वत उपरथी उतरता नीचें झूटी पछ्यो तेथी मरण पामीने तेइज विंध्याचलनी नूमिमां पं
 खीनी पेरे उढतो चाले एवो कूकट नामे सर्प थयो हवे एकदा अरविंद राजायें सथा सम
 यने विपे पंचवर्णी वादलां दीगं तेथी वैराग्य पामी दीक्षा लेइ अग्नीआर अंग नणी अग्रतप
 करता थका एकाकी विचरवा लाग्या एकदा सागरचइ नामा सार्धवाहना संघनी साथें अष्टा
 पद समेतशिलरनी यात्रायें गया तिहा विंध्याचल वनमां एक सरोवर देखी सघे तेस्थानके उ
 तारो कस्यो एवामां मरुचूतिनो जीव जे हाथी थयो ठे ते पोतानी हाथणीयोना परिवार स
 द्दित तिहां सरोवरने विपे जल पीवा सारु आब्यो तेपो क्रोधें करी सर्व सघने अपइव कस्यो
 तेथी सर्व सघवाराना लोक नासी गया पढी साधु काठस्सगमां कजाइता तेने ते हाथी मा

रवा आब्यो तेवारें सुनिना तपप्रजावधी तिहां थं नाइ गयो ते अलगो खनो थको सुनिने जो
 वालागो सुनिने जोता थकां दाथीने जातिस्मरण ह्यान उपन्यु तेवारें पूर्वला नव देखी साधुने
 उन्नल्या पठी गूढ लावी करी साधुनें पर्गे लागो मुनियें पण नव्यजीव जाणीने तेने प्रतिबोध
 आब्यो तेथी ते दाथी समकेत पाम्यो ते जोइने वीजा पण घणा लोक तिहां प्रतिबोध पाम्या
 पठी दाथीयें आवक धर्म अंगीकार कसो आवकना वार व्रतनी अनिलाषा धरतो थको सा
 धुने नमस्कार करी सरोवरमांथी पाणी पीइने पोताने स्थानकें गयो साधुज। पण तिहांथी
 विहार करी सयवारानी पाठल चाली यात्रायें गया चारित्र पालीने छुजगति पाम्या हवें मरु
 चूतिनो जीव दाथी ते एक विवस उनालाना विवसोमां मथ्यान्ह समयें तृपायें पीढायो थको
 तलाव उपर पाणी पीवाने आब्यो तिहां काववमां खुची रह्यो ते वखत पेहेलो कुर्कट सर्प
 पण तृपायें पीढायो थको उठतो उठतो तिहां आब्यो तेणे पाणी पीइने पढी दाथीने वीजो
 तेवारें आगला नव ना वैरनेलीघे दाथीनी उपर चढीने तेना मस्तकमां मक मासो तेथी
 तेज वखत दाथीने ऊर व्यापी गणु तिहां आवकधर्म पालवाना योगें छुजथ्याने मरण
 पाम्यो ए वीजो नव ॥ ३ ॥ ॥ हवे त्रीजे नवे ते दाथी त्याथी मरण पामीने आवमें
 वेवलोकें वेवता थयो अने दाथी पढता सर्प पण चपाइने मरण पाम्यो ते दाथीनी घातना
 पातकथी पाचमी नरकें जई नारकी पणे उपन्यो ए त्रीजो नव ॥ ३ ॥ ॥ चोथे जवें
 मरुचूतिनो जीव आवमा वेवलोकथी चवीने जवूदीपना पूर्वमहाविवेद क्षेत्रमा सुकष्ट नामा
 विजयना वेताढय पर्वतनी दक्षिणश्रेणिमा तिलवती नामा नगरीने विपे विद्युतगतिराजानी
 कनकवती नामा स्त्रीनी क्रूखें पुत्र पणे उपन्यो तेनुं करणवेग एतु नाम मातपितायें वीधु अ

नुक्रमें पुवावस्थायें सुरुपा नामा स्त्री परएयो, राज्यने पण पाम्यो एकदिवसें सुरुपा राणी साथें
 सुख जोगवतां गोखमां वेग थकां सथा फूली देखी वैराग्य पामी वीक्षा लीधी पढी वेताढ्य
 ना हेमवेल उपर काउस्तगमां कजा रह्या ते अवसरमा कमठनो जीव पांचमी नरकथी
 नीकलीने ते पर्वत उपर सर्प थयो ठे तेपो साधुने करण्यो तेथी साधुयें काल कीधो ए चोयो
 जव ॥४॥ ॥ पांचमें जवें साधु बारमे वेवलोके वेवता थया अने सर्प मरण पामीने पांचमी
 नरके गयो ए पांचमो जव ॥५॥ ॥ ठे जवे मरुतिनो जीव बारमां वेवलोकेथी घवीने आ
 जवूदीपना पश्चिम महाविवेकने विपे गंधीलावती विजयमां छुजंकरा नगरीनो वज्रवीर्य नामे
 राजा तेनी लक्ष्मीवती नामे राणीनी कूखें पुत्र पणे आवी उपन्यो मात पितायें तेनुं वज्रनाज एडु
 नाम वीधुं अनुक्रमे तेना पितायें तेने राजपाटें वेसाळ्यो ते यौवनवयमां राज पाजतो थको संसा
 रिक सुख जोगवे ठे एक दिवसें छुजंकरा नगरीना ख्यानमां श्रीक्षेमकर नामा तीर्थंकर आवी
 समोससा तेमने वज्रनाज राजा वांवा गयो तिहां तीर्थंकरनी वेशना सांजली ससार अ
 नित्य जाणी तीर्थंकर पासेथी वीक्षा लइ अगीअरे अग जया जंघाचारणनी लब्धीना वले
 करी सुकहविजय मांदे निज्जलन पर्वत उपर काउस्तग रह्या ते अवसरमां कमठनो जीव
 पांचमा नरकथी नीकलीने वली वचमा संसारने विपे वीजां पण घणां नवघ्नमण करी ते पर्व
 तमां कुरंग नामा निह थयो ठे ते निह पोताना स्थानकथी वादेर आदेहो करवा निकळ्यो
 ठे तेवारे वज्रनाज साधुने देखी आगला जवना वेरने लीधे साधुने देखताज अपघुकन थयुं
 जाणी क्रोध उपन्यो माटे साधुने साधुं एक वाण माथु ते मर्मस्थानके लागुं तेथी साधु
 छुजथ्यान व्यावता मरण पाम्या ए ठे जव ॥ ६ ॥ ॥ सातमे जवे साधु छुजथ्याने मरण

पामीने मध्यम ग्रेवेयकें देवता पणे उपन्यो अने निध मरण पामी साधुनी घातना पापथी
 सातमे नरकें गयो ए सातमो जव ॥ ७ ॥ ॥ आठमे जवें मरुचूतिनो जीव मध्यम ग्रेवेय
 कथी चवीने थ्या जंबूदीपना पूर्व महाविवेहमा छुनकर विजयने विपे पुराणपुर नामे नगर
 तिहां कुशलवाहु नामे वासुदेवनी सुवर्षना नामे राणीनी कूखनेविपे पुत्रपणे आवी उपन्यो
 मातायें चौदसुपनां वीठां पठी पुत्रजन्म थयो त्यारे माता पितायें सुवर्षवाहु एवु नाम
 आसुं हवे चौद सुपन देखवाना प्रनावथी ते सुवर्षवाहु चक्रवर्तिनी पववी पाम्यो, ठ खंन
 साथी चक्रवर्तिनी पववी जोगवी, वृक्षावस्थामां तीर्थकरनी वेखना सांजली वीक्षा लक्ष वीश
 स्थानकनुं तप आराधन करी तीर्थकर गोत्र बांधुं हवे ते साधु एक विवसें उजाढमां काष्ठ
 स्तग ध्याने रह्या ठे एवामां ने निधनो जीव सातमा नरकथी मध्यम आउसु पुरण करीने
 तिहांथी मरण पामी ते उजाढमां क्षीर गुफायें सिंद पणे आवी उपन्यो ठे तेणे तिहा सुवर्ष
 वाहु मुनिने वीठो तेवारे पूर्वजवना वैरथी सिंदने क्रोध उपन्यो तेथी साधुने विवारी नारळ्यो ए
 आठमो जव ॥ ८ ॥ ॥ नवमे जवें साधु छुनथ्याने मरण पामी वशमा प्राणात देवलोकें देवता
 पणे जइ उपन्या थ्याने सिंद मरण पामीने चोथे नरकें गयो ए नवमो जव ॥ ९ ॥ ॥ हवे वशमा
 जवने विपे मरुचूतिनो जीव वशमा देवलोकथी चवीने श्रीवामादेवीनी कूखें आवी उपन्यो अने
 कमठनो जीव चोप्या नरकथी मरण पामीने एक वारिदी ब्राह्मणेने घेर पुत्रपणे आवी उपन्यो
 तेनां मा बाप बालपणामाज मरण पाम्या पाठलथी डु खी थयो थको लोकें तेना उपर क्या
 आणीने महोदो कीधो अनुक्रमे यौवनावस्था पाम्यो तेवारे निर्धनपणा माटे खी मली नही
 तेथी थमर्य धरी पेट जरवा सारु अज्ञान तपस्या आवरी तापसनी पठवाहे लागी पंचाग्नि

साधवा लाभ्यो तेथी ते तापस अग्नितापयो कगवनामै विख्यात थयो इति पार्थ्वनाथ वश नव
 अधिकार समाप्त ॥ इवे श्रीपार्थ्वनाथ अरिहंत, पुरुषमां प्रधान, त्रण क्काने करी सद्धित माता
 नी कूखमां आख्या इहां चौवसुपन माताये दीर्गां तथा सुपनपाठक बोलाव्या यावत् गर्जनी
 प्रतिपालना करी क्षयाधिक सर्व अधिकार श्रीमद्वावीर स्वामिनी पेरे जाणी सेवो ॥ १५३ ॥
 ॥ ते कालने विपे ते समयने विपे पार्थ्वनाथ स्वामी शीयालानो बीजो मद्दिनो त्रीछु
 पखवाडियुं पोपववि वृशमीने दिवसे नव मद्दीनाने साढासात दिवस गर्जमां गया थका
 मथ्यरात्रिमां विशाखा नक्षत्रें चंडमानो योग आवे थके वामाराणीनी कूखे रोगरहित पुत्रपयो
 जन्म्या ॥ १५३ ॥ ॥ जे रात्रिमां श्रीपार्थ्वनाथ जन्म्या ते रात्रिमां घणा देवता आख्या
 ॥ १५४ ॥ ॥ यावत् चोसठ इइ जन्ममहोत्सव प्रमुख करवा आख्या तथा विगकुमारिकादि
 आवी ते सर्व श्रीमद्वावीर स्वामिनी पेरे श्रीपार्थ्वनाथ स्वामीतुं नाम लइ लइने इहां पण कडेवु
 पढी अथसेन राजा जन्ममहोत्सव करीने कडेता दवा के मद्दारी वामाराणीनी कूखे जेवारे
 ए पुत्र आख्यो तेवारे वामाराणीयें शयामां पोतानी पासेथी निकजतो कालो सर्प दीतो तेथी
 अमारा आ पुत्रतुं नाम पार्थ्व दोजो एम कही श्रीपार्थ्व एवु नाम दीधुं ॥ १५५ ॥ ॥ पांच
 धावे पालन कराता, बीजना चंडमानां पेरे वृद्धि पामता, माता पिताविकने आनद उपजावता
 थका अनुक्रमे युवान अवस्था पाम्या तेवारे कुशस्थल नगरना प्रसेनजीत नामे राजाने म्हेष्ठ
 लोकोये रोक्क्यो तेनो सदाय करवा मोटे अथसेन राजा जावा लाभ्यो ते वखत पिताने व
 कीर्त्तने पार्थ्वकुमार तिदां जवाने तैयार थया ते जोइ इइमद्दाराजे पोतानो रथ सारथी सद्धित
 मुख्यो ते कण्ठ कडीने आकाशत गच्छे ॥ ॥ ते जोइ सर्व म्हेष्ठ लोको नाथी

येवो भाभीजायव

भीषमनाथनु रम

उदनाथ

महेश्वर नाथ

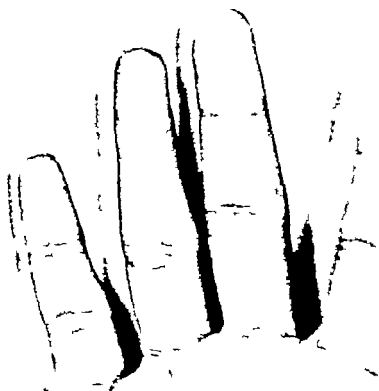
महावती

गया जगवान तिहा गया तेने प्रसेनजीत राजायें सन्मान वीधु तिहां नीलवर्ण ठधी, नवहा
 धनु शरीर, युवान श्वस्था अने एक हजार आठ लक्षधारक, अत्यंत रूपवान, महा
 कातिवत सुंदर वेदीप्यमान तेजस्वी एवा श्रीपार्श्वकुमरने देखीने प्रसेनजीत राजानी पुत्री
 प्रजावती नामे दूती ते बोली जे हे पिताजी ! सुजने पार्श्वकुमर साथे परणावो पढी जगवा
 नन परणवानी इष्टा दूती नही तो पण राजायें घणो आमद करीने पोतानी पुत्री परणावी
 ते परणीने पाठा घेर आब्या प्रजावती राणी साथे सुख जोगवे ठे एवामां एक विवसे वा
 राणसी नगरिने बाहेर पेलो कमठ नामा तापस आब्यो तिहां घणा लोको हाथमा पूजापो
 लइने पंचाग्नि तापतो देखी तापस पास जाता दूता तेने प्रभुयें गोखमां वेठा थका वीठा
 तेवारे पार्श्वकुमर बोल्या के आ लोको सर्व क्यां जाय ठे तेवारे दहुरीउ चाकर पासो छनो
 दूतो ते बोळ्यो हे महाराज ! एक बरिडी ब्राह्मण दूतो तेना मा वाप न्दानापणमां मरी गया
 तेथी तापस थइ कमठ नाम धारण करीने फरतोफरे ठे ते इहां आब्यो ठे तेने आ सर्व लोको पूज
 वाने जाय ठे ते सांजली जगवान पण तिहां आब्या त्यां काष्ठमां धलता सर्पने श्वधि दानथी
 देखी करीने जगवान बोल्या अरे मूढ तपस्वी ! आ तु क्याविना शुं दूथा कष्ट करे ठे; आ
 तादारे श्रम ते क्याविना सर्व मिथ्या ठे तेवारे क्रोध करीने कमठ तापस बोळ्यो अरे राजा
 उंना पुत्रोने तप जप करवानी शी परीक्षा होय तमे तो हाथी घोडाउनी परीक्षा करो तपनी
 वाततो श्रमेज योगी पुरुषो समजीयें ठेयें ए वातमां तमे शुं समजो ? एवुं कमठनुं बोलनुं सां
 जनी जगवाने ते श्रमिकुंममांथी एक बलतु लाकड्डु बाहेर काढाही तेने कोदाहाथी फाड्यु
 तेमाथी तापे करी व्याकुल थयेजो सर्प नीकळ्यो ते सर्प जगवानना सुखने देखीने श्रदापूर्वक

जगवानना मुखयी नवकार पञ्चस्काण सांजलीने तत्काल मरण पामी धरणेंड नागराजा थयो
 “घणी प्रतोमां तो अमिहुंममाथी बलतुं लाकहु जगवाने सेवकने द्याये वादार कादाढावी कुहा
 हो मगावी फोढावु अने बलता सर्पने जे नवकार संजलाव्यो ठे ते पण सेवकना मुखयी स
 जलाव्यो ठे एम स्पष्ट जखेजुं ठे ” पढी तिदां एकठा थयेला लोको कमठने कहेवा जागा के अरे
 ए अहानी अथर्म करे ठे जीवोने दये ठे एवो पोतानो अवरणवाद् सांजलीने कमठ लळा
 पाम्यो, जगवान घरे आध्या पढी कमठ तिदांथी मानप्रष्ट यद् वली अन्य स्थानके जद् घणा
 द्ठथी घणा कालपर्यंत विशेष पणे अहान तपस्या करी मरण पामीने जवनपतिमांहे मेघ
 माली नामा देवता थयो ॥ ॥ द्वे एकदा वसतऋतुमां जगवान पोतानी राणी सार्थे वन
 क्रीडा करवा गया तिदां एक सुवर प्रासाद जोड तेमां जद् वेठा ते प्रासादमां नेमीश्वर नग
 वाननी जान संबंधी राजीमतीने त्यागी वीक्ष्ण जीधी तेनुं चित्र चित्रेजु जोडने वैराग पाम्या द्वे
 जगवान श्रीपार्श्वनाथ अरिदंत वृद्ध, चतुर, जली प्रतिज्ञा वाला, रूपवान गुणवान, नडक, वि
 नयवान, त्रीश वर्ष लगण युद्धस्थावासें रद्दा पढी लोकांतिक देव आवीने तेमने इष्टकारी
 वाणीये करी कहेता द्वा ॥ १५६ ॥ ॥ जयजय दोवो दे समृद्धिमान् ! यावत् दे कल्याण
 वान् ! एवु कहीं जयजय शब्द करे ॥ १५७ ॥ ॥ पदेलां पण श्रीपार्श्वनाथजी मनुष्ययोग्य
 युद्धस्थ धर्ममां पण अवधिज्ञाने करी सद्धित ठे तेणे करी जाणुं जे मदारे द्वे वीक्ष्ण जेवानो
 अवसर आव्यो एवु जाणीनें सवत्सरी वान प्रमुख सर्व श्रीमद्वावीरस्वामीनी पेरे आपीने शीआ
 लानो बीजो मदीनो, त्रीजु पखवादिजुं, पोपववि अगीआरसने दिवसें घपोर पदेला विशाला नामा
 पाजली, , देव मनुष्ये ते पाजली उपाढी ए सर्व वीक्ष्ण मद्धोत्सव श्रीमद्वावीरजीनी

श्रीगणेशाय नमः—

कामुद्रिजद्वीपः
श्रीगणेशाय नमः—
पाणी दासे

પેરે આર્દી પળ સમજયો પરંતુ એટલું વિશેષ જે ગરાણસી નગરીમાંથી થઈને જિહ્વાં આશ્રમ
 પદ નામા યયાન ને જિહ્વાં અશોકદુદ્ધ ને તિહ્વાં આત્રીને પાલસીથી ગતરીને અશોકદુદ્ધની
 નીચે પોતાના દાથથી ઘરેણા પ્રમુલ્ય સર્વે ગતારીને પોતાના દાથથી પંચમુઠી લોચ કરે લોચ
 કરીને અષ્ટમ તપ પાણીરહિત કરીને વિશાલા નદ્યે ચંડયોગ આવે થકે એક વેગદુલ્ય વસ્ત્ર
 લેઈને ત્રણસેં પુરુષોની સાર્યે વીદ્યા લીધી, અણગાર થયા ॥ ૧૫૮ ॥ ॥ શ્રીપાર્થનાથ શ્રી
 હંત ડ્યાશી વિગત પર્યંત નિત્ય કાયાને ચોસરાત્રીને જેકોઈ વેગના મનુષ્યના અને તિર્યચના
 કરેલા ગપસર્ગે દોય તે સર્વ સદન કરે ॥ ૧૫૯ ॥ ॥ હૃને શ્રીપાર્થનાથજીયેં અષ્ટમ તપનું
 પારણુ કોપટ સદ્વિયેશમાં ધન્નાને ઘેર પરમાન્ને કરી કહ્યું તિહ્વાં પાંચ વિધ્ય પ્રગટ થયા સાઠી
 ધારમોદ સૈન્યો વર્ધ્યા ॥ ॥ એકવિગત જગવાન વિચરતા થકા કાવરી અટવીમાં ગયા,
 તિહ્વાં કલિંગિરિ પર્વતની નીચે ઊંઘનામા સરોવરની પાસે કાગસગમાં રહ્યા તે સ્થાનકે
 મહીધરનામા દાથી પાણી પીતા આબ્યો તે જગવાનને વેલીને જાતિસ્મરણ જ્ઞાન પામ્યો,
 તેણેકરી પોતાનો પૂર્વલો જા વીગે જે આગલા જામાં હુ દેમલનામા વામનો ઝુલપુત્ર હતો
 મહારાં સજન ઝુંડુલ મહારા ગપ દસતાં દતા તેથી મને ચિંતાહુર વેલીને મહારો સુપ્રતિષ્ઠ
 નામા મિત્ર મને ગુરુ પાસેં જઈ ગયો તેની પાસેથી મેં શ્રાવકધર્મ લીધો પણ અત અવસ્થામાં
 મહારી વામણી ન્હાની કાયાને નિવતો થકો મરણ સમયેં મહોટી કાયા પામવાનું મેં નિયાણું
 ફલું તેના યોગથી હુ મહોટી કાયા પાલો દાથી થયોહુ એનું જાણી તે દાથીયેં જગવાનને ક
 મલે કરી પૂજ્યા એ દાથીની ગત સાંજલી ઘપાનગરીનો ગસી કરત્તુ રાજા તિહ્વા આબ્યો તે
 દલામાં જગરાન નિહાર કરી ગયા જેથી રાજા ઘણો ડુઃલ્ય કરવા લાગો તેવારેં રૂંદે આવીને

तिहां नव द्वाथनी श्रीपार्श्वनाथ स्वामीनी प्रतिमा प्रगट करी पढी राजायें तेनी पूजा क
 रीने तिहां मंदिर कराव्यु ते स्थानकें कलिकुट्ट नामे तीर्थ थ्यु, द्वाथी मरण पामीने व्य
 तर देवता थयो ते चैत्यनो अधिष्ठाधिक थइ रह्यो ॥ एकवा समये राजपुरनो ईश्वर
 नामा राजा ते श्रीपार्श्वनाथ स्वामीने कावस्सगमां उजा देखी जातिस्मरण झान पाम्यो, तेणो
 करी पोतानो पूर्वलो जव दीगो तेथी मूर्हाँ आवी गइ पढी ज्यारे सावधान थया त्यारे तेने म
 त्रीयें पुढुं स्वामी तमे मूर्हाँ केम पाम्या ? तेवारें राजा बोळ्यो में मद्दारो पूर्वलो जव
 दीगो जे हुं वसंतपुर नगरमां एक कोढीयो ब्राह्मण दत्तो ते रोगना इ खने लीधे गगानवीमां
 पढीने मरवा तैयार थयो दत्तो एटलामां एक चारण मुनियें आवीने मुजने प्रतिबोध दीधो
 पढी समकेत वासनाथी दु नित्य चैत्यनां वर्जन करवा जाउ तिहां मुजने पुष्कल नामा
 आवकें दीगो थने कदेवा लागो के थरे आ कोढीयो मंदिरमां केम जाय ठे ! पढी ते आ
 वकें मुनिने पूठ्यु मद्दाराज ! ए कोढीउ मंदिरमां जाय ठे तेनो कांइ वोप ठे किंवा नथी तेवारें
 मुनि बोळ्या दूरथी नमवामा कांइ पण वोप नथी वली दे आवक ! ए ब्राह्मण आगामिक जवे
 राजपुरनगरे ईश्वर नामा राजा थाजो ते श्रीपार्श्वनाथजीने कावस्सगगे रह्या देखीने जातिस्मरण
 पामगो माटे दे प्रधान ! ते कोढीयो ब्राह्मण मरीने दु ईश्वर नामे राजा थयो दु, पढी ते ईश्वर
 राजायें चक्षिजावथी तिहा चैत्य कराव्यो तेमां श्रीपार्श्वनाथजीनी प्रतिमा थापी तिहां कुकुठे
 सर नामे तीर्थ थ्यु ॥ एक समये नगवान विद्धार करता थका कोइ नगर नजीक तापसनो
 आश्रम दत्तो तेनी पासें आध्या एटलामा सूर्य अस्त थयो तेवारें नगवान वडवुद्धने नीधि
 एक कुगानी पासें अन्न ध्याने कावस्सग रह्या ते अवसरमां पर्वजानो घेरी मेघमाली अ

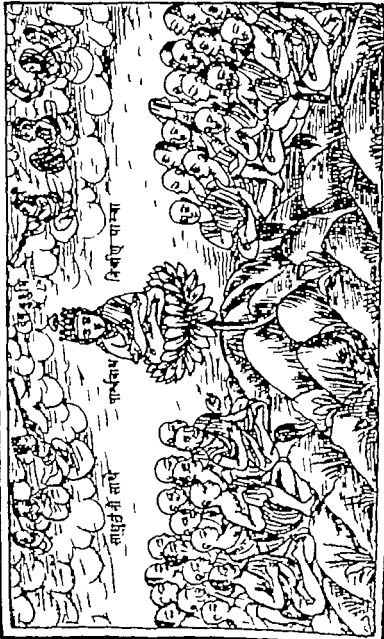

धમ વૈયતા અવધિદાનને વલે જગવાનને ફહાં ઠજા વેલી પૂર્વજવંદું વૈર સંજારી અમયે પૂલ્લો
 થકો ફોયે કરી ડપસર્ગ કરવા લામ્યો તેણે પ્રથમ વેતાલનાં રૂપ કરી જગવાનને વીવરાવ્યા
 પણ જગવાન તેનાથી મચ્છા નહી પઢી સિંહના રૂપ, વીંઢીનાં રૂપ, સર્પનાં રૂપ, હાથીનાં રૂપ
 વીજા પણ અનેક જાતિનાં રૂપ વિકૂર્ચિને જગવાનને ફરહવા લાગ્યો મસલવા લાગ્યો તોપણ
 જગવાન તેનાથી દ્વોન પામ્યા નહી ચલાયમાન થયા નહી તેવારે વિરોપ ક્રોધારુણ થડને ઘણો
 ગર્જારવ કરી વિજલી વિકૂર્ચી તેની સાથે કહપાંતકાલનો પવન વિકૂર્ચી તે પવને કરી ધૂલને
 ઝમાવતો થકો આકાશને પણ ઠાડ મૂકયુ અને ધૂલ સાથે મલેલા પાણીની મૂસલ ધારાયે
 વૃષ્ટિ કરી તથા વ્રહ્માંડ સ્ફોટ સદૃશ ગઢ્ઠારવ કચ્છો, દરો વિશાયે વીજલીના કણીયા ઠ
 તપન્ન કરી ત્રાસ પમાઢવા લાગ્યો તિહાં પાણીનું પૂર નવી જેલુ વહેવા લાગુ જોરવાલુ પાણી
 ચઢયુ, મેઘલીનેવિપે આકાશ અધકારમય થડ ગયું તે વચ્ચે જગવાનને કઠસુધી પાણી ડહુ
 આવી લાગ્યું તોપણ મચ્છા નહી તે સમયે ધરણેડું આસન ચલાયમાન થયું તેવારે અવ
 ધિદાન પ્રયુજી જગવાનને ડપસર્ગ થયો જાણીને પચાવતી પ્રમુલ અમમહોષીયો સહિત તિહાં
 આવીને પ્રયુને મસકેં ફણાટોપે કરી ડત્ર ધયુ અને પ્રયુના ચરણની નીચેં કમલની રચના
 કરી એ પ્રકારેં વરસાવના સમૂહને વધ રાવવા સ્માંગ્ય કરી પોતેં ફજાણી સહિત પ્રયુ આગલ
 નાટક કરવા લામ્યો પણ વરસાદ પહતો વધ થયો નહી તેવારે ધરણેડું જાણું જે પ્રલયકા
 લતો હમણા ઢે નહી તો આવા પ્રકારનો મેઘ કેમ વરસે ઢે એમ વિચારી અવધિદાને જોયું
 તો મેઘમાલી રૂત ડપસર્ગ જાણ્યો તેવારે મેઘમાલીને લલકાશો કે અરે ડુઠ, પાપિષ્ઠ, ડહાવ,
 અથમ, તેં આ ઇં અકાર્ય કરવા માન્યું ઢે પ્રયુયેં તો તાદારા ડપર ગુણ કચ્છો ઢે તે ડલતો

तुजने अवगुण यह परिणाम्यो तेथी तु विपरीत यझे एमनी उपर क्षेप करे ठे परंतु जग
वान पोते तो अतुलजना घणी ठे तथापि ते क्षमावत क्याछु ठे तेतो सहन करशे पण दुता
द्वारो अपराधसहन करनार नथी अरे मूर्ख ! तुजने रुढो उपवेश पण वैरकारी यह पक्ष्यो
तो हवे तुजने दु तादारी कमाइ वेखाढीश, तें स्वामीनी घणी आसातना कीधी ठे पण हवे
तु क्या नाशी जइश एम कही धरणेंदे तेना अ ~~अपराध~~ मूर्खुं तेवारे जेम धाजने वेखी स्रढो
तथा कयुतर जयघ्रांत पाय तेम कमठ जयघ्रांत थयो थको पोतानी वेवांगना सहित जग
वान पासैं आवी तेमना घरणनुं शरण ग्रही जगवानने नमस्कार करीनें पोतानो अपराध
खमाववा लाग्यो थने कहेवा लागो के हवे आजपढी दुं एम नही करीश ते जोइ धरणेंदे
कसुं के तुं महोटेने शरणे आव्यो माटे महारो साथमिं जाइ समजीने तुने मूछुं पढी दश
जवतुं वेर खमावी प्रभु पासे नाटक करीने कमठ पोताने स्थानके गयो थने धरणेंदे पण
नाटक करी पोतानी इडाणी सहित स्वस्थानके गयो आर्दी धरणेंदे त्रण विवस पर्थित जग
वानने मस्तके फणतु ठत्र राखुं तेथी ते नगरी अद्वित्रा एवे नामे करी प्रसिद्ध यह ॥ हवे
श्रीपार्श्वनाथ स्वामी अणगार थया, पांच समिति थने त्रण गुप्ति सहित थया यावत्
ग्रामानुग्राम विचरता आत्माने जावता थका प्रयाशी विवस वीत्या थने चोराशीमो
रात्रि दिन वर्त्तमान ठतां अनालानो पहेलो महोनो, पहेलु पखवादिषुं चैत्रवदि चो
थने विवसे, विशाखा नक्षत्रे चइमानो योग आवे थके, पहेला वे पद्दोरना काल सम
यने विपे, धावढी वृक्षनी हेवे पाणीयें रहित चखविदारो ठल्लतप कीधे थके, निर्व्याघात
पणे आचरण रहित समम परिपूर्ण जलजलता सूर्य सरखुं पशुं केवलज्ञान थने केवलवर्षन

प्रभुने उत्पन्न थपुं तेथीं सर्वे जीवोना नाव जाणता थका देखता थका विचरवा लाग्या ॥
 ॥ १५९ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने एक छुज, बीजो आर्यघोष, बीजो विशिष्ट, चोथो ब्रह्म
 चारी, पांचमो सोम, ठाणे श्रीधर, सातमो वीरनद, अने आठमो यक्षस्त्री ए आठ महोटा
 गम्भना घणी एवा गणधरोनी संपवा थइ ॥ १६० ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने आर्यविन्न प्रमुख
 शोलदजार साधुंठी उत्कृष्टी संपवा थइ ॥ १६१ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने उत्कृष्टी पुष्प
 चूला प्रमुख आदव्रीश हजार साधवींठी संपवा थइ ॥ १६२ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने
 उत्कृष्टी सुव्रत आविवेइ एक लाखने चोसठ हजार आवकोनी संपवा थइ ॥ १६३ ॥
 श्रीपार्श्वनाथजीने उत्कृष्टी सुनवा प्रमुख त्रण लाखने सत्तावीस हजार आविकांठीनी
 संपवा थइ ॥ १६४ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने उत्कृष्टी केवली नदी पण केवली सरस्वा
 एवा साढा त्रणशे चौव पूर्वधारी सुनिंठी संपवा थइ ॥ १६५ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने ठ
 ल्कृष्टी चौवशे अचधि हानिंठी संपवा थइ, एक हजार केवलींठी संपवा थइ, अगीच्या
 रसे वैक्रिय लब्धिवतोनी संपवा थइ, ठशे ऋक्षमति मनःपर्यवहानींठी संपवा थइ, एक
 हजार साधु मोक्ष गया, वे हजार आर्या मोक्ष गइ, आवशे विपुलमतिनी संपवा थइ, ठसे
 वावींठी संपवा थइ, वारसे साधु अनुचर विमाने गया एकावतारी थया, ए प्रभुना परिवा
 खु प्रमाण जाणवुं ॥ १६६ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथ पुरुषादाणीने थे प्रकारनी अंतगढ जूमि
 थइ तेमां एकतो युगतकृतजूमि ते श्रीपार्श्वनाथना चार पाट पर्यंत मोक्ष मार्ग चाल्यो
 वह्यो, बीजी पर्याय अतकृतजूमि ते जगवान केवल हान पास्या पढी त्रणवर्षे कोल्क सुनि
 सिद्धि पास्यो एटसे त्रणवर्षे मोक्षमार्ग चाल्यो ॥ १६७ ॥ ॥ ते कालने विषे ते समयने

विप्रे श्रीपार्श्वनाथ पुरुपावाणी त्रीशवर्षे पर्यंत घरवासे रह्या अने ज्याशी विवस ठगस्थपणे
 रह्या तथा ज्याशी विवसे न्यून सीतेर वर्ष पर्यंत केवल पर्याय पाल्यो परिपूर्ण सीतेर वर्ष
 साधुपणु पाळ्युं सर्व मली एकसो वर्षनुं आयुष्य पालीने, शेष रहेलां चार कर्म स्वपात्री आ
 श्रवसर्पिणी कालनो इपम सुपमा नामे चोथो आरो ते घणो वीती गयो अने स्वल्प रह्यो
 ते श्रवसरमा वर्षावनो पहेलो महीनो वीक्षु पखवाडियुं, एटले श्रावण शुदि आठमने विवसे
 समेतशिखर पर्वतनी उपर मास स्वमणना चवविहारा पाणीरहित तपमां अणसण कीधे
 थके सैलेसी श्रवस्थायें योग सवरीने तेव्रीश धीजा साधुं अने चोप्रीशमा श्रीपार्श्वनाथ
 पोते, विशाखा नक्षत्रमां चडमानो योग आवे थके मथरात्रिना समयमा लांवा दार्ये काउसगें
 उजा कान प्राप्त थया निरवाण पाम्या सर्व दुखथी रहित थया ॥ १५८ ॥ विशेष वात
 श्रीपार्श्वनाथ चरित्र थकी जाणवी, श्रीपार्श्वनाथ परमेश्वर पुरुपमाहे आवांनी एटले आवेय
 वचनीय ए त्रिरुवना धरनारा ठे एम प्रत्येक सव्वे जोढी वेखाडीयें श्रीपार्श्वनाथ स्वामी मोक्ष
 गया पठी वारसोने त्रीश वर्षे श्रीकल्पसूत्र पुस्तक उपर लावाणु केमके श्रीपार्श्वनाथ मोक्ष
 गया पठी अढीशे वें तो श्रीमहावीरस्वामी मोक्ष गया ते पठी नवशे एसो वर्षे पुस्तकारूठ थयुं
 ॥ १५९ ॥ ॥ इति श्रीपार्श्वनाथ चरित्र समाप्त ॥ ॥ द्वे पद्मानुपूर्वीयें करीने वावीशमा श्री
 नेमनाथ स्वामिनुं चरित्र लावीयें ठेयें ते कालने विप्रे, ते समयने विप्रे अरिहंत श्रीअरिष्टनेमि
 तेमना पांचे कल्याणक धित्रा नक्षत्रमां थया ते कहे ठे एक धित्रा नक्षत्रमां वेवलोकथी चव्या,
 वीजो धित्रा नक्षत्रमां जन्म थयो, त्रीजो धित्रा नक्षत्रमां वीक्षा लीधी, चोथो धित्रा नक्षत्रमां
 केवज ज्ञान ठपनुं, पांचमो धित्रा नक्षत्रमां मोक्ष गथा इति सकेय वांचना ॥ १६० ॥ ॥

ત્રિવેણ ગાંધના કહે છે ॥ તે કાલમાં તે સમયમાં શ્રીનેમનાથ સ્વામી આ વર્ષ કાલનો શોષો
 મહીનો, સાતમો પદ્મ દૃષ્ટે કાર્તિક વદિ ધારસને વિવસે અપરાજિત નામા મહા વિમાન
 જિહ્વા ધત્રીશ સાગરોપમનુ આપુ છે તિર્દાંથી ચવીને આ જલ્દીપના જરતેન્દ્રનેવિપે શો
 રીપુર નગરના સમુદ્રવિજય નામા રાજાની શિવાવેલી નામે ગ્રામી તેની કૂલમા મથરાત્રિને
 પ્રિપે ચિત્રા નક્ષત્રમાં ચંદ્રમાનો યોગ હોતે ઠતે ગર્જપણે આવી ઘપન્યા તેવારેં ચૌદસપ્ર મા
 તાયેં વીળાં ઇત્યાદિક સર્વે વર્ણન શ્રીમદ્વાવીર સ્વામીની પેરેં ફ્હાં પણ કહેલું ॥ ૧૭૧ ॥
 તે કાલને વિપે તે સમયને વિપે શ્રીનેમિનાથ અરિદંત વર્ષકાલનો પદેલો મહીનો, વીજુ પ
 લવાઠિયુ દૃષ્ટે શ્રાવણશુદ્ધિ પંચમીને વિવસે નવ મહીનાને સાઠાસાત વિવસ ગર્જમા પૂરણ
 થયે થકે યાવત્ ચિત્રા નક્ષત્રે ષષ્ઠમાનો યોગ આવેથકે પુત્ર પળે જન્મ્યા, ફ્હા જન્મ મહોત્સવ
 પ્રમુલ્ય સર્વ શ્રીમદ્વાવીરસ્વામીની પેરે શ્રીનેમિનાથજીના નામથી કહેલુ પઠી માતા પિતાયેં અ
 રિષ્ટનેમિ એવું નામ આપ્યું, તેનુ કારણ કહેઠે જે જગવાનની માતા શિવાવેલીજીયેં પત્નરમા સ્વ
 પ્રમાં અરિષ્ટ રક્ષનુ ચક્ર વીઠુ તેથી અરિષ્ટનેમિ એવુ નામ આપ્યું તથા લોકોનાં અરિષ્ટ ચૂક્યાં
 મટાઝ્યાં માટે અરિષ્ટનેમિ એવું નામ વીધુ હવે જગવાનને વાલપણામાં ફ્હાણી આવી રમત
 કરાવે જે ચારેં પ્રહુને ચૂલ્લ લાગે તેવારેં પોતાના અગૂઠાને ચૂશે તે અગૂઠામાં વેલો આવીને અ
 મૃતનો સંચાર કરે પરંતુ માતાનાં સ્તન ચૂશે નહીં એવા અનુક્રમે પ્રહુજી વૃદ્ધિ પામતા હવા પ્ર
 હુના શરીરનો સ્વામવર્ણ તે તથાપિ મહા સ્વરૂપવાન છે એકવિવસે શ્રીનેમિનાથજી પાલણામાં
 રમત કરે છે તે વસ્તે ઇન્દ્રમદારાજે પોતાની સન્નામાંદે પ્રહુના વલ પરાક્રમની પ્રવાસા કરી તે
 વાત કોશેક વેવતા અણસહતો થકો ત્યાંઆવી જગવાનને પાલણામાંદેથી કપાઢીને સવાલાલ

योजन दूर लई गयो तेवारे जगवाने आ कोइ वेवप्रयोग ठे एवुं जाणीने कांइक स्वल्प बल
 वेखावणुं तेथी वेवता नीचे आवी पळ्यो अने एकसो योजन पर्यंत धरतीमां पेसी गयो तेवारे
 इईं आवी अनुकंपा आणीने देवताने ठोठाव्यो अने जगवाने पाठा पालशामां मूकी स्त
 वना करीने इमद्वाराज पोताने स्थानकें गया ॥ ॥ हवें सूत्रकार आगल एवुं कदेशे के श्री
 नेमीश्वर जगवाने द्वारिका नगरीमां वीक्षा लीधी तेवारे सांजलनारने आर्वाका उपजशे के ज
 न्ततो शोरीपुरमां थयो अने वीक्षा द्वारिकामां लीधी ए वात केम मळे ए संवेदने मटाव
 वाने माटे याववोनी उत्पत्ति कदेठे ॥ ॥ पूर्वे हरि अने हरिणी ए वे युगलीया थकी हरि
 वश कुल प्रगट थयुं, ए वात आगल वश अशेराना अधिकारमां संक्षिपथी लखाइ गइ ठे ते
 पठो ते हरिराजानो पुत्र अश्व थयो अने तेनो पुत्र वसुराजा थयो तेना वशमां अनुक्रमें यइ
 राजा थयो तिर्दाथी यावववश प्रगट्यो पठी ते यइनो पुत्र शूरराजा थयो तेना वलो एक शोरी
 अने बीजो सुवीर ए वेपुत्र थया तेमां मढोटो पुत्र शौरी ठे तेने मथुरावुं राज्य आपीने सुवी
 रने सुवराल पाटे थापी शूरराजायें चारित्र लीडुं, पठी शौरिराजायें पोताना न्दाना जाइ सुवी
 रने मथुरावुं राज्य आपी पोतें कुशावर्त वेशमां जइ पोताने नामे शोरीपुर नामा नवीन नगर
 वसावीने तेवुं राज्य करवा लाम्यो अने सुवीर मथुरावुं राज्य करे ठे हवे शौरिराजाने अधक,
 वृष्णि नामे पुत्र थयो अने सुवीरने जोजकवृष्णि नामा पुत्र थयो ते जोजक वृष्णिने वली
 तयसेन नामा पुत्र थयो पठी जोजकवृष्णयें तयसेनने मथुरावुं राज्य आपी पोते
 वीक्षा लीधी, हवे अथकवृष्णिने वश पुत्र थया तेनां नाम कदे ठे एक समुद्रविजय, बीजो अ
 शोज, श्रीजो स्तमित, चोथो सागर, पांचमो हिमवत, ठो अचल, सातमो धरण, आठमो प्र

રણ, નવમો અન્નિર્વંદ્ર અને વશમો વસુદેવ એ વશે વશાર્દ કહેવાય હવે અથકત્વલ્લિયે પોતાના
 મહોદા પુત્ર સમુદ્રવિજયને શૌરીપુત્રું રાજ્ય આપું અને એજ અથકત્વલ્લિની એક કુતી અને
 વીજી માડી એ વે નામે વે પુત્રીઠ થઈ તેમાં કુતી પાંડુરાજાને પરણાવી અને માડી વમધોપ રા
 જાને પરણાવી ॥ ॥ ફહાં સંકેપથી પાંડવોની ક્ત્યલિ કહે છે, પ્રથમ ક્ષયજ્ઞેવજીનો પુત્ર કુરુ
 નામા થયો તેણે કુરુવેશ વસાવ્યો તેની પઠવાહે તેના પાટું અર્સલ્યાત રાજા યજ્ઞાયા તેમાંથી એક
 દક્ષિ રાજાએ દક્ષિનાગપુર વસાવ્યુ તેવાર પઠી કેટલોએક કાલ વીત્યાકેહે સુત્રમનામા ચક્ર
 વર્તિ રાજા થયો તેવાર પઠી વલી ઘણા રાજા થયાકેહે એક શંતનુ નામે રાજા થયો તેની વે
 સ્ત્રી થઈ તેમાં એકતો વિયાધરની પુત્રી ગંગા હતી તેને ગંગેય નામે પુત્ર થયો તેનું નીખ્મપિતા
 મદ્દ એનું ધીસ્રુ નામ લોકમાં પ્રસિદ્ધ થયું હતું અને વીજી રાણી સત્યવતી નામે હતી તેના વે
 પુત્ર થયા એકનું નામ ચિત્રાંગદ અને વીજાનું નામ વિચિત્રવીર્ય પઠી શતનુ રાજા ચિત્રાંગદને
 રાજ્ય આપીને પરલોક પ્રાપ્ત થયો હવે તે ચિત્રાંગદ એક વિવસે કોઈ નીજાંગદ રાજા સાર્યે
 પુદ્ધ કરતાં મરણ પામ્યો તેવારે વિચિત્રવીર્ય રાજા થયો તેની એક અંધિકા, વીજી અવાલિકા
 અને ત્રીજી થવા એ ત્રણ નાર્યાં હતી તેમાં અધિકાનો પુત્ર દુતરાષ્ટ્ર થયો તેની ગાંધારી પ્રમુલ્લ
 થાઠ સ્ત્રીયો હતી તેના દુર્યોધનાધિક સો પુત્ર થયા અને વીજી અંવાલિકાને પાંદુ નામે પુત્ર
 થયો તેની એક કુતી નામે સ્ત્રી હતી તેને એક યુદ્ધિષ્ઠિર, વીજો નીમ અને ત્રીજો અર્જુન એ ત્રણ
 પુત્ર થયા અને વલી ધીજી માડી નામે સ્ત્રી હતી તેનું અપર નામ પદ્મા એનું હતું તેના એક
 નકુલ અને વીજી સદેવેવ એવા વે પુત્ર થયા એમ વન્ને સ્ત્રીયોના મલી પાંદુ રાજાના પાંચ પુત્ર
 થયા તે પાંચ પાંડવો કહેવાળા, હવે વિચિત્રવીર્યની ત્રીજી સ્ત્રી થવા હતી તેને એક વિદુર નામે

पुत्र थयो एरीतें पाम्बोनो संवध संक्षेपथी कह्यो ॥ ॥ हवे अधकट्टिणनी वीजी पुत्रीजे
 वमवोप राजाने परणावी दती तेनो शिष्टपालनामा पुत्र थयो तेने ओकृण्यो मास्यो ठे एवीरीतें
 व्यग्रस्था कयापठी अधकट्टिण्यें वीक्षा लीधी, हवे मधुरानुं राज्य उग्रसेन राजा चलावे ठे तेनी
 धारणी नामे राणी ठे अने शोरीपुरनुं राज्य समुद्रविजयराजा चलावे ठे तेनी शिवावेवी नामे
 नार्यां ठे ते शिवावेवीने नेमिकुमार पुत्र थयो धीजा पण सर्व जाइए एकठा नेला रहे ठे हवे
 मधुरामां उग्रसेनराजा सुखे राज पाले ठे एक दिवसे ते नगरीनी वाहेर वनमां एक मासी छ
 पवासनो करनारो एवो एक तापस आब्यो तेनो एवो नियम ठे के महीनानी अवर कोइ आ
 वीने कहे के मद्दारे घेर पारणुं करजो तो तेने घेर पारणु करे पण वीजाने घेर पारणु करे
 नही अने जो नोतरुं आपनार धणी जूली जाय अने तापसने पारणुं कराववा माटे तेढवा
 सारु नही आवे तो वली वीजा एक मासतु पक्षकाण करी लीये एवो ते तापस मासिक
 उपवास करीने वनमां वेगो ठे तिहां उग्रसेन राजा रमवा गयो अने वनमा तापसने वेखी
 राजायें पोताने घेर पारणु करवानी वीनति करी पारणु करतु कबुल करवीने पोताने घेर
 आब्यो परंतु जे दिवसें पारणु कराववानुं दंतुं ते दिवसें विस्मृतिमा तापसने बोलाववा मा
 एस मोकळ्यु नही तापसें पण सांज सुधी वाट जोइ कोइ बोलाववा नही आब्यो तेवारे
 वली वीजा महीनानी तपस्थानो नियम करी लीघो तेवारपठी वली केटसेक दिवसें राजाने
 ते तापस याव आब्यो के अरे में आ केतु अकार्य कथुं जे तापसने नोतरिने जमवा तेळ्यो
 नही एम चित्तवी फरी पण तापसने जमवानुं आमत्रण करी आब्यो परंतु वीजी वार पण
 पारणाने दिवसें जमवा सारुं तेढवाने जूली गयो एवीज रीतें वली श्रीजे महीने पण नोतरुं

आर्याने जमाडवाने वसतें तेडवानुं चूली गयो तेथी तापसें राजा उपर क्रोध करीने विचाखुं
 जे आ छुट राजा मने नोतरुं आर्या जाय ठे ने जमाडतो नथी माटे जो मद्दारा तपनो प्र
 नाय होयतो दु एने नवातरमा डु ख देवावालो थावं एडु नियाणु करी तिहाथी मरण पा
 मीने उग्रमेन राजानी नार्यां धारणीनी कूखमां आवी उपन्यो तेना प्रनावथी राणीने त्रीजे
 मदीने राजानु कालछु खावानो मोहोळो उपन्यो तेथी शरीरें दुर्बल थइ तेने धणु राजार्यें
 पृष्ठु तेवारे मोहोला सवधि जेवी वात हती तेवी राजा आगल कही, पठी राजार्यें प्रधाननी
 अकलथी ते मोहोनो पूरण कसो राणीयें गर्ज पाहवाना घणा उपाय कक्षा पण गर्ज पळ्यो
 नही नेउट नय मदीना पूरण थये पुत्र जन्म्यो ते जन्मताज राणीयें तेने कासानी पेटीमां
 नाग्यीने माहे नामाकित मुडिका मूकीने ते पेटी यमुना नदीमा वहेवरावी दीधी ते कांसानी
 पेटी तरती तरती मधुराथी शोरीपुर आवी एवामां धृत अने तेलनो वेचनार सुजइ नामे वा
 लीयो ते यमुना नदीमां स्नान करवा आब्यो तेणे ते पेटी नदीमाथी बाहेर काढाडी लइने
 उपाडी जोइ तो तेमा घालक दीठो तेवारे ते वाणीयो मुडिकासहित ते घालकने ठानो
 मानो पोताने घेर लइ आबीने पोतानी स्त्रीने पुत्र सोंप्यो अने लोकाने कहेवा लाग्यो के म
 हारी स्त्रीने गूढगर्ज पुत्र थयो तेवुं नाम कस आपुं अमुकमे ते वाजक म्हाठो थयो तेवारे
 मल्लि करे लोकोना ठोकराउने मार आपे तेथी लोक आबीने सुजइने नित्य उल्लना आपे
 तेवारे वाणिये विचाखुं जे हुंतो सामान्य माणस हुं अने आतो राजपुत्र ठे माटे मद्दारे घेर
 ए केवीरीतें रही शके एडु जाणी वाणीयायें ते ठोकरो वसुदेव कुमरने जइ सोंप्यो अने कस
 पण वसुदेवजीनो चाकर थइ रह्यो तेमज वसुदेवजी पण कस उपर घणी रुपा दृष्टि राखवा

लाग्या एवा अयसरमां वसुराजाना वशमां वृहद्दथ राजा थया तेनो पुत्र जरासंध नामे प्रति
वासुदेव प्रण खंननो जोक्ता ठे ते राजशुद्धी नगरीमां राज्य करे ठे अने यावय पण सर्वे ते
नीज आह्वा पाले ठे ते जरासंध राजायें समुद्रविजयनी उपर दूतनी साथें एक कागल लखी
मोकख्यो के वेताढय पर्वत पासेनो रवेवासी सिंदनामे पक्षिपति ते सिंदपुर नगरनो राजा ठे
तेने जीवतो बांधी पकडीने जे मद्दारी पासे लइ आवे तेने दुं मद्दारी जीवयशा नामे पुत्री ठे
ते परणबुं अने वली एक नगर जे ते धणी पसंव करे ते नगरबुं राज्य पण आपु एवी री
तनो कागल बांचीने समुद्रविजयजी पोतानी सेना तैयार करी सिंद नामा पक्षिपतिने जी
तवा माटे चढाइ करवाने तैयार थया एटलामां वसुदेव कुमरे आवी समुद्रविजयजीने वज्यो
अने कंसने साथे लइ पोते सैन्य सहित ते राजानी उपर चढी गयो तिहां जइ कंसने आगे
वान करी तेनी साथे युद्ध कछु तिहां कंसे सिंदराजाने बांधी लावीने वसुदेवजीने स्वाधीन
कखो पाठलथी समुद्रविजयजीयें कोष्टक निमित्तियाने पूबधु जे वसुदेवजी अने जीवयशानुं
जोहुं मलबुं ठे के नथी? तेवारें निमित्तिये कखुं के ए जीवयशा जे ठे ते परस्था पढी श्वसुरना
कुजनो अने पोताना पिताना कुजनो एरीते धेदु कुजनो क्षय करनारी ठे माटे तमे विचा
रीने काम करजो मद्दारा वधनमां लगार मात्र संवेद जाणखो नही एवु सांजजी निमित्तियाने
शीस्य थायी विवाय कखो अने निमित्तियानी वातथी चिंतातुर थयो थको विचारवा लाम्यो जे
वसुदेवजी जीत्यो एवु सांजलक्षे तो जरासंध पोतानी पुत्री वसुदेवजीने आपडो अने ते
कन्या तो वंने कुजनो क्षयकरनारी ठे तो दवे आपणने एनो खो उपाय करवो एवो बि
तातुर थको बेवो ठे एटलामां तो वसुदेवजी पण सिंदराजाने बांधीने समुद्रविजयजीनी पासे

જાડ આખ્યો અને સમુદ્રિજયજીને પિતાતુર થયેલો વેલીને પુઠગા જાગ્યો જે તમે છીં વિ
 તામાં ઘેગા વો? તેવારેં વસુદેવજીનેં એકાંતમાં જાડ જડને સમુદ્રવિજયજીયેં, જીવયથા વેડું કુ
 જના કુપનેં કરવાચાલી છે એ વાત સંજલાવી તેવારેં વસુદેવજી વોલ્યા કે એ સિદ્ધરાજાનેં મેં
 ઘોંથો નથી પરંતુ મેં ઘોંથો છે એ વાત સાંજલી સમુદ્રવિજયજી વિચારમાં પડ્યા કે એ વાણિ
 યાના ગોકરામાં એટલું ગલ દોય નહિ માટે તેની દહીંગત પૂઠવાસારુ સુજડ વણિકને વો
 જાખ્યો તેણે સર્વે વૃત્તિત કહ્યો પઠી તે વાણિયાની પાસેંથી સુદિકા મગાવી કસનેં આપી સિદ્ધ
 રાજાસદિત મસનેં રાજગૃહનગરેં જરાસથ પાસેં મોકલ્યો જરાસથેં પણ મસનેં પોતાની પુત્રી
 જીવયથા પરણાવી વીધી અને વલી કસેં તેની પાસેંથી મધુરાનું રાજ્ય માગ્યું તેવારેં જરાસથેં
 પોતાનું સયલ સૈન્ય આપ્યું તે હેડ મસેં મધુરામાં જડ પોતાનો પિતા જે ઝમસેન તેનેં જીવતો
 જાલી કાષ્ઠના પોંજરામા નાલવી વીધો અને પોતેં મધુરાનું રાજ્ય કરવા જાગ્યો, હવે પોતાનો
 પિતા કાષ્ઠગિજરમાં પડ્યો થકો હુ સ જોગવે છે એવું જોડને કસનો ન્દાનો જાડ અતિમુક્ક
 નામે છે તે સંસારથી વિરક્ત થયો અને વીક્ષા જાડ ચાલી નિકલ્યો ॥ હવે વસુદેવકુમરેં
 પૂર્વજવમાં સ્ત્રીપણન કર્મ ગપાર્જન કયું છે તે પૂર્વજવની કથા કહે છે વસુદેવનો જીવ પાઠજા
 જવમાં કોડફક ગામનેવિપે નદીવેળ એ નામે કુસપુત્ર હતો તેનાં માતા પિતા વાલ્યાવસ્થામાં
 મરણ પામ્યા પઠી તે મામાના ઘરમાં રહીને મહોદો થયો તે જેવારેં યુગાન અવસ્થા પામ્યો
 તેવારેં કાજું રૂપ, કુવર્ણીની, ઘિલાડાના જેવી ન્દાની આંસ, ગણેશના જેવું મહોદુ પેટ, હા
 થીના જેવા મોટા વાંત, ઝંટના જેગ મોટા હોંઘ, વાનરાના જેવા ફાન, નાસિકા ઘાપઢી,
 ત્રિશૂળ કપાલ, ઇગેં કુરુપો વેલીને તેનેં ફોડ કન્યા આપે નદી સર્વે સ્ત્રીયો તેની નિવા કરે

તેથી ચિંતાતુર થયો થકો મમાના ઘરમાં કામકાજ કરું મૂકી વીધુ, મામાયે કશુંકે મ
 હારી સાત પુત્રી છે તેમાંથી એક તુજને પરણાવીશ તુ વિંતા કરીશ નહીં પઢી મામાયે પો
 તાની વીકરીયોને એની સાથે પરણવાનું કહું તેવારે તે સાતે જણીડ મોલી જે અમે મરી
 જાણ્યે તે કબુલ કરીયે પણ એ વાંતલાને તો કવાપિ કાલે પરણીયે નહીં એવું સાંજલી તે
 નવીપેણ મરવાને માટે કોઈએક પર્વત ટપર ચઢીને ત્યાંથી પઢવા લાગ્યો એવામાં એક મુનિ
 રાજે તેને વજ્યો અને કહું કે હે જોલા આવા પ્રકારે મરવાથી તાહારું હુ સ્વ મટે નહીં
 તિહાં પ્રતિવોધ પામીને ચારિત્ર લીધું અને સાધુડનો વૈયાવશ્ચ કરવાનો અગ્નિમદ્ધ ધારણ કર્યો
 વલી પોતે માસલ્લમણની તપસ્યા કરે અને સાધુડનો પણ વૈયાવશ્ચ કરે એક ધિવસે ૬૨મહા
 રાજે પોતાની સનામાં તે નવીપેણની વૈયાવશ્ચ કરવા આશ્રયી ઘણીજ પ્રશસા કરી કે એના
 સરસ્વો વૈયાવશ્ચનો કરનાર ધીજો કોઈ નથી તે વાતને એક વેવતા અણમાનતો થકો તિહા
 આખ્યો તેણે અતિસારના રોગેકરી યસ્ત થયેલા એવા એક સાધુડું રૂપ વિકૂર્વોને એક ગામને
 માહેર જઈ વેસાખ્યો અને વલી ધીજા એક સાધુનો રૂપ વનાવીને જિહાં નવીપેણ માસલ્લમ
 ણનું પારણું કરવા લાગ્યો છે તિહાં મોકલ્યો તે કઠિમ સાધુ આવીને નવીપેણને કહેવા લાગ્યો
 કે અરે, અતિસારના રોગવાલો સાધુ વહાર પખ્યો છે તેનો વૈયાવૃત્ત્ય કર તે સાંજલી નદી
 પેણ પારણુ કરું પઢતુ મૂકીને તરતજ તે સાધુની શરીર શુદ્ધિને માટે ગામમાં સૂજતુ
 પાણી લેવા સારુ ફરવા લાગ્યો પરંતુ તેપણ તે વેવે વેવમાયાથી અસૂંજતુ કરી વીધું લેવા
 યોગ્ય ક્યાંય મલે નહીં તોપણ મનમાં સ્વેદ આવતો નથી પણ ઢલટો પશ્ચાત્તાપ કરવા લાગ્યો
 કે અરે જુડતો સ્વરા કે ડું કહેવો નામ્યહીન તુ જે આવા મુનિડનો વૈયાવશ્ચ કરવામાં પણ

मने अतराय पढवा लागो ठे पढी एम करतां पाणी पण मळुं ते जइने साधु पासें आब्यो ते
वारे ते अतिसारी साधुयें रीक्षकरी जात मारीने पाणी ढोली नारुं अने कडेवा लाग्यो के अरे
मूर्खा आटलो वखत रद्दीने केम आब्यो एम कसुं तो पण तेना उपर रोप न कसो पढी ते सा
धुने पोतानी खांध उपर चढावी गाममां लइ घाल्यो तेवारे ते साधुयें देवमायाथी घली अस्यंत
झुंघित विष्टा करवा मांढी तेथी नवीपेणुं शरीर सपूर्ण मलथी जराइ गयुं तो पण नवीपेणने देव
अपज्यो नही एवी तेनी धीरज जोइ देव तुष्टमान थइ नवीपेणने वांवीने स्वस्थानके वेवलोकमां
गयो एवीरीते नवीपेणे धार हजार वर्षे चारित्र पाळुं अने घणा ग्रथोमां पच्चावन्न हजार वर्षे
चरित्र पाळुं एम कबेळुं ठे अंतें अनशन कसुं ते वखत कोइक चक्रवर्ति तेने वांवावा आब्यो तेवारे
चक्रवर्तिनी पटराणीने वेस्वी तेणे नियाणु कसुं जे हुं परजवे स्त्रीवृक्षन थावं एवु नियाणुं बांधी
तिदांथी काल करी वेवलोक गयो अने वेवलोकथी चवीने इहां वसुदेव थयो ठे तेनुं पूर्वे करेला
नियाणानां प्रजावथी कामदेव जेनुं रूप थयुं ठे ते वसुदेव जे वखत शौरीपुर नगरमां फरे
तेवारे ते नगरनी सर्व स्त्रीयो पोताना घर उघडां मूकी तथा बीजां पण सर्व कामकाज
पढतां मूकी रूपे मोदी थकी वसुदेवनी पढवाढे फरे अने जरतारुं कसुं पण माने नही
तेथी कोइ कोइना घरमां चोर पेसी जाय अने घर पण लूटी चाल्यो जाय एवु कृत्य जोइ ते
नगरना रवेनारा सर्व लोकोयें समुद्रविजय राजानी पासे जइ विनति करी के गामनी सर्व
स्त्रीयो घर सुनां मूकीने वसुदेव कुमरनी पाढल जमे ठे माटे जो तमे वसुदेवजीने नही वळो
तो अमने धीजे क्याइ रवेवानी जगा धतावो ते सांजली समुद्रविजय राजा बोल्या के दे पंचो !
तमे कहो गो तेम हुं करीश दवे तमे सुखे आपणे घरे जाउ अने सुखसमाधिमां रहो एम

कहीं महाजनने शीख आपी, थोड़ी वार पढी वसुदेवजी पण समुद्रविजयने पगे लागवा
 सारु तिहां आब्यो तेवारे वसुदेवजीने खोलामां वेसाहीने समुद्रविजयजी घोल्या के हे जाइ ।
 आज काल तु शरीरमां डुबल थइ गयेजो देखाय ठे ते इ जाणु तु जे तु इहां तिहां घणो
 रखहे ठे माटे बेलाये कुवेलाये कोइ छिइ जोइ ठल करीने ताद्वारा रूपनी खराबी करजो तथा
 वली आपणे राजा ठेयें माटे आपणा बैरी पण घणा ठे ते कोइ उपज्व करे माटे तु आ
 पणा घरना वगीचामां रम्या करजे पण बाहेर जमवातुं भूकी आपजे वली बाहेर जम
 वाथी विद्या शीखेली ठे ते पण नूली जइश एहुं सांजली वसुदेवजी पण विनयपूर्वक
 बोल्हो के तमारो दुकुम मद्दारे प्रमाण ठे एम कहीं घरनी बाहीमांहेज रमत करवा लाग्यो
 एवामा खनालो आब्यो तेवारे शिवादेवीयें समुद्रविजयजीने माटे घवन धसी तेनी कटोरी
 जरी टाकीने वासीना हाथमां आपी समुद्रविजयजी पासे मोकली ते कटोरी वासी लइ जाय
 ठे तेने देखी वसुदेव घोल्हो के आ छुं ठे ? वासी बोली दृष्टरने विलेपन करवा सारु चवननी
 कटोरी राणीयें दीधा ठे ते लइ जाचं तुं तेवारे वसुदेवजीयें ते वासीना हाथमांथी ठीनवी
 नइ पोताना अग उपर चंदनतुं विलेपन करी लीधुं ते जोइ वासी कोप करीने बोली जे
 ताद्वारां आवा लक्ष्मण ठे तेथीज तु वंदीखाने पढ्यो ठो ते सांजली वसुदेवजीयें वासीने
 पृष्ठु के वंदीखातुं ते वली कथु ! तेवारे वासीयें जवाव दीधो नही पण जेवारे घणो दठ
 करीने पृष्ठु तेवारे वासीयें गामना लोको सबधि विचार सर्व कहीं संजलाब्यो तेथी वसुदे
 वजी राजानी उपर तथा पंचोनी उपर अमये आपीने अर्द्धिरात्रे एकलो घरमांथी बाहेर
 निकली गयो, अने विचारुं जे ह्वेथी ए समुद्रविजयजी महारी आशा भूकीने पठवावे सोप

करवा नीकले नही एवो कोइ छपाय कहं पठी नगरनी घाहेर एक मढवाने वालीने पोलना
कमाड उपर लोहीना थकुसोथी लखु जे हे नगरवासी लोको ' तमे सांजलो इ तमोने तथा
महारा मढोटा जाइने सुख यवाने माटे वली नस्म थयो बु हवे तमे सुख समाधीमा रहेलो
एवी रीते लखीने चालतो थयो प्रजाते पोलीयें पोल उघाडी तेवारे मुडछ बळु वीठुं अने वसु
वेवजीना लखेला अकर वाची समुइविजयजीने जइ कछु समुइविजय तिहां आवी ते
ठुत्य जोइ शोकथी मरवा लाग्यो तेवारे प्रधानादि लोकोयें तेने समजावी राख्यो तोपण
शोकमां गरकाय थयो थको राज्य करे ठे हवे वसुवेव गामें गामे फरवा लाग्यो ते ज्यां ज्यां
जाय तिहा पूव करेला नीयाणाना प्रजावथी अत्यंत स्वरूपवान कन्याउ परणे एम क्पांक
वश, क्पांक वीश, क्पाक सो, क्पांक पांचसो कन्याउने परणे ते सर्व विद्याधरराजाउनी पु
प्रीयो तथा बीजा नूचरराजाउनी पुत्रीउ तथा जेत प्रमुख मढोटा घनाढ्य लोकोनी पुत्रीउ
जाणवी एम सर्वमली वढोतेर हजार कन्याउने वसुवेवजी परण्यो अने घणी विद्याउ पण
शीख्यो, एवा अवसरमां रोहक राजानी पुत्री रोहिणी नामे ठे तेनो स्वयंवर मन्प मन्पाणो
ठे तिहा त्रण खंमनो स्वामी जरासध आदि वेइने सर्वराजाउ ते स्वयंवर मन्पें आख्या ठे
तेमज समुइविजय प्रमुख सर्व यावो पण आख्या ठे ते रात्रियें वसुवेवजीने रोहिणीप्रइसि
विद्यावेवीयें आवी स्वप्नामां कछु के हे वसुवेव ' रोहिणीना स्वयंवर मन्पने विपे बु जा अने
तुजने ते रोहिणी परण्णे वली रोहिणी शिवाय बीजी पण एक कन्या तु हजी परणीश
एम सर्व तुजने ते कन्याउनी प्राप्ति हवे थवानी ठे माटे बु का सुतो गो ' प्रजातें तु तिहां
जाने एम कहीने पठी ते विद्यावेवीयें रोहिणीनी पासें जइ तेने पण स्वप्नामां कछु के तु मृ

दृग वजाववावाला कुवहाने परणजे ॥ हवे रोहक राजार्ये प्रजातें स्वयंवर मन्त्रप शणगासो त्यां
 सर्व राजा, राजकुमारो पण शणगार करी पोत पोताना नामना सिंहासनो उपर आवी
 विराजमान थया एटलामां रोहिणी राजकन्या पण पोताने शरीरे सोल शणगार करी स
 स्वीठये करी परवरी थकी हाथमां फूलमाला छेडने स्वयंवर मन्त्रपमां आवी तेवारे सर्व राजा ते
 कन्याने वेखवा लाग्या अने ठहीवारणी प्रतिहारिणी प्रत्येक राजाउंना गुण रूपाविकनो वर्णन
 करे ठे केमके ते रोहिणी सती ठे माटे काचमांथी सर्व देखी शके नदी तेथी प्रतिहारिणीये सर्व
 राजाउंने वर्णवी वेखाळ्या पण कुजवेवीना वचनने हृदयमां धरीने जे मुदग वगाहनारा कुवहाने
 रूपें वसुदेव आब्यो ठे ते एज वसुदेव एज वसुदेव एवो मुदगक्ष ष वजावे ठे तेने जोडने तेना
 गलामां वरमाला पदेरावी तेवारे कुवहो नाचवा लाग्यो अने मुखथी आरीतें शब्दोच्चार करतो
 हवो के अहो आ सर्व राजाउं करतां हुं अधिक जाग्यशालीं हुं जेमाटे ए सर्व राजाउं वेग
 रह्या अने मुजने वरमाला मली गइ एहुं जोइ ते मन्त्रपमां आवेला सर्व राजाउं ते कन्या उ
 पर कोप करीने, केटलाएकतो कन्याने निदवा लाग्या, केटलाएक कन्याना पितानी निदा क
 रवा लाग्या अने केटलाएक बोल्या अरे आ कुवहाने मारीने एनी पार्सेथी वरमाला खोंसी
 ल्यो फोकट घीजा उपर रीश करवाथी शुं धाय एहुं मांदोमांदे कहीने बोल्या के जेना मुजट
 कुवहा पासं घनेला ठे ते कुवहा पार्सेथी वरमाला खोंसी लीये अने तेनीज ए वरमाला
 पण जाणवी एहुं सांजली सर्व राजाउंना सेवक ते कुवहा पासं आव्या तेने कुवहे सोनाना
 मुदंगथी मारीने जमीन उपर नाखी बीधा तेवेखी सर्व राजा शख लहने मारवा बोळ्या तेवारे
 वसुदेवें सर्व राजाउंने विरूप करी नाण्या कोडनी घुडो माढी कापी नाखी कोडने रुंम मंड करी

નાલ્યો તે જોડે જરાસંઘ રાજાચ રામુદગિજયના સાંદાસું જોયું તેગારે રામુદગિજય રાજા બકતર,
 દોષ પહેરી ધનુષ ધાણ લઇને યુદ્ધ કરાગા ઘઘા તેને વેચી રસુવેર્ને જાણું જે નાડની સાચે જા
 ઢું નહીં તો દોને શુ મલાઈ સરૂપ પ્રગટ કરી વેલાઈું નદીતો સંગ્રામ થાશે એવો વિચારી
 ક્યુદાનું રૂપ ત્યાગી મુલંગ નાલવી વેદને સમુદગિજય પાસે એક ઘાણ નાલ્યો તેમાં રસુવેર્નો
 તમોને નમસ્કાર છે એવું છુર્ણમયી અદ્વસોથી લલેછું હુ તે ગંચીને સમુદગિજય વિસ્મય
 થયો અને વિચારું જે રસુવેર્ મરણ પામ્યાને કેશક તરસ થઇ ગયાં તો આદી રસુવેર્
 કિલેથી આલ્યો આતો કોડ ફંડજાલીયો મને જોજાતોતો નથી એવું વિચારે છે એટલામાં
 તો રસુવેર્ પણ આવી પર્ને લાગો તેગારે તો સમુદગિજયજીયે સારીવેર્ને ડાલ્યો અને સર્વ
 યાવ રાશી થયા જરાસંઘ પ્રમુલ્ય રાજા પળ રુષી થયા, મલોસ્ત્ર કરીને રસુવેર્ને રો
 ડિપી પરણાવી તથા આગલ પળ જેટલી સ્ત્રી પરણા દુતા તે સહુની દહીંગત સર્વે સમુદગિજ
 યજીને કહી પાગલથી ઘડોતેર દુજાર કન્યાદને ખેલી કરી વિમાનમાં ઘેસાડી લાગીને રસુવેર્
 વેર આલ્યા ॥ સુનેલને લીધે રસુવેર્જીને મધુરા નગરીમાં કંસ લઇ આલ્યો ત્યાં કંસ તથા રસુ
 વેર્જી યેહુ મધુરામાં રહે છે એકવા વેગરાજાની પુત્રી વેરહીજી, રસુવેર્ને પરણા આવી છે
 તે વેરહીજી અને જીગયા એ યે સાથે રમત કરે પણ જીગયા પોતાના ઘાપના ઘલના ગોંઠરી
 ઘમત છે દોને જેગારે વેરહીજીનો વિગલ મંદાણો તેગારે જીગયા મલિરાપાન કરી વેરહી
 જીને પોતાની લ્લાંધ ઉપર ઘેસાડી નાંચે છે એગા આસરમાં કંસનો ન્દાનો જાડ અશુભો નામા
 સાપુ થયો છે તે ગોંઠરી સારુ ફરતો થકો કંસને ઘરે આલ્યો તેને જીગયાયે વીઠો તેવારે મ
 ગોમત થઇ થહી મુનિને કંઠે ગલગીને ઘોલી જે છે વેરજી ! તમે નલા આસરમાં આલ્યા તો

तो हवे एक राजकन्या तमोने पण परणावीश एवु बोलती थकी तेने मूके नही तेवारे तेने
 वीवराववा माटे साधु बोल्या के अरे मूरखणी हुं छुं नाचे कूवे ठे जेने तें ताद्वारा खांध उपर
 वेसाही ठे तेनो सातमो गर्जे जे थारो ते ताद्वारा जरतारने तथा ताद्वारा पिताने मारवा
 वालो थारो एवा साधुनां वचन सांजली साधुने कळे वलगेली हत्ती ते मूकी वीधो त्याथी
 साधुतो विदार करी गयो अने जीवयशाने मव खतरी गयो मनमां शका पढी जे साधुनुं व
 चन खोटु थाय नही पढी ते वात एकांते जइ पोताना जरतार कसने कही कसें पण ते
 वात सत्य करी मानी तोपण ते वचन छुट्ट करवाने अर्थे विचारुं जे आ वात कोझने जाण
 वामां नही आवे तेवीरीतें एनो उपाय करवो एवु चितवन करी एक विवस वसुवेवजीने कसें
 राजी कसो तेवारे वसुवेवजी बोल्या हे कस ! ताद्वारा थपर हुं तुष्टमान थयो तु माटे माग
 माग जे मागीस ते दु आपीस एवुं सांजली कस बोळो जे हे मित्र ! हुं तुष्टमान थयो तो देव
 कीजीना पहेलवेलां साते गर्जे मने आपजे ते वात वसुवेवजीयें सरल चितथी मान्य करी
 अने कसने कसुं के हुं तमोने साते गर्जे आपीण एवीरीतें वसुवेवजी वचनथी वधाइ गया,
 पढी ते वात वेवकीजी आगज कही तेवारे वेवकीजीयें अझमत्ता सुनिनां कहेलां वचन वसुवे
 वजीनें सजलाव्यां अने कसुं के आ कस आपणा पुत्रोने लाइ मारी नाखरो ते सांजली वसुवे
 वजीने पश्चात्ताप थयो पण वचने बंधाइ गयो त्यां शो उपाय ? सत्युरुपनुं बोलखु फरे नही
 माटे सत्युरुपें जे बोलखुं ते विचारिने बोलखुं हवे एवा अवसरमां जरिलपुर नगरनो रेवासी
 नाग नामे शेव ठे तेनी सुलसा नामा स्त्रीने मृतवष्टा बोप ठे तेथी ते वधा सुवेला पुत्रने जन्म
 आपे ठे माटे ते स्त्रीयें अझम तपकरी बरणीमेथी देवजं आराधन कसं ते देव प्रीक्षा क

सुखसनीने
मुलेनीवोकराआयी

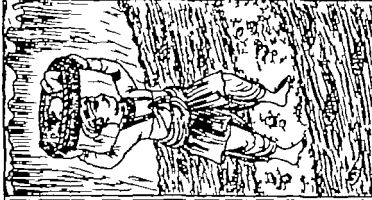
हरलीगनेवीर
अपुमदेरकी
मासुसिआया

राव

राव

ગાસમાં પ્રગટ થઈને ઘોઘ્યો જે મને શાવાસ્તે ઘોલાવ્યા તેગરે સુલસા ઘોડી કે હે વેગ મુજને
 મૃતક પુત્ર આપે તે તે જીવતા કરી આપ તેવારે વેવતા ઘોઘ્યો કોણું કર્મ દૂર કરાને હુ સમર્થ
 નથી માટે તાહારા પુત્રતો જીવતા રહેશે નહીં એ વાત નિશ્ચયાત્મક છે તથાપિ તારી પુત્રસવધિ
 ડગા હુ પૂરણ કરી આપીશ એવું કહીને વેવતા જતો રહ્યો પછી કર્મયોગે વેવકીજી અને સુ
 લસા એ વેદુને સાર્થેજ ગર્ભ રહ્યો અને સાર્થેજ જન્મ્યો તેવારે દરણીગમેપીયે વેવકીજીના જી
 વતા પુત્રો લાવીને સુલસાની પાસે મૂક્યા અને મૂલેલા સુલસાના પુત્ર તે વેવકીજીની પાસે
 લાવી મૂક્યા તે મૂલેલા ઘાલકોને ઋસના ચોકીવારોયે લડજડને ઋસને સ્વાધીન કસ્યા કંસે
 તેમને સિદ્ધા ઉપર પઢાવી મારી નાખ્યા એવીરીતે વેવકીજીના ઠ પુત્ર સુલસાની પાસે દુધિ
 પામ્યા અને સુલસાના મૃતક પુત્ર વેવકી પાસેથી લડને કંસે માસ્યા તે વેવકીજીયે પૂર્વેલા જ
 રમાં પોતાની શોકનાં સાત રત્ન ચોરી લીધાં હતાં તેથી શોક વિલગીર થઈને જેવારે ઘણું
 રુદન કરવા લાગી તેગરે એક રત્ન તેને પાહુ વીધું હલુ તે કર્મના યોગે અનિકથણા, અનત
 સેન, રિજયસેન, નિહતારિ, વેવયશા અને શશુસેન એ ઠ પુત્ર વેવકીજીના લડને દરણીગમેપી
 કેવે સુલસાને આપ્યા હયે વેવકીજીનો સાતમો ગર્ભ સાત મુપને સૂચિત પાંચમા વેવલોકથી
 ચર્મીને વેવકીજીની ઠૂલે આવી ઉપન્યો તે ગર્ભ જન્મતાંજ લડ જગાને માટે કંસનાં મા
 ણસો ચોકીવાર મેલેલા હતા તેથી વેવકીજીયે વસુવેવજીને કણુકે આ સાતમો ગર્ભ ઉત્તમ
 છે માટે કોણપણ ઉપાય ઠરીને કદાપિ એને માટે છું ઘોલું પહેતો છુતુ વોડીને પણ આપ
 શે, એ ગર્ભ રાસ્યો એ ગત વસુવેવજીયે સાંજલીને પછી વસુવેવજી જે વચત વેવકીજીને પ
 રણા હતા તે વચત જે વેવકીજીયે વાયજો આપ્યો હતો તેમાં ગોકુલગામ પણ સાથે આપ્યું

दहुं ते गोकुलगाममां नवनामें गोप तथा तेनी यशोवा नामें स्त्री ए वे रहे ठे तेपण ते वाय
 जामां आवी गया हतां एठजामां देवकीजीने गर्न ययो ते वएँ कालो हतो तेने देवी कृष्ण
 कृष्ण एवु कहीने वसुदेवजी तेने तिदांथी ठानो लइने निकली गयो ते वखत कसैं वेसाहेला
 चोकीवारोने निजा आवीगइ हती आगल जतां दरवाजो खोलोने निकल्यो तेवारे उग्रसेन
 बोळ्यो आ कोण ठे वसुदेवजी बोळ्या आ तादरुं काष्ठुं पांजरु जांगीने तेमांथी तुजने मुक्त
 करनार ठे एवु कही आगल वाल्यो मार्गमां यमुनानदीयें पण मार्ग आप्यो ते नवी उल्ल
 घीने गोकुलमां जइ यशोवाजीने ते बाजक सौंय्यो अने ते वखत यशोवाजीने पुत्री आवी
 ठे ते जइ आवीने देवकीजीने सौंपी पाठलथी कंसना पोरायत निजामांथी जाग्या ते बोळ्या
 हुं पुत्र आव्यो के पुत्री आवी तेवारे वसुदेवजीयें पुत्री आपी ते कंस लईने तेनुं नाक कापीने
 पाठी वसुदेवजीने आपी आ ठेकाणो अन्यवर्तीनीउ कहे ठे के कन्याने पण झिला उपर पठाही
 ते बीजली चझाइ ए वात मिथ्या ठे हवे कंस निश्चित ययो आणीगम गोकुलमां यशोवाजी
 वसुदेवना कहेवाथी कृष्णनुं पुत्रनी पेरे पालन पोपण करे ठे कस पण सुखें सुखें वृद्धि पामे
 ठे हवे देवकीजीने कृष्णजीने देखवानी घणी घणी चाहना रहे पण कंसनी बीकने लीधे पन्नर
 पन्नर दिवसें अथवा महीने महीने आज वस्र वारश ठे आज गोत्राट ठे आज काजली त्रीज ठे
 एवा नवा नवा उत्तर करी करीने गोकुलमां जाय तेने लीधे ते विवसो सर्व मिथ्यालीउना पर्व
 यया पठी तिदां जइ देवकीजी श्रीकृष्णने रमत करावे, दूध घवरावे, अने यशोवाजीने कहे के
 तादारो पुत्र मने घणो वछन लागे ठे एवां वचन कही पाठी घेर आवे एरोतें कृष्णजी बाज
 लीजा करता यका यशोवाजीनां मृप बही प्रमुखनां जाग्या मोली नाखे फोही नाखे इयावि

इहुं ते गोकुलगाममां नवनामैं गोप तथा तेनी यशोदा नामैं स्त्री ए बे रहे ठे तेपण ते वाय
 जामां आवी गया इतां एटलामां देवकीजीने गर्भ थयो ते वणैं कालो इतो तेने देखी कृष्ण
 कृष्ण एहुं कहने वसुदेवजी तेने तिदांथी ठानो लइने निकली गयो ते वखत कसैं वेसाहेला
 घोकीवारोने निजा आवीगइ इती आगल जतां वरवाजो खोलोने निकल्यो तेवारे अग्रसेन
 घोब्यो आ कोण ठे वसुदेवजी घोब्या आ तादरुं काष्ठनुं पंजरु नांगीने तेमाथी तुजने सुत्त
 करनार ठे एहुं कही आगल बाब्यो मार्गमां यमुनानदीयें पण मार्ग आप्यो ते नवी उद्ध
 धीने गोकुलमां जइ यशोवाजीने ते बालक सोंप्यो अने ते वखत यशोवाजीने पुत्री आवी
 ठे ते लइ आवीने देवकीजीने सोंपी पावलथी कंसना पोरायत निजामांथी जाग्या ते घोब्या
 छुं पुत्र आब्यो के पुत्री आवी तेवारे वसुदेवजीयें पुत्री आपी ते कंस लईने तेहुं नाक कापीने
 पाबी वसुदेवजीने आपी आ ठेकाणें अन्यवर्णीनउ कहे ठे के कन्याने पण शिला उपर पठाडी
 ते बीजली थलाइ ए वात मिथ्या ठे इवे कंस निश्चित थयो आणीगम गोकुलमां यशोवाजी
 वसुदेवना कहेवाथी कृष्णनुं पुत्रनी पेरे पालन पोपण करे ठे कृष्ण पण सुखें सुखें वृद्धि पामे
 ठे इवे देवकीजीने कृष्णजीने देखवानी घणी घणी चाहना रहे पण कंसनी घीकने लीधे पन्नर
 पन्नर धिवसैं अथवा महीने महीने आज वछ वारथ ठे आज गोप्राट ठे आज काजली त्रीज ठे
 एवा नवा नवा उत्तर करी करीने गोकुलमां जाय तेने लीधे ते विवसो सर्व मिथ्यावीउना पर्व
 थया पडी तिदां जइ देवकीजी श्रीकृष्णने रमत करावे, दूध धवरावे, अने यशोवाजीने कहे के
 तादारे पुत्र मने घणो वछन लागे ठे एवां वचन कही पाडी घेर आवे एरोने कृष्णजी बाज
 लीला करता थका यशोव

अनेक प्रकारनी रमत करतो विचरेढे एकदा वसुदेवजीयें देवकीने कष्टुके तमारे घणी वरवत तिहां
 जातुं नही कारणके जो कसने ए वातनी खबर पढ्यो तो वली कांश्क उत्पात करशे हवे जेवारे
 कृष्ण सात आठ वर्षना थया तेवारे तेने कजाउ शीखवा सारु रोहिणीना पुत्र बलदेवजीने
 कंसथी ठानो मोकल्यो अने ते ठानो रहेवानी बेतुचूत कंससंबंधि सर्व हकीगत बलदेवजीने
 निवेदन करी एम बलदेवजी अने कृष्ण वेदु जण गोकुलमां नवने घेर रहे थे अने बलदेवजी
 श्रीकृष्णने विचार्ल नणावे थे सर्व कजाउ शीखावे थे एम करतां श्रीकृष्ण चौदवर्षना थया हवे
 राम कृष्ण बन्ने नाइउ तिहां गोवालीआउनी साथे नाचे दूवे गाय वजावे नीला पीला वस्त्र
 पढेरे, कृष्ण पोताने मस्तके मोरपीठ राखे, मुरली वजावे, गोपीयोनी साथे गाय, आखो विवस
 रमत करे, सांजना घेर आवे एवा अवसरमां वली एक दिवसें कंसना मनमां एवी वात
 आवीके साधुनुं वचन छुट्टं थयुं के नथी थयुं तेनी चोकसी करवा माटे निमित्तियाने पूढ्युं
 के मने कोइ मारनार ठे किंवा नथी? ते सांजली निमित्तियो बोब्यो के साधुनुं वचन छुट्टुं
 नथी तादारो शत्रु कोश्क जगाये महोठो थइ रह्यो थे पण तादारो शत्रु मरण पाभ्यो नथी
 तेवारे कसें पूढ्युं ते केवीरितें मद्दारा जाणवामां आवे, निमित्तियो बोब्यो जे अरिष्ट
 नामा बलवने दमन करशे, जे कालीनागने वण करशे, जे तादारा केशी नामना घोढाने
 वमशे, जे खर अने मेप नामा खरोने मारशे, जे चंपोत्तर अने पद्मोत्तर नामा द्वाथीजेने
 मारशे, जे सारंग धनुष्य चढावशे, जे घाएरमछ अने सुष्टिकमछ ए बेने मारशे ते तादारो
 मारनार जाणजे ए वात सांजली कसें तेनी निगाह करवाने माटे पढइ वजाढाव्यो के जे
 कोइ सारंग धनुष्यने चढावे तेने मद्दारी बदेन सत्यनामा हुं परणानुं ए वात सांजली घणा

राजा तिहां नेला थया एवा अवसरमा वसुवैजनीनो एक अनादृष्ट नामा मदावलवत पुत्र
 ठे ते पण धनुष्य बढाववाने जाय ठे मार्गमां सांज पढी तेथी रात्रे श्रीगोकुलमा रह्यो तेने
 बलजन् ठंखततो दुतो तेथी तेनी घणी सेवा करी प्रजात थुं तेवारे अनादृष्ट बलजन्ने क
 देवा लाग्यो के एक बलावो आपो तो मने मथुरानो मार्ग वेखाढी आवे ते साजली बल
 नई श्रीकृष्णने अनादृष्ट साथे मार्ग वेखाढवा मोकब्यो मार्गे जता अनादृष्टनो रथ वृक्षोमां
 अटकी रह्यो ते अनादृष्टथी निकब्यो नदी तेवारे कृष्णजीयें ते धेदु वृक्षने जात मारी ठखेढी
 नाख्यां अने मार्ग करी रथ बाहेर रस्ते चढावी वीधो तेजोइ अनादृष्टीये तेने बलवान जाणी
 रथमां वेसाढी मथुरामां लइ गयो त्यां जइ अनादृष्टी धनुष्यने द्वाथ फरसवा लाग्यो वैवयोगथी
 पागो पब्यो तेवारे तेना उपर लोक दुस्या श्रीकृष्णें अनादृष्टीतुं दास्य थनु वेखी ते धनुष्यने सदेज
 ठपाढीने चढावी लीधु सत्यनामा पासे उनी हती तेणे श्रीकृष्णने वरमाला पेरावी तेवारे वसु
 वैवजी अनादृष्टी उपर क्रोधकरी कदेवा लाग्यो के एने शा वास्ते आंदी लइ आव्यो जा ह्म
 एज पागो मुकी आव ते सांजली अनादृष्टी ठानोमानो कभने गोकुलमा लइ आव्यो एटला
 विवससुथी आ बलजन् मदारो जाइ ठे एडु श्रीकृष्णना जाणवामां न हंतुं हवे अनुक्रमें श्री
 कृष्ण सोज वर्पनो थयो एवा अवसरमां कसैं केखी घोढो अने मेप घोढो तथा अरिपुनामा
 बलज ए सर्वने गोकुलमां मोकब्या ते जइ गोकुलमां उपडव करवा लाग्या तेमने श्रीकृष्णें
 मारी नाख्या एवा अवसरमां वली मथुरामां कसैं मल्लनो अखाढो मानथो तिहां घणा मल्ल
 एकठा थया ठे तेमां एक चाणूरमल्ल अने वीजो मुष्टिकमल्ल ए बे मल्ल घणा बलवान ठे ते
 वखत कसैं जाणुं जे धनुष्य बढाववावाजाने में सारीपेठे ठंख्यो नदी माटे खे कोझीने

તે આંદી આવે તો હું તેને મારી નાહુ એવું વિચારી એક ઘાસુ કંસ વેળે રહ્યો કે એવામાં શ્રી
 કૃષ્ણે સાંજણું જે આજ મધ્યયુદ્ધ છે તે દુ રેખવા જાઝ એવું ચિત્તેથી ઘલજડને યુદ્ધ જાણી પગે
 લાગી ઘોભ્યો સ્વામી આજ આઠા આપોતો મધુરામાં મધ્યયુદ્ધ જોવા જાઝ તેવારે ઘલજડે જાણ્યું
 જે તિહાં જવાથી કવાચ કંસની સાથે યુદ્ધ જાય માટે કૃષ્ણને જાણણાની વાત જણાવી
 આપુ એમ વિચારી ઘલજડ ઘોભ્યો દે યશોદા ! અમોને જ્ઞાન કરવા માટે ઠંડું પાણી આપ
 અમે આજ મધ્યયુદ્ધ રેખવા જશું તે વસ્ત યશોદા વીજા કોઈ કામમાં પઢી હતી તેથી ઘલ
 જડનું વચન સાંજણું અણ સાંજણા જેવું કરી વીધું તેવારે ઘલજડ ઘોભ્યો કેમ યશોદા તુ
 મદારા જાણું પાલણ પોષણ કરવાથી હું રાણી બની બેઠી ? વાસપણુ નૂલી ગડ જે થકી
 મદારી વાતને ગણકારી નહીં એવું કહીને શ્રીકૃષ્ણને સાથે જડ ઘલજડ ઘોભ્યો કે વાલો
 આપણે યમુનામાંદેજ જ્ઞાન કરીશું પઢી મધુરામાં જશું એમ યશોદાને કહવાં વચન ઘલ
 જડે કહ્યાં તેથી શ્રીકૃષ્ણ નારાજી થયો તેવારે માર્ગમાં ઘલજડે ઠ જાણે મારવા આવિક
 કંસ સંવધિ સર્વ વૃત્તાંત કહ્યું તથા આપણે કે જાણી માતાડ હુવી છુવી છે પરંતુ ઘાપ એકજ
 છે તેને કંસના જયને લીધે ફ્રાં શ્રીગોકુલમાં રાખ્યો છે તે વાત સાંજણીને શ્રીકૃષ્ણ ઘોભ્યો
 કે જો આજને આજ હુ મદારા ઠ જાણે મારવાનું ચૈર કંસ પાસેથી સેઠ તોજ હું સ્વેસ્વરો
 કૃષ્ણ ? એમ કહી માર્ગે યમુના નદીમાં જ્ઞાન કરવા પ્રવેશ કચો તેવારે કાલિયદ્વનો કાલી
 નાગ આવ્યો તેને શ્રીકૃષ્ણે પકડીને નાક વીધી નાકમાં કમલવેલથી નાથી તેના ડપર ઘડી
 અસવાર થઈને ઘોઢાની પેઠે ઘોઢાઓ આ વાત લોકોયે જડ મધુરામાં એક ઘીજાની પાસે
 કરી કંસે પણ લોકોના મુલ્યથી સાંજણી જે આજે નવ ગોવાલીયાના પુત્રે કાલિનાગને વમ્યો

एटलामांतो राम कृष्ण वेदु जाइ घणा गोवालीयाना हुंये परवसा थका नगरने धारण
 थाय्या तिदा चपोत्तर अने पयोत्तर ए वे द्वाथीये तेमने रोख्या तेथी घ्या गोवालीया भरवा
 लाग्या पठी वलनई अने ठण्णे मली द्वाथीजेना वतोसल वसेढी नाखी द्वाथीजेने वपाही
 दूर फेकी वीधा तेथी द्वाथीउ मरण पाम्या पठी कृष्ण वलनइ वेदु जण मधने अखाहे
 थाय्या तिदा एक राजाने मच वपरथी नीचे पटकीने ते मच खपर वेठा त्यां वलनई श्री
 कृष्णने पोतानुं सर्व कुदुंव वताय्यु वली कस पण वेखाळ्यो अने कथुं के ए कंस आपणोल
 ठे परतु इष्ट ठे एटलामां कसें पण घायूरमल्ल अने सुष्टिकमध्न ए वे ने युद्ध करवा तयार
 कसा अनुक्रमें ठण्णजायें घायूर मधने माखो अने वलनई सुष्टिक मधने मारी नाख्यो ए
 रीते वेदु मधने मरण पामेला जोइ कंस क्रोध करीने बोळ्यो अरे सुजटो जेणे ए वने सर्पने
 पाजण पोपण करी मद्दोटा कसा ठे ते नव अने यशोवाजी वेदुने बांधी पकडीने इहां लई
 थावो एटले घाणीमां पीली नखावीये एतु कसनुं बोलवु साजली श्रीकृष्ण रोपारुण थ्या
 थका कूवको मारीने कसने कहेवा लाग्या अरे इष्ट महारा ठ जाइने तें माखा ठे तेदु इंदु वेंर
 सेउ इ एम कही कसनी चोटली पकडी, नीचो नाखी वेइ, मूकी मारी तेथी कस मरण पामी
 नरके गयो याववोये मली उमसेन राजाने पांजरामाथी वाहेर कादाही दूटो करी सजामां
 लई थावी वेसाळ्यो, तेवारे लोकोये जाणुं जे आ राम अने कृष्ण वेदु वसुदेवना पुत्र ठे
 पठी उमसेन राजाये सोल वर्षेनी उमरवाला श्रीकृष्णजीने प्रणसे वर्षेनी उमरवाली सत्य
 नामाने परथावी वीधी हवे याववोये जरसथथी वीक पामीने जीवयस्थाने पूठणुं के कंसने
 अक्षिसस्कार करीये ? तेवारे जीवयशा बोली राम कृष्ण तथा बीजा पण घ्या याववोनी

चित्र दी

સાથે કંસને વાહુ વેવાયો તમે છુડતો સરા છું થાય છે? તે સાંજની કુળજી બોલ્યા કે અરે જારે
 છું તારાથી થવાનું છે એવું સાંજની જીવયશા તિહાંથી નિકલી પરવારી રાજગૃહમા પોતાના
 પિતા પાસે જઈ યથાએ માથે રોવા લાગી અને કહ્યુંકે તાદારા જીવતાં યાવવોયે તાદારા
 જમાડ્ને મારી નાલ્યો યાવવ ધણા ઠન્મત્ત થયા છે તે સાંજની જરાસંધ બોલ્યો હે પુત્રિ! તું
 ધીરજ ધર જે થવાનું હટુ તે થયું હવે એ રામ કુળ વેદુ મદારા અપરાધી છે તે વેદુને આવી
 મદારે સ્વાધીન કરી જાગે તોજ યાવવો મદારા રાજમાં રહી શકશે નહીંકાંતો હુ એ સર્વે
 યાવવોને મારી નાલ્લીશ એવી રીતે જીવયશાને વિલાસો આપી સંતોષી પઠી એક સોમનામા
 સાર્મતને યાવવોની પાસે જરાસંધે મોકલ્યો તે યાવવો પાસે આવીને સમુદ્વિજય પ્રમુલ્લ
 રાજાડીને કહેવા લામ્યો કે હે યાવવો! તમે મદારી વાત સાંજનો કે, જે થવાવાલુ હનું તે
 થઈ ગયું હવે માત્ર એક રામ અને બીજો કુળ એ બે ગોવાલીયાના ઢોકરા છે તેને વાંધીને મ
 દારી સાથે આપી જરાસંધ પાસે મોકલી આપો એ વાસોને હીધે તમારા સર્વ યાવવકુલનો
 દુશ્મ કરાવો નહી, તે સાંજની સમુદ્વિજય બોલ્યા અરે સોમ! હુ સમજતો નથી જે એવા
 ગુણવાન અને ધનવત પુત્રોને મરાવવાને અર્થે અમે તુજને આપી વડ્યે તો હવે અમે હુદ થયા
 તે કેટલા એક કાલ પર્યંત જીવતા રહીશું માટે જે થવાનું હશે તે થશે અમે કાંઈ અમારા
 પુત્ર આપીશું નહી વલી વલનડ બોલ્યા કે અરે સોમ તું પિતાડની પાસેથી પુત્રને માગતા
 જજાતો નથી છું? અરે હજીતો અમે અમારા એક નાડ મારવાનું કંસ પાસેથી વેર લીધુ છે
 પરંતુ પાંચ નાડ બીજા માસા છે તેનું વેર સેતું બાકી રહ્યું છે માટે તું જીવવાની ચાહના રા
 સ્વતો હોયતો ફ્દ્વાંથી ચાલ્યો જા નહીંકાં તને તો હમણાજ ફલ વેસ્વાહીશ એવું સાંજની સો

मनामा सामत धीक पामीने जरासंध पासे गयो पाठलथी याववो जय पाप्पा थका कोष्टिक
निमित्तिपाने पूठपुं के अमारो जय ध्या थरो ते विशा अमने वताव तेवारे निमित्तियो बोल्यो
तमारा कुलमां राम अने रुण्ण महापुरुषो ठे वली नेमीश्वर जगवान तीर्थकर ठे माटे त
मारो कोई रीते विगाढ थवानो नथी परंतु दाल तमे रुण्णने राजा करीने पठी पश्चिमविषायें
जाव ते मार्गमां जतां जे स्थानके सत्यनामा, पुत्रदुं जोडछु प्रसवे ते स्थानके तमारे
रही जाडु तिहां तमारी वृद्धि थवावाली ठे पण आढी तमारे रहेतु नदी एवं सांचलीने
शौरीपुरथी समुद्रविजय प्रमुख अगीश्वर कुलकोटी यावव नीकल्या अने मधुराथी उग्रसेन
प्रमुख सात कुलकोटी याववो एकठा थइने सर्व कुटुबसहित सोरठ वेश तरफ चाल्या हवे
तिहां सोम नामा सामतें राजगृह नगरे जइ राजा जरासंधने समाचार विदित कस्या जरा
संध पण सैन्य सङ्ग करी याववो उपर चढाइ करवा तयार थयो, ते वखत जरासंधनो पुत्र
कालकुमर बोल्यो के जो मदारु नाम काल ठे तो दुं सर्व याववोने कालरूप थइ मारी ना
खीश जो याववो आकाशमां उंचा गया दशे तो नीसरणी मांमीने उपर आकाशमां जइ
याववोनो नाश करीश अने जो याववोयें जमीनमां प्रवेश कस्यो दशे तो जमीन खोदीने दुं
पण प्रवेश करी तेमने मारीश जो पाणीमां याववोयें प्रवेश कस्यो दशे तो दुं पण पाणीमां
प्रवेश करी तेमने मारीश तथा जो अग्निमां याववोयें प्रवेश कस्यो दशे तो दुं पण अग्निमां
प्रवेश करीने याववोनो नाश करीश एवं पण जइ पांचशे नाक्ष्यो सहित पिताने नमस्कार
करीने कालकुमरे याववोनी पठवाढे चढाइ करी अने जीवयशाने पण जती वखते कहेवा
लाग्यो के महारा वनेवीजीनुं वैर याववो पासेथी जठे तो मदारु नाम काल करी जाणजे

चित्र दीप्त

जगदन्तर्गत रत्न

दोसी रुद्रन कर्तव्य

नारायण

आमिष धर्मोत्तम

तेमारे जीवियशायें आशीर्वाद आप्यो अने कष्ट के नाइ ताद्वारुं मृत्यु थाय तो जले थारु पण
 यादवोनो दूय करजे ए रीतें जेम थवानु ठे तेम जीवियशाना मुखमांथी वचन पण नीकल्यु
 हवे पांचसो जाइजसहित घणी ताकीदथी कालकुमर चढ्यो ते चालतां चालतां जेवारे या
 दवोथी एक विवसना मुकाम जेटसे थतरे आवी रह्यो एटलामां श्रीनेमीश्वर तीर्थिकर, कृष्ण
 वासुदेव, राम धनदेव बीजा पण वली तन्त्र मोक्षगामी एवा घणा जनो याववोना परि
 वारमां ठे तेमना पुण्यना योगें खेची थकी याववोनी कुलदेवी आवीने याववोनुं मुकाम
 तथा कालकुमरनुं मुकाम जे जे स्थानके हनु तेना वचला मध्यभागमां एक पर्वतनी रचना
 करी ते पर्वतना मार्गमां एक चिता सलगवी ते चितानी पासे वली एक मोशीनुं रूप करीने
 कुलदेवी रुदन करती थकी वेठी तेने कालकुमरें आवीने पूठयुं के आ चितामां कोण बल्या
 ठे थने हुं शावास्ते रुदन करे ठे तेवारे कुलदेवी ठल करी रोती थकी बोली के हे पुत्र ! का
 लकुमरना जयने लीधे सर्व यादवोनु कुटुव आ चितामा वली नस्म थइ गयुं ठे कोइ पण
 यादव रह्यो नही माटे हुं तेमनी कुलदेवी बु तो हवे मने कोण पूजरो ए कारण माटे मुजने
 थड्डु डख लाग्यु तेथी रुदन करुनु ते वात सांचली कालकुमर पोताना मुखें करेली प्रतिज्ञा
 राखवा माटे घणा सामत तथा केटलाएक जाइयोसहित तरवार काढाहीने यादवोने मा
 रवा सारु अग्निमां पढ्यो अने वली नस्म थइ गयो पढी प्रजाते वाकी रहेला जरासधना
 जलकरमादेला लोको देवमाया जाणीने पाठा फरी राजगृहे जइ जरासधने सर्व वृजांत
 कष्टुं हवे थाही सर्व यादवो मोज मजामा खुशी थया थका पश्चिम समुद्रना तट उपर
 आया तिहां सत्यनामायें ब्रमरनामा पुत्रनुं जोडुं जण्यु तेवारे नैमित्तिकना कहेवा प्रमाणे

यादवो सर्व तिर्दाज रह्या पढी कृष्ण महाराजें अष्टम तप करी सुस्थित नामा लवणाधिप
देवतुं आराधन कथुं तेथी देवता प्रत्यक्ष आवी उजो रह्यो तेनी पासेथी श्रीकृष्णे रवेवाने
सारु जगा मागी तेवारे देवतायें कथुं इंदमद्वाराजने पृढीने तमोने जगा आपीण एवु कढीने
सुस्थित देवता इंद महाराज पासे जइ सर्व वात कढी इइ धनद नामें जंमारीने मोकल्यो
तेथो आवीने वार योजन लांबी अने नव योजन पोढोली एवी एक द्वारिका नगरी बनावी
तेने फरतो अद्वार द्वाथ उचो अने वार द्वाथ जाढो तथा नव द्वाथ पृथ्वीमा उंमो एवो सो
नानो कोट वनाव्यो ते कोटने रत्नना कांगरायें करी शोजित कसो वली ते कोटनी चारे वाछु
फरती स्वाइ करी तथा वाढी घाग घगीचाउ सहित एवो ते सुवर कोट बनावी पढी धनवें ते
द्वारिका नगरीमां श्रीकृष्णने वसवानी आझा आपी ते नगरीमां एक सातजूमिवाछु कळप
वृक्षोनी वाढीसहित एवु घर श्रीकृष्णजीने रवेवा सारु घनाव्यु वली ते घरनी एक वाछु
समुद्रविजयादिक वक्ष जाइउने माटे घोरे घनाव्यां तथा ते श्रीकृष्णना घरनी बीजी वाछुमां
वली उग्रसेनतुं घर घनाव्यु तेनी वाछुमां वली बीजा सर्व जाइउना घर बनाव्यां ते सर्व घोरो
त्राण विवस पर्यंत घन, धान्य, वस्त्र, घरेणा प्रमुख उत्तम वस्तुंथी जरीने श्रीकृष्णने स्वाधीन
करी धनद देवता स्वर्गमां पोताने स्थानके गयो दवे सर्व यादवोये मली द्वारिका नगरीमां
वास कसो तिदां यादवोना कुंटुवोनी दृढि यवा लागी ते अनुक्रमे पञ्चाश वर्षनी सुवतमां
अद्वार कुलकोढी यादवोमांथी वधीने उपलब्ध कुलकोढी यादवोनी वस्ती यइ एवा अथवसरमां
राजगृही नगरीमां कोइ रत्नकंवलना व्यापारीउयें आवीने एवी वात करी के आ नगरीमां
कांइ माल नथी सत्वविनानी निर्धन लोकोये करी जरेली ठे कारण के अमारा रत्न कंवलना

सेवावाला पण कोइ आवा शहरमा निकल्या नही अने दारिकामां याववो वसे ठे ते महा
 सुखी ठे एवीरीतें दारिका नगरीनी प्रवासा जरासंधें सांजलीने विचाखु के महारा वैरी हज्जी
 लगण जीवता ठे मोटे हवे एनो नाथ करु, एम चित्तवी सेना लइ युद्ध करवा चाल्यो एवामां
 नारव क्षीयें जइ श्रीकृष्णने कहुं के तमारे चेतवुं होय तो चेतजो जरासंध तमारा उपर
 चढी आवे ठे ते सांजली श्रीकृष्ण पण सेना तयार करी लढवाने तेनी सामे चाल्या तेणे
 पंचासरा गामनी पासे आवी पढाव दीधो सुकाम कहुं अने जरासंधनु लइकर पण पंचा
 सरा गामथी चार योजन दूर आवी पोदोछुं तेमा जरासंधनु लइकर चक्रव्यूहना न्यायथी
 अने श्रीकृष्णनु लइकर गरुडव्यूहना न्यायथी एवा आकारे आवी पढाव दीधो ते बेहु ल
 इकरने माहोमांदि मढोडु युद्ध थयुं लाखो गमे सुजटो मरण पास्या ठे इत्यादि विशेष अधि
 कार श्रीनिमिनाथचरित्रावि अनेक ग्रंथोथी जाणी सेवो, आंही ग्रंथगौरवना जयथी लखता
 नथी हवे ते बेहु तरफवाला सुजटोनी लढाइ चालतां श्रीकृष्णने जीतवो आपणने कण
 थइ पढवो एवुं जरासंधें विचारीने कोइ उपाय न सूजतां जरा नामें एक बाण हतो ते श्री
 कृष्णनी सेना उपर नाख्यो तेथी श्रीकृष्णनी सर्व सेना मुखें लोही वमती मूर्ध्ना पामी गइ,
 तेवारे श्रीनिमिनाथजीना कहेवाथी श्रीकृष्णें अछम तप करी धरणेंइने आराध्यो धरणेंइ आ
 वीने आगामिक तीर्थकर श्रीपार्श्वनाथजीनी प्रतिमा श्रीकृष्णने आपी तिहा मगल निमित्तें श्री
 कृष्णजीयें सुस्थित वेवें आपेलो शख वजाव्यो अने धरणेंइ आपेला विधनुं स्थापन कछु
 तिहां श्रीशखेश्वर एवे नामें तीर्थ थयु ते आज लगण मोछव ठे कोइक आचार्य वली एम
 पण कहे ठे के श्रीकृष्णजी त्रण विवस उपवास करी वेग ते त्रण विवस पर्यंत श्रीनेमि

તાપ સ્વામીયેં સગ્રામ કર્યો વલી ઇંદ મદારાજેં માતલી નામા સારથી સહિત રથ મોકલ્યો
 તેના ઉપર ચઢીને નેમિનાથજીયેં શશ્વ વજાવ્યો તેથી જરાસંધની સેના શિથિલ થઈ ગઈ, અને
 પણ કિવસ શ્રીકૃષ્ણેશ્વર પાર્શ્વનાથની મૂર્તિનો ન્હવણ પોતાની સેનામા શ્રીકૃષ્ણેં ઠાંટણુ તેથી
 શ્રીકૃષ્ણજીની સેના સક્ક થઈ ઢેવટ કોઈ પણ રીતેં શ્રીકૃષ્ણને જીતવાનો ડપાય જરાસંધને
 ડૂલ્યો નદી તેવારે શ્રીકૃષ્ણને મારવા સારુ જરાસંધેં પોતાનુ શ્વક તેના ઉપર ચલાવ્યુ તેથી કાંઈ
 શ્રીકૃષ્ણનું ઘગઢયું નદી પણ ડલડું તે ચક્ર શ્રીકૃષ્ણને ધ્રણ પ્રવહિણા આપીને તેમના હા
 તમાં આવી ઘેટું પઠી તેજ ચક્ર જઈ શ્રીકૃષ્ણેં જરાસંધ ઉપર ચલાવ્યું તેણે જરાસંધનુ
 ત્સક ઢેવી નાસ્યું તે વસત રેવતાંડ આકાશમાં વેવડુડની વગાહીને વોલ્યા જે શ્રીકૃષ્ણ ન
 મો વાસુદેવ થયો, તે વાત સાંજની સમસ્ત જરાસંધની સેના આવીને શ્રીકૃષ્ણજીની સેવા
 તં હાજર થઈ પઠી શ્રીકૃષ્ણ દારિકામાં આવ્યા સુલ સમાધિમા ધ્રણ સંમનું રાજ્ય ખોગવતા
 નેંદાં રહ્યા ઢે વદોતેર કુલકોઢી યાવવ દારિકામાં રહે ઢે અને સાત કુલકોઢી યાવવો દા
 લેકાની વાદેર રહે ઢે તથા મહાપુરુષ સમુદ્વિજયાવિક વડો વસાર તથા ઘ્વજવેવાવિક પાવ
 લદાવીર એટલે મદોટા યોધા, તેમજ ડમસેનાવિક સોલ હજાર રાજાંડ તથા પ્રદુષ્ઠાવિક સાઠા
 ણકોઢ કુમર તથા સાંઘાવિક સોલ હજાર ડુર્વિત કુમર અને વીરસેન પ્રમુલ એકવીશ હજાર
 રીર તથા મહાસેનપ્રમુલ ડપન્ન હજાર વલવત રાજાંડ એ સર્વ દારિકામાં વસે ઢે વલી રુ
 કેમણીપ્રમુલ ધમ્ત્રીશ હજાર રાણીંડ તથા અનગસેના પ્રમુલ અનેક ગણિકાંડ એવા પરિવાર
 િહિત પરવસો થકો મદોટું રાજ્ય શ્રીકૃષ્ણજી કરે ઢે એવા અવસરમાં ઇંદમદારાજેં શ્રીનેમિ
 નાથજીના બલની પ્રશંસા કરી તેવારેં તે સજામાં કોઈ મિથ્યાલી રેવ ઇંદમદારાજના વશનને

नदी मानतो थको गिरनार पर्वत उपर आब्यो तेथें त्यां सुरंधरा नामें नवीन नगर वसाव्यु,
 तेमां ते देवता पोते आवीने मनुष्यनु रूप धारण करीने रह्यो अने द्वारिका नगरीना रहे
 नारा लोकोने नित्यप्रथें घण्टुज दुख देवा लाग्यो, खपडव करवा लाग्यो, ए वात सांजली
 ने मद्दा अन्निमाननो धरनार एवो अनादृष्टि ते देवने पकडवा सारुं गिरनारनी उपर ते देवें
 वसावेला नगरनी उपर चढी आब्यो, तेने देवतायें देव मायायें करी जीती लीधो अने
 बांधीने पोताना नगरमा लइ गयो, ए वात साजलीने समुद्रविजयजी तेनी साथे लढवाने
 माटे जवाने तयार थया तेवारे राम कृष्ण वे जाइए समुद्रविजयने वज्यो, अने पोते
 लढाइ करवा सारु गया तेने पण देवतायें दुरावीने पोतानां नगरमां लइ जइ बदीस्थानामां
 नाखी वीधा, तेवारे द्वारिकामा दाजकझोल थइ रह्यो अने लोको कडेवा लाग्या के राम कृष्ण
 वे जाइ दारी गया तो हवे आपणी रक्षा कोण करी शकशे ? तयार पढी सत्यनामाजी प्रमुख
 स्त्रीजे जइ श्रीनेमनाथजीने कणुं के तमे अनत बली ठतां तमारा जाइने शत्रु दुख आपे
 ठे तो एथी तमारी लाज जाय ठे तेवारे नेमीश्वर जगवान एकला रथमां वेशीने शत्रुना न
 गरने चारे वासु रथ फेरब्यो तेथी कांगरासहित सर्वे कोट पढी गयो तेवारे देवें सिद्ध विद्युर्ध्या
 ते जोइ नेमिनाथें धनुष्यनो टंकारव करीने सर्व सिंदोने जगावी वीधा तेवारे देवतायें अं
 धकार करी मूक्यो, जगवाने उद्योतवालों बाण मूकीने अंधकारनो नाश कस्यो, तेवारे देव
 तायें मेघ वरसाब्यो, जगवाने वायरो चलावीने मेघने दूर कस्यो, तेवारे देवतायें अंगरानो व
 र्पाव वरसाब्यो, तेने जगवाने पाणीधी चूजावी नाख्यो, पढी जगवाने मोह धाण मूक्युं तेथी
 सर्व शत्रु मूर्छी खाइने पढी गया, मदाइखी थया, तेवारे इन्द्रमहाराज तिदां आवीने विन

ति करवा लाग्यो, के महाराज ! ए अह्वानी देव ठे ते आपना अनत बलने छ जाणे ? ते
 वारे जगवाने रूपा करीने देवताने ठोढी मूक्यो पढी ते देवतार्ये मद्दोटा मद्दोत्सव सहित श्री
 कृष्णादिकने द्वारिकामां मोकली वीधा पोते जगवाने नमीने पोताने स्थानके गयो हवे अतु
 क्रमें श्रीनेमीश्वर जगवान त्रणसे वर्पना थया पण परणवानी इच्छा राखे नही तेवारे शिवादेवी
 जीये कष्ट के हे पुत्र ! तु एक विवाद करीने महारा मनोरथ पूरण कर तेवारे जगवान
 बोल्या हे माताजी ! कोइ महारा योग्य कन्या दशे तो दुं परणीश ते वात सांचली माताजी
 मौन धारण करी रह्यां हवे श्रीसमुद्रविजयकुलसणगार, शिवादेवी मात महार, एक वन
 नेमि, वीजा दृढनेमि, त्रीजा अतिनेमि, चोथा अरिष्टनेमि अने पांचमां रहनेमि ए पांच कुमार
 मांदेला श्रीअरिष्टनेमि कुमार ते लघुवय सरस्वा सरस्वी जोडि, मनतणो कोडि, घणा कुमरे
 परबखा लीजायें रमता जमता श्रीकृष्णनी आयुद्ध झालायें आब्या, आयुद्ध जोवा लाग्या,
 तेवारे रक्षपाल बोळ्यो तमे लघु बालक ठो, माटे अलगा रह्यो, एनो स्पर्श करवो पण वो
 दिलो ठे, ठोकरछे ठाण न पीवाय, मद्दोटुं कार्य ते मद्दोटाथाज थाय, ते न सांचलतां श्रीअ
 रिष्टनेमि कुमारें श्रीकृष्णना चकने उपाढी कुंजारना चकनी पेरे जमाब्युं तथा सारंग धनुष्य
 उपाढीने तेने कमलना नालनी पेरे नमाब्यु तथा कौमोवकी नामें गवाने लाकडीनी पेरे
 उपाढीने पोताना खांधा उपर राखी हवे जेवारे पांचजन्य शख पूखो तेवारे तेनो शब्द सांच
 लीने त्रण छुवन कंप्या, पर्वतना शृंग तूटी तूटीने पढवा लाग्या, समुद्रजल उछलता हवा,
 दस्ती दुरगमादिकना बधन तूटी पछ्या तेथी सर्व नागी गया, लोक सर्व बदेरा अइ गया,
 धरती ध्रुजवा लागी, नगरनो कोट पण प्रज्यो. समुद्र उछल्यो. विगजआम पास्या. यादव

श्रीभीष्मर भगवान्
आयुध राक्षसो

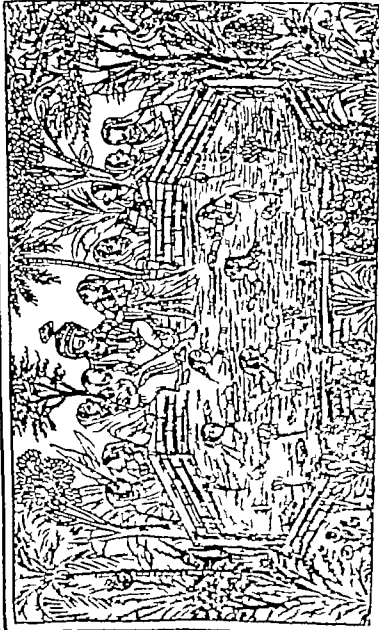
श्रीभीष्म

भगवान्

सर्व मूर्धगत जेवा थइ गया, सर्व वीक पामवा लाग्या, श्रीकृष्ण, बलनइ, कंपता दवा अने
 नयाकुल थया थका चितववा लाग्या जे आ ते कोण बलवत ठे? के जेणें सर्व एखी क्षोन
 पमादी एवी रीतें तेमने कांइ पण जप न आथ्यो, तेथी तरत तिदां आख्या अने पूढा करी, ते
 वारे सर्वे बोल्या जे श्रीअरिष्टनेमि कुमारनो ए बल ठे, ते सांजली चमत्कार पाम्या पढी श्री
 कृष्णें कसुं के दे जाइ! आपणे बलपरीक्षा करीयें, तो वडित शीजे तेवारे नेमिकुमर बोल्या
 के जे जूमि जुवनाविक बाह्य खेल करुं, ते उचम नरने योग्य नही, माटे मादोमादे एकेकनी
 जूजावालीने बलपरीक्षा करीयें, ते वचन श्रीकृष्णे प्रमाण करी पोतानी नूजा लवावीने कसुं
 के, आ मदारी बाह नमादो तेवारे नेमिकुमारें कमलनाजनी पेरे एक आंगुलीयें श्रीकृष्णनी
 बाह नमावी बीधी पढी श्रीनेमिकुमारें पोतानी बाह लंवावी तिदां कृष्ण घणु बल करी वान
 रनी पेरे वलगीने दिव्या तेवारे श्रीनेमिकुमर बोल्या के दे कृष्णजी! तमोने माता वेवकीयें
 पालणे पोढाढीने रमाख्या नही, ते माटे दवे दुं तमने हिंचोडु, एम कहीने श्रीकृष्णने हिं
 मोलानी माफक हिंचोड्या एरीतें जेम छुगारी वाव हारे, तेम कृष्ण दारी गया एवुं जोइने
 बलनइजी बोल्या के दे जाइ घमरने जारे तरुसाखा नमे नही, पढी कृष्ण तथा बलनइजी
 चितादुर थका चितवे ठे के ए पितराइ जाइ आपणायी अधिक बलवान् ठे माटे आपणु
 सर्व राज्य लइ मुकडो कीही तीतर न्याय करडो एटलामां आकाशे वेव वाणी थइ के अदो
 कृष्ण वासुदेव तमे चिता म करशो एतो नेमीश्वर जगवान, बाल ब्रह्मचारी, धावीशमां तीर्थ
 कर एनुं अडुली बल ठे तथापि तमारो राज्य लेवानी एने गरज नथी अने स्त्री परणवानी
 पण गरज नथी ए तो परण्या विनाज संसारनो त्याग करी ब्रिक्का सेडो ए वचन सांजली

कृष्णजी हृदय पामी पोताने घरे पोदोता हवे एक विवस शिवावेवीजीये नेमिकुमरने निरागी जाणीने गोपीयोने जलामण करी के तमे वसंत रमवाने माटे नेमीश्वरने तेढी जाउ अने एने जेम तेम सरागी करी विवाह करवानो मनावो तेवारे सत्यनामाप्रमुख सोल हजार गो पीयो मलीने श्रीनेमीश्वरने सदस्त्रात्र वनमां लइ जइ विचित्र प्रकारना वधनो कहेवा लागी तिहां एक वोली तमे क्षामाटे परणता नथी तमारो जाइ श्रीकृष्ण सोल हजार स्त्रीयो परण्यो ठे अने तमे एक पण परणता नथी तेहुं कारण छुं? तेवारे धीजी वोली हे जला पुरुष' आवी रीतें युवानपणु कां फोकट गमावो ठो, परणवामां घणी मजा ठे, प्रीजी वोली परण्याविना मोक्ष पण जइ शकशो नही, केमके क्षुधनाविक तीर्थकर पण सर्व परणीने मोक्ष गया ठे तो वली तमे ते कांइ नवा मोक्ष जवावाला थया ठो, एक वोली एतो मोल्यो थाओ परणीने छुं करओ, सत्यनामा वोलो जो नही माने तो एनो पक्षो पकडो, तेवारे लक्ष्मणा वोली ए पूज्य ठे माटे एनी साथे जवराइ करवी नही, पण परणहुं तो अवश्य जोइयेज, वली सत्यनामाजी वोली एनी पासे कांइ सामर्थ्य नथी कारणके जो स्त्री परण्यो तो तेने पालवानु काम सुरक्षेज ठे ते एनाथी बनी शकै नही तथापि जो परणी क्षेत्रे तो सोल हजारने एनो जाइ पाजे ठे तेनी साथें एक एनी पण पालओ एवी वातो सांजलीने नेमिनाथजी कांश्क हस्या तेवारे सर्व गोपीयो तालोटा आपीने बोलवा लागी जे एण्ये विवाह मान्यो, मातापितार्ये पण जाणु जे विवाह मान्य कस्यो एहुं समज्जीने शिवावेवीना कहेवाथी श्रीकृष्ण तथा समुद्रविजयजी प्रमुख राजार्यें खगसेन राजान घरें जइने राजीमती कन्यानी मागणी करी तेण्ये पण खुसीथी कसुं के सुलेथी परणावो पढी वेडु जगाये विवाहनो मद्दोस्तव थवा मांमधो परणवा माटे

શણગાર કરાવવા લાગા પણ નેરજી વિનયવાન છે માટે માતાપિતાનો હર્ષજંગ કરવાના જ
 યથી જો પણ નિસ્તહી છે તોપણ મૌન ધારણ કરી રહ્યા હવે જાન નિકળી તે વચ્ચે અનેક
 યાવવોના કોઠો ગમે મનુષ્ય સાથે ચાલ્યા, સર્વ રાજાડ સાથે ધાલ્યા, અનેક વાજાં વોજતાં,
 હાથી ઊપર વેઠા, ચમર ઢલતા, વેવેવેવી આકાશમા ધાલતાં, સ્ત્રીયો ટુધ્વી ઊપર ગીત ગાતે થકે
 ધાલતા ચાલતા ઇમ્સેનના મહેલ પાસે જાન આવી તેવારે નેમજી સારથીને પૂઠવા લાગ્યા કે
 આ મહેલ કોનો છે, સારથી ઘોલ્યો તમારા શ્વસુરાનો મહેલ છે, આંદી વિવાદ મનાવવા તથા જાન
 સંવંધિ યુક્તિ ધીજી પ્રત ઊપરથી જાલીયેં ઢેયેં જેવારે વસત માસ આવ્યો, તેવારે વત્રીશ હજાર રાણી
 સહિત શ્રીકૃષ્ણ વાસુદેવ શ્રીનેમિકુમરને સાથેં લઈ વસતક્રીદા કરવા વનમા આવ્યા તિહાં સ
 ત્વનામાર્ધિક રાણીયોનેં નેમિકુમરને વિવાદ મનાવવાનો સન્કારી કૃષ્ણ સ્થાનાતરે રહ્યા, હવે
 તે અનેક સ્ત્રીડ મલી થકી શ્રીનેમિકુમરને કેસર, ગુલાબ પ્રમુલ્લ સુગંધ નીર ઘોંટે, ફૂલનો વહો
 હવચનળી નાસેં, કટારુ ધાણે વીંધે, કામચેષ્ટાપૂર્વક જલ ઘોંટે, એમ ઘણા પ્રકારે હાસ્ય કરીને
 કહેવા લાગી કે હે દેવર ! વિવાદ માનો અને એક સ્ત્રીતો પરણો, જો સ્ત્રીનું જરણ પોપણ
 તમારાથી ન થાય તો તમારો જાડ ધત્રીશ હજાર સ્ત્રીયોનો જરણ પોપણ કરે છે, તેમ
 તમારી એક સ્ત્રીનું પણ પોપણ કરજો ? તેની ચિંતા કરશો નહીં, પણ સ્ત્રી જરૂર પરણો, સ્ત્રી
 વિના પુરુષ શોને નહીં, કોઈ વિશ્વાસ ન કરે, કોઈ માને નહીં, વલી અગની છુશ્રૂપા કોણ
 કરે, પ્રાદુણા પ્રદીને કોણ સાચવે, તે માટે પાણિયદ્ધ અંગીકાર કરો, મન માનતી કન્યા
 વરો, એ વિનતિ માનો, વધે જેમ વાનો, નહીં તર પણ નહીં ઘૂટો, જોર કરી ઘૂટો, અમને
 વણ આવ્યા આજ, કરવી હવે કેહી લાજ એવા વચન સાંજલી નેમીશ્વર નીચું જોડે રહ્યા, જે

ए स्त्रीउ साये ते यली श्यो वचनविचार करवो एम चिंति हा ना कांइ न कदी, तेवारे स्त्रीउ
कदेयालागी के मान्यो मान्यो विवाह, सद्धने थयो घडाह, श्रीसमुइ विजय शिवावेवी राणीने
तिणीताल, थापे वधामणी वजमाल ॥ हवे श्रीरुण नरिं, मनने आणव, उग्रसेन राजान,
पासे वहुमान, मागे राजीमती कन्या, सतीशिरोमणि धन्या, उग्रसेन पन्नणे सधसे साज,
इहा आणो ते वरराज, तो वेउ कन्या तास, जग विस्तरे जश वास ॥ हवे समुइविजय
राजा, शिवावेवी राणी ज्योतपी कोद्रुकना मुखयी आवण सुवि ठच्छं लगन जाणी, वॉटे
वधामणी, तेढावे सगासणीजा जणी, मांने मोढोटो आनवर, धवल मगल माये घर घर,
पोये जल जसे पकवान, जुगते चलावे जान ॥ तथथा ॥ शोल दजार मुकुटयध ठत्राधिपति
राजान, घेतालीश लाख हल्ली ऐरावतसमान ॥ घेतालीश लाख घोडा, सुवर्णे साजतेने स
जोडा ॥ घेतालीश लाख रय, शोना पामता पथ, अढतालीश कोढी पायक, शत्रुवल घा
यक, नव कोढी सामान्य तुरंगम, एक एकयी अनोपम ॥ ठहु कोढी चिराकवार, नव
कोढी ठागनियावार ॥ धार कोढी वाजित्र वाजे, अंवर गाजे, सांघकुमरप्रमुख शाठ सदस्त्र
इर्वति कुमर ते पारसीक जातिने घोढे चढया, प्रद्युम्नप्रमुख पंचोतेर सदस्त्र कुमर मद्वाधीर
ते हयरेवा जातिने अश्वे आरूढ थया, अरिर्मर्वनप्रमुख पांच लाख कुमर ते बढोली जा
तिने अश्वे चढया, वीरप्रमुख सात लाख कुमर ते पाणी पंथा जातिने तुरंगे चढया, साग
रचडप्रमुख एक लाख कुमर ते कंबोजा जातिने अश्वे चढया, अनादृष्टिप्रमुख तेर लाख
कुमर रेयाधिरूढ थया, पालकप्रमुख सात लाख कुमर अष्टमगल जातिने अश्वे चढया, वं
मनेमिप्रमुख धार लाख कुमर रेमगली जातिने अश्वे चढया, रद्धनेमिप्रमुख नव लाख कु

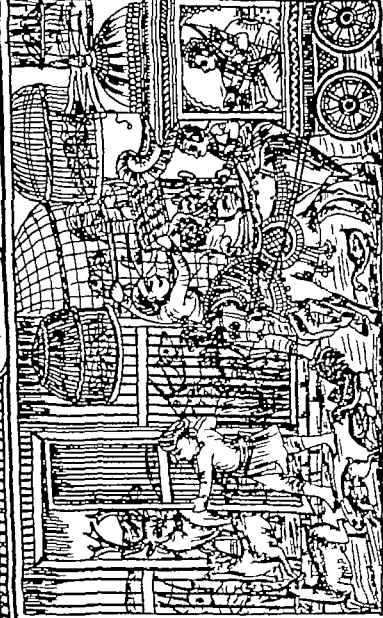
चित्र ६६

नेमीश्वर भगवाननी जाल

मर चड्प्रजा जातिने अश्वे चढया, महानेमिप्रमुख पन्नर लाख कुमर अग्नि पंथा जातिने
 अश्वे चढया, एवा यावव कुमर, जोगी जमर, जेहना जाणीता कुल, जालानुं धल, आगलधी
 चाले, थोडुं धोले, थोडुं ठाकुरने नमे, वर्शनीने नमे, परनारी सद्गोवर, वाचा अविचल, श
 रणागत साधार, सूर वीर वातार, फुंजार रणांगण धीर, रिपुशुवय दल सीर, कसबोइ गर
 काव, केशरीए पागे, लीधीए वागे, कांधाल, मूठाल, नलनला नूपाल, आवे उमह्या, पंथे
 बह्यां, वली वे कोढी सेजवाला, चोराणी कोढी स्त्री गीत गान करे, ठपन्न कोढी अलव धजा,
 वार कोढी जाट धिरुवावली बोले, वार कोढी सुखासन पालखी, पन्नर लाख स्वचर इव्ये
 नखा, त्रण लाख श्रीगन्धर्व, वेतालीस लाख रथ, त्रण कोढि चामर ठले, ऐंसी लाख नीसान
 वाजे, सत्तर लाख ढोल वाजे, ठनु कोढी जेरी वाजे, नव लाख मावज वाजे, पीस्तालीश
 कोढी ठढीवार, शाठ कोढी सुरहीया, वढवढा वहीया, मंत्रीश्वर प्रधान, कहियें केता अग्नि
 धान, नवाणु कोढी सामान्य वडिल, थइ इम जाननी चडिल पहिल, हवे वर राजाने सर्वो
 पधिनीरे कराव्यु खान, ठनुआव्यु विशेषे वान, मातायें जालस्थले कीधो तिलक, अकृतनो
 प्रतिष्ठयो उपर पदक, नव कोढीनो मुकुट, पञ्चाश कोढीनो नवमढो, वार कोढीना वे कुंमल,
 अढतालीश कोढीनुं रत्ने जडित तिलक, पञ्चीश कोढीनी मुद्रिका, पञ्चीश कोढीना अनेक रत्न
 जडित द्वार, वे लाख कोढीनी रत्नजडित शांकली, जनोश्नी पेरे पहेरे, पन्नर कोढीनी वंण
 कलि, देववत्त अमुलिक पागढी, पञ्चीश लाख कोढीनी कवाइ, एकाणुं कोढीना वे बहिरखां,
 पीस्तालीश कोढीना वे वासुबंध, सत्तावीश लाखनो कणदोरो, पञ्चीश कोढीनो रत्नजडित कणो,
 त्रीश कोढीनी वाणही पगरखां, ठनु कोढीनो अनेकरत्नजडित श्रीफल रूप फुलवढो,

अमूनक उस पहेरावी, सकल सणगार करावी, आंख आंजी, मुख मांजी, सिर धाखो खूप,
 शोने सुरूप, आण्यो गजराज, सुवर्णमय साज, मेघाम्बर ठत्र, प्रतिष्ठयो पवित्र, चढयो वर
 राज, जाणो इमद्वाराज, के मूर्तिवतो कामराज, शोना समाज, पसखो तूर्यमगजिनिनाव,
 गद्द गद्यो स्त्रीजनसाव, आकाशो अनेक केव वेवागना इइ इडाणी रंजा अपत्सरा आवे, मनने
 नावे, किन्नरी गीत गाये, सरस्वती वीणा वाये, त्वर गर्ध्व नाचे, सद्ग मन साचे, रुग्ण बल
 नइ वडो दशर उमावे, जीर्ण दुर्गे जणी जान आवे, जेम ज्येष्ठमास उधान, साजन जनने
 अधिक्तो मान, याचक जनने देता वान, दुठ धवल मगल उच्चार, आवीउ वर तोरण वार, जोये
 जोवणदार, धन्य धन्य राजीमती नार, जेणीयें वर लाधो श्रीनेमिक्कुमार, हवे राजीमती गवाक्ष्मा
 नेवी थकी सखीयोने कहे ठे के मद्वारो नर्तार कहेवो ठे तेवारे सखीयो बोजी आ हाथी उ
 पर वेगा यका महाश्रुदिसहित चाल्या आवे ठे ते नेमजी ठे तेवारे प्रभुतु रूप देखी मोद
 पामीने विचारवा लागी के मद्वारो महोदो जाग्योवय थुं जे नेमजी जेवो वर आवीने मुने
 परणजे एम विचारती चडानना, मृगलोचना सखीसदित वार्त्ता करतां सखीयें कथुं के, ए
 वर सर्वगुणसपूर्ण ठे पण एक अचगुण ए ठे जे एनुं श्यामवर्ण ठे, वरतो गौरो जोइयें, राजीमती
 बोली एतो दूधमांदेथी पूरा काढवा मांम्या श्यामवस्तु मांदे तो घणो गुण ठे, जमि, चित्रा
 वेली, अग्र, कस्तूरी, मेघ, कीकी, केश, कशोटीनु पापाण, मसी, रात्रि, इत्यादिक वस्तु श्याम
 दोय ठे ते जगतमां नजी कहेवाय ठे तथा धोली वस्तु कपूर ठे, तेने मरी अंगारासुं मेज ठे,
 चित्रा ने रोदिणी श्याम दोय तो शोने, नि केवल गौर तो झुण, अस्थि, हिम, स्वेत कुठ, एमां
 दे थुं क्खाणवा योग्य ठे ? श्यामले वरणे वरप्रशस्य देखी लोचन अमीय जराणी, इवय

भोजन व्यापका मारे एकजना मरेया नमस्कार. सीले तथा पातकमा गेया पक्षीमो नेमने भगवान् ब्रह्मा करी मुकेने

कमल उल्लङ्घ्यां, मनना मनोरथ रूप वेली प्रसरति हवी ॥ ॥ एवामां राजीमतीनी ज
 मणी आख फुरकी तेवारें शोच करवा लागी अने जाएणुं जे सर्वथा प्रभुनो सयोग न मले,
 पढी सखी प्रत्ये कदेवा लागी के महारो जमणो अंग फुरके ठे ते सानजली सखी घोली तु
 मगलमां अपमगल कां बोले ठे एवामां प्रभुयें पण तोरणें आवर्तां थकां मार्गमां चतुष्पवा
 दिक जीवें जक्षां वाढा दीठां तथा पंखीयें जरेला पांजरा दीठां तथा घणा जलचर जीव पा
 णीविना उचा उचा कुमी रह्या ठे तथा थलचरमां हरिण, सांवर, रोज, गेटा, मेंढा, ससला,
 प्रमुख अनेक जातिना जीव तथा सेचरमां कूर्कट, तीतर, मोर, सारसना जोडला, राजईस,
 कोयल, घगला, सूडा, इत्यादिक जीवो एकठा कक्षां ठे, तेनी पोकार सांजली तथा एवामां एक
 हरिण अने हरिणली कोटें कोट जरावी विलाप करतां प्रभुने विनति करे ठे के दे प्रभु । अ
 मने आ कष्टमांवेथी उगार, अमे कांइ अपराध कीधो नथी, ठणखला मुखे दीये ठेयें, हे अनाथ
 नाथ ! प्रभु, राख राख ते जोइ अनेमिळुमरे दस्ति मावतकने पूढ्युं के ए जीवोने जो कारणे रों
 की राख्या ठे, तेवारें मावत घोळो तुमारा विवाह गोरव जोजनार्थे राख्या ठे ते सांजली प्रभु
 घोळ्या धिक् धिक् ए विवाहें सगुं मने आ नरकना मूलरूप विवाह जोतो नथी प्रभु वीनव
 याल सर्व जीवायोनीने गोडावी दस्तिथकी उत्तरी रपें वेसी पाढा वल्या, तेवारें श्रीसमुद्रवि
 जय राजा, शिवा देवी राणी, कृष्णवासुदेव, अने वलजन्मप्रमुख ठप्पन्नकुलकोटि यावव रथ
 अटकाववाने आढा फस्सा परंतु प्रभु कोइना वाद्या वल्या नही अने एवु घोळ्या के आ सर्व
 जीवो वधनमां बांध्यां थका महाडस वेखे ठे तेम हुं घघाठ नदी अने ससारमां पण रुद्ध
 नही द्वाथीउ वाघे जाल्या न जाय, तिहां जायरे जाय यावव राय ॥ एवी वार्त्ता सानजली रा

जीमती घरणी दली पठी कए एक सचेतन यह तेवारें सुखथकी बोली के दे हे दे प्रष्ट
 तमें दुर्पस्थानकें ए श्यो विपवाद उपजाव्यो ? एम कहेती हार प्रोहती, वलय मोहती आन
 रण जाजती, वस्त्र मांजती, किंकशीकलाप ठोहती, मस्तक फोहती, कुतलकलाप रोजती,
 नूँमि लोहती, सांजन धाप्पजलें नूँमि सींचती, सखीजन अपमानती, जेम थोडा पाणी
 मादे मागली टलवले तेम विकल थाती, विरहमाती, कए रोवे, कए जोवे, कए आक्रंव करे,
 कए नीतास जरे, कए मूजे, कए दूजे, कए फूजे, कए न सजे, वली अनेक उलना पूर्वक
 वचन कहे ठे के हा यावकुलविनकर, दा करुणासागर, दे शरणागतवत्सल, दु अवलाने एम
 एकली मूकवी तुमने न घटे, जो सर्वजग जीवनी क्या पालो ठो तो मुज उपर कां क्या न आणी,
 माटे अरे निपुर निर्लक्ष हैठतने प्रष्ट मूकी गया तो हवे हुं शतखंम कां नथी थातो ? हवे तु
 श्यो लाहो लक्ष एवा राजीमतीना विलाप सांजली सखीवर्ग, सज्जनवर्ग, मातापिताविक क
 देवा लाग्या के ए निस्पृहि छु श्यो राग करवो तुं एटला विलाप शावास्ते करे ठे तहारो कोई
 विवाह थयो नथी माटे ए कालो कुरूपो वर गयो तो छुं थयुं ताहारे वली बीजो रूपवान
 वर मलजो माटे हवे अन्य उत्तम वर वरो तेवारें राजीमती बोली ए वचन सांजलावा योग्य
 नहिं, तमे एवा वचन सुजने म कहो, महारे तो श्रीनिमिनाथना चरणद्वं शरण ठे, काली तो
 कस्तुरी पण थाय ठे ते गुणवान ठे माटे तेद्वं मूल्य घणुं थाय ठे अने जे सपेत लसण थाय
 ठे ते निरगुणी ठे माटे तेनो कोई जाव पण पृथतो नथी तो ए प्रष्टजीयें मारो हाथ न साह्यो
 माथे मूकावीष्ट ए प्रष्टने नामे दुं सौभाग्यवती दुं माटे जो एणो

चित्र दृष्ट

१५५ नही एम कही बली गिरनारजीने कहेवा लागी के दे गिरनार मुजने त्यागीने
 नेमजी जो तादारी पासे आवे तो तु एने पेसवा आपीश नही बली एवो खलनो आपजे
 के तुं थवलाने डखणी करीने का आव्यो अथवा राजजक्मी गोढी वीधी तो जाणुं जे
 एतो त्यागवावालानी रीती ठे इत्याविक विकल्प करती, शील पालती थकी पोताना पिता
 ना घरमां रदे ठे एवामा रथनेमि राजीमतीने कहेवा लाग्यो के नेमजीयें तुजने परणी नही
 अने हु नेमजीनो जाइ तु माटे दवे तु मनेज परण तेवारे राजीमती बोली अरे वमेली आ
 दारने स्यागानी तु छं चादना राखे ठे^१ हुं तो एक श्रीनेमीश्वर विना बीजानी चादना कर
 ती नथी एवुं साजली रथनेमि विलखो थइ वेशी रह्यो ॥ दवे अरिहंत श्रीअरिष्टनेमि तोरण
 थी पाठा फरी घरे आख्या घया मली त्रणशे वर्य कुमारवस्थायें घरमा रह्या पढी लोकातिक
 वेवो आवी घोल्या दे प्रछु 'धर्म प्रवर्त्तावो नेमिनाथ स्वामीयें अवधि ज्ञानथी पोताने वीक्षानो
 अवसर जाणी वरसी वान वेवा मान्छु ॥ १७३ ॥ ॥ दवे आ वर्षाकालनो पहेलो महीनो,
 धीछु पखवाडिउं, श्रावणछुदि ठठने विवसे पहेला पदोरथी पूर्वविनमा अर्थात् मथ्यान्ह प
 हेला, उत्तर कुरानामा पालखीमा वेशी ते पालखी वेव तथा मनुष्ये उपाढी यावत् द्वारिका
 नगरीनी वचमांथी थइने जिहां रेवत नामा उद्यान ठे तिहां आवीने अशोक वृक्षनी नीचे
 पालखीमाथी उत्तरीने, पोताना हाथथी सर्व घरेणा अलंकार उत्तरीने, पांच सुष्टि लोच क
 रीने, ठठ नक्त पाणीरहित एटले चञ्चविद्वारा वे उपवासे, चित्रा नक्षत्रे चंद्रमानो योग होते
 ठते, एक वेवडुय्य वस्त्र लइने एक हजार पुरुषोनी साथे वीक्षा लीधी, घर त्यागीने साधुपणु
 अंगीकार कीधुं ॥ १७३ ॥ ॥ अरिहंत अरिष्टनेमि चोपन रात्री सुधी काया वोसरवी यावत्

पंचावन्नमे विन रात अतरे वर्त्तमान जे वर्षाकालनो त्रीजो महिनो, पांचसु पखवाहियुं, आ
 शोजविदिनी अमावासने विवसें पाठला पदोरमां, गिरनार पर्वत उपर, वेतस नामा वृद्धनी
 नीचे पाणी रहित अछमना तपसा चित्रा नक्षत्रे चडमानो योग आवे ठते शुक्लध्यान ध्या
 वता थका अननु केवलज्ञान अने केवलवर्षीन उत्पन्न थयुं, सर्वभाव जाणता वेखता थका
 विचरे ॥ १७४ ॥ ॥ श्रीनेमिनाथ स्वामीने गिरनार पर्वतना सदस्त्रात्र वनमां केवलज्ञान छ
 पनुं, देवे समवसरण रच्यो, वनपालके आवी श्रीकृष्णने वधामणी आपी, श्रीकृष्ण महोटी
 कदिसहित वाववा आब्यो, राजीमतीपण वांववा आवी, बीजापण घणा लोक वांववा
 आब्या, जगवाननी वेशना सुणीन वरवत्तनामा राजार्ये वे हजार पुरुषोनी साथे बीक्षा लीधी
 हवे कृष्णजीये पृष्ठगु के हे स्वामी आपनी उपर राजीमती एटलो मोह केम राखे ठे तेनुं कारण
 मने सन्नजावो, जगवान वोल्या हे कृष्ण मद्दारे एनी साथे पूर्वे आव जवनो सवध ठे तेमा
 पहेले जवें हु धननामे राजा दतो तेवारे ए मद्दारी धनवती नामे राणी दती, बीजा जवमा
 वेदु जण पहेले देवलोकें देवपणे उपन्यां, त्रीजे जवे देवलोकधी चवीने हु चित्रगतिनामा वि
 याधरराजा थयो तेवारे ए रत्नवती नामे मद्दारी खी थइ, चोथा जवमा वने जण चोथे वेव
 लोकें गया, पांचमे जवें देवलोकधी घवी हु अपराजित नामे राजा थयो तेवारे ए प्रियमती
 नामे मद्दारी राणी थइ, ठठे जवे वेदु जण अगीआरमे देवलोकें देवता थयां, सातमा जवमां
 हु शखनामे राजा थयो तेवारे ए सोमवती एवे नामे, मद्दारी राणी थइ, आठमे जवे अमे वेदु
 अपराजित नामा अनुत्तर विमाने देवता पणे जइ उपन्यां तिदांथी चवीने नवमां जवमां हुं
 २६

चित्र दर्श

एतत् परमं नृप एव गुणमा सदनं वापु काउत्सग करेते अने तेन सुप्रमा एजीमतीजी नग्न धर्मेने पोवाना नत्प सुकावेनं

હાથી વિદ્યાર કહ્યોં અને શ્રીકૃષ્ણાવિક તથા રાજીમતીપ્રમુલ્લ સુતાત સાનલી દારિકાંચેં ગયાં,
 પઠી વલી એકવા શ્રીનેમિનાથજી ગિરનારેં આવી સમોસથા તેવારેં રાજીમતીચેં વીજી ઘણી
 રાજકન્યાઈની સાચેં વીક્ષા લીધી અને રથનેમીચેં પણ વીક્ષા લીધી, હવે એક દિવસ રાજીમતી
 જીને ગિરનાર પર્વત ઉપર જગવાનને વાંઘવા જતાં માર્ગમાં વર્ષાવ વર્ષ્યોં તેથી રાજીમતીના
 વસ્ત્ર ઝીજાઈ ગયાં તેને સૂકાવવા સારુ એક ગુફામાં પ્રવેશ કર્યો તેજ ગુફામાં આગલથી રથનેમિ
 કાઠસગ ધ્યાને રહેલો છે તેની કાંઈ રાજીમતીને સ્વર હતી નહીં તેથી રાજીમતીચેં તે ગુફા
 માંહે પોતાના ઝીજેલા સર્વ વસ્ત્ર ઝતારી નાંચીને સૂકાવવા મૂક્યા તિહાં રાજીમતીને નમ્ર વે
 સીને રથનેમીનું મન ચલાયમાન થયું અને કામે પીઠ્યો થકો લક્ષ્મીનો ત્યાગ કરી ધોલવા
 લાગ્યો કે હે રાજીમતી ! તમે શા વાસ્તે તપસ્યા કરીને નકામા શરીરને શોષવો તો આવોની
 મદારી પાસેં આપણે વેદુ જણ વિપયમુલ્લ જોગવીચેં હમણા ગુવાન અવસ્થામાં તપ કરવાનો
 અવસર નથી ફરી તૃદાવસ્થાચેં વીક્ષા લઈશું અકસ્માત્ એ વચન સાંજલી, અગોપાગ સવરી,
 ધેર્ય ધરી, દૃઢતા ધારણ કરીને, રાજીમતી વોલી કે અરે તને ધિક્કાર પહોં જે તુ વીક્ષા મદ્દણ ક
 રીને એવી વાત કરે છે ? અરે સમુદ્વિજયરાજાના પુત્રેં સર્વ સાવચ બ્યાપાર ત્યાગી સાધુપણ
 આવશું તેણે મુજને વમી છે માટે જે અગથફલના સર્પ છે તે જો પણ તિર્યંચ જાતીના છે તો
 પણ તે વમેલા વસ્તુને વાંઘતા નથી તો તું છું તે તિર્યંચથી પણ નીચ થાય છે જેમાટે વમેલી
 વસ્તુને જોગવવા વાળે છે વમેલી વસ્તુને તો શ્વાનાવિક વાંઘે છે માટે તું તદ્દારુ મન ઠેકાણે
 રાત્ર તું કોઈ રીતે તદ્દારે હાથ આવવાની નથી અરે તુ જોગ ત્યાગીને ફરી નરકેં જવાની અ
 નિનાપા શમાટે કરે છે તો હે મહાનુનાવ એ પાપની આલોવણા લઈ ફરી સયમનો વજાર કર

नदीकां दुर्गतिमां पढीश इत्यादिक वचन रूप अंकुशे करी हस्तिनी पेरे रथनेमीने स्थिर
 कीधो पठी रथनेमी पण पापनी आलोचना जइ खमावी सयमने विपे स्थिर थइ केवलज्ञान
 पामी अनुक्रमे मोक्ष पोहोतो ॥ ॥ हवे श्रीनेमीश्वर जगवानथी राजीमतीजी आठ वर्ष
 उमरमां न्दाना दुतां एवु कोइक आचार्य कहे ठे तथा राजीमतीजी चारसें वर्ष पर्यंत घरवासे
 रह्यां वली एक वर्ष पर्यंत ठगस्थपणे रह्या अने पांचशो वर्ष केवल पर्याय पाली सर्व
 मली (९०१) वर्षनुं आयुष्य नोगवीने श्रीनेमिनाथजीनी पहेलां मोक्ष गया इहां कवि उल्ले
 क्षा करे ठे के राजीमतीजीयें एवु जाणुं जे शिवनारी जे मोक्षरूपिणी स्त्री ठे तेने मद्वाराथी
 अधिक रूपवती जाणीने तेना उपर नेमीश्वरजी मोहित थया ठे तो दु पहेलाथीज ते स्त्रीने
 देखी तो छेचं एटले मुक्तिरूप स्त्रीयें राजीमतीना चर्चार्नु मन वश कीधुं माटे ते पोतानी
 शोकने जोवा सारु राजीमतीजी पण रूपकथेणी साधि, कर्म स्वपावी पोताना चर्चार्नी प
 हेलांज मुक्तियें गइ इति ॥ ॥ श्रीअरिष्टनेमि जगवानने अद्वार गइ अने अद्वार गणधर थया
 ॥ १७५ ॥ वली वरवत्त आवे वेइने अद्वार हजार साधुर्जनी सपवा थइ ॥ १७६ ॥ ॥ तथा
 गुणरूप मणिरत्नना जमार जेवी यक्षणीप्रमुख चालीश हजार साध्वीर्जनी सपवा थइ
 ॥ १७७ ॥ वली नदीपेण आवे वेइने एक लाख उगणोतेर हजार भ्रमणोपासक व्रतना धर
 नार आवकोनी सपवा थइ ॥ १७८ ॥ ॥ तथा महासुव्रताप्रमुख व्रण लाखने ठत्रीश ह
 जार भ्राविकार्जनी संपवा थइ ॥ १७९ ॥ ॥ वली चारशे साधु चौव पूर्वधर ते जिन नदी
 पण जिन सरखा एवा सर्व अक्षरानुयोगना जाणनी संपवा थइ ॥ १८० ॥ ॥ तथा पन्न
 रशे साधु अवधि क्षानीनी संपवा थइ तथा पन्नरशे साधु वैक्रिय लब्धिना धरनारनी सपवा

थइ तथा पन्नरज्ञो केवलज्ञानी केवलीनी सपवा थइ तथा एक हजार साधु विपुजमंतीना
 घणी मन पर्यव ज्ञानीनी सपवा थइ तथा आठज्ञो वावी साधुर्जनी संपवा थइ तथा शोलज्ञो साधु
 पांच अनुत्तर निमाने पोहोता, पंवरज्ञो साधु जगवत थका सिद्धि पाम्या तथा त्रण हजार
 आर्यका एटले साध्वीउ जगवत थका मोह्ने गइ सिद्धि पामी ॥ १७१ ॥ ॥ ए रीते श्रीनेमी
 अर जगवाननो परिवार जाणवो, अने राजीमती पण प्रछुने हाथे सयम ग्रहण करी प्रधान
 मोक्षप्रत्ये पामी ॥ अरिहंत श्रीअरिष्टनेमिने वे प्रकारनी अंतगढ चूमि थइ तेमा आठ पाट
 पर्यंत मोक्षमार्ग चाल्यो ते युगतकृतचूमि जाणवी तथा जगवानने केवलज्ञान उपना पढी
 ने वर्यो कोइक साधु सिद्ध थयो ते पर्याय अतकृत चूमि जाणवी ॥ १७२ ॥ ॥ ते कालने
 विपे ते समयने विपे श्रीअरिष्टनेमि जगवान त्रणज्ञो वर्ष गृहस्थावासे कुमारारुथाये रह्या,
 चोपन्न दिवस ठबरस्थ पर्याये विष्ठा पाली अने चोपन्न दिवसे कणा सातज्ञो वर्ष केवल प
 र्याय पाब्यु एटले सातसे वर्ष साधुपणे रह्या एम सर्व मल्ली एक हजार वर्षनु पूर्ण आयु
 जोगवीने जेप रहेलां चार कर्म खपावीने आ अवसरिणीनी दुसम सुसमा नामे चोथो
 आरो ते घणो वीत्यो अने थोहो रह्यो ते वखतमा गिरनार पर्वतने विपे, उनालानो चोथो,
 मास आठमो पद्म, आपाढ छुवि अष्टमीने विवसे गिरनार पर्वत उपरे मथ्यरात्रिये, चित्रा न
 दूने चइमानो योग आवे थके, पाचज्ञो ने ठत्रीश साधुर्जनी साथे, एक मासतुं चउविदारो पाणी
 रहित अनशन कीधे ठते, पद्मासने वेठा थका कालधर्म पाम्या ॥ ग्रथाग्रथ ॥ ७०० ॥ यावत्
 सर्व उ ल थकी रहित थया ॥ १७३ ॥ ॥ श्रीपार्वनाथ जगवानथी ज्योशी हजार सातज्ञोने
 पञ्चाश वर्ष पूर्व ए श्रीनेमिनाथ जगवान थया एटले श्रीअरिष्टनेमि जगवान मोक्ष पोहोता

पढी चोरासी हजार नवसे नेएसी वर्षे पुस्तक लखाणु वाचना थइ ॥ १७४ ॥ ॥ इति
 श्रीनेमिनाथ अधिकार ॥ ॥ दवे सर्व तीर्थकरोना वखाण कहेतां ग्रथ वये माटे आहो
 एकवीशमा तीर्थकरथी आंतरानो अधिकारज कहियेँ ठेयेँ एकवीशमा श्रीनिमिनाथ जगवान
 निरवाण थया पढी पाच लाख वर्ष गये थके वावीशमा श्रीनेमिनाथजी निर्वाण थया
 अने नेमिनाथजीथी ७४९७० वर्षे पुस्तक लखाणु ॥ १७५ ॥ ॥ वीशमा श्रीमुनिसुव्रत स्वामी
 मोक्ष गया पढी ठ लाख वर्षे एकवीशमा श्रीनिमिनाथजी मोक्ष गया ते पढी ५७४९७० वर्षे
 पुस्तक लखाणु ॥ १७६ ॥ ॥ उगणीशमा श्रीमक्षिनाथ मोक्ष गया पढी चोपन्न लाख वर्षे
 वीशमा श्रीमुनिसुव्रत स्वामी मोक्ष गया ते पढी ११७४९७० वर्षे पुस्तक लरयु ॥ १७७ ॥ ॥
 अठारमा श्रीअरनाथ मोक्ष गया पढी एक हजार कोढी वर्षे उगणीशमां श्रीमक्षिनाथ स्वामी
 मोक्ष गया ते पढी ६५७४९७० वर्षे पुस्तक लखाणु ॥ १७८ ॥ ॥ सत्तरमा श्रीकुंदुनाथ मोक्ष
 गया पढी एक हजार कोढी वर्षे न्यून एक पल्योपमनो चोथो जाग एटला वर्षे अठारमा श्री
 अरनाथ मोक्ष गया ते पढी एक हजारकोढ उपर पांशठ लाख चोरासी हजार नवसेने एसी वर्षे
 पुस्तक लखाणु ॥ १७९ ॥ ॥ शोलमा श्रीशांतिनाथजी मोक्ष गया पढी अर्ध पल्योपमे श्री
 कुंदुनाथ मोक्ष गया ते पढी एक पल्योपमना चोथा जागनी उपर पांसठ लाख चोरासी ह
 जार नवसेने एसी वर्षे पुस्तक लरयु ॥ १८० ॥ ॥ पत्तरमा श्रीधर्मनाथ मोक्ष गया पढी
 पोणा पल्योपमे उंठा त्रण सागरोपम गये श्रीशांतिनाथजी मोक्ष गया ते पढी पोणा पल्योपम
 उपर ६५७४९७० वर्षे पुस्तक लरयु ॥ १८१ ॥ ॥ चौदमा श्रीअनतनाथजी मोक्ष गया
 पढी चार सागरोपम गये थके श्रीधर्मनाथजी मोक्ष गया ते पढी त्रण सागरोपम ६५७४९७०

र्वे पुस्तक लखाणु ॥ १९२ ॥ ॥ तेरमा श्रीविमलनाथजी मोक्ष गया पढी नव सागरो
 पम गये यके श्रीअनत नाथजी मोक्ष गया ते पढी सात सागरोपम उपर ६५८४९८०
 र्वे पुस्तक लखाणु ॥ १९३ ॥ ॥ वारमा श्रीवासुपूज्य स्वामी मोक्ष गया पढी त्रीश
 सागरोपम गये यके श्रीविमलनाथ मोक्ष गया ते पढी शोल सोगरोपम उपर ६५८४९८०
 र्वे पुस्तक लख्यु ॥ १९४ ॥ ॥ अगीयारमा श्रीश्रेयांसनाथ निरवाण थया पढी चोपन
 सागरोपम गये यके श्रीवासुपूज्य स्वामी मोक्ष गया ते पढी ठेतालीश सागरोपम उपर
 ६५८४९८० र्वे पुस्तक लख्यु ॥ १९५ ॥ ॥ दशमा श्रीशीतलनाथजी मोक्ष गया पढी
 एकसो सागरोपम तथा ठासठ लाख ठवीस हजार र्वे उपर एटला र्वे एक कोठ साग
 रोपममांथी उठा करीये तेटला र्वे एटले एक कोठ सागरोपममांथी एकशो सागरोपम उठा
 करीये तथा वली ठासठ लाखने ठवीश हजार र्वे बीजा पण उठा करीये वाकी जेटला र्वे
 रहे तेटने र्वे श्रीश्रेयांसजी निरवाण पाम्या अने ते पढी वेतालीश हजार त्रण र्वेने साढा
 आठ महिने न्यून एवा ठाशठ लाख ठवीश हजार र्वे अधिक एकशो सागरोपम गये थके
 श्रीमदारीर स्वामी मोक्ष गया, तेवार पढी नवशेने एसी र्वे पुस्तक लख्यु ॥ १९६ ॥ ॥ न
 वमा श्रीसुविधिनाथ मोक्ष गया पढी नवकोढी सागरोपम गया थका श्रीशीतलनाथ मोक्ष
 गया ठे तेवार पढी वेतालीश हजारने त्रण र्वे तथा उपर साढा आठ महिना एटले र्वे
 न्यून एक कोढी सागरोपम गये थके श्रीवीर निरवाण थया तेवार पढी नवशेने एशी र्वे पुस्त
 कारूढ थयो ॥ १९७ ॥ ॥ आठमा श्रीचन्द्रन स्वामी मोक्ष गया पढी नेतु कोढी सागरोपम
 गये थके श्रीसुविधिनाथजी मोक्ष पाम्या ते पढी वेतालीश हजार त्रण र्वेने साढा आठ महिने

न्यून वश कोढी सागरोपम गये थके श्रीवीर निरवाण पाम्या ते पढी नवसेने ऐशी वर्षे पुस्तका
रूढ थयो ॥ १९७ ॥ सातमा असिपार्थनाथ मोक्ष गया पढी नवसें कोढ सागरोपम गये
थके श्रीवज्रप्रज्ञ स्वामी मोक्ष गया ते पढी वेतालीश हजार उपर प्रण वर्षेने साढा आठ मढी
ना एटसे वर्षे न्यून एकस्तो कोढ सागरोपमे श्रीवीरप्रष्टु निरवाण पाम्या ते पढी नवसेने
ऐशी वर्षे पुस्तक लिख्युं ॥ १९८ ॥ ठछा श्रीपद्मप्रज्ञजी मोक्ष गया पढी नव हजार कोढ
सागरोपमे श्रीसुपार्थनाथ मोक्ष गया ते पढी वेतालीश हजार प्रण वर्षे उपर साढा आठ
मढीना एटसे वर्षे ठणा एक हजार कोढ सागरोपम गये थके श्रीवीरप्रष्टु मोक्ष गया ते पढी
नवसेने ऐशी वर्षे पुस्तकारूढ थयो ॥ १९९ ॥ पाँचमा असिपद्मप्रज्ञजी निरवाण पाम्या
पढी नेवु हजार कोढ सागरोपम गये थके श्रीपद्मप्रज्ञ स्वामी निरवाण पाम्या ते पढी वेता
लीश हजार प्रण वर्षेने उपर साढा आठ मढीना एटसे वर्षे ठणा वस हजार कोढ साग
रोपम काल गये थके श्रीमद्दावीर स्वामी मोक्ष गया ते पढी नवसेने ऐसी वर्षे पुस्तक लिख्युं
॥ २०१ ॥ चोथा श्रीअग्निवदनजिन मोक्ष गया पढा नवलाख कोढ सागरोपम काल गये
थके श्रीसुमतिजिन निरवाण थया ते पढी वेतालीश हजार प्रण वर्षेने साढा आठ मढीना
उपर एटला वर्षे न्यून एक लाख कोढ सागरोपम काल गये थके श्रीमद्दावीरजीनुं निर्वाण
थ्युं ते पढी नवसेने ऐसी वर्षे पुस्तकारूढ थयो ॥ २०२ ॥ त्रीजा श्रीसजवनाथजी निर्वाण
पाम्या पढी वश लाख कोढ सागरोपम गये थके श्रीअग्निवदनजिन निर्वाण थया ते पढी वेता
लीश हजार प्रण वर्षे उपर साढा आठ मढीना एटसे वर्षे न्यून वश लाख कोढ सागरोपम
गये श्रीवीर निरवाण पाम्या ते पढी नवसेने ऐसी वर्षे पुस्तक लिख्युं ॥ २०३ ॥ बीजा श्री

अजितनाथ जिन मोक्ष गया पढी त्रीश लाख कोठ सागरोपम गये थके श्रीसंनवनाथजी
 मोक्ष गया ते पढी वेतालीश हजार त्रण वर्पने साढा आठ महीने न्यून वीश लाख कोठ
 सागरोपम गये थके श्रीवीरजिन मोक्ष गया ते पढी नवसेने ऐसी वर्षे पुस्तकारूढ थयो ॥
 ॥ २०४ ॥ परेला श्रीरूपजवेव जगवान निरवाण पाમ्या ते पढी पचास लाख कोढी सागरोपम
 गये थके श्रीअजितनाथ जगवान निरवाण पाम्या ते पढी वेतालीश हजार त्रण वर्षे उपर
 साढा आठ महीना एटला वर्षे न्यून पच्चाश लाख कोठ सागरोपम गये थके श्रीवीरप्रभु नि
 र्वाण पाम्या ते पढी नवसेने ऐसी वर्षे पुस्तकारूढ थयो ॥ ॥ ए श्रीमहावीर प्रभुना निर
 वाणथी लक्ष्ने पञ्चानुपूर्वीयें आंतरा कइया हवे चोथो, पांचमो अने ठहो ए त्रणे आरानु प्र
 माण एक कोढाकोढी सागरोपमनुं ठे तेमा वेतालीश हजार पचोतेर वर्षनी उपर साढा
 आठ महीना एटला वर्षे उणां करीयें तेवारे चोवीशमां तीर्थकर श्रीमहावीरजिननो जन्म
 थयो तेमां घर्दोत्तर वर्ष श्रीमहावीर स्वामीनुं आयुष्य हतुं अने चोथा आरानां त्रण वर्पने
 साढा आठ महीना शेप रह्या तेवारें श्रीवीर निरवाण थया तथा एकवीश हजार वर्षनुं काल
 मान पांचमा आरानुं जाणतुं अने एकवीश हजार वर्षनु कालमान ठह आरानुं जाणतु ए
 सर्वनो सरवालो करीयें तेवारें एक कोढाकोढी सागरोपम पूर्ण थाय ॥ ॥ इति श्रीकल्पव्याख्या
 नाधिकारे सप्तम व्याख्यान संपूर्ण ॥ ॥ अथ अष्टम व्याख्यान प्रारंभ ॥ एमां श्रीआविनाथ
 जगवाननु चरित्र कहेवाय ठे ॥ ते कालनेविपे ते समयनेविपे श्रीरूपजनाथ अरिदंत अयोध्या
 नगरीमां थया तेने लीधे एमने कौशलिक कदियें तेमना चार कल्याणक तो उत्तरापाढा नक्ष
 त्रमां थया अने पाचमो कल्याणक अजिच नक्षत्रमां थयो ठे ॥ २०५ ॥ ॥ उत्तरापाढा नक्ष

અર્થી ઘણા આચાર્યા કહે છે કે પાંચજો કૂપા ધૂતના વહોરાવી વીધા પઢી વલી જાણું જે દહે તો
 ઘણુ વેવાણુ એવી રીતે શેવના પરિણામ ઘટતા વેલીને મુનિઝીયે કણું કે હે મહાનુનાવ ! હવે
 થમારે સ્વપ્નથી, પરંતુ જો થોડીક વાર હજીપણ શેવનો જાવ વધતો રહ્યો હત તો કેવલ
 જ્ઞાન ડપજી જાત પણ પાઠા પરિણામ ઘટવાને યોગે કેવલ ઇપ્ત્યું નહી પરતુ સમકેતથી પો
 તાનો આત્મા નિર્મલ કસો પઢી વર્ષાકાલ વીત્યાવાદ વસતપુરે આભ્યા, ધર્મવોપ આચાર્ય પણ
 સાર્થવાદને ધર્મજ્ઞાન વેડને તીર્થયાત્રા કરવા ગયા ધનો પણ ઘણા દિવસ સમકેત પાલી અંતે
 મુનિયાને મરણ પામ્યો એ પહેલો જવ ॥૧॥ ॥ હવે વીજા જવમાં ડત્તરકુરુદેત્રે જડ યુગલી
 યામાં ઇપ્ત્યો તિહાં ત્રણ પત્મોપમનું આયુષ્ય જોગવી મરણ પામ્યો એ વીજો જવ ॥૨॥ વ્રીજે
 જવે સૌધર્મ વેવલોકે વેવતા થયો એ વ્રીજો જવ ॥૩॥ ॥ થોથે જવે વેવલોકથી જવને પશ્ચિમ
 મહાવિવેદે ગધિલાવતિ વિજયે શીતલ રાજાની ઇડકાંતા રાણીના મહાવલનામા પુત્ર થયા,
 પરંતુ મહા વિપયજોહુપી જોગપુરંદર થયા વિનયવતી પ્રમુલ ઘણી રાણીયો હે, તેમની સાથે
 વિપયમુલ જોગવવામાં મગ્ન રહે હે, ધર્મની વાત ન જાણે, સર્વવા ગીત, ગાન, તાન, માન,
 અંતે નાટકને પ્રિયકારી જાણે હે એમ મહામોહની નિજામાં કાલ ગમાવતાં એક વિવસ નાટ
 કાનું કાનું જાણે હે તે વેલે હે, ગીતમાં એક ચિત્ત જાગી રહ્યું હે, તે વલતે સુહૃદિનામા પ્રપાને રા
 જાને પ્રાત્નિજોધવા સારું એક ગાથા કહી તે આવી રીતે “સર્વ વિલક્ષિયં ગીત્ર, સર્વં નદ્ર ચિદ્વચ્ચ ॥
 સર્વે આનરણાં જારા, સર્વે કામા હુદાવદા ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ:-એ સર્વ ગીત જે હે તે વિલોપાત
 કરવા જેવા હે, સર્વ નાટક જે હે તે વિદેશના સરસાં હે, સર્વ આનરણ જે હે તે જાર સમાન
 હે, અને એ સર્વ કામનોગ જે હે તે હુલાબદા ઇટલે હુલવાયી હે ॥ ૧ ॥ ॥ એ ગાથા સર્વ

नली राजा घोष्यो के हे प्रधान ! तमें विना प्रस्तावें आ वैराग्य छत्पन्न करनारी गाथा केम
कही " यत्र सरागस्तत्र विराग कथं ? यत्र विरागस्तत्र सराग कथं ? यत्र श्रीरर्थः तत्र श्रीश्री
रर्थं कथं ॥ माटे हे मंत्री ! विना प्रस्तावें आ वात शा कामनी तेवारें प्रधान बोळ्यो में आ वात
प्रस्तावेंज कही ठे, ते आबी रीतें के आज सुजने केवली मल्या तेमणें कष्टुं के तमारा रानानुं
आयुष्य एक मासनुं शेप रहुं ठे माटे हुं आपने चेतवणी आयु बु एवी वात सांचली राजा
चमफ्यो, मरण समान कोइ जय नथी, पढी मन्त्रिने कहेवा लागो के हुं तो मोदनिजामा सुतो
दतो, तें सुताने जगाब्यो तो खरो, परंतु आग लागीने कूवो केम खणाय ? तेम हवे एक मा
सनुं आयु रहुं, तेमां हुं धर्मसाधन थाय ! तेवारें प्रधाने कष्टुं तमे विपाव म करो, एकदिवसनुं
चारित्र पण मोक्षने देवावाहु थाय ठे अने जो मोक्षप्राप्ति न थाय तोपण देवताना सुखनें
तो आपे ठे एहुं सांचली पुत्रने राज्य आपी सात कुंजें धन वावरी अछाइ महोत्सव करी सुगुरु
पासैं चारित्र जई चोत्रीश दिवस चारित्र पाली अंतें अनशन करी काल कसो ॥ ए चोथो जव
॥ ४ ॥ ॥ पांचमे जवें ईशान देवलोकें प्रजवनामा विमानने विपे ललितगंगामा सामा
निक देवता थयो तिदां स्वयंप्रज नामा देवी घणीज वह्मज ठे तेनी साथें विपयसुख जो
गवतो विचरे ठे, पढी एक दिवसें स्वयंप्रजा नामा देवी तिदांथी चवी तेना विरह थकी मूछी
पाम्यो, घणो ड-खी थई शोक करतो थको रुवन करवा लागो, तेवारें पूर्वजवनो सुबुद्धि
मंत्री पण तिदांज देवता थयो ठे, तेषें प्रतिवोध्यो, तथापि तेनो शोक मळ्यो नही तेवारें
मंत्री देवतायें कष्टु तमारी स्त्रीने हुं जाणु बु तेने मेलवी आपवानो हुं उपाय वताबुं तमे
शोक करशो नही, हवे ते स्त्रीनो सवध कहे ठे धातकी खंमना महाविदेह कुंजें नवनामा

त्रमां वेरलोकयी चवीने गर्जमा आवी उपन्या ठे, उत्तरापाढामा जन्म थयो ठे, उत्तरापाढामां
 वीक्षा लीधी ठे अने उत्तरापाढामां केवल ज्ञान उपन्युं ठे तथा अन्निच नक्षत्रमा मोक्ष गया
 ठे ॥ २०६ ॥ ॥ हवे प्रथम श्रीरूपनवेवजीना तेर जब कहेवाने अर्थे गाथा कहे ठे ॥ धण
 मिठुण सुर मदब्बल, लनियंगो वयरजंघ मिठुणोय ॥ सोदम्म विद्य अत्तु, चक्की सब्ब ठसनेय
 ॥ १ ॥ ॥ अर्थ-पहेले नवें आ जंबूदीपने विपे महाविवेद केत्रमा सुप्रतिष्ठित नामा नगरें
 प्रियंकर नामा राजा राज्य करे ठे ते नगरमा महोदो धनाढ्य धनो एवे नामें एक सार्थवाद्
 रहे ठे एकदा ते धनो सार्थवाद् वसतपुर नगरें जवाने तयार थयो तेवारें नगरमां पडहो
 वजढाब्यो के जो कोइने वसतपुर नगरें जाबु होय तो तेपो महारी साथे आवबुं तेनो दु नि
 रवाद् करीश एवो पडह सानली घणा लोक तेनी साथे जवाने एकठां थयां, महोदो सथवारो
 थयो हवे ते नगरमा श्रीधर्मघोष स्वरि पाचसें साधु साथे रहेला दत्ता तेमने पण यात्राने अर्थे
 वसंतपुर जवानी इच्छा थइ तेथी धन्ना सार्थवाद्नी पासें आवीने धर्मलान आपी वोल्या के हे
 सार्थवाद् जो तमारी आझा होय तो थमे पण वसतपुर जवाने अर्थे साथे आवीयें तेवारें
 धनो वोल्या के हे स्वामी सुखेथी महारी साथे पधारो तेवारें आचार्य पण तेनी साथे चाल्या,
 हवे मार्गे जतां एकदिवसें शेठने आंवांतुं नेटणु आब्युं ते साधुने आपवा मांझुं पण साधुयें
 सचेत जाणी लीधु नही हवे सथवारो दूजवे दूजवे धीमे धीमे थोढा थोढा कोश वररोज
 चात्रो जाय ठे तेथी मार्गमाज चोमासुं आवी गयुं वर्षाव घणो वप्यो, नवीठ आवीगइ तेने लीधे
 पंथिजनोने चालवानो मार्गे रोकाइ गयो दरिप्रमुख जीवोनी उत्पत्ति थइ, कावव पण घणो
 थयो तेथी लोक चाली घके नही तेचारे सथवारो एकजो थइ तंबुरेरा आपीने जंगलमांज

रह्यो अपने धर्मयोग आचार्य पण एक पर्वतनी गुफामें निरवद्य स्थानक वेस्वीनि पांचसे
 साधु तक्षित मासस्थमणनी तपस्या करी चोमासु रह्या थका धर्मध्यान करवा प्रवर्त थया,
 एम करतां सयवामना लोको पासे सबल खुटी पढ्यु माटे सर्वलोक कवमूलफलाविक
 नो आकर्षण करीने विवस निर्गमन करवा लाग्या तेथी साधुने पण पारणें छुदमान आ
 यूर मखे नही एम करतां कंटलाक विवस पठी तिहां एक जाट आब्यो ते शेवने खुशी क
 र्या माटे मुजापित कहीने बोल्हो के दे शेव ! मढोटा पुरुष जे वात अगीकार करे ते पार
 पाहे पण अथवच मूकी आपे नही ए वात साजलीने शेव धर्मधोप खरीने याव कहुं अने
 मनमा विचारवा लाग्यो के अरे मद्दारा कहेवा उपरथी साधु मद्दारी साथें आब्या अने में
 तो एक विवस पण तेमनी सारसजाल कीथी नथी माटे तेउनो विश्वासघाती दु थयो तो हवे
 प्रजातें एमनी पासें जइने स्वमत स्वामणा करु एम चितवी प्रजातें आचार्य पासे जइ ववना
 करीने जकाथी पोतानु सुख नीनु करी वेगो अने विनति करवा लागो जे हे स्वामी ! म
 दारो अपराध तमे खमजो में आपनी कोइ वखते पण निगाव करी नथी हे मद्दाराज !
 लोकतुं सर्व संवल क्षीण थयुं हे आपमुजने कांइ आझा करो, दुकुम फरमावो तेवारें आचार्य
 बोल्हा हे सार्थेश ! अमारा माटे तमे कांइ पण चिता करशो नही, अमारें तो सुखे धर्मध्यान
 थाय ठे, तमारा सायना योगे अमे घणी अटवी वखन करी तेमां तमे अमारी मढोटी
 वात्सल्यता करी एहुं साजली धनो शेव खुशी थयो अने सर्व साधुने आद्वारनी निमत्रणा
 करी सयवारामा लइ आब्यो पठी पोतानी पासे छुद आद्वार घृतना कूपा हता ते साधु
 उन घणज उलटथी वढोरावता थका अत्यंत नावनी वुद्धि थवा मांफी तेथी समकेत पाम्यो

અહીં ઘણા આચાર્યો કહે છે કે પાંચજો કૂંપા ધૃતના વહોરાવી વીધા પઢી વળી જાણુ જે હવે તો
 ઘણુ વેવાણું એવી રીતે જોતના પરિણામ ઘટતા વેસ્ત્રીને મુનિઝયે કણું કે દે મહાનુનાવ ! હવે
 અમારે સ્વપ નથી, પરંતુ જો થોડીક વાર હજીપણ જોતનો જાવ વધતો રહ્યો હત તો કેવલ
 જ્ઞાન અપજી જાત પણ પાઠા પરિણામ ઘટવાને યોગે કેવલ અપનું નહી પરંતુ સમકેતથી પો
 તાનો આત્મા નિર્મલ કશો પઢી વર્ષાકાલ વીત્યાવાદ વસતપુરે આવ્યા, ધર્મધોપ આચાર્ય પણ
 સાર્થવાદને ધર્મજ્ઞાન વેદને તીર્થયાત્રા કરવા ગયા ધનો પણ ઘણા વિવસ સમકેત પાણી અંતે
 ઘુજપ્યાને મરણ પામ્યો એ પહેલો જવ ॥૧॥ ॥ હવે બીજા જવમાં અંતરકુરુક્ષેત્રે જડ યુગલી
 યામાં અપન્યો તિહાં ત્રણ પલ્લોપમનું આયુષ્ય જોગવી મરણ પામ્યો એ બીજો જવ ॥૨॥ ત્રીજે
 જવે સૌધર્મ વેવલોકે વેવતા થયો એ ત્રીજો જવ ॥૩॥ ॥ ચોથે જવે વેવલોકથી ચવીને પશ્ચિમ
 મહાવિવેદે ગધિલાવતિ વિજયે ક્ષીતલ જાણીના ચડકાંતા રાણીના મહાધલનામા પુત્ર થયા,
 પરંતુ મહા વિપયજોહુપી જોગપુરંવર થયા વિનયવતી પ્રસુલ ઘણી રાણીયો હે, તેમની સાથે
 વિપયસુલ જોગવવામાં મગ્ન રહે હે, ધર્મની વાત ન જાણે, સર્વવા ગીત, ગાન, તાન, માન,
 અને નાટકને પ્રિયકારી જાણે હે એમ મહામોહની નિદામાં કાલ ગમાવતાં એક વિવસ નાટ
 વૈદિક થાય હે તે વેસ્ત્રી હે, ગીતમાં એક ચિત્ત લાગી રહું હે, તે વસ્ત્રે સુબુદ્ધિનામા પ્રધાને રા
 પ્રાન પ્રાણ નિનોષવા સારું એક ગાથા કહી તે આવી રીતે “સર્વે વિલસિયં ગીત્ર, સર્વે નદ્ય વિલસણા ॥
 સર્વે યાનરણા ભાર, સર્વે કામા હુલાવલા ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ - એ સર્વ ગીત જે હે તે વિલોપાત
 કરવા બેવા હે, સર્વ નાટક જે હે તે વિલંબના સરસાં હે, સર્વ આનરણ જે હે તે જાર સમાન
 હે, અર્થ એ સર્વ કામજોગ જે હે તે સ્વાચ્છા પાટલે ॥ ૨ ॥ ॥

नली राजा बोळ्यो के दे प्रधान ! तमें विना प्रस्तावें आ वैराग्य छत्पन्न करनारी गाथा केम
 कही " यत्र सरागस्तत्र विरागः कथं ? यत्र विरागस्तत्र सराग कथं ? यत्र श्रीरर्थः तत्र श्रीर
 र्थं कथं ॥ माटे दे मंत्री ! विना प्रस्तावें आ वात शा कामनी तेवारें प्रधान बोळ्यो में आ वात
 प्रस्तावेंज कही ठे, ते आबी रीतें के आज मुजने केवली मल्या तेमयें कसु के तमारा राजानु
 आयुष्य एक मासनुं शेप रसु ठे माटे हुं आपने चेतवणी आयु बु एवी वात साजली राजा
 चमक्यो, मरण समान कोइ जय नथी, पढी मन्त्रिने कहेवा लागो के हुं तो मोहनिशमां सुतो
 दतो, तें सुताने जगाब्यो तो खरो, परंतु आग लागीने कूवो केम स्वणाय ? तेम हवे एक मा
 सनु आयु रसुं, तेमां छं धर्मसाधन थाय ' तेवारें प्रधाने कसु तमे विपाद म करो, एकदिवसनु
 चारित्रि पण मोक्षने देवावाहुं थाय ठे अने जो मोक्षप्राप्ति न थाय तोपण देवताना सुखनें
 तो आपे ठे एहुं सांजली पुत्रने राज्य आपी सात क्षेत्रें धन वावरी अछाइ महोत्सव करी सुगुरु
 पासें चारित्रि जई चौबीश दिवस चारित्रि पाली अंतें अनशन करी काल कस्यो ॥ ए चौथो जव
 ॥ ४ ॥ ॥ पांचमे जवें ईशान देवलोकें प्रजवनामा विमानने विपे ललितांगनामा सामा
 निक देवता थयो तिदां स्वयंप्रजना नामा देवी घणीज वध्वज ठे तेनी साथें विपयसुख जो
 गवतो विचरे ठे, पढी एक दिवसें स्वयंप्रजना नामा देवी तिहाथी चवी तेना विरद थकी मूर्छा
 पाम्यो, घणो दुःखी थई शोक करतो थको रुवन करवा लागो, तेवारें पूर्वजवनो सुबुद्धि
 मंत्री पण तिदांज देवता थयो ठे, तेणें प्रतिबोधो, तथापि तेनो शोक मळ्यो नही तेवारें
 मंत्री देवतायें कसुं तमारी स्त्रीने हुं जाणु हुं तेने मेलवी आपवानो हुं उपाय वताहुं तमे
 शोक करशो नही, हवे ते स्त्रीनो संबंध कदे ठे धातकी खफना महाविवेद क्षेत्रें नवनामा

મામને વિવે નાગિલ નામે એક મુદ્દસ્ય મદ્દાવરિડી છે, તેની નાગશ્રી સ્ત્રીયે પૂર્વે ઠ પુત્રી તો
 જાણેલી છે, કશું છે કે વારિડીને ઠોઢીયો ઘણી થાય, પઠી તેણે વિચારું જે હવે જો મહારી
 સ્ત્રીને સાતમી પણ પુત્રી આવશે તો હું વેશ ત્યાગીને ચાલ્યો જશ્શ વૈવર્યાગે સ્વયંપ્રજ્ઞા વેવીનો
 જીવ પણ તેને ઘેર ઝાઘી અવતર્યો તેથી વલી પણ એ સાતમી પુત્રી નાગિલને થઈ તેવારે
 ફોટ જેઠાણી ઘેટ્ટુ હુઃસ ધરવા જાગાં અને નાગિલ હુ સે પીઠાતો પરવેશ ગયો, પઠવાહે કુટુબી
 ઠાં તે પુત્રીત્રુ નામ પાદરું નહી અનામિકા કહી ઘોજાવે, અજાગણી માટે કોઈ પરણે પણ
 નહી તેથી કાષ્ઠના જારા વેંચીને પેટ જરે તથા લોકને ઘેર કામ કરીને પેટ જરાઈ કરે એક
 વિવસે કોઈ ધનવતના વાલકને મોવક રવાતાં વેંચી અનામિકાયે પણ પોતાની માતા પાસેથી
 મોવક માગ્યા, તેવારે માતાયે કશું તાહારો પિતા મોવક લેવા ગયો છે તે આવશે ત્યારે આ
 પીશ, ત્યાં સુધી એ અતરતિલક નામા પર્વત થકી કાષ્ઠનો જારો લાવ પઠી રુદન કરતી
 જારો લેવા ગઈ તિહાં યુગધર મુનિને કેવલજ્ઞાન ઇપન્ધુ છે, તેનો ફંડ મહારાજ મદ્દોસવ કરે
 છે, તિહાં અનામિકા પણ નમસ્કાર કરી વેઠી ધર્મ વેશના સાંજલી કેવલીને પૂઠણુ કે હુ એવી
 હુઃસની અવસ્થા કેમ પામી? તથા મહારે જતાર પ્રસુલતું સુલ કાઈ પણ થયો નહી તેનું
 કારણ શું? પ્રસુયે કશું તે પૂર્વે ધર્મ આરાધ્યો નથી માટે રે જોલી ધર્મ વિના સુલ
 હોય નહી તો હવે જો સુલની જ્ઞા હોય તો ધર્મ કર ધર્મના પ્રજાવે વેવના સુલ પામીયે
 પઠી અનામિકાયે આવકનાં વ્રત આવશ્યાં ઇપાશ્રયે વેઠી આવકનો ધર્મ કરે તેથી લોકોયે
 ધર્મિણી ઇંદુ નામ વીંદુ સાધર્મિ આવકો તેને પારણા પ્રસુલનો સદ્ધાય આપે છે એમ ધર્મના
 પ્રજાવથી તે સુલી થઈ પઠી ઠેવટે અનશન કરી સુતી છે, તે સમયે જલિતાંગને સ્વયંબુઃ

मन्त्रियें कष्ट के तमे त्यां जइ तमारुं रूप एने देखाहो के जेम ए नियाणो करे ते सांजली
 लजितागे आबी पोतानुं अर्पत उच्छुत रूप देखाहणु ते रूप देखी अनामिकार्ये व्यामोह
 पामी नियाणु कष्टुं के महारे तपस्यानुं फल होय तो एनी स्त्री दु थाय, पढी अनामिका
 मरण पामी स्वयंप्रजा देवी यइ तेनी साथे लजिताग देव सुख जोगववा लागो ए पांचमो
 नव ॥ ५ ॥ तिदांथी चवीने ठठे जवे जंबूझीपें पूर्व महाविवेहे पुष्कलावती विजये लोहागल
 नगरे सुवर्णजंघ राजानी लक्ष्मीवती राणीनो वज्रजंघनामा पुत्र थयो अने स्वयंप्रजा देवी पण
 तेहिज विजयें पुमरीक नगरीयें वज्रसेन नामा चक्रवर्तिनी श्रीमती नामा पुत्री यइ, ते यो
 वन पामी थकी एक दिवसें चक्षोवय सनामां वेठी ठे ते समयें कोइ साधुने केवल ज्ञान
 उपन्युं ठे तेने देवता वांक्वा आवे ठे, ते देवोने देखी एने पण जातिस्मरण ज्ञान उपन्यु तेवारें
 विचासु जे महारो पूर्वजवनो जतरि लजितांग नामा देवतानो जीव किहां उपन्यो दूजो ? ते
 मले, अने हुं तेने परणु तो सारु थाय, एम विचारी मौनपणे रही, मातापितायें अनेक
 उपचार कया पण बोले नही, पढी धाई मातायें एकांते वात पूढी तेवारें कुमरीयें तेने
 एक कागल उपर चित्राम करी कुंवर आलेखी आप्यो, धाड़यें ते चित्रपट राजाने वीधो पढी
 एना पिता वज्रसेन चक्रवर्तिना वर्षमहोत्सवें अनेक राजपुत्रो आब्या अने ते धाई पण विवसें
 चित्रपट जइ राजमार्गें वेठी, ते राजकुमार पण जति वखतें चित्रपटने अपुहार देखतां जाय ठे,
 तेवारें वज्रजंघ ते चित्रपटने देखी जातिस्मरण पाय्यो अने कहेवा लागो के आ चित्र तो
 महारी पूर्वजवनी स्त्री स्वयंप्रजा नामें देवीनु चितरेछु ठे, ए वात धाइ मातायें श्रीमतीने
 कही पढी श्रीमती ते वात सांजलीने वज्रजंघ कुंवरने परणी सुखे समाधे रहे ठे, घणी प्र

तोमां आम जल्लुं ठे कें ते पुत्री तीर्थकरनी सज्जामां देवोंने देखी जातिस्मरण पामी तेणे
 पूर्वजव जाण्यो तिहां अनामिका अने स्वयंप्रजानो जव देखी विचाळुं जे महारो पूर्वजवनो
 नंतरं ससितांग केवी रीते मझे पढी पिताये पूठुं तेवारें सर्व पूर्वजवसंबंधि वात कही चक्र
 वर्तीयें केवलीने पूठुं के एनो पूर्वजव नंतरं किहां ठपन्यो ठे केवलीये वज्रजंघ नाम कष्ट
 पढी चक्रवर्त्तियें वज्रजंघने परणावी तथा कोष्क कहे ठे चित्रपट वनावीने कष्ट के एना स्व
 रूपने जे कहे तेने डूं परणु पढी बीजा राजाउंए अनेक प्रकारनी वातो घनावीने कही पण
 ससितांगनी वात मझे नही परंतु जेवारें वज्रजंघ कष्ट के आ महारी स्वयंप्रजां देवीडुं रूप
 ठे तेवारें चक्रवर्त्तियें तेने श्रीमती परणावी एवो सेख ठे तत्व केवलिंगम्य एकदा सुवर्णे
 जेवे पोताना वज्रजंघ पुत्रने राज्य आपी पोते दीक्षा लीधी, पढी वज्रजंघे पण श्रीमती रा
 णीसहित गोखमां देवां यकां संस्था फूली देखीने वली विजय यइ जोइ तेवारें विचाळुं जे
 सर्व विजय यवानी वस्तुं आ संसारमां ठे माटे धितव्यु जे प्रजातें पुत्रने राज्य आपी
 दीक्षा लेणुं ते समयें पुत्रें पण राज्यनें लोने फेरनो धूम्राडो करी मातापितानें एटले श्रीम
 तीसमेत राजाने विपप्रयोगे माझो ए ठणे जव ॥ ६ ॥ ॥ तिहांथो मरण पामी सातमे
 जवे राजा राणी वेड्डु छत्तर कुरु क्षेत्रने विपे युगलीयां ययां ए सातमो जव ॥ ७ ॥ ॥ आ
 ठमे जवें सौधर्म्यं देवलोके मित्रपणे देवता यया ए आठमो जव ॥ ८ ॥ ॥ तिहांथी चवी
 नवमे जवें जंबूद्वीपे महाविदेह क्षेत्रे क्षितिप्रतिष्ठितनगरे सुविधिनामा वैद्यनो जीवानव
 नामा पुत्र ययो ते विवसें ते नगरीयें बीजा पण चार जीव पुत्रपणे अवतथा, एक प्रसन्न
 बंड राजानो पुत्र महीधर जन्म्यो, बीजो सुनासीरनामा प्रधाननो पुत्र सुबुद्धि ययो, त्रीजो ध

नाशेवनो पुत्र गुणाकर थयो, चोथो सागरनामा शेवनो पुत्र पूर्णचन्द्र थयो, हवे श्रीमतीनो
जीव सौधर्म वेचलोकधी चवीने ईश्वरचवनो पुत्र केशव थयो, ए पांचे जीवानवना परम मित्र ठे
ए ठए मित्र सार्थे मली जमे, रमे, सुखे काल निर्गमन करे ठे, एक विवसे जीवानवने घेर ते ठए
जणा वेठा ठे एटलामां एक कोटीड साधु गोचरी करवा आब्यो, तेने देखीने ते पांचे मित्र एकठा
थझे वैद्य पुत्रने कहेवा लाग्या के अरे वैद्यतो मतलबीया थाय ठे, जो पुण्यने अर्थे वैद्य करता
हो तो आ साधुनो कोठरोग मटावी आपो तेवारें तो अमे पण जाणीयें जे तमे धर्मात्मा
ठो ते सांचली जीवानव वैद्य बोळ्यो दे मित्रो ! तमे महारी वात सांचलो आ साधुनो रोग म
टाववा माटे लक्ष्पाक तेल जोडो तेतो महारा घरमां तयार ठे पण बीजो रत्नकंवल तथा गो
शीर्षि चंदन स्वप्नो ते महारी पास नथी माटे जो ए बे बीजो क्यांथी पेवा करो तो साधुनी
वैयावच्च करीयें ए वात सांचली ते ठए जणे मली अढोलाख सोनैया जेला कीया पठी ते
ठए मित्र मली नगर शेवने घेर जइ सोनैया आपीने बोळ्या के एक रत्नकंवल अने बीजो
गोशीर्षि चंदन ए बे चीज अमने आपो शेठें पृष्ठु जे तमे एने छुं करसो तेणे कष्टु के अमे
साधुनी वैयावच्च करीछुं ते सांचली शेठे विचाछुं जे ए बालको ठे तोपण छुठ कहेवा धर्म
बुद्धि वाला ठे अने दु आटलो महोठो वृद्ध थयो बु तोपण हजी लगण कांइ धर्ममां सम
जतो नथी एम चितवी ते शेठे सोनैया तो धर्मवा वापरी नाख्या अने रत्नकंवल तथा गोशीर्षि
चंदन तेमने आपीने पोते वीक्षा जइ साधुपणुं पढिचजी अतगढ केवली थइने मोहू गयो हवे ते
ठए जणा औपय जइ वनमा गया तिहां सुनि काउसगमां उजा रह्या ठे तेने “अनुजानीध्व”
एहुं कही चामढा ठपर सुनिने सुवारीने लक्ष्पाक तेज मसळ्यु पठी चवननो छेप करी रत्न

कांवलमां जपेटी दीधो तिहां पदेलीवारमां तो ते सर्व चामढीमां जे कांइ कीढा दता ते सब
 कांवलमां आवी लागा तेने गायना मृत कसेवरमां सुख्या फरी वीजीवार तेल मसखुं तेनी उपर
 चवन लगावी रत्नकांवलथी दीध्यो तेवारें मांसमांहेला कीढा निकली पख्या तेमज झीलीवार
 एमज पूर्वोक्त रीते कखुं ते वखत हाम मींजीना कीढा निकली पख्या पढी रोदिणी औपथ
 साधुने श्रीरें लगादी तेनुं श्रीर कंचन सरखु करी मूकुं पढी ते ठए जणो रत्नकवलहुं इव्य
 सात क्षेत्रमा खरचीने वीक्षा लीधी निरतिचार चारित्र पालीने काल कसो ए नवमो नव
 ॥ ९ ॥ ॥ वशमे नवें ते ठए जणा धारमे वेवलोकें देवपणे जइ उपन्या ठए वेव मित्र थया
 ए वशमो नव ॥ १० ॥ ॥ अंगीअरमें नवे धारमां वेवलोकथी चवीने जंबूदीपना महा
 विवेकदेवें पुष्कलावती विजयें पुढरीकिणी नगरीयें वजसेन नामे राजा तेनी धारणी नामे
 राणीनी कूखमां ते ठ मांधी पांच जण अनुक्रमे पुत्रपणे आवी उपन्या तेमा जीवानव वेश जे
 धन्ना सार्थवाहनो जीव ठे ते चौव सुपन सूचित मातानी कूखमा उपन्यो जन्म्या पढी माता
 पिताये तेनुं वज्जनान नाम आखुं ए जीव रूपनवेवजी थावावालो ठे दमणा चक्रवर्ति पणे
 उपन्यो ठे इवे बीजो राजानो पुत्र महीधरनो जीव ते धाद्रु नामे थयो बीजो मत्रीनो पुत्र
 सुवाहू नामे थयो, चौथो शेठनो पुत्र गुणाकरनो जीव, पीठ नामे थयो अने पांचमो सार्थ
 वाहनो पुत्र पूर्णजइनो जीव महापीठ नामे थयो ए पांच तो जाइ पणे आवी उपन्या अने
 ठणो केशवनो जीव जे पूर्वे निर्नोमिकानो जीव ठे ते वली बीजा एक राजाने घरे पुत्र पणे
 उपन्यो ते वज्जनान नामा चक्रवर्तिने घणोज वद्वज ठे तेथी ए एनो सार्थि थावो एरीते ठए
 मित्र सुखे रहे ठे इवे वजसेन राजा तीर्थकर थवाना ठे माटे लोकोक्तिक वेवोना वचनथी

उदास थड वज्जनान नामा पुत्रने राज्य आपी सबत्सरीदान वेइ वीक्षा लइ धनधातीकर्म इ
 यकरी केवलज्ञान पाम्या तीर्थकर थया ते पुनरीकिणी नगरीयें आब्या वनपालके वज्जनानने
 ग्यामणी आपी तेया थवसरमा चक्रल प्रगटवानी पण वधामणी आवी तेवारें विचारुं जे
 पहेलां केनी पूजा करु? एम विचारातां निरधार कखो जे तीर्थकरने पूज्या तो सर्वने पूज्या
 ए त्रण लोकरना नाथथी वली वीजो कोण वधारे गणाय एम चितवी केवल मढोत्सव कखो,
 नगरानने वाइवा आब्यो पठी चक्रने पूज्यो अनुक्रमे ठ खंम साधी, सुखे राज्य जोगवे ठे
 एरु वियस गली वज्जसेन तीर्थकर समोसखा तेमने वज्जनान प्रमुख वाइवा गया तिहा प्रहुरनी
 वेगना सान्जली गए जणायें वीक्षा लीधी तेमा पहेलो वज्जनान चक्रवर्त्ति साधु थयो ते चौवे
 पूर्व जण्यो थने वीजा पाचे थगीथार थग जण्णा, वली वाहुनामा जे साधु ठे ते पाचसें
 साधुने आहार लावी आपे थने सुवाहु पाचसें साधुजना पण चापे तथा पीठ थने मद्दापीठ
 ए वे एकांतें तप करे तथा सथाय ध्यान करे, इवे वाहु थने सुवाहुनी गुरुप्रमुख सर्वे
 प्रशसा करे तेथी पीठ थने मद्दापीठ एउ जाणे के छुड काम सर्वने वद्वज ठे जो साधु
 थया तोपण मतलनी देखायठे केमके थमे सथाय ध्यान करीये ठेयें तो थमोने कोइ
 प्रशस्ता नथी थने वाहु सुवाहु एमनी चाकरी करे ठे तो तेमनी प्रशसा सर्व करे ठे माटे
 जगत सर्व सार्थी ठे पठी वज्जनान वीश थानक तप करीने तीर्थकर नामकर्म उपाकन कखु
 तथा वाहु साधुये आहारना वानथी जोगफल उपाकन कखुं तथा सुवाहु साधुयें पगच
 पीना प्रजावथी वाहुवल नाम कर्म उपाकन कखुं तथा पीठ थने मद्दापीठें इर्था करवाथी
 स्वीयेव वाथ्यो थने ठगे निर्नामिकानो जीव ते श्रेयास कुमर पात्रो थने सर्वे अनशन करी

मरण पाय्या ए अग्नीआरमो नव ॥ ११ ॥ ॥ वारमे जवे ठए जण सर्वार्थसिद्ध विमाने
 जइ देवपणे ठपन्या ए वारमो नव ॥ १२ ॥ ॥ पढी सर्वार्थसिद्ध विमानथी तेत्रीश सागरो
 पमनु आयुपूरण करीने तिदांथी चवी तेरमें जवे वज्जनाजनो जीव ते श्रीरूपनवेवजी थया
 तथा वाहुनो जीव जरतचक्रवर्ती थयो अने सुबाहुनो जीव वाहुधल थयो वली पीठ अने म
 हापीठनो जीव ब्राह्मी अने सुंदरी थया ए पांचे जीव अनुक्रमे मोक्ष जाओ ए तेरमो नव ॥
 ॥ १३ ॥ ॥ इति रूपन नव ॥ ते कालने विपे, ते समयने विपे श्रीरूपनवेव अरिदंत ते उना
 लानो चोथो महिनो, सातसुं पखवाहिसुं, आपाढवहि चोथने विपे श्रीरूपनवेव अरिदंत ते उना
 वेवतानुं आयुष्य पूरण करीने चवथा ते आ जंबूदीपना जरतक्षेत्रने विपे इक्ष्वाकुजूमिमा नानि
 कुजघरनी मरुवेवी नार्यां तेमनी कुखें मथ्यरात्रिने विपे देव संबंधी आदार, देव संबंधि नव,
 देव संबंधि शरीर त्यागीने गर्जनां पुत्रपणे आवी ठपन्या ॥ १०५ ॥ ॥ इक्ष्वाकु वशमां ठ
 पन्या तेथी इक्ष्वाकु जूमि थइ ते केवी रीतें थइ ते कदे ठे जे पूर्वें सर्वें युगलिया दता परंतु न
 गर कोई दंतुं नही तिहां युगलीयामां तो कल्पवृक्ष मनोरथ पूरण करतां दतां तेमां पहेला
 सात कुलघर थया तेनी उत्पत्ति आ प्रमाणे ठे ॥ ॥ आ अवसर्पिणीना त्रीजा आराना
 अतमां पत्न्योपमनो आठमो जाग वाकी रहे ठते आ दक्षिण तरफनो अर्धो जरत तेने दक्षि
 णार्ध जरत कदीयें तेना प्रण जाग करवा ते प्रण जाग माहेला मध्य जागमां एटखे विचला
 नागमां पहेला प्रण कुलघर थया तेमां प्रथम कुलघर एवीरीतें थयो के पश्चिममहाविदेहमां
 वे वाणीया दता ते वेहु वाणीया मांदोमांदे मित्र दता परंतु तेमा एक कपटी दतो अने
 एक सरजमनवाजो दतो ते जेवारें मांदोमांदे इष्य वांटे तेवारें जे कपटी ठे ते सरज स्वजाव

बालाने ठगीने तेनाथी ठावु धन पोते राखे अने सरल तो कपटरहितपणे व्यापार करे एक
 विवसें सरलचित्तवालानी स्त्रीनें देखीने कपटी मित्रें जोग जोगववांनुं कष्टु तेवारें ते सरलनी
 स्त्री पतिव्रता ठे ते बोली के अरे मर्यादादीन । मित्रनी स्त्रीने वांठे ठे ? एवुं कहीने निर्जठना
 करी याहेर कादाही मूक्यो पठी ते कपटीयें जइने सरलचित्तवालाने कष्टु के तादारी स्त्री मने
 गंवती हती परंतु में तेने नाकारो कसो एवी कपटाइ करी पठी ते सरल चित्तवालौ वैराग्य
 पामी मरीने इदवाकुचूमिमां मनुष्यरूपें युगलीयो थयो अने कपटी मित्र मरण पामीने इदवाकु
 चूमिमां दायीरूपें युगलीयो थयो केमके जीव कपटाइथी वहुजतार्येकरी तिर्यच पणाने पामे,
 एकवा समयने विपे दायी युगलीये सरलयुगलीयाने दीगो तेथी वेहु मांदोमांदे जातिस्मरण
 ज्ञान पाम्या पठी परमस्नेह्यी दायी तेमने पोताना स्कथ उपर वेसाहीने रात्रविवस फसा करे
 तेमने सपेत दायी उपर वेगो जोइने बीजा युगलीया बोलवा लाम्या के ए विमलवाहन ठे
 एवुं तेनुं नाम पाही दीधु केटलोएक काल गयो तेवारें कालनां माहात्स्यथी जेवा कल्पवृक्ष
 प्रथम हता तेवा रह्या नही तेवारें युगलीया लहवा लाम्या अने सहु पोत पोताना कल्पवृक्ष
 थापी वेवा सहु कोइ पोताना कल्पवृक्षमां रदे बीजाने आववा वीये नही अने कदापि कोइ
 थावे तो तेनी विमलवाहननी पासे राव आपवा थावे तेवारें विमलवाहन तेने हकार एवो दम
 आपे तेथी युगलीयो मनमां जाणे जे सर्व महारी वात गइ एवो जाणी लहे करे नही ए
 प्रथम हकार नीति थइ ते विमलवाहनने चक्षुशा नार्या हती, नवशो धनुष्य प्रमाण शरीर
 हतु ए प्रथम कुजधर ॥ १ ॥ ॥ पठी ते विमलवाहनना पुत्र चक्षुष्मान् थया तेनी चइ
 कौता नार्या अने आवशो धनुष्य शरीरुं प्रमाण, एनी पण हकार दमनीति थइ ए बीजो

कुलधर ॥ २ ॥ ॥ त्रीजो यशोमान् कुलधर थयो तेनी सुरुपा नामें जायों एतुं सातसां ध
 नुष्य प्रमाण शरीर जाणवुं एनी वखतमां मकार वंमनीति जाणवी ॥ ३ ॥ ॥ चोथो
 अन्निचइ नामा कुलधर थयो तेनी प्रतिकूपा नामें जायों एतुं साढा ठसैं धनुष्य प्रमाण शरीर
 जाणवुं एनी वखतमां म एटलो कहेवाथी मरी जाय माटे मकार वंमनीति जाणवी ॥ ४ ॥
 पांचसु प्रसेनजित् नामा कुलधर थयो तेनी षडुष्मती नामें जायों एतुं ठजों धनुष्य प्रमाण
 शरीर जाणवुं एमां धिक्कार एटल्लु कहेवाथी ते एतुं समजी जाय के मने मदोदो वंम थयो
 माटे धिक्कार वंमनीति जाणवी ॥ ५ ॥ ॥ ठछो मरुवेव नामा कुलधर थयो तेनी श्री
 कौता नामें जायों एतुं साढा पांचसैं धनुष्य प्रमाण शरीरु मान जाणवुं एना वखतमां
 धिक्कार वंमनीति जाणवी ॥ ६ ॥ ॥ सातमो नाजिनामैं कुलधर थयो तेनी मेरुवेवी नामें
 जायों एतुं सवा पांचजो धनुष्य प्रमाण वेदुमान जाणवुं एनी वखतमां धिक्कार एटलो कहे तेवारे
 ते समजे के सुजने महावंम थयो फरीथी जनम पर्यंत ते अन्याय करे नही एरीतें पहेला
 तथा वीजा कुलधरना वारामां दुकार वंमनीति दती अने त्रीजा तथा चोथा कुलधरना वा
 रामां जयन्यथी दुकार अने उल्लुठथी मकार वंमनीति चाली एटसे घणों अन्याय करे तेवारे
 तेने (म) एटलो कहे तेथी ते एतुं समजे के मने मदोदो वंम थयो फरीथी कोइवारे ते
 अन्याय करे नही तथा पांचमां, ठछा अने सातमा कुलधरनी वखतमां जयन्यथी तो दुकार
 तथा मथ्यमथी मकार अने उल्लुठथी धिक्कार एवी त्रण प्रकारनी वंमनीति चालु थइ ॥ श्री
 रूपननाथ अरिदंत त्रण ज्ञानें सहित मेरुवेवी मातानी कूखे आवी उपन्या यावत् मेरुवेवीये
 चौव सुपना वीगा इत्याधिक सर्व अधिकार मबावीर स्वामीनी पेरे अर्हों पण जाणी सेवु

परंतु एतलौ विशेष जे मेरुवेवीजीये पहेला सुपनामां वृषज सुखमाहे पेसतो वीगो अने
बीजा बावीश तीर्थकरनी मातायें पहेले सुपने दाखी सुखमाहे पेसतो वीगो तथा श्रीमहा
वीरस्वामीनी मातायें पहेले सुपने सिंद सुखमां प्रवेस करतो वीगो वली इहां सुपनातुं फल
नाजीराजायें पोतेज कछु परंतु सुपन पाठक ते वखते दत्ता नदी ॥ १०७ ॥ ते कालनेविषे ते
समयनेविषे क्षपणनाथ अरिदंत वनालानो पहेलो मद्दिनो, पहेलो परववाहियु, चैत्रवदि आठ
मना विवसे नवमास उपर साढासात विवस रात्री गर्नमां प्रतिपूर्ण दोतें ठते उत्तरापाढा नक्षत्रे
चडमानो योग आवे थके निराबाध पणे जन्म्या ॥ १०८ ॥ इहां जन्ममहोत्सव इडादि
कोये आवी कर्तुं इत्यादिक सर्व अधिकार श्रीमहावीरजीनी पेठे कसेवु परंतु वंदीखानामांथी
केवीठने ठोही मूकवा तथा तोल वधारवा तथा कुजमर्यावा करवी तथा पूजादिकने अर्थ
इव्य रखाववो ए कृत्य ते शुगलीयांना वखतमां गाम सदेराविकना अजावने लीधे दत्ता नदी
माटे ते कव्हा नथी वाकी सर्व श्रीमहावीर स्वामीना पावती पेठे आंही पण कसेवु ॥ १०९ ॥
तथा ते वखत सर्व शुगलीया दत्ता तेथी प्रभुतुं नाम स्थापन करवानुं महोत्सव संवधी व्यव
हार पण बाळ्यो नही तेवारे जगवाननी जंघामां रोमनु वृषज सरिखो लंछन बीगो तथा
प्रभुनी मातायें पहेला सुपनामां पण वृषज बीगो तेथी कृपन एवुं नाम दीधु ॥ ते जग
वान महा स्वरूपवान थका देव तथा देवीउ साथे रमत करे, इडाणी पोते खोजामां लडने
रमाढे, देवे सुनदा शुगलीयाणी तो जगवाननी साथेज शुगलपणे जनमी दती तथा एक युग
लीयांना मस्तक उपर ताल वृक्षतुं फल पड्युं तेथी ते बालपणामाज मरण पाव्यो अने
तेनी साथे जन्मेनी शुगलणी जीवती रही दती तेने बीजा कोइ शुगलीयायें बीगो तेथे ति

હાંથી ડગડીને નાનિ કુનપરને જડ આપી નાનિકુનપરે કણું કે આ મહારા પુત્ર કુન
 વેવની સુનવાની સાથે એ પણ સ્ત્રી કરીછું એમ કહી તેનું સુમગલા એડુ નામ આપ્યું તે પણ
 જગવાનની સાથે વધે ઠે, જગવાનનો સુવર્ણમય શરીર ઠે હવે કુન વેવજી મુણમુણ વોલે,
 થાકતા થાકતા ચાલે, હજો, તેવારે માતા કહેકેદે પુત્ર હું ફાણીને વણન ઠો અને વેવતાયે
 વીધેલા અમૃતનુ પાન કરે ઠે, મહારી પાસે તો રહેતો નથી, મહારા સ્નાન પણ ચૂસતો નથી,
 તો હુ તાહારી માતા હુ એવો જગતમાં કોણ જાણજો? ઇત્યાદિક વાતો કરી રમાડે ॥ હવે
 જેવારે જગવાન વેણેકણા એક વર્પના થયા તેવા અવસરમાં ફડમહારાજ જગવાનનું વસ સ્થા
 પન કરવા સારુ હાથમાં સેલઢી લઈને આવ્યો તેવારે જગવાન નાનિ કુનગરના સ્વોલામાંહે
 ઘેવા દૂતા તે સ્વોલામાંહેથી સેલઢી લેવા સારુ હાથ લાંવો કસો તેથી ફડે જાણું જે પ્રસુને સેલઢી
 લાવાનું મન થયું તે માટે ફડે તિહા જગવાનનો વશ ફડવાકુકુલ સ્થાપન કસો શ્રીકુનપનેવને
 વેચકુરુ અને વત્તરકુરુ ક્ષેત્ર સંધિ કલ્પવૃક્ષોના ફલનો આદાર વેવતાડીયે આણી આપ્યો તે આ
 દાર શુદ્ધ પણમાં થયો અને ઘાલપણામાં તો અગુતામાં વેવોએ સચારેલા અમૃતનો આદાર સર્વ
 તીર્થકરોને હોય ઠે અને એક શ્રીકુનપનેવ વિના ઘીજા તીર્થકરોને તો વાલપણુ ટલ્યા પઢી મહોટા
 થાય તેવારે પક્ક થયેલો આદાર હોય અને સંયમ લીધા પઢી તો સર્વ તીર્થકરોને ફાસુ આદાર હોય
 હવે જગવાન જેવારે જોગ જોગવવાને સમર્થ થયા તેવારે સર્વ ફડ અને ફાણીયો ચારે નિકા
 યના વેવ અને વેવીયો વિવાદ કરવા આવ્યા તેમાં ફડાદિક વેવો તો વર રાજાની તરફ રહ્યા
 યકા શ્રીકુનપનેવને વીવ ઘનાવ્યો અને ફાણીડ પ્રસુલ સર્વ વેવીડ એ મલીને કન્યાની તરફ
 રહી થકી સુનવા તથા સુમગલાને વીવણીયો બનાવી, સણગાર કરાવ્યા, માનવા માન્યા ઇત્યા

विक सर्वप्रकारनी विवाह संबंधी जे रीतीउ ठे ते रीतीउ करीने वर कन्याने परणोव्या तिति
 हाथी युगलीयामां विवाह करवानी रीती प्रवर्तमान थइ ते आजविवस पर्यंत चाली आवे ठे
 हवे श्रीकृष्णदेवजीने, सुनदा तथा सुमगला ए वे राणीयो साथे जोग जोगवतां ठ लाख पूर्व
 व्यतिक्रम्या तेवारे सुमगलाने नरत अने ब्राह्मी ए वे पुत्र पुत्रीनो जोडलो थयो, अने सुनवाने
 एकतो धादुवली तथा सुवरी ए वे पुत्र पुत्रीनो जोडलो थयो तथा उगणपचास तो निकेवल पुत्रो
 नाज जोडला थया एरीते कृष्णदेव स्वामीने शो पुत्र तथा वे पुत्रीनो परिकर थयो हवे काल
 ना मद्वाल्पथी अनुक्रमे विवसे युगलीयाउमां कयायनी वृद्धि थवा मांभी तेवारे हकार,
 मकार अने धिक्कार ए व्रण जातनी जे वंमनीतिउ चालती इती तेने पण लोक उल्लयन क
 रवा लाम्या तेने मान्य न करता पोतपोतामां क्लेश उत्पन्न थवाथी श्रीकृष्णदेवनी पासे आवी
 कहेवा लाग्या के अमारो न्याय करी आपो तेवारे जगवान बोल्या दु राजा नथी मद्दारा पिता
 नानिकुलधर राजा ठे तेनी पासे तमे जाठ ते सांजली युगलीया नाजीराजा पासे गया ना
 नीराजायें तेमने कष्ट के तमारो राजा कृष्णदेव दोवो ते तमारो न्याय करशे ए अवसरमां
 इमद्दाराजनुं आसन चलायमान थयुं तेवारे अवधिज्ञानथी जगवानने राज्यपाटे स्थापना क
 रवानुं थयसर जाणी इमद्दाराजें तिहां आवी जगवानने मुकुट, कुंमल, द्वार प्रमुख पद्देरावी
 सिंहासन उपर वेसाही राज्य अन्निपेक कसो तिहां युगलीया इमद्दाराजना कहेवाथी जल
 सेवा गया इता परंतु ते राज्यान्निपेक थइ गया पढी जल सेइने आब्या तेवारे जगवानने स
 एगार सदित सिंहासन उपर वेठेला जोइने युगलीयाने विवेक आब्यो जे बीजा तो सर्वे श
 रीर उपर शोजा थइ रही ठे परंतु एक जगवानना पग खाली वेखाय ठे एडु जाणी पग व

पर पाणी दोष्यु केदली प्रतोमां तो युगलीया मांदोमांहे बढवाढ करीने नानि कुजघर पासें
न्याय कराववा गया नानिराजाये तेमने कछुं के अमे गरठा थया माटे तमे रुपजने जइ कह्यो
ते तमारो न्याय करजो युगलीयायें जइ रुपजजीने कह्यो रुपजजी वोढ्या मने राज्य अ
न्रिपेक करी राजा स्थापो तेवारें युगलीयाये धूलनो एक महोदो उटलो वनावी तेना उपर प्र
हुने वेसाढी पोते अन्रिपेक करवा पाणी छेवा गया एवामां इइहुं आसन कछुं तेपो आवीने
सुकुटाविक अलंकार पढेरावी सिद्धासने वेसाढी, वस्त्रविचूषित करी राज्यान्त्रिपेक विधि सा
चव्यो प्रभु उपर ठत्र धारण कछु, चामर वीजतो यको इइमद्वाराज पोते प्रभुनी सेवा करे ठे एट
लामां युगलीया एण कमलपत्रना हुनामां पाणी जरी लइ आख्या तिहां जगवानहुं स्वरूप स
र्वालंकारविचूषित देखीने चितववा जाम्या के प्रथम जगवानना केदवा प्रमाणे जो पाणी एम
ना मस्तक उपर नाखियें तो सर्व वस्त्र, अलंकार जीजाइ जाय माटे स्वामीनो भावो पग
दूदो ठे तेना उपर न्दवण करीये एम विचारी भावा पग उपर अन्रिपेक कीधो तेवारें इइ
मद्वाराज वोढ्या ए युगलीया जला विनीत पुरुषो ठे तेमाटे इहां विनीता नामें नगरी वसा
ववी एहुं कहीने वैश्रवण नामें देवने इई नगरी वसावी आपवानी आह्ला आपी तेवारें वैश्र
वणें विनीता नगरी वनावी ते केवी रीतनी वनावी तोके धार योजन लावी, नव योजन
पोली, आठ दरवाजा कक्षा, फरतो महोदो कोट कसो, ईशान कौणमां सात चूमिउ चोखुणो
एवो एक महोदो नानिराजाने रवेवा माटे घर वनाव्युं, अने पूर्व विशायें नरतने रहेवा सारु
सात चूमिउ घर वनाव्यु, अन्निकोणमां वाडुवलीने रवेवा माटे महोदुं घर वनाव्युं तेनी व
धमां श्रीरुपनदेवजीने रवेवा सारु एकवीण चूमिनो घर वनाव्यु, एकसो आठ जिनमद्विर

वनाध्या, वली राज्यने अर्थे हाथी, घोडा, गाय, ऊँट, बैसर, बलव प्रमुख चतुष्पदीनो सम्यह
 कसो आगल तो ए हाथी प्रमुख सर्व जीवो जंगलमां फरतां रहेता हुता वली केटलाएक
 छुगलीया अपराधमां आवे तेमने वंन वेवामाटे अग्रा एवा नामथी माणसो स्थापन कसा, केट
 लाएक गुरुस्थानीया करी तेमने जोगा एवा नामथी स्थापन कसा, केटलाएक ममलाधिय
 करीने तेमने राजन्य एवा नामथी धाव्या, बीजा पायवल क्षत्रियो एवा नामेकरी धाव्या
 एम चार प्रकारना पुरुषोनी व्यवस्था थइ ॥ तथा वली जे ब्रह्मचर्य पाले ते ब्राह्मण, जे शस्त्र
 राखे ते क्षत्री, खेती करावे ते वैश्य, चाकरी करे ते शूद्र, एवा नाम स्थापन कसा वली ए
 विनीता नगरीमां चोरासी चौटा कसा तेमां सोगंधिक, गांधी, तंबोली, कंबोइ, सोनार, मणि
 यार, सोनुं वेचनार, माणिक वेचनार, नाणावटी, जाडहुंजा, धान्यखजार, वोसी, चमार, क
 सारा, माली, धृत खजार, तथा तेल, सूत्र, कपास, चांभा, जाडा इत्यादिक बजारो करी अनेक
 जातना उद्यमीति वगैरे थया ॥ ॥ श्रीरूपजनाथ स्वामीना पांच नाम थया एक रूपजनाथ,
 वीछु प्रथम राजा, श्रीछु पहेला निष्कावर, चौधु पहेला केवली अने पांचसुं पहेला तीर्थकर ए
 पांच नाम थया ॥ १११ ॥ ॥ श्री रूपजनाथ अरिदूत मदाचतुर, जली प्रतिज्ञाना पाल
 नार, जला रूपवत, सर्वगुणसहित, सरज, विनीत, वीक्ष लाख पूर्व पर्यंत कुमार पवे रह्या, त्रे
 शठ लाख पूर्व जगे राज्य जोगव्यो, तिहां राज्य करतां लखवानी कला, गणवानी कला, बढोतर
 कला पुरुषोनी तथा चोशठ कला स्त्रीयोनी, कारीगरोना सो जेव, खेतीकर्मादिक त्रण कर्मे इ
 त्यादिक वातोना लोकोना हित करवाने सारु उपवेश वझे, सो पुत्रोने सो वेशनो खूबोजूवो राज्य
 आपीने वली लोकांतिक वेवोना प्रतिबोधथी वरसीदान वझे, गोत्रीयाने धन वांटो आपीने,

उनालानो पहेजो महिनो, पहेलु पखवाहियुं, चैत्र वदि आवमना विवसें, पावले पद्दारे, सुवंसणा
 नामा पालखीमा घेसीने, देवमनुष्यसद्धित, यावत् विनीतानी राज्यधानीमांथी यज्ञे, जिहां
 सिद्धयण उबान ठे तिहां अशोक वृद्धनी नीचें पालखी राखीने, ते पालखीमांथी नीचे उत
 रीने, सर्व घरेणा पोताना द्वायथी उत्तारीने, चार सुष्टि लोच करे, वेलाનો एटले ठळ्ळें तप
 पाणी रक्षित चखिदारो करे ठते, उत्तरापाढा नक्षत्रें चडमानो योग आवे थके उग्रकुलना,
 जोगकुलना, राज्यकुलना, क्षत्रियकुलना एवा कछ महाकछ प्रमुख चार हजार पुरुषोनी साथे
 इश्वर एक देवजुय वख लज्ञे, वीक्षा लीधी, युद्धस्थपणो त्यागीने साधुपणो अंगीकार कखो
 ॥ २१२ ॥ ॥ हवे वली जगवाने वीक्षा लीधी तेथी पहेलानी वात घनेली ते लखियें ठेयें ॥
 नरतनी साथें ब्राह्मो जन्मी हती ते वाडुवलीने परणावी अने जे वाडुवलीनी साथे सुव
 रीनो जन्म थयो हतो ते जरतने स्त्रीरत्न करवा माटे राखी एटले युगलधर्म मटाळ्यो ॥
 हवे युगलीयाने आदार पचे नही ते आश्रयी कहे ठे प्रथमतो युगलीया कल्पवृद्धना पत्राविकनो
 आदार करतां हुता ते अयोग्य थया, खावा योग्य रह्या नही तेवारे लोक भूल, पत्र, कव, फल
 अने फूलनो आदार करवा लाग्या अपकशालिप्रमुख काडुं धान्य खावा लाग्या, ते खातां खातां
 पचे नही, पेटमा झुखी आवे तेवारे जगवान् पासे आवी कदेवा लाग्या के आदार कयाथी
 अमाळं पेट चढी आवे ठे जगवान बोल्या लगारेक द्वाथमां मसलीने द्वाथनी घाफ आपीने
 खावतो पची जासे केटलाएक विवस पठी ते पण पच्यो नही पठी कांखमां अने हृदयमां
 राखी घाफ आपीने आदार करवा काडुं केटला काल पठी ते पण पचवा लाग्यो नही एवा अ
 यसरे वनमांढे वंश घासते अग्नि उपन्यो ते देखीने युगलीयारें जाणुं ए कोइ अपूर्व

अवधदेशी साधु उपर बेसीन मादील वासण ननानीने युगलीयाने आपेवे तथा दृगलीया मादीना पिंडु लई आदी भगवानने

રત્ન उत्पन्न થયું છે. એું જાણી તેને દ્વાથમાં ભેવા લાગ્યા તેથી દ્વાથ વલવા માંમ્યા તેવારે
 તેનાથી વીંદીતા થકા રૂપનવેવજીને જડ કહેવા લાગ્યા કે હે સ્વામિ એક અપૂર્વ રત્ન ઝપત્યું
 છે પરંતુ તેમાં ક્રોધ ઘણો છે તેથી દ્વાથ લગાદીયેં તો બાલવાને વોહે છે એવિયે ક્યાએક એહુ
 પણ લખેલુ છે કે યુગલીઆઈએ જડ જગવાને કહ્યું કે કોઈ રાક્ષસ ઇથો છે પઢી જગવાને
 અવધિદાને જોયું તો અગ્રી ઇપન્યો વીતો તેવારે યુગલીયાને કહ્યું કે તમે એમાં તુણ લગાવીને
 અગ્રિ મદ્દણ કરો તેમાં શાલિપ્રમુલ ધાન્ય પચાવીને સ્વાઝ તેવારે યુગલીયાઈએ પસવાદાના તિ
 રણા તોઢીને અગ્રિ ભુવો સલગાવી, તેમાં ધાન્ય નાસ્યું તે સર્વ ઘડી ગયુ કાંડપણ પાતું હા
 થમાં આઘ્યું નહીં તે જોડ ફરી જગવાન્ પાસેં આવીને કહેવા લાગ્યા કે તે પોતેજ છુલ્યો છે
 માટે સર્વ ધાન્ય સ્વાડ જાય છે અમને કાંડ પણ આપતો નથી તે સાંજની જગવાન્ વોલ્યા ઢુ
 દ્વાથી ડપર ઘડીને થાહું તેવારે મને એક માટીનો પિંમ આપજો પઢી યુગલીયાયેં તેમજ કસુ
 માટીનો પિંમ જડ આઘ્યા તે માટીમાથી જગવાને હાંમી, કુંમી પ્રમુલ વાસણ બનાવી આપ્યા
 અને સર્વે રીત પણ કહી સમજાવી જે આવીઆવી રીતે બનાવીને, વાસવીમા પચાવી એમાં ધાન્ય
 પાણી નાસવીને અગ્રિ ડપર ચઢાવી પાકું ધાન્ય કરીને સ્વાઝ એવા જગવાને ઘતાવેલા વિધિથી યુગ
 લીયા અન્નને પચાવીને સ્વાવા લાગ્યા તેવારે અન્ન પચવા લાગ્યું એ જોજનવિધિ કહ્યો ॥
 હવે જગવાને અદાર જાતિની જોષી વ્રાહ્મીને લિમંણા દ્વાથથી લખવાને વતાવી તેના નામ
 કહે છે : હંસલિપી, ૨ જૂતલિપી, ૩ યક્ષલિપી, ૪ રાક્ષસલિપી, ૫ ઝઢી લિપી, ૬ યાવની
 લિપી, ૭ તુરકીલિપી, ૮ કીરીલિપી, ૯ જાવહીલિપી, ૧૦ સેંધવીલિપી, ૧૧ માલવીલિપી, ૧૨
 નહીલિપી, ૧૩ નાગરીલિપી, ૧૪ લાટીલિપી, ૧૫ પારિસીલિપી, ૧૬ અનિમિત્તિલિપી, ૧૭

चाणकीलिपी, १८ मूलदेवीलिपी ए अठार लिपीना नाम तथा बीजी पण वेशना नाम लिपीज
 मके लाटी, चोटी, माहाली इत्यादिक लिपी जाणवी ॥ तथा गणित जे आंकनो विधान ते सुब
 रीने जगवाने मावे दाखे करवाने बतावु ते स्या जणी तोके “अंकानां वामतो गति ॥ अक्षराणा
 वक्षिणतो गतिः” वली जरत महाराजने रूप करवानुं कर्म घतावुं तथा बाहुवलीने पुरुषाविलक्षण
 घताव्या तथा पुरुषनी घडोतेर कलाउ घतावी तेना नाम कबे ठे १ लेखनकला, २ पठनकला ३
 गणितकला, ४ गीत गावानी कला, ५ नाटकनी कला, ६ तालमाननी कला, ७ ढोल वजाव
 वानी कला, ८ सृवंग वजाववानी कला, ९ वीणा वजाववानी कला, १० वांसली वजाववानी
 कला, ११ नेरी वजाववानी कला, १२ द्वायी परखवानी कला, १३ घोडा परखवानी कला,
 १४ धातुवावनी कला, १५ दृष्टिवावनी कला, १६ मंत्रवावनी कला, १७ पलितविण्णासनी
 कला, १८ रत्नलक्षण, १९ नारीलक्षण, २० नरलक्षण, २१ ठंवरण, २२ तर्कवाव, २३ न्या
 य, २४ तत्त्वविचार, २५ काव्यकरण, २६ ज्योतिष, २७ चारवेवनी कला, २८ वैद्यकला,
 २९ पट्जापाक्षान, ३० वस्त्रीकरण, ३१ अजन, ३२ लिपी, ३३ रुपिकर्म, ३४ सुपन, ३५
 वाणिज्य, ३६ राजसेवा, ३७ शकुन, ३८ इज्जाल, ३९ वायुस्त्वजन, ४० अग्निस्त्वजन, ४१
 मेघ वर्षाववानी कला, ४२ लेपनकला, ४३ मर्दनकला, ४४ उर्ध्व जावानी कला, ४५ घट
 वधननी कला, ४६ घणो फेरवो, ४७ पत्र घेववो, ४८ मर्मनेवन, ४९ फल खेचवो, ५० पा
 णीवृष्टि, ५१ लोकाचार शीखवानी कला, ५२ लोकोनी मरजी राखवानी कला, ५३ फल
 जरवानी कला, ५४ खड्ग चारवानी कला, ५५ दुरीबंधन, ५६ मुद्राकरण, ५७ लोदघटन,
 ५८ वंत्तसमारण, ५९ काष्ठघेवन, ६० चित्रकरण, ६१ बाहुबुद्ध, ६२ दृष्टिबुद्ध, ६३ सुष्टिबुद्ध

६४ दंभयुद्ध, ६५ स्वप्नयुद्ध, ६६ वाग्‍युद्ध, ६७ गरुडमर्दन, ६८ सर्पवमन, ६९ चूतवमन,
 ७० योगध्यान, ७१ वर्षहान ७२ नामावली ए पुरुषनी वदोतेर कला जगवाने वतावी ॥
 दुवे स्त्रीयोनी घोशठ कला वतावी तेना नाम कदेठे ? नाचवानी कला, २ आदर देवानी
 कला, ३ चित्रकला, ४ वाक्‍कला, ५ मंत्रकला, ६ तंत्रकला, ७ ज्ञानकला, ८ विज्ञानकला,
 ९ वक्‍कला, १० जलस्नानकला, ११ गीत गावानी कला, १२ तालमाननी कला, १३ मेघवृ
 ष्ठीनी कला, १४ फजाळ्टीनी कला, १५ वागोपन, १६ आकारगोपन, १७ धर्मविचार,
 १८ शकुन जोडुं, १९ क्रियाकल्प, २० सस्कृतचापा बोलवी, २१ प्रसादनीति, २२ धर्मनीति,
 २३ वर्णिकावृष्टी, २४ सुवर्णसिद्धि, २५ सुगधितेल करुं, २६ लीलासहित चालडुं, २७
 दायी घोढानी परीक्षा करवी, २८ पुरुषस्त्रीलक्षण जाणुं, २९ सुवर्णरत्नजेवडुं ज्ञान,
 ३० अढार जातिनी लीपी, ३१ तात्कालिक बुद्धि, ३२ वास्तुसिद्धि, ३३ वैद्यक्रिया, ३४ काम
 क्रिया, ३५ घटत्रमण, ३६ सारिपरिश्रम, ३७ अजनयोग, ३८ चूर्णयोग, ३९ दस्तलाघव,
 ४० वचनचतुरता, ४१ नोजनविधि, ४२ वाणिज्यविधि, ४३ सुखमजन, ४४ शालिखंमन,
 ४५ कथा केदवी, ४६ फूजगुंथन, ४७ चांकुं बोलडुं, ४८ काव्यशक्ति, ४९ वेस बनवो, ५०
 सर्वप्रकारनी नापाड बोलवी, ५१ अनियानज्ञान, ५२ घरेणा पदेरवा, ५३ राजानी नक्ति
 करवी, ५४ घरनो आचार शीखवो, ५५ काव्यकरण, ५६ परने दराववो, ५७ धान्य रांधडु,
 ५८ केश बांधवा गुथवा, ५९ वीणा वजाववी, ६० विवर्तमावाद, ६१ अकविचार, ६२ लोकव्य
 वहार, ६३ श्रंत्याहारिका, ६४ प्रश्नप्रहेलिका ए चोशठ स्त्रीयोनी कला जगवाने वतावी तथा
 श्रीरूपनवेवजीना सो पुत्रना नाम आवी रीते ठे ? नरत २ वाडुवली, ३ मस्तक, ४ पुत्रा

गारक, ५ मछिवेव, ६ अंगज्योति, ७ मजयवेव, ८ चार्गवनाथ, ९ अगवेव, १० वसुवेव,
 ११ मगधनायक इत्यादिक सो पुत्र जाणवा तेमांथी जरतने तो अयोध्यानु राज्य आयुं
 तथा वाहुवलीने तिहुशिना नगरीनुं राज्य आयुं अने बीजा अछाणु पुत्रोने अग वग प्रमुख
 वेशोना राज्य आय्या पठी पोतें चार हजार पुरुषोनी साथे दीक्षा जइने विदार कसो दतो ते
 वखत चार मुष्टी लोच कसो दतो अने बीजा तीर्थकर सर्व पांच मुष्टी लोच करे ठे तेनुं का
 रण कही वेखाढे ठे जगवाने जेवारें चार मुष्टी लोच करी लीधो तेवारें पांचमी मुठीयें ठ
 खेढी नाखीये एटला केस पाबल चोटलीमां रह्या एटलामां पवन वाह्यो तेने लीधे ते केसनी
 शिखा फरकीने पोद्दोली थइ तेथी घणीज सोचवा लागी ते जोइन इस्मद्वराजे प्रभुने विनति
 करी के महाराज केशनी शिखा घणीज सारी रमणिक देखाय ठे माटे एमज रवे तो सारु प्र
 छुयें पण ते शिखा एमज राखी ते जेम पम्पइमाथी सिंधूनवी निकलती वखते सवा ठ यो
 जननी पोद्दोली ठे अने पठी अनुक्रमे वधती वधती समुद्रमां मजतां साढी वाशठ योजननी
 पोद्दोलपणे थयली ठे तेम ए चोटली पण मस्तकना थढमाथी नीकखेली ते आगल आगल
 पोद्दोलाइमा विस्तारने पामती दीठामां आवी तेथी पम्पइह सिंधूनवीना प्रवाहनी पेरे शोना
 कारी वेखवा लागी तेने लोक जापायें अक्षा चोटली पण कहे ठे दवे जगवान घोर अग्निग्रह
 धारी थया थका ग्रामानुग्रामे विदार करतां आकरा परिसद सदन करता थका विचरे ठे
 तिहां जगवानने यथापि ठछ तपनुं पारण करनुं दतुं तथापि ते वखतमां सुपात्र साधुने वान
 वेवानो विधि कोइ जाणतो न दतो निहानो व्यवहार कोइ जाणतो नथी साधु ते छुं अने
 निहाने वली छुं? एवो कोइ समजे नही ते वखत कोइ निहानो मागनार पण कुनीयामां

इतो नही तेणेकरी जिहां जाय तिहां कोइ अन्न आपे नही तेथी चार हजार साधुं नूख
 टुपायें पीळ्या थका प्रभुने आहारनो उपाय पठवा लाग्या पण प्रभु कांइ बोल्या नही मोन
 पणे रह्या तेवारें कष्ट अने मढाकडने पृठपुं तेणे पण कष्टु के अमे पण कांइ जाणता
 नथी तेवारें सवें विचार करवा लाग्या के आपणे प्रथमथीज जगवानने कांइ पृठपुं नही
 अने हवे पाठा घेर जइने वेसतुं पण योग्य नथी तेम आहार कस्या विना पण रष्टु
 जाय नही तो हवे आपणने ए वनवासमां रहेतुंज नहुं ठे एम चिंतवीने गंगानदीना
 वक्षण तटना वनमां जटिल तापस थइने रह्या अने वृक्षमांथी नीचे वृटी पहेजा पत्र,
 फल, फून आर्विकनो आदार करवा लाग्या तथा वृक्षनी ठालना वस्त्र पेहरे अने श्रीरूप
 नवेवजीवुं ध्यान करता थका विचरवा लाग्या ॥ हवे जेवारें प्रभुयें वीक्ष्ण जीधी हती
 तेवारें सर्व पुत्रोने छुवा छुवा वेशोना राज्य वढेची आप्या दत्ता ते अवसरमां कष्ट अने म
 ढाकडना पुत्र एक नमि अने बीजो विनमी ए वेढुने जगवाने पुत्रनी पेरे पाळ्या दत्ता ते
 घने जण ते वयतें क्प्याएक वेशांतरें जता रह्या दत्ता पण हजार दत्ता नही ते जेवारें पाठा
 फरी आळ्या तेवारें तेणे जरतने आवी कष्टु के अमने राज्य केम न आप्यो जरतें कष्टु
 के हुं तमने थोडोक जाग आपुं तेणे कष्टु के तादारा पासेथी न लढीयें तेवारें जरतें कष्टु
 जगवान जाणे ने तमे जाणो तेवारें वेढु जाइ जरतनी अवगणना करीने जगवाननी पासें
 आवी तेमना चरणकमलानी सेवा करीने कहेवा लाग्या के हे प्रभु तमे सर्वने राज्य वीधुं
 माटे अमने राज्य आपो जगवाने तो ससारत्याग कसो ठे माटे मोनपणे रह्या कांइ उत्तर
 वीधुं नही तेवारें ते घने जण राज्यने अर्थे जगवाननी पाठज रह्या जिहां जगवान उना

रहे तिहा जगा साफ करे, कांटो, काकरो काढाही नास्ते, पाणी ठटकावे, फूल विढावे, मांस
 मशकादिक वनाहे, त्रिकाल खद्द घरे एम प्रभुनी सेवा नक्ति करता थका बिचरे ठे एकवा
 धरणींइ जगवाने वांक्वा आब्यो तेणे नमि विनमिने कष्ट के जगवान तो त्यागी ठे माटे
 तमे जरतनी पासे जाउ ते तमोने राज्य आपजे तेवारें ते बोल्या जगवान विना अमे बीजा
 कोइ पासेथी राज्य मागीरें नही एहुं सांजली धरणींइ तेमनी नक्तिथी संतुष्ट थइने कदेवा
 लागो के तमे एकमना थइने प्रभुनी सेवा करो ठो तो महोदाना चरणो सेवा केवारें पण
 निष्फल पाय नही तेथी हुं तमारा उपर निवाज्यो दु माटे जे मागो ते हुं आपु तो पण
 तेणे कांइ मागुं नही तेवारें धरणींइ जगवतना शरीर अदृष्टि एदले जगवानना
 मुखें अवतरीने अदतालीश हजार विद्याउ पाठ गुणताज सिद्ध थइ जाय एवी श्रीस्वावी
 अने गौरी, गांधारी, रोहिणी तथा प्रहसि प्रमुख शील वेवीयो ते विद्याउनी अधिष्ठायकाउ
 ठे ते आपी अने वैतादष पर्वतनी वक्षण उत्तर अ्रेणीनुं राज्य आपुं पढी विद्याउ साथी
 वन्ने नाइउ विद्याधरनी कइ पाभ्या त्यारे पोतानो सर्व स्वजनवर्ग जइने रथनुपुर चक्रवा
 लादि यक्षास नगर उत्तर अ्रेणिना तथा गगनवध्न प्रमुख शाठ नगर वक्षण अ्रेणीना वसा
 वीने विद्याना बलथी सर्व परिवार सहित तिदां रहेता हवा पढो ते वे जाइने धरणींइ कष्ट
 के हे विद्याधरो तमे सांजलो जे एक तो केवली जगवाननी, बीजी जिनप्रतिमानी, त्रीजी
 धरम शरीरीनी अने चोथी प्रतिमाधर साधुनी ए चारुनी जो तमे आशातना करसो अने
 बली एहुं वक्षयन करसो एदले ए चारने रस्तामा मुकी तेना वरीन सेवा कखा विना एमज
 खाया जासो तथा परस्त्रीनी साथे जोरावरीथी जोग जोगवसो तो तमारी विद्याउ निफल

थइ जाइो एवी रीते शिखामण आपीने ते शिखामण रत्ननीत उपर लखीने धरशेइ पोताने
 स्थानके गयो पठी जगवाननी सेवानु फज जरतने कहीने शोजजाति विद्याधरोनी थापी
 वक्षण श्रेणीनुं राज्य नमि करवा लाग्यो अने उत्तर श्रेणीनु राज्य विनमि करवा लाग्यो ॥ इति
 नमि विनमि प्रबंध ॥ हवे जगवान पूर्वकृत अंतराय कर्मना उदय थकी एक वर्ष पर्यंत आ
 द्वार विना रह्या क्यांय छुइ निह्ना न पामता ह्वा जिहां गोचरीयें जाय तिहां महोठो मा
 एस जोइने कोइ वस्त्र आपे, कोइ आजरण आपे, कोइ मणी, माणिक अने सुक्ताफलना
 थाल नरी आपे, कोइक तो घणी स्वरूपवान् एवी कन्याने शोज शणगारे शणगारीने आपवा
 तयार थाय, कोइक तो हाथी, घोडा, रथ इत्यादिक वाहन आपवा आवे, कोइ एक धनजृत
 सुवर्णस्थालप्रमुख उचित वस्तु आपवा आवे एम घणा घणा पदार्थ लावीने लोको स्वामिनी
 आगल धरे ते सर्व अणखपता जणी स्वामी लीये नही पण अन्न कोइ आपवा आवे
 नही एवी रीते एक वर्ष पर्यंत स्वामी निरादारी रह्या पण आद्वार विना लगर मात्र मन्या
 नही बीनपणु आब्यु नही एवी रीतें जगवान विचरता थका एकवा गजपुर नगरे पधास्था
 तिहां वाहुवलीनो पुत्र सोमप्रज नामे राजा राज्य करे ठे तेनो पुत्र श्रेयांस कुमार युवराजा
 ने तेरो ते रात्रीये सुपनु दीनुं हनुं जे मेरुपर्वत मलिन थइ गयो हुतो तेने में अमृतना घडा
 पी धोइने उज्ज्वल शोचायमान कीधो तथा श्रेयांसना पिता सोमप्रज राजाने एहुं सुपनुं
 आब्यु जे कोइ एक पुरुषने शत्रुयें घेरी लीधो ते श्रेयांस कुमारना सदाय थकी जय पामी
 हुटो थयो तथा ते नगरना सुबुद्धि जेतने सुपनुं आब्यु जे स्वर्यना सदस्त्र किरणो पढता हुता
 तेने श्रेयांस कुमरे पाठा स्वर्यमां थाप्या ए त्रयो जण प्रजाते राजसजामां नेला थया तिहां स

दुयें पोतपोताने आवेला सुपनानी वात कही तेवारे सर्वना मनमां एवो विचार आध्यां क
 आ सुपनाहुं सर्वे फल श्रेयांसकुमरने याशे अने श्रेयांसने कोइ मढोटो लान याशे एम कही
 सहु पोतपोताने घेर गया पढी मय्यान्द समये गोचरी करवाने माटे श्रीक्षपनवेवजी घरघ
 रने विपे फरवा लाग्या तेने लोको पूर्वोक्त रीते वस्त्रानरणविक वस्तु आपवा लाग्या पण प्रहु
 लेता नथी तेथी लोकोमां कोलादल थइ रह्यो ठे जे जगवानतो कांइ पण लेता नथी एटलामा
 श्रेयांस कुमर गोखमां वेग इता तेणे श्रीक्षपनवेवजीने बीग पढी इहापो करता जातिस्मरण
 ज्ञान पाम्या तेणेकरी पूर्वजो जव बीगो तेवारे जाणुं जे अद्दो ' हुंतो ए प्रहुनो पूर्वजवने
 विपे सारथी इतो तिहां में पण बीक्षा लीधी इती तिहां वजसेन तीर्थकरें एहुं कसुं इहुं जे
 ए वजनाज राजर्षि जरतक्षेत्रमां पहेला तीर्थकर याशे तेज ए प्रहु तीर्थकर, वेवोना वेव गो
 चरीयें नमता वेस्वाय ठे एम जाणी गोखथकी हेता उतरीने कसुं के हे प्रहु लोको साधुने
 वान वेवान्नी रीतीमां वाकेव नथी एम कही पांच अग्निगमन साधवी प्रण प्रदक्षिणा वेइ ॥ ६
 धामि खमासमणो वविठं जावणिकाए निसिद्धिआए मढाएण वदामि ॥ १ ॥ ॥ एम ख
 मासमण आपी पढी इहाकारि सुदराइसुदेवसि सुख तप शरीर निरावाध सुख सज्जम जात्रा
 निर्वदोबोजी हे जगवन् जातपाणीनो लान वेवा पयारो मद्दाहं गृद्धांगण पावन करो, मद्दारे
 धरे पयारो, छुइ धेंतालीश वोप रहित आदार वदोरीने मद्दारो निस्तार करो एम इहां श्रेयांस
 कुमर पहेला आवक प्रगट थया ते समयें झोलढीना रसे जरला एकशोने थाव घडा श्रेयांस
 कुमरने कोइक नेट आपी गयेजो ठे ते छुइमान घडा लइने श्रेयांस कुमरे जगवतने निष्ठा
 जेवानी विनती करी इहां कवी घटना करे ठे के वान लेती वखतें प्रखना वेहु दाथनो

माहोमादे विवाह थयो ते आवी रीते के प्रथम जमणो हाथ गद्गदस्वरे करीने श्रियांस कुमर
 प्रत्ये कहेतो दवो के अहो श्रियांस तुं सांचल दुं श्रीकृपजवेवनो आजन्मनो सेवक दु, में श्री
 कृजवेजीना प्रसादेकरीने घणा महोटा महोटा उत्तम काम कसा ठे तेणेकरी दु घणो प्रतिष्ठा
 पामेलो तु ते महारा कर्तव्य तुं निरपेक्ष पणो सांचल प्रथम तो में इशविक वेवोने वेखता
 थका जमणो श्रुवेकरीने प्रष्टुने अमृतपान कराबुं एटले तीर्थकरनी एवी रीतिज ठे के पो
 तानी मातानु तथा अन्य स्त्रीयोनुं स्नानपान नकरे पण जेवारें छुख लागे तेवारें पोताना ज
 मणा दाथनो अंगुठो चूसवा माने के तरतज तेमां अमृतमयी पुजल प्रणमी जाय तेथी
 दुधावेवनी उपशमी जाय ॥ १ ॥ वली वसस्थापनाने अवसरें में इडना दाथथी सेल
 डीनो सांगो महण करीने स्वामीनी वाढा पूरण करी मोटे वसस्थापवामां पण दुं आगेवान
 थयो ॥ २ ॥ वली में जरतराजाने तिजक करीने विनीता नगरीनुं राज्य आपी ठ खं
 मनो जोका कसो एटले राज्यस्थापनमां पण जमणो हाथेल मगलिक कामे टीलुं कराय ठे
 ॥ ३ ॥ वली जरतनी पेरेज में बाहुवलीने तिक्कशिला नगरीनुं राज्य आपुं ॥ ४ ॥ तथा
 शोप अछाणु पुत्रने पण एज रीते में राज्य आपुं ॥ ५ ॥ तथा सुनवा अने सुमगला
 ए धे कन्याउने पण हाथ मलाववाने अवसरे जमणो हाथे जालीने स्वामीने परणावी वीधी
 ॥ ६ ॥ वली में एक वर्ष पर्यंत स्वश्रित वरसी दान आपीने त्रण जगतना मनोवांछित पूरण
 कसा केमके दान पण जमणा हाथेल वेवाय ठे ॥ ७ ॥ ॥ वली दुं ठत्र, चामर, चक्र, गदा
 खड्ग, धनुष, अक्रुश वज्र अने शखाविक छुन लक्षणेकरी विराजमान थको शोनी रह्यो दु
 एवा सर्व लक्षण दु (जमणो हाथ) धारण करु दु अने लक्षण जोवावाला लोक पण महा

રીજ રેલાડ આલિક સર્વ લક્ષણને છુદે ॥ ૭ ॥ વલી તીર્થયાત્રા, પુત્રપ્રાપ્તિ, સૌનામ્ય, યશ
 કીર્તિની સ્વચક રેલાડનો ધારક પણ દુજ હું ઇટલે એ સર્વ જાવોને સ્વચવા વાલી રેલાડ જો
 જમણા હાયમાં હોય તોજ તહૂપ ફલની પ્રાપ્તિ થાય છે ॥ ૯ ॥ વલી હું ચોલા દેશવામાં સો
 ધવામા ચતુર વ્યાપારવાન હુ ઇટલે ઘોલા ગોઘૂમાલિકમાંથી કાંકરા પ્રમુલ્ક સોધી કાદાહવા
 તે જમણા હાયથીજ ધની શકે છે ॥ ૧૦ ॥ વલી વાનને વિપે, જોજનને વિપે, વેવજુજાને વિપે,
 પરમેશ્વરના સ્મરણને વિપે, પ્રીતિ ધાંધવાને વિપે, ઘોલ તથા કહુલાત આપવાને વિપે વાનને
 વિપે, ક્ષત્યાલિક છુન છુન કાર્યોમાં મહારોજ અધિકાર છે ॥ ૧૧ ॥ એવી રીતે હુ સર્વની ટપર
 હું અને મહોટા મહોટા કામોમાં મહારો અધિકાર છે તો કહો આ સ્વલ્પ સેલહીના હુલ્લ રસની
 દેવલ કેવી રીતે થાં વલી મેં ડ્યાસી લાલ પૂર્વજે જગવાનની માર્યે રાજ્ય સામ્રાજ્ય પાલ્યું તો
 હવે હુ હમણા જગવતની આગલ થાને કેવી રીતે યાચના કરાહું તેજ કારણથી મેં લાહુ, પીહું,
 પહેરું, ઠંદુ, નાટક વેલું, ક્ષત્યાલિક ક્રીઢાવિના મૌન ધરાવીને વન ગહન અટવીડમાં પ્રહુને
 જમાવ્યા તો હવે આ સેલહીના રસને હું મદ્દણ ન કરુ માટે તમે માવા હાથને કહો તો તે મા
 ગી લેજો એવા જમણા હાથના વચન સાંનલીને માવો હાથ ઘોલ્યો કે હે નિર્લક્ષ હુ વૃથા પોતાની
 મેલે પોતાના આત્માની મહોટાફ કરીને છું પ્રશસા કરે છે પોતાના મુલ્યથી જે પોતાની મહોટાફ
 કરે તેમાં કોઈ ગુણ હોય તોપણ તે લઘુતાને પામી જાય અને પરની પ્રશસા કરવાથી જો નિરુણી
 હોય તો પણ ગુણવાન થાય ગુણવત હોય તેના ગુણ તો પોતાની મેલેજ પ્રગટ થાય જેમ કપૂરનો
 સુગંધ, રત્નનું તેજ અને મણિનું નિર્વિપણુ ક્ષત્યાલિક જે ગુણો છે તે પોતાની મેલેજ પ્રગટ વેલાફ
 આવે છે પણ તે કોઈ કોઈને આગલ કહેવા જાતા નથી વલી એકલાજ રહેનારા છે જણ હોય તેમાં

થી એક જણ ઊઠીને પોતાના યુગ ધીજાની આગલ વર્ણવી દેસાહે તે યુક્ત નથી જેમ માતાના
 મુલ આગલ મામાનું વર્ણન કરો દેવાહનું યુક્ત કહેવાય નહીં તેની પેટે એ પણ જાણી હેતુ ॥
 માટે થહો શ્રીશ્રેયાંસ શ્રીરૂપજ વેવના પરપોત્રા મહારુ પણ કર્તેષ્ય જે છે તે તું સાંજલ પરમે
 શ્વરે જે ધે કન્યાને પરણવાનુ સ્વીકાશુ તેમને સૂવા ઘેસવાનું ઠેકાણું તો મેંજ આપ્યું કારણ કે
 સ્ત્રીયો જે છે તે પતિના માવાપાસા તરફ સૂવે ઘેડો છે એટલે જમણે હાથે તો માત્ર સ્ત્રીનું હાથ
 જાલીને ઊઠાઈ મૂકી પણ તેમને ઘેસવા માટે સ્થાનક તો મેં આપ્યું ॥ ૧ ॥ વલી હું ઢાલ
 આગલ રાસીને સધામનેવિપે સ્વામીનું રક્ષણ કરુ હું અને જમણો હાથ તો સ્વપ્ન ઊપાઢીને
 પાઠો નાસી જાય છે ॥ ૨ ॥ વલી હું સંધામમાં ધનુષ્યને આગલ ધારણ કરીને ઊનો
 રદ્ધુ હું અને આ જમણો હાથ તો તીર લડને કાતને વિપે હુગલની પેરે પેડો છે ॥ ૩ ॥
 વલી આક ગણવાનો બ્યાપાર પણ મહારી પાસે થાય છે એટલે આકની વામગતિ હોય છે
 ॥ ૪ ॥ વલી ગ્રામાંતરે પ્રયાણ કરતાં ગધેહો પણ જો મહારી વિશા તરફ આવીને બોલે
 તો સિદ્ધિવાયક છે ॥ ૫ ॥ તેમજ વેવ ચકલી પણ માવે પાસે આવી બોલે તેવારે શુજ
 ફજની સૂચવનારી થાય છે ॥ ૬ ॥ વલી પ્રથમ પ્રયાણને વિપે પ્રથમ રાત્રીના પહોરમાં
 સીયાલીયા પણ મહારી વિશાયે રહ્યા થકા બોલે તો સિદ્ધિના કરવાવાલા થાય ॥ ૭ ॥
 વલી જે પ્રાણો રોગાવિકે પીઠાણો હોય તે પણ ઘણુ કરીને માવે પાસે સૂવે તો તેને સમાધિ
 કારક થાય ॥ ૮ ॥ વલી મહારી તરફની ચડનાહી વહેતાં જે શુજકામનો પ્રારંચ કસો હોય
 તે સિદ્ધિવાયક થાય ॥ ૯ ॥ વલી દે શ્રેયાંસ તુ સાંજલ કે આ પાપી જમણા હાથે પ્રહુને
 પરણવાને શ્વસરે કન્યાઊનો હાથ ઘટ્ટણ કસો તેવારે પણ મને બોલાશુ નહીં ॥ ૧૦ ॥

વલી કસાર પણ ઇયો એકલેજ સ્વાધુ પણ એમ ન જાણું જે આ મહારો જાડ નૂલ્યો ઢે માટે
 યોગોક એને પણ ઘોલાવીને સ્વાધું એવો વિચાર કસ્યા વિના મંદારાથી કપટ કરીને એ એક
 લોજ સ્વાઈ ગયો તેથી એ નિ-કેવલ પેટ ઝરો વેસાય ઢે, ફોકટ પોતાના મુલ્યથી પોતાના ગુ
 ણનું વર્ણન કરે ઢે ॥ ૧૧ ॥ વલી હે શ્રેયાંસ ઠું સાંજલ ઘીજી પણ એની નિશ્ચરતા કહી
 વેલાઈં હુ કે જે વસ્ત મિષ્ટાન્નપાન જોજન કરે તેવારે જોજન તો પોતે કરે અને મદ્ધિકાડ
 મહારા પાસે ઘઢાવે તો પણ ઠું તે વસ્ત મહારી ઘાફિણતાથી મહારો મદોટો જાડ જાણીને
 એને કાંઈ કહુ નહી ॥ ૧૨ ॥ વલી એ જમણા હાથમાં ચહુરાઈ કિંવા ઘીજો કોઈ ગુણ
 પણ કાંઈ નથી કારણ કે જે વસ્ત મસાકે પાગઢી વીંટે ઢે તે વસ્ત એતો જેમ તેમ વીંટી
 નાલે ઢે પણ પાઠલથી ઘરોઘર આંટા પ્રમુલ સુધારવા કરવાનું કામ, વરાઘર રચના કરવી,
 સુઘર આકાર કરવો તેતો સર્વ ઠુંજ કરું હું ॥ ૧૪ ॥ વલી આ જમણો હાથ જે ઢે તે જુવ
 ટાનો રમઘાવાલો ઢે ॥ ૧૫ ॥ ॥ ઇત્યાદિક હે શ્રેયાંસ ઠું કેટલું તમોને કહુ અમારા યે
 જણના સારા માઠા લક્ષણ તથા ગુણ અને અવગુણને સર્વ જગત્ર જાણે ઢે અથવા આ શ્રી
 કૃષ્ણજીવે સ્વામી પોતેજ ત્રણ લોકના નાથ ઢે માટે સર્વ જાણે ઢે એવી રીતે અમો વેદુ જણને
 વિવાદ કરતા થકા એક વર્ષે વ્યતીત થઈ ગયું તેથી જગવાન્ વર્ષી તપના કરનાર થયા એમ
 કુંદુચનો ધિરોધ કેવારે પણ કલ્યાણકારી ન થાય તે માટે હે શ્રેયાંસ એ ઘણોજ દર્શિલો ઢે
 તથાપિ ઠું તદ્દારી ઘાફિણતાથી એને સમજાડું હુ કેમકે કોઈ પ્રકારે જેવારે કુંદુચમાં વિરોધ
 ઘટપત્ર થાય ઢે તેવારે સંઘધીને સંઘધીજ પોતપોતામાં પ્રતિવોધ આપી સમજાવે ઢે એમ
 કહી માવો હાથ જમણા હાથને કહેવા લાગ્યો કે રેજાડ આ અવસરે આપણને વિવાદ

करुं घटुं नथी हमणा स्वामीने केवल ज्ञाननी उत्पत्तिने विपे तथा तीर्थ प्रवर्तनने विपे अने
 संस्थानपनाने विपे तमारुज काम ठे एसां बीजा कोशुं काम नथी महोटाउने पोतानुं काम
 ते पारके अर्थेज थाय ठे जेम माताये पीवेळुं दूध ते बालकने अर्थेज थाय ठे ते कारणो आ
 वखतें आपणने विरोध करुं योग्य नथी एवी रीते मावो दाथ बोली रह्यो तेवारें श्रेयांस
 कुमर वेड्डु दाथने समजाववा लाग्यो जे अरे मावा जमणा हाथो तमे घने जण पोतपो
 ताना काममां कस्याणकारी ठो परंतु हमणा तमे महारी प्रार्थना सफल करो ते आवी रीते
 के तमे वेड्डु एकठा थाउ के जे थकी जगवानने बार मासना तपहुं पारणु थाय अने महारे
 पण उत्तम वान आपवाथी ससारसमुद् थकी तरुं थाय माटे तमे नला थइ महारा उपर
 कृपा करीने वेड्डु जण जगढो मटावीने जेला थइ जाउ एवी श्रेयांसनी विनति सांचलीने
 घने दाथ पसलीने आकारे एकठा मली गया तेवारें श्रेयांसकुमरे शुद्ध जावे करीने सेलढीनो
 रत वढोरावी दीधो तेनी शिखा उची चढी तथापि एक बिंजुमात्र पण नीचे पळ्यो नदी
 जो हजारो घढा हाथमां उधावाली आपो अथवा सर्व समुद्रोना पाणी नाखो तो पण एक
 टीपुं दाथथी बाहेर पढी जाय नदी मात्र शिखा उची चढती आवे एवी लब्धि जेवारें प्राप्त
 थयेली दोय तेवारें करपात्री थाय यशुक्त ॥ माइय घढसदस्सा, अदवा माइय सागरा सवे॥
 जस्से आरिस्स लर्दि, सो पाणिपढगढा दोइ ॥ १ ॥ ॥ ए जगवाननी लब्धि नो प्रजाव
 जाणवो पढी स्वामीये त्तिदाज पारणु कसुं ते वखत पांच विष्य प्रगट थया एकतो गधोवक
 फूलनी दृष्टि थइ, बीजु वसुधारानी दृष्टि थइ, त्रीजु वस्त्रनी दृष्टि थइ, चोथुं आकाशो वेव
 उडनी वागी, पांचमुं “अदोदानमहोदान” एवी उद्घोषणा देवोये करी आ पात्रवानथी श्रेयांस

कुमरे मोक्ष फल उपार्जन कर्तुं, जिहां जगवाने पारण कर्तुं तिहां रत्नमय पीठ करावुं,
 ए जगवानना पारणानो विवस वैशाख शुद्धि त्रीजनो दत्तो तेथी अक्षय त्रीज एवे नामे ते पर्व
 जगतमां मान्य थातो द्वयो, लोकोयें प्रशसा करी के श्रीक्षयनवेव सरखो पात्र अने सेलहीना
 रस सरखो शुद्ध आहार तथा श्रेयांस कुमरना जेवो जाव ए कोइ महोटा पुण्यना योगवहे
 थाय ठे ॥ यत ॥ रितदेससमं पत्तं, निरवय इक्षुरत्ससमं दाण ॥ सिधससमो जावो, हविय
 जइ मग्निअ दुक्का ॥ १ ॥ श्रीआविनाथनुं पारणुं सेलहीना रसनुं थयुं अने बीजा तीर्थ
 करोनुं प्रथम पारणुं स्वीर नोजननुं थयुं द्वे ते वस्त्र श्रेयांस कुमरने लोकोए पूठयु जे अ
 मे तो जगवान आहार लेखे एहुं जाणता न दत्ता अने तमे शी रीते जाणुं जे जगवान आ
 हार लेखे तेवारे श्रेयांस बोळो के दु जगवानना जीवनी साथे आठ नव पर्यंत रखेजो ठु
 तेथी वान देवानो विधि सर्व जाणुं हुं तेवारे लोकोयें पूठयु के ते आठ नव केवी रीते ठे ते
 वारे श्रेयांसे कष्ट के पदेला नवमां जगवाननो जीव ललिताने वेव दत्तो तिहां दु एमनी स्व
 पंप्रजा नामें देवी वृती, बीजा नवमां स्वामी वज्रधर राजा थयो हुं तेमनी श्रीमती नामें
 राणी अइ, त्रीजा नवमां अमें वेदु युगलीया थया, चौथा नवमां वेदु जण सौधर्म वेवलोकमां
 जइ मित्रपणे देवता थया, पांचमा नवमां प्रहृ वैद्यपुत्र जीवानव नामे थया अने दु एमनो
 मित्र थयो, छन नवमां अच्युत वेवलोकें जइ वेदु जण वेवतामां मित्रपणे उपना, सा
 तमा नवमां प्रभुतो वज्रनान नामे चक्रवर्ती थया तिहां हुं एमनो सारथी थयो दत्तो,
 तिहां तीर्थकरनी पासेथी अमें सङ्घयें बीक्षा लीधी, आठमा नवमां सर्वार्थसिद्ध विमानें वे
 वता पणे थया तिहांथी चवी ए जगवान थया अने दु एमनो पोतरो श्रेयांस बु थयो ते वात

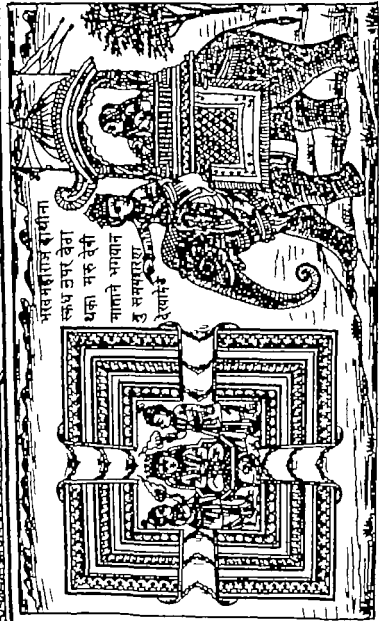
एटला दिवस पर्यंत छुं कांइ पण जाणतो नहतो परंतु आजें में जगवानने वीठो तेथी मुजने जातिस्मरण दान उपनुं तेथी में जे सातमा जवमां वीक्षा पाली दत्ती तेनी सर्वरीत मने जाण वामां आवी तेवारें में साधुनी मर्यादायें आहार बहोराख्या, ए मद्दोटा पुरूप ठे, एमने कांइ ध नाविकनी गरज नथी, ए वात सांजलीने सर्व लोकोए साधुने आहार आपवानो विधि जाणी लीधो हवे जगवानने एक वर्ष पर्यंत छुल्यो रहेबु पढसु अने आहार मल्यो नही ए कया अतराय कर्मना उवयथी थयुं ते कही देखाढे ठे जगवान पूर्व कोइक जवमां शेठनो जीव दत्ता ते शेठ एक विवस करसणीयोनी पासें उगराणी करवा गया तिहां ते करसणीयें खलो कसो दत्तो तेनो धान काहाढवा सारु ते करसणी पोताना बलदोने धानमां फेरवे ठे ते बल व फरता फरता जे वखत नीचें नमीने धानमां मोदोछुं घाले तेवारें करसणी बलदोना मोदो छाने उपर चावका मारे ते जोइ शेठने क्या आवी तेथी शेठें कणबीने कसुं के अरे एने तु फोकट शावास्ते मारे ठे एमना मोदोढा उपर ठीकुं बांधी मूक तो धान खाशे नही पढी वया करसणीअये तेमज ठीका बांध्या ते ठीका बार पोर सुधी वाध्या ए अतराय कर्म जगवाने घाय्यो दत्तो ते आ जवमां उवय आव्यु तथा कोइक आचार्य कहे ठे के जगवाने जेवारें महाविदेह क्षेत्रमां ठ मित्रनी सायें चारित्र जोधुं दत्तु ते ठएमां श्रीकृष्णनो जीव मद्दोतो दत्तो ते सपरिवार विदार करता करता कोइक कणबीना खेत्रनी वाढे जाय ठे तेवामां ते कणबी पण धान काहाढवा माटे बलदोने फेरवे ठे दालरु खेढता वचमां वचमां ते बलदो नीचा थइ थइने धान खाये तेवारें ते कणबी तेने परोशे करी मार आपे ते देखी गुरु चितववा लाया जे ए कणबी विचारा बलदोने परोणानो मार आपे ठे ते करतां जो ए बलदोना मुखे

शोकं वाधी मूके तो काइपण घान खाइ शके नही अने ह्रींमयाज करे एवी रीतें मुखयी तो
 घोऽया नही पण मनमा चित्तष्यु दहु पठी ते अणध्यालोसुं कर्म आ नवमां उदय आसुं तेना
 प्रनावयी प्रभु एक वर्ष सुधी आहार पाणी पाम्या नही ए पावांतर ठे, माटे कोइने पण अत
 राय पाह्यो नही एम आ अवसर्पिणी कालमां श्रयांसकुमरयी पहेल वहेसु सुपात्रवान प्र
 वर्तु ॥ यत ॥ मिथ्यादृष्टिसदस्त्रेन्यो, वरमेको जिनाश्रयी ॥ जिनाश्रयिसदस्त्रेन्यो, वरमेकोह्य
 पुत्रती ॥ १ ॥ ॥ अणुव्रतिसदस्त्रेन्यो, वरमेको महाव्रती ॥ महाव्रतिसदस्त्रेन्यो, वरमेको जि
 नेश्वर ॥ ५ ॥ ॥ जिनेश्वरसमं पात्रं, न नूतं न चत्विष्यति ॥ यत ॥ पात्रविशेषेण, वेयं दान
 शुजात्मनि ॥ ३ ॥ ॥ इति जगवत पारणाधिकार ॥ ॥ हवे जगवान विहार करता थकां वहु
 लोवेशमा तिष्ठशिला नगरीने उद्याने संध्या समयें काठसर्गें रह्या तिहां वनपालकें जइने वा
 हुवनिराजाने वधामणी वीधी तेवारें वनपालकने वान आपी संतोपीने पठी मनमा विचासु
 के हमणा सांज पडी अवारु थपु ठे तेथी थोढा वखतमां सर्व परिवार जेलो थइ शके नही
 केमके त्रण लास्य तो महारा पुत्र ठे वली पौत्राधिक अनेक ठे ते सर्व एकठा थइ शकें नही माटे
 प्रजातें महामदोस्तवसहित प्रभुने वांढवा जइसुं एम चित्तवी वेशी रह्यो पठी प्रजातें नगरी क्षण
 गारी यणा आनश्वरसहित प्रभुने वांढवा गयो एटलामां जगवानतो अप्रतिवध विहारी ठे माटे
 वाहुचनी आब्यानी अगाउ विहार करी दूरवेसो खाल्या गया तेथी वाहुवलीये जगवानने
 वीठा नही माटे यणो स्वेव करवा लाग्यो कानमां आंगलीउ नाखीने उच्चस्वरें रुवन कसुं अने
 प्रभुना वे पग पासें उन्नो रही घोळ्यो हे धावा आदम हे धावा आदम एवी वांग मारी तिहांथी
 वांग चाजी हमणा पण ते समुवायवाला कहे ठे ॥ पठी जगवाननी नक्ति करवाने अथे जिहां

પ્રસુ કાઠસ્સગમાં ઠના દતા તે સ્થાનકેં ધર્મચક્ર એવે નામે આઠ યોજનના વિસ્તાર વાલો એક
 યોજન ઠધો, હજાર સૂણાનો હજાર પગથીઆવાલો એવો રત્નમય પોઠ ધાંધ્યો ધૂન કરાધ્યો
 તેની ઊપર જગવાનના પગલા ધાપ્યા અને જાણું જે એજ જગવાન છે એવી બુદ્ધિથી નમ
 સ્કાર કસો ઘીજા લોકોયે પણ તેવોજ મદિમા કસો પઢી પણ તિહાં આવીને પરણામાદિ વિધિ
 સાચવતો દત્તો તિહાંથી ઘાઢુવલોકતપીતનો મદિમા ચાધ્યો એમ પ્રસુ દૃષ્ટીતક્ષે વિદ્યાર કરે
 છે ॥ હવે જે વિવસથી જગવાન ઘીક્ષા જડને વિદ્યાર કરી ગયા તે વિવસથી મરુવેવીમાતા જરત
 મહારાજને ઠલંજા ધાપ્યાં કરે છે અને કહે છે કે હે જરત જેમ કમલના ફૂલોની માલાને ના
 સ્વી આપોયેં તેવી રીતેં એ ફપનો મુજને ઠોઢીને ધાધ્યો ગયો અને એકાકી વનવાસી થયો છે,
 હુલ્લ ટપાયેં પીઢાતો હશે, ક્યાંએક મસાણ અથવા યુફાર્ડમા તપસ્યા કરતો હશે, ટાહાહ
 તાપ સદન કરતો હશે, વર્ષાકાલમાં નીજાતો હશે, માંસ મત્સર મફ મારતા હશે, અરે હુ પા
 પળી હું જે પુત્રને આટલું હુલ્લ થયું છે તે સાંનજું હું તેમ ઠતાં મરતો કેમ નથી માટે મહારા
 જેવી હુલ્લ થી ક્યાંય પણ કોહ હસે નહી, અરે જરત તુતો રાજ્યના સુલ્લમાં લોનાણો ઠો, મહારા
 ઠોકરાની લ્લર પણ કાહાહતો નથી, તુંતો સર્વ પ્રકારની સુલ્લ રસોયો કરીને લાય છે અને
 મહારો પુત્રતો નિક્ષા માગી છુકા દુકઢા લાય છે, તુંતો સારા મજાના ઘરેણા ગાળેં પહેરે છે
 અને મહારો પુત્રતો નમ્ર ફરે છે, તુંતો સુલ્લ સચ્ચાયેં સુવે છે અને મહારો પુત્ર કઠણ કાંકરા
 કાંટાવાલી જમીન ઊપર સુહ રહે છે, અરે જે મધુર ગીત ગાનેં કરી જાગતો દત્તો તે શૃંગાલા
 વિકના હુલ્લરેં જાગતો હશે વલી તેની જૂલ ટપા અને શરીરની છુશૃયાની લ્લર કોણ લેતો
 હશે તથા અણવાયો પગેં હાલતો હશે ક્યાંવિક અનેક ઠલંજા આપતી રહે છે, પુત્રની ચિતાથી

मरुवेवी माताने आस्वें पमल आवी गया तेने वली नरतराजा समजावे के माताजी तमे कांइ
 करु करो नही तमारो पुत्र घणो सुखी ठे तेवारें फरी माता कहे के मने देखाड तेने नरत
 कहे के हवे थोडा विवसोमां अहीआं आवरो तेवारें हुं तमोने देखाडीस एम मरुवेवी माता
 नरतने वलंजा वेता थका रह्या ठे ॥ हवे श्रीकृष्णवेव अरिहंते एक हजार वर्ष पर्यंत कायाने
 वोसरावी दीधी शरीरनी छुथ्र्या त्यागी आपी, एमने कांइ अपसर्ग थया नही परंतु एक वर्ष
 आहार मल्लो नही एटहुं कट वीटुं ते कष्टने सहन करता थका, आत्माने जावता थका,
 एक हजार वर्ष वीत्या त्यारे सीयालानो चोथो मदिनो, सातसुं पखवाडिहुं, फाव्युनववि
 अगीआरसने विवसें पूर्वान्द कालना समयनेविपे पुरिमताल नगरना शकटमुख नामा श
 यानमा न्यग्रोध वढवृद्धनी नीचे, पाणीयें रहित अछम तप कीये थके, उत्तरापाढा नद्धे
 चडमानो योग आवे थके, शुक्लध्यानने विचाले वर्ततां थका, जेनी समान बीजो कोइ जगतमां
 पवार्य नथी एबु अनोपम अनतु केवलज्ञान अने केवलवरीन उपनुं तेनायोगें यावत् सर्व जा
 वने जाणता देखता थका विचरे ॥ ११३ ॥ हवे एवा अवसरमां नरतमहाराजनी आयुध
 शालामां चकरल पण प्रगट थयु तेवारें रूपनवेवना केवलज्ञाननो अने आयुधशालाये चकरल
 उपनानी ए वेहु वधामणी नरतजीने साथे आवी ते वेहु वधामणीयाने दर्बवान आपने
 विदाय कला पठी नरतजी विचारमां पछ्या के ए वे वधामणी साथे आवी एमांथी कोनो
 महोत्सव पबेलो करु एम रूपेकवार विचारीने निश्चय कसो के चकरलतो संसारिक ठे अने
 श्रीतीर्थिकरनो केवल महोत्सव करवो ते लोकोत्तर ठे वली पिताने पूज्या तो सर्वने पूज्या माटे
 प्रथम इहलोक अने परलोकनो सुखवाइ जे केवलज्ञान तेनो महोत्सव करु पठी चकरलनी

भवभूतिराजं दायीना
 स्तुतु उपर वेना
 धका मरु देवी
 माताने भगवान
 तु समयवारण
 देखावे

पूजा करीश एम निरपारी श्रीमरुवेवीमाता पासें आवीने कहेवा लाग्या के हे माताजी तमे
 मुजने उजजा वेता हता ते तमारा पुत्र आजने अहीथां पथाभा ठे माटे चालो मढारी साथे
 हु तमारा पुत्रनो मदिमा तमोने देखाहुं एम कही मरुवेवीजीने हाथी उपर वेशाहीने पढी
 पोते पण वेग वेशोने घणा आम्रधरसहित तिहाथी चाल्या ते चालतां चालतां जेवारें समो
 सरणने ठुकडा आब्या तेवारें माताजी बोल्या हे जरत आ देवसवधि वाजा किहा वाजे ठे,
 जरतजीयें कष्टु ए वाजा तमारा पुत्रनी आगल वाजे ठे तोपण माताजीयें मान्हुं नदी
 वली आगल चालतां घणा देव अने वेवोड समवसरणनी रचना करवा अने केवलज्ञाननो मढो
 दसव करवा आब्या ठे ते पोतपोतामां एक बीजाने हांकोदांक करी रह्या ठे त साजली वली
 पण मरुवेवीजीयें जरतने पुठुं के आ कोलादल शानो थइ रह्यो ठे तेवारें जरतराजा बोल्या
 हे माताजी आ तमारा पुत्रनी पूजा करवाने माटे देव वेवीड आवे जाय ठे तेमनो कोलादल
 थाय ठे तोपण मतायें मान्यु नदी वली आगल जातां जरतमहाराजायें कष्टु के हे माताजी आ
 रूपी, सोना अने रत्नमयी एवा व्रण गढवाहुं तमारा पुत्रनुं घर तो जूड' एनी शोजानुं हु छुं
 वर्णन करु एनु वर्णनतो कोहो गमे ब्रह्माड पण करी शके नदी एवातने माताजी सत्य करी
 मानती थको पोतानो आखोने हाथथी मसलवा लागी तेथी पटल दूर थइ गया तेवारें खरे
 खरो समोसरण बीगो तिहा अनेक देव वेवीयोने देखी मनमां विचार कस्यो के छुडतो खरा
 आ मोदनी विकलता कहेवी ठे हुतो जाणती हती के मढारो पुत्र छुखी ठे अने आतो घ
 णोज सुखमा वेगो ठे हुतो रढीरहीने आधली थइ गइ आंखे पटल वली गया अने एयेतो
 मने सजारी पण नदी, मढारी तो क्षणक्यन करतां जीज पण सुकाइ गइ हती वली जरतने

છત્તના વેતી હતી જે મદારો પુત્ર નૂલ, ટુણ, ટાઢાઢ, તઢકા તથા વર્પાંવ આલિકની પીઢા
 સ્વમે ઢે અને ડપાન્દ તથા વાઢાને રહિત થકો ંકાકી ઠુંગર, વન તથા અટવીડમાં ઢ્રમણ
 કરે ઢે તેને મનાવી લઈ આવી અને ંતો મઢારા ઢુલને કોંઈ પળ જાણતો નથી, સુલવાની
 પળ પૂઢતો નથી, આર્હીં આખો તો પળ મન સવેસો મોકલ્યો નઢી માટે ઢિક્કાર ઢે ં મોઢને
 તો ઢવે માઢારે પળ પુત્રની સાથે ઢું કામ ઢે, ઢું કોળ અને આ પુત્ર તે વલી કોળ, જગતમા
 કોંઈ કોઢ્લું નથી, સર્વ કોંઈ આપસ્વાર્થિ ઢે, અરે મઢારા પુત્રે મને ંટલું પળ કણું નઢી જે
 ઢુ સુલ્વીયો ઢુ, મઢારી ચિતા કરણો નઢી, પરંતુ ં ડાવાસ્તે ંમ કઢે કેમકે ંતો નિરાગી ઢે
 ંને કોઢ્લી ંપર રાગ રહ્યો નથી અને ઢુતો સરાગી ઢું તેથી મનેતો ંવા વિકલ્પ થાય
 ંમાં કોંઈ સસય નથી તો ઢવે મઢારે પળ ં નિરાગી સાથે ઢ્યો પ્રતિવધ કરવો ં ંકપસ્કા
 સ્નેઢને ઢિક્કાર ઢો ઢ્યાલિક ષિતવના કરી સર્વ વસ્તુ ંપર મમત્વરહિત થઈ થકી મરુવેલી
 માતા ડુજધ્યાને અલ્પકત જાવના જાવતા થકા કેવલજ્ઞાન પામી તેજ વેલાયે અતગઢ કે
 વલી થડેને મોક્ષ પોઢોતા ઢહાં કવીશ્વર કઢે ઢે ॥ યત્ ॥ પુત્રો યુગાવીશસમો ન વિશ્વે, ઢ્રાંલા
 ક્ષિતૌ ંન ઢરસ્સસદ્સત્ત્વમ્ ॥ યવક્ષિત્તં કેવલરત્નમધ્ય, સ્નેઢાત્તવેવાર્પિત માતુરાઢુ ॥ ૧ ॥
 મરુવેલીસમા નાસ્તિ, યાઢગાત્પૂર્વ કિલેક્ષિતું ॥ મુક્તિકન્યાં તત્ત્વજાર્થ, શિવમાર્ગમપિ સ્ફુટમ્ ॥ ૨ ॥
 અર્થ - ં શ્રીયુગાલિવેવ સરસ્વો પુત્ર ઢીજો કોંઈ વિશ્વમાં થયો નથી અને થાશે પળ નઢી કે
 જેપો પૃથ્વીનેલિપે ંક ઢજાર વર્ષ સુધી ઢ્રમણ કરી કષ્ટ સઢન કરીને ંપાર્ણુ કમાધ્યુ ં
 ઢું જે કેવલજ્ઞાન રૂપ રત્ન તે પ્રવાન સ્નેઢ થકી પ્રયમ પોતાની માતાને આપ્યું તેમજ મરુવેલી
 સમાન કોંઈ માતા પળ થઈ અને થાશે પળ નઢી કેમકે જે પુત્રને પરણાવવાને અર્થ

मुक्तिकन्या जोवाने माटे आगलथी त्यां गइ के कन्या जोशने महारा पुत्रने परणालु एम आ अ
 वसार्पणीमां पदेलेवेला श्रीमरुवेवीजी मोदु गया ॥ इज्जदिकें तेना शरिरहु संस्कार करी
 स्त्रीस्समुद्दमां परठण्णुं वली इज्जना वचनथी शोक निवर्त्तवी, वावीमांदे स्नान करी, जरत म
 हारजे दुपे शोकाकुल थकां जइ जगवतने वांछा इहांथी पदेलेवेले केवली नाम प्रवर्त्त थणुं
 ॥ हवे प्रथम तीर्थंकर नाम थणुं ते कहे ठे ॥ जरत महाराज श्रीजगजदेवस्वामीने नमस्कार
 करीने परपवामां वेठा, तेवारें जगवाने धर्मोपदेश दीधो तिहां पखेजो वेशनामां रुपजसेन प्रमुय
 पाचसो जरतना पुत्र तथा सातसें जरतराजाना पोतरा सर्व मली वारसें कुमरोयें वीक्षा लीधी
 ए वारसो कुमरोमां मरिचि पण जेलो जाणवो तिहां पुढरीकाविक चोरासी गणधरोनी थापना
 करी तथा ब्राह्मीयें वाहुवलने पूढीने वीक्षा लीधी ए प्रथम साध्वी थइ थने जरत महाराज
 आवक थयो तथा सुवरी वीक्षा सेतो हती तेने घणो स्वरूपवाली जाणीने स्त्रीरत्न स्थापवा
 सारुं जरतें वीक्षा सेवानी आझा थापी नही तेवारें ते आविका थइ एम साधु, साध्वी, आवक
 थने आविका ए चतुर्विध संघने थापीने धर्मेनी प्ररूपणा करी एटसे तीर्थंकर नाम थणुं ॥ जे
 वृक्षनी नीचे प्रभुने केवलज्ञान लणुं तेनुं नाम प्रयागवढ थणुं ते वृक्षनी लोकोमां पूजा चा
 ली दमणा पण प्रयागवढ नामें करीने ते पूजाय ठे तथा कइ थने मदाकइ ए वे तो तापसज
 रसा माटे ते वे टानीने बीजा सर्व जइक परिणामना धणी जे तापसो थइ गया हता तेमणे
 थावी फरीथी वीक्षा लीधी, जरतमहाराज वांढीने पाढा अयोध्यामां आध्या थने श्रीकृष्ण
 देवे थनेक जीव तारवाने माटे तिहांथी अन्यत्र विहार कसो ॥ ॥ हवे जरतराजायें घरे
 थावीने चक्रवर्त्तनो अछाइ महोत्सव कसो पढी ठ खंन एध्वी साधवाने अर्थे जरत महा

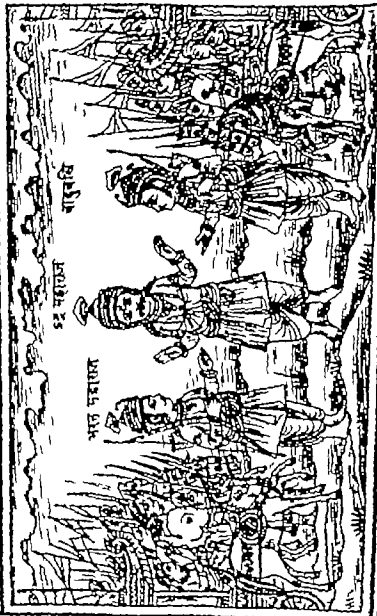
राज सैन्य लइ चाल्यो तेनी आगल हजार देवतायें अर्धष्ठित चक्रवर्त्त चाल्युं ते जेतसे
 दूर चक्रवर्त्त जइ रहै तेदला योजन सैन्य पण चाले, अनुक्रमें गगादेवीना घरने विपे
 तेरो कछु माटे रह्या तिहां नवी नवी जांते नवा नवा वैशैं गगादेवीनी साथे विपयसुख जो
 गव्या पढी गगादेवीयें मार्ग आप्यो तेवारें तामस गुफा जांगी म्मेछोना देश साध्या एम पद
 खंभ साधीने शाठ हजार वर्षें जरत पाठा अयोध्यायें आब्या वली नमी विद्याधरने घरे पुत्री
 लीरन नहुं उपन्युं ते जरतजी परस्था ठे अने सुंदरीयें पण शाठ हजार वर्ष सुधी आर्यविल
 तप कछुं तेथी दुर्वल थइ गइ पढी जरत जेवारें आब्या तेवारें सुंदरीयें जरतने मोतीयें वधाब्या,
 सुंदरीने दुर्वल देखीने लोको उपर जरत रख्यो अने कदेवा लाम्यो के तमे एनी सार संजाल
 कांइ करी नही तेवारें लोक घोब्या एरो आर्यविल तप कछुं तेथी दुर्वल थइ ठे पढी जरत
 जीयें तेने सयम सेवानी आइहा आपी सुंदरी पण वीक्षा जइने साध्वी थइ दवे जरतराजा
 अयोध्यामां सुख जोगववा लाम्यो एवामां आयु-दशालानो अधिष्ठाधिक पुरुष आवीने जरतने
 कदेवा लाग्यो के स्वामी चक्र आयु-दशालामां आवतु नथी तेने जरते पृथगुं के केम नथी
 आवतु ? तेवारें अधिकारीयें कछुं तमारा जाइयो तमारी आइहा मानता नथी तेथी नथी
 आवतु तेवारें जरतें सर्व जाइइनी उपर दूत मोकलीने कदेवराष्ट्र के जो तमो राज्य
 करवानी चाहना राखता दो तो सर्व जाइइ महारी आइहा मानो, सेवा करो नही तो राजनो
 त्याग करो ते सांजली अठाणु जाइयें विचाहुं जे आपणने राज्यतो पिताजीयें वीधु
 ठे तो जरतनी चाकरी शामाटे करीयें एम चितवी जगवान पासें गया तेने जगवाने
 अंगारा करवा वाजानो हठांत आप्यो, सूर्यगढांग सूत्रनो वेतालिक अध्यायन संजलायुं तेवारें

प्रतिबोध पामीने सर्व नाइये वीक्षा लीथी, जगवानना शिष्य थया, ए वात वूतें आखीने जर तने कही तो पण चकरन आयुदशालामां आवे नही तेवारें जरतनो मुख्य मंत्रीश्वर बोळ्यो हे स्वामी ? बीजा तो सर्व आपनी आज्ञा माने ठे पण बाहुबली मद्या अर्द्धकारनो धरनार ठे ते तमारी आज्ञा मानतो नथी, पोतानी खुजाना वलनु पराक्रम घणु जाणे ठे माटे एने मू लथी उठाही वेवो जोइयें, ए महोठो रोग ठे ते तमोने व्याधि उत्पन्न करे ठे एबु सांजली जर तराजायें सुवेग नामे दूतने सर्व वात समजावीने बाहुबलीनी पासें मोकळ्यो ते दूतने जता थका पुठे ठीक थइ, वल्लें काटो वलग्यो, रथनी पींजणी जांगी, जमणो रासज बोळ्यो इत्यादिक अनेक अपशकुन मार्गेमां थया तोपण ते वन, अटवी अने पादाढ प्रमुख उध्धन करीने बाहुबलीना वेगो पोहोच्यो तेने मार्गनी धूळे जख्यो देखीने गोवालणीयो तथा पाणीदारीयोए पुठपु के तमे कोण ठो ? कपाथी आब्या अने कोण तमारो मालेक ठे तेवारें दूतें कष्टुं हुं जर तराजानो दूत बु ते साजली स्त्रियो बोली के जरत ते छुं जे अमारा पबेरवानी कांचलीज्मां जरत काढीयें ठेयें ते जरत थयवा वासणमां जरत, किंवा रोग सर्वधि जरत ए त्रण जरततो अमे जाणीयें ठेय परंतु ए त्रण विना बीजो कोइ जरत राजा ठे एबुतो अमे सांजळ्युं पण नथी तेवार दूत आश्चर्य पाप्मो अने विचारवा लाग्यो के आ बाहुबलीनु राज्य पण वेपर वाइ अन्न जवरजस्त ठे एम वातो साजलतो विचारतो विचारतो तिद्धशिला नगरीयें गयो तिद्धा वरवाजा उपर पोलीये रोंकी राख्यो जेवारें बाहुबलीनी आज्ञा आवी तेवारें गाममाहे प्रवेश करी राज्यसजामां गयो तेने बाहुबलें आखीनी संज्ञा करी आसन उपर वेसाळ्यो अने पुठपु के अरे दूत, जरतने पोताना सवाकोढ पुत्राविको सहित कुशल ठे ? दूत बोळ्यो हे राजन,

लाखो गमे देवताउ जेनी चाकरीमा तत्पर रहेला ठे तेने कुशल केम न होय, तेने तो कुश
 लज ठे परंतु आप तेनी चाकरीमा आब्या नदी तेथी ते सर्व वात निष्फल गये ठे माटे
 तमे नरत राजानी पासे पधारो अने एटला विवस नही आब्या तेनो अपराध खमावो ते
 पण तमारो मद्दोदो जाइ ठे ते तमारा पितानी जगाये ठे माटे तमारो गुनाइ सर्व माफ करजो
 वली अनेक राजाउ तेनी सेवा चाकरी करे ठे अने तमोने तो वली अवश्य पूजवा योग्य
 ठेज माटे चालो एवा दूतना वचन सांजली घाडुवली ते वचनोने परमार्थ जाणी गयो
 अने नुकुटी चहावी, राता लोचन करी घोलवा लाम्यो के अरे दूत तु मारवा योग्य नथी
 माटे तुने मारतो नथी पण न्दना अछाणु जाइना राज्य लइ लीधा अने वली मदारुं
 पण राज्य सेवा वांठे ठे तेथी जाइलो सेइ तो जाणी लीघो दवे तुं तेने कहेजे के बालपणामो
 जेवारें आपणे घेइ रमत करता दता तेवारें दु तुजने वहानी पेठे मदारा दाथमां धरतो
 दतो ते विवस नूली गयो ठो के शुं? दुंतो तेनो तेज बुजे माटे हमणा चाकरी करवानुं कहे ठे
 त शुं तारा राजाने कांइ विचार ठे के नथी तेवारें दूत बोझो दे राजन् जो बे विवस सुखे
 जीववानी तमोने वांढा होय अने कुंठवनी साथे प्रयोजन होय तो तमे एनी सेवा नकि
 करो दु तमोने सत्य कहुं बु ते सांजली क्रोध करीने घाडुवले दूतने धका अपावी काढाही
 मूक्यो दूत पण पाठलना वारणाथी निकली पोतानो जीव लइ नाशी गयो ते चालतो वा
 लतो अयोध्यायें आवीने नरत राजानी आगल घनावी बनावीने बमणी वात कही सजलावी
 तेवारें नरत पण रणनंजा वजहावी चतुरंगणी सेना लइने पोते श्रीकृपज वेवजीनी पूजा
 के पञ्चसनाइ परेरी, इस्तिरन उपर बेसी आझ्यो, तेनी पठवाये तेना सवा क्रोड पुत्र तथा

पुत्रना पुत्र जे पोतरा ते पण घणा ठे वली चोराशी लाख दाथी, चोराशी लाख अश्व, चोराशी लाख रथ, ठ्ठु क्रोढ पायक, शोल लाख रणतूर वजाडनार, वख क्रोढ ध्वजा, चौद हजार महोटा मंत्रीश्वर, अठार क्रोढ महोटा घोडा, पच्चाश क्रोढ वीवटीआ, चोराशी लाख महोटा नीशाण, नव निधान, चौद रत्न, शोल हजार यक्ष, धत्रीश हजार मुकुटबद्ध राजा, तथा वारांगनासहित धमशी करीयें तेवार् चोशठ हजार राजकन्याउ, वत्रीश हजार नाटक, वली वीजा पण घणा विद्याधर, यक्ष, किन्नराविक अनेक प्रकारनो परिवार चाल्यो, जरते रणपट्ट मस्तके धंघावीने सुखेणनामा सेनाधिपतिने आगल कसो, एवी रीते सेना लझे चढयो, अनुक्रमे वडुली वेशनी सीमार्ये आवीने लस्करनो पढाव दीयो तेवार् बाहुवलेपण जाड आब्यो सांजलीने श्रीशृपजवेवजीनी पूजा करी वज्जनो सन्नाह पदेरीने, सर्व जगतने तुल्यमान मानतो यको नइनामा दुस्ती उपर वेशीने, जरतनी सादमो लडवा निकल्यो तेनी पठवाढे त्रण लाख पुत्र तथा पोतरापण घणा ठे तेमज धार हजार राजा तथा घणा विद्याधरो, अनेक सुजट, दाथी, घोडा, रथ, पायक प्रमुख चाल्या वली पोतानो पुत्र सिंह रथने सेनापति करीने आगल चलाब्यो ते पण जइ जरतनी सेनाने मल्यो तिहां वेड्डु सैन्य एकठा मलवाथी धरती धूजवा लागी, समुद्र चलायमान थ्यो, पर्वतना टूक पही गयो, जर तनी सेनामां शोल लाख रणतूर वाजते तेम बाहुबलनी सेनामां पण लाखो गमे रणतूर वाजते वदीजनो विरुवावली बोलते वेड्डु तरफना सैन्यद्रु मांदोमांवे शुद्ध थवा लागुं तिहां दाथीयें दाथी, घोडे घोडा, रथें रथ, विद्याधरे विद्याधर, पाले पाला एम न्यायशुद्ध थवा लागुं एटलामां सुखेणनामे सेनापतियें पोतानी सन्मुख सिद्धरथने आवतो वीगो ते

વારેં સુલેખે કહું કુતો જરતનો ચાકરું અને હુ તો વાહુવલનો પુત્ર હો તેથી હુ મહારો સ્વામી
તો માટે હુ પહેલા મહારા ઉપર શસ્ત્ર ચલાવ તે સાંનલી સિંદરથે તેના ઉપર શસ્ત્ર ચલાવ્યું તેવારેં
સુલેખ સેનાનીયે શસ્ત્ર ચલાવ્યું મારગમાં સિંદરથના નાફ સિદ્ધકેતુયેં તે સ્વપ્ને પાઠી નારાયું
તેથી સુલેખને ઘણો ક્રોધ થયો તેવારેં તે સુલેખ વાહુવલની સેનાને વિલોવીને વાહુવલની
પાસેં ગયો એવામાં અનિલવેગ વિચાર આવી વાહુવલને નમસ્કાર કરીને સુલેખની સન્મુખ
લઢવા આખો તે ઘેટું જણ મહાની પેટે નીચ્યા અસ્પરસ મૂઠીડું યુદ્ધ કહું, લાઠીયો
મારવાનું યુદ્ધ કહું તે વસ્ત્ર સુલેખ શસ્ત્ર લઈને સિંદરથને મારવા જાય છે એવામાં તો સૂર્ય
અસ્ત થયો તો એમના સંગ્રામમાં એવી મર્યાદા છે જે કોઈ પણ શ્રીકૃષ્ણવેવજીની આણ આપે
તો લઢું નહીં, વીજી સૂર્ય અસ્ત થયો પઠી લઢું નહીં, વ્રીજી મેઘ વરસતો હોય તેવારેં જ
ઢું નહીં, તેમાં જે સાંજ પછ્યાની અગાધ મરીગયા તેનો તો કોઈ ઉપાય નહીં પરંતુ જે
અર્ધ મરેલા હોય તેમને કાંગણીરમના જલેકરી જરત પોતાની સેન્યાના માણસોને સાજા
કરે અને વાહુવલી તો સોમયશના ક્વચના આચરણોના જલથી સાજા કરે એવી મર્યાદા કરી
છે હવે ફરી વીજા વિવસની પ્રજાતે યુદ્ધ થવાં માંમું તેવારેં સુલેખ સેનાની અનિલવેગને વે
શ્વીને અગ્નિની પેરેં વલવા લાગ્યો અને અનિલવેગને મારવા આખો એટલામાં સિદ્ધરથ વચમાં
આવી આહો પચ્યો અને સુલેખને સાદામાં લઢવા ઈજો રહ્યો તેવારેં અનિલવેગ જરત
રાજાની સર્વ સેન્યાને ઈલંબન કરી જિહ્વાં દ્વાથીડના ત્રણ કોટ વનાવીને જરતરાજા સૂતો છે
તિહાં આવીને દ્વાથીડને કાંકરાની પેઠેં ઈઠાલી મહાવિકરાલ રૂપ કરીને સૈન્યનું મથન
કરતો કરતો જરતની પાસેં આખો જરતે જાણું જે આ કુર્હર વિચાર છે તે મહારી સુરત

भक्त मन्त्राण्य

भक्त मन्त्राण्य

बाहुबलि

आची ओं
राजानी सर्व सेन्याने
कांकारानी पे

५१८ जहाँ जाय तिहा चक्र पाठलनुं पाठल चालुं आवे तेवारें अनिलवेग
 सारु एम चिंतवी तेना उपर चक्र सूक्तुं ते चक्रने वेखी
 वज्रपिंजर करीने ठ मदिना सुधी लवण समुद्रमा वेशी रह्यो पण चक्र माथे जमंतुंज रसुं ठ
 महीना पठी समुद्रमांथी गवढी वाहेर कादाढी तेवारें चक्रे ते गावहीने कापी नाखी हवे
 सूर्ययश बाहुवलीनुं कटक उलंधीने बाहुवल पासें आव्यो अने कहेवा लाग्यो के मने शस्त्र
 मारो तेवारें बाहुवली हस्तिने बोळ्यो अरे तुं इदवाकुवशमां जलो सूर वीर ठो पण दु जो तु
 जने एक मुठी मात्र मारीश तोपण तुं चूर्ण थइ जइश माटे जा दूर ठजो रहें पठी तेने वेव
 तार्ये कसुं के अरे सुखां बाहुवली साथे तुं शुं लढवा आव्यो ठो नादकनो माखो जइश माटे
 अमे तने वर्जीय ठेयें के तुं चाल्यो जा तेवारें ते जतो रह्यो एवीरिति वारवर्ष पर्यंत युद्ध चाल्युं,
 कोढो गमे माणसो मरी गया, लोहीनी नवीन वहेवा लागी पण कोइ हाखो नही तेवारें
 घणों अनर्थ थतो वेखी सौधमेंइ अने चमरेंइ ए वे इइ जरतनी पासें आवी कहेवा लाग्या
 के जगवान तो लोकोनुं पाजण पोषण करी गया अने तमे माणसोनो नाश करावो ठो ए छुं ?
 जरत कहेवा लाग्यो जे बाहुवली मढ़ारी आझा मानतो नथी तिहां सुधी चक्र आयुद्धशालामां
 आवतु नथी तो हवे कहे ठुं शुं कहे ? ते सांजली इइ बोळ्या तमे वे जाइज पोतपोतामां युद्ध
 करो पण बीजा माणसोनो नाश स करावो ए वात जरते कबुल करी पठी ते वेहु इइ बाहु
 वली पासें आव्या अने कहेवा लाग्या के आ प्रमाणे युद्धमां लोकोनो नाश थइ जाय
 ठे ते करावो नही अने तमे वे जाइज पोत पोतामां युद्ध करो बाहुवलीयें पण ते वात
 मान्य करी पठी इइ मलीने एक दृष्टियुद्ध, बीछ वाक्युद्ध, बीछ बाहुयुद्ध, चोथु मुष्टियुद्ध,

अने पांचसुं वंदसुद्ध ए पांच सुद्ध करवानो ठेराव कसो अने वेदु इहे वने लस्करोने श्रीआ
 विनाथजीनी कुवा आपीने बुर कसा पठी पाणी ठटकावी, फूल धिठावी, नूमि सुद्ध करीने
 मुकुट, टोप, सन्नाद पदेरी करी वेदु जाइ सामासामा लढवाने आव्या ते सुद्धने वेवता आ
 काशमां साक्षीधर रह्या थका वेखे ठे हवे प्रथम जरत अने बाहुवली वे जाइ आंखो काढा
 नीने एक बीजानी सन्मुख बोळ्या, आंख मिटावे नदी, मांदोमांदे एक बीजाने वेखताज
 रहे, महासूर वीर ठे तो पण क्षणमात्र रह्या तेवारे जेम सूर्यनी सांमो वेखवाथी आंखमां
 पाणी आवी जाय तेम जरत राजानी आंखोमां पाणी आवी गयुं ते जोइ वेवता फूलोनो
 वरसाव वरसावीने बोळ्या के बाहुवली जीत्यो अने जरत दासो ए प्रथम सुद्ध ॥ पठी जरतें
 सिंदनाव कसो तेथी पर्वत कंपायमान थया अने बाहुवलीयें दाक मारी तेवारे ब्रह्मांम फू
 टवा जेवो शुब थयो तेथी जरतें पोताना कान ठांकी लीधा ते जोइ वेवता बोळ्या के बाहुवली
 जीत्यो अने जरत दासो ए वीजुं सुद्ध ॥ तेवार पठी बाहुसुद्धमां प्रथम जरत राजायें दाथ
 लांको कसो तेने बाहुवलीयें कमलनालनी पेरे वाल्यो अने बाहुवलीयें पोतानो बाह लांको
 कसो तेने जरत वालवा गयो पण लगार मात्र चसक्यो नदी हिंमोजानी पेरे जरत लटकी
 रह्यो ते वेखी वेवो बोळ्या एमां पण बाहुवली जीत्यो अने जरत दासो ए वीजुं सुद्ध ॥ ते
 पठी मुटीसुद्ध करवा लाग्या तेवारे प्रथम तो वने जाइ मळोनी पेठे छुजास्फोट करता
 मळ्या पठी जरते बाहुवलीने सुष्टी मारी तेथी बाहुवली थोडीशी वार आखो मोची रह्यो
 पठी जरतने वढानी पेरे छपाडीने आकाशमां चढाली वीथो परंतु फरी अनुकंपा आपीने
 पावो पोताना हाथमां पकडी करीने एक सुठो मारी तेथी जरत जमीनमां पेसी गयो ते

जोइ देवता बोल्या के एमां पण बाहुबली जीत्यो अने जरत दारी गयो ए चोछुं युद्ध ॥ पढी
पांचसुं वंमयुद्ध करवा मांफ्यो तिदां प्रथम तो जरत महाराजे लोहवंम लइने बाहुबलने
माखो तेथी बाहुबलीनो मुकुट माटीनां घटनी पेरे च्चरण थइ गयो अने बाहुबली गूमा सुधी
जमीनमा पेसी गयो पढी जमीनमांथी बाहेर नीकलीने बाहुबलीयें लोहवंम माखो तेथी
जरतनो मुकुट च्चरण थइ गयो अने जरत महाराजनुं सपूर्ण सर्व शरीर धरतीमां पेसी गयुं
ते जोइने देवता बोल्या जे आ युद्धमां पण बाहुबली जीत्यो अने जरत दारी गयो ए पां
चसुं युद्ध ॥ एम पांचे युद्ध जरत दारी गयो तेवारें चितातुर थयो एको विचार करवा लाम्यो
जे महारां राज्य ए लइ लेजो आ ते वली कोइ बीजो चक्रवर्ति थयो ठे के छुं १ एहुं चितवीने
पढी चकने पोताना दाथमां लइ जमाढीने पोतानी करेली प्रतिज्ञानो जंग करी बाहुबली
उपर ते चक्र मूक्युं पण पोताना गोत्रमां चक्र चाझे नदी तेथी ते चक्र आवी बाहुबलीने
त्रण प्रवक्षिणा आपीने पाठो जइ जरतना दाथमां आवी वेगो एवी रीते जरतें जेवारें प्रति
ज्ञानो जंग कस्यो तेवारें बाहुबलने अत्यंत क्रोध चढी गयो तेथे करी जरतनी उपर मुष्टी
उपाढीने मारवा चाल्यो तेवारें देवता बोल्या विचार करो ते सांजली बाहुबलीयें जाणुं जे
धिकार ठे आ राजने के जेना जीधे महोटा जाइने पण मारवानो विचार थयो एवी रीते
वैराग्य पामीने बाहुबले पोते जरतने मारवा माटे जे मुठी वाली दती ते महोटा पुरुषनी
मुठी पाठी फरे नदी माटे संवेग आव्यो तेवारें ते मुठीयें जरतने मारुं मूकी वइने पोताना
मस्तके लोच करी वीक्ष जइने विचरवा लाग्यो तेवारें देवतायें फूलनो वर्षाव वरसाव्यो, जर
तराजा विजाप करवा लाम्यो के महारा सर्व जाइव वीक्षा जइने जता रक्षा पढी बाहुव

लीना पुत्र सोमयज्ञने तिहूशिला नगरीनुं राज्य आपी नरत राजा अयोध्या नगरीमा आआया
 दवे आगल जता वाहुनली साधुयें विचार्युं जे महारा न्हाना अछाणु जाइए प्रथम श्री
 चरन देवजीनी पासेयी दीक्षा लीधेली ठे ते केवली थया ठे माटे हमणा हुं जगवानना
 समरसरणमा जईश तो न्हाना जाइउने ववना करवी पढशे माटे हु अर्दीआज काजसगें
 रदी केवलज्ञान प्राप्त करीने पठी प्रभुपासैं जइश एउ चितवी मनमा अभिमान धारण
 रुरीने तिहाज काजसगें रह्या थका एक वर्ष वीती गयुं मस्तक उपर वेलीउ वीटाइ गइ
 तेनें प्रतिबोधवा माटे श्रीकृष्णदेव स्वामीयें ब्राह्मी अने सुवरी ए वे साध्वीउने मोकली
 ते तिहा आवीने वाहुवलीजीने कहेवा लागीउ के हे वीरा हे जाइ तमे गज उपरथी नीचे
 उतरौ दस्ती उपर आरुढ थयायी केवलज्ञान उपजे नही एटहुं तेमनु बोलुं सानलतांज
 जाणी गयो के आ साध्वीयो केवारें छुतु बोले नही माटे दाथीतो मदारी पासे नथी परतु
 अद्भार रूप दाथीनी उपर हु चढेलो हुं एम विचारी माननो त्याग करी तिहाथी पग छपा
 उधु के तरतज केवलज्ञान पण उपन्युं अने प्रभुना समवसरणमां जइ केवलीनी परपदामां
 विराज्यो ए नरत वाहुवलनो सवध कह्यो ॥ ॥ हवे एक विवसें जगवान अष्टापद पर्वत उपर
 समोसग्या तेवारें नरतमहाराजायें विचासु जे वीछु तो मदाराथी काइ थतु नथी पण आ सर्व
 साधुउने आहार बढोरारु तो लान पाहुं एहुं जाणी पांचसैं गाना सुखहीना नरी लाव्यो अने
 जगवानने कहेवा लाग्यो स्वामीजी आजना विवसे आ सर्व साधुउने आहार कराववानुं हुकुम
 महारे गेर थइ जाय तो घणोज रुहुं याय तेवारें जगवाने कहुं आथाकर्मिक राज्यपिन साधु
 उने मेतु कअये नदी, बली सन्मुख आहार लइ आब्यो ते माटे साधुउण लीष्ये नदी एहुं जो

नरत राजायें जाण्डुं जे झुत्तो सर्व प्रकारे नक्तिरहित थयो एम शोच करवा लाग्यो ते जोइ
 इमद्वाराजे नगवानने पुठुं के दे प्रभु ! अवग्रह केटला प्रकारना ठे ? नगवान बोल्या पांच
 अवग्रह ठे तेमां एक इइनो अवग्रह, बीजो राजेइनो अवग्रह, बीजो ग्रहपतिनो अवग्रह,
 चोथो सागारिकनो अवग्रह अने पांचमो साधर्मिकनो अवग्रह ए पांच अवग्रह जाणवा ते
 सांजली इइ बोल्या हुं तो आपना सर्व साधुंने मदारा ब खंम एश्वीमां हुं पण आपना सर्व साधु
 आपु तु तेवारें नरत मदाराज बोल्या के मदारा ब खंम एश्वीमां हुं पण आपना सर्व साधु
 उने विचरवानी आझा आपु हुं एम कदेवाथी नरतने घणो सतोप थयो वली नरतें इइने
 पुठुं के आ आदाराहुं दवे हुं करबु तेवारें इइ कष्ट तादाराथी अधिक गुणवान होय तेने
 ए आदार जमाठो पढी नरतें पण ते आदार आवकोने जमाठ्यो इहांथी ब्रह्मनोजन चालुं
 थुं ॥ दवे नरतराजा सवा सर्ववा आवकोने जमाठे ठे केटला एक काल पढी जेवारें घणा
 जमनारा थया तेवारें परीक्षा करीने सर्वने सेजाणीनां कांगणी रत्ननी जनोइ आपी तथा
 वैव, गुरु अने धर्म रूप त्रण तत्वसवधी त्रण रेखा प्रत्येक आवकने करी तिहांथी जनोइ
 आपवानी चाल पढी इहां श्रीकृष्णजेवस्तुतिना चार वेव थया ॥ एकदा नरत राजायें इइमदा
 राजने पुठुं के तमारु खरेखरु रूप कहेहुं ठे ? तेवारें इइ एक अंगुली वतावी ते मदाज्वाला
 मालाकुल वेस्वीने नरत चमत्कार पाग्यो तिहांथी वर्णोवर्ण इइमदोत्सव चालु थयो ॥ दवे
 एक दिवसे नगवत विदार करतां विनीतायें आध्या नरत वाववा आध्या, प्रभुयें वेशना
 आपी संसारहुं अनित्यपणु देखावधु, जीव कर्मने जारे करी तुवदाने दृष्टांते संसारमां बूढे
 ठे, जेम तुवदाने माटी चोपढी पाणीमा मूकीयें तो हेतु वेसे, तेम आव कर्म करी जीव

जारी थयो थको हेगो घेसे ठे, एवी जगवाननी वाणी सांजली जरत मनमा वैराग्य पाम्यो,
 ज्ञान दशार्मा लय लीन थयो एम अनुक्रमे एकदा जरतराजा आरीशा जवनमां घेवा थका
 अनित्य जावना जावता केवल ज्ञान पामी, मोक्षे पढोता ठे पढी तेमने पाटे आदित्ययशा
 राजा थया तेणे सोनानी जनोइउ करीने एमज आवक जमाख्या, तेने पाटे मदायशा राजा
 थया तेणे रूपानी जनोइउ करीने आवक जमाख्या एम आव पाट लगे आवक जमाख्या ठे
 तेमां केटलाएक राजायें सूत्रनी जनोइ करी जमाख्या ठे, पढी ते जनोइना पढेरनार सर्व ब्रा
 ह्मण कदेवाणा जरतने पाटे आदित्ययशा, तेने पाटे मदायशा, तेने पाटे अन्विल, तेने
 पाटे बलनइ, तेने पाटे घलवीर्य, तेने पाटे कीर्तिवीर्य, तेने पाटे जलवीर्य, तेने पाटे वंमवीर्य,
 ए आवे राजायें जगवतनो मुकुट पढेस्को अने ए आवे राजा आरीशा जुवनमां केवली थइ
 मोक्षे गया ठे जगवान श्रीरूपन देवजी एक लाख पूर्व पर्यंत विचरीने घणा जीवोने
 प्रतिवोथा ॥ द्वे श्रीरूपनदेव स्वामीना परिवारनुं वर्णेन सूत्रकार करे ठे ॥ श्रीरूपननाथजीने
 रूपनसेन आवे वेइने चोराशी गणधर थया, चोराशी गष्ठ थया ॥ ११४ ॥ ॥ तथा रूपन
 सेन प्रमुख चोराशी हजार साधुजनी उत्कृष्टी संपदा थइ ॥ ११५ ॥ ॥ तथा ब्राह्मी अने
 सुवरी आवे वेइने त्रण लाख साधवीजनी उत्कृष्टी सपदा थइ ॥ ११६ ॥ ॥ तथा श्रेयांस
 आवे वेइने त्रण लाखने पांच हजार आवकोनी उत्कृष्टी संपदा थइ ॥ ११७ ॥ ॥ तथा
 सुनडा आवे वेइने पाच लाखने चोपन हजार आवकाजनी उत्कृष्टी संपदा थइ ॥ ११८ ॥
 तथा चार हजार सातशेने पञ्चास चौव पूर्वधर ते केवली नदी पण केवली सरखा साधुजनी
 उत्कृष्टी सपदा थइ ॥ ११९ ॥ ॥ तथा श्रीरूपननाथ अरिदंतने नव हजार अवधिदानीनी

संपदा थइ तथा वीश हजार केवल ज्ञानीनी उत्कृष्टी संपदा थइ ॥ ११० ॥ ॥ तथा वीश
हजारने ठगो वैक्रिय लब्धिवत् साधुर्जनी उत्कृष्टो संपदा थइ ॥ १११ ॥ ॥ तथा चार हजार
ठगोने पञ्चाश अठ्ठीपिमां सद्गी पंचैडिय पर्याप्तजीवोना मनना परिणामने जाणो एवा विपुल
मति, मन पर्यवज्ञानना धरनार साधुर्जनी उत्कृष्टी संपदा थइ ॥ ११२ ॥ ॥ तथा तेठ
लाज वावी जाणवा एटले बार हजार ठगोने पञ्चाश वावी साधुर्जनी संपदा थइ ॥ ११३ ॥
तथा वीश हजार साधु सिद्ध थया चालीश हजार साध्वी सिद्ध थइ ॥ ११४ ॥ ॥ श्रीकृष्ण
जनाथ अरिद्वंद्व कौशलिकर्ने वावीश हजारने नवगो साधुअनुत्तर विमाने गया, एकाव
तारी थया ॥ ११५ ॥ ॥ श्रीकृष्णदेव अरिद्वंद्वने वे प्रकारे अतगढ चूमि थइ तिहां यावत्
असंख्याता पाटलगे केवलज्ञान चाल्यो, मोक्षमार्ग बह्यो, ते युगंतकृत चूमि कहेवाय अने जग
वानने केवलज्ञान उपन्या पढी अतर सुद्धते काल वीर्ते कोइ मोक्ष गयो एटले अंतर सुद्धते
पढी मरुवेवी माता मोक्ष गया ते पर्यायांतकृत चूमि कहेवाय ॥ ११६ ॥ ॥ ते कालनेविषे,
ते समयनेविषे, श्रीकृष्णनाथ अरिद्वंद्व वीश लाख पूर्व सुधी कुमार पणो रह्या अने त्रेशठ
लाख पूर्व राज्यावस्थामां रह्या एवी रीतें ज्यासी लाख पूर्व घरवासे रह्या, सीतेर लाख क्रोडवर्षनी
उपर वली बीजा उपन्न हजार क्रोड वर्ष वीते तेवारें एक पूर्व थाय एवा ज्यासी लाख पूर्व घर
वासें रह्योने पढी एक हजार वर्ष ठगस्थपणो रह्या तथा एक हजार वर्ष उणा एक लाख पूर्व के
वल पर्यायि पालीने सपूर्ण एक लाख पूर्व साधुपणु पालीने जवोपग्राही चार कर्मनो कृत्य करी
आ अथसर्पिणीनो सुखमज्जवमा नामा त्रीजो आरो ते घणो वीती गयो बाकी त्रणवर्षने साढा
आठ महिना शेप रह्या तेवारें सीतकालनो त्रीजो महिनो, पांचमुं पखवाडियुं, माघवदि ॥

॥ मयायंथ ॥ ७०० ॥ तेरसने विवसें अष्टापद पर्वतनी उपर वशद्वजार साधुर्तनी साथें चौव जक्त
 एटले ठ उपरास पाणी रहित कीधे थके, अनीचनकुत्रें चडमानो योग आवे थके, प्रथम पद्दो
 रनी पढी वपोरनी वखते, पालखी वानेला आसने वेठा थकां, कालगत थया यावत् सर्व
 दुख थकी रहित थया ॥ २२४ ॥ ॥ ते अवसरमां शकेंडुं आसन चलायमान थयुं तेवारें
 आंखोमां आरुं जराणा एवो थको इहां आब्यो, आवीने जगवानने त्रण प्रवक्षिणा आपी,
 नमस्कार करी, योगस्थानके वेठो, बीजा पण सर्व इजो आवीने वेठा पढी शकेंडें वेवोने
 मोकली नवनवनमाथी चवन मगाव्युं तेनी त्रण चय वनावी तेमां एक जगवानना शरीरने
 माटे, बीजी गणधरोना शरीरने माटे अने त्रीजी सर्व साधुर्तना शरीरने माटे वनावी वली
 आनियोगिक वेवोनी पासे खीरसमुच्चु पाणी मगावी शकेंडें जगवानना शरीरने स्नान करा
 व्यु, सर्व वस्त्र धरेणा प्रमुख पर्वराव्यां पढी त्रण पालखी करी तिहां एक पालखीमां जगवा
 ननुं शरीर, एकमां गणधरोनुं शरीर अने एकमां सुनिर्तनां शरीरने मूकी छुट नूमियें लड
 जइने चित्तानी पासे पालखीउ राखी तेमां शकेंडें जगवानना शरीरने पालखीमाथी ल
 इने चित्तामां मूकुं तथा अन्य वेवोये बीजा गणधरादिकना शरीरने पालखीमांथी उता
 रीने चित्तामां मूक्या तथा शकेंडना दुकुमथी अग्निकुमार वेवो मनमांहे उदास थया थका
 चित्तामां अग्नि सलगववा लाग्या, तथा वायुकुमार वेवोपण उदास थया थका वायु चला
 ववा लाग्या, वली बीजा वेवो चित्तामां धृत प्रमुखने सीचवा लाग्या पढी जेवारें मात्र दाढकाज
 शेप रडे अने बीजो शरीरनो जाग सर्व धलीने जस्म थड जाय तेवारें मेघकुमार वेवो वर्षाव
 वरसावीने चित्ताने वृजावी नाखे, पढी शकेंड जगवाननी उपरली जमणी याजुनी वाढा

पर्वतन फुलसी साईसा यक्षाणां

देवता निर्वाण

यक्षाणां यक्षेण

-साधुजी साये प्रभुनिर्वाण पाभ्या

महापद पर्वत

लीये अने ईशानेंइ ठपरली माबा बाछुनी माढा लीये तथा चमरेंइ नीचली जमणी बाछुनी
 माढा लीये अने बर्सेइ नीचेनी माबी बाछुनी माढा लीये तथा बीजा वेवता जे ठे तेमांथी
 केटलाएकतो लिनजकिना वक्ष थकी, केटलाएकतो आपणु आचार ठे एहुं मानीने, केटलाएक
 तो धर्ममानीने परमेश्वरना अंगोपांगना सर्व दाढका लई लीये पढी शर्केंइ जे स्थानके माग
 वेवाणो दोष ते स्थानके रत्नोनां त्रण पीठ बनावे एटलुं करीने सर्व देवो नवीश्वरदीपने
 विपे जइ अछाइ महोत्सव करीने पोतपोताने स्थानकें जाय तिहां जइने बाढा प्रमुख जे
 लई आध्या दोष ते पोतपोतानी सजानेविपे वज्रमयी माबलामां जइ राखे, तेने गधमाजा
 विकयी पूजे, घूप वीये, ए प्रकारनो निर्वाण महोत्सव सर्व तीर्थकरोनो जाणी सेवो ॥ इति
 श्रीकृपजनिर्वाणमहोत्सव ॥ ॥ श्रीकृष्णदेव स्वामी मोक्ष गया पढी पचाश लाख कोड सागरो
 पम गये यके श्रीअजितनाथ मोक्ष गया, श्रीकृष्णदेव अरिहंत मोक्ष गया पढी त्रण वर्षने
 साढा आठ महिना त्रीजो आरो शेष रह्यो हुतो ते पण वीती गयो पढी त्रणवर्ष ने साढाआठ
 महिना तथा उपर बेतालीश हजार वर्ष एटले वर्षे कृणा एक कोढाकोढी सागरोपम गया नत्तर
 श्रीमद्दावीर स्वामी मोक्ष गया एटले ते वखतें त्रणवर्षने साढाआठ महिना तो चोथा आराना
 वाकी रह्या हुता अने पांचमां आराना एकवीश हजार वर्ष तथा ठछा आराना एकवीश ह
 जार वर्ष एम वे आराना मली बेतालीश हजार वर्ष ते एक कोढाकोढी सागरोपममां उठा
 थयां तेमाटे बेतालीश हजारने त्रणवर्ष उपर साढाआठ महिने न्यून एवो एक कोढाकोढी
 सागरोपम काल चोथा आरानुं गये थके मद्दावीर मोक्ष पोदोता अने ते पढी नवसेने एंसी वर्ष
 गया तेवारें आ पुस्तक वेवढीगणिकमाश्रमणे जख्यो अने नवसेने ज्याणु वर्षे सधमां वचाणु

પણુ પ્યોએક લાલે છે ॥૨૧૭॥ ॥ ફ્હાં ॥ પુરિમચરિમાણકખ્યો ० ॥ એ ગાથા મગલિકને અર્થે
કહેલી ॥ ઇતિ શ્રીકવ્યસૂત્રે ઘાલધુવોધિન્યાં અષ્ટમ વ્યાખ્યાનમ્ કૃત રાજેન્દ્રશિખા ॥ ૫ ॥ ॥
અથ શ્રીસ્થવિરાવલી પ્રારંભ ॥ તે કાળમાં તે સમયમાં નગવાન શ્રીમદ્વાવીરસ્વામીના નવગઢ
અને અગ્રીઆર ગણધર થયા ॥ ૨૪ ॥ ॥ ફ્હા શિવ્ય પ્રશ્ન કરે છે કે હે ગુરુ મહારાજ !
મર્યાદાતો એવી છે કે જેટલા ગણધર હોય તેટલાજ ગઢ પણ દોવા જોઈયે પરંતુ આપતો નવ
ગઢ અને અગ્રીઆર ગણધર ફરમાવો તો તેનું કારણ શું એવો શિવ્યનો પ્રશ્ન સાંજલીને ॥૨૫॥
ગુરુ કહે છે કે શ્રીમદ્વાવીરસ્વામીના મદોટા શિવ્ય ફડ્છૂતિ નામા અણગાર થયા તે ગૌત
મગોત્રીયા દુતા અને પાંચસે સાધુડને વાચના આપતા માટે તેનો એક ગઢ ॥ એટલે જેની વાચના
એક હોય તેને ગઢ કહીયે ॥ ફ્હાં કોઈ શક્તા કરે કે વાચનામાં ફેર દોય તો શું કેવલીના ક
હેવામાં ફેર ફાર છે ? તેને ઉત્તર કહીયે ॥ યે કેવલીના કહેવામાં ફેર નથી પરંતુ કેવલીના
વચન સાંજલીને તે વચનોનાં ગણધરો સૂત્રો ઘાંધે છે ગુથે છે તેની રચનાના શબ્દોમાં ફેર છે
પણ વાતોમાં ફેર નથી માત્ર શબ્દ અનેક પ્રકારના છે તેમાં રચના કરતી વચ્ચે એક ગણધર
એક જાતિના શબ્દથી ગુથે છે તો વલી ધીજો ગણધર વીજી જાતના શબ્દોથી ગુથે છે તેને જીધે
રચનાના શબ્દોમાં ફેર ફાર હોય છે ॥ ૨ ॥ ॥ દવે ધીજો વચ્ચો જાડ
શિવ્ય અમિજૂતિ અણગાર છે તેનું ગૌતમ ગોત્ર છે અને પાંચસે સાધુડને વાચના આપે છે તે
ધીજો ગઢ ॥૨॥ ॥ ટ્રીજો ન્હાનો જાડ વાયુજૂતિ નામે શિવ્ય છે તેપણ ગૌતમ ગોત્રનો છે તે
પાંચસે સાધુડને વાચના આપે છે એ ટ્રીજો ગઢ ॥ ૩ ॥ ॥ એ ટ્રણે ચુદસ્થપણામા સગા
જાડ છે ચોયા થવિર આર્યવ્યક નામા જારદાયણ ગોત્રીયા તે પાંચસે સાધુડને વાચના

આપે છે એ ચોથો ગઠ ॥ ૪ ॥ ॥ પાંચમા થવિર આર્યસુધર્મ નામા અમિવેસાયન ગોત્રીયા
 છે તે પાંચસે સાધુડને વાચના આપે છે એ પાંચમો ગઠ ॥ ૫ ॥ ॥ ઠઠા થવિર મન્નિત પુત્ર
 વાસિષ્ઠ ગોત્રીયા છે તે સાઠા ત્રણસે સાધુડને વાચના આપે છે એ ઠઠો ગઠ ॥ ૬ ॥ ॥ સાતમા
 થવિર મોર્યપુત્ર કાશ્યપ ગોત્રીયા છે તે સાઠા ત્રણસે સાધુડને વાચના આપે છે એ સાતમો ગઠ
 ॥ ૭ ॥ ॥ આઠમા થવિર અર્કપિત ગૌતમ ગોત્રીયા છે તથા નવમા થવિર અચલત્રાતા
 દારિતાયન ગોત્રીયા છે એ વેદુ થવિર ત્રણ ત્રણસો શિષ્યોને વાચના આપે છે એ વેદુ ગણધ
 રોની વાચના એક છે તેમણે એનો એક ગઠ ગણીયે એ વન્ને ગણધર જાડું છે પરંતુ તેની
 માતા એક છે અને પિતા વે છે તેથી એમનાં ગોત્ર જુવાં જુવાં કહ્યાં છે આગલ બ્રાહ્મણોમાં
 ધીજો જરતાર કરવાની ધાલ હતી માટે વે જરતાર કસ્યા કહ્યા છે એ આવમો ગઠ ॥ ૮ ॥
 વશમા થવિર મેતાર્ય અને અગીઆરમા થવિર પ્રજાસ એ વન્ને કૌંઢિન્ય ગોત્રીયા જાડું છે તે
 ત્રણ ત્રણસે સાધુડને વાચના આપે છે એ વેદુની વાચના એકજ છે માટે એકજ ગઠ કહેવાય
 એ નવમો ગઠ એ રીતે હે શિષ્ય ! અમે શ્રીમદ્વાલીરના અગીઆર ગણધરના નવ ગઠ કહીયે
 ઠેયે એ અગીઆરે ગણધર દાવશાંગીના ધરવાવાલા, ચૌવ પૂર્વધારી, સપૂર્ણ આચાર્ય રત્નકર
 નીયાના ધારક એટલે દાવશ અગરૂપ રત્નનો કર્મનીયો તેના ધરવાવાલા, એ અગીઆરે ગણ
 ધર રાજગ્રહી નગરીમાં એક માસી અનશન પાણી રહિત કરીને કાલગત થયા, મોક્ષ પામ્યા,
 સર્વે હુ સ્વંથી રહિત થયા તેમાં નવ ગણધર તો શ્રીમદ્વાલીર સ્વામી વિદ્યમાન ઠાંજ મોક્ષ
 ગયા અને થવિર ફરજૂતિ તથા થવિર આર્યસુધર્મ એ વે ગણધરોયે તો શ્રીમદ્વાલીર જગવાન
 મોક્ષ ગયા પઠી કાલ કસ્યો છે, મોક્ષે ગયા છે તથા ધીજા સર્વ ગણધરોના તો શિષ્યોપણ

ફાલ કરી ગયા દતા કોઈ પણ શેષ રહ્યો હતો નહીં માટે જે કોઈ હમણા વર્તમાન સમયે
 સાધુનું વિચરે છે તે સર્વ સુધર્મ ગહના ઠે ઘાકી કોઈ ગહના નથી ધીજા સર્વ ગણધરોના
 શિષ્યો જે દતા તે વિશેષ ગયા છે તેથી એક સુધર્મ ગહજ રહ્યો ॥ ૨૬ ॥ ॥ હવે પદ્માવલી
 લલીયેં ઈયેં શ્રીમદ્વાવીર સ્વામી કાશ્યપ ગોત્રી દતા તેમના પાટે શ્રીસુધર્મ સ્વામી પાંચમા
 ગણધર વેળા તેમનું અગ્નિવેશ્યાયન ગોત્ર હુલુ તેનો સંવધ આ પ્રમાણે છે કુદ્ધાગ સન્નિવેસ
 નામા નગરમાં ધમ્મિદ્ધ નામા બ્રાહ્મણ રહેતો હતો તેની નહિજા નામે નાર્યાના પુત્ર સુધર્મ
 નામે થયા તે ચૌદ વિદ્યાના નિધાન, ચાર વેદના પારંગામી, પશ્ચાણ વર્ષ ધરવાસે રહ્યા પઠી
 મદ્વાવીરની પાસેથી વીક્ષા લીધી, પાંચમા ગણધર થયા, ત્રીશ વર્ષે પર્યંત તો મદ્વાવીરસ્વામીના
 ચરણકમલ સેવતા રહ્યા, અને શ્રીમદ્વાવીર નિર્વાણ પામ્યા પઠી વાર વર્ષે પર્યંત ઠઘસ્થપણે
 વિચર્યા તથા આઠ વર્ષે કેવલી પણે વિચર્યા સર્વ મલી એકશો વર્ષેનું આયુષ્ય પાલીને મોક્ષ
 ગયા ॥ ૧ ॥ ॥ તેવાર પઠી શ્રીસુધર્મ સ્વામીના પાટ ટપર શ્રીશંકુસ્વામી વેળા તેમનું કાશ્ય
 પગોત્ર હુલુ તેનો સંવધ આ રીતે છે કે એકવા શ્રીમદ્વાવીરસ્વામી રાજગૃહી નગરીયેં સમોસથા
 તિદાં એક મદ્દોટો તેજવત વેવતા પોતાની ધાર અમ્મદીપીયો સહિત તથા ધીજા પણ ઘણા
 વેવ અને વેવીયોના પરિવારે પરવસો થકો જગવાનને વાવવા આબ્બો તેવારેં શ્રેણિક રાજાર્યે
 જગવાનને પુઠપું જે હે સ્વામી મદ્દારાજ આ વેવતાની ધીજા ઘણા વેવોથી અધિક કાંતિ કેમ
 થયેલી છે તેવારેં જગવાને કશુ કે આ વેવતાયેં પૂર્વે જવને વિષે દણ વર્ષે પર્યંત નિત્ય તપ કશુ
 છે તેના પ્રનાવથી એ પાંચમા બ્રહ્મવેવ લોકનેવિષે તિર્યક્ જૂનકની જાતિમા મદ્દાંદિક વેવતા
 થયો છે વલી પણ એ વેવતા આજથી સાતમે વિવસે વેવલોકથી ચવીને રાજગૃહી નગરીમાં

रूपजन्म ज्ञेयनी धारणी नामे ज्ञार्यानी क्लृप्ता पुत्रपणे आर्वीने उपजज्ञे पढी एनो जन्मम
 दोत्सव करीने एनी माता स्वप्नमां जंबुवृक्ष देवज्ञे तेथी एतुं जंबु एडु नाम आपज्ञे अनुक्रमे
 युवान अवस्था पामज्ञे तेवारें सुधर्म गणधरनी पासेथी धर्मवैशना साजलीने वैराग्य पामज्ञे
 तेवारें कदेज्ञे के डु चारित्र लक्ष्य पण महारा मातापिताने पूढी आहुं एम कही पाढो घर
 तरफ जायते एटले मार्गमां आवतां जंत्रथी उपढेलो पडर, पोतानी पासेथी निकळ्यो वेस्वीने
 विचारवा लागज्ञे के ह्मणा जो मने आ तोपनो गोलो लागी जात तो डु अग्रतिपणामां म
 रण पामत, एडु जाणी सुधर्मनी पासे पाढो आर्वीने एकवारतो समकेत मूल जे वार व्रत ठे
 ते धारे व्रत सेज्ञे तेमां चोथा व्रतमां एटली मर्यावा राखज्ञे के, कवापि मातापिताना कदेवाथी
 स्त्रीयो परणवी पढे तो तेने परणु पण ते स्त्रीयोनी साथें जोग जोगुं नही एवो त्याग
 करी फरी घरें आवी माता पिताने कदेज्ञे के मने आह्वा आपो डु श्रीसुधर्म स्वामी पासेथी
 वीक्षा सेज ? माता पिता कदेज्ञे के हे पुत्र ! वीक्षा पाजवी घणी डुकर ठे एवी रीते
 घणो घणो समजावज्ञे तोपण ए मानज्ञे नही तेवारें मातापिता कदेज्ञे के हे पुत्र !
 आठ पुत्रीयो साथे ताद्वारं सगण करेजुं ठे माटे तेने परणीने पढी वीक्षा सेजे ते
 सांजली जंबुकुमर मौनपणु धारण करी रवेज्ञे मातापिता आठ जेठियांने कदेज्ञे के
 अमारो पुत्र वैराग्यवान् थयो ठे माटे तमारे वीकरीयो परणाववानी मरजी होयतो जले
 परणावो पण ते कन्याउंनो त्याग करीने जो वीक्षा सेज्ञे तो अमारो वोप कदादृशो नही
 ते सांजला। सर्व जेठिया कदेवा लागज्ञे के अमे नही परणावीहुं पण ते जेठियाउंनी वीक
 रीयो कदेज्ञे जे अमेतो जंबुकुमरनेज परणीहुं बीजाने परणावानो त्याग ठे तेवारें जेठिया

પોતાની પુત્રીયોને કહેશે કે एतो वीक्षा क्षेत्रे तोपण વીકરીયો કહેશે કે ए वीक्षा लीये तो
 नक्षे ल्यो पण अमेतो एनेज परणीकुं पढी ते एक रात्रीમાં आठे कन्या परणजे अने
 रात्रियें शय्या उपर वेसीने सर्व कन्याउने कहेશે के दुंतो वीक्षा लक्ष केमके आ संसार सर्व
 अनित्य ठे, कोइ कोइने साथें आवनार नथी, तेवारें स्त्रीयो कहेશે के दे स्वामी ! तमे द
 मणा वीक्षा लियो नही, दमयांतो जे ससारनुं सुख मळ्युं ठे ते सारी रीतें जोगवीने पढी वीक्षा
 क्षेत्रो, नहीतो करसणीना न्यार्यें पश्चात्ताप करणो जेम कोइ मारवाढ वेशनो करसणी पोताने
 घेर गहुं वावीने पढी मेवादमां पोतानें सासरे गयो तिहां तेनी सासुर्यें सारा रोटला करीने
 शालमां मूक्या छपरथी काकव मूकी ते काकव करसणीने घणी सारी स्वाविष्ट लागी पढी
 जेवारें शालाने पुठयું के आ काकव तमोने किर्दाथी आवी ? तेवारें शालार्यें कसु के ए अमारा
 घरमा नीपजे ठे वनेवीयें पुठयु केवी रीते नीपजे ठे ! तेवारें शालार्ये शेलही वाववानो विधि
 वेस्वाब्धो पढी करसणीयें जाण्यु जे महारे घेर पण ए हु वावीश एम निर्धार करी घेर आ
 वीने प्रथम जे गड्डनुं क्षेत्र वाय्यु द्यु तेने खेवही नाखवा लाग्यो तेवारें लोकोये कसु के आ
 तुं शुं करे ठे ? तेणे कसु के हुं एमा शेलही वावीश लोको कहेवा लाग्या के आ वेक्षमां
 पाणी नथी तेमाटे शेलही यज्ञे नही, तेम ठतां जो तने शेलहीज वाववानी इष्टा होय तो
 एकवार आ गहुंनी करेली खेती ठे ते कपावी जे पढी शेलही घनावजे एवु लोकोनुं वचन
 तेणे मान्यु नही अने शेलही वावी ते थोडी छगी एटलामां कूवानुं पाणी सुटी पढ्युं तेथी जे
 खगेली शेलही दती तेपण शुकाइ गइ तेवारें पश्चात्ताप करवा लाग्यो तेम तमे पण ठुं सुख
 मूकीने धीजा नवा सुखनी चाहना करो ठो तो पढी पस्तावशो एवी स्त्रीयोनी वाणी सांजली

जंबु कुमर कहेजो के डू प्रवोक्त दृष्टांते पश्चात्ताप नही करीश परंतु जो नही समजशो तो तो त
मेज पस्तावो करशो हुतो ललितांगकुमरनी पेरे तमारा फवमां नही पडुं तेनी कथा कडुंबु
ते सांजजो एक नगरमां एक शेवनो पुत्र ललितांगकुमर एवे नामे मद्दारूपवत हुतो तेने
एक विवसें ते नगरना राजानी रूपवती नामा राणी ठे तेपे वीठो तेवारें एकातें बोलावीने
तेनी साथे सत्सारस्तवधि जोग विलास करवा लागी एटलामां राजा पण तिद्दां आव्यो तेवारें
अपत्रात यइने राणीयें ते ललितांगकुमरने खालमां नाखी दोधो अने विचारुंजे पढी का
दाही लइश हवे राणीतो राजानी साथे रमवा लागी गइ अने ललितांग खालमां नूखे मरतो
कोइ अन्य आवीने एतवाहो नाखे ते खाय अने एतनुं पाणी पढे ते पीये एवी रीतें चार म
दिना पर्यंत ते खालमां पढी रह्यो अने ललितांगना मा घापे घणोये जोयो पण लाधो नही
तेथी शोक करवा नेठां एटलामा वरपाव आव्यो तेथी खालमां पाणी जराणुं ते पाणी कादा
हवा सारुं खाल खोजी ते खालना पाणीनी साथे ललितांग पण तणातो तणातो नगरनी म
होटी खालमा जइ पड्यो तेने लोकोये देखीने तेना मातापित्तने जइ कष्टु मातापिता जइ खाल
माथी कादाही घेर लइ आव्या तिद्दां मुहर्षा खाइने पढी रह्यो, शरीर पीजु पढी गयुं, दाढका
नीकली आव्या, माता पित्तये घणा प्रकारना तैलादिक मसली जागतो कष्टो तेवारें कांश्क
सावचेत थयो पढी औषधोपचार करतां करतां घणा दिवसे तेनु शरीर सारु थयुं तेवारें
वली कपडा प्रमुख पहेरीने वजारमां फरवा निकल्यो तेने राणीयें देखीने बोलाव्यो ते घोड्यो
हवे डू तमारा फवमां पडुं नही इति ललितांग कथा ॥ एवी रीते आठे स्त्रीयो छुवी छुवी
आठ कथाउ सत्सारना सुखनो त्याग न करवो ते आश्रयी जंबु कुमरने कहेजो अने जंबु कुमर

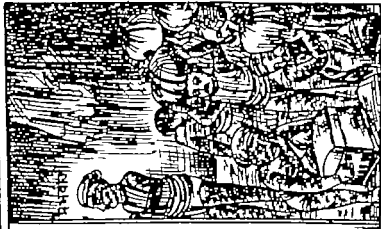
फरी संसारनी असारता बतावनारी छुवी छुवी अथा कथाउं अथा स्त्रीयोने कदेशे तेवारें
 स्त्रीयो प्रतिबोध पामशे एवामां एक प्रनवो चोर पांचशे चोरने साथे लइने जंबु कुमरना
 घरमा आवशे ते सर्वेने विद्याना बलथी अवसापिनी निडा आपशे तेथी सर्वेने निडा आवी
 जशे परंतु जंबुकुमरने निडा आवशे नही पढी तालां उधाढवानी विद्याथी जंमार खोलीने
 नवाणु कौढ सोनामोरोनी गांवडीयो बांधी तेने लइने चालवा मांमशे एटलामां जंबु कुमरने
 ययपि इब्य ठपर मूर्छा तो बिलकुल नथी तथापि एवो विचार आवशे के महारे तो प्रजाते
 वीक्षा सेवी ठे अने आजे चोर लोको इब्य लइ जशे तो लोक कदेशे के छूड जाइउं ! एतुं धन
 सर्व चोर लोको लइ गया तेथी ए माथुं मुंमावे ठे एवी रीते धर्मनी निवा थाशे ते बात
 सारी नही एतुं चितवीने नवकार गुणवा लागशे तेथी पांचशे चोरोना पग थचाइ जाशे
 तेवारें प्रनवाने विचार थाशे के आ ते छं थयुं ! जो जोवा लागशे तो जंबुकुमरने जागतो वे
 खशे तेवारें प्रनवो जाणशे के एनी पासे कोइ महा जोरावर विद्या ठे एतुं जाणी जंबुकुमरने
 कदेशे के महारी विद्या तमे ब्यो अने तमारी विद्या मने आपो जंबुकुमर कदेशे के महारी
 पासे कांइ पण विद्या नथी बली धीजी विद्या मने खपती पण नथी मने तो मात्र नवकार
 मत्रनो आधार ठे एवो धर्मोपदेश देशे तेवारें प्रनवो कदेशे के आ नवी परपोली स्त्रीयोनो
 त्याग करीने तु वीक्षा शा वास्ते लीये ठे ? संसारना सुख जोगवी पढी वीक्षा सेजे तेने जंबु
 कदेशे के हे प्रनवा ससारमां सुख ठेज किदा के जेने दु जोगतुं संसारतुं सुख तो मधुबिड्या
 समान ठे तेनी लालचें जीव ससारमां रज्जे ठे जेम कोइ एक पुरुष जूलथी ठजाढमां जइ
 पड्यो, तेनी पढवाढे एक द्वाथी वोख्यो, तेवारें ते द्वाथीना जयथी नासतो जागतो एक बढनी

शास्त्रમાં જડ લટકી રહ્યો હવે તે શાસ્ત્રાની નીચે એક કૂપ છે તેમાં ચાર સર્પ પોતાનું મદોહું
 પાડીને વેઠેલા છે; તથા વે અજગર પણ મદોહું પાડી વેળા છે, તથા વઢના થઈને હાથી ધૂ
 ણાવી રહ્યો છે, તથા જે શાસ્ત્રમાં તે પુરુષ લટકે છે તે શાસ્ત્રને એક કાલો અને ઘીજો ધોજો
 એમ વે ઉવરો કાપી રહ્યા છે, વળી તેની ઉપર એક મધુમાલીનું મધપુહું છે તેની મક્કિકાડ
 ઘડી ઘડીને તે પુરુષના શરીરને ચટકા મારી રહેલી છે, એટલામાં તે મદુઆલમાંથી એક
 મધનુ ટીપુ ટથક્કું તે પહેલા પુરુષની જીનને જડ લાગું, તેવારે તે પુરુષે કંજુ જોવા માંનું
 તો તેણે વીટું જે મદુઆલ માટેથી એ મધુવિંડ પહે છે; એજુ જાણીને તે ટીપાની નીચે મ
 હોઈ ઉવાઈ રાલીને લટક્યો અને ટીપાના સ્વાદમાં મગ્ન થયો થકો પોતાની ઉપર પૂર્વોક્ત
 અનેક જાતના હલ પહ્યા છે તે સર્વે જૂલી ગયો એટલામાં એક વિદ્યાધર આવીને કહેવા
 લામ્યો કે હે પુરુષ ! તારા હલ વેલીને મને વ્યા આવે છે માટે આવ મહારા વિમાનમાં
 નેશી જા, હુ તુજને હલમાંથી કાઢાઢવા વાહુ હું તેવારે તે પુરુષ ઘોલ્યો હે વિદ્યાધર !
 આ એક ટીપુ મધનુ મહારા મુલમાં આવવા થો પડી હુ આપની સાથે વિમાનમાં વેસી
 ચાહું એમ એક ટીપુ આવ્યું પઠી વલી પણ કહું કે આ વીહુ ટીપુ આવે તો ચાહુ એ
 રીતે એકેક ટીપાના સ્વાદમાં લોજાણો થકો તે વિકટ સ્થાનને ઘેઠે નહી, તેવારે વિદ્યાધરે
 જાણું જે એતો એવોજ મુલ છે લોજી છે એ કાંઈ હલમાંથી નિકલશે નહી એજુ જાણી
 તેને તિહાજ મૂકી વિદ્યાધર ચાલ્યો ગયો તેમ હે પ્રજવા ! આ જીવ સંસારરૂપ અટ
 વીમાં આયુષ્યરૂપ વૃદ્ધ છે તિહાં કુટુબરૂપ મધુવિંડને લાતો લાતો આયુષ્ય લૂટાવે છે મોહે
 માચ્યો થકો રહે છે, તેને સજુરુ આવીને ચારિત્રરૂપ વિમાનમાં વેસવાનું કહે તેવારે સ

सारी जीव स्त्रीना जोग रूप मधुर्विड्मा लोनायो थको संसारमाथी निकलवा वोठे नदी माटे
 हे प्रनवा आ अवसर चुम्बा तो फरी संसारमा पढ्याने मनुष्य अवतार मजवो महाकुल्लन
 ने एवां वचन सांचजीने प्रनवो चोर पण प्रतिबोध पास्यो अने थोड्यो के हे जडु ! इ पण
 ताहारी साथे दीक्षा लइश पठी वली जंबुकुमर पोताना मातापित्ताने प्रतिबोध वेजो तथा आठ
 कन्याउ बली पोतपोताना मातापित्ताने प्रतिबोध आपजो तथा प्रनवो पण पांचजो चोरोने प्र
 तिबोध आपजो एम सर्व मली प्रनाते पांचजोने सत्तावीश जनोनी साथे श्रीजंबुकुमर दीक्षा
 लेजो एवुं श्रेणिकराजाने श्रीमहावीरस्वामीयें कष्ट हुंतु ते प्रमाणे नवाणु क्रोड सोनैया धर्मखे
 त्रोमा खरची नाखीने उत्तम उस्तवसद्धित पांचजोने सत्तावीश जनोनी साथे श्रीजंबुस्वामीयें
 सुधर्मस्वामी पासेथी दीक्षा लीथी पठी दावशांगी नथी श्रीसुधर्मस्वामीनी पाटे वेठा, केवल
 हान पास्या, पोतानी पाटे प्रनवाजीने वेसाहीने पोतें मोक्ष गया ए श्रीजंबुस्वामी ठहेला के
 वली यथा इहां कवीश्वर कहे ठे के जंबुजातना वाणिया घणा लोनी धाय ठे एवुं लोक एटला
 माटे कहे ठे के जंबुस्वामीना दाथमां केवलज्ञान रूप धन आब्युं ते बीजा कोइने आब्युं नही
 नेदेहुं केवलज्ञान एज पास्या ठे, मोक्ष नगरनो दरवाजो बंध करी वेठा माटे लोनी कहेवाणा
 ते ठपरथी ए जातना वाणीयाने लोनी कहे ठे तथा ए श्रीजंबुकुमर सरखो सोचागी कोइ थयो
 नदी अने थाजो नही, शमाटे जे मोक्षरूपणी स्त्रीपण एने परया पठी बीजाने परणी नथी
 तथा एना जेवो कोइ कोटवाल पण नही धाय केमके एयो पांचसो चोरोने साधु धनावी दीधा
 ए कवीनी घटना कही हुवे श्रीजंबुस्वामी मोक्ष गया पठी वश वस्तु विछेव थइ गइ तेना नाम
 कहे ठे एक मनःपर्यवधान, बीजो परमावधि, त्रीली पुलाकलखिध, घोशुं आहारक शरीर, पांचमी

आठ स्त्रियो सहित श्रीजनु
स्याभी

प्रभवाच

कृपक श्रेणि, ठही उपशम श्रेणि, सातमो जिनकल्प मार्ग, आवसुं परिहारविष्टादि चोरित्र तथा
 सूक्ष्मसपराय चारित्र अने यथाव्यात चारित्र ए प्रण चारित्र विष्टेव थाया ते आवसो बोल तथा
 नवसुं केवलज्ञान अने दशसुं मोक्षे जनु ए दश वानां विष्टेव गयां श्रीमद्वावीरस्वामीथी चोशव
 वी श्रीजबुस्वामी मोक्ष गया एमनुं सर्व मली एसी वर्षनु आयुष्य दहुं ॥ ए वीजो पाट ॥३॥
 दवे व्रीजे पाटे श्रीप्रजवस्वामी कात्यायन गोत्री दता, तेमणे एक विवस पोताना गहमां तथा श्रीस
 घमा उपयोग वीधो जे हुं कोने आचार्य करुं ते उपयोग देतां गहमां तथा सधमा कोइ पो
 तानी पाटे देसवा योग्य पुरुष वीठामा न आब्यो तेवारें अन्य मतोमां उपयोग वीधो तेमां
 सधजवजटने वीठो तेवारें श्रीप्रजवस्वरियें वे साधुयोने सीखावीने सधजवने घेर मोकल्या ते
 सधजवने घरे जइने बोल्या “अहोकेष्टमदोकेष्ट तत्व न ज्ञायते पुन ” जूउ आ कष्ट करे ठे
 वली तत्वने जाणता नथी, एहुं सांजली तत्काल स्वप्न सेइने सधजव गुरुनी पासे आब्यो
 अने स्वप्न कादाहीने बोल्हो के अरे मने वेखाढ, तत्व केहुं ठे ? तेवारें गुरुयें विचाथुं जे माथो
 कपातां तत्व कहेवामां बोप नथी एम वितवी गुरु बोल्या, अरे तु यद्वा करे ठे ते यद्वाकी
 लकनी नीचे श्रीसांतिनाथजीनी प्रतिमा ठे ते शान्तिकारी ठे तेनाथी शान्ति थाय ठे परंतु यद्वाथी
 कांइ पण थुं नथी ते सांजली तेणे प्रतिमा कादाही प्रतिबोध पाम्यो अने पोतानी स्त्री गर्जवती
 दती तेने ठोहीने वीक्षण लीधी श्रीप्रजवस्वामी त्रीश वर्ष गृहस्थ पणे रह्या तथा पञ्चावन्न
 वर्ष पर्यंत चारित्र पाळुं सर्व मली पञ्चासी वर्षनु आयुष्य जोगवी श्रीसधजवने पोतानी पाटे
 नेशाहीने देवलोक गया ए व्रीजो पाट ॥३॥ ॥ दवे चोथे पाटे श्रीसधजवस्वरि वहुगोत्रीया
 गर्जवती स्त्री ठोहीने आब्या दता तेने पाठलथी पुत्र थयो तेनु नाम मनक वीधुं ते ठो

करो एक विवस पाठशालायें गयो तिहां गोकराजनी साथें जस्यो तेवारें बीजे ठोकरे मेणु
 माछु के हे निःपिटक ! घणो तने जाणीये ठेयें तदारो वापतो ठेज नही आ वात सांजलीने
 ठोकरो दुखी थयो थको पोतानी माता पासें आब्यो माताने पुठ्यु हे माता ! मदारो पिता
 नथी ? त्यारें मातायें कसुं हे पुत्र ! तदारो वाप नही ते वली होय ! तदारो वाप सयंजवजठ
 ठे ठोकरायें पुठ्युं ते किहां ठे ? तेवारें मातायें कसुं हे पुत्र तद्वारा वापने जैनना साधुज जो
 लवीने लइ गया तेथी तेणे वीक्षा लीधी ठे एवुं सांजली जे गाममां सयंजव खरि दत्ता ते
 गामनी घादेर ते मनक पण आब्यो तेने साहामा ठंमिलें जाता गुरु मल्ल्या तेमने मनके पुठ्यु
 के मदारज इहां सयंजवखरि ठे एवुं सांजलीयें ठेयें ते कयी जगायें रहे ठे ? गुरु बोल्या ता
 दारे छं काम ठे तेवारें मनके पोतानी सर्व दहीगत कही अने कसुं के दु तेमनो पुत्र दु
 तेने गुरुयें पण कोझक उत्तर आपीने उपासरे मोकली आप्यो अने ठंमिलथी पाठा फरी
 आब्या तेवारें गुरुयें तेने प्रतिबोध दीधो मनके कसुं के मने वीक्षा आप्यो ते सांजली गुरु
 बोल्या मदारं तथा तदारं पितापुत्रपणु जे ठे ते दु वीजा साधुजने नही कहे तो दुं दु
 जने वीक्षा आपु त्यारें मनक बोल्थो हे मदारज दुं न कहु ते सांजली गुरुयें वीक्षा आपी पण
 मनकनुं आयुष्य स्वल्प जाणुं तेवारें गुरुयें सिद्धांतोमाथी सार लहीने वशवैकालिक सूत्र मन
 कने माटे धनावुं ते सूत्र ठ मदिनामां मनक जणी रह्यो सर्व आचार जणी गयो, ठ मदिना
 जाण्सा चारित्र पाजीने वेवजोक गयो पढी आवको मनकना शरीरने वाग आपी गुरुनी पासें
 आब्या ते वखत यशोनजप्रमुख बीजा घणा शिष्यो दत्ता ते पण सर्व गुरुनी पासें घेवेजा
 दत्ता तिहा गुरुयें आवकोने धर्मोपदेश आप्यो पण गुरुनी आंखोमां आंख आब्या ते वेखीने

यशोचक्षुस्तद्विदित सधना माणस्तो बोल्या हे पूज्य आपना अनेक साधुं परलोक जाय ठे परंतु
 आपनी आंखमांथी आंख पडता केवारे पण वीगां नथी अने आज आंख केम पळ्या ? तेवारे
 गुरु बोल्या मोदथी आंख पळ्या संघे पुढु कयो मोद दतो ! त्यारे गुरु बोल्या ए अमारें संसारी
 पणानो पुत्र दतो परंतु स्वल्प काल चारित्र पाखुं तेथी मोद आवी गयो तेवारे साधुं बोल्या
 महाराज तमे अमने क्यारे पण कहुं नही जे ए अमारो पुत्र ठे ! तेवारे गुरु बोल्या हु जो तमने
 एतुं कहेत के ए महारो संसारीपणानो पुत्र ठे तो पठी तमे एनी पासे वैयावच्च करावत नही तेथी
 एने शो लाज थात ? माटे एना अल्प आवस्वामां एटलो लाज जाणीने तमोने में कहु नही
 ए तात्पर्यार्थ ठे पठी गुरु, वशवैकालिकने पाहु सिधांतोमा नाखवा लाग्या तेवारे संघे विनति
 करी के हे स्वामी ए अल्प ग्रंथ ठे ते आगल जतां अल्पबुद्धि अने अल्पपायुषवाला लोकाने
 घणोज उपकारी याशे माटे एमज रदेवा आपो ते सांजली वशवैकालिक एमज राख्यो पठी
 सयनवसूरि पोताना पाटे श्रीयशोचक्षु सरिने वेशाहीने श्रीमदावीर स्वामीथी अछाणुमे वर्षे
 स्वर्ग गया ए चोथो पाट ॥ ४ ॥ हवे पांचमे पाटे श्रीयशोचक्षुसरि तुगीयायणगोत्रीया बेठा
 तेना पाटे वे शिष्य गेठा तेमां एकतो आर्यसत्तुतिविजयजी माढरगोत्रीया अने बीजा आर्य
 श्रीनज्वाहुस्वामी पाईण गोत्रीया तेमांथी नज्वाहुजीनो संबध आवीरीतें ठे के प्रतिष्ठान पु
 रना रदेवासी एक वरादमिहिर अने बीजा नज्वाहु ए वे नामे वे ब्राह्मण नाइत दता तेमणे
 श्रीयशोचक्षुसरिनी पासे धर्मवेशना साज्जीने वीक्षा लीधी, चौव पूर्व जथा पठी गुरुये विनीत
 पणानो गुण जोडने नज्वाहुने आचार्यपव आपुं अने वरादमिहिरने अविनीतपणाने लीधे
 आचार्यपव आपुं नही कारणके जे आचार्यपद गणधरोये धारण कहुं ते आचार्यपव जो

अविनीत अयोग्यने आपे तो ते गुरु जे आचार्य पवनो आपनार होय ते पण अतत स सारी थाय हवे जइबाहुने आचार्य पव मल्लुं जोइने वराहमिहिर कोपानल थयो थको ग थयी बाहेर नीकलीने गुरुनी उपर छेप धरवा लाग्यो चौवे पूर्व नयेलो हतो तेथी नवीन ज्योतिपना वाराहीसहिता प्रमुख ग्रथो घनावी साधुनो वेप मूकीने ब्राह्मणनो वेप धारण करी लोकोनी आगल निमित्त कहीने तेनाथी आजीविका बलाववा लाग्यो तेने लोक पृठे के एटलुं तमे क्यांथी जल्हा, तेवारें लोकोनी आगल एलुं कहे के में एक विवस नगरनी वारणे लग कुंजली मांमी ते कुंजलीने जांभ्याविना एमज पाठो चाली निकल्यो पठी जेवारें याव आब्यो तेवारें जूसाढी नाखवा गयो अने तिदां जइने जोउ तो कुंजलीमां सिदलग्रनो स्वामी सिद ते पूढं वधारीने उपर उनो ठे पठी में लगनी जक्तिने लीधे महारी ठाती क ठण करीने सिंदनी नीचे घुंसीने लग घुसाढी नाखुं महारी जक्ति जोइने सिंदनो अधिपति जे सूर्य ते आब्यो अने महारा उपर तुष्टमान थइने बोल्यो के माग माग तेवारें में कथुं मने नक्षत्राधिकनो चार खरेखरो जेवो ठे तेवो वतावो पठी सूर्य पोताना ज्योतिपना मंजल चारमां सुजने लइ गयो तिदां मने सर्व चार बताब्या, खयास्तचक्र बतावुं ते ज्योतिपना बलाथी हुं ग्रण कालनी वात जाणु हु एवी कछिपत वातो कहीने लोकोमां पूजाय, राजा प्रमुखने निमित्त कहीने खुशी करे अने चमत्कार पमाढे एम घणा लोकोने मिथ्याली कथा एवा अवसरमां श्रीजइवाहु स्वामी पण ते नगरमां आब्या तेमने आवकोयें महोटा महो त्सवसहित गाममां प्रवेश कराव्यो पण वराहमिहिरथी ते सदन थयु नदी तेवारें विचाबुं जे एलुं मान खंभित करुं तो सारी वात थाय एलुं भितवी एक विवस राजसजामां जइने

राजाने कहेवा लाग्यो के आजलथी पांचमे विवसे पूर्व विशाथी वर्षाव आवडो ते श्रीजे पहोरे
 वरसडो आ दु कुंमलुं करुं तुं तेना वडमां बावन पलनो माठलु पडडो एवुं निमित्त कहे
 ते वात आवकोये आवीने नडवाडु स्वामी आगल कही के हे स्वामी आ वराहमिहिरे क
 हेजी वात सत्य ठे किंवा असत्य ठे तेवारें नडवाडु घोल्या कांझक सत्य ठे अने कांझक अ
 सत्य ठे केमके पूर्व विशाथी नदी पण इसान कोणेथी आवडो ते ठ घडी विवस पाठलो रडेडो
 तेवारें पडडो पण त्रीजो पडोर कहेयो ते जूगे कहेयो ठे वली बावन पलनो नही परंतु वायु
 थी सुकाइ जासे मोटे साडी एकावन पलनो मत्स्य रडेडो तथा कुंमलानां मध्यजागमां नही
 पडे पण कुंमलानी कोर उपर एक वाछुयें पडडो मोटे ते वराहमिहिर मिथ्यात्वना योगथी
 आटलुं छुटुं बोले ठे ए वात पण आवकोये राजाने कही राजा बोळ्यो साच जूठनी खबर हवे
 तरत पांच विवसमां जणाइ आवडो एटलामां पांचमो विवस आळ्यो तेवारें वर्षाव वरझ्यो
 अने श्रीनडवाडु स्वामीना कहेवा प्रमाणे सर्व वात सत्य थइ तेवारें राजा प्रमुख सर्व लो
 कोये श्रीनडवाडु स्वामीनु हान वखाणु अने वराहमिहिरनी कांइ साची कांइ छुठी वात
 पडी गइ तेथी तेनी मानता कमती थवा लागी वली एक विवस राजाने घेर पुत्रजन्म
 थयो तेनी वराहमिहिरे जन्मपत्रिका वनावीने एकशो वर्षेनुं आयुष्य वर्ति कादावडु त्यारें
 सर्व लोक अक्षत जइने राजाने वधाववा आळ्या अन्यवर्शनी योगी सन्यासी प्रमुख
 सर्व आशीर्वाव आपवाने आळ्या, परंतु एक श्रीनडवाडु गया नही तेवारें वराहमिहिर रा
 जाने कहेवा लाग्यो के हे राजन् ! तमारे घेर पुत्रजन्म थयो ते नडवाडुने रुच्यो नही तेथी
 आंढी आशीर्वाव आपवा आळ्यो नही ए वात पण आवकोये जइ श्रीनडवाडु स्वामीने कही

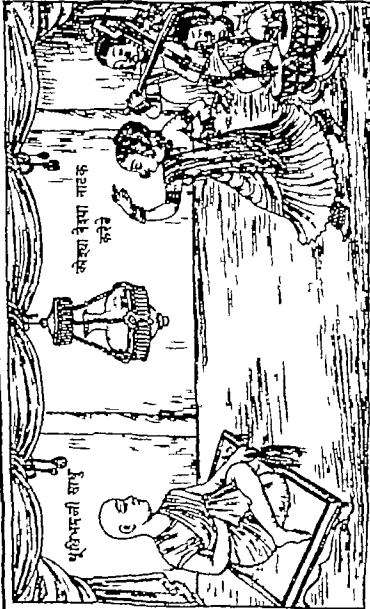
तेवारें नइयादु बोल्या वारंवार केम जवाय एकवार जइछुं श्रावक घोल्या केम जाशो गुरु
 घोया आठमे दिवसे रात्रीने वखते विछाडीना योगथी पुत्र मरण पामडो तेवारें देखाडी
 आवळुं ए वात श्रावकोये जइ राजाने कढी, राजायें सर्व विछाडीयोने आखा गाममांथी वा
 देर काहाडी मुकावी तथा विछाडी कोइना घरमां अथवा गाममा न आवी शके तेना शे
 कडो गमै जावता कस्मा परंतु आठमे दिवसे वैवयोगें वासीना हाथथी कमाडनी तांसणी वा
 लकना माथा उपर आवी पही तेथी घालक मरण पाम्यो तेवारें वराहमिहिर घोळ्यो विछाडीथी
 तो मरण पाम्यो नही ? पठी गुरुयें तांसणीनी उपर विछाडीना मुखनो आकार लाकडामा
 करेलो दत्तो ते देखाळ्यो तेथी वराहमिहिर लक्षा पाम्यो माटे तिहांथी निकली अन्यत्र स्था
 नके जइ अज्ञानकण्ठी मरण पामिने व्यंतर देवता थयो तेथे आवी श्रीसधमां मरकीना
 रोगनो उपइव कसो तेथी घणा लोक मरवा लाम्या तेवारें श्रावकोनो उपइव टालवाने माटे
 मद्वा महिमावत एवुं “उवसगद्दर” नामे स्तोत्र गुरुयें घनाव्यु तेनो घरघरने विपे गण
 णो सरु थयो तेथी सर्व उपइव दूर थइ गयो पठी सर्व श्रावकोना घेरमां जो थोछुं शो
 काम होय तो पण ते उवसगद्दरनो पाठ करे के ते काम पार पही जाय, एम करंतां करंतां
 उवट लोकोमा एवी चाल पही गइ के जो गाय दूध न आपे तो पण उवसगद्दर स्तोत्र गुणे
 तेवारें गाय पण दूध आपती थाय एमज वली कोइक बाणा वीणवा गइ ते एकजी दत्ती
 तेनी ठाणानी पोटली उपाडी आपवाने कोइ बीजो माणस ते वखत तिहां दाजर दत्तो नही
 तेवारें तेथे पण उवसगद्दरनो पाठ कसो तेवारें नागें पोते आवीने चारी उपाडी तेना माथा उपर
 राखी रीधी एमज एक स्त्री गेटला करवा छेती दत्ती तेनो बोकरो फाडे गयो ते रोवा लाम्यो

तेयो जाएणु जे रोटलो बली जाओ तयारे छवसगबहनो पाठ कस्यो के तरत नगराजा आबीने
कहेवा जाग्यो के हुं काम ठे ? खोये कहुं ठोकरो रहे ठे तेने राखो तेवारें ते ठोकराने खोच
करावी रेतो राखाव्यो एतु प्रायें सांजलीये ठेयें एवीरितें नीध कामो लोको कराववा लाग्या
तेवारें नागराज खीलीयो अने गुरुपासैं आबी विनति करी के हे महाराज संघथी हुं एक
दण्डमात्र पण अलंगो रही शक्तो नथी लोकोतो पूर्वोक्त दलका काम ते पण माहुरी
पासैं करावे ठे तेवारें गुरुयें जाएणु जे ए निर्नाम्य लोको देवने खीजावओ तो खलटो अनर्थ
अइ पइओ माटे आ स्तोत्र जमारी मूकहुं युक्त ठे तेमने नागेंइ कहुं हे स्वामी नाथ आप ठी
गाथा जमारी मूको अने ओष पाच गाथाथीज हुं महारे स्थानके वेतो थको सर्व उपज्व टा
लीश एहुं सांजलीने गुरुयें ठी गाथा जमारी मूकी बली श्रीजइवाहु स्वामीना करेला आवश्य
कनिर्युक्ति प्रमुख अनेक अथ दालमां विद्यमान ठे ए श्रीजइवाहुस्वामी श्रीमदावीर स्वामीथी
एकसो सितेर वर्षे देवलोक गया तथा बीजा श्रीसन्नतिविजयजी जाएवा ए ठो पाट ॥ ६ ॥
हवे श्रीसन्नतिविजयजी माहुरगोत्रीया हता तेमना पाटे आर्य धूलिज्जजी गौतम गोत्रीया
थया तेमनो संबंध आवीरितें ठे के पाण्डोपुर नगरमां नवमो नदराजा राज्य करे ठे तेनो
शकभाल नामे प्रधान ठे तेनी जाठलवे नामा जार्याना वे पुत्र थया एक धुलिज्ज अने बीजो
सिरियो एक विवस वररुची नामा ब्राह्मण राजा पासे आब्यो तेणे एकशोने आठ काव्य
नवा वनावीने सनलाव्या एम ते ब्राह्मण नित्य आबीने एकशोने आठ काव्य नवा नवा
वनावीनै राजा आगल कहे पण जेवारें प्रधान तेनो प्रशसा करे तेवारें राजा वान आपे
नदीका वान आपे नदी अने प्रधान तो वररुचीने मिथ्याली जाणो तेनी प्रशसा करे नही तेवारें

गररुचीनडे प्रधाननी स्त्री लाठजवेने कसु स्त्रीयें प्रधानने कसु के ते विचारा नहने काइक अ
पावजो तेवारें प्रधानना मनमांतो अपाववानो विचार न हतो पण स्त्रीना कदेवा उपरथी राज
सनामा कसु के ए काव्य सारा ठे त्वारे राजायें संतुष्ट थइने नित्य तेने एकशोने आठ सोनैया
आपगा मामया एम घणाविस वेतां थया तेवारें प्रधान जाणुं के आबी रीतें तो सर्व धन नाश
थइ जावो एउ धित्वीने पोतानी सात पुत्रीयो ठे ते एवी बुद्धिमान् ठे के पदेजी पुत्रीतो एक
वार कांइ काव्यप्रमुख सानले तो ते काव्य तेने मुखपाठ थइ जाय थने फरी तेनो पाठ कही
आपे एमज बीजी पुत्री वे वार सानले तो तेने मुखपाठ थइ जाय, बीजी त्रणवार, चौथी
चारवार, एम यावत् सातमी सातवखत सांजलीने पाठो कही संजलावे एम साते पुत्रीयो
महा चतुरवे तेने सीखावी मूक्युं के तमे राजसज्जामां एतुं कहेजो जे ए काव्य छुना ठे अमोने
आवढे ठे एम कही मुखपाठे संजलावजो प्रजातें वररुची पण नवा एकशो आठ काव्य व
नार्वनि सज्जामां आबी कहेवा लाग्यो ते वखत प्रधान घोळ्यो हे मंदाराज, आगलना आपणा
वहेरा नवराजानी पासे कहेला काव्य ठे ते नित्य आबी कहे ठे ए काव्य तो सर्व महारी
पुत्रीयोने पण आवे ठे तेगारें राजायें पुत्रीयोने बोलावी सर्व काव्य कहेवराव्या ते साते ज
शीयें अनुक्रमे एक बीजानी पाठल मुख पातें कही देखाव्या तेवारें राजायें नहने निर्जठना
करी कादाही मूक्यो पठी ते वररुचीयें वजी गगनवीमां एक यंत्र नाखीने तेनी उपर ठानो
पांचशे सोनोमोरोनो वडो नित्य मूकी आवे थने प्रजाते लोक जेजा करी तिहां जइ गगानी
स्तुतिना काव्य कही कल खटकावे के पांचशे सोनामोरोनो वडो द्वाथमां आबी पढे ते को
तक जोइने लोको बोलवा लाग्या के जउ राजायें आपवाजं थय कस्र तो पण आ पंढितने

गंगावेवीज इव्य आपे ठे ए वात राजार्ये सांजली त्यारें प्रधानने कसुं के आपये पण जोवा
चालीये, प्रधाने कसुं आवती काले चालीसुं पढी प्रधाने तिहा ठाना ठूपा माणसो वे
साख्या ते जेवारें सांजनी वखते जह सोनामोरोनी पोटकी यंत्रमां राखी आब्यो तेवारें ते
ठाना घेठेला माणसोये पोटकी काहाडी लइने प्रधानने आवी सोंपी वीधी प्रनाते तो राजा
प्रमुख सर्व लोको जोवा गया तेवारें ते वररुची पण गंगावेवीनी स्तुति करी घणा जोरथी
कल वावे ठे तो पण दायमां कांइ आवें नही तेवारें राजा बोळ्यो आम केम थसुं ते वखत
प्रधाने सर्व प्रपंच प्रगट करी आप्यो ने पोटली पण वतावी आपीने पाढी जहने सोंपी वीधी
तेथी लोकोमां जहनी घणी निदा थइ हवे जह मत्री उपर द्वेष करवा लाग्यो एवा अवसरमा
प्रधानना ठोकरा सिरियानो विवाह ममाणो ठे तेवारें प्रधानना घरमां शस्त्रप्रमुख अनेक
तरेनी तयारीयो वेखीने जहें एक इहो वनावी पोतानी पासे जणवा आवनार ठोकराने
शिखाब्यो ते दोहो कहे ठे ॥ नवराय जाणे नही, जे सिकमाल करेसि ॥ नवराय मारी करी,
सिरियो रक्त ठवेसि ॥ १ ॥ ॥ ए इहो ठोकरा राजाना महेल पासे आवीने कहेता थका
निकल्या, राजार्ये जहने धूठुं आ वात केम ठे जहे कसुं तमे चोकशी करावो सर्व जातिना
शस्त्र तयार थाय ठे राजार्ये चोकसी करावी युद्धसामग्री जाणीने कोपानल थयो अने निर
धार कस्यो जे सकमालना सर्व कुटुंबने मरावी नासु आ वात सकमाले जाणी तेवारें राजा
पासैं आब्यो, राजार्ये सकमालने जोइ मढोहुं फेरवी नासुं तेवारें प्रधान घरे आवीने सि
रियाने कहेवा लाग्यो के महारी वात साजल जेवारें हुं जइ राजाने नमस्कार करु ते
वखत हुं मढारुं मस्तक तरवारथी कापी नाखजे ए वात घणील महेनतथी सिरिये मान्य

करी पढी सकमाने राजाने प्रणाम कस्यो राजार्ये मद्दोहं फेरवी नास्सुं प्रधाने पोताना सु
 खमां तालपुट विप नाखी लीधो हतो तिहां सिरियो वोळ्यो के जे कोइ राजानो द्वेपी दोय
 तेने तो मारबुज जोइये एहुं कहीने तरवार मारी तेथी मस्तक कपाइ गहुं राजा घणो खेव
 करीने पढी सतुष्ट थइ सिरियाने कदेवा लाम्यो के ताद्वारा पितानो अधिकार हुं छे, सिरियो
 वोळ्यो महारो मद्दोहो जाइ थुलिनइ ठे तेने अधिकार आपवो जोइये, राजार्ये पूठथु ते किदा
 ठे त्यारे सिरिये कसुं ए महारो जाइ न्दानपणमां पोथी वांचवा उपर कालनिर्गम करतो
 हतो ते परण्यो हतो पण पोतानी स्त्रीपासें जतो नही तेवारें माद्वारा मातपितार्ये जाणु
 ए ससारनी कला शस्त्रो नही एहुं विचारिने कोझ्या वेझ्याने कला शस्त्राववा माटे
 सौंय्यो ठे तेने वार वर्ष थया वेझ्याने तिदांहीज लोनाइ गयो ठे वार कोठ सौंनेया
 खाइ गयो ठे माटे तेने बोलावीने अधिकारी करो राजार्ये थुलिनइने तेहवा माटे ठ
 हीवार मोकझ्यो, तेवारें वेझ्या बोली राजा पासें म जाउं केम के जासो तो फरी राजा
 तमोने महारी पासें आववा वेझे नहीअने मद्दारे पण तमारा विना केवी रीते रसुं जाओ ते
 विचार करो जे एक क्षणवार पण तमारा वगर मने चेन पढतुं नथी ते तमे जाणोज ठो
 माटे तमारे जाबुं नही तेवारें थुलिनइ वोळ्यो एकतो मद्दारा पितानुं मरण थुं ठे अने बीजो
 वली राजानो दुक्कुम आब्यो ठे ते फरी शके नही तो पण एकवार तने मजवा माटे तो जरूर
 आवीश एहुं कहीने पोताने घेर आब्यो तिहां सर्व नदना प्रपंचनी वात तथा पिताना मर
 एनी वात सांजलीने पढी राजापासें आब्यो राजार्ये तेने कसुं के हुं प्रधानपद ग्रहण कर
 थुलिनइ वोळ्यो विचारिने ग्रहण करीश, तेवारें राजार्ये कसुं तुरत विचारी छे पढी अशोक

पृथिवीदानी साधु

कोश्या नैय्या नाटक
करे

घाटीમાં जड़न विचार फलों के छुट आ संसारतो मतलबी ठे, महारा पितानी एवी अवस्था
 थइ माटे राज्यना काममां, आ लोकनुं पण सुख नथी अने परलोकमां तो नरकनी प्राप्ति
 थाय एवो ससार असार जाएली रत्नकवलनो उद्यो वनावी, लोच करी, साधु थइने राजाने
 जइ धर्मलान आप्यो अने तिहांथी निकस्यो राजायें जाएणुं जे आ व्यसनी ठे माटे वैश्याने
 घेर जवो एहुं विचारीने जोवा लाग्यो तेवारें ते तो कोइ महादुर्गधित गलीमांथी अइने
 गाम माहेर निकली गयो पण दुर्गधथी नाक टांकुं नदी तेथी राजायें जाएणुं जे ए खरेखरो
 येरागयान् ठे पत्री शुलिनई जइने श्रीसन्तति विजयजीनी पासे वीक्ष लीधी अने राजायें
 सिरियाने मत्रीपद आप्णुं, महोर सोंपी हवे चोमासु आवे श्रीशुलिनइजी गुरुना आवेशथी
 वैश्याने घेर चोमासुं रह्या अने एक साधु सिद्धनी गुफायें चोमासुं रह्या तथा त्रीजो शिष्य
 सर्पविधैं चोमासु रह्या, चोथो साधु कूथाना वचला काष्ठ उपरे चोमासु रह्या ए चारेमांथी
 शुनिनइजी वैश्याने घेर चोमासु रह्या ठे तिहां चोमासु कादाढबु घणुं कवण ठे कारण के
 एक्तो वर्षास्तु ठे ते कामनी जगाववा वाली ठे केम के जे कालमां मेघ गङ्गांरव करे, वी
 जनी चमकै, मोर बोले, पपइया पिच पिच करे, एवा कालमा जोगनी वांठा घणी थाय
 वली रईयाने चित्रामणवाली जगा, अने स्वावाने पहरस जोजन नित्य मले, ए सर्व जो
 गना अग मले अने जो स्त्री रागवाली न मले तो सर्व निष्फल थाय परंतु अही शुलिनइ
 जीने तो कोश्या वैश्या सरखी सर्वमा अयेसर रागवाली मली ठे तेथे महोटा उमेदथी चित्र
 शालिमां उताथा, अनेक प्रकारना जोजन कराव्या, अनेक तरेना हाव नाव कखा, फूल छ
 पर नाटरु कीधु, जोग विलासना वचन बोली, तथापि ए महापुरुषनुं एक रोम पण

मग्युं नही सेवट वैश्य। बोली जे हु आटला विलाप करु तु तेनु काँइ प्रस्थुनर तो आपो
 तेवारें सुनियें उपवेश वीधो के हे नोली धर्मविना सर्व अवतार निष्फल ठे इत्यादिक उपवेश
 सानलीने कोश्या श्राविका थइ, एक राजाना हुकुमद्वार पुरुष विना बीजा कोई पण पुरुषने घरमां
 पेसवा वेवो नही एवी श्राविका करी चोमासु पूरण थये सुनि गुरु पासे आख्या अने बीजा
 प्रण साधु पण आख्या तेमने तो गुरुयें किंचित् उठीने कसुं के जले आख्या दे इकरकारक !
 अने पुनिनइने तो आवतो देखतांज तत्काल गुरु उठी उना थइने बोल्या जले आख्या अइहो
 इकरइकरकारक एउ सानली सिंदगुफावासी साधुयें अमर्य आणीने विचाशु के खुव
 आ गुरु पण धनवतना गरछु देखाय ठे केमके जे खुव माल खाइने मातो थइ आख्यो तेने
 तो अइहो इकरइकरकारक एउ कसुं अने में एउ कण थप कसुं तेने तो इकरकारक एउ
 जुज कसुं एउ जाणीने आवते चोमासे सिंदगुफावासी साधुयें गुरुने कसु के हुं वैश्याने घर
 चोमासु करवा जइश तेने गुरुयें कसुं हे वत्स, कामवेवनी राजधानी सरखा घरमां जइ चो
 मासु करवानुं काम अत्यंत कण ठे तु द्रष्ट थइ जइश माटे तादारे जाबुं नही तो पण
 तेपो मान्यु नही अने कोश्याने घर चोमासु रहेवा गयो तिहां एक सामान्य जग वैश्यायें
 तेने रहेवा माटे आपी अने तेनी पासे सामान्य वेप करीने वेवी तो पण तेनुं रूप देखीने सुनि
 मगी गयो अने जोग करवानुं कसुं तेवारें वैश्या बोली धनविना अमारे कामना नथी, साधुयें
 कसुं के धन किदांथी लइ आबु ? वैश्या बोली नेपाल वेशतो राजा रत्नकवल आपे ठे ते लइ
 आवो साधु जोग करवानो मतलबी थयो माटे चोमासाना विवसोमां कीचइ घुटतो घुटतो नेपाल
 वैशे गयो तिहांना राजा पासेथी रत्नकवल लइने पाबो वब्यो तेवारें रस्तामां चोरोनो खरो

वोव्यो “लक्ष्म याति” चोरोयें सूडानी वाणी साजलीने साधुनी पासेथी रत्नकवल खोंची
 लीधो फरी पागो राजा पासें जइ कदेवा लाम्यो के कवल चोरोयें जुटी लीधो तेवारें राजायें
 वांसनी लाकडीमां कवल नाखीने वीधो पागो फरतां वली पण रस्तामा खूढो वोव्यो “लक्ष्म
 याति” ते चोरोयें सांजळ्यु परंतु कवल वीठामां न आव्यो तो पण चोरोयें जाणुं जे अ
 मारो खूढो छुटुं वोले नही तेथी मुनिने कसुं हवे तमारो कवल अमे लक्ष्म नही पण सत्य
 कदो जे तमारी पासें कवल ठे के नथी मुनियें सत्य कसु, चोरोयें ठोढी वीधो, मुनियें रत्नकं
 वल लावीने वेक्ष्याने वीधो, वेक्ष्यायें आन करी कांवलथी शरीर जुडीने खालमां पटकी वीधो
 ते जोइ साधु वोव्यो हे नोली एवा अमूल्य रत्नकवलने खालमा केम नाखी वीये ठे? त्पारें
 वेक्ष्या वोली अरे मूर्खो तुं पण वुं करे ठे। जे आ मढाडुर्जन इदलोकमां अने परलोकमां सु
 खकारी रत्नकवलथी पण अत्यंत अधिक मूल्यवान् एवु चारित्र रूप रत्न ठे तेने मजमूत्रे करी
 जरेखु एवुं जे मढारुं शरीर रूप ऊर्ध्वित खाल तेमां केम नाखी आपे ठे? माटे तुं मढाराथी
 अधिक मूर्ख वेखाय ठे एवु सांजली प्रतिबोध पामी पागो गुरुनी पासे आवीने साधुयें फ
 रीथी चारित्र लीधुं ॥ हवे एक विवस राजाना रथकारें कोक्ष्या वेक्ष्याने घणीज स्वरूपवाली
 सांजली तेथी तेनी पासे जवानी इहा थइ पण राजाना दुकुम विना बीजाने वेक्ष्या राखे
 नही एवो तेनो नियम जाणने रथकारे राजाने कोइ पोतानी कला वतावीने राजी कसो
 तेवारें राजा प्रसन्न थइने वोव्यो के माग जे तु मागे ते दु आहु रथकारें कोक्ष्यानी मागणी
 करी राजायें दुकुम आव्यो अने कोक्ष्याने रथकार सोंप्यो हवे कोक्ष्या नित्य प्रत्ये रथका
 रनी पासे श्रीधुलिजड्जीना गुणगान करे ते जोइ रथकारें जाणुं जे दु एने कोइ कला व

ताहुं तो ए महारा गुण जाणवो ने महारी स्तुति पण करवो एवु चित्तवीने गोखमां वेशो।
 एरु गाणथी सात केरीनो छुमलवो वींच्यो तथा तेनी पठवाडे वली वीछु वाण साधुं एम
 एकेरुनी पठवाडे घाणो साधीने गोखमां वेग थकांज आंवांनी लुंव तोहीने वेश्याने आपी
 दीधी अने फदेवा लाग्यो के जो आ महारी कला केदेवी ठे। तेवारें कोश्यायें एक राक्षना
 वाणानो दिगलो करी तेना उपर फूल राखुं तेमां एक दोरो शीववानी सूइ उनी राखीने
 तेनी उपर नाटक कछु ते नृत्य जोइने रथकार अत्यंत खुशी यह गयो अने कदेवा लाग्यो जे
 माग माग हुं तादारी उपर सतुष्ट थयो हुं कोश्यायें कछु तें कदेवोक तमासो जोयो के जे
 यकी खुशी यहने महारा उपर प्रसन्न थयो ? आ में जे सूझनी अणी उपर नृत्य करी वताथ्यु
 एवी कलाउ जो शीखवा वेसीयें तो हजारो शीखी शकाय ठे तेमज तें जे आम्हनी लुंव
 तोही आपी ए पण शीखुं सदेज ठे एमां काइ कण नथी अज्यास करवाथी वधी कला
 शीखी शकाय तेवी ठे परंतु महारा जेवी स्वरूपवाली स्त्री पासेनी पासे उनी रहेली दूती,
 ने वली चोमासाना विवस दूता तेमज कामने जायत करनारी एवी आ चित्रशाला
 दूती तथा शरीरने पुटीना करनारा मन्मथने उत्तेजन आपनारा एवा घणा श्रेयमां
 श्रेय जोजन मजता दूता ते आरोगी ने वली रात्रविवस महारी पासे रहेता तेम दु पण
 तेमना उपर अत्यंत मोहित थई थकी सराग दृष्टीयें धडुप्रीतिपूर्वक विषयसेवन क
 रवाना याचना करी रही दूती आटलुं उता एक कणमात्र पण जेतु मन बलायमान
 थयुं नही एवी कला श्रीधुल्लिज्जीनी पासे दूती ते शीखवी घणीज कण ठे महा
 इत्तेज ने जेनी आगल में घणा प्रकारना चाला कसा तथापि ते महापुरुष किंचिन्मात्र

नयो नही धन्य ठे एमना मातपिताने के जेना कुलमां एवो पुरुष उत्पन्न थयो एवो उपवेश
आपी रथकारनु मन फेरवीने श्रीशुलिनइजी पासैं मोकब्यो तेणो जइ वीक्षा लीधी ॥ हवे को
इक समये धारवर्ष पर्यंत काल पख्यो तेवारैं त्यां सर्व मुनिराजो अग्यार अगना जाणनारा
रह्या पण दावशांगीना जाणनारा कोइ न दत्ता तेवारैं सर्व सघे बे मनुष्य मूकीने श्रीचइ
वाहु स्वामीने बोलाव्यो, जइवाहु स्वामीयें कसुं में प्राणायाम ध्यान चालुं कसुं ठे तेमाटे म
द्वाराथी आवी शकावो नही तेमने श्रीसघे फरीथी कहेवराख्युं के दे महाराज जे श्रीसघनी
आका न माने तेने केवा प्रकारनो वन करवो? श्रीचइवाहुजी बोल्या तेने गह्व बाहेर करवो
एवी चाल ठे पण मने ध्याननो अंतराय थाय ठे माटे श्रीसघने एम करवु योग्य ठे के ज
एवावाला साधुज्जे इहां मदारी पासैं मोकली आपवा जोइयें तो तेमने नणवाहु वनी श
कवो तेवारैं श्रीसघे मली श्रीशुलिनइ प्रमुख पांचशो साधुज्जे श्रीचइवाहुस्वामी पासैं मो
कल्या तिहां गुरुयें सर्व साधुज्जे सात वाचना वीधी तेमां बीजा सर्व साधुज्जे नणवाथी
दारी गया परंतु एक श्रीशुलिनइजी बे वस्तुयें उणा वश पूर्व नणी गया एवामा श्रीशुलि
नइजीनी सात बहेनो यक्षा, यक्षविन्ना, चूता, चूतविन्ना, सेणा, वेणा अने रेणा ए साते
साध्वीइ श्रीसचूतिविजयजीनी शिष्यणीइ थयेली ठे ते श्रीशुलिनइजीने वांढवा सारु आवी
तेणे प्रथम श्रीचइवाहु स्वामीने वांढीने पुठपु के शुलिनइजी किहां ठे? गुरु बोल्या पर्वतनी
गुफामांहे नणेला पूर्वतु गुणपु करे ठे तेवारैं साते जणी तिहां गइ तेमने आवती जोइ झा
नना बलेकरी चमत्कार वेखावामाटे श्रीशुलिनइ सिद्धं रूप करी वेगो तिहां सिद्धने वेखी
साध्वीइ नय पामी थकी फरी गुरु पासैं आवीने केहेवा जागी के महाराज तिहां तो सिद्ध

ब्रह्म ठे तेवारें गुरुयें जाणु एणे विद्या प्रगट करी जणाय ठे एम विचारिने वली कष्टुं के हवे
 तसे जाउ धुनिज्जली तिहाज ठे तेवारें ते फरी तिहां गइ नाइने वेखी हयसहित ववना
 फरी वली गुरु पासें आवीने पूठवा लागी के महाराज अमारी साथें सिरिये वीक्षा लीधी
 तेने अमारामाथी यक्षणीयें उपवास कराव्यो ते देवलोक गयो पठी यक्षणीने प्रायश्चित्त
 नेया माटे श्रीसंघने कष्टुं तेवारें श्रीसंघे काउसग्न करीने शासन वेदीने सीमधरस्वामी पासें
 मोरुळी सीमधरस्वामीना मुखथी वे चूलिका जइने शासनवेदी इहां आवी एउ कही गुरुने
 वंदीने पोताने स्थानके गइ हवे एक विस श्रीधुलिनज्जली पोतानो एक ब्राह्मण भित्र इतो
 तेने घेर गया तिहा ते ब्राह्मणनी स्त्रीने पुठुं महारो भित्र किहां ठे ? स्त्रीयें कष्टुं अमने वा
 रिडीपणु प्राप्त थयुं ठे माटे जीख मागवा गयो ठे तेवारें श्रीधुलिनज्जली ज्ञानवलथी जोयुं तो
 एना घरमां वहिनोपार्जित धणु धन जरेलु वीतु पण ब्राह्मणने तेनी स्वर नथी माटे जीख
 मागे ठे पठी श्रीधुलिनज्जलीयें पोतानी दृष्टीथी वाटेला धननु ठेकाणु तेनी स्त्रीने वतायुं अने
 पोतें चाल्या गया ब्राह्मणे आवीने पोतानी स्त्रीना कहेवा उपरथी वाटेला धननु स्थानक
 जाणु अने विचासु जे पका मुहा विना मुनिराज दृष्टी आपे नही माटे तेणे धरती खोवी
 जोइ तो तेमाथी घणु धन निकळ्यु तेना योगें ब्राह्मण सुखी थयो एवी रीते एक सिंदनी
 त्रिकुर्वणा करी अने वीछु ब्राह्मणने धन वेखावसु ए वे वातो अयोग्य करीने वली श्रीधुलि
 नज्जली गुरुनी पासे वाचना सेवा आख्या तेवारें गुरुयें कष्टुं के पूर्वोक्त वे काम करवा थकी
 तमे वाचना खेवाने अयोग्य थया ठो, फुटेला जालनमां दूध नाखीयें तो ठेरे नही, तेम त
 मोने पण वाचना हवे वेवाय नही एवु सांनली श्रीधुलिनज्जली ठवास थया थका श्रीसंघने

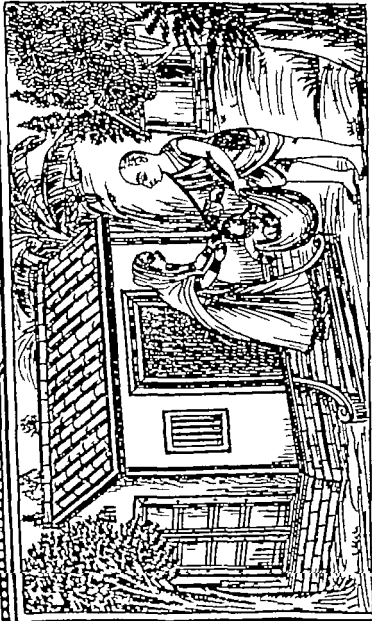

दोय तेने थमे आपीयें नित्यारीयें कसुं के नले तमारा जेवो मने पण करी ल्यो ते सांजली
 गुरुयें पण जान जाणी तेने वीक्षा आपीने तेनी इष्टा मुजव नोजन कराव्यु अने सुदस्ति
 सरियें कसुं के सुद जाव राखजो एटलामां तेने कलटी थइ तेवारें सर्व साधु तेनो वेयावच्च
 करवा लाग्या तेथी निहुयें चारित्रनी अनुमोवना कीधी अने मरण पाम्यो तिदांथी मरीने
 उक्तायणी नगरीमां श्रेणिक राजाने पाटे कौणिक राजा, तेना पाटे उदायिन राजा, तेना
 पाटे नद नामे नव राजानां नव पाट थया अर्दीसुधी श्रेणिकथी मांमी वार पाट थया तेरमे
 पाटे चडशुत, बौदमे पाटे विडुसार, पन्नरमे पाटे अशोकश्री अने शोलमे पाटे अशोकश्रीनो
 पुत्र कुणाल थयो ते कुणालनो पुत्र संप्रतिनामे राजा थयो, जनमर्ताज तेना वावार्थें तेने
 राज्य आप्युं ते अनुक्रमे त्रण खंम एव्हीनुं राज्य नोगवनारो थयो हवे एक विवस ते सप्र
 तिराजा गोखमां वेवो ठे तेणे रथयात्रामां आर्य सुदस्तिस्वरि जाय ठे तेने वीठा तेना योगें
 जातिस्मरण ज्ञान उपन्युं तेथी पूर्वे निहुना नवमां पोते साधु थयो दूतो ते सर्व वीठामां
 थाव्युं तेवारें गोखथी नीचे वतरी गुरुने पगे लागीने पुंठुं के हे स्वामी अथ्यक्त सामायिकदुं
 शुं फल ? गुरुयें कसुं राज्याविप्राप्ति थाय ते सांजली सप्रति राजा वली विशेष दृढ थइने
 गुरुने पूठवा लाग्यो के हे स्वामी मने थाय ऊंखो ठो ? तेवारें गुरु थययोग आपीने बोल्या
 के तु निहुना नवमां थमारो शिष्य दूतो तो हवे तने राज्य मळ्युं माटे धर्मवृद्धि कर एवुं
 गुरुदुं वचन सांजलीने राजायें श्रावकपणु लीधुं अने सवालाल जिनमद्विर नवा कराव्या,
 सवाकोटी जिनधिंध प्रतिष्ठाव्या, तेर हजार जीर्णोद्धार कराव्या, पंचाणु हजार पीतलनी
 प्रतिमाउ नरावी, सातसे दानशालाउ करावी, वेवालयोथी सर्व पुथ्वी शोनायमान करी, कर

ठोढ़ाव्या, साधुर्जना वेश पद्देरावीने पोताना छुजटोने अनार्य जेवा वेशोमां मोकली तिहांना
 लोकोने समजावीने साधुर्जने अनार्य वेशोमां विचराव्या तथा वीजा घृत, गोड, वस्त्र प्रसु
 खना सर्व व्यापारीर्जने तेमज कंदोइ लोकोने कद्देरावी मूक्युं के तमे छुइ आदारादिक सु
 निर्जने वद्देरावजो तेना पेशा जे थाय ते राजानी पासेथी लइ जाजो पण ए वातनी साधु
 र्जने खबर पढवा वेशो नही लोको पण तेमज साधुर्जने वेवा लाग्या, साधुर्ज पण अछुइ न
 जाणता थका आदारावि लेवा लाग्या, जाणे छुइज ठे एम समजवा लाग्या, एटजामां आ
 र्यमहागिरिजी बोल्या हे शिष्यो आ एवो अग्रिथ आहार नित्य केम लइ आवो ठो? तेवारें शिष्यो
 बोल्या अमे चोकशी तो नित्य करीयें ठेयें पण एनी मालम पढती नथी वली गुरुयें कछु
 हवे सारी रीते चोकशी करो पढी शिष्यो ए गोचरी करतां ठोकराउने पुठपु अरे तमने नित्य
 लाहु प्रमुख किर्दाथी आवे ठे? तेवारें ठोकरा बोल्या महाराज सर्व आपणो प्रताप ठे अमे
 पण तमारें प्रतापे लाहु प्रमुख खाइयें ठेयें अने आपने पण वद्देरावीयें ठेयें राजानो ज
 मार अखूट ठे ते सांजली शिष्यो ए आवीने आर्यमहागिरिजीने कछु आर्यमहागिरिजें
 जाणु आ राजइव्य ठे पढी आर्यसुहस्तिने कछु हे वेवाणुप्रिया तमे आदरानी चोकशी करो
 ठो के नथी करता? आपणने राजइव्य आवे ठे ते केम? तेवारें आर्यसुहस्ति विना उपयोग्यी
 बोल्या के राजइव्य तो सर्वत्र ठे, कद्दे राजइव्य क्यां नथी? आर्यमहागिरिजी बोल्या आवी
 शिथिलपणानी वात तमे केम करो ठो? आजे तमे पोतेंज एवु बोलो ठो तेवारें तो प्रसिइपणे
 दोप लागवानुं थाजे माटे हवे तमारें ने अमारें सांनोगिकपणु नथी एवु कहीने अन्यत्र
 स्थानके विद्वार करी गया इहां सुधी तो एकज समाचारी इती अने एकज गह्व इतो तथा

एक સાંતોગિપણો આચાર્યોનો ચાલ્યો પરંતુ આંદી શ્રીઆર્ય સુદસ્તિ સુરિથી સાંતોગ નિભ
 યયો આર્યસુદસ્તિ ચારિત્ર પાલી વેવલોક ગયા એ આવમો પાટ જાણવો ॥ ૭ ॥ ॥ હવે શ્રી
 આર્યસુદસ્તિના વે શિષ્ય થયા તેમા એકતો સુસ્થિત અને વીજો સુપ્રતિવધક એમણે કોટી
 વાર સુરિમત્ર જવ્યો કાર્કંધી નગરીમા જન્મ્યા તેમનો વ્યાગ્રાપત્ય ગોત્ર હુડુ એ નવમો પાટ ॥
 ૮ ॥ ॥ એમને પાટે શ્રીઆર્ય ઇંદુવિન્નસુરિ કૌશિક ગોત્રીયા થયા એ અગ્નીઆરમો પાટ ॥
 શ્રીઆર્ય ઇંદુવિન્ન સુરિને પાટે શ્રીઆર્ય વિન્નસુરિ ગૌતમ ગોત્રીયા થયા જે જાતિસ્મરણ
 ॥ ૧૧ ॥ ॥ શ્રીઆર્યવિન્નને પાટે શ્રીઆર્ય સિંદુગિરિ કૌશિક ગોત્રીયા પાટે આર્યવજસુરિ ગૌતમ
 જ્ઞાન પામ્યા હતા એ ધારમો પાટ ॥ ૧૨ ॥ ॥ આર્ય સિંદુગિરિને પાટે આર્યવજસેન સુરિ વૃત્કો
 ગોત્રીયા થયા એ તેરમો પાટ ॥ ૧૩ ॥ ॥ આર્યવજ સુરિને પાટે આર્યવજસેન સુરિ વૃત્કો
 શુક ગોત્રી થયા એ ચૌવમો પાટ ॥ ૧૪ ॥ ॥ એમના ચાર શિષ્ય થયા એક નાક્ષત્ર, બીજો
 ગેમિન, ત્રાજો જયંત અને ચોથો તાપસ એ ચારને નામે એમની ચાર છાત્રા નિકલ્લી એ પન્ન
 પુત્રો પાટ ॥ ૧૫ ॥ ॥ હવે તેરમા આર્યસિંદુગિરિથી માંનીને ત્રણ પાટડું વર્ણન કહી વેચા
 હીયેં ટેયેં તે આવી રીતે ઠે કે શ્રીસિંદુગિરિની પાસેથી સુનવાનો નાદ આર્યસમિત તથા
 વીજો સુનવાનો જરતાર ધનગિરિ એ વે જણે વીક્ષાલીધી અને સુનવા પોતે ગર્નવતી હતી તેને
 તુલવન ગામમાં મૂકી વોધી પઢી સુનવાને પુત્ર થયો તે વલ્લભમાં ધીજી પઢોસીની સ્ત્રી વોલી
 કે વાફ જો આજ એના ઘાપ ધનગિરિયેં વીક્ષા ન લીધી હતી તો આ પુત્રના જન્મનો મહોટો
 મહોત્સવ થાત પણ દુમણા તો પિતા વિના ધીજો કોણ આવીને મહોત્સવ કરે એવી વાત
 સાંજનીને તે ઘાલકને જાતિસ્મરણ જ્ઞાન ઇપનું તેવારેં ઘાલકે જાણું જે ઠું જો મહારી મા

मुनंदा पोताना भरवार धन गिरिनीने ठीकरी चोरानेचे झोलीमा नासी माधु मई जायचे

ताने राजी राखीश तो ए महारी माता सुजने ठोढ़ो नही माटे कोइ रीते एने कटालो च
पजे तेवो छपाय करुं तो ए मने स्यागी देओ, तेवारें हुं वीक्षा लइश एवु जाणी माताने खेगे
कराववाने माटे नित्य रुदन करवानुं घाळुं कसुं केमके एने तो चारित्र सेवानो जाव वत्ते ठे
तेवारें बालकना रुदनथी माता घणी खेग करवा लागी अने विचासुं जे हुं आ पुत्रने छुं
करुं कोइने आपी देउ तो ठीक एवा अवसरमां सिद्दगिरि आचार्य तिहां पथाखा तेवारें धन
गिरि गोचरीयें जवा लाम्या तेने गुरुयें ज्ञान दृष्टीयें विचारिने कसु के आज तमोने गोच
रीमां सच्चि अच्चि वस्तु जे मले ते लइ सेवी, हवे धनगिरि गोचरी फरतां फरतां सुनवाने
घरे गया सुनवा बोली आ तमारा पुत्रें तो मने जलठो संताप करी दीधो ठे माटे एने लइ
जाउ साधुयें कसुं हमणा तो हुं आपे ठे पण पाठलथी हुं ख करीश, सुनवा बोली हुं हुं ख
नही करु तमे सुखे लइ जाउ तेवारें धनगिरिजी घणी स्त्रीयोने तथा बीजा लोकोने साक्षी
करी पुत्रने लइ जेजीमा नाखी उपासरे आब्या गुरुयें जेजी उपाही तेमां नार घणो जाण्यो
तेवारें बोल्या के आ छुं वज ठे के? एवु कहीने जेजी उपाही तो मांहे बालकने बीजो
तेहुं वज एवुं नाम दीधुं हवे उपासरामां आब्या पढी बालकें रुदन करुं बध कसुं गुरुयें
सय्यातरनी देवावाली आविकाने ते बालक सौंप्यो तेणे पारणामां राखुं ते जेवारें ठ
महीनानो थयो तेवारें तिहां जालामां साध्वीउ नया करे ठे तेमना वचन सांजली पार
णामां सुतां सुतां अगीअर अग जणी गयो अदुक्रमें जेवारें जण वर्पनो थयो तेवारें सुनवा
बोली जे हुं महारो पुत्र पावो लइश तेने संघे कसुं के ए गुरुनो माल ठे ते गुरु जाणे पण
अमाराथी अपाय नही पढी राज बरवारमां गइ तिहां सधनी विनतिथी गुरु पण बरवारमां

आध्या राजायें एवी रीते न्याय थाप्यो के जेना उपकरण ए धालक लइ लीये तेनो ए पुत्र
 जाणवो तेवारें मातायें लाछु तथा घुघरा प्रमुख धालकने देखाव्या परंतु धालकें तेनी सा
 दासु पण जोयुं नही पठी गुरुयें धालकने कष्ट के आ उबो तादारे सेवो होय तो लइ से
 तेवारें धालकें उबो ग्रहण कसो अने नाचवा कूववा लाग्यो राजायें कष्टु न्याय थइ बुक्यो
 एम कही धालक गुरुने आपी वीधो ते जेवारें आठ वर्षनो थयो तेवारें वीक्षा लीधी ते वखत
 सुनवारें कष्ट के महारो पुत्र पण तमे लइ लीधो तो हवे मने पण वीक्षा आपो, गुरुयें सुन
 वाने पण वीक्षा वीधी ॥ एक विवस छळयणीना मार्गमां वज्र रूपीना पूर्वजवनो मित्र कोइ
 देव हतो ते मनुष्यनु रूप करीने वज्र रूपीनी परीक्षा करवाने अर्थ कोलानी नीक्षा देवा
 लाग्यो वज्र रूपीयें जाणुं जे कोलानी श्रुतु तो हमणा नथी तो आ वखतमा ए कोला
 कर्पाथी लाग्यो, ए तो कोइ देवतायें ठल कसो होय एम जणाय ठे माटे देवपिन न सेवो
 एहुं जाणी निक्षा लीधी नही तेवारें देवें संतुष्ट थइने वैक्रिय लब्धि आपी फरी वली उ
 नालाना विवसोमां गेवरनी परिक्षामां देव चलाववा आब्यो तेमां पण वज्रमुनि चलायमान
 थया नही तेवारें देवतायें आकाश गामिनी विद्या आपी हवे एक विवस गुरु ठमिल नूमियें
 गया अने कैटलाएक साधुठ गोचरीयें गया तेवारें वज्रमुनि धालकीढायी साधुउना संथारा
 विक चारे वाछु मुकी पोते वधमां देखीने जेवी रीते गुरु वाचना आपे तेवी रीते जूवी जूवी
 अगीआरे अंगनी वाचना देवा लाग्यो गुरुयें पण धारणो ठाना रुना रद्दीने सर्व वाचना सांजली
 पठी धालकने कांइ पण शका पछे नही तेवी रीते महोटा स्वरथी निस्तिदि कहीने गुरु उपास
 रामां आध्या तेवारें वज्ररूपीयें पण पोताहुं करेहुं सर्व कृत्य समेटी लीधुं हवे गुरुयें ते बाज

अण्यर्प यथा पत्नी सुमदाये राजसभाया फरीयाद करी परतु राजाये न्याय करी ते गीकरी अण्यव्यु नवी

कना गुण प्रगट करवाने माटे कहुं के हे साधुउ तमे इहां रहेजो हुं एक गामे जइने आहुं
 हु तेवारें साधुउ बोल्या अमोने वाचना कोण आपजो? गुरुयें कहुं वज्ररूपी आपजो एहु
 कहीने गुरु बीजे गाम गया हवे ते साधुउ गुरुनुं वचन प्रमाण करवावाला, विनयवत ठे
 माटे वज्रमुनिनो विनय करीने वज्रनी पासें वाचना लेवा लाग्या तेमने वज्रें पण एवी वा
 चना आपी के गुरु घणी वाचनाउंथी जेटहुं जणावे तेटलु वज्रमुनियें एक वाचनामां न
 णावी बीधु तेवारें साधुउए विचासु के गुरु गामे गया ठे तेने जो चार विवस वधारे लागे
 तो ठीक तेटलामां अमारो आ अमुक शुतस्कथ प्ररण थइ जाय पठी केटलाक विवस बीत्या
 केहे गुरु आब्या तेमपो पुठुं जो साधुउ तमारें वाचना सुखे थइ? साधु बोल्या हा
 महाराज हवे अमारें वाचनाचार्य ए वज्रज दोजो तेवारें गुरुयें अगीअरें अग वज्रने आपीने
 वाचनाचार्य कसो हवे गुरुनी आझायी वज्रमुनि श्री उक्तयणी नगरीमां नइगुसाचार्य
 पासेथी वश पूर्व जणा पठी आचार्य पव पाम्या एक विवस पाटली पुरमां धनशेठने घरे
 साध्वीउ वतरी ठे तेणे वज्रस्वामीना गुण अने रूपनुं वर्णन कसु तिहां शेठनी पुत्री रुक्मि
 णीयें एवी प्रतिष्ठा करी के वज्रस्वामी विना बीजाने महारे परणनुं नही एटलामां वज्रस्वामी
 पण पाटली पुरमां आब्या अने विचासुं के महारा रूपथी लोको कोन पामे ठे ते नही
 पामे एटला माटे विद्याना बलथी रूप संकेप करी सामान्य रूपथी धर्मवैशना आपवा
 मांझी तेवारें साधुउयें लोकोना सुखथी सांजलुं जे गुरुनी वैशनातो अमृत सरखी ठे पण
 रूप तो सामान्य ठे ए वात साधुयें वज्राचार्यने कही तेवारें बीजे विवसे हजार बलनुं सुवर्ण
 कमल करीने तेनी उपर वेण अने पोतानुं जेहु मूलरूप दतु तेवाज रूपथी वैशना बीधी

ते जोइ सर्वे लोक विस्मय पाय्या, धनशेठ पण पोतानी महारूपवाली रुक्मिणी नामा पुत्री।
 अने एक क्रोड सोनामोरो लइ गुरुनी पासे आबी नेट करवा लाग्यो गुरुयें कन्याने प्रति
 प्रोध आपी धर्म पमाढीने पोतानी शिष्यणी करी ॥ देवे एकवा वज्रस्वामीयें पवानुसारिणी
 लब्धियें करीने श्रीआचारंग सूत्रना महापरिहा नामा अध्ययनमाथी मानुष्योत्तर पर्वत प
 र्यंत जइ शकाय एवी आकाशगामिनी विद्या काढाढी वली एक समय उत्तर विशामां इ
 कान पढतो जाणी श्रीसंयने पट कपडा उपर वेशाढीने अन्यस्थानके लइ जवा तयार थया
 एवामा तिहां सध्यानर बोळ्यो महाराज हुं पण एमनो साधर्मि हुं तेवारें तेने पण पट उपर
 वेशाढीने आकाशमां रह्या थकाज स्थानके स्थानके श्रीलिनचैत्य ववावता थका महानिश्चि
 नामा नगरीयें गया तिहां यद्यपि सुगल तो ठे तथापि राजा बौधमतवालो ठे माटे तेणे
 बौधवर्दीना नक लोकोना कहेवा उपरथी पंजोसणना विवत्तोमां जैनमदिरमां फूल लइ
 जवा वेवा नही एवो ववोवस्त कसो ते जोइने संघे श्रीवज्रस्वामीने विनति करी महाराज
 फुननो अटकाव थाय ठे? वज्रस्वामीयें कष्ट तमे चिंता करणो नही हुं एनो उपाय करुं हुं
 एम कही आकाशमां उढीने मोहेश्वरी पुरीमां दुताशन नामा वेव तेना वनमां पोताना
 पितानो मित्र वनमाली हतो तेने जइ कष्ट के तम फूल तयार राखजो एहुं कहीने पढी हि
 मवत पर्वत उपर गया तिहां पद्मदहना कमलनिवासिनी लक्ष्मीदेवीयें श्रीवज्रस्वामीने वांछा
 अने कहेवा लागी दे स्वामी! आपनी वासीने कांइ दुकुम फरमावो तेवारें आचार्य कष्ट
 पूजाने अर्थ फूल जोइयें ठेयें तिहा लक्ष्मीदेवी वेव पूजाने अर्थ लक्ष्मल कमल लइ आबी
 न्नी ते राजर कक्षां तेने लइने फरी पाठा वलतां दुताशन वनथी वीश लाख फूल लइ

विमानमां वेशीने पूर्वजवनो मित्र तिर्यक् जूँनक जातिनो देव ठे ते पण आचार्यनी साथे
 गीत, नृत्य, वाजिप्रेम प्रमुख महोत्सव करतो थको रह्यो ठे तेना सहित आवीने पुव्यो आव
 कोने आप्या अने जैनना चैत्यनो महिमा वधाव्यो, श्रीसंघ पण घणोज आनव पास्यो, ते
 नगरनो राजा पण बौद्धधर्म मुक्ती जिनधर्मी थयो ॥ तथा वली एक विवस वक्षिण मार्गमा
 जाता थका श्रीवज्रस्वामीने श्लेष्म थइ आब्युं तेवारें साधुर्तनी पासेथी गोचरीमां छुठ म
 गावी ते साधुं लइ आब्या तेने पोते कानमां धरी राखीने विचाखु जे पढी खाइछुं पण नू
 लमां एमज रही गइ, स्ववाणी नही ते पढिक्कमाणो करती वसते पछिसेदणां करतां नीचे पढी
 गइ तेवारें गुरुयें विचाखु जे इ वष पूर्वधरं तुं तेने आवी नूल ते वली केम पढी ? एथी जाणुं
 जे हवे महारु आयुष्य स्वल्प रहेछु जणाय ठे माटे अनशन करवानो विचार कखो अने
 पोताना शिष्य वज्रसेनने कछुं के धार डुकाली पढइ तेवारें तु सोपारापुर पाटण जाजे, कोइ
 तने पूढे के सुनिक्क क्यारे थइ तेवारें ताद्वारे एम ध्यानमां राखुं के जे विवसे लास्य मौ
 ख्यनी एक दांमी चढे ते विवसथी बीजे विवसे सुगल थइ एवु थतो देखीने जवाव आपजे
 थमे तो हवे अनशन करीछुं एम कहूनि वज्रसेनने सोपारा पाटण जवाने विवाय कखो,
 पोतानी पासे रहेला साधुर्तने जेवारें निश्च नही मसे तेवारें विद्यापिम करीने केटला एकने
 जमाख्या, पढी पांचइ साधुर्तने लइने अनशन करवाने माटे चाल्या तेमां एक न्दानो चेलो
 दतो तेने जोलव्यो के तु इहां वेश इं आउ तु पण ते चेलायें मोदथी कछुं जे इ तो तमारी
 पठवाढे आवीश तो पण गुरुयें समजावीने राख्यो तेवारें चेलायें जाणुं जे गुरु महाराजने
 अत्रिती न थाय तेम करु तो ठीक एवु चिंतवीने फरी पर्वतना मूलमा आवी तपेली शिला

उपर ते चेलायें अनशन करी दीथो, ते घालक हतो माटे सुकुमार पणायी तत्काल शुन
 ध्याने मरण पायी वेवलोक गयो, वेवताउयें नेला थइने तेनो मदिमा कसो, तेवारें धीजा
 साधुउयें पण विशेष दृढ थइने अनशन कसां परंतु मिथ्यात्वी वेवो आवीने साधुउने अ
 नशनमा मोक्कनी निमत्रणा करवा लाग्या अने घोल्या के रे महाराज आ शुद्ध निर्दोष आ
 द्वार ठे ते ल्यो तेवारें साधुउयें जाणुं जे एने अप्रीति ठे एवु जाणी नजीकना धीजा पर्वत उपर
 जइने अनशन कसुं शुन ध्यानथी काल करीने वज्रस्वामी प्रमुख वेवलोक गया, तेवारें इ
 महाराजें रथ उपर वेशी पर्वतने प्रवक्षिणा वेइ सर्व साधुउने वाया तिहां ते इइ महाराजना र
 थनी रेखा मनाणी तेथी ते पर्वततुं रथावर्त एवु नाम थपु तथा तिहांना वृद्ध पण साधुउने
 नमवायी नमेला थकाज आज पर्यंत वेवाय ठे श्रीवज्रस्वामी वेवलोक गया पढी वशमो पूर्व
 तथा चोथो अर्धनाराच सवयण विष्टेव गया तेवार पढी वज्रसेनाचार्य सोपारा नगरमां
 जिनवत्त आवक तथा तेनी नार्या ईश्वरी नामे ठे ए वेइने प्रथम श्री वज्रस्वामीनो प्रतिबोध
 थयो हतो तेमने घेर गोचरी गया तिहां वेखे तो धान मळे नदी तेवारें शेठ अने शेठा
 एयें पोताना चार पुत्रो सहित लाख मूल्य धान्यनी दांभी चढावीने विचार कसो के सर्व
 आपणे ठ जणायें आ रांघेला अनाजमां जेहेर मेलवी खाइने पढी अनशन करी सेवु एवुं
 चितवी दांभीमां जेहेर नाखवाने तयार थया ठे एटलामां वज्रसेन आख्या तेमणे ते कृत्य
 वेखीने पुढुं के, शुं? मरवानो ठपाय करो ठो । तेवारें शेठाणी बोली धन तो अमारा पास घणु
 ठे परंतु धान्य मलतु नथी तेवारें वज्रसेन घोल्या गुरुयें कसुं ठे के लाख ध्यनी दांभी च
 १ २२

माटे वोल्ली कें जो सुगल थइ जइ तो आ मदारा चारे पुत्र हुं आपने आपीश ने तमे चा
 रेने वीक्षा आपजो एवी प्रतिज्ञा करी दांभीमां जहेर नाखनुं बंध कछुं तेवार पढो बार प
 होर गया केहे केटलाक वादाणो खनढ वायराना योगथी ठेठे निकली गया हुता ते सारो
 वायरो वाद्याथी पाबों आब्या तेमां छुवार जरेली हुती ते लोकोयें लीधी, सुगल थयो, ते
 धान्यथी सुगठ-धर थयो तेथी छुगधरी एहुं नाम धाननुं थयुं एने लोक जापामां छुवार कहे
 ठे पढी शेठ अने शेठाणीयें एक नार्गेड, बीजो चइ, बीजो निर्द्विजि अने चोथो विद्याधर ए
 चारे पुत्रोने वीक्षा अपावी अने पोते पण वीक्षा लीधी ते चारे साधुजं बहुश्रुत आचार्य
 थया तेनी चार शाखा निकली हुवे विस्तार वाचनामां केटलाएक कुल, केटलाएक गण,
 केटलाएक शाखाजं कहेली ठे ते सूत्रथा सुगम ठे माटे जखता नथी सूत्र उपरथीज जाणी
 छेवु अने अर्थ पण सूत्र वोखे ते प्रमाणे करी वेवो ॥ पुणोअक्कजसजडाउपुरउ ॥ वली आर्य
 यशोचरुनी आगल थविरावली आ प्रमाणे जोवी ते कहे ठे ॥ थेरस्साणअक्कजसजडाउगिया
 यणगुत्तस्स ॥ थविर आर्य जसजइ तुगीयाण गोत्रीयाना ए वे शिष्य एवो अर्थ सूत्रनो
 समजी छेवो वाकी अमे तो मात्र कोइक शाखानो सबध जखिणु ॥ थविर ठुणए रोदगुत्ते
 कोसियगुत्ते ॥ एनाथी त्रैराशिक मत निकळ्युं तेनी कथा कहीयें ठेयें श्रीमद्वावीरथी पांचशे
 चुमालीश वर्ष गया पढी श्रीरोदगुसाचार्यनो गुस नामा शिष्य हुतो ते अतरंजिका नामे नग
 रीमा आब्यो ते वखत एक महोठो वावी पोठशाला नामे तापस ठे ते पण ते नगरीमां आब्यो
 ते कहेवो ठे तो के वीठो, साय, उवर, दरिण, सूअर, काग, अने पंखी ए सात चीजो
 वनावी आपवानी सात विचारजो धरनारो ठे तेना मबथी ते सर्व लोकोने एम कहेके

महारो पेट फाटीने कवाच विद्या बाहेर घाली जाय तेना नयथी में महारा पेट खपर पाटा
 बांधी राख्या ठे एवा अस्मिमाननी वातो करे वली एक जांबूनी माली दायमां राखे अने
 लोको आगल एतुं कहे के आ जंबूदीपमां महारी साथे जीतवावालो कोइ नथी एवी रीते
 ते तापसे आवीने नगरीना राजाने पण कष्टु वली कष्टु के तमारा नगरमां कोइ वाद करवा
 वालो दोय तो सुखेथी तेने तेढावीने महारी साथे वाद करावो नहीकां मने जीतपताका
 आपो तेवारें राजारें पढह वजढाव्यो के जे वाद करवाने इच्छा राखतो दोय ते आ पढह
 रोकी राखे एटलामां ते गुप्तनामा रोदुशुाचार्यनो शिष्य गाममां गोचरीयें आब्यो ठे ते
 पढह सांजलीने बोव्यो हुं वाद करीश एतुं कही गुरुनी पासे आवी पढहनी हकीगत कही
 गुरु बोव्या ए वात तें ठीक करी नही केमके ते योगी कोधी ठे माटे तद्वारा उपर विद्या च
 लावशे तेवारें शिष्यें कष्टु आप जैनी वेग थका तें जीतपताका लइ जाय तो पठी आपणी
 शी विशेषता कहेवाय' एवो शिष्यनो निम्भय जाणीने गुरुयें तेने सात विद्याव आपी वली
 पण कष्टु जो कवायि तने कोइ अधिक उपद्रव थाय तो आ उघो मत्री थापु हु तेने हु फेर
 वजे तेथी सर्व उपद्रव निवर्त थइ जाशे एवी रीते गुरु पासेथी आज्ञा लइने धलश्रीनामा
 राजानी सजामां आवी योगीने कहेवा लाग्यो जे तदारो वाद छुं ठे ते सांजलाव योगी ठल
 करीने बोव्यो अमारा मतमां एक जीवराशि बीजो अजीवराशि ए वे राशि कही ठे एतुं यो
 गीतुं बोलतुं सांजलीने शिष्यें विचासुं जे आ वातनो जो हुं दाकारो करीश तो ए कदेशे के में
 महारी वात एने मंछुर करावी, मदारुं मत एणे मानुं, तेथी लोको जाणशे के शिष्य द्दारीग्यो
 मंछुर करी कण के वे राशि तुं कहे ठे ते खोटुं कहे ठे परंछु जीव,

अजीव अने त्रीजो नोजीव एवी त्रण राशि ठे तेवारें योगी घोळ्यो तुं नोजीव राशि केवी रीते कहे ठे ?
 शिष्यें तरत एक दोरो वाटीने जूमि उपर नाख्यो ते दालवा लाभ्यो त्यारें कथुं के जो आ नो
 जीव ठे, एवी घणी युक्तियो लगादीने संसारमां सर्व मल्ली जीव, अजीव अने नोजीव ए त्रण
 वातो स्थापन करी आपी तेथी योगी दारी गयो पढी योगीयें विद्याउ घलाववा मांझी तिद्दा
 प्रथमतो मद्दोटा मंफने मारवावाला एवा वींढीउ घनाच्या तेवारें चेलायें गुरुयें वतावेली वि
 द्याना वलथी मोर वनाच्या ते आवीने सर्व वींढीयोने खाइ गया, तेवारें योगीयें सर्प घनाच्या
 तिद्दां चेलाये नोजीयां वनाच्या, योगीयें उवर घनाच्या तेवारें चेलाये विद्दाही घनावी, यो
 गीयें तीखा सींगहावाला हरिण घनाच्या तेवारें चेलायें चितरा घनाच्या तेपो आवीने सर्व
 हरिणोने मारी नाख्या, योगीयें सूअर वनाच्या तेवारें चेलायें सिद्ध वनाच्या, योगीयें काक
 घनाच्या, चेलायें घूढ घनाच्या, योगीयें पंखी घनाच्या, चेलायें बाज घनाच्या, एमां पण योगी
 द्वार खाइ वेगो तेवारें गर्दजी विद्या चलावी तेवखत चेलाये उधो फेरब्यो तेथी तेनी विद्या
 नाशि गइ, एरीतें योगी दारीगयो अने चेलो जीत करीने घणा लोकोनी साथें परिवस्यो थको
 गुरुनी पासें आब्यो गुरुयें पुठु कुवीरीतें जीती आब्यो तेवारें त्रण राशि आपी तेथी जीत्यो
 एबु कथुं त्यारें गुरु घोळ्या दे वत्स तें आ सारी वात नही करी, जगवानना मतथी तु विपरीत
 वोळ्यो, माटे राजसजामां जइने मिष्टामि झुकडं वइ आव अने वावीने जीतवाने माटे जे कु
 युक्ति लगाही तेनो संघमां मिष्टामि झुकडं वइ आव, जो मिष्टामि झुकडं नही वेश तो जैनम
 तनो उछापक थइश ते सांजली शिष्य घोळ्यो हवे मदारा मुखथी डूं केम छुगो पडूं, मदाराथी
 तो मिष्टामि झुकडं वेवाय नही, में खोडूं थोहुंज थापन कथुं ठे ! राशितो त्रणज ठे, गुरुयें

कष्ट के तुं महारी साथें पण जो वाद करवा इच्छतो होय तो चाल राजसज्जामां जइ आ
 पणे वे वाद करीयें एम कही गुरु पोताना शिष्यने सेइने राजान्नी पासें आब्या अने कहेवा
 लाम्या के हे राजन् आ महारा शिष्यें वादीने जीतवा माटे जे त्रण राशि थापन करी ते वात
 छुटी ठे, ए अमार्ठ कष्ट मानतो नथी ने महारी साथे वाद करशे तेनी वचमां आप साह्सी
 धर रहो तो अमे वाद करीयें राजायें कष्ट सुखे वाद करो पठी ते वेड्डु गुरु शिष्य वाव क
 रवा लाम्या तिदां ठ मदीना सुधी वाव कसो ? ४४४ प्रश्न कुतर्कना शिष्ये थापन करी पुठ्या
 ते सर्व प्रश्न गुरुयें त्रोही नाख्या तो पण समज्यो नही राजाने घणो वखत खोवो पछ्यो ते
 वारें राजायें जाणुं जे डु केटला विवस एउना जगहामां खोटी थाई ! एम विचारी गुरुने कष्ट
 हे स्वामी आपनुं बोलखु सर्व साहुं ठे पण महारा राज्यसंविधि कामकाजमां विगाढ थाय ठे
 माटे दवे मने साह्सीथी सुक्त करो गुरुयें कष्ट आवती काले सर्व रगठो मटाही आपीश एम
 कही धीजे विवसें वाद उदरगवीने कुत्रिकापणमां जे वस्तु त्रण लोकमां होय ते मले ठे माटे
 जो तु साचो होइख तो नोजीव ए चीज पण मलशे, ते जइ आवीश ? ते वात चेलायें पण मान्य
 करी अने राजा लोकोये पण कष्ट के ठीक ठे पठी चेलायें कुत्रिकापण जइने जीव, अजीव
 अने नोजीव माग्या तेवारें वेवें जीवने वखले तो उदर लावीने आप्यो तथा अजीव माग्युं
 तेवारें पछर लावीने आप्यो पठी चेलायें जेवारें कष्ट के नोजीव लाव तेवारें वे त्रण वार
 तेदिज पूर्वज्जी चीज लावीने आपे पण नोजीव आपे नही एवामां आकाश वाणी थइ के
 जगतमां जीवने अजीव ए देज राशि ठे पण त्रीजी कोइ राशि नथी तेवारें सर्व लोक बोल्या
 ग्रु साचा ठे गुरुयें शिष्यने कष्ट केम दवे समज्यो के नथी समज्यो ? जो समज्यो होय तो

मिश्रामि डक्कडं आप ते सांचिली शिष्य बोळ्यो एम कांड डूं मानुं नही तेवारें गुरुने रीश चही
 तेथी जस्मनुं कुंनो तेना माया उपर नाखीने गम्भीरी बाहेर काहाही मूक्यो तेणे जइ वैजो
 पिक मत थापन कसुं तेमां नव इय्य, सत्तर गुण, पांच कर्म, त्रण सामान्य, एक विशेष, एक
 समवाय, ए ठ पदार्थ प्रकृत्या एना प्ररूपवाथी चौवशें चुमालीश जेव थया तिहां पदगोत्रथी
 उच्छूका पटुचासौवच्छूकधपटुच्छूक ॥ एवा नाम अने गोत्रना मिलापथी नाम स्थापन थयुं,
 इहांथी त्रैराशिक शाखा थइ इति रोदुशत कथा संपूर्ण ॥ ॥ हवे थविर प्रियग्रथथी मखिमशाखा
 निकली तेनो अधिकार आ प्रमाणो ठे ते कदे ठे श्रीहर्षपुरनामा नगर जेने हमणा अजमेर
 कदे ठे तेमां त्रणशें जैनमदिर अने चारशे अन्यवर्दीनीजना केरा हता तथा आठ हजार घर
 ब्राह्मणोना अने ठत्रीश हजार घर वाणीयाजना हता वली नवसें वाग, सातसें वावही, सा
 तसें वानशाजा हती तिहां सुजटपाल नामे राजा राज्य करतो हतो एक विवसें ब्राह्मणोये
 यइ मांमयो एवामां तिहां प्रियग्रथद्वरि पयाखा तेणे वासक्षेप मन्त्रीने आवकोना दाथमां
 आप्यो आवकोये जइने, यइमां जिहां ब्राह्मणो होम करवाने सारु वकरो लाख्या हता ते
 वकरानी उपर वासक्षेप नाळ्यो तेना योगें ते बकराना शरीरमां अत्रिका वेवीयें प्रवेश कस्यो
 तेवारें ते वकरो तिहांथी उही आकाशमां खनो रहीने मनुष्य वाणीयें घोलवा लाग्यो के अरे
 निर्दयी ब्राह्मणो तमे सांचिलो के तमे जेम निरपराधि जीवोने निर्दयी अइने मारी नाखो ठो
 तेम जो डु पण हमणा निर्दय थइ जाय तो तमो सर्वेने मारी नाखु, जेवी रीतें हनुमाने रा
 क्सोमां करी देखावठुं तेम डु पण तमोने करी देखावठुं परंतु महाराथी क्यानो गुण दूर थइ
 शक्तो नथी माटे डु तमारी पेठें राक्षसो जेवो निर्दयी थतो नथी तथापि हे पापीयो तमे म

દારી વાત સાંજલો જે તમે વિચારા આવા કોમલા પછડેને દણો ઢો, તે પછડેને હ
 એવાનું પાપ સાંજલું છે? જો નહીં સાંજલું હોય તો હુ તમોને કહી સંજલાહુ હુ તે સાંજલો
 જે પછડે મારીયે તે પછડા જેટલા રોમ હોય તેટલા હજાર વર્ષ પર્યંત તે પછડો મારનારો
 પ્રાણી નરકમાં પઢી છ સ જોગવે છે વલી જે કોઈ સોનાનો મેરુપર્વત ઘનાવીને વાનમાં
 આપી વીધે અથવા ઘૂંચીનું વાન આપે તેટલા વાનથી પણ અધિક ફલ જે એક પ્રાણી મરતો
 હોય તેને ઘચાવે તે જીવને મલે છે માટે મરતા પ્રાણીને ઘચાવવા જેટલું ફલ સોનાના વાનથી
 તથા ઘૂંચીના વાનથી હોય નહીં કેમકે ધીજા સર્વ પ્રકારના વાન જે છે તેનું ફલ તો કાલો
 તરમાં સુટી જાય છે, જોગવાઈ જાય છે, પરંતુ અજયવાનનું ફલ કેવારે પણ ખૂટે નહીં,
 સર્વથી શ્રેષ્ઠ ફલ તે અજયવાનનું છે એવા તેના વચન સાંજલી યજ્ઞ કરનારા નિર્વૈધી
 ગ્રાહ્ય લોકો ધોલ્યા હું કોણ ઢો? ઘકરો ધોલ્યો હું અગ્નિ વેવ હુ, ઘકરો મદારો વાદન
 છે, તમે પછડેને મારો ઢો તેના યોગે મદાહ સ્વ તમને ઘેઠવા પહોં, માટે તમારા ઘર મને
 ઘ્યા આવી તેથી અપેક્ષ કરવા આલ્યો હું ગ્રાહ્યો ધોલ્યા અમે ધર્મ ધવાને માટે મારીયે
 ઢેયે, ઘકરો ધોલ્યો અરે હુધો પછડવ ઘરવાથી વલી ધર્મ તે ક્યાંથી ધવાનો છે? એતો મહોંડું
 અમરજસ પાપનું સ્થાનક છે જો એનો મુહો તમારે પૂઠવો હોય તો, લેનાચાર્ય શ્રીપ્રિયમથસ
 રિને પૂઠો, તે મદાહપાપાત્ર છે માટે તમોને સમજાવી તમારો નિસ્તાર કરજો તેવારે ગ્રા
 હ્યો સર્વ પ્રિયમથસુરિ પાસે પૂઠવા આલ્યા, તેમણે વ્યા રૂપ છુદ્ધ ધર્મ ઘતાલ્યો તે વલત
 ગ્રાહ્યપ્રમુલ ઘણા લોકો લેની થયા, એવા શ્રીપ્રિયમથસુરિ હતા એમનાથી મધ્યમશાસ્ત્ર
 નિષ્કળી ॥ ૩૪ ॥ જનિત કાર્ય મદિત ગોતમ ગોત્રીયાથી ગ્રાહ્યપિકા શાલા નિકલી તેનો

સવધ આ પ્રમાણે છે તે કહે છે આજીર વેશમાં, અચલપુર નગરની નજીક એક કક્ષા ઘીજી
 વેન્ના એ વે નદીયો હતી, તેની વચ્ચા બ્રહ્મ નામા દીપ હતો તિહાં પાંચશેં તાપસ વસતા
 હતા તેમાં એક તાપસ પોતાના પગમાં હોપ લગાઢી પાવઢીયો પઢેરી હરદમેસ ઘેલા નવીના
 પાણીમાંથી ઉતરતો હતો પણ પાણીમાં મૂયે નહીં જેવી રીતે થલ ડપર સુકા માર્ગમાં ચાલ્યા
 જડ્યેં તેવી રીતે પાણીમાંથી ચાલીને ગામમાં પારણુ કરવા આવે તેવારેં લોક તેની પ્રશસ્તા
 કરતાં થકા ઘોલે જે આ તાપસની જૂઝ કેવી અથાગ તપની શક્તિ છે, એવા નર્મમાં ઘણા
 લોકો મિથ્યાત્વી થઈ ગયા અને તાપસની નક્તિ કરવા લાગ્યા વલી આવકોને કહે કે જૂઝ
 અમારા ગુરુનો કેવો પ્રનાવ છે? એના પ્રનાવમાં કાંઈ ન્યૂનતા નથી એવા ઉપદેશથી ઘણા
 લોકો મિથ્યાત્વી થતા ઘેલીને આવકોયે શ્રીવજ્રસ્વામીના મામા શ્રીશ્રાર્યસમિતસૂરિને વો
 લાખ્યા, સૂરિ આખ્યા, તેવારેં આવકોયેં પુઠું સ્વામીજી આ તાપસની કેવા પ્રકારની તપશક્તિ
 છે? આચાર્યે કશું કે તપશક્તિ કાંઈ પણ નથી પરંતુ પાવલેપશક્તિ છે તેવારેં આવક લોક
 સર્વ સમજી ગયા, પઢી તાપસવું ઢિડ ઘઘાહું પાઢવા માટે તે તાપસને આવકોયેં પોતાને ઘેર
 નોજનને અર્થે નિમત્રણ કરી તેવારેં મિથ્યાત્વી લોક ઘણા સુધી થયા અને જાણવા લાગ્યા
 જે આવકો પણ હવે આપણા ધર્મમાં આવી જાશે એવું જાણીને આવકોને ઘેર યોગીને જઈ
 ગયા તિહાં આવકોયેં નક્તિના મિસે કરીને પાવઢી ડપર તાપસના પગ ઘોડ નલાખ્યા તેવારેં
 યોગીના મનમાંતો મહોડુ ડાલ થયું પણ શરમનો માલો છું કરે! નાકારો કહેવાય નહીં પઢી
 કાંઈ નોજન કશું કાંઈ નહીં કશું અને તરત તાપસ તિહાંથી ડઘો તેને આવકો આઢર વેફને
 પાઠા તેના સ્થાનક ડપર પોહોવાહવાને સાર્થે ચાલ્યા, મનમાંતો એવું સમજતા હતા જે જો

द्यौं केवी मजा थाप ठे पण वाद्वारथी तेने स्थानकें पोद्दोचाडवाउं मोल घालीने तेनी साथे
 वलावा गया सर्व नदीकिनारे आची उना तेवारें तापसें विचासु जे थोढोसो क्षेप दशे तो
 पण नवी उत्तरी जइस एम विचारी नदीमां पण वीधो के तरत रुघवा लाग्यो तेवारें लोकोमां
 निवा थइ पढी दया लावीने श्रावकोये नवीमांथी खेची पाढो बाहेर काढाव्यो, नदीकां तणाइ
 जतो इतो, एटलामां लोकोने प्रतिबोध आपवाने माटे श्रीआर्यसमित सूरि पण तिहां आख्या
 अने चिपटी वजाढी घोल्या के रे वेन्नाइ नवी । महारे पढेले पार जावु ठे माटे मार्ग थाप ए
 टहुं आचार्यना सुखमांथी वचन निकजतांज नवीना वेड्ड कांगा नेला मली गया तेवारें लोक
 विस्मय पास्या पढी आचार्य तथा वीजा नगरना लोको सर्व मली ब्रह्मदीप गया तिहां तापसोने
 धर्मोपवेश आपी प्रतिबोध पमाव्यो तेवारें पांचसें तापसोये वीक्षा लोधी अने चूर्णना प्रयोगथी
 तापस नवी छपरथी चालतो इतो परंतु तपस्यानो प्रभाव न इतो एवी वात सर्व लोकोमां प्रसिद्ध
 थइ, जैनधर्मनो महिमा वुडि पास्यो पढी सघसद्धित गुरु पोताने स्थानकें आख्या, तिहां तापस
 साधुजंथी ब्रह्मदीपिका नामे शाखा थइ ॥ ॥ इवे थविर आर्यस्थंमिलनी पढी चौब गाथाउनो
 अर्थ कदीये ठेयें ॥ गौतमगोत्रीया फल्यु मित्रने वांडुं इ, वीजा वशिष्ठगोत्रीया धनगिरिने वांडुं इ,
 कांडक शिवचूति कौशिक गोत्रीया कुर्कत अने रुग्णने वांड ॥ १ ॥ ॥ एमने मस्तकें करी
 वांवीने वली नइ, नक्षत्र अने रक्षित ए त्रणे काश्यप गोत्रीयाने वांड ॥ २ ॥ ॥ तथा एक
 आर्य नाग गौतमगोत्रीया, वीजा आर्य जेदिल वासिष्ठगोत्रीया, वीजा आर्य विष्णु मादरगो
 त्रीया अने घोथा आर्य कालक गौतमगोत्रीया ए चारने वांड ॥ ३ ॥ ॥ गौतमगोत्रीया कु
 मरसपत्तिअक तथा नक्षक तथा स्थविर आर्यवडि गौतमगोत्रीयाने इ वांड ॥ ४ ॥ ॥ ते

[illegible]

तेनी रुझ नामे नार्या तेमना पुत्र आर्यरक्षितजी परवेश गया, तिहाथी चौवे विद्या जणीने
आध्या तेमने राजार्ये दायी उपर वेसाढी, महोत्सवसहित नगरमां प्रवेश कराव्यो इहां
सर्व सज्जन कुटुंब मित्राविक आवीने मल्या परंतु एमनी माता मली नही माताने पगें ला
ग्या तो पण माता खुसी यह नही तेवारें आर्यरक्षितजीयें पूठणुं माताजी तमे आमणा
डुमणा देखाउ ठो पण कांई दर्ये आनद वर्णावता नथी तेनुं कारण मद्दारा उपर कृपा
करीने प्रकाश करो ! ते सांनली माताजी बोल्या हे पुत्र तु जे विद्या शीखी आब्यो ठो ते
सर्व नरकपतननी विद्याउ ठे कारण के तुं घणा दोमाविक लौकिक कृत्य करवानां शास्त्र
नणी आब्यो ठो ते दुं जैनी हुं माटे ए झुर्तिना वेवावालांने केवी रीते रुढा करी मानु ।
हुतो जेथकी ताहारा आत्माहुं कल्याण थाय एवां शास्त्र तुं जण्यो दोष तो सुबुद्धिमान् करी
मानु ते सांनलीने पुत्र बोब्यो हे माताजी आत्माने तारनार कया शास्त्र ठे ? ते मने कदो तो
हु तेनो पण अन्यास करुं मातार्ये कसु के दृष्टिवाद जण्यो तेवारें आर्यरक्षितजीयें जाणु
जे सर्व मतनां शास्त्र नणवा योग्य ठे माटे मद्दारे ए शास्त्र पण जणबु पढी रात्रीयें माता
जीने पूठ्यु हु दृष्टिवाद क्यां नणवा जाउ मातार्ये कसुं तोसजी पुत्राचार्यनी पासे जइ ए
शास्त्र जणो हवे आर्य रक्षितजीयें मद्दोटे परोढीयें ठीने नणवा माटे प्रयाण कसुं केउ
हुंक दूर गयो के पोताना पितानो मित्र एक ब्राह्मण सेजढीना सांग दाथमां लइने आवतो
हतो ते साहामो मब्यो तेणो पूठ्यु तुं कोण नो ? एणो कसुं हु आर्यरक्षित हुं तेवारें तेशे
कसुं के हुंतो तने परवेशथी आब्यो सांनलीने मजवा सारु आब्यो हुं अने आ सेजढीना
सांग पण ताहारे वास्ते जाब्यो हुं ते सांनली आर्यरक्षितें सेजढीना सांग गणी जोया तो

साढा नव संख्यायें थया तेवारें विचाथु जे दु दृष्टिवावना साढा नव जाग जणीश एवु चिं
 तवी ते ब्राह्मणने कथुं के तमे महारी माता पासें जाउं दुं आबुं हु वली तमे माताजीने
 कहेजो के आर्यरक्षित मने मल्या दता एबुं कहीने आगल घाल्यो अने पदेला ब्राह्मणो पण
 एमनी माता पासें जइ शेजडी आपीने कथुं के तमारो पुत्र आर्यरक्षित मने रस्तामां मल्यो
 ते सांजली मातायें जाणुं जे महारा पुत्रने छुकन तो सारा थया ए साढा नव पूर्व जणशे
 एबुं मनमां जाणी लीधु हवे आर्यरक्षित जिहां शिष्य पाठ करे ठे तिहां गया अने विचारवा
 लाग्या जे एमने केवी रीते वदना करु एवु चिंतवीने उपासरानी बाहेर वेठा एटलामां ठडर
 नामे कोइ आवकें, निसिदि कही उपासरामां जइने उंचे स्वरे वांवणा वेवानी जे इरियावहि प्रमुख
 किरिया ठे ते कही वदना करी ते विधि सर्व आर्यरक्षित सीखी गया पढी गुरु पासें आवी तेवाज
 विविथी गुरुने वांवीने विनयपूर्वक आगल वेठा गुरुयें जाणु जे आ कोइ नवो आवक ठे
 पण वांववानो विधि तो वरावर जाणे ठे पढी ठडर आवकने गुरुयें पुठयुं तेवारें ठडरें उ
 लल्यो जे आ गुरुनो जाणेज ठे पढी गुरुने कथुं आ तो आर्यरक्षित आपनो जाणेज ठे
 तेने गुरुयें धर्मोपदेश आप्यो तेवारें आर्यरक्षितें कथुं मने वीक्षा आपो महारी मातायें
 तो दृष्टिवाद जणवानी आझा आपी ठे तेवारें गुरुयें लोकोना नयथी अन्यस्थानके जइने
 वीक्षा वीधी पढी पोतानी पासे जेटली विद्याउ दती ते तो सर्वे गुरुयें जणावी वली अ
 धिक पूर्व जणाववाने माटे श्रीवज्रस्वामीनी पासे मोकल्यो तिहां जातां रस्तामा उक्तयणी
 नगरी आवी तिहा आजइगुसखरि मल्या ते खुशी थया अने वोल्या के तें सारु काम कथुं
 पण हवे मने दाज अनशन करुं ठे माटे तुं अनशनने सदाय आपीने पढी जाजे एवां

गुरुनां वचन सांजली तिहां अनशनमां सहायी थयो, नइगुत सूरियें कष्टुं के तुं वज्रस्वा
 मीनी पासें जणजे पण तेमनी सयाते रात्रें जेलो रदीश नही खुवा उपासरामां रात्रें रवेजे,
 केमके जे श्रीवज्रस्वामीनी साथे एक रात्रीज रहे ते जो सोपकमी आक्खावालो होय तो
 पण वज्रस्वामीनी साथेज मरण पामे ए वात सांजलीने तदत्ति करी संथारो करावीने श्रीव
 ज्रस्वामीना पासें आब्यो रात्रें नगरने बाहेर रह्यो अने तेज रात्रीयें श्रीवज्रस्वामीने सुपनुं
 आब्युं जे महारी पासें पात्रमां दूध जरेलुं हलु ते कोइ प्राङ्गणो आवीने पी गयो स्वल्पमात्र
 शेष रसुं एवामां प्रजातना श्रीआर्यरक्षितजी पण तेमनी पासें आब्या तेमने वज्रस्वामीयें
 पुठपुं तुं किहांची आब्यो? तेवारें सर्व इकीगत कहीने कष्टुं के इ धीजा उपासरामां रहीं
 आपनी पासें जणीश वज्रस्वामीयें पूठपु महारी पासें जणबु ने बीजा उपासरामां रहेतुं एम
 तने शामाटे करतुं पढे ठे? तेवारें नइगुताचार्यें कहेलु वृत्तांत तेमने संजलाब्यु ते सांजली
 वज्रस्वामीयें उपयोग आपीने जाणुं जे आ वात सत्य ठे, महापुरुर्णा वचन प्रमाण ठे
 हवे श्रीआर्यरक्षितजीयें नवपूर्व शास्त्र तो सपूर्ण मुख पाठे करी लीधो अने वशमो पूर्व जणो
 ठे, एटलामां माता पिताउने घणा विवस पर्यंत श्रीआर्यरक्षितनुं कोइ पण समाचार न मल
 वाधी मातापितायें आर्यरक्षितनो न्दानो जाइ फल्युरक्षित ठे तेने धोलावीने आर्यरक्षितनी
 पासें मोकळ्यो तेणे आवी कष्टुं के तमे माता पितानी पासें चालो आर्यरक्षितें कष्टुं के चा
 लीने शुं करु? तेणे कष्टुं धर्मोपदेश आपो, केमके तेमने वीक्षा लेवानी इहा थइ ठे तेने
 आर्यरक्षितें कष्टुं तुतो वीक्षा लइ ले फल्युरक्षितें कष्टुं इ वीक्षा लेइ सेव बु अने तमे तिहां
 चालो तेवारें फल्युने वीक्षा आपोने गुरुने पूठपु हवे वशमो पूर्व केटलो शेष महारे जण

वानी रह्या ठे। गुरुय कसु हज्ज। घणो ठे तुं उयम कर तेवारें तिहाँज रद्दी नणवानो
 उयम कस्यो वली केटजाएक विवस पठी मातापितानी पासें जवाहुं मनमां घणुं उमग
 थयो तेवारें फरीथी गुरुने पुठपु मदाराज वशमो पूर्व हज्जी केटजो शेष रह्यो ठे। गुरुयें
 कसुं वशमा पूर्वहुं विडमात्र तो तु शीख्यो अने समुझ जेटजो शेष नणवो रह्यो ठे पण
 उयम कर तेवारें वली पण नणवानो उयम करवा मांमधो पण चित्त बराबर लागे
 नही, तेवारें कसु दवे तो हुं जइश त्थारें वज्रस्वामीयें जाणुं जे एटजो पूर्वजो पूर्वजो
 नाग दवे शेष रहेसो, याकी विडैव थइ जासो, कारणके हमणा बीजो कोइ एटजा पूर्वजो
 नणनार ठे नही, एवो मनमा विचार करीने श्री आर्यरक्षितने मावित्रो पासें जवानी रजा
 आपी तेवारें येहु नाइउ वशपुर नगरें आख्या, तेमने राजायें मद्दोटा मद्दोस्सवसहित गाममो
 प्रवेश कराख्यो पठी मातापिता प्रमुख सर्व कुटुबने धर्मोपवेश वेइ सर्वने बीक्षा आपी, एक
 पितायें बीक्षा लीधी नही ते कुटुबना मोदने लीधे तेमनी पार्सेज रहे पण बीक्षा लीए नही
 तेवारें आर्यरक्षितजीयें कसु तमें बीक्षा शामाटे छेता नथी? पितायें कसुं के मने एकतो म
 दोटु धोतीपु, बीजी जनोइ, त्रीछु ठत्र, चोथा पगरखा अने पाचसु कममज ए पाच वस्तु
 बिना घाले नही जो ए पांच वाना बिना चालुं तो मने लक्का थाय तेवारें गुरुयें पांच वाना
 वापरवानी दूट आपीने पण बीक्षा बीधी पठी गुरुयें जाणुं जे आ दइने तो जरूर तारवो
 ज जोइयें एवो निश्चय करी ठोकराउने शीखावी सुक्पुं जे, अमे जेवारें चैत्यना दर्शन करवा
 जइयें तेवारें तमे सर्वे साधुउने ववना करजो, पण एक ए वृद्ध साधुने वांढशो नही, जेवारें
 तमोने कहे के अमने कां वांढता नथी? तेवारें तमे कहेजो के तमे साधु केम कहेवाउ?

तमे तो ब्रत्र राखो ठो पढी ठोकराजए तेमज कसुं तेवारे वृद्धे कसुं के हे वत्सो ! साधु ब्रत्र
नही राखै तो मद्दारे पण नदी राखहुं एम कही ब्रत्र नाखी वीधु एमज जनोइ, पावही
अने कमल सर्वनो त्याग करी वीधो पण कसुं के धोतीयु तो मद्दाराथी मूकाशे नद। तेवारे
आर्यप्राकृतजी बोल्या एमज रदेवा आपो जसे धोसुं पहेरेसुं ठे एटलामां एकविवस एक सा
धुयें अनशन करीने काल कसो तेवारे आर्यरक्षितजीयें बीजा साधुजने शिखावी मुक्यु के
तमे मांदोमांदे विवाह करजो पण साधुने परतवा माटे उपाइशो नही एहुं शिखीने पढी
बोल्या के आ साधुना शरीरने जे परतवी आवे तेने मद्दालान थाय तेवारे साधुउ मांदोमांदे
बोलवा लाग्या तेमा एकै कसुं डु जइजाठं, बीजाये कसुं डुं जइजाठ तेमने केखीने सोमवेव
वृद्धसाधु बोल्या जे चुं ए कार्य करवामा घणी निर्झरा थाय ठे ? गुरु बोल्या दा घणी निर्झरा
थाय ठे तेवारे वृद्ध साधु बोल्या के ए काम इंज करीश गुरुयें कसुं इहां उपसर्ग घणा ठे माटे
उपसर्ग सदन करवानी शक्ति दोय तो ए काम करतु नदीकां अरिए यइ जाय तेवारे वृद्ध
साधु बोल्या दा, इं सर्व उपसर्ग सदन करीश, एम कही ते अनशन साधुना शरीरने उपा
इने जइ बाब्यो, तिहां आचार्य आवकोना ठोकराजने शिखी मुक्यु, तेथी ठोकरायें दाको
करी पावल पढीने वृद्धं धोतीयु खोसी लीधुं तेवारे वृद्धे जाण्यु जे उपसर्ग तो ठे पढी
आचार्य सर्व परिवार जइने वृद्धनी पावल गया, तेने केखीने वृद्ध जइजा पाय्यो गुरु बोल्या
मद्दोतो उपसर्ग ययो, हवे बीजो चोलपट्टो जावो तिदा साधुउ बोल्या, मद्दोतो चोलपट्ट तो
जइने जइ आवो तो थाय, वृद्धे कसुं चोलपट्टोज आपो लाजतो गइ हवे छुं ठे ।।
एम करी चोलपट्टो पद्दाराब्यो हवे ते वृद्ध गोचरी करवा जाय नदी तेवारे गुरुयें साधुजने

कही मुकुं कैं तमे गोचरी लावी आपशो नही, ए वृद्ध पोतें जइ लइ आवडो एबु कहीने
 गुरु अन्य गामे चाल्या गया पाठनथी साधुए पोतपोतानो आहार लइ आवीने जमी
 लीधो अने वृद्ध तो नूरलो वेगो रह्यो बीजे बिसैं गुरु आब्या तेमणे साधुने कछु केम
 रे वृद्ध साधुने आहार शा वास्ते नही लइ आयुं ? एवीरीतें कृत्रिम कोप कखो तेवारें सा
 धुठ बोल्या ए वृद्ध पोतें गोचरी केम जाता नथी ! पढी गुरु पोतें गोचरी जवा लाग्या
 वृद्ध जाणुं जे आतो गुरुनो अविनय थाय ठे एबु चिंतवीने वृद्ध पोतेंज गोचरी गयो तिहां
 एक शेठने घेर खरा बरवाजाने तो जाणुं नही अने पाठनता वारणथी तेना घेरमां घुसवा
 जाग्यो, तेवारें घरना माणसो बोल्यां, सादामा वारणामांथी आवो एबु संचली वृद्ध साधु
 बोल्या अरें लक्ष्मी ठे ते तो मरजीमां आवे ते तरफथी आवे जे तरफथी आवे ते तरफथी सारी
 जाएवी, एनो कांइ विचार राखवो नही तेवारें शेठें खुशी यइने वत्रीश लाहु वढोराब्या ते
 जइने वृद्ध साधुर्यें आवी गुरुने वेखाब्या ते जोइ गुरुर्यें विचार कखो जे वत्रीश शिष्य मदारा
 थागो, वृद्ध बोळ्यो पहेलो लाज थयो ते सर्व साधुने देवो जोइयें, एम विचारी सर्व मोक्क सा
 धुने आपी दीधा फरी गोचरीयें जइने खीरुं नोजन लइ आवी पोते पारणु कछु एम ए
 वृद्धसाधु निक्कामां लब्धिवत थयो, ज्यां जाय त्यां जो ते वातार मढालोनी होय तोपण ठ
 त्तम नाजन एने वढोरावे एम अनुक्रमें ते वृद्धसाधु गहनो आधारचूत थयो ए श्री आर्यरक्षित
 जीना गहनमां त्रण साधु लब्धिवत थया तेना नाम कहे ठे एक इर्विकिका पुण्यमित्र, बीजो
 धृतपुण्य मित्र अने त्रीजो वस्तुपुण्यमित्र तथा चार साधु मद्धारपंक्ति थया तेना नाम कहे
 ठे एक इर्विकिका पुण्यमित्र, बीजो वृद्ध, त्रीजो फल्युरक्षित अने चोथो गोष्ठामाहिल ए चार

जाणवा हवे एक दिवसें इंदमद्वाराजें सीमंघरसामीने निगोव विचार घुठणो जगवाने चणेन
 करी संजडाच्युं तेवारें इंदें घुठणु नरतदेस्रमां कोंइ एवो विचार फदेवावालो दालमां ठे ?
 जगवाने कष्टुं आर्येरकित सूरि ठे पढो इंदमद्वाराज वृद्धरूप करी आर्येरकितजी पासें आ
 वीने घुठवा जाण्यो के दे मद्दाराज ? मद्दारुं आयुष्य हजी केटडु ठे ? तेवारें गुरुयें झुतठपयो
 गयीं कष्टुं के तु पदेला वेवजोक्नो इंद ठो पढी निगोवना सूस्त्र विचार घुठणा गुरुयें ते सर्व
 खुलासापूर्वक कह्या तेवारें इंदमद्वाराज गुरुजी स्तवना करी उयासरानु द्वार फेरवीने चाल्या
 ग्या, शिष्यने स्वधर पढो जे इंद आय्यो दूतो हवे वली आर्येरकित सूरियें बुद्धिनी द्यानी
 थली देखीनें सूत्रोना पुढा चार अनुयोगद्वार, कस्या एवा ए आर्येरकित स्पविर थया॥
 हवे ए प्रमाणे विद्याधरगढीय वृद्धवादीना शिष्य सिद्धसेन विवाकर थया तेनो सवध आ प्र
 माणे ठे के एक साड्ड वृद्धपणामां मद्दोटा स्वरथी नणतो दूतो तेने देखीने राजार्यें कष्टुं के तुं शुं
 मूतलो फुजावीश ? जे एटलो उलावलो गोखे ठे । तेवारें तेंणें सरस्वतीने चोलावी विद्या पामनीने
 चोवटा मंदि मूतलो ठनो करी राजासहित सर्वलोकोने देखतां फुल्लवित काव्य कष्टुं तेथी मूतलो
 फुल्लो ते जोइ सर्व राजा प्रमुख घमल्कार पाम्या एवो वृद्धवादि थयो तेमणे सिद्धसेन ब्राह्मणने
 प्रतिबोध्यो अने ते सिद्धसेने वली विक्रमावित्पराजाने प्रतिबोध आय्यो, श्रीशत्रुजयनो सध घ
 लाव्यो, तेना संघमां एकशोने सोतेर शोमाना वेवल चालता वली भर्तृजानो उदार कराव्यो तथा
 श्रीसिद्धसेन सूरिना सदायथी विक्रमावित्पराजार्यें संवत् चलाव्यो, अगल श्रीवीरजगवाननो स
 वत् दूतो, ए वृद्धवादी अने सिद्धसेन ए पण वेदु थविर थया॥ ॥ तथा वली त्रण कालिकाचार्य थया
 ठे तेमां एकतो श्रीवीरजगवानथी त्रणशेने बर्होतेर बरें थया तेमणे श्रीपलवणा सूत्र वनाळु

જેણે સૌધર્મીને નિગોવનો વિચાર કહ્યો, કોઈક આચાર્ય કહે છે કે ગાથા લેખવાચી એ કાલિકા
 ચાર્ય વીર સંવત્થી ત્રણઝોને વીશ વર્ષે થયા છે, કોઈ કહે છે ત્રણઝો પચીશ વર્ષે થયા છે, કોઈ કહે
 છે કે ચોથની સંવત્સરી થાપવાવાલા પણ એજ કાલિકાચાર્ય છે એમાં સ્વરું સ્વોદુ કેવલી જગવાન્
 જાણે ગ્રંથોમાં તો સંવત્નો ફેર છે. વલી વીજા કાલિકાચાર્ય તો પૂર્વે કાલિકાચાર્ય કહ્યા તેમના
 માંમાં થાય અને ત્રીજા કાલિકાચાર્ય તો શ્રીવીરજગવાન્ મોક્ષ ગયા પછી એણે મેં વર્ષે અને
 વિક્રમાદિત્યના સંવત્ ૫૩૩ મેં વર્ષે જેણે ચોથની સંવત્સરી કરી તે છે તેમાં વલી કોઈકોઈ ટૂંછિ
 કાર; એવીરીતેં જલે છે કે કેટલાએક કાલિકાચાર્યના શિષ્યોયેં ચોથની સંવત્સરી માન્ય કરી,
 અને કેટલાએક શ્રીમૃધર્મસ્વામીના શિષ્યોએ પાંચમની સંવત્સરી માની તત્ત્વ કેવલી જાણે એ
 વિવાદમાં વેત નથી સ્વર વિના જોર લગાવતુ મુનાસેવ નથી ક્રિતિ રહસ્ય ॥ ॥ વલી હરિજન્મ સ્થિર
 પણ ત્રણ થયા છે તેમાં એકતો હરિજન્મ નામા બ્રાહ્મણ હતો તે વ્યાકરણાદિ જાણ્યા પછી પ્રતિક્ષા
 કરીકે જેનો અર્થ ટું સમજી શકું નહીં તે પવનો અર્થ જે કહી આપે તેનો ટું શિષ્ય થાતું
 પછી એક કિંવસ સાધ્વીત ગાથા જણે છે તે આવીરીતેં ॥ ચક્ષિહુગ હરિ પળગં, પળગ ચક્ષીણ
 કેસવો ચક્ષી ॥ ક્રિયાદિ એ ગાથાનો અર્થ એ બ્રાહ્મણથી થઈ શક્યો નહીં તેવારેં જાણું જે ટું
 હાથ્યો પછી સાધ્વીને અર્થ પુઠ્યો તેવારેં સાધ્વીયેં કહું ગુરુને પુઠો ગુરુ પાસેથી ગાથાનો
 અર્થ સાંજની પ્રતિક્ષા પાલવા સારુ વીક્ષા લીધી, આચાર્યપદ પામ્યો તે આચાર્ય વિક્રમસવ
 ત્ના ૫૮૫ મેં વર્ષે આવશ્યકનિર્યુક્તિ પ્રમુખ ગ્રંથોની ટીકાત કરી તથા એમના એક હંસ અને
 ધીજા પરમહંસ એવા નામે ઘે ક્ષિપ્ય વૌધલોકોનું મત જાણવા માટે વૌધોની પાસેં જણવા ગયા
 હતા તિહાં વૌધોયેં જાણું કે એ ઘે જેની જેવા લેખાય છે તેવારેં પરીક્ષા કરવા માટે વાવરાના પગ

थीयाउ उपर जैनप्रतिमा मुकी दीधी, तेनी उपर पग आपीने बौधनां शिष्यो तो सर्व उत्तरी गया
 परंतु दंस अने परमहंस जैनप्रतिमा देखीने प्रतिमाना हृदयमां खडीनी जनोइ करी उतखा
 तेवारें बौधोयें जाणुं जे आ निभयें जैनीउ ठे अने शिष्योने पण खबर पढी के ए आपणने
 जाणी गया ठे तेवारें मरणना नयथी ते वे जण पोतपोतानी नणवान। पोथीयो हाथमां
 लइने पोताने देश चालता थया बौधोयें राजाना सीपाइयो ते वे शिष्योने मारवा माटे मो
 कल्या तेपो जइ प्रथम तो दुंसने मारी नारख्यो अने परमहंस जागी गयो परंतु चितोढ
 गढना कोट पासें तेने पण मारी नारख्यो पढी राजाना सुनटो राजापासे गया दरिजइसरि
 ए वात सांजलीने मढा कोपायमान थया थका मत्रना बलेकरी एक तेननी कढाइ उका
 लीने पढी मत्र जपता जाय अने एकेक कांकरी कढाइमां नाखता जाय जे वखत कांकरी
 नाखे ते वखत मत्रना प्रजावथी बौधनो एक तपस्वी ते कढाइमां पढी नस्म थइ जाय एम
 करी १४४४ बौधोने दूखा तेवारें एक श्रावक गाथा बोल्यो ॥ जइजलइजलइलोए ॥ एटलु
 सांजलतांज क्रोध उत्तरी गयो वली केटलाएक ग्रथोमां एम लस्युं ठे के याकनी महनरा
 साध्वीयें एक श्राविकाने लावीने गुरुने कसुं के एणे पंचेइ जीवनों वय कस्यो ठे तेनो
 वंन छुं आपो ठो ? तेवारें गुरु बोल्या पंच कल्याणानो वंन आपीयें ठेये ते वखत साध्वी बोजी
 महाराज ! एक पंचेइनीना वधनो एटलो महोदो वन अपाय ठे ? एबु आप जाणो ठो तो आ
 बौधोने केम मारो ठो ? तेवारें गुरुनो क्रोध उत्तरी गयो पढी प्रायश्चित्त शोधवाने माटे बौवशे
 ने जुमालीश पंचाशक प्रमुख प्रकरण घनाब्बां ए प्रथम दरिजइ सरिनी सक्षेप कथा कही ॥
 ॥ १ ॥ ॥ बला बीजा दरिजइसरि विक्रमसंवत्तना १६५ मां वर्षमां थया तेमना शिष्य

सिद्धर्पिणी इता ते बौधोनी पासे एकवीश वार गया अने आख्या तेमणे बौधोने प्रतिबोधवा
 माटे ललितविस्तरा शक्तस्तवनी वृत्ति वनावी ए बीजा हरिजइ हरिनी सामान्य कथा कही ॥
 हवे त्रीजा हरिजइसरि विक्रम सवतुना बारसेना सैकामां थया तेमणे बनावेला मुनिप्रति
 चरित्र आदिक ग्रंथो आज्ञे प्रसिद्ध ठे ए त्रीजा हरिजइसरि थया तथा वली श्रीजिनजइ
 गणिदुमाश्रमणप्रमुख घणा आचार्यो स्थविर थइ गया ठे, तेमणे विज्ञेपावश्यकनुं जाण्य
 वनाव्युं ठे तेमज बीजा वली श्रीशीलगाचार्य, अन्य देवसरि अने मलयगिरिप्रमुख टीका
 रत्ना करवावाला थया ठे ए सर्व स्थविरो जाणवा इति स्थविरावली शेषसंघ संपूर्ण ॥
 हवे अष्टावीश प्रकारनी साधु समाचारी लखीयें ठेयें ॥ ते कालने विषे, ते समयने विषे,
 अमण जगवत श्रीमदावीर स्वामी आपाठ छवि पूर्णिमाथी लइने एक महीनो अने बीश
 विवस वरसावना गये थके पंजोसण करे एवो नियम ठे इहां शिष्य पुढे ठे के चोमासाना
 पचाश विवस गया पढी पंजोसण केम करे ॥ १ ॥ तेने गुरु कहे ठे हे शिष्य ! शुद्धस्थ श्रावको
 पोताना धरने खढी प्रमुखथी धोइ ठपर ठाया करी, घठारे, धूप आये, परनाल प्रमुख
 पाणीना मार्गे फाहाडे इत्यादिक सर्व काम शुद्धस्थ पोताने माटे कस्या होय अने पोते वापरी
 फासु करी मुख्या होय, ते कारण माटे हे शिष्य ! वर्षावना पचाश विवस गया थकां पंजो
 सण करे अने फदाचित्त जो साधु पदेलाथीज कहे के डुं चोमासु रद्दीक्षि, तो ते शुद्धस्थ
 साधुनु निमित्त करीने घर प्रमुखनो आरंज करे ते माटे पचाश दिन गया पढा साधु कहे
 के अमे चोमासु आंही करीछुं एम कहे ॥ २ ॥ ॥ एवी रीतें जो जगवान् पोते पचाश
 दिन गये थके पंजोसण करे तो तेमना गणधर पण पचाश दिन गये थके पंजोसण करे ॥

॥ ३ ॥ ॥ अने जो गणधर पण पचाश दिन गया केहे पंजोसण करे तो गणधरोना शिष्यो प
 पण वर्षावना पचाश दिवस गये थेके पंजोसण करे ॥ ४ ॥ ॥ जो गणधरोना शिष्यो प
 चाश दिन गये पंजोसण करे तो यविर पण वर्षावना पचाश दिवस गये पंजोसण करे ॥
 ॥ ५ ॥ ॥ जो यविर, वर्षावना पचाश दिवस गये पंजोसण करे तो जे आजना समयमां
 श्रमण निर्ग्रथ विचरे ते पण पचाश दिन गये पंजोसण करे ॥ ६ ॥ ॥ जो आज वर्तमान
 श्रमण निर्ग्रथ वर्षावना पचाश दिवस गये थेके पंजोसण करे तो अमारा आचार्य उपाध्याय
 पण पचाश दिवस गये पंजोसण करे ॥ ७ ॥ ॥ जो अमारा आचार्य उपाध्याय पचाश
 दिवस गये पंजोसण करे तो अमे पण वर्षावना पचाश दिवस गये पंजोसण करीयें ठेये
 इहां अपवाद कहे ठे के जावरवा छवि पांचमना एक दिवस आगल अर्थात् जावरवा छवि
 चोथने विवसे पंजोसण करवुं कल्पे परंतु जावरवा छवि पांचमीने उलंघवी कल्पे नही एटले
 एकावन्नमे विवसे सवहरी करवी कल्पे नही परंतु उगण पचाशमे विवसे कारणे करवी कल्पे
 माटे कारणे चोथनी संवत्सरी करवी कल्पे पण ठळनी संवत्सरी तो अपवावे पण करवी
 न कल्पे ॥ ८ ॥ ए आठ आलावे करी पंजोसण करवा आश्रयी प्रथम समाचारी जाणवी ॥
 ॥ ९ ॥ ॥ द्वे वर्षाकालमा चोमासु रहेला साधु अने साध्वी तेमने पांच कोशनों चोफेरे
 अवग्रह राखवो पण अवग्रहथी धारणे दाथ सूके तिहां सुधी पण ठहुं रेखुं नही ॥ ९ ॥
 साधु साध्वीने वर्षावे चोमासामां गोचरीने माटे पांच कोश जातु आवडुं कल्पे ॥ १० ॥ ए
 जावा आववानी बीजी समाचारी जाणवी ॥ ११ ॥ जिहां विघाळे नित्य नवी वदेती रवेती दोय
 तिहा नवी खतरीने पाचकोश लागण पण जातुं आवडुं कल्पे नही ॥ १२ ॥ अने कुणाला नग

रीनी पासेँ ऐरावती नदी ठे ते नित्य बहेती रहे ठे पण तेनो पाट घणो पढोलो ठे, पाणी स्वल्प ठे,
 माटे एक पग जलमा अने एक पग उचो आकासेँ थलमां राखतो उत्तरे तो चोफेर पांच
 कोश जाबु आवबुं कल्पे ॥ १२ ॥ एवी नदी न होय तो न कल्पे ॥ १३ ॥ ए नवी उत्तरवानी
 प्रीजी समाचारी जाणवी ॥ ३ ॥ ॥ द्वे वर्षादमां रहेला साधु अने साध्वीने गुरुयें कष्ट होय
 के जो साधु तमे गिलाणने आहार आणी आपजो तो तेने माटे आहार लावी वेवो
 कल्पे परबु पोतानी मतिर्यें गिलानने माटे आहार लावी वेबुं कल्पे नही ॥ १४ ॥ ॥ अने
 जो गुरुयें कष्ट होय के तु तदारें माटेज लइ आव, तो पोताने माटेज लइ आवबु कल्पे
 पण बीजाने आपबु न कल्पे ॥ १५ ॥ ॥ वली गुरुयें कष्ट होय के तुं गिलाणने आहार
 लावी आपजे अने तु पण खाजे, तो लावबुं अने वेबुं घेहु कल्पे ॥ १६ ॥ ॥ ए साधुने
 परस्पर वेवा सेवानी घोषी समाचारी जाणवी ॥ ४ ॥ ॥ द्वे चोमासे पंजोसण करी र
 देला साधु साध्वीने नव विगय सेवी कल्पे नही तेना नाम कहे ठे १ दूध, २ वहि, ३ मा
 खण, ४ घृत, ५ तेल, ६ गोल, ७ सद्दत, ८ मदिरा अने ९ मांस ए नव विगय ठे तेमा मदिरा,
 मांस, माखण अने सद्दत ए चार विगय तो सर्व साधुने प्रथमथीज सर्वप्रकारे वळ्ळेली
 होय ठे माटे ते मूकीने वाकीनी पांच विगय जे ठे ते बलवान् रोगरहित शरीरवाजाने,
 सेवी कल्पे नही अने कारणे सेवी पढे तो सेवाय पण पंजोसणमां सेवी नही ॥ १७ ॥
 ए विगय निषेध नामे पांचमी समाचारी जाणवी ॥ ५ ॥ ॥ चोमासु रहेला साधु साध्वी जे
 होय तेने कोइ गिलाण कहे के मादारा माटे अमुक चीज गृहस्थना घरथी लइ आवजो
 तेवारें ते लाववावालो साधु गुरुने पुढे दे स्वामी गिलाण साधु अमुक चीज मगावे ठे ते

लइ आहुं ? गुरु कहे केटलीक मगावे ठे ? तेवारें गिलाणने पूठे अने गिलाण कहे के आटली चीज
 जोइयें ठेयें पठी वली गुरुने कहे स्वामी ! अमुक चीज आटली गिलाण मगावे ठे त्पारें
 गुरु कहे एटली चीज एटला प्रमाणनी लावजे पठी ते साधु जेवारें गोधरी जाय तेवारें गि
 लाणने स्वपती चीजथी वथारें आवक वेवा लागे, तेने साधु कहे के एटलीज गिलाणने स्वपे
 ठे तेम ठता वली आवक कहेके वधारे लइ जाउ आपपण स्वाजो, पीजो, वापरजो, मदारा
 घरमा घणी ठे माटे सुखे ल्यो तो सेवी पण गिलाणना नामथी पोते लइने वापरवी नही ॥
 ॥ १८ ॥ ॥ ए गिलाणने स्वपती वस्तु लावी आपवा संबधि ठही समाचारी जाणवी ॥
 ॥ १९ ॥ ॥ द्वे वर्षावमां रबेला थविर कर्षी साधुउने आवकोना घरमां जे नवा आवक
 थयेला होय तेमने घेर दरकोइ न्हाना अथवा मदोटा साधु जाय अने ते जे काइ मागे ते
 आपे, पण नाकारो करे नही, न्हाना मदोटा साधु सादाहुं छुए नही पण चोराली गहना साधुउने
 वान देवानीज इज्ञा राखे ते अने ज्यां साधुउने पण एवो विश्वास होय के जे चीज क्यांय पण नही
 मलजो ते एमना घरमां तो जरूर मलजो एवा आवको जे होय तेमना घरमां साधुउयें विना
 वेखती चीज मागवी नही कारण के ते आवक तो दरेक चीजहुं वान आपहुं एवी वांछा
 वालो ठे तेथी ते आवक एहुं जाये जे ए चीज एमने क्यांय पण नही मली दूशे माटे मा
 गवा आख्या ठे तेथी ते बजारमांथी वेचाती लइने अथवा अणसमज्जु नवो थयेलो आवक
 होय तो ते बाहेरथी चोरी लावीने पण साधुने आपे ते माटे एवा घरमां अणवीथी वस्तु
 साधुयें मागवी नही ॥ १९ ॥ ॥ ए अट्टयाचनावर्जनसंबंधि सातमी समाचारी जा
 णवी ॥ २० ॥ ॥ द्वे वर्षावमां चोमाहुं रबेला साधुउयें नित्य एकवार जमहुं अने ग

હસ્યોને ઘેર ગોચરીયેં જાતું તે પણ એકવારજ કલ્પે પણ આચાર્ય, અપાધ્યાય, તપસી, ગિજ્ઞાન,
 ન્દાની વચના શિષ્ય અને શિષ્યણીડિ એટલે જેને વાઢી મૂઠ આધ્યા ન હોય એવા લઘુ વચના
 શિષ્ય તથા જેને સ્તન ન હોય એવી લઘુવચની શિષ્યણીડિ પ્રમુલ્ક જે હોય તેમની વૈયાવૃત્ત્ય કર
 વાને સારુ જો એક દિવસમાં વે ત્રણ વલત યુદ્ધસ્થને ઘેર જહુ પઢે તો પણ તેની મનાઈ નથી
 પરંતુ પોતાને માટે તો એક વારજ જહુ કલ્પે ડપરાંત જહુ કલ્પે નહી ॥ ૩૦ ॥ ॥ તથા એક
 ડપવાસ કરવાવાલાને, જો એકવાર ગોચરી ગયા થકા સ્વાઈ પીને ટુલ થઈ રહ્યા, પાતરાં પ્રમુલ્ક
 પુઢી રાહ્યા, તો ફરી વીજો વલત ગોચરી ન જાહુ અને જો નહી ધ્રાયા હોય તો વીજી વાર
 ગોચરીયેં જાહુ ॥ ૩૧ ॥ ॥ તથા ઘેલાની તપસ્યાવાલાને એટલે ઠલ્લું તપ જેણે કરેલું હોય
 તેને તો વે વલત ગોચરી જાહુ કલ્પે ॥ ૩૨ ॥ ॥ અને તેલાની તપસ્યાવાલાને એટલે અ
 ઠમ તપ કરનારને ત્રણ વાર ગોચરીયેં જાહુ કલ્પે ॥ ૩૩ ॥ ॥ વલી ત્રણ ડપવાસથી ડપ
 રાંત તપસ્યાના કરનારા જે હોય તેમને તો મરજીમાં આવે તેટલા વલત ગોચરીયેં
 જાહુ કલ્પે ॥ ૩૪ ॥ ॥ એ ગોચરીયેં જવાની આઠમી સમાચારી જાણવી ॥ ૫ ॥ ॥ વર્ષવર્ષમાં
 રહેલા સાધુ સાધ્વી જે નિત્ય જમવાવાલા હોય તેમને ત્રીઆચારાંગે કહેલા સર્વે એકવીજો
 પ્રકારના પાણી ભેવા કલ્પે ॥ ૩૫ ॥ ॥ તથા એક ડપવાસવાલા સાધુને એક આટાનુ ધોવણ, વીજી
 પાનનુ ધોવણ અને ત્રીજી ધાવલનુ ધોવણ એ ત્રણ પ્રકારનું પાણી ભેલું કલ્પે ॥ તથા ઠલ્લા
 તપવાલા સાધુને ટુસડું કૂકસાનું ધોવણ, જવનું ધોવણ, અને તિલનુ ધોવણ, એ ત્રણ જાતનું પાણી
 ભેલું કલ્પે ॥ તથા અઠમ તપવાલા સાધુને એક ડસામણ, વીજી કાંજી, અને ત્રીજી વર્ણ
 પાલટેલું ઠનું પાણી એ ત્રણ પ્રકારનાં પાણી ભેવાં કલ્પે ॥ તથા ત્રણ ડપવાસથી ડપરાંત ૫

ચરકાણ જે સાધુયેં કરેલું હોય તેમને ઠાણેલું ઝળળ પાણી હેલું કહ્યે ॥ તથા અનશનવાલા
 સાધુને એક ઝળળ પાણીન કહ્યે તેપણ વલી ઠાણેલું હોય તે કહ્યે તે પણ થાહું થોહું પીલું
 પરંતુ ઘણુ પીલું નહીં, પરિમાણસહિત પીણુ એ પાણી પીવા સંબંધિ નવમી સમાચારી જાણવી
 ॥ ૯ ॥ ॥ વર્ષાવર્ષમાં રહેલા સાધુ જે હોય તેણે મર્યાદ કરી છે કે પાંચ વાત પાણીની અને
 પાંચ વાત જોજનનની હેવી પણ જો પાણીની ચાર વાત મલી અને જોજનનની પાંચ વાત
 મલી પણ તે પાંચ વાતમાં જોજન સ્વપ્ન આશ્ચું છે તેનાથી દૂરણ પેટ જરાય નહીં તેવારે
 વિચાર કરે જે પાણીની ચાર વાત મલી છે પણ પાંચ મલી નથી તો હવે એક વાત જો
 જનમાં મેલવી આપુ એમ કરવું કહ્યે નહીં જે જેટલું મળ્યું તે તેટલુંજ સ્વાદને સંતોષ કરવો
 પણ વાત આગી પાઠી અવલ વવલ કરવી નહીં તેમ વલી વીજી વસત ગોચરીયેં પણ
 જાતુ નહીં હવે વાત કેને કહે છે જે વોદોરતી વેલાયેં પાત્રામા જો માત્ર એકજ ધાવલનો વા
 જો આવી પચ્યો તો તે એક વાત જાણવી તેમજ સર્વ અન્ન સાર્યેજ પાત્રામાં પઠી જાય તો
 પણ તે એકજ વાત જાણી હેવી એમજ પાણીનુ પણ વહોરતી વસતેં જો એકજ ટીપુ આવી
 પાત્રામાં પડે તો તે એકજ વાત જાણવી અને પાણીની ધારા સ્વંમાદ ન હોય, અસ્વસ્થિત ધા
 ર વહેતાં સપૂર્ણ પાત્ર જરાદ જાય તોપણ એક વાત સમજવી પરંતુ ધાર સ્વંમાયા પઠી વલી
 વીજી ધારાયેં જે પાણી પાત્રામાં પહે તે વીજી વાત કહેવાય ॥ ૧૬ ॥ ॥ એ વાત આશ્રયી
 વશમી સમાચારી જાણવી ॥ ૧૦ ॥ ॥ તથા વર્ષાકાલેં જે ઘપાસરામાં સાધુ ચોમાણું રહ્યા
 હોય તે જગાથી માંદીને સાત ઘર પર્યંત ગોચરીયેં જતુ નહીં ગામમાં જમણ હોય તો કેટલા
 એક આચાર્ય કહે ને કે ઘપાસરા સહિત સાત ઘર અને કેટલા એક આચાર્ય કહે ને કે ઘપા

સરા સહિત આઠ ઘર જગણ વોદોરબું નદી ॥ ૧૭ ॥ ॥ એ સાંસ્વહી સંર્વધિ અગીઆરમી સ
 માચારી જાણવી ॥ ૧૧ ॥ ॥ વર્પકાલમાં જિનકક્ષી સાધુને તો છુસાર એટલે ઘુઅરી માત્ર
 પાણી વર્ષે તો ગોચરીયેં જાબું નદી ॥ ૧૮ ॥ તથા અઘાયો ઘર એટલે અણઠાંકેલુ ઘર હોય તિહાં
 વદોરવા જાબું નદી કેમકે જો વદોરતાં વદોરતાં તત્કાલ અકસ્માત્ વર્પવિ આવી જાય તો
 પ્રથમ લીધેલો આદાર જે કાંફક સવાળો હોય કાંફક રહેલો હોય તે વસ્ત્રે હાથમાં ઢાંકીને
 ઘાતી નીચે લફ્ને જિહ્વા ઢાંકેલી જગા હોય તિહાં અથવા ખાદની નીચેં લાફ જાવો પહે તિહા
 જો આદારમા પાણી નદી લાગું હોય તો આરોગી જાબું અને જો પાણી લાગું હોય તો સ્વાબું નદી
 ॥ ૩૦ ॥ એ જિનકક્ષી સાધુઝની ગોચરી આશ્રયી વારમી સમાચારી જાણવી ॥ ૧૨ ॥ ॥
 વર્પવિમાં ચોમાહું રહેલા પાત્રાનાં ધારવાવાલા સાધુ અર્થાત્ સ્થવિરકક્ષી સાધુઝને તો, જેની
 ધારા રોકાય નદી એવો અર્ચંદ ધારાયેં મેઘ વર્ષે તો ગોચરીયેં જાબું નદી ॥ ૩૧ ॥ જો કઢાચ
 કોફક સાધુ ગિલાન હોય અથવા અણક હોય એક ઘે વિવસનો છુલ્યો હોય અને અધિક નૂલ
 રખવાની તેમાં શક્તિ ન હોય તો ॥ યંથામય ॥ ૧૧૦૦ ॥ ॥ એક સૂતરનો કપહો તેની
 ઊપર ઝનઝુ વસ્ત્ર ઝંદીને થોઢા ઘટા પદતા હોય તો ગોચરીયેં જાબું કલ્પે એ અપવાદ સૂત્ર છે
 તથા શુદ્ધસ્થને ઘરેં ગોચરી ગયા કેહે રહીરહીને થોઢો થોઢો વર્પવિ વરજો તો આરામમાં, ઊપા
 સરામાં, મમપની નીચેં તથા રૂઝની નીચેં આવબું કલ્પે ॥ ૩૨ ॥ તથા શુદ્ધસ્થને ઘરેં ગોચરી
 ગયેલા સાધુને વર્પવિ આવ્યો તો તેના ઘરેં જે વસ્ત્ર સાધુ આવ્યો તે વસ્ત્રથી પહેલા જો જાત
 ઝતસ્યા હોય અને પઠી વાલ ઝતરી હોય તો સાધુયેં જાત વદોરવા અને વાલ વદોરવી
 નદી ॥ ૩૩ ॥ અને જો વાલ પહેલી ઝતરી હોય અને વાલ પઠી ઝતસ્યા હોય તો વાલ વદો

रवी अने चावल वढोरवा नही ॥३४॥ अने जो चावल तथा दाल घेहु पहेला उतखा होय तो
 नहु मेवा कल्पे अने जो वेहु पठी उतखा तो वेहु चीज सेवी कल्पे नही ॥ ३५ ॥ तथा गोचरी
 गयेला साधुने आहार मल्यो ठे अने वर्षाव रद्दीरहीने वर्षतो होयतो वागमां, उपासरामां, दा
 केली जगामां, जाहनी नीचें एटली जगायें आधीने आहार खाइ जु पण आहारने घणो वख
 त राखी मूकवो नही तरत आरोगी पातरा पुठी एकठा वाधीने वर्षाव पढतो होय तोपण विवस
 उतेज उपासरामा आवहुं पण रात्रियें वाहेर रहेतां घणा दोप खजे ठे माटे रात्रें तो उपास
 राखी अजगुं रहेजुज नही ॥३६॥ एम वर्षावमां रहा साधु गृहस्थने घेर गोचरी गया थकाने
 रद्दीरही वर्षाव लाग्यो तो वागाविकमां अथवा उपासरे आवहु कल्पे ॥ ३७ ॥ परंतु
 गंगादिकस्थानके एक साधु अने एक साध्वीने एक स्थानके रहेहुं तथा एक साधु अने वे साध्वी
 तथा वे साधु अने एक साध्वी तथा वे साध्वी अने वे साधु ए चारे जांगायें एकठुं रहेहु नही
 कल्पे तथा पाचमें जागे वे साधु अने वे साध्वी होय तेमां एक वृद्ध साधु साध्वी होय तथा एक
 लघु साधु साध्वी होय अने जगा घणी मोकली होय जिहां सर्वलोक वेस्वता होय एवी जगामां
 रहेहुं कल्पे एवाज चार जांगा साधुने आविकानी सार्थे कहेवा तेमज वली एवाज चार जांगा सा
 ध्वीने आविकनी सार्थे कहेवा ॥ ३८ ॥ अने पूर्वोक्त पांचमें जागें एकठा रहेहुं कल्पे ॥ ३९ ॥
 आ यविरकल्पी साधु साध्वीने गोचरी तथा साधु साध्वीने एकत्र रहेवा संबधिनी
 तेरमी समाचारी जाणवी ॥ ४० ॥ वर्षावमां चोमासुं रहेला साधु अथवा साध्वीयें कोइ
 साधुना कहेला विना तेमना माटे अशनादिक चार आहार लाववा नही ॥ ४० ॥ ते शामाटे
 के तेनी इष्टा होय तो ते आहार खाय अने इष्टा न होय तो न खाय ते माटे कहेला विना

आहार लाववो नही ॥ ४१ ॥ ए पृथया विना वीजा साधुने माटे आहार नही लाववो ते
 संवधी चौदमी समाचारी जाणवी ॥ ४२ ॥ ॥ वर्षादिमां रवेला साधु साध्वीने जिहां सुधी न
 रीर नीजेसु होय तिहां सुधी अशनाविक चार आहार करवा नही ॥ ४३ ॥ एम शावास्ते
 फणुं ठे, के घणु करी सात ठेकाणा नीजेला रहे ठे, तेमां एक दाय, वीजी दायनी रेखा,
 नीजा नख, चौथी नखनी अणीउ, पांचमा खुंदारा, ठण नीचला होठ अने नीचली वाढीनी
 जगा, सातमा उपरला होठ अने उपरनी मुठो, ए सात स्थानक आला रहे ठे तिहां सुधी
 अशनावि चार आहार न करवा अने जेवारें जाणवामां आवे के ए साते ठेकाणा आला
 रखा नथी तवन सुकी गया ठे तेवारें चार आहार करवा ॥ ४३ ॥ आ शरीर आसु होय तेवारें
 आहार नही करवा सर्वधी पन्नरमी समाचारी जाणवी ॥ ४४ ॥ ॥ वर्षादि वरश्या यका,
 साधु साध्वीयोने सूक्ष्म आठ वस्तुने वारंवार सूत्र ज्ञानेकरी जाणवी अने चक्रुयें करी
 वेखवी, पहिलेदण करवी जोश्यें, तेना नाम कहे ठे एक प्राण सूक्ष्म, वीस्र पणक सूक्ष्म, त्रीस्र
 धीज सूक्ष्म, चौधु दरितसूक्ष्म, पाचस्र क्षुलसूक्ष्म, ठणुं कीढी प्रमुखना अंगसूक्ष्म, सातस्र कोली
 आवडा प्रमुखना घर सूक्ष्म अने आवसुं स्नेह सूक्ष्म, ए आवना नाम कह्या हवे एने उल
 खवा माटे विशेष खोलास्तो गुरु क्षिपना प्रभोत्तररूपें लखीयें ठेयें तिहा प्रथम प्राण एटले
 सूक्ष्म जीणा जीणा जंतुउ काला, नीला, राता, पीला अने धोला एवा पांच प्रकारना रग
 गला कुंधुया जीव थाय ठे, अणुधरी एवु एवु नाम ठे ए जीव एकस्थानके अणुचालता रहे,
 ज्ञानरहित वयस्य साधु साध्वीने नजरथी वेखाय नही माटे ते जीवोने साधु साध्वीयें
 वारंवार सूत्र साजलवे करी जाणता रहेसु, चक्रुयें करी देखतां रहेसु ए प्राण सूक्ष्म कह्या

॥ ४४ ॥ હવે શિષ્ય પૂછે છે, હું નગવન પળગ એટલે ફૂલણ સૂક્ષ્મ તે કોને કહીયે ? ગુરુ કહે
 છે ફાલી, લીલી, રાતી, પીલી અને ધોલી એવા પાંચ પ્રકારની ફૂલણ થાય છે, તે જીવો જે
 ચતુષ્મા પહે તે વસ્તુનાં રંગ જેવા વીઠામા આવી જાય ઠંડાસ્થને નજરે નહીં આવે માટે
 તેને પણ વારંવાર ઘેલતાં તપાસતા રહેવું, એ વીજી નીલ ફૂલ સૂક્ષ્મ કહી ॥ ૩ ॥ હવે
 પ્રીજા વીજ સૂક્ષ્મ કોને કહીયે ? ગુરુ કહે છે તે પળ કાલા, નીલા, ધોલા, પીલા અને રાતા
 એરોતે પાંચ પ્રકારના છે શાલ પ્રસુલના જેવા વર્ણવાલા થાય છે, તેપણ ઠંડાસ્થને જાણવામાં
 નહીં આવે માટે તેની પણ વારંવાર પહિલેદણ કરવી એ વીજ સૂક્ષ્મ કહ્યા ॥ ૩ ॥ હવે ચોથા
 દરિત સૂક્ષ્મ કોને કહીયે ? ગુરુ કહે છે કે દરિત એટલે નીલોત્રી સૂક્ષ્મ થાય છે । તે પણ પૂર્વોક્ત
 પાંચ રંગવાલી થાય છે તે દુષ્વીના રંગ સદૃશ હોય અને ઘણી જીણી વારીક હોય, તેને પણ
 સાધુ સાધ્વીયે ઘણીજ રુઢીરીતે દૃષ્ટી વહે જોઈને પહિલેદણ કરવી, એ દરિત સૂક્ષ્મ કહી ॥
 ॥ ૪ ॥ પાંચમાં ફૂલ સૂક્ષ્મ કોને કહીયે ? ગુરુ કહે છે એ પણ જીણા ફૂલ તે પૂર્વોક્ત કાલાથી
 માંમીને યાવત્ ધોલા પર્યંત પાંચ પ્રકારના થાય છે તે રુલના જેવા એટલે રુલનો જેવો રંગ
 થાય તેવા રંગવાલા થાય છે તે પણ જાણવામાં નહીં આવે, તેની પણ પહિલેદણ કરવી એ
 ફૂલ સૂક્ષ્મ કહ્યા ॥ ૫ ॥ હવે ઠાઠા અંમ સૂક્ષ્મ તે કોને કહીયે ? ગુરુ કહે છે તિહાં પ્રથમ
 મધુમાલ્વીનાં ફળાં, વીજાં કુજાતરાનાં ફળાં, ત્રીજાં કીઢીનાં ફળાં, ચોથાં ગિરોલીનાં ફળાં અને
 પાંચમાં કાર્કિમાનાં ફળાં એ સર્વ જીવોનાં ફળાં પણ સૂક્ષ્મ થાય છે, માટે એને વારં
 વાર જોવા અને પહિલેદણ કરવી એ અંમ સૂક્ષ્મ કહ્યા ॥ ૬ ॥ હવે સાતમાં ઘર સૂક્ષ્મ
 પણ પાંચ પ્રકારના છે; તે શિષ્યના પુઠવાથી ગુરુ કહે છે કે એકતો જૂમીમાં ગદડ્યા સ

रखा घर करेला होय ते, वीजा पाणी सुकाइ गया पठी पापही नूमि खपर पढे ते, त्रीजा विज
 धर, चौथा ताड प्रमुख वृक्षोना मूलमा न्दाना घर थाय ठे ते घर, अने पांचमां नमरानां
 घर ए पाचें प्रकारनां घरोंनी पहिलेवणा करवी ए घर सूक्ष्म कहा ॥ ४ ॥ ॥ हवे आठमो
 स्नेहसूक्ष्म ते कोने कहीये ? गुरु कहे ठे ए पाणी सूक्ष्म पण पांच प्रकारनो ठे, एकतो उसतुं
 पाणी, वीस्रु हेमारातु पाणी, त्रीस्रु धुदरि थाय ठे ते, चौथुं करातुं पाणी अने पांचसु मान
 प्रमुखनी अणी खपर जे पाणीनां विडु रवे ठे ते, ए पांच प्रकारतु पाणी ठे तेने पण ठसस्थे
 जाणीने पहिलेदु जोश्यें ए स्नेह सूक्ष्म कह्यो ॥ ७ ॥ ॥ ४५ ॥ ए आठ सूक्ष्म चीज आश्री
 शोलमी समाचारी जाणवी ॥ १६ ॥ ॥ हवे वर्षावमां चोमासु रवेला साधु साध्वीउने
 जेवारें शुद्धस्थोने घर गोचरी करवा आदार प्रमुख सेवाने माटे जातु होय तेवारें आ
 चार्य, उपाध्याय, यविर, प्रवर्तक, गणि, गणधर, गणावष्टेवक, तथा जेनी आज्ञामां
 चालता होश्ये तेमने पूढीने पठी जात पाणी प्रमुख सेवाने माटे जातु तेमने एम
 कहेतुं के हे जगवन् आपनी आज्ञा होय तो शुद्धस्थोने घर जात पाणी सेवाने वास्ते जात
 तेवारें ते पूर्वोक्त आचार्यांविको जो जवानी आज्ञा आपे तो जातु नदीकां जातु कल्पे नदी
 इहां शिष्य पूढे ठे के शा वास्ते ? गुरु कहे ठे के आचार्यांविक जे ठे ते उपश्रव टालवानां उ
 पाय जापो ठे जे ते साधु अमुक विद्या गया तेने घणो वसत केम लाग्यो ! एटला माटो ॥ ४६ ॥
 एवीज रीतें जो श्रीजिनचैस्यें दर्शन करवा जातु होय तथा उभेल नूमियें जातु होय अथवा
 वीजा कोइ पण कामने माटे जातु होय, गामोगाम विचरतु होय तोपण पूढ्या विना जातु नदी
 ॥ ४७ ॥ ॥ तथा चोमासु रवेला साधु साध्वीउने जो विगयनो आदार करवानी इहा होय

तो आचार्याधिकने पूठपा बिना विगय सेवी कइये नही माटे आचार्याधिकने पूठपु के से
 महाराज आपनी आज्ञा होय तो हु बूध प्रमुख विगय रहस्यना घरेथी लइ आवीने आहार
 कठं ? तेवारे आचार्याधिक कइ के अमुक प्रमाणवानी विगय लावीने आहार करजे
 इहां शिष्य आशका करे ठे के एमां आज्ञा सेवानुं छं प्रयोजन ठे । तेवारे गुरु उत्तर आपे ठे
 के विगयाधिक खावा के नही खावा, तेथी थता गुण तथा अवगुण ए सर्व आचार्याधिक
 जाये ठे माटे पूठपु जोइये ॥ ४० ॥ ॥ तथा चोमासामां कोइ साधु पोतानी आरोम्यता
 माटे ओपय करवानी चाहना राखता होय तो पण आचार्याधिकने पूठने ओपय करहु
 ॥ ४१ ॥ ॥ तथा चोमासामां कोइ साधु; सारु, कल्याणकारि, उपस्वरहित, धन्यकारि
 मगनिकहुं करनार, सोजावत तथा मदाप्रजाविक एहुं तप करवानी चाहना राखतो होय,
 तेथे पण आचार्याधिकने पूठने पठी ते तप करहुं ॥ ४२ ॥ ॥ तथा कोइ साधु अनसन
 करवानी चाहना राखतो होय, आत्माने धूपे जात पाणीने त्याग करी पावोपगमन स
 धारो प्रमुख करे, कालने वंठे नही, तेणे पण आचार्याधिकने पूठपा बिना करहुं नही एमज
 आहार करवो, ठसे जाहुं, मात्री परववची, सधाय ध्यान करहु, धर्मजागरणा करवी, काव
 स्सग प्रमुख करहुं ते सर्व आचार्याधिकने पूठने करहु परंतु आचार्याधिकने पूठपा बिना
 पूर्वोक्त कोइ पण काम करहु कइये नही ॥ ४३ ॥ ॥ ए वोदोरेवा प्रमुख जे कार्य करवां ते
 सर्व आचार्याधिकने पूठने करवा, ते संवधिनी सत्तरी समाचारी जाणवी ॥ ४४ ॥ ॥
 वर्षाकालमां पंजोसण करनि रहेला साधुठेने कोइ उपधी तपावची होय ताबडामां ना
 खवी होय तो पुते तिहां खबर राखवी पासे घेसहुं परंतु सबधिने साबडे जाणवीने गोचरीये

जातु नही, आहार करवो नही, चैत्ये जातु नही, उले जातु नही, सथाय करवी नही, काठ
 स्तग करवो नही, जो एटला काम करवां होय तो धीजा कोइ साधुने कहेतुं के हे आर्य ।
 मने गोचरीप्रमुख अमुक कार्य करुं ठे, माटे तमे अमारी उपधीनी निगा राखो तो दु गो
 चरी प्रमुखनु काम करुं तेवारें ते साधु कहे के हुं निगा राखीस तो गोचरीप्रमुख कार्य करतु
 करुपे पण कवापि ते कहे के महारे बीजां काम ठे तेथी देखी नही शकु तो पूर्वोक्त गोचरीप्रमुख
 करवी करुपे नही ॥ ५३ ॥ ए उपधि तावढे तपाववा संवधि अढारमी समाचारी जाण
 वी ॥ १७ ॥ ॥ वर्षावमां रहेला साधु साध्वीउने, एक हाथ ठंवी अने बोले नही एटले
 शब्द नकरे एवी वली मने नही, फरती काठी बाघेली एवा शय्या विना रहेतु करुपे नही
 जो एवा शय्यासन विना रहे तो कर्मवधनुं कारण थाय वली ते शय्यासनने वारंवार पढि
 जेदण करतु, तावढे नाखवो, पूजवो प्रमुख जो नकरे तो तेने चारित्रि पालतुं कुल्लेन थाजो
 ॥ ५३ ॥ अने ते शय्यासनने जे साधु तावढो प्रमुख आपे, पूजे ते साधु चारित्रि सुखें
 पालजो ॥ ५४ ॥ ए शय्या प्रमुख प्रदण करवानी उणीशमी समाचारी जाणवी ॥ १९ ॥
 चोमासामां रहेला साधु साध्वीउने उला मात्रानी प्रण जगाउ राखवी अने ते जगाउने पढि
 सेदवी परंतु सीयाला अने उनाजानी पेठे चोमासामां न रहेतु जोइयें इहां शिष्य पुढे ठे
 के शीयाला अने उनालाना विवसोनी पेठे चोमासामा शा वास्ते न करतु ? गुरु उत्तर कहे
 ठे के प्राय चोमासामां नीली वनस्पतिप्रमुख जीवो घणा क्यन्न थयेला होय ते माटे ते
 नाथी चोमासानो छुदो प्रकार कह्यो ॥ ५५ ॥ ए उला अने मात्रानी जगा पढिलेहण
 करवा संवधि वीक्षमी समाचारी जाणवी ॥ २० ॥ ॥ चोमासामां साधु साध्वीउने प्रण

मात्रा राखवा कइये तेमां एक तो वलाडुं, बीजो मात्रानो, बीजो खेल प्रमुखनो एव त्रण
 जाणवा ॥ ५६ ॥ ए त्रण मात्रा राखवा संबंधि एकवीशमी समाचारी जाणवी ॥ ५१ ॥
 पंजोसण करीने रहेला एवा साधु साध्वीउने, गायना केस जेवढा सूक्ष्म केस पण
 पोताना मस्तके राखवा नही केमके पाचमिनी रात्रे जो मस्तके केस रही जाय तो वंन
 थावे ते माटे जो कोइ अशक्त गिलान टाटियो होय तो तेणे ठरीथी मुंमो नाखवा, कतरणीथी
 कतरवा अने उत्सर्गमां तो लोच करवो तथा जो कतरवा होय तो पाठा पंवर पंवर विवसें
 कतरवा, गुरु मात्सी वन आपवो, महीने महीने सुर मुन करवो, लघु मात्सी प्रायश्चित्त वेवो, शुवान
 साधुने चार मासे लोच करवो, स्थविरने अने जर्जर थयेला साधुने चक्रुनो तेज राखवा
 माटे व महीने लोच करवो, अथवा थविर वर्षे वर्षे लोच अवश्य करे ॥ ५७ ॥ ए लोच करवा
 आश्री वावीशमी समाचारी जाणवी ॥ ५२ ॥ ॥ वर्षावमां चोमाहुं रहेला साधु साध्वीउने
 सवत्सरी थया पठी पहेला थयेलो कलह खमाववो पण क्रोध राखवो नही, जे कोइ
 निर्भय अने निर्भीथणी पंजोसण वीत्या पठी क्रोध करे, क्रोध राखे, ते अनाचारी ठे एम
 जाणवुं तेमने बीजा साधुउए कहेवुं के दे आर्य? तमे अयोग्य काम करो ठो एवुं कहेवाथी
 नही समजे अने पंजोसण वीत्या पठो कपाय खमावे नही तो जेम तंबोली सही गयेला
 पानने वाहेर कादाही फेंकी आपे ठे तेनी परें ते क्रोधी साधु साध्वीने पण सधमां देखी
 वाहेर कादाही मूकवो ॥ ५८ ॥ ए अधिकरणने नही थविरवा सबधि त्रेवीशमी समा
 चारी जाणवी ॥ ५३ ॥ ॥ वर्षाकालमां रहेला साधु साध्वीउने, जो पंजोसणना विवसोमां
 कलह थयो होय, कट्टुक बोलवु पठपुं होय, उद्वेग कबो होय तेवारें शिष्ये जइ रत्नाधिक

॥ १३०० ॥
 आचाय प्रमुखन खमावतु अन आचाय प्रमुख शिथने खमावतु ॥ अथाग्रथ ॥ १३०० ॥
 ए रीते पोते खमहुं, वीजाने खमावतु, पोते उपशम करवो, वीजाने उपशम कराववो, घणा
 प्रकारे करी रागद्वेपरहित थाहुं, जे क्रोधादिकने उपशमावजो ते ज्ञानादिकनो आराधक यज्ञो
 अने जे क्रोधादिकने नही उपशमावजो ते ज्ञानादिकनो विराधक यज्ञो, एहुं जाणीने निश्चये
 पोते उपशम करवो, जगवान् ए उपशमनेज सार पदार्थ कहे ठे माटे हे शिष्य उपशम अ
 वश्य अंगीकार करवो ॥ ५ए ॥ ॥ ए परस्पर स्वमत खामणा करवा सवधिनी चोवीशमी
 समाचारी जाणवी ॥ ५४ ॥ ॥ इहां पाच समिति, प्रण शुषि अने चार कयायोना दृष्टांत
 कहेवा ॥ साधु साध्वीये चोमासामां वली विशेषें करीने पांच समिति आविक पालवी
 तिहां प्रथम इरिया समिति पालवा आश्री वरवत्त मुनिनो दृष्टांत कहे ठे एक दिवस इडम
 द्वाराजे पोतानी सनामां कष्टुं के आज नरत क्षेत्रमां वरवत्त मुनि समान कोइ इरिया समि
 तिनो पालवावालो नथी एवी इडना मुखथी वरवत्त मुनिनी प्रशसा यथेली सांजलीने
 कोइक देव परीक्षा करवा सारु आष्यो तेणे दार्थीनु रूप करी सुढमां पकडीने मुनिने आका
 शमां ठगाल्यो अने देवमायाथी जमीन उपर न्दानी वणी मेढकीड विकुर्षी
 तेवारें मुनि आकाशथी नीचे पढता विचार करवा जाग्या के मने तो मरवाहुं अय नथी
 पण आ जीणी जीणी मेढकीड महारा शरीरना पहवाथी मरण पामजो, तेनी विराधना
 यज्ञो, एहु जाणीने आकाशथी पढता थकां पण उंघाथी जमीन पूजवा लाग्या ते देखी देवताए
 जाण्युं के धन्य ठे एने जे एवी रीते जीव विराधनाथी वीये ठे पढी ते देवता प्रगट थइने
 साधुनी साथे अपराध खमावी नमस्कार करीने पोताने स्थानके गयो इति इरिया समितौ

॥ १ ॥ ॥ दूबे जापासमिति उपर सगत साधुनो दृष्टांत कहे ठे जे नगरमां
 गत साधु वृत्ता ते नगरनी धादेर कोइ बैरीराजायें सेन्या लइ आचीने नगरने वींटी लीधो,
 वारें सगत साधु नगरमांधी निकट्तीने वादेर आब्या, तेने शुनुनी फोजवालायें पुठपुं के
 साधु नगरनी मांदेली कोरे केटलिक फोज ठे ? तेवारें साधु घोळ्या के घणो सांजल्यो काने,
 णो जोयो आंख्योथी (चकुरथी), नदी वेळ्यो सर्वे सांजल्यो, नदी सुण्यो सर्वे वींगो, एवी रीते
 ल्यो वली पण ज्यारें ज्यारें ते पूढे त्यारें वारंवार एमज बोलवा लाभ्यो, तेवारें सेन्याना
 कें जाण्युं जे आ जली जलीने घबेळो घइ गयो ठे, एम विचारी मूकी वीधो ए धीजी नापा
 मिति उपर दृष्टांत कह्यो ॥ २ ॥ ॥ दूबे व्रीजी एपणासमितिमां नदीपेणनो दृष्टांत कहे
 वसुदेवजीनो जीव पूर्वला भवमां नदीपेण वृत्तो, तेणे ग्लानीनी वैयावच्च करवानो अ
 प्रह कस्यो वृत्तो पोते ठेठे ठेठे पारण्यु करे तेनी इई प्रशसा करी, तेवारें कोइक देवे आवी
 तिसारना रोगवालो साधु बनावीने नदीपेण पासे मोकल्यो नदीपेण तेना सारु पाणी
 वा गयो ते देवतायें अष्टद करी आयुं, नदीपेणे लीधुं नदी, एवी रीते एपणा सोधी
 ग्लानने खाघे वेसाठ्युं, ग्लाने तेने अष्टवीये खरबपु, देवे स्तुति करी ए कथा आ
 त श्रीनेमिसर जगवानना वरिप्रमां लखाइ गइ ठे इति एपणा समिति दृष्टांत ॥ ३ ॥
 ते आदनादि पढिलेदूण करवानी चोथी समितिमां सोमिज साधुनो दृष्टांत कहेठे एक
 वस साधु विदार करीने कोइ गामें आब्या तिहां विवस केटलो ठे एवी धारावर लखार ॥

ઈએ પહિલેહણ કરી, ગુરુયે સોમિલસાધુને કહ્યું કે ! તું પણ પહિલેહણ કર સોમિલ વોલ્યો
 હજી હમણાતો પહિલેહણ કરી છે તો હવે એટલામા થું કાંઈ સર્પ ઇંસીગયો છે ? એવું ઝલઝ
 વચન વોલ્યો પઠી જેવારે પ્રજાતે પહિલેહણ કરી તેવારે ગુહામાંહે પાતરા વાંધેલા હતા તેમાંથી
 કોઈ વેવપ્રયોગથી સર્પ નિકલ્યો વીગે તેથી વીક પામીને ગુરુપાસે આવી કહેવા લાગ્યો
 મહારાજ સર્પ નિકલ્યો, તેવારે ગુરુ વોલ્યા તુ ઝલઝ વચન શામાટે વોલ્યો ? હે વત્સ એવા
 રચન તાહારે આજ પઠી યોલવા નહી પહિલેહણ કરવામાં તો ઘણીજ નિર્કારા છે પઠી તે
 સાધુયે એમો અનિમ્મદ્ લીધો જે આજથી સર્વ સાધુર્જના વન હુ પહિલેહીશ, સર્વને હુ હાથ આ
 પીશ, એવો અનિમ્મદ્ પાલતાં તે સાધુયે ઘણા કર્મ કસ્યા इति आवाहनं મનિક્ષેપણસમિતિ
 દ્રષ્ટાંત ॥ ૪ ॥ ॥ હવે ઉચાર પ્રશ્રવણ સમિતિમાં સુવ્રતાચાર્યનો દ્રષ્ટાંત કહે છે સુવ્રતાચાર્યનો
 એક લઘુ શિષ્ય હતો તેને ગુરુયે કહ્યું, ધરે માંમલા કર; તોપણ તેણે માંમલા કીધા નહી
 અને કહેવા લાગ્યો થું વાહારે ઝટકા વેગળે કે ? પઠી રાત્રિયે વાહેર માંમલું પરતવવા ગયો
 તેને તિહાં કોઈક વેવે આવી ઝટનુ રૂપ કરીને વીવરાબ્યો અને વોલ્યો, ધરે આ ગઢમાં એક
 સાધુ પણ મમલ કસ્યા વિના માત્રા પ્રમુલ્ય કરે નહી પઠી વલી એક કિવસ મમલ વીગે નહી
 અને રાત્રે માત્રાનો ઘણી વાધા થઈ પણ પરતે નહી તેવારે વેવતાયે ઝયોત કલ્યો પઠી તે
 શિષ્યે જગા જોડને માત્રા પરતવી તેમણે જે કોઈ મમલ વેલી પરતવણા કરજો તેને વેવતા સ
 હાય આપજો એવો નિશ્ચયકરી હુલ્લક પણ પારિવારિયા સમિતિમાં સાવધાન થયો એ પારિવા
 યણિયા સમિતિનો દ્રષ્ટાંત કહ્યો ॥ ૫ ॥ એ પાંચ સમિતિ સાધુયે ચોમાસામા વિગેપ પાલવી ॥
 હવે મનગુપ્તિ ઘર કોંકુણ સાધુને કાઝસ્સગમાં ઘણી વેર જાગી તેને ગુરુયે પુઝથુ ઘણો વચત

केम लाग्यो ? साधु बोल्थो, जीववया ध्यायी, गुरु बोल्थ्या केवी जीववया ध्यायी ? साधु बोल्थ्या
 मद्दारा घरमा ठोकरा आलछुं ठे ते सुद निवानाविक कररो नदी तो धान थोढो नीपजरो,
 तेथी डखी थरो, गुरुयें कसुं तमे सावय चिंतयु माटे मिष्टामि झुकुह यो साधु पण मिष्टामि
 झुकुह वेत्तो दबो ॥ इति मनगुप्ति दृष्टांत ॥ १ ॥ ॥ हवे वचनगुप्ति उपर गुणवत्त साधुनो
 दृष्टांत कहे ठे गुणवत्त साधु; एक विवत्त पोतानी ससारसंबंधि धनवती नामे माताने ववा
 ववा जातो दत्तो; रस्तामां चोर मल्या, तेथे साधुने पकळ्यो अने कहेवा लाग्या अरे साधु !
 आ रस्ताथी जान आवरो तेनी आगल दु अमारु नाम लक्ष्म नदी जे आ ठेकाणें चोरो रवे
 ठे साधुयें कसुं हुंतो बोलीश नदी तेवारें चोरोये तेने ठोढी मूष्यो, ते पोताने स्थानके जइ
 पोताना कुटुंवने ववावीने फरी तेवोज जाननी साथे तेहज मार्गे आब्यो तेवारें चोरोये जान जुंटी
 लीधी अने वली बोलवा लाग्या के जूठ आ साधु कहेवो सत्यवावी ठे के पोताना घरना माणसो
 आगल पण चोर रस्तामां येवा ठे एंठुं कसुं नदी ते वचन साधुनी मातायें सांजळ्यु; तेवारें
 महाडुख करती थकी साधुने कहेवा लागी के अरे छुट ! तें तादारे हाथे चोरोने माल
 जुटावी वीधो; तुं केम प्रथमथी बोल्थो नदी ! पढी साधुने घणो कष्ट यत्तो देखीने चोरोयें जुटेछुं
 धन सर्व पाबु थापी वीधु; तेवारें जानवाला सर्व सुशी यया पण साधु बोल्थो नदी, ए वचन
 गुप्ति उपर कथा कही ॥ ३ ॥ श्रीजी कायगुप्ति उपर अर्द्धन्नक साधुनी कथा कहे ठे अर्द्धन्नक साधु,
 विदार करतो कोइ स्थानके पालो वहेतो देखीने विचारवा लाग्यो के जो दु आ सालमा पग
 वेइश तो जीवविराधना थारो माटे फुवको मारीने आदीथी निकली जाउं एउ चितवी घलाग
 १

दुखी थयो तेवारें देवतार्यें आवी कसु के आगल हवे तमारे एम कोझारें पण करवु नही, जो
 कवापि जीव मरे तो पण ए केवलीनी आझा ठे माटे उत्तरीने जावु पण कुवको मारीने जावुं
 नही इति कायशुसिद्धांत ॥ ३ ॥ ॥ हवे वली आ पंजोसण आव्या थकां सर्वनी साथे ख
 मत स्वामणा करवा, कारणके स्वमतस्वामणा करवा विना पढिकमणाविक क्रिया करवी सूजे
 नही माटे जो कोझनी सार्यें मद्दोतो वैर होय तो पण उवाझाजानी पेरे स्वमावुं जेम चपान
 गरीमां कुमारनवी नामा एक सोनार रहे ठे ते जन्मथी स्त्रीनो लोलुपी ठे, धन आपीने मद्दा
 स्वरूपवाली पाचशे स्त्रीजि परएयो ठे एक विवस ते, दासा अने प्रदासा ए वे देवीयोने वेखी
 तेनुं स्वरूप जोइ मोहित थयो, तेथी देवीयोने कसुं के तमे मद्दारीसार्यें जोग करो देवीयो वोजी
 तुं पंचशेल पर्वत द्वीपे आवजे तो अमारे जोगयोग्य दोझ एहुं कह्निने देवीयो पोताने स्था
 नके गइ सोनारे गममां आवी पढह वजडाव्यो के जे कोइ मुजने पंचशेलद्वीपे लइ जाय तेने
 इ कोड सोनामोरो आपु ते सांजली एक वृद्ध खलासी (नावनो खेढनार) इव्यनो लोनी
 ठे तेपो जाणुं घरना माणसो इव्यतो स्वाशे एहुं विचारी वोव्यो के इ लइ जइश पडी वेहु ज
 दाजमां वेग जहाज चाखुं आगल जतां एक वढवृद्ध आथ्यो तेवारें नावळ्यो वोव्यो आ
 वढनी उपर तु चढी जाजे अने हुतो आहीआ जहाज पाणीना चक्रमां वूढशे तेनी साथे फू
 वीने मरीश पण तु वढ उपर वेशी रहेजे, रात्रना नारंद पंखी आवशे तेना पगोमां तद्दारा
 शरीरने वांधी मूकजे, ते पंचशेल द्वीपमा चूगवा जाशे तिहां तने मूकी वेशे पडी तुं तिहा
 वंधनमुक्त थइ दासा प्रदासा देवीज्नी पासे जाजे एहुं कसुं एटलामा ते वाहण वढनी पासें
 आथ्युं, सोनार वढ उपर चढ्यो अने जहाज नांगी पढथुं, नावळ्यो मरण पास्यो, सोनार नि

હાંથી નારેન પંચીના પગમાં વંધાડને હાસા પ્રદાસાની પાસેં ગયો, તેની આગલ જોગ જોગવવા માટે યાચના કરી, વેવીઝ વોલી આ તદારી અણુઢ વેહુ ઠે તે વેહુથી અમે જોગ કરીયેં નહીં તેવારેં તે વેવીચોયેં ફરી તેને ઘપાનગરીમાં મૂક્યો અને કણું કે જે હમણા અમારો વેવપતિ ઠે તે ઘવસેં તિહાં ઠું મરણ પામીને તે વેવની શય્યામાં ઘપજને તો તદારુ કામ થયો તેવારેં સોનાર પણ કાઠ ઘાલીને અજ્ઞાનકટ કરી મરવા લાગ્યો તે અવસરમાં તે સોનારનો મિત્ર નાગિલનામા આવક હતો તે ઘોભ્યો, અરે ઠું આવીરિતે મરવાઠું મકર આ પ્રકારેં વેવીઝને માટે મરઠું યોગ્ય નથી તો પણ તેણે માન્યું નહીં કાણમાં ઘલી મરણ પામીને હાસા પ્રદાસાના ધ્યાનથી તેમ નો પતિ વેવ થયો અને તેઝની સાયેં જોગ જોગવતો રહે ઠે એકવિવસ ઇસ્મદારાજ, સર્વ વેવ વેવી સહિત નવીશ્વરદીપેં વેવયાત્રાયેં જવાને માટે તયાર થયા, તેવારેં હાસા પ્રદાસાનો પતિ જે વેવ ઠે તેની ઘપર એવો હુકુમ આપ્યો કે ઠું સર્વ વેવોની આગલ મૃદગ વજાવતો ચાલજે તે વારેં, હાસા પ્રદાસાયેં તે વેવના ગલામાં મૃદગ નાભ્યો, વેવેં તે મૃદગ પોતાના ગલામાથી કાઢા હીને પેંકી વીધો અને કણું કે હુ મૃદગ વજાવીશ નહીં એટલામાં તો ફરી તે મૃદગ તેના ગ લામાં આવી ઘાલી ગયું, ફરી વેવે પેંકી વીધો, એમ વે ઘ્રણવાર કણું ત્યારેં હાસા પ્રદાસા વોલી અમારા જરતારની એજ મર્યાવા ઠે કે મૃદગ વજાબ્યા વિના તે હૂટેજ નહીં “હાસા પ્રદા સાનો મૃદગ ગલામાં પચ્યો તે વજાવે નૂટકો” એવી લોકમાં પણ કહેવત ઠે હવે એ વિષુ ન્માલી વેવ હાસાપ્રદાસાસહિત મૃદગ વજાવતો આગલ ચાલે ઠે તિહાં મહર્ધિક વેવોને વેહીને પોતાના જવની નિવા કરે ઠે એટલામાં નાગિલ શ્રાવકનો જીવ વારમાં વેવલોકમાં ઘપ્યો ઠે, તે પણ તિહાં આપ્યો અને વિષુન્માલીને કહેવા લાગ્યો કે અરે ઠું મને ઝંઝલે ઠે કે નથી ઝંઝ

રયતો ? તેવારે દેવે ઉપયોગ આપીને કહ્યું કે હા મહારા મિત્ર નાગિલ તૈં ઘણો એ મને વજ્યો
પણ હુ તુછ ઝોગને માટે વ્યર્થ મનુષ્ય જન્મ ગમાવીને આવા પુણ્યહીન દેવોમાં આવી ઉપન્યો
હું તો હવે મદારે છુ કરહું ! તેવારે નાગિલ બોલ્યો તુ ગોશીવિંચવનની શ્રીમદ્વાવીસ્વામીની પ્ર
તિમા ઘનાવીને તેની પૂજા કર કે જેથકી તને સમકેતની પ્રાપ્તિ ધાય પઠી તે વિદ્યુન્માલીયે
પણ તેમજ શ્રીમદ્વાવીરજીની પ્રતિમા ઘનાવીને કેટલાએક કાલ પર્યંત પૂજી ઠેવટ પોતાનુ અ
વ્યાપુષ્ય રહ્યું જાણ્યું; તેવારે પ્રતિમાને પેટીમા નાસીને જહાજોવાલા લોકોની જહાજો અટકી
રહી હતી તે દેવતાયેં દેવ પ્રયોગથી કાઢાહી આપી અને તેમને પેટી સોંપીને કહ્યું કે આ
પેટીમાં શ્રીદેવાધિવેવની પ્રતિમા છે તે તમે વીતજય પાટણમાં જડને ઉઘાડ રાજાને આપજો
તેવારે જહાજના લોકોયે તે પેટી લાવીને ઉઘાડરાજાની સન્નામા મૂકીને કહ્યું કે આ શ્રીદેવા
ધિવેવની પ્રતિમા છે તમોને કોડે દેવતાયેં મોકલો છે તે ભ્યો તેવારે રાજાયેં જાણ્યું જે દેવાધિ
દેવ તો બ્રહ્માનુ નામ છે માટે બ્રહ્માનુ નામ લડને ઉઘાડવા લાગ્યા તો પણ ઘઘહી નહીં એ
મજ વલી વિષ્ણુના નામથી પણ ઘઘહી નહીં, મહેશ્વરના નામથી પણ ઘઘહી નહીં, રા
જાને ઝોજનનો વેલા વીતી ગડ પણ પેટી ઘઘહી નહીં તેવારે રાજાની રાણી પ્રજાવતી બોલી
જે “ દેવાધિવેવ શ્રીઅરિહંત વીતરાગ દેવ હોય તો પેટા ઘઘહજો ” એહું કહેવાથી પેટી ઘઘહી
પઠી તેમાથી પ્રતિમા નિકળી તે લડ દેરાસરમાં ધાપન કરી તેને પ્રજાવતી રાણી શ્રાવિકા ઠે
તે નિત્ય પૂજે છે એક વિવસ પ્રજાવતી રાણીયેં પૂજાના શ્વેતવસ્ત્ર વાસીના હાથે મગાવ્યા વાસી
૮ લાગી આવ્યા પણ રાણીયેં પોતાની દુષ્ટીની વ્રમતાથી લાલ વસ્ત્ર જાણ્યા, તેથી વાસી સાથે
જડવા લાગી પણ થોહી વાર પઠી વલી તેજ વસ્ત્રને શ્વેત વીઠા તેવારે જાણ્યું જે હવે મહારુ આ

पुण्य शेष ठ मदीनानुं रणुं ठे ते माटे राजाने जइ कसुं के मने आझा आपो तो दु वीक्षा
 छेउं राजा धोळ्यो लुं वेवलोक जाय तेवारें अने महारे कष्टनी वेला आवे तेवारें आवी सांनि
 ध्य करवानु कबुल करे तो आझा आपु ते वात प्रजावतीयें मानी पढी राजायें आझा
 आपी प्रजावतीयें वीक्षा लीधी, सयम पाली आपुव्य पूरण करी वेवलोक गइ तिदांथी आवी यो
 गीनुं रूप करीने राजाने अमृतफल वेखाढी जंगलमां लइगइ तिदां घणा योगीयो वेठा दता ते रा
 जाने मारवा ठठथा राजायें धीक पामीने देवताने याव कस्यो तेवारें देवे आवी राजाने तिदांथी उ
 पाढी साधुं पसे मूक्यो, राजायें जाणुं जगतमां खरा आधारचूततो एज ठे पढी तेमनी पामेथी
 आवकना व्रत लइ आवक थयो दवे पूर्वली श्रीवर्द्धमान स्वामीनी प्रतिमाने प्रजावती राणी
 वीक्षा छेती वस्ते वेववचा वासीने पूजवानु कढी गइ दती ते प्रमाणे ते वासी नित्य प्रत्ये
 पूजा करे ठे एक विवस कोइ गंधार नामे आवक सर्व गामोना वेरासर वाववाने निकळ्यो ठे ते
 वीतनय पाटण आब्यो, तेथे ते प्रतिमाने पूजी, तिदां ते गंधार आवक अजारी थयो तेनी
 वेववचा वासीयें चाकरी करी तेथी आवकने रोग मटी गयो अने निरोगी ययो तेथे उपकार कर
 वावाली वेववचा वासीने वे गोलीउं आपीने कसुं के आ वे गोलीमांथी एक गोली खा
 वाथी महास्वरूपवाली थइअ अने बीजी गोली खावाथी जे मनमा चादीश ते पुरुष वश थइ
 जाये, एवुं कहीने गंधार आवक जतो रह्यो पढी वेववचायें पढेली गोली खाथी तेथी विष्य
 रूप थयु तेथे करी सुवर्णमुलिका एवु नाम वासीनुं पढी गधुं वलीं बीजी गोली खाथी अने चमप्र
 योतन राजा स्त्रीयो नो लोसुपी ठे तेने मनमां चाहीने धास्यो जे मारो चमप्रयोतन राजा नर
 तार होजो तेवारें मुटिकाना अधिष्ठायिक देवे यक्षायणीमां आवी चमप्रयोतन राजानी आगल

वासीनु रूप वर्णन करी राजाने वासीउपर रागी करी गयो, पठी राजा अनलगिरि हाथीनी उ
पर सारी करीने तिहां गयो, तिहां वासीने बोलावी, तेवारें वासी बोली, हुतो प्रतिमा विना
आबुं नही तेगारें चमप्रद्योतन राजा फरी पाठो उक्कयणीयें आवीने ते प्रतिमा सरखी बीजी
प्रतिमा करापी तेने लझे वली वीतनय पाटण जझे ते नवी प्रतिमा तिहां राखीने देवे
वीनेली प्रतिमाने वासीसहित लझे उक्कयणीयें चाल्यो आब्यो हवे प्रजातें उवायी राजायें
पोताना हाथीउंना मद उत्तरी गया देखीने जाएयु जे अनलगिरि हाथीनी उपर चढीने चम
प्रद्योतन राजा आब्यो हुतो, ते वली सुवर्णशुलिका वासी अने प्रतिमा लझे जतो रह्यो
एबु जाएलाने ऋषसहित वश मुगुटवइ राजाउने साथें लझे उक्कयणी नगरी सदासु चाल्यो
मार्गमां जेतलमेर ब्रह्मसर पासं आब्यो, पण मार्गमां पाणी पीवाने मले नही तेथी विलखो
थयो यको राजायें चित्तापूर्वक प्रजावती देवीने याद कखो तेवारें तेणें आवीने तिहां अखुट
पाणी करी वीधु ते स्थानकें पुष्करज प्रमुख घणा तलावो अखुट पाणी वाला थया एवीरीतें
उवायिराजए सेना लझे उक्कयणीनी सीमामा आवीने मेरा वीधा अने चमप्रद्योतन उपर द्रुत
मोठली कहेरराख्यु के वासी पाठी नही थापे तो जले तुं राखजे परंतु अमारी प्रतिमाजी
अमोने पाठी आप एवी मागणी करी, पण चमप्रद्योतन राजायें प्रतिमाजी वीधी नही अने
चौद वीना मुगुटवइ राजा साथे लझे उवायी राजाने सासु लढवा आब्यो, तेवारें तिहां
अनलगिरि हाथी विना लढाइ करवानो ठेराव कखो, तोपण चमप्रद्योतन प्रतिज्ञा तोढीने
अनलगिरि हाथी उपर चढीने सयाममा आब्यो, पठी मांढोमाहे युद्ध करता चमप्रद्योतन
हारी गयो तेने अनलगिरि हाथी उपरथी उत्तारी नीचे नाखी म्हाारी वासीनो जरतार चमप्र

યોતન છે એવીરીતનો માંન તેની જલાટમાં વેંડને ઘડાયીરાજા પ્રતિમા સેવા લાગ્યો તો પ્રાતિમા
 તિહાથી ઘટે નહીં એટલામાં આકાશવાણી થઈ જે, પ્રતિમા જઈ જાસો નહીં, કારણકે વીત
 નય નગરમાં ધૂળનો કોટ પહવાવાલો છે તેવારે પ્રતિમાને તિહાંજ રાહી પોતે ચમપ્રયોતનને
 ઘાંધી જડને ચાલતો થયો માર્ગમાં પંચસણ પર્વે શ્રાવ્યા ઘડાયીરાજાએ તિહાં પહાવ કસ્યો,
 પંચસણ કસ્યા, ઇચ્છાઈ મહોત્સવ કસ્યા, પોતે ઇપવાસ કસ્યો રસોઈ કરનારાડને કસું કે ઘંમપ્ર
 યોતનને જે રુચે તે રસોઈ કરી જમાઈજો એડુ કહીને ઘડાયીરાજા પોતાની જિનપૂજાવિક
 કરણીમાં પ્રવર્ત થઈ ગયો, રસોઈ કરનારે ચમપ્રયોતનને પૂઠું કે આપના સારુ કેવી રસોઈ
 વનાડુ ? ચમપ્રયોતન ઘોલ્યો જે ઘડાયી કહે તે વનાવો, રસોઈયે કસું તેમણે તો આજ પછું
 સણ પર્વ છે માટે ઇપવાસ કસ્યો છે તે સાંજી ચમપ્રયોતને વિચારું જે આજ એણે મને જહેર
 આપવાનો વિચાર રાહ્યો છે તેમાટે જુદી જુદી રસોઈ કરાવે છે એવા નયથી ઘોલ્યો જે હુ પણ
 આજ ઇપવાસ કરીશ, ઘડાયી રાજા અમારો સાધર્મી જાડ છે, અમેપણ એજ ધર્મ પાળીયે ઠેયે
 એડું રસોઈ કરનારે જડ ઘડાયી રાજાને કસું તેવારે ઘડાયીયે જાણું જે એ ધૂર્તતાથી ઘોલ્યો છે સ્વરો
 તો પણ મહારોતો સાધર્મી થયો માટે એને સમાવ્યા વિના પહિકમણ કરું સુજે નહીં એડું
 જાણી ચમપ્રયોતનન ઘડીલાનામાંથી કદાહાવી પોતાની પાસે ઘોલાવી તેના જલાટે સોનાનો
 પટ ઘડાવી સ્વમતસ્થામણ કરી સત્કાર આપીને પાઠો અયવતી નગરીયે મોકલી વીધો એવી
 રીતે ઘીજા નયજીવોયે પણ ઘડાયી રાજાની પેરે સમાવડુ; ક્રોધનો ત્યાગ કરવો કે જે થકી
 આરાધકપણ થાય ॥ વલીજો અપરાધ કરીને સમાવે નહીં તો અનર્થની વૃદ્ધિ થાય તેની ઇપર
 દર્શાત કહે છે એક ગામમા કોઈક કુંજાર નાંખાનું ગાંઠું જરીને વેચવા શ્રાવ્યો તેવારે તેનો

एक बलब लेवा सारु गामना घूर्त्ते लोक बोल्या छूउ आ एक बलबनी गाढी चाले ठे एहु
 बीजा लोकोये पण सांन्धुं अने गाढावासे जाएषु जे आ डुष्ट लोको मद्दारी एक बलब
 खोस्ती लेवानो उपाय करे ठे माटे ए प्रत्यक्ष चोर ठे केमके मद्दारा तो वे बलब ठे तेने दुपा
 बीने ए लोको एक बलब कहे ठे, माटे कपटी ठे एमचित्तवीते कुंजार पोताना ठामढा वेचवामां
 एकचित्ते तत्पर थइ गयो तेवारें बलबीयाने घूर्त्ते लइ गया पढी कुंजार जेवारें वासए वेची
 तयार थयो तेवारें जोवा मांम्भु तो एक बलब दीतो नद्दी पढी घणी हांको मारी के अरे मद्दारी
 बलब कोण लइ गयो ।' तेने लोको कहेवा लाग्या के अमेतो एकज बलबनी गाढी साजली
 हत्ती ते साजली कुंजार घणु डुख करवा लाग्यो ठेवट निराश थइने पोताने स्थानके जतो
 रह्यो पण क्रोध करीने सात वर्ष लगण खेत्तखलां बाब्यां, एकवा कोइ यक्की यात्रामां गामना
 लोको एकठा थया ठे, ते वखत गामना लोकोये पढह वजाब्यो के जे अमारा धानना खेत्र
 वासे ठे ते प्रगट थाउ ते साजली कुंजार पोतानो वेप बलबीने बोळ्यो के जेनी एक
 बलबनी गाढी तमे बीठी हत्ती ते तमारो धान वासे ठे तेवारें लोकोयें जाएषु जे एनी गा
 ढीनो बलबीउ आपणा लोकोये लीधेलो ठे ते वेप बलबीने बोले ठे, माटे हवे एनो बल
 बीउ आपी यो नद्दी तो फरी धान बालझो, पढी कुंजारने बलबीयो आपीने सर्व लोकोयें
 अपराध खमाब्यो तेमाटे प्रथम वनता सुधी अपराधतो करवोज नद्दी एबीज टेव राखवी
 परंतु कवापि थइ जाय तो तरत स्वमतस्वामणा करी अपराधनी क्रमा मागी लेवी, के जेष्ठी
 कोइ अनर्थ थाय नद्दी ए क्रोध उपर कुंजारनो दृष्टांत ॥ १ ॥ ॥ हवे जे पंखुसणमां क्रो
 धनो त्याग नद्दी करे तेने जेम सबेला पानने वादेर कद्दाहीने फेंकी आपीयें ठेयें तेनी पेटें

मधयी वादेर कदाही मूकवो, तेना उपर दृष्टांत कहे ठे एक खेडा गामनो रदेवासी कोइ
 ब्राह्मण हुतो, ते खेतीनो धयो करे, तेनो इल खेडवामां वलव हांकतां दाकता गलीयो थइ
 जेसी गयो, तेने उगाढवाना घणा प्रयत्न कखां पराणानी मार आपी, पाटुयें माखो तो पण
 उनीने जाने नही, तेवारें ब्राह्मण रीसैं धमथमतो ते वलवनी उपर खेत्रना ठेफा नाखवा
 लाग्यो ते ठेफा नाखतां नाखतां वलव आखो ठकाइ गयो, कदर्थनाथी ते वलवनुं श्वास रु
 धाणु तेथी मरण पाम्यो ब्राह्मणने गोइत्यानुं पाप लागुं, ब्राह्मणो महापुरुषोनी पासेथी प्राय
 भित्त लेवा मायु कसु के गोइत्यानो रदन आपो, महापुरुषोयें कसुं ताहारो क्रोध उतख्यो के
 नथी उतख्यो ? ब्राह्मण बोल्थो हमणा वलवने देखु तो मारी नाखु तेवारें महापुरुषोए कसुं
 के था पापीनें शो रदन आपीयें के जेथी ए सुइ थाय एतो अमुइ ठे एतु कही न्यात बादार
 कदाही मूक्यो एवीरीतें साधुपण जे क्रोधने त्यागे नही तो तेनें सव बादार करी मूकवो ॥
 हवे पोताथी अपराध थयो होय तो मृगावतीनी परें खमाववो पोतानुं मन सुइ करीने
 मिष्टामिडुक्कं देवो ते कया कहे ठे एक क्वित श्रीमहावीरस्वामी कोसवी नगरी समो
 सखा, तिहां चड ने सूर्य वे मूल विमाने वाववा आब्या, चवनवाला, मृगावती प्रमुख तिहां
 वेठी हुती, तेमां चवनवाला तो सूर्य अस्त थतो जाणी तिदाथी उठी पोताने उपासरे
 आबी अने मृगावती तो जगवाननी वेशनामां मोहित थइ थकी तिदाज वेशी रही, पठी
 सूर्य ने चड जेवारें पोताने स्थानकें गया तेवारें अंधकार थइ रह्यो तिहां मृगावतीयें चवनाने
 बीगो नही तेथी एकलीज जय पामती उपासरे आबी तिहां इरियावदि पढिक्कमि चवनवा
 लाने नमती थकी, पगचपी करती थकी कहेवा लागी के दे स्वामिनी ? हु रात्रनी एकली

इहा आवी एथी दु अणराधणी थइ माटे आप मद्दारो ए आपराध खमजो, तेने चवनायें
 कसुं हे नइ ? तू उत्तम कुजनी उपनी ठो माटे तारे एम न करु मृगावतीयें कसुं हवे दुं
 एम केनारें पण कठं नही एउ कहेती वारंवार चवनवालाने पगे लागती शुद्ध मनथी खमा
 वती थकी तत्पर रहेलीने केवलज्ञान उपजी गयुं अने चवनाने तो चपी करावतां निडा आवी
 गइ एवामां अथकारने विपे सर्प आवतो जाणीने मृगावतीयें चवनानो हाथ उपाहीने
 सथारा उपर मूफ्यो, तेवारें चवना जायत थइने पूठवा लागी के मद्दारो हाथ कोणे उपाख्यो,
 तेने मृगावतीयें कसुं सर्पनो सघटो थवाने लीधे में तमारो हाथ उंचो राख्यो, चवनायें पूठयु
 एवा अथकारमा सर्प आवतो तमारा जाणवामा केवीरीतें आख्यो ? मृगावतीयें कसु आपना
 प्रतापथी ' चवनायें कसु, शुं ' तमोने केवलज्ञान उपन्यु ठे ? मृगावती बोली आपनी रुपायी
 तेवारें चवनायें जाणुं जे, अरे में केवलीनी आशातना करी एउ चितवीने वारंवार खमा
 वती खमावती मिष्टामिष्टकड वेती वेती, तेपण केवलज्ञान पामी ॥ एवीरीतें नव्यजीवोये
 मिष्टामिष्टकड देवो परंतु कुनार अने चेलानी पेरे नही करु ते कथा कहे ठे जेम एक
 जगु शिष्य हतो त कुंनारनां नामा तावहे सूके तेने कांकरा मारे, ते जोइ कुंनारें कसुं दामा
 म फोडो, तेवारें शिष्य बोळ्यो " मिष्टामिष्टकड " ते सांजली कुनारें जाणु जे हवे नांमा फो
 ड्यो नही पण शिष्यतो फरीने तेवीज रीतें कांकराथी कुनारना नामा फोडवा लाग्यो अने
 कुंनार नाकारो करे तेने शिष्य वारंवार मिष्टामिष्टकड देवा लाग्यो, ते जोइ कुंनारें पण एक
 काकरो लइ शिष्यना कानमां नाखीने कान मसळ्यो, तेवारें शिष्य बोळ्यो अरे कान डुखे ठे
 ते सांजली कुंनार बोळ्यो मिष्टामिष्टकड एवीरीतें वारंवार चेलो कहे, अने कुनार मिष्टामि

झुझड़ थापे माटे ए प्रकारें मिष्टामिष्टकढ देवाथी कार्यसिद्धि न थाय, वारंवार पाप करवा
 अने वारंवार मिष्टामिष्टकढ देवो ते काममां न आवे तो छुं करतु ? तोके सासु जमाइनी
 पेरें सर्व अलिपा गलिया करवा, ते कथा कहे ठे एक वृद्ध स्त्री हत्ती तेनी पासें घणुं इब्ब
 हतु परंतु पुत्र न हतो अने पोतें विधवा घणी लोनी अने कछुस हत्ती धननो सम्ह करे
 पण पेटमा साय नही तेने एक दीकरी हत्ती ते कोइ कुलवान् ठोकराने परणावी पण पोतें
 लोनी हत्ती माटे जमाइने वायजो प्रमुख काइ वीधुं नही तेथी जमाइ कचवाणो, नाखुश थयो
 होली वीवाली प्रमुख कोइ पर्वे जमवा आब्यो नही, तेवारें लोको वृद्ध स्त्रीने कहेवा लाग्यां
 के अरे पापणी ! आ तदारो एकज जमाइ ठे तेने पण जमाइती नथी ! ठोकरोतो तादारे
 ठे नही तो तदारु आ धन ते कोण खाशे ! अने कोने काम आवशे ! तेवारें लौकिक रीती
 साचववा माटे जमाइने घणी मनवार करीने बोलाब्यो, अने कहेवराब्यु के हे जमाइजी
 आज तमे एकलाज पधारजो ते सांजली जमाइना मित्रो कहेवा लाग्या के आज तुजने सासु
 वधुं इब्ब आपीविशे पठी जमाइ सासुने घेर एकलो जमवा गयो, तेने सासुयें खीर पीरस्ती
 वली वाटकीमां रुनो पुनहो नास्तीने धृत पीरस्वा आवी, वाटकी मांहेथी धृतनुं टीपु टीपु था
 लीमां पहे पण वधारे पहे नही तेथी घणी घेर लागी सासुयें विचाश्रु जे जमाइ ह्मणा
 नाकारो करशे, अने जमाइयें जाणु जे आ तो मने उगवा आवी ठे तेथी सासुनो दाथ प
 कही वाटकीनुं मद्दोहं थालीमां उधुं करी लीधु अने सासुने कहेवा लाग्यो के जीजी घणु
 थयुं हवे म नाखो, सासुयें जाणु जे, अरे वाटकीतो खाली थइ गइ, घीतो वधुं जमाइजी
 खाइ जाशे एतो वीक थयुं नही माटे कांइ युक्ति करवी एम विचारिने जमाइने कहेवा लागी

કે છે જમાફની આજે તમારે અમારે રુસણ છે તે સર્વ જાગો માટે આપણે વે નેલા વેત્તી
 જમીયેં એમ કહી જમાફની નેલી સાથેં જમવા ઘેઠી પણ જમાફની તરફ ચાલીનું નીવાળ
 વાસુ આવેલુ હતુ તેથી ધી સર્વેં જમાફ તરફ થઈ ગયું હતુ એનું જાણીને સાધુ ઠલનાનું મિસ
 કરીને આંશુલી સુધી પોતાની તરફ સેંચતી જાય ને જમાફનીને કહેતી જાય કે તદારામાં
 પટલા વાંક છે કે પ્રથમતો તું હોલી ઉપર નહીં આબ્યો, ધીજો ધીવાલી ઉપર નહીં આબ્યો, ધીજો
 અદ્યપત્રીજ ઉપર નહીં આબ્યો, એનું ઘોલતી ઘોલતી સર્વ ધૃત પોતાની તરફ સેંચી લીધુ તેવારે
 જમાફેં જાણું જે સાસુતો ઘણી સમજણવાલી વેસાય છે ધીતો સર્વ પોતાની તરફ સેંચી
 લીધુ એનું જાણી ચાલીમાં હાય ફેરવીને વોલ્યો, સાસુજી ! જે થવાનું હતુ તે થયું પણ હવે
 તમારુ અંને મદારુ વેદુનું મન એક કરી લ્યો અલિયા ગલિયા આજ પઠી સર્વ અપરાધ ॥ એનું
 કહી ચાલી ઉપાડીને ધી રાંધ સહિત સર્વ સ્વીર જમાફ પીગયો અંને વોલ્યો હવે આપણુ સર્વ
 રુસણુ મટી ગયુ માટે તમેં સુધીમા રહેજો ॥ ॥ એવી રીતેં ધર્મર્થિ જીવનેં પણ કોઈ રાગ
 દેવે વપલ્યો હોય તે સર્વ સમાવવો પણ પંચુસણમાં રાગ દેવે રાખવો નહીં મિશ્તામિહુકકદ વે
 વો ॥ ૧ ॥ ॥ વલી આ પંચુસણ પર્વમાં ક્રોધ, માન, માયા અંને લોચ કરવો નહીં એની
 ઉપર અંનેક દષ્ટાંત છે પણ પંચુસણ પર્વને વિષે ગોચરીમાં ક્રોધ, માન, માયા અંને લોચ એ
 ચાર વાના સર્વથા ન કરવા તેની ઉપર દષ્ટાંત કહેતો થકો પ્રથમ ક્રોધથી આદારાધિક લેવા
 આશ્રયી દષ્ટાંત કહે છે દસ્તિકલ્પનામા નગરમાં એક સાધુ માસિતપને પારણે ગોચરી ક
 રવા માટે વ્રાહ્મણોમાં કોઈ મરણ પામેલાનુ જમણ થયું છે તિહાં ગયો, તિહાં વ્રાહ્મણો ઘેવર
 રાયા છે સાધુ ઘણો વસત ઝનો રહ્યો પણ કોઈયેં સાધુને વીધું નહીં તેવારેં સાધુ ક્રોધ કરીને

बोझो जे था थाजना जमणमा नही आपो तो फरी जमण थाइ तैवारें आपजो एहु
 कही चालतो ययो, साधुनु धोलवु छुतु थाय नही एटलामां बीजा मदीनाने पारणे फरी
 पण कोइक ब्राह्मण मरण पाम्यो तेना जमणमां वली साधु पण पारणु करवा माटे गोच
 रीयें थाब्यो परंतु कोइयें वद्दोराब्यु नही, तैवारें वली क्रोधयी बोझो, श्रीजाना जमणमा व
 द्दोरावजो, एहु कही जतो रह्यो एम वली पण बीजा मदीनामा कोइ मरण पाम्यो तेना ज
 मणमां पण वद्दोराब्यु नही तैवारें साधु क्रोधयी चोथाना जमणमा वद्दोरववानु बोझो ते
 शब्द कोइ मोकरो पाल उपर वेगो इतो तेना काने पळ्यो तैवारें मोथायें घरना धयानि कणु
 के था साधुने घेवर थापीने खुसी करो नही तो वली पण कोइ मरइो एहुं समजी साधुने
 बोलावी घेवर वद्दोराब्यो जेम ए साधुयें क्रोधयी घेवर वद्दोब्यो तेवीरीतें कोइ पण साधुयें
 वद्दोरहुं नही ॥ ए क्रोधपिंम उपर गेवरीया साधुनो दृष्टांत ॥ १ ॥ ॥ इवे मानपिंम उपर से
 येया साधुनो दृष्टांत कहे ठे कोशलवेशमां गिरिपुष्पनामा नगरने विपे एक सेवोनु पर्व थाय्यु
 तैवारें युवान साधु एकठा मिल्या तेमा एक साधु बोझो आजतो सेवैया पर्व ठे माटे सेवो जा
 बीशु तेमा छुं वथाइ ठे' परंतु काछे प्रजातें खाम घी सदित जे सेबु जावीने सर्व साधुजने ज
 माडे ते लब्धिवान् जाणवो तैवारें वली एक शिष्य अन्निमान करीने बोझो जे ड्रु काछें सेवो
 लइ थावीने सर्व साधुजने जमाहुं तो मद्दारुं नाम फलाणु ते खरे स्वरु करी जाणजो एवो
 अन्निमान करी बीजे विसें मद्दोटा मद्दोटा पात्रा जोलीमां नाखीने गोचरी गयो तिदां एक
 शेठने वेर सेवो वेखीने मागवा लाग्यो के शेठाणीजी अमने सेवो वद्दोराव पण ते शेठाणी
 लोनणी इती माटे बोली, अरे जा जा, दूर जा, तुने सेवो नही मले, ए प्रमाणे ललकारीने का

हाड़ी मूक्यो तेवारें चेलो बोळो तु जोतो खरी के दु जर तादारी पासेथीज सेवो लइ जाव
 तो मदारुं नाम साधु जाणजे कोइ पण रीतें अवश्य लइ जइश तेवारें शेठाणी धोली, जो
 तुं सेवो लइ जाय तो मदारुं नाक गहुं एम जाणजे परंतु मदारुं नाक होयतो तुने सेवो लइ
 जवा देख नदी, ते सांजली साधु तिदांथी निकली आगल जइ कोझे पूठु के आ घर कोनुं
 ठे? एमा घरनो मालक किहां ठे? तेवारें कोइए कसुं, ए देववत्तुं घर ठे, ते हमणा पचाय
 तीमां वेतो ठे, तेवारें ते साधु तिदां गयो अने कदेवा लाग्यो अरे पंचातीयो तमारामां देव
 वत्त कोण ठे? दे बोळ्या हुं काम ठे? साधुयें कसुं तेनी पासेथी कांइ मागहुं ठे, पंचातीयो
 बोळ्या अरे ए रुपण पामेथी हुं मागवा चादे ठे? तादारे मागहुं होयतो अमारी पासेथी
 माग के जेथो तादाहं कार्ये सरे तेवारें देववत्त बोळो दे साधुजी जे तमे मागशो ते दु
 आपीश तेने चेलायें कसुं दे देववत्त जेवीरितें-ठ-जणा स्त्रीयोने वश हता, तेवीरितें
 जो तु स्त्रीने वश न होय तो हुं कहुं हुं के तदारी पासेथी कांइ मागु ते सांजली पंच बोळ्या,
 ते ठ जणा कोण हता? जे स्त्रीयोने वश थया हता तेनी कथा कहे तेवारें चेलो
 बोळो एक कुजपुत्र हतो ते परणीने-पढी स्त्रीने वश थयो, प्रजाते नूख लागी स्त्रीनी पासेथी
 खावा मागुं, स्त्री दोलीया उपर वेठी थकीज कदेवा लागी के जो हुं खुल्यो होय तो चूला
 माथी राख कादाडी वाहेर नाख, इण लाव, चूलामा अमी वाल, माथे हांमी चढाव, तेमां
 पाणी नाख, कोगामांथी चावल लावी तेने सोथी साफ करीने हांमीमां नाखी पचावीने त
 यार, कर, तयार थया पढी मने दांक मारजे तो दु छीने पीरस्ती आपीश ए वात सांजली
 कुजपुत्र बोळो हुं कदे ठे ते सत्य ठे एम कही तदसि करीने पूर्वोक्त सर्व काम करवा जा

६०
 ६१
 ६२
 ६३
 ६४
 ६५
 ६६
 ६७
 ६८
 ६९
 ७०
 ७१
 ७२
 ७३
 ७४
 ७५
 ७६
 ७७
 ७८
 ७९
 ८०
 ८१
 ८२
 ८३
 ८४
 ८५
 ८६
 ८७
 ८८
 ८९
 ९०
 ९१
 ९२
 ९३
 ९४
 ९५
 ९६
 ९७
 ९८
 ९९
 १००

योत्री माखीयो उमाड, माखीयो उमाडीने वली घुठु हवे शुं करु ? स्त्री बोली मलमूत्र परवी
 थाव, ते परवी आवीने फरी बोल्हो हवे शु करु ? स्त्री बोली दु सुई रडु बु तु महारा पग माव
 चपी कर, तेवारें पग माववा लाग्यो ते जोइ लोक बोल्या, ए स्त्रीकिंकर ठे तेम हे देववत्त ? तु
 पण तेना जेवो होय तो हुं याचना करु नही देववत्तें कसुं हुं एवो नथी ॥ फरी चौथी कथा पू
 र्वाथी साधु कदेवा लाग्यो एक कुजपुत्र स्त्रीने वश थइने तेना वस्त्रप्रमुख धोवानु कार्य नित्य
 करे तेनु लोकोये तीर्थस्नाता एवु नाम वीधु एमज पांचमानु नाम गक्षापरखी जाणवु ॥ हवे ठ
 छानी कथा कदे ठे एक कुजपुत्र स्त्रीने वश थयो, तेने पुत्र थयो स्त्री कदे ठोकराने हुंगावी लाव
 ते नित्य ठोकराने हुंगावे, स्नान करावे, ते देखी लोकोये हवनीयो एवुं नाम आणुं माटे एनी
 मेरें तु जो स्त्रीने वश न होय तो तदारी पासें याचना करु देववत्त बोल्हो हुं तेवो नथी तमे
 सुखे मागो ॥ तेवारें वीजा सर्व पंचायती लोक बोल्या हे चेलाजी, स्त्रीने वश थयेलाना सर्व
 थोप एमा ठे एवुं हास्यपूर्वक बोल्या तेवारें देववत्त बोल्हो हे जगवान् ! एतो महारी दास्ती
 करे ठे आपने जे चाहना होय ते सुखे मागो तेवारें चेलो बोल्हो घृत अने खान सहित
 सेवो वदोरावो देववत्तें कसुं चालो दु आपने वदोरावु एवु कही तिहांथी चाल्यो अने सा
 धुने सार्थें लइ घेर आब्यो तेने रस्तामा साधुयें कसु के तदारी स्त्रीतो महारी सार्थें लडो
 ठे तेने देववत्तें कसुं तमे घरनी वाहेर उजा रवेजो हुं बोलावु तेवारें आवजो पवी साधु
 वाहेर उजो रह्यो, देववत्त घरमां जइने स्त्रीने कदेवा लाग्यो, आज ब्राह्मणोने जमवानु कसु
 ने, ते जमया आवजो काइ घरमां राधेलु अन्न ठे ? ते 'बोली सेवो तयार ठे देववत्तें जाणु ए
 स्त्री ठता तो देयाय नही एवु धितवीने स्त्रीने कसुं के नीसरणी चढीने वपरथी घृत गोल लइ

आवो ते स्त्री घृत गोल खेवा सारु नीसरणी उपर चढी ते वेलायें साधुने बोलाव्यो साधु
 घोख्यो देववत्त आ नीसरणी जरा अजगणी जइ ल्यो तो सारीरीतें वढोरीश, देववत्ते नीसरणी
 दूर करी साधुयें रुढी रीतथी सेवों अने घृत गोलना पात्रा जरी लीधों, स्त्री उपर खनी उनी
 दांको करवा लागी, के अरे एने कां वढोरावे ठे; आ मुनो ठे एवीरीतें वकवाव करवा लागी
 पण जोर चाळ्यु नदी साधु पण पात्रा जरीने निकजतो थको नाक उपर आगुली फेरवीने
 स्त्रीने जणव्यु के तदारु नाक कपाइ गयुं एवी संज्ञा करी उपासरे आवीने सर्व साधुयोने जमा
 ख्या एम जे रीतें ए साधुयें अजिमान करीने आदार लीधो ते रीतें बीजा साधुयें आदार खेवो
 नदी ए कथाउ जो विस्तारें जोवी होयतो पिमनिर्मुक्तिनी टीकाथी जोइ खेवी आदीं संक्षेप
 मात्र लखेली ठे 'ए मानर्पिम उपर दृष्टांत कह्यो ॥ दवे मायापिम उपर आपाठनूतिनो दृष्टांत
 कहे ठे, जेणे राजगृही नगरीमां नटवाना घेरथी रूपपरारचन करीने पांच लाडु वढोखा ठे ए
 कथा प्रसिद्ध ठे माटे लखी नथी तेवीरीतें पण साधुयें नदी वोहोरुं ए मायापिम उपर
 दृष्टांत कह्यो ॥ ३ ॥ ॥ दवे लोचर्पिम उपर सिद्धकेसरीया साधुनो दृष्टांत कहे ठे चपानग
 रीमां उस्तवना दिवसैं एक साधुयें मासखमणने 'पारणे अन्निग्रद लीधो के महारे आज
 सिद्धकेसरीया मोक्क वढोरवा पढी घरघर जम्यो पण लाढवा कोइ आपे नदी अने वीछु
 अन्न तो साधु पण से नदी पढी लाडु नदी मलंवाथी मुनिनुं मन संक्षिप्त थइ गयुं ते अर्द्धि
 रात्री लागण घरघर धर्मलान देतो फसो लोचना वक्षथी रात्रनी खबर पण रही नदी रात्रीयें
 कोइएक आवकने घेर जइ धर्मलान दीधो ते आवक महागजीर ठे 'मातापितासमान ठे
 तेणे रात्रनो धर्मलान सान्जनीने विचारुं जे कोइ कर्मना वक्षथी साधुनुं मन मगमग थइ गयुं ठे

एतुं जाणीने तिदांथी ठठयो जइने मुनिने ववना करी जोयुं तो साधु मदातपस्वी वेखाय ठे
 तेने आवकें घूठणुं मदाराज आपने शुं जोइयें ठेयें ? मुनियें कसु सिद्धकेसरीया मोवक स्वये ठे ।
 आवकें कसुं सुखे लो, अमारे घेर घणा ठे निर्दोष ठे एवु फहीने सिद्धकेसरीया मोवकनो
 थाल जरी लाव्यो थने मुनिने वदोराव्या तेवार मुनिनुं मन ठेकाणे आब्युं आवक बोव्यो
 स्वामी पुरिमाईना पञ्चस्काणनो वखत आव्यो के नही ? मुनियें उपवेश आपी आकाशमा जोयुं
 तो निर्मल तारा, नक्षत्रनी अणिसहित चइमाने जोइ चित ठेकाणे आवी गयुं तेवारें विचासुं
 जे धिक्कार ठे । में आ सुं कसु ! जे दु रात्रीनो गोचरी करवा निकल्यो ! महारो साधुनो आचार
 किहा गयो ! एम पञ्चात्ताप करतो थको नगरनी वाहेर आवीने सूत्रोक्तविधिसहित मोवक
 परवततो थको विचारे ठे के थरे कर्मने जीतवुं घणु सुसकील ठे । थरे में आ खोंदुं काम कसुं
 धर्मनी निवा करावी, एवीरीतें पञ्चात्ताप करतो करतो शुक्लथान ध्यावतो थको हृपकअणी
 चढीने केवलज्ञान पाम्यो इहां परमार्थ ए ठे के जेम एणे लोचना वणथी सिद्धकेसरीया मो
 वक वदोखा तेम बीजा साधुयें सेवा नही एवां इहां घणा हठांतो ठे पण थमे केटला ल
 खीयें ए लोचपिन्ठ उपर हठांत कस्यो ॥ ४ ॥ ए पर्वमा सर्व प्रकारें क्रोधाविक नदी करवा ॥
 दवे वर्षावमा पंजुसण करीने रहेला साधु साध्वीयें जीवाविकनी उत्पत्तिने लीधे त्रण उपा
 सरा राखवा तेमा जे उपासरामां पोतें रहे ते उपासरानें तो प्रतिविवस त्रणवार पढिसेहण क
 रवुं पूजयो थने बीजा घे उपासराने एकवार पूजवा पढिसेहण करवां ए पूजवा पढिसेहवानी
 पञ्चीसमी समाचारी जाणवी ॥ ५ ॥ ॥ वर्षावमां रहेला साधु साध्वीयें पोतानी मरजीमां
 आवे तिदां जनुं द्योयतो गुरुने पूढीने जावुं बिशि धतावीने जावुं शिष्य पूढे ठे के शा वास्ते

પૂઠવાનું પ્રયોજન કયું છે? શુરુ કહે છે, સાધુ જે છે તે ધોમાસા વિના રોપકાલમાં તો સા
 માન્ય પ્રકારના તપ કરે છે પરંતુ ધોમાસાના કાલમાં ઘણા પ્રકારના વિશેષ તપ કરે છે માટે
 કોઈ તપસ્વી કુર્વજ દ્વોય અને કિર્દાં મુર્છાં સ્વાદ પઢીજાય તો, જે વિશાયેં ગયો દ્વોય તે વિશાયેં
 આધાર્ય યાવ રાસ્ટીને નિગાદ કરાવે, સ્વર કાદાઢાવે, શોષ કરાવે જે એટલો વચત કેમ લા
 મ્યો તેમાટે સ્વર કરાવે તે સારુ આચાર્યને પૂઠીને ઘાદાર જહું જોઈયે ॥ ૬૧ ॥ એ પ્રતિજ્ઞા
 રણ કરવાની ઠઠીસમી સમાચારી જાણવી ॥ ૬૨ ॥ ॥ વર્ષાકાલમાં ચોમાસુ રહેલા સાધુ
 સાધ્વીઠીને ઔપધ પ્રમુલ્ક કામને લીધે વેચની પાસેં જહું પઢે તો ચાર યોજન તથા પાંચ યો
 જનપર્યંત પોતાના ગામથી જે ગામ દૂર દ્વોય તે ગામે જહું એટલે સોજ તથા વીસ કોશ દૂર જહું
 તે ગામમાંથી ઔપધ જહું પાગો પરી આવીને જો પોતે રહેલા ગામની માંદે વપાસરામાં વિવસ
 ઠતાં આવી ન શકાય તો તેજ ગામની ઘાદેર આવી રહેં પછ જે ગામમાં ઔપધાવિક હેવા
 ગયા તે ગામમાં રાત્રે રહેં નહીં અથવા વિવસ ઠતાં ગામની ઘાદેર ન પોદોંચી શકાય તો
 માર્ગમાં રહેં ॥ ૬૩ ॥ એ ઔપધાવિક હેવા માટે ચારથી પાંચ યોજન જશેં જવાની સત્તાવી
 સમી સમાચારી જાણવી ॥ ૬૪ ॥ ॥ ઇત્યાવિક સંવત્સરીનો ષવિરક્ત્ય જેવીરીતેં કરુપસૂ
 પ્રમાં કહ્યો છે તેવી વિધિથી કરે, જ્ઞાન, વર્ણન અને ચારિત્રનો માર્ગ જેરીતેં જગવાને કહ્યો છે
 તેમ કરે, જતા પ્રકારથી મન, વચન અને કાયાયેં કરી ફરશે, અતિચારરહિત પાસે, વિધિ
 સહિત ષોજા કરી વીપાવે, જાવ જીવ સુધી આરાધે, કાંઠે પદોંચાઢે, લોકોમા કીર્તિ કરે,
 આરાધીને આજ્ઞાસહિત પાલીને કેટલાંક નિર્મય તો તિહિજ જવમા સીજે, તસ્વને જાણી,
 કર્મોંથી રહિત થઈ, સર્વસતાપરહિત થજને સર્વ ઇ સ્વથી દૂટે, મોદ્દ જાય, કેટલાંક ત્રીજે

નવેં સીજે, યાવત્ મોક્ષ જાય પરંતુ સાત આઠ નવતો ઝલયે નહીં તેમજ કેટલાક સાતમે
 તથા આઠમે નવેં તો અવશ્ય મોક્ષ જાય ॥ ૬૩ ॥ એ ધોમાસાની મર્યાદા પાણે તે સાધુને જે
 ફળ થાય તેની અછાવીસમી સમાચારી જાણવી ॥ ૨૭ ॥ તે કાલને વિષે, તે સમયને
 નિષે શ્રમણજગત શ્રીમદ્વાવીર સ્વામી રાજચુદી નગરીયેં ગુણશીલ નામે ચૈત્યને વિષે ફ્હાં જે
 યાગમાં યદ્દત્તું વેદરુ દોય તે ધાગને ચૈત્ય કદીયેં તે ચૈત્યને વિષે ઘણા સાધુડંમા, ઘણી સાધ્વી
 ડંમા, ઘણા શ્રાવકોમાં, ઘણી શ્રાવિકાડંમા, ઘણા દેવોમાં, ઘણી વેવીડંમા વેગ થકા અર્થાત્
 જગવાન્ નાર પરપદામા વેગ થકા એવાં વચને કરીને કહે એ કલ્પને પાલવાનું ફળ વતાવે
 એવો પ્રરૂપે, એ પંજુસળકલ્પનામા અધ્યયન વશશ્રુતસ્કંધનો આઠમો અધ્યયન, તે અર્થસ
 હિત, હેતુસહિત, કારણસહિત, સૂત્રસહિત, અર્થસહિત, સૂત્રાર્થસહિત, દૃષ્ટાંતસહિત, વારવાર
 ઉપવેશ કરીને વેલાઢે એવો ઢે જંબૂ (મે કે) હુ આ સૂત્ર નડ્યાદુ સ્વામીયેં રચ્યું ઢે વશશ્રુ
 તસ્કધર્મા આઠમો અધ્યયન કરીને રચ્યો ઢે પણ વાચના સર્વ સુધર્મસ્વામી અને જલુસ્વામીની
 જાણમી ॥ ૬૪ ॥ ઘંથાઘંથ ॥ ૧૨૧૬ ॥ ઇતિ નવમ વ્યાખ્યાનમ્ ॥ ૧૭ ॥ ઇતિ શ્રીકલ્પસૂત્રસ્ય
 વાલાવયોધિની જાપા સમાપ્તા ॥ એ કલ્પસૂત્ર વશશ્રુતસ્કધસૂત્રનો આઠમો અધ્યયન ઢે, તિહાં
 પણ એનું સહિનાણ ઢે ॥ સર્વેંતુ સૂત્રેષુ વરપ્રશસ્તિ, યંસ્યાસ્તિ સર્વેંષ્વતિમુલ્યતા ચ ॥ તત્કલ્પસૂત્રં
 મમ કલ્પતુડ્ય, ચારિત્રકાર્યે શુજશુકલત્તવાસ્તુ ॥ ૧ ॥ સૌધર્મપટે સુપરંપરાયાં, સૂરીશ્વરા યે ચ વરા
 નન્નુ ॥ વરે સવા, તાન્ વરસૂત્રવાન્વા, શ્રીરત્નસૂરીન્સુમુર્તીસ્તથાપિ ॥ ૨ ॥ શ્રીમત્કુમારિગુણવાન
 યશયાઝ્ઞમીશો, જાત કુમાગણધર પ્રવરાન્નકર્ત્તા ॥ ચિત્રા જતા ચરણસેવનતત્પરાન્નૂત્ તસ્યા
 પિ તાં હવિ શુરુ સ ચ નો વધાર ॥ ૩ ॥ વેવેંડવિજયો વધઃ, તદ્વિષ્યો વહુકીર્તિનાક્ ॥ કલ્યાણવિ

जयस्तस्य, प्रमोदश्च प्रमोदयुक् ॥ ४ ॥ सौधर्मस्वामिनो गङ्गे, संति राजेंद्रसूरय ॥ तेनेयं कल्प
सूत्रस्य, वार्त्ता बालावबोधिनी ॥ ५ ॥ कृता सूत्रपर्ययुक्ता, सर्वसारांशसयुता ॥ सायोगोघहन
येन, न कृतं तस्य^१ हेतवे ॥ ६ ॥ अथ्वे स्ववेदनवैके, (१९४०) माधवे च सितेत्तरे ॥ पङ्के विने
द्वितीयायां, मगले लिखिता त्वियम् ॥ ७ ॥ इति श्रीराजेंद्रसूरिविरचितायां प्राकृतनापायां बालाव
बोधिनी टीका कल्पसूत्रस्य समाप्ता ॥ श्रीरस्तु, कल्याणमस्तु ॥ सवत् १९४० ना देशाखवदि
बीजना विवसें बालावबोधिनी टीका संपूर्णं थर्क ॥ जांबुवा नगरे ॥

॥ नद्धारक श्रीराजेंद्रसूरिकृता

श्रीकल्पसूत्रस्य बालावबो

धिनी वार्त्ता समाप्ता ॥

આગલથી આશ્રય આપનાર સાદ્વેદોના સ્મરણ કરવા યોગ્ય નામો નીચે લખીયે ઠેયે
ગામશ્રી વાગરાનાં શ્રાવકોનાં નામ

સેનારાનું નામ પ્રત સરખા

શા મોતીજી ગજાજી શ્રોતસવાલ એમની
હુકાન કૌંકણવેસના ગામશ્રી પેનમાશા
ગજાજી કેસવજીના નામથી ચાલે છે ૧૧૧

શા તૂતાજી, કેશાજી, કુશનાજી, પેરા
જજી, ધૂમાજી, એ પાંચે જાડ શેઠ
હુતાલજીના સુપુત્ર છે એમની હુકાન
કરણાટક વેસમાં ગામશ્રી નિઠુવીમાં છે ૧૧૧
શા વન્નાજી કસ્તૂરચંદ તે શેઠ ચિમના
જી હુકુમાજીના સુપુત્ર છે એમની કોલા
પુરમા હુકાન છે ૧૦૦

શા હુમાજી, વેવરાજજી, કુશનાજી,
નયાજી, નરસિંહજી, એ પાંચે જાડ શેઠ
મનરૂપજીના સુપુત્ર છે એમની ગામશ્રી
વિશ્વાદીમાં હુકાન છે ૧૦૦

શા વાનાજી, હુમાજી, હકમાજી, વન્ના

જી, એ ચારે જાડ શેઠ સવાજીના સુપુત્ર
છે એમની હુકાન ગામશ્રી શાલાજીના
વેવલ ગામમા છે ૧૦૦

શા મનાજી, જેઠાજી, સવાજી, એ ત્રણે
જાડ શેઠ મોટાજીના સુપુત્ર છે એમની
હુકાન તાલિકોટમાં છે ૮૫

શા રાજાજી, મોતીજી, કુશનાજી, ધન્ના
જી, લક્ષ્મણજી, એ પાંચે જાડ શેઠ વરગા
જીના સુપુત્ર એમની હુકાન તાલિકોટમાં છે ૫૧
શા નરસિંહજી તે શેઠ મોટાજીના સુપુત્ર છે ૪૧

શા હુનીલાલજી તે શેઠ વેવરાજજીના સુ
પુત્ર છે જે ગામશ્રી સીરોડવાલાને નામે
ઝંઝવાય છે એમની હુકાન પેનવરમા છે ૪૧

કસ્તૂરજી, ગેનાજી, ચિમનાજી, લક્ષ્મણજી
એ ચારે જાડ તે શેઠ ચેલાજીના સુપુત્ર છે
એમની હુકાન ગામશ્રી તાલિકોટમાં છે ૩૫
શા રાજાજી, પ્રતાપજી, સરૂપજી, એ ત્ર

ਐ ਜਾਓ ਤੇ ਗੇਰ ਸਵਾਜੀਨਾ ਸੁਪੁਤਰੇ ਐਸ
ਨੀ ਝਕਾਨ ਵਿਛਾਈਆਂ ਏ

શા મનાજી, છુછાજી, નરસિંધજી, એ ત્રણે
જાડ તે શેલ ચગવાનજીના સુપુત્ર છે તથા
શા પૂજાજી તે શેલ પન્નાજીના સુપુત્ર છે
એ વે કાકાડ જાડ છે એમની હુકાન ગા
મશ્રી તાલિકોટમાં છે

શા રતનાજી, મધુરાજી, ચેનાજી, હંસા
જી એ ચાર ખાદ તે શેઠ અમરિંગજીના મુ
પુત્ર છે એમની કુશન ગામશ્રી વિદ્યાદીમાં છે
શા જિવાજી તે શેઠ ધૂલાજીના મુપુત્ર છે
એમની કુશન ચિતોરકામાં છે

શા હુશાલજી, ખેસાજી, એ વે જાડ તે
શેઠ પેયાજીના સુપુત્ર થાય એમની હુકાન
વક્ષણદેશનાં ગામશ્રી વિજયપુરમા ને

શા હુમાજી, નરસિયજી, જાલાજી મેના
જી, મોતીજી ઇયાંવ જાડ તે શેઠ પન્નાજી
ના સુપુત્ર ંએમની હુકાન ધારવાડયાં હે

शा मधुराजी, प्रेमाजी एवे जाइ ते शेव
गुलाबजीना सुपुत्र थाय एमनी डुकान
चितोरझर्गमां ठे

शा मगाजी ते शेव चेलाजीना सुपुत्र
 खुमाजी ते शेव चूताजीना सुपुत्र थाय
 शा दसाजी ते शेव लुंवाजीना सुपुत्र
 शा मोतीजी ते शेव कुलाजीना सुपुत्र
 शा फुशाजी ते शेव धूमालीना सुपुत्र
 बाड नाजु शा मोतीजीनी घरवाली

शा गोमाजी ते शेठ निवाजीना सुपुत्र
गामात्री सीयाणाना आवकोनी तरफ
शा केशरीमल्ल, देमराज, ए बे जाइ ते
शेठ कस्तूरजीना सुपुत्र थाय, एमनी
इकान देवल गाममां ठे

શા હુવાજી તે રોવ પ્રેમાજીના સુપુત્ર
શા કસ્તૂરજી, કુશનાજી
શા સેરાજી, વેવાજી, લાખમાજી
શા જેમાજી, સુશાલજી

શા સુમાળી, જેતાજી
 શા વીપાળી, સુમાળી
 સયવી નરસિંહજી, લાલાજી
 શા મોતીજી, જૂતાજી
 શા હુવાજી, પરાગજી
 શા રાસા, મન્નાજી
 શા તારાજી, વાલાજી
 શા પન્નાજી, કેશાજી
 શા કુંશનાજી, સદાજી
 શા મોતીજી, ગજાજી
 શા ગુલવા, સૂરાજી
 સયવી સૂરતિંગજી વોનાજી
 શા મોતી, નગાજી
 શા ફુશા, હુરાજી
 શા સુમા, સદાજી
 શા વીઠાજી, મનાજી, એ વે જાડ શેઠ વે
 વાજીના છપુત્ર ઠે જે ગામ શ્રીકાનવર
 વાલાને નામે ડેસવાય ઠે તે

૪ શા લલમાજી, સદાજી
 ૨ શા પન્નાજી, સૂરતિંગજી
 ૨ શા ફતાજી, લલમાજી
 ૨ શા નયાજીની, ઘરવાળી
 ૧ શા વગતાજી, સદાજી
 ૧ શા નયાજી, હુશાલજી
 ૧ શા રાજાજી, મનાજી
 ૧ શા પવમાજી, માહ્યાજી
 ૧ શા કપૂરજી, અદાજી
 ૧ શા મનાજી, વજાજી
 ૧ સુતાં ફુશા, નયાજી
 ૧ શા વીપાળી, હુવાજી
 ૧ શા દુકમા, હુશાલજી
 ૧ શા અવા, ગોમાજી
 ૧ શા અમરિંગ, હુરાજી
 સુતા વરદા, ગોમાજી
 શા જૂતા, પવમાજી
 ૧૫ શા ફોછ, લલમાજી

गामश्री आहोरना आवको तरफथी
 शा वनेचव, केशरमज, ए वे जाइ ते शेव
 नृताजीना सुपुत्र डुकान श्री सुवधमां ठे
 मुता कस्तूरचव, वालाजी, ए वे जाइ ते
 शेव वंमाजीना सुपुत्र ठे, एमनी डुकान
 गामश्री कल्याणीमां ठे
 सववी लखमाजी, थानाजी, ते शेव
 रूपाजीना सुपुत्र ठे
 शेव गोहीदाशजी, वागमलजी
 शा पन्नाजी, छुवारमछजी, ते शेव
 फुसाजीना सुपुत्र
 जंनारी नृताजी, देमाजी, नीमाजी, ए
 त्रणे जाइ ते शेव अचलाजीना सुपुत्र ठे
 शा हंसराज ते शेव नाथाजीना सुपुत्र
 एमनी डुकान गवूलमां ठे
 मुता जवानजी, केशरमछ, ए वे जाइ
 ते शेव अचलाजीना सुपुत्र
 मुता सरजमछजी, चंवनमलजी, ए वे

ते शेव डुछमचवजीना सुपुत्र
 शा प्रेमचवजी, मनजी मोतीजी, ए
 त्रणे जाइ शेव मकनाजीना सुपुत्र एम
 नी डुकान गामश्री पिंजरतमां ठे
 शेव प्रतापजी, लालचंवी, पुनमच
 वजी, ते शेव जेवमछजीना सुपुत्र
 शा राइचव, शोचाजी
 शा गुलावचव ते गेनाजीना घेटा
 शा धन्ना, पनाजी
 शा सेरा, रूपाजी
 गामश्री जालोरना आवको तरफथी
 मुता धनराजजी, जसवतराजजी, मुनि
 लालजी, ए त्रणे जाइ ते मुता लालच
 वजी नाफा वालाना ठोकरा
 मुता सुलतानमछजी, ते मुता उक्तमच
 वजीना सुपुत्र
 नद्वारक नैरचवजी क्यालचवजीना चेला
 नार सीतारामजी जवानमछजी एम

नी झुकान थ्याबुरोठ खराढीमां
 गामश्री निन्नमालना आवको तरफथी
 शा हीराजी, लखमाली, जावाजी,
 माफावाजा
 शा केराजी, कानाजी
 शा छुवारमझ, शिरवारमझजी
 शा गुलाग्रचव, खूपचव
 शा लखमाली, कस्तूरचंद
 मुंता केवलचवजी, जगवानचंद ए धे
 जाइ ते मुंता तोलाजीना सुपुत्र
 गामश्री थरावना आवको तरफथी
 वोरा जीवा, बालु
 बोसी लक्षा, लालजी
 वोरा मोतीचंद, चंदाणा
 बोसी हीरा, वीसदा
 गामश्री घानेराना आवकोनी मदत
 मेता तलकचंद, जोजराज
 शा मूलजी, वानसिय

गामश्री शिवगजनी तरफथी
 शा मोतीजी, तुलसाजी, वन्नाजी, पो
 माली, हीराचवजी थने रामाजी ए ठ
 जाइते शेठ मेगाजीना सुपुत्र झुकान मु
 वझमां मेगा मोतीजीना नामनी ठे
 शा लुवाजी, जेठाजी
 शा रतनाजी, दहाजी
 शा पन्नाजी, कलाजी गामकोसीलाव
 गाम नैसावढाना आवकोना तरफथी
 शा नथाजी, मनरूपजी पोरवाढ १००
 शा जीफाजी, जोधाजी
 शा मढोनवासजी
 शा सूरानी, वदाजी
 शा वन्ना, कछ्वाजी
 गामश्री हरजीना आवको तरफथी
 शा सूरतिगजी, मनाजी
 शा नवला, 'वंमाजी
 शा चैला, गजाजी

૧ શા વન્ના, હુસાલજી
 ગામશ્રી સ્વીમેલના પંચોની તરફથી
 ગામશ્રી કોત્તીલાવનાં પંચ સમસ્ત
 ગામશ્રી શુભો વાલોતરાનો તેના પંચ
 સમસ્તની તરફથી
 ૨ શા જોશ્વાજી, કુશનાજી પાઠીવના
 વોત્તી કુણાજી, વનેવંજી ગામશ્રી
 કશ્વ મુવરાંવંદરના રેવાતી
 ૩ શા ગોકલ્લનાઈ, લહેરા ગોધાવી
 ૪ શા જેતાજી, જવેરવંજી અલીરાજપુર
 ૫ શા દોરાચવ, કુંવરજી અલીરાજપુર
 ૬ શા જોશ્વાનાઈ, રતનજી ઘોગા
 ૭ શા કેશવજી, લેહેરા નાઈ ગામ શ્રીક
 રાષ્ટ્રીવંદર વાલા
 ૮ શા મોટાજી, વઢાજી કાલીઆવાઢી
 ૯ શા નગાજી, કુશનાજી રેવતરા વાલા
 ૧૦ શા લઢાજી, કુપાજી ધાનપુર વાલા
 ૧૧ શા રૂપાજી, પ્રેમાજી

૧ શા લઢા, હીરજી અમવાનગર વાલા
 ૨ ગામશ્રી અમવાવાવ્મોં અમવાવાવની
 ૩ પાંજરાપોલ વાલી એનસજાની તરફથી
 ૪ શા પુનમચવ, તારાચવ
 ૫ શા પન્નાજી, યનાજી
 ૬ શા વાલાનાઈ, કક્કલ
 ૭ શા લક્ષ્મીચંવ, જેઠા
 ૮ શા મયારામજી તે શેઠજી ધૂમાજીના
 ૯ સુપુત્ર ગામશ્રી માંમવઢા
 ૧૦ મુતા ઝમેવ મધ્વજી, ચંવરનાણજી ગા
 ૧૧ મશ્રી એનેરાનેં શુઢે
 ૧૨ શા રિખનાજી તે શેઠ સુમાજી લઢા
 ૧૩ જીના ઘેટા ગામશ્રી જૂતિના
 ૧૪ શા મોતીજી, નગાજી ગામશ્રી કવલા
 ૧૫ શા જગવાન, લવજી કોલીઆકવાલા
 ૧૬ ગામશ્રી મુવડના શ્રાવકો તરફથી
 ૧૭ વાઈ પ્રેમાવાઈ તે શા નાગત્તી શિવજી
 ૧૮ નેણત્તીની ઘરવાલી

श्रेष्ठ घेलाजाइ, पवमसी
 शा कस्तूरचव, नानचव त्रांवा कांटे
 शा औधवजी देवजी जामनगर वाला
 श्रेष्ठ गणेशमछ, सोनगमछ
 जैन विद्याशाला तरफथी दा शा वृद्धि
 चव पुनमचव
 शा कशरुर, वालाजी
 शा कसरुरचव, तलकचव वशनाजी पेट
 शा जीवाजी, स्वीमाजी
 शा गुलावचव, केशवजी
 शा फुताजी, नगाजी
 मुता नथा, रुपजी
 गम नीमढीना पंचो तरफथी
 सा दिंडु, जेवाजी
 शा केशा, जोवाजी बूढतराना
 मुता शवाजी, लखमाजी बूढतराना
 शा चूताजी, फताजी
 शा उमाजी, स्वाशाजी, राजाजीना पुत्र

५ शा नथाजी, नोपाजी
 १ शा नीमा, मोताजी
 १० शा जेशाजी, गोमाजी
 १ शा पन्नाजी, जावाजी
 शा वन्नाजी, शेनाजी
 ५ शा केववाजी, खुशालजी
 २ शा मोतीजी, गुलावचवजी
 १ शा खुमाजी, हंतराजजी
 १ शा दक्षमाजी, साकलचंद
 १ शा हंसाजी, जेराजी
 १ शा गुलावचव, सुमाजी
 १ शा पानाचव, जगन्नाथजी
 २ शा जेताजी, कस्तूरचवजी
 १ शा मटाजी, विभिगजी
 १ शा लालचंद, गुमनाजी
 १ शा जवानमछ, नथाजी
 १ शा माणफजी, खुमाजी
 १ शा सुराजी, जेताजी

१ शा दोलाजी, नेराजी
 १ शा मनघाजी, अर्नेचव
 १ शा मनघाजी, वनेचव
 १ शा लालचव, कपूरचव दाजाखनी
 १ शा त्यालचव, थालमचवजी गाम सादरी
 १ शा दीपाजी, केशाजी
 १ शा गेना, थोखाजी
 १ शा गेनाजी, तेजाजी
 १ शा जेताजी, लखाजी
 १ शा छताजी, तेजीजी
 १ शा वरसिध, वेक्सी
 १ शा खुमाजी, दिंडुजी
 १ शा दिंडुजी, थमरिंगजी
 १ शा नाना, थोखाजी
 १ शा मोती, पुरुपाजी
 १ शा इदाजी, सुजाजी
 १ शा जेठा, गरनारजी
 १ शा खुशानजी, खुमाजी

१ शा मनाजी, मासिघजी
 १ शा चेनाजी, गजाजी
 १ शा घुरा, मासाजी
 १ शा छुवारमछ, चेनाजी
 १ शा मोटाजी, वीराजी
 १ शा जेरूप, सक्काजी
 १ शा जिवाजी, आणदाजी
 १ शा जमनावास, लालजी
 १ शा हुगरसी, धरमसी
 १ शा उपाजी, कपुरचव कुर्की
 १ शा आशाजी, राइचव कुर्की
 १ शा गोमाजी, जवेरचव कुर्की
 १ शा वोजतराम, चुनीलाल राजगढ
 १ शा जसुजी, चतुरछुज राजगढ
 १ श्री जावढाना संघ समस्त
 १ श्री जांबुथाना संघ समस्त
 १ श्री वढनगरना संघ समस्त
 १ शा वोजतराम, हरखचव राजगढ

१ १ १ १ १ १ १ ५ ५ ५ १ ५ ५ ५ ५ १ ० १ ० १ ० ५ ५

॥ अद्धारकश्रीराजेंद्रसुखिविरचितः ॥

॥ कल्पसूत्रस्य बालावबोधः समाप्तः ॥

